

ερδον. αὐτῆς μόνως πρὸ τῆς θύρας αὐτῆς πρὸς
 καὶ θημῶν, καὶ τῆς ἑαυτῆς αἰάσεως ἀποκαρὰ δού-
 σης. ἀλλ' ὁ πρὸ τούτων μὲν, τῆς αὐτοῦ ταμιεύου
 λαμπερῆτι, λόγος· νῦν δέ μοι προσῆκον, τὰ
 ἕκαστ' ἐμοὶ παθόντι πλὴν ἄλλοις ἑπιλογίζο-
 μῶν σοι προσειπεῖν δευροῦ· τὰ πλὴν ἀφατον
 ἀνοχῶν ὅτι δεδῆκται· τὰ ἀνεξιχνίατα συλκα-
 παλάσ, τῆς ἐμῆς αἰάσεως ἐκ τῆς καταρτησίων
 ἐπεργήσθη. ὑμῶν σου πόινω ὁ μακρόθυμος καὶ
 ἀνεξίκακος, κύριε· ὑμῶν σου πλὴν ἀπορρητόν οἰχο-
 νομία· δόξα δὲ τῷ ἀνυπερβλήτων ἔλεος, ὅφ' οὐ
 καμώτο μὲν, ἐμὲ τῆς κατακεκριμῶν ἐδικαίωσε.
 φιλά σου τὰ παθήματα, δι' ὧν ἐγὼ τῆς ἀπιστά-
 των ἀπὸ πλάγην παθῶν. φιλά σου τῆς σαυρῶν, δι'
 ἧς πλὴν ἐμῆς καταδικάσεως ἀμάρταν· δι' οὗ τῆς
 θανάτου με καταδίκης ἠλυθέρωσε. φιλά τοὺς
 ἡλεις ἐκείνοις, δι' ὧν ὁ τῆς ἀρεῆς ἔξεμόχλησε
 ἐπιμίμον. φιλά τὰς ἀφαιρήσεις τῆς μελάν, δι'
 ὧν, τὰ τῆς ἐμῆς πρὸς ἀρεῆς ἐθεραπεύθη τραύμα-
 τα. φιλά τῆς κλάμων, δι' οὗ μοι τῆς ἐλυθέρ-
 αι ὑπερβαλέας· δι' οὗ τῆς ἀλάζονα τῆς δράκοντος
 ἐπασυμάπισας κεφαλῶν. φιλά τῆς ἀσπίδος τῆς
 ἀρεαίτοις σου προσενεχθέντα χεῖλεσι, δι' οὗ μοι
 ὁ τῆς πρὸς ἀλάσεως πικρῶν, εἰς γλυκύτητα μετε-
 σκευάσθη. ὡς ἡδίστης αἰ τῆς χολῆς ἀπερῆσάμην ἐ-
 δωδῆς ὡς ἀφροσύνας αἰ τῆς ὄξους μετέλαβον σῶ-
 ματος· ὡς βασιλῶν αἰ τῆς ἀφαιρήματα, τῆς ἀκρόθινον
 πρὸς ἐμὲ μὲν ἐφανον· ὡς ἀφαιρήματα μὲν γαρίταις,
 τοὺς ἐμὲ πρὸς αἰ ἐκαλωπιάμην· ὡς ὑπερ-
 πίμοις πρὸς, τοὺς ἐμὲ πρὸς αἰ ἐδεδάσθη· ὡς
 λαμπερῆτα κόσμω, τοὺς ῥαπίσασιν ἀν' ἐσεμ-
 νώσθη. φιλῶν δὴ σε δεύροτα, τοὺς ποὺς ἐκαλω-
 πίζομαι πάσαι. φιλά τῆς λείχην, τῆς ὅ ἐμὸν χρο-
 γραφον ἀφαιρήσασθαι τῆς ἀθανασίας πηγῆν ἀφ-
 νοίξασθαι. φιλά σου τῆς πλῆθραν, ἐξ ἧς οἱ τῆς ζωῆς
 ἐρρῦκον ποταμοί· ἐξ ἧς μοι ὁ ἀέναον τῆς ἀφ-
 θαρσίας αἰέβλυσε ρεῖθρον. φιλά σου τὰ ἐν-
 τάφια, δι' ὧν με κατακομήσας, τὰ τῆς ἀσπύνης
 ἀπημφίασας πρὸς ἐμὲ λύματα. φιλά πλὴν ὑ-
 περπμον σινδῶνα, ἡ πρὸς ἐμὲ μὲν, πλὴν τῆς ὑο-
 χείας με σολῶ πρὸς ἐμὲ βαλες. φιλά τὸν τά-
 φον, ἐν ᾧ, ὁ τῆς ἐμῆς ἀσπύνης ἐκαμ-
 νούργισας μυστήριον· ἐν ᾧ μοι πλὴν τῆς ἀδου πρὸς
 δόποισας ἀνάδυσιν. φιλά τῆς λίθον ἐκείνον, δι'
 ἧς με τῆς φόβου τῆς θανάτου ἀπεφόρτισας ἀρῆσι.
 πρὸς τοὺς τῆς ζωῆς πρὸς καὶ θουρησάμην τα-
 φῆν, ὡς τῆς ποιότητος τετυχηκότες χάριτος. φιλά

A fidente ad monumenti ostia, ac resur-
 rectionem expectante. Verum eâ re ha-
 bendus sermo, diei crastinae splendori
 repositus, maneat; nunc autem operæ
 pretium sit, ut tibi Domine pro me pas-
 so, ratione colligens, gratiarum actio-
 nes dicam; tibi, inquam, qui patienti-
 am inefabilem exhibueris; qui im-
 peruestigabili tuâ in usum meum de-
 missione, ascensum mihi ab inferni lo-
 ci conciliaueris. Laudo itaque, tuam,
 Domine, longanimitatem ac patienti-
 am: Laudo inefabilem arcanamque
 œconomiam. Glorifico incomparabi-
 lem misericordiam, quâ inflexus, reum
 me iustificasti. Osculor passiones tuas,
 per quas liberatus fui à passionibus ple-
 nis ignominia. Osculor tuam crucem,
 per quam damnasti peccatum meum:
 per quam à mortis me damnatione li-
 berasti. Osculor clauos illos, per quos
 maledictionis excussisti pœnam. Oscu-
 lor perforata membra, per quæ inobe-
 dientiæ meæ sanata sunt vulnera. Oscu-
 lor calamum, per quem partam mihi
 libertatem subscripsisti; per quem su-
 perbi draconis caput attriuisisti. Osculor
 spongiam intemeratis tuis labiis admo-
 tam, per quam mihi præuaticationis
 amaritudo versa est in dulcedinem. Ef-
 cæ suauissimæ loco, fel gustauissem:
 ceu lætitiæ poculum, acetum hausif-
 sem: ceu regium diadema, coronam
 spineam capiti imposuissem: oblinen-
 tibus sputis, velut pellucidis margari-
 tis mihi placuissem: illusionibus, ceu
 maximis honoribus gloriam habuissem:
 ceu splendidissimo ornatu, percussio-
 nibus tuis honestatus essem. Amanter
 tibi Domine figens basia, tuis passio-
 nibus glorior. Deosculor lanceam, quæ
 meum chirographum discidit; quæ
 meum fontem immortalitatis aperuit. Tuum
 sacrum latus exosculor, ex quo fluxe-
 runt vitæ flumina; ex quo iugis mihi
 incorruptionis riuus manauit. Osculor
 sepulchralia, quibus me turpitudinis
 exutum vestes, magnificè vestisti. Oscu-
 lor pretiosissimam syndonem, quâ in-
 uolutus, adoptionis me stolam indui-
 sti. Osculor sepulchrum, in quo meæ
 resurrectionis initiasti mysterium; in
 quo mihi ad emergendum ex inferno
 viam fecisti, Osculor illum lapidem,
 per quem graui me, timoris mortis one-
 re leuasti. Honore eos prosequor, qui
 viuificæ sepulturæ operam impederunt,
 ceu talem gratiam consecutos. Osculor

nit Maria Magdalene, & altera Maria videre sepulchrum. Non autem dixisset venisse, quæ mansissent, nisi & illæ, quemadmodum reliqui recessissent. Sanè quidem, nonnulli alteram illam dictam Mariam, quæ non exponitur, Matrem Domini esse existimarunt, quam ille prius dixerat Iose matrem; ostenditque clarius Marcus, dicens: Maria autem Magdalene, & Maria Iose aspiciant ubi poneretur. Quidam autem etiam Iacobi cognominatam putauerunt; quam tamen hic ipse aliam dicit præter matrem Iose, & veritas adstruit. Puto tamen eorum id coniecturam esse, qui non veritate rem attingunt; aut ex certo aliquo indicio exigunt, sed ex incertis tantum ac obscurè opinabilibus. Vnde enim fingentes acceperunt appellationem illam? Vbinam toto sacrorum Evangeliorum contextu, propriissimæ illi Matris appellationi post arcanum illum partum, appellationem aliam videmus adhæsisse? *Accepit enim, inquit, Iose puerum cum Matre eius. Et, Erat Mater Iesu illic. Et iterum: Ait Mater eius ministris. Et, Descendit Capharnaum ipse, & Mater eius. Et, Mater tua, & fratres tui stant foris. Et, Stabant iuxta crucem Iesu Mater eius, & soror Matris eius.* Lucas quoque in Actis ait: *Hi omnes erant perseverantes in oratione cum mulieribus, & Mariâ matre Domini Iesu: vnoque verbo nusquam, quis viderit, nomenclatione à parentibus, aut cognationis habitudine acceptâ, singularissimum illud, ac honoratum, nominatumque appellatum nomen. Porro firmiter quoque rei testimonium accedit, verissima Theologorum historia. Sanè quidem cum dilectus Discipulus, eam prope crucem, atque ut ferè tangeret, dixerit: reliqui è contra, mulieres istas à longè stare, ac ea quæ fierent spectare, narraverunt. Erant enim, inquit Matthæus, ibi mulieres multæ à longè spectantes, inter quas erat Maria Magdalene, & Maria Iacobi, & Iose mater, & mater filiorum Zebedæi.* Hæc verò etiâ Marcus, nec non Lucas indefinito sermone, affirmant. Quod si etiam scriptum est, fuisse unâ cum eâ prope crucem, Mariam Cleopæ & Mariam Magdalene, iuxta redditam rationem credendum est se illi socias adiunxisse. Nulla itaque præfatarum est celebratissima illa, ac illarum quæ eo loco nominantur. Illæ quidem totam no-

nit Μαρία ἡ Μαγδαλινη, & ἡ ἄλλη Μαρία θεωρησά τὴν τάφον. οὐκ αὖ δὲ τὰς τῶν μαρτύρων εἰς ἡλυσθῆναι ἔφη, εἰ μὴ κατὰ τὸ οἰοῦντο, καὶ αὐτὰ ὑποκεχωρῆκεσαν. ἄλλοι δὲ οὖν τὸ ἄλλω λεγόμενον Μαρίαν, τὸ ἀνερμυλῶτον ἡπειλήφασιν ἑὶ μητέρας, ὡς Ἰωσή, αὐτὸς τε παραλαβὼν εἶπε· καὶ ὁ Μάρκος σαφέστερον ὑποδηλοῖ λέγων· ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαλινη, ἢ Μαρία ἡ Ἰωσή ἐθεώρησε ποδὶ θηται. πινὲς δὲ ἔστι Ἰακώβου παρασηρῶν ἡμεῶν ἡμετέρας, ὡς αὐτὸς αὐτὴν εἶπεν ἑὶ πρὸ τῆς Ἰωσή λέγει, καὶ ἡ ἀλήθεια ἀναβεβαοῖ. ἀλλὰ σοχασμὸν οἶμα ταῦτα· ὅ μὴ τῆ ἀληθείᾳ τῶν παραματρὸς εἰσαλλόντων ἐρεῖναι οὐκ ἐκ φανεροῦ πινος τεκμηρίου, ἀλλ' ἐξ ἀδήλων μόνον ἀφανῶς ὑπονοουμένων. πότεν γὰρ λαβόντες τὸ ποιῶν ἐπλασθῆναι μετωνομασίας; ὅπου δι' ὄλων τῶν θείων διαγγελίων τῆ κυριότητι ταύτῃ τῆ μητρὸς μὲν τὸ ἀπόρρητον κήσιν παρασηρῶν ἡμεῶν ὁρατῶν κήσιν. πρὶν λαβεῖν γὰρ φησὶ τὸ παῖδιον, καὶ τὴν μητέρα αὐτῆς. ἢ ἡ μήτηρ Ἰησοῦ ἑκείνη, καὶ πάλιν λέγει ἡ μήτηρ αὐτῆς τοῖς ἀδελφοῖς, καὶ κατέβη εἰς Καφαρναῦν αὐτὸς καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς. ἢ ἡ μήτηρ αὐτῆς, καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῆς ἐσθῆκεσαν ἐξω, καὶ ἐσθῆκεσαν ἑσθῆκεσαν ἡμεῶν Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτῆς, καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆ μητρὸς αὐτῆς. ἢ ὁ Λαζαροῦ φησὶν ἐν ταῖς παραθέσειν· ἔπι πάντες ἡσθῆκεσαν παρασηρῶν τῆ παρασηρῆσι σὺν γυναιξὶ, καὶ Μαρίαν τῆ μητρὸς τῆ κυριότητι Ἰησοῦ, καὶ κατὰ πάξιν ἐστὶν ἰδίῃ που μετωνομαζομένη, ἢ πατρὸς ἡσθῆκεσαν, ἢ ἐκ συλληκτικῆς ἡσθῆκεσαν καλουμένη πινὸς ἰδιότητι, καὶ τετημενῶν, καὶ κεκλημένη παρασηρῶν. ἐστὶν ἢ καὶ βεβαιοτέρας τῶν παρασηρῶν πινὸς, ἢ ἀληθεῖα τῆ θεολογῆσι ἡσθῆκεσαν. ὡς ἡσθῆκεσαν γὰρ αὐτῶν ὁ ἡσθῆκεσαν ἡσθῆκεσαν ἐστὶν ἡσθῆκεσαν, καὶ ἡσθῆκεσαν τῆσιν ἡσθῆκεσαν ἡσθῆκεσαν. οἱ λοιποὶ ταῦται ἀσθῆκεσαν μακρότερον ἐστῆκεσαν, καὶ τῶν ἡσθῆκεσαν ἡσθῆκεσαν αὐτῶν ἡσθῆκεσαν. ἢ ἡσθῆκεσαν ὁ Ματθαῖος, ἑκείνη γυναικὲς πολλὰ ἀπὸ μακρότερον θεωρησά, ἐν ταῖς ὡς Μαρία ἡ Μαγδαλινη, καὶ Μαρία ἡ Ἰακώβου, καὶ ἡ Ἰωσή μήτηρ, ἢ ἡ μήτηρ τῶν ἡσθῆκεσαν Ζεβεδάου. ταῦτα οὖν ἢ ὁ Μάρκος καὶ ὁ Λαζαροῦ ἀορίστω, καὶ ὑποφάνησιν. εἰ δὲ καὶ συμπειρῆσαι ταῦτα τῆ τῆ Κλωπῆ, καὶ τῆ Μαγδαλινη ἐν ταῖς ἡσθῆκεσαν γέγραπται, Μαρίαν, τῶν ἀποδομένην λόγῳ συμπαροῦν ἡσθῆκεσαν ταῦται πινεῦτον. οὐκοῦν ἡσθῆκεσαν τῶν εἰρημένων ὅστιν ἡ πολυώνυμος, καὶ ἡσθῆκεσαν ὅτι ἡσθῆκεσαν ἡσθῆκεσαν, καὶ εἰσθῆκεσαν, ἢ ἡσθῆκεσαν δι' ὄλης τῆσιν νυκτὸς καὶ εἰσθῆκεσαν, ἢ ἡσθῆκεσαν

Matth. 27. v. 56.
Mar. 15. v. 47.

2

Matth. 2. v. 13.
Ioan. 2. v. 15.

Luc. 8. v. 20.

Ioan. 19. v. 25.

Act. 1. v. 14.

Matth. 27. v. 56.

Mar. 15. v. 40.

Luc. 23. v. 49.

3

Leg. τῶν ἐρευνητῶν

τῆ πάφου, καὶ τοῖς ἀποστόλοις τὰ θεωροῦμίνα κα-
 τεμύων, ὅθεν αὐτοῖς ὁδοὶ τὰ πλείονα τῆ αἰασά-
 σεως συμβέβηκε κατιδεῖν θαύματα· ἡ δὲ ἀμετα-
 κινήτως ἀπέναντι τοῦτου πῶρα κρημνῆ, πρῶτα
 τρανώτερον κατείδε, καὶ οὐ πῶραυτίκα, μὲν
 δὲ ταῦτα καὶ δεξείπεν. ἐπεὶ πῶς αὐτῆ τῆ αὐτῆ
 πῶν τε σήμων, καὶ πῶν τῆ ἀγγέλου καταφοίτησιν,
 πῶν τε τῆ λίθου μετακίνησιν, ἐπὶ μὲν καὶ πῶν
 τῆ φυλάκων νεκρωσιν, καὶ αὐτῆ διεζήγησιν,
 καὶ πῶν πινῶν αὐτῆ εἰς πῶν πόλιν αἰαζώ-
 ρησιν, ταῖς ἀπιούσας, καὶ πάλιν ἐνδημούσας
 πῶρασελήετο θεωρῆσαι, εἰ μὴ οὐ πρῶτῳ δυνε-
 κῶς ἐγκαρτεροῦσα, καὶ ἀφαιρέτερον ἐξηγη-
 ρῆα. οὕτως γὰρ οὐ κατ' ἐκείνον μόνον, ἀλλὰ
 καὶ τὰ ἀφ' οὗτοῦ δεσπότης κατεγράθη, σαφέστερον
 πρῶτων ἐθεάσατο τὰ συμβαίνοντα, μηδ' ὁλῶς
 πύτου ἀφασάσα, μηδὲ τῶ τυρῶν ταῖς τῆ
 σώματος ἀνάγκαις ὑπενοδοῦσα. ὑπνω τε φη-
 μί, καὶ ἔσφῃ, μέγας δὲ τῆ ζωνφόρου κα-
 τεπεύφησεν ἐξήσεως. πῶν μὲν γὰρ λίθον ἀποκε-
 κυλισμῶν αἱ Μυροφόροι, καὶ τ' ἀφελῶν ἐπ' αὐ-
 τὸν κρημνὸν ἐθεάσαντο· ποτὲ δὲ, καὶ πῶς
 [καὶ] ταῦτα ἐπαράθη ὅσα ἐγνωσθῆ. ὁ μὲν
 γὰρ Ματθαῖος μετ' ἡς " ἔτυχε θεωρίας,
 καὶ τὰ πῶρ τῆ πρῶτα αὐτῆ ἀναγράφει·
 ὅσοι ἔστιν ὁ σήμων, ἡ τε τῆ ἀγγέλου καταβα-
 σις, καὶ ἡ τῆ λίθου μεταθέσις· οἱ δὲ ἔπερι,
 πῶν τε τῆ ἀγγέλου ὀπασίω μόνω, καὶ πῶν
 πῶρ εἰσὶ αὐτῆ ἀφελῆσιν, ὡν ὅσοι καὶ
 ἔτυχον, αἰσθησθῆ· ἀλλὰ γὰρ κακεῖνος
 ἀφ' τῆ πρῶτα κητός χροῦ, τῆ αὐτῆ τῆτο
 διὰ τῆ ἀγγέλου γὰρ κρείου, φησί, καταβάς ἐξ
 οὐρανοῦ πῶρασελῶν ἀπεκύλησε τὸν λίθον,
 καὶ ἐκάθησεν ἐπάνω αὐτῆ. τῆ δὲ, ἐκάθητο,
 πῶν μετὰ πῶν ἔλθουσιν, πῶν δὲ πῶρ τῆ
 ἀφασμαίνει χροῦνον. μόνη τοίνω τῆ πῶρ
 αὐτῆ, καὶ πῶν γλυκῶ ἐκείνον, καὶ ἐδρα-
 σικὸν ἡ μήτηρ οἶδε σήμων· ὅς ποῖς ἀπ'
 αἰώνος μὲν ἀφύπνωσε νεκροῖς, ποῖς δὲ ἐ-
 ζηγηροῦσας ἐκοίμησε φύλακας. δι' οὗ μοι
 δοκεῖ, καὶ τῆς θείας δεδραμάσεως αὐτῆ πῶρ-
 τη δεδῶσαι τὰ διαφέλια· καὶ ὡς ἐνῶ
 τῆς ζῆρητου οἰκονομίας καταπευφῆσαι καὶ
 θεας, καὶ λαμπερότητος τῆ ὑοῦ· μη-
 τεῖ τε γὰρ οὐσί, καὶ μόνη τῆ τῆς οἰ-
 κονομίας ἐμπεπισευρηθῆ μυστήρια, μόνη καὶ
 τῆς αἰασάσεως ὁ δεσπότης κατηποδεῖ-

A sepulchro, Apostolis nunciauerunt
 quæ vidissent; unde etiam contigit,
 vt eas magna pars miraculorum re-
 surrectionis effugeret; hæc verò im-
 mobiliter ad illud affidens, perspi-
 cuè magis omnia aspexit, nec sta-
 tim, sed alio postmodum tempo-
 re enarravit. Nam alioqui quomodo
 per idem tempus, cùm terræmotum,
 Angelique descensum, tum lapidis
 reuolutionem; ad hæc verò etiam cu-
 stodum exanimationem, ac rursus eo-
 rum velut à somno excitationem, nec
 non quorundam ex illis in urbem ad-
 uentum, illis abeuntibus, ac subin-
 de reuertentibus; videre contigisset;
 ac nisi ea iugiter assidua aderat, ac-
 censiori amoris igne excitata? Sic enim,
 nedum ea quæ per id tempus con-
 tingerunt, sed & alia quæque, ex quo
 tempore Dominus captus est, supra om-
 nes perspicuè aspexit, nullâ ei ratione
 abesse subtinens, aut quicquam corpo-
 ris necessitatibus interim indulgens;
 somno inquam, aut cibo; vsque dum
 viuificæ resurrectionis gaudia ac deli-
 cias persensit. Equidem vnguentiferæ
 mulieres, viderunt quidem lapidem re-
 uolutum, ac Angelum super eum se-
 dentem; quando autem, aut quâ hæc
 ratione contigissent, non cognouerunt.
 Matthæus quidem cum visione quam
 habuerunt, illa quoque gesta describit,
 ante earum aduentum; nimirum, ter-
 ræmotum, Angelique descensum, ac
 lapidis transpositionem: alij autem, vi-
 sionem solam Angelorum, eorumque
 ad illas fermocinationem, quo vtroque
 donatæ sunt, scripto consignarunt. Sed
 & ille, illud ipsum præterito designat
 tempore: *Angelus enim Domini*, inquit,
*descendit de caelo, & accedens reuoluit la-
 pidem, & sedit super eum.* Illud autem,
sedit, cùm tempus ante aduentum, tum
 postquam aduenissent, significauerit.
 Sola itaque Domini Mater, cùm ea
 quæ præcesserunt, tum dulcem illum
 ac constabilientem terræmotum co-
 gnouit: terræmotum, inquam, quo sus-
 citatis tanquam à somno mortuis, vigi-
 lantes custodes fuerunt confopiti: per
 quem etiam puto ante omnes, diuinæ
 illi resurrectionis delata sunt nuncia: at-
 que vt œconomix arcano sic aspectu
 quoque, ac claritate Filij deliciari lice-
 bat. Tanquam enim Matri, ac ei cui
 credita essent œconomix mysteria, soli
 etiam Dominus ostendit resurrectionis

Maria suo tē-
 pore enarrat
 vñ miracula
 resurrectio-
 nis.

leg. τυρῶν.

Per terræmo-
 tum docetur
 Dominicam
 resurrect.

miracula, nedum excellentiùs supra Apostolos, ac fœminas vnguenta ferentes, verùm etiam supra quàm Angelica, ac intellectualis institutio habeat. Sic igitur nullo medio, primæ illi, clara lux ac lætitia resurrectionis affulcit: non sic autem vnguentiferis mulieribus; sed eis per Angelum, ac per remotionem lapidis, significatur. Quòd enim imbecillius haberent, neque subitò, neque vno eis reuelatur modo: sed, quà auditu per Angelicum sermonem; quà ex visu per reuolutionem lapidis, eius accipiunt fidem. Quamobrem vbi paulatim ad mysterium manu ductæ fuissent, ipse ille, qui vita ac resurrectio est, illis apparet. Sic enim sapientiã ac prudentiã congruè disposuit, vt ne se subitò exhibens, occasione esset vt præ stupore, vti etiam nonnullis discipulis accidit, phantasma quoddam putarent; vel etiam vt obtinens fidem, in stultum aliquem, ac impotentis animi motum à nimio gaudio credentes cogeret. Siquidem enim, cum etiam ita res habuisset, mox vt apparuit, improviso quodam, ac teneri nescio impetu, intemeratos eius amplexæ sunt pedes; nisi ita prouidè dispensatum esset, quàm non à decoro excessissent, vehementissimo gaudio vim faciente: Atque hunc quidem modum reuelantur 4 Mariæ resurrectionis mysteria, Domini autem Matri, spiritaliori ratione, ac familiaritiùs. Vide fanè, eius maiorem cogitatu clarissimam, sinceramque prudentiam; vt neque vnguenta ferentibus fœminis, neque Apostolis, hæc ipsa per se priùs annunciauerit; sed vt magis ex visu certiores factos, firmiorem veritatem tenere concesserit. Sic enim sapienter admodum in toto se œconomix gessit negotio, vt non per eam essent primæ notiones; sed vt ipsa quoque peteret ex Deo, isque eâ mediatrice, amicis, ac quibus congruum esset, traderet. Cum itaque sacri præcones, primam ipsam, ac cæteris clariùs diuinę resurrectionis mysteria didicisse scirent: Per eam siquidem, certiores lógè quàm per vnguentiferas mulieres facti fuerant; nusquam tamen cum de resurrectione agunt, illius voluerunt facere mentionem: congruã nimirum prudentiã, ac diuinã Spiritus prouidentiã dirigente. Nam si testem resurrectionis eam produxissent, quæ videri posset suam ipsa quærere gloriam, in causâ fuissent vt resurrectioni astructa fides incredulis

4
Peculiari ratione Maria Virgo resurrectionem.

Ve nunquam Mariæ in Evangelio inductum testimonium.

A κησι πρὸ ἀδόξα· οὐχ ἑσπερ ἀποστόλοις καὶ μυσφοροῖς, ἀλλὰ καὶ ἑσπερ ἀγγελικῶν καὶ νοερῶν μύησιν. οὕτω ποίνω αὐτῶν μὴ ἀμέσως καὶ φώτως ἢ τῆ ἐγγύσεως κατελάμψα φασφότης. τῆς δὲ μυσφοροῖς οὐχ ὁμοίως. ἀλλὰ ὅχι τε τῆ ἀγγέλου, καὶ τῆς τῆ λίθου μετακλίσεως μιλύεται. ὅτι γὰρ ἀσθενέστερον δευκακείμηναι, οὔτε ἀθεῖον, οὔτε δι' ἐνὸς ἀνακαλύπτεται ἔργου· ἀλλὰ τῶν μὴ δι' ἀκροῦς, καὶ αὐτῆς τῆ ἀγγέλου λόγῳ, τῶν δὲ δι' ἐσπερ ὄψιν, τῆ τῆ λίθου μετακλίσεως δέχονται πίσειν. ὅχι καὶ βραχὺ πρὸς τὸ μυστήριον χρεωγραφηθείσας, αὐτὸς ἐκείνος ἢ ζωὴ καὶ ἢ ἀνάστασις ἐπιφανέται. οὕτω γὰρ ἢ αὐτῆ σοφία καὶ σιωπῆς διακονοῦμεν, ὡς αὐτῶν μὴ ἀθεῖον πρὸ ἀδελφῆς, φάσμα ἑσπερ ἐκπληξίν, κατὰ τὸν καὶ τῶν μαθητῶν ἰσὶν ἑσποτηθῆναι δόξῃ ἢ καὶ πιστευθῆς εἰς ἐκνοῶντι, καὶ ἀκατακτον τῆ τῆ χρεῶς ἐπιπίσει " σιωπηθῆναι πιστευθῆσας. εἰ γὰρ καὶ τοῦτου ἡμοιότου, φανέντος Leg. μυσφοροῖς.

C αὐτῆς ἀταμιέντω πνὶ καὶ ἀκρατήτω χρεῶναι τῆ ὀρμῆ, τῶν ἀχρεῶν ἐφῆστοντο ποδῶν. εἰ μὴ οὕτω διακονοῦνται, ποίας δὴ ὅσα δὴ ἐξέβησιν ὀταξίας τῆ σφοδρότατω τῆς χρεῶς τυρανοῦνται. καὶ ὡδε μὴ τῆς κατὰ Μαρίαν τῆ ἀναστάσεως· τῆ δὲ μητρί, μυστικώτερον τε καὶ οικειότερον ἀνακαλύπτεται. ἡ δὲ τῆ γνωστικῶν καὶ γήσιον τῆ ἑσπερ ἐννοίω αὐτῆς σιωπῆς. ὅπως οὔτε τῆς μυσφοροῖς δι' ἐαυτῆς, οὔτε τοῖς ἀποστόλοις Leg. μυσφοροῖς.

D ταῦτα πρὸς ἀγγελίεσται· ἐσπίδωσι δὲ μᾶλλον αὐτόστας ἡμοιότοις βεβαγοτέρον κατὰ τῆ τῆ ἀλήθειας. οὕτως γὰρ αὐτῆ πρὸς φως, καὶ δι' ὅλης τῆ οἰκονομίας διώκειται, ὅ μὴ δι' ἐαυτῆς τῆ πρὸς χρεῶναι· ἐκ θεοῦ δὲ καὶ αὐτῆν, καὶ " μεσιτενοῦσι διδόναι τοῖς πρὸς χρεῶναι. φώτῳ ποίνω καὶ τρανωτέρως τῆ τῆς ἐγγύσεως οἱ κήρυκες εἰδότες " μεμνηθῆναι τῶν μυσφοροῖς· δι' αὐτῆς γὰρ καὶ τῆ ἀσφαλέστερον τῆ μυσφοροῖς εἶργον, οὐδὲ ὅλων ἐν τοῖς κατὰ ἐκείνῳ λόγῳ μεμνηθῆναι τῆ πρὸς χρεῶναι. σοφία δηλαδὴ τῆ κατὰ ἀλλήλων, καὶ τῆ τῆ πνεύματος χρεῶναι μυσφοροῖς πρὸς χρεῶναι. μὴ τρῶτε γὰρ αὐτῶν αὐτῆς πρὸς χρεῶναι, καὶ τῆ οἰκείων πρὸς χρεῶναι δόξαν ἑσποτηθῆναι, ὅ ὑποπτικῶν εἶργον δοκεῖν τῶν μὴ τρῶτε τοῖς ἀπει-

Leg. μυσφοροῖς.

Leg. μυσφοροῖς.

Leg. μυσφοροῖς.

Leg. μυσφοροῖς.

σοδοι, πρ̄ειχον. δὲ καὶ καθιζήντως ἐν τρωτοῖ A
τὰ παρὲν αὐτῆς παρὰ λαμπόροισιν.

Αλλὰ τῆς λίαν ἀφάτου καλῶν τῆ νῦν Φαι-
δρότητι, εἰ τοῖς ἰωάννα παρὰ καθιζήντως ἐν τρωτοῖ
εἰοῖς παρὸν γὰρ λόγους, ἐκείνη, ἡμεῖς ἀναλαβόντες
νῦν σωμαρξάμεθα. καὶ γὰρ ἐφ' ἡσυχίας τ' παρ' ἡ
αἰασάσεως ἀφ' ἐτελοῦσα χροῖον, τὲ, τε παρὰ δόξον
καὶ ἐξουουμένη, καὶ μελετῶσα μυστήριον, καὶ χτ'
μῶνας τὰ πῶν φερκτικῶν οἰκονομίαν πληροῦντι
παρὸν μολοῦσα, τοιαῦτα ἐν ἡρεμίᾳ, καὶ ἰδίᾳ διε-
ξείη φροσῆ. σὺ φησὶ, κύριε, ἀπαθὴ καὶ αἰώλε. θρο-
νῶν τ' ἡρότητος κεκτημένος φύσιν, τῆ παρὸν φ-
θῆσι πῆποντας ὡς ἀνθρώπος. σὺ φησὶ τῆ πα-
τεινῆ μη χειρὶ ζῶντος κέλπων, ἐν τοῖς κειραῖσιν
ἐν δὲ ἀτελείῃς τ' γῆς. σὺ ἀπαείργατος ὡν ἐν τῶν
πῶν τῆ γαῖᾳ, ἐν μνημείῳ σωματικῶς παρὸν ἀ-
φῆ. οὕτως δικαίων σε δὲ ἀλάμεθα ψυχὰ χροῦουσι.
τοιαῦτάς σε τ' λυτρωτῶν δὲ ζῶνται τῆς φωνῆς.
οὕτω τῆ ἀπαρῆτῶ σου καταλαμπόροισιν Φαιδρό-
τητι, πῶν ἀνεκλάλητον αἰακηρύττοισι φιλαν-
θροπῆαν. ἀλλὰ δεῖξον καὶ τοῖς ἐγκοσμίοις τὰ τῶ
πολέμου ἔσπαμα. φαίητι πρ̄ων ἀοράτως μὲ τ'
παρὸν κούσης ὡραῖότητος. λαμψόν ἐν τοῖς παρ-
σι τ' ἀγγίλῳ τ' αἰασάσεως. ἀνάστη σαματικῶς
ὁ ἀνεκλάλητος γαῖᾳ. ἔξερῆθητι οὖν ὁ εἰς αἰῶνας
ἀκοίμητος. ἔξερῆθητι τῆς ἀνυμνωῦτων σε
λαῶν κυκλοθροῦντος σωμαγωγῆς. ἔξερῆθητι
τῆς ὡν μὲ εἰς ἀμωαν πενήτων, τῆ δὲ ἐνα-
πῶν διωάμεων εἰς τ' τ' πῶν ὡλεθρίας σαρπτι-
μῶν. δεῖξον ἡλίου τ' δικαιοσύνης τῆς τ' αἰασάσεως
ἀκπῆνας. φαράτωσθαι αἰ τ' νίκης ἀστραπαὶ τῆ οἰ-
κουμένη. γνωσθήτωσθαι πᾶσι τῶντα τῆ σωτήρια
παρὸν γαῖα. εἰδέτωσθαι πῶν καὶ ἀφροῦνθῆ-
τωσαν. ἰδοῖμι καὶ γὰρ πορηνῶν πορηνῶν δε-
σπότης γαῖα. ἰδοῖμι ἔσφουοῖς ἡσὸν ἔσφουοῖα
καὶ λη. θεάσοιμι δεδδοξασμένου θεοῦ ἀφροῦσθαι
δεῖξαι. ἀκούσασθαι γαῖας φωνῆς ἡδέα καὶ χροῖον-
τα παρὸν ἐμῆς ῥήματα. ὡς παρὸν τ' πρ̄οσιᾶς
τῆ μητεῖ, οὕτω καὶ πῶν τ' ἐρῆσεως φαίητι χα-
ρῆν ἀναγελλίζόμενος. φαίητι ὁ δὲ πῶν ἀν-
τῆ σωῶν, ἐ ἀκατάλητον ἀφροῦσθαι. οὕτω τῆ
θεολόγῳ καὶ μυσφόρῳ πρ̄όντω, καὶ ἀνυμνω-
σῆ, καὶ ἰκετενοῦσῆ παρὸν πῶν τ' αἰασάσεως ὁ
ἡσὸν καὶ ὑποδείκνυσθαι λαμπαρῆτητα, καὶ ὡς ἐν ἡ
μνήσεσθαι, καὶ ἡμῶσθαι μητέρε, τῆ τῆς
οἰκείας ἐμφανείας παρὸν γαῖα, πρ̄οσιᾶ. εἰ
γὰρ καὶ τῆ Μαγδαλινῆ παρὸν γαῖα γα-
Tomus I.

suspecta videretur. Quamobrem etiam
merito hic, quæ ad eam spectant omit-
tunt ac tacent.

Porrò fuerit cum primis congruum
hodiernæ lætitiæ, vt quos illa per id tem-
pus sepulchro affidens, gratiarum actio-
nis monumento sermones obtulit, nunc
resumentes, vnà cum illa ordiamur.
Tempus enim quod resurrectionem
præcessit silentiò exigens, mirabile illud
considerans, meditansque mysterium,
solitarioque cum alloquens, qui hor-
rendam illam œconomiam implebat,
eiuscemodi sermones, submissè ac seor-
sim secum differebat: Tu, inquit, Domi-
ne, qui impatibilem ac immortalem Dei-
tatis haberes naturam, assumptâ carne vt
homo passus es. Tu, inquit, non deserens
Paternum sinum, in terra utero demora-
ris. Tu, qui in vniuerso incircumscrip-
tus Deitate existas, corpore in monumento
circumscriberis. Sic te Iustorum animæ sus-
cipientes choros ducunt. Eiusmodi voci-
bus te redemptorem salutant. Sic inefa-
bili tuâ illustrati lætitiâ, inenarrabilem
clementiam predicant. Enimvero mundi
quoque ciuibus victoriæ trophæa exhibe-
re. Appare, qui inuisibili ratione ades, cum
decenti ac congruâ specie. Splende in or-
bis finibus resurrectionis fulgores. Resur-
ge corpore, qui nequis teneri deitate. Ex-
citare ergo, qui in secula absque somno
es. Exurge, quem laudantium populorum
synagoge sint circumdatura. Exurge ad
vindictam quidem tuorum pauperum, vt-
que aduersarias Virtutes ad exterminium
dissipes. Tu iustitiæ Sol, resurrectionis
ostende radios: Appareant terrarum orbi
victoria fulgores. Ignoscant vniuersis
eiusmodi salus. Videant pauperes, & læ-
tentur. Videam ego quoque desideratum
desideratissimi Domini aspectum. Videam
eximie præstantis Filij pulchritudinem
omni specie maiorem. Aspectem glorificati
Dei orientem gloriam. Audiam dulcem il-
lam vocem, dulcia, omnique gratiâ plena
verba emittentem. Vt aduentus, ita & re-
surrectionis gaudium, primæ omnium Matri
annunciaturus appare. Appare, inquam,
qui semper sis cum illâ, seruesque inui-
cibilem. Hoc modo diuinorum magi-
stræ ac vnguentiferæ Virgini, laudanti-
que ac supplicanti, primæ Filius resur-
rectionis claritatem ostendit, vtque li-
cebat doceri Matrem, ac honorari, ap-
paritionis suæ primâ præsentîâ honorat.
Quanquam enim scriptum est, primum
apparuisse Magdalena, ita tamen intel-
Pfal. 7. v. 8.
Pfal. 67. v. 1.
Pfal. 68. v. 33.
Ma ia 90-
λόγος.
Prima videt
suscitatum
Filiū.
Mar. 16. v. 9.

Magdalena
prior vidit ex-
ceptā Mariā.

ligas, vt quod ad Apostolos, aut mulieres alias vnguenta afferentes, spectat. Sanè enim Virgo parens, ante etiam spiritalem Angelorum initiationem, Nati ex se mysteria peruidet. Supra omnes enim desiderio deflagrans; decertansque, ac perseuerans, sola prima quoque condigna recipit munera. Par quippe erat, vt omnium prima munditius acciperet gaudium, quæ eius nobis tantæ lætitiæ plenitudinis causâ extitisset: cui foli arcana credita essent; quæ innumerales passionis perpeffa esset gladios. Par erat, vt quæ sola tristium Filio socia fuisset, sola quoque prior omnibus voluptatem illam perciperet. Enimuerò quisnam animus tantam illam quam suscepit, Domine, tuam gloriam, conuicere valeat? Quænam verò intellectualis natura, immensam illam pulchritudinem, quam velut Matri tunc reuelasti, intellectu perspiciat. O quanta ei lætita apparuisti! Quantâ verò luce, creata vniuersa id temporis illustrasti! Quali luminoso aspectu visus es mundiciuibus! Qualis, dulcis illius ac præconis resurrectionis tremotûs fragrantia, omnia perspirauit! Qualia vnguenta, inexhausto tuo illo vnguento copiâ supra modum scaturiente, terra reddidit! O quomodo in nouam quandam speciem, vniuersa rerum distributio, tunc temporis transfigurata est! Quomodo elementa in compositiorē quendam ordinem demutata sunt! Quomodo aër sedatis, dulcibusque ornatus est flatibus! Quantus oriens decor chori stellarum! Quales solarium radiorum lucidissimi iactûs! Quænam grata species cœlestis ornatus! Quis tantus Angelorum coactus chorus ac tripudium! Quis eorum laudationis suavis fonus! O qualibus tunc venustabantur diuinis splendoribus! Quam tuæ resurrectionis præcones induti erant lætitiâ! Qualem ostenderunt, quam gloriam, ac speciem viderant! O voces illas ac sermones eorum, qui victoriæ de hoste reportatæ nunciij fuerunt! qui prædicauerunt prostratam mortem; qui vitam te, ac resurrectionem terrenis euangelizarunt! O dulcem, ac supra omne desiderabile vocem tuam! quæ per vnguentiferas mulieres gaudium insonuit mundo: quæ tristia mortis dirupit vincula; quæ omnium auribus iucunditatem immisit. Oportebat enim ipsum per se gaudium ac iucunditatem, præuiciâ eiusmodi prædi-

A γραπται, ἀλλὰ τῆς ἀποστόλων νοητέον, καὶ τῆς λοιπῶν μυροφόρων. ἢ γὰρ δὴ τεκοῦσα, ἔπαρθε τῆς νοεραῖς τῆς ἀγγέλων μυστήσεως, τὰ τῆς τελευτῆς κατὰ θεοῦ μυστήρια. ἀπὸ τῶν γὰρ ὑπερφλεγματῶν τὰ πύθω, καὶ ὑπερεβλύσσα, καὶ μόνη ἀφαικτεροῦσα, παρὰ τῆς κατ' ἀξίαν τυγχάνει δωρεῶν. ἔδδ' γὰρ παρῶτην πλὴν παγκόσμιον ὑποδέξασθαι χάριν, πλὴν τῆς πληρώματος ἡμῶν ἀπίδου τῆς ποιότητος ὀφθαλμοῦ διφροσευῆς. τῆς μόνου τῆς ἀπορρήτου πεπιγευμένης. τῆς ταῖς ἀπειροῖς τῆς παλαιοῦ παροτρυνόμενης ῥομφαίας. ἔδδ' τῆς μόνου τῆς σκυδεσπῶν κοινῶν τὰς ὑπὸ ἡροιδίου, μόνου καὶ τῆς θείας ἐκείνης παροπολαῦσαι θυμηδίας. ἀλλὰ τίς αἰ νόμοις τῆς παρὰ δεξιῶν αὐτῆς καταστοχασατοῦσα δέασατα δόξαν; τίς τὰ ἀμήχανά σε κέλλη νοεραῖς κατὰ μοῖσαιε φύσις, ἀπὸ ὡς μητεῖ δὲ φανεραῖς λυψίας τότε. ὡς οἶα φαιδρότης ταύτης κατεφαίνετο οἶα δ' ἐρωτῆ πλὴν κέλλιν πτωικαῖς κατελάμπτωσας ἀπασαν. οἶα φωτοφανεῖ ἴσα τοῖς ἐγκοσμίοις ὡφθης. οἶα τῆς ἡδέως ἐκείνου, καὶ κήρυκος τῆς ἀσάσεως ἡροιδίου σήσημοῦ διωδία τὰ πύθω διέπνυθεν. οἶα τὰ μέγα σου τῆς ἀκνωπυ μέγου ὑπερεβλύσαντος ἢ γῆ ἀνέδωκεν. ὡς πῶς εἰς τὸ κενότερον ἢ σύμπασα τότε μετεμορφώθη ἀφαικτεμοῖς. πῶς παρὰ τὸ ἄρρυθμότερον μετεσκέδαθη σοιχεῖα. πῶς ὁ ἀπὸ τῆς γαλλύσας καὶ γλυκεῖας κατεκροσμήθη ἀφαικτεμοῖς. τίνα τῆς τῆς χροῦ τῆς ἀστέρων ἀφαικτεμοῖς κέλλη. οἶα τῆς ἡλιακῆς ἀκτῶν ἀφαικτεμοῖς βολεῖ. τίς ἢ τῆς οὐρανοῦ ἀφαικτεμοῖς τερπνύτης. τίς ἢ τῆς ἀγγέλων συγκεροτημένη χροῦσασία. τίς ὁ ἡδὺς αὐτῆς τῆς δόξολογίας ἡχῆς. ὡς οἶα ταῖς θείας ἐνωρεῖζοντο τότε λαμπαρῆσιν. οἶα οἱ τῆς σῆς ἐρῆσεως κήρυκες παρὰ ἐκείνην φαιδρότητα. οἶα πλὴν ὀφθαλμοῦ δόξαν, καὶ κέλλιν πρὸς δόξαν. ὡς φωνῶν, καὶ λόγων ἐκείνων τῆς κατὰ τῆς πολερῆς μύσουσάντων νίκου. τῆς κηρυξάντων πλὴν τῆς θανάτου κατὰ λειπῶν. τῆς πλὴν ζωῆς σε καὶ ἀνάσασιν τοῖς ὀφθαλμοῖς διαγγελιζόμενων. ὡς γλυκεῖας καὶ ὑπερέκεινας πύθω ἐφετῆ φωνῆς σου, τῆς πλὴν χάριν τὰς κέλλιν ἀφαικτεμοῖς τῆς μυροφόρων ἐνηχοῦσας. τῆς τῆς λυπηρῆς τῆς ἀμύχνης ἀφαικτεμοῖς δεσμά. τῆς διφροσευῆς τῆς τῆς ἀπάντων ἐνοικησασίας ἀκοῆς. ἔδδ' γὰρ πλὴν αὐτοχάριν, καὶ θυμηδίου τοιοῦτου παροκρῆ-

μελὶ τῆ τῆ αἰδεσφῶτων παρομιμασασα κησῶ. A
 ποιούτω παριχαρεῖ παροσφθῆγματὶ τοῖς τὰ λυ-
 πηρῶ τῆ ἀμύβιας ἐνεχολοῦοις ὅπιτιμῶ παροσ-
 μιλήσασα ποιαῦτα, καὶ τῆ παροσῶτας, καὶ τῆ βῆργε-
 σῶς σου παροδραμεῖν διαγῆλια. ἐσκήρτησεν ἡ
 σύμπασα κῆσις. πότε διεπέτασθρ οἱ οὔρανοι
 τὰς πύλας, καὶ ὡς ἰδῆν πλῶ τῆ γῆτων εἰσεδέ-
 ξαστο ἀγγελῶν. ἡγαλιὰσθρτο αἱ νοεραὶ διωά-
 μεις, καὶ τῆ ἀρδεσφῶτῆ σωνιδόμῶνα θυμηδῶ,
 κρινῶ τῆ παροσφθῆσωνον χρεῖαν ἐπεκρότησθρ.
 κατεγράμφθῆ πλινκῶσθρ, ὅ, τε νοητὸς καὶ ὁ αἰ-
 οθῆσ ὁ κόσμος. διηλάσθρτοσθρ ἐκ τῆ παροσ-
 τῶν ἀθυμῶς νέφθ, καὶ διθυμῶς ἀκτῆνες τὰ
 πῶτα παειλήφασιν. ἐξεδύθῆ ὁ κατηφῆς
 ἡ κατὰκρῆτος φύσις, καὶ πλῶ τῆ φωτὸς πε-
 ρεβάλλετο σολῶ. διεγράμθῆ ὁ τῆς κατὰ-
 ρεσ χειρῶγραφον. ὁλογῶς ἀντεγράμφθρτοσθρ
 ἐπαγγελῶ. πῶτα τὰ κηνοποιῶ τῆ χαί-
 ρετε παροσφθῆγματὸς τῆς ἡδῆσῆς καὶ ἀδα-
 δόχου σου πεπλήρωται χαρῶ. " αἰτῶ ἀγα-
 λῶμα γὰρ ἰῶ βῆροσῶσῶς ἀπάσῆς, C
 καὶ κῆρυξ καὶ ἀμῶς, ἀγαθῶν ποιητικὸς,
 καὶ θυμηδῶς παρεκτικὸς, ζωῆ, καὶ ἀνάστα-
 σῆς, καὶ αἰαφαιρετὸν ἐγγελῶσῶσῶμα. φῶς
 γλυκῶ, καὶ παροσφθῆσθρτοσθρ ἡαμα. γαλιῶν
 νοουμῶν, καὶ εἰρῶν παροσφθῆσθρτοσθρ. αἰποσ-
 φῶ, καὶ διωάμῆς, καὶ σωνέσῶσῶς παροσφθῆ-
 ἀσθρῶσῶ, καὶ αἰδιότῆς, ἀσθρῶσῶ τῆ καὶ
 τερπνότης, " καὶ μῶν ὡς ὡραῖότης, καὶ αἰαλ-
 λῶσῶ. κῆλλος αἰόκθον, καὶ διμῶχρμος δι-
 παρέπεια, " αἰτοαγιότητῆ, καὶ πῆμῆ, καὶ δι-
 κηροσῶν, καὶ παροσφθῆσθρτοσθρτοσθρ δόξα. μό-
 νος εἰ ἔφῆσῆς ἀμείωτος, ἔ πῶτος ἀκατὰχρτος.
 ἀρῶνυμῶν τε ὁμῶδ, ἔ πολῶνυμῶν, καὶ ὡραεπειθυ-
 μῶσῶ καλλοῆ. ὡ πῶσα μῆ τῆ ἀνεκλαλήτου σῶ ὡ-
 ραῖότητῆς ἀσθρῶσῶ παειωδῆν ὀνόματα βῆλε).
 διεῖργετα δὲ τῆ τε οἰκεία ἀσθρῶσῶ, ἔ τῆ τῆ γλωτ-
 τῆς ἀπορεῖα. ἀλλὰ σῶ ὡς μωειῶνυμῶν ἔ ἀκατο-
 νῶμασθρ ἀγαθῶν, ἔ πάσῆς ἐφθρῶρεπῆκῆς παροσφθῆ-
 ρῶν αἰακισθρῶν ὅπινοῖας, μῆ τοῖς λόγῶς, τὰ
 δὲ τῆ γῶμῆς παροσφθῆσθρτοσθρ ἀσθρῶσῶ, ἡκεις πλῶ
 γῶρα ἡμῶν διαφελιοῦμῶν, ἰῶ φῶσῶς
 ἀσθρῶ τῆ μωροφῶρῶν παροσφθῆσθρτοσθρ. λαμ-
 φῶτα καὶ νῶ ἡμῶν ὁ φασθρῶσῶ τῆς
 ὅπιφασθρῶσῶ σου φῆσῶ. εἰδῶμῶ νοητῶς νοη-
 τῆ ἡλῶ παροσφθῆσθρτοσθρ κῆλλῆ. καταπεσφῆσῶ-
 μῶν ποθρῶσῶ τῆ δεασθρῶ παροσφθῆσθρτοσθρ

catione, hominum ordiri vocationem:
 eiusmodi plenâ gaudij compellatione,
 eos affari; qui tristi peccati reatu tene-
 bantur: vt talia aduentus tui ac benefi-
 cii præcurrerent fausta nuncia. Tripu-
 diò gestiuit creatura omnis. Tunc cæli
 aperuerunt portas, ac velut propriam,
 terrenorum admiserunt annunciationem.
 Exultarunt spiritales Virtutes, pa-
 rique cum hominibus iocunditate gau-
 dentes, tripudium omni maius lætitiâ
 coegerunt. Perfusus est lumine cùm
 spiritualis mundus, tum sensilis. Pulsæ
 sunt ab orbis finibus mœstitiæ nube;
 lætitiæ radij omnia occuparunt. Na-
 tura rea habitum mœstitiæ exiit, ac lu-
 minis induit stolam. Disruptum est ma-
 ledictionis chirographum, eiusque loco
 repromissiones cōscriptæ sunt. Omnia,
 nouâ illâ vocis *Aucte* compellatione,
 dulcissimo tuo ac indefectibili gaudio
 sunt impleta. Tu enim totius lætitiæ
 exultatio es, præcoque, ac causa; bono-
 rum conciliatio, ac iocunditatis præbi-
 tio; vita, & resurrectio, gloriatioque
 inaufeibilis: dulce lumen, ac spectacu-
 lum supra modum desiderabile: tran-
 quillitas mente concepta, paxque ad-
 ueniens: ipsa per se sapientia, ac virtus,
 subministratioque prudentiæ; incorru-
 ptio & æternitas; incolumitas pariter
 ac iocunditas, constansque ac inuaria-
 bilis venustas. Pulchritudo intellectu
 maior, ac decor immensus: ipsa per se
 sanctitas, honorque, & iustitia, ac su-
 pra modum glorificata gloria. Solus es
 cupiditas numeris omnibus absoluta, ac
 desiderium modum nesciens: Innomi-
 nabilis pariter, multisque insignita no-
 minibus, ac supramodum appetibili-
 lis species. Quàm multa animus, cum
 tuâ illâ inenarrabili pulchritudini, no-
 mina, titulosque auct parturire! Enim-
 uerò prohibetur, cùm propriâ imbecil-
 litate, tum sermonis inopiâ. Tu autem
 qui bonum sis innumerabilibus, ac nullo
 nominabile, atque à subtili omni cogi-
 tu inueniendarum appellationum re-
 motum, haudquaquam sermonem spe-
 ctans, sed magis accensum animum,
 gaudium illud nobis annunciaturus ve-
 nis, quod per mulieres vnguentiferas
 olim annunciafti. Nunc quoque nobis
 illuceat lætissimum iubar tuæ apparitio-
 nis. Liceat vtinam spiritualibus oculis,
 spiritualis Solis omni maiorem specie
 decorem aspicere. Desideriò fuamur
 Domini aspectu omne superante defi-
 D dd iij

Leg. αὐτῶν γδ
 Leg. μῆμος
 Leg. αὐτῶν κ
 γπι π.

derium. Audierimus diuinam vocem, dulce quid, ac plenam gaudio prædicationem inclamâtem. Acceperimus clementiæ tuæ lætissimam annunciationem. Habeamus Vnguentiferam illam, per quam nobis inuiolabile annuncies gaudium; per quam tuorum ad nos beneficiorum deriuus fragrantiam; eam nimirum quæ te portauit vnguentum inexhaustum: quæ te, exultationem, vitamque, ac resurrectionem, cum nobis conciliauit, tum prædicauit: cuius vbi puritatis aromata supra omnem odoris fragrantiam fuisses odoratus; in eâ quidem habitasti; atque ad nos per eam venisti. Qui porrò per eam, ô benigne, lætæ tuæ reconciliationis prædicasti aduentum, veni, vt nos ab humanis, ac huius sæculi rebus eruas, velut ab infimis terræ finibus; atque ad fenij nesciam vitam illam nobis muniens iter, supernis epulantium accense choris: Tu enim es lumen, vita, & resurrectio, ac in cœlis lætantium voluptas; teque decet gloria, honor, ac adoratio, cum Patre ac Spiritu sancto, nunc & semper, & sæcula sæculorum: Amen.

θεας. ἀκρίσαι μὲν θείας φωνῆς ἠδὲ πῖ τῃ ἁρμονικῶν ἑπιφωνούσης κήρυγμα· λαβοίμεν τῆς δὲ μωρείας ὑπερφροσύμων ἀφελίαν. ἔχαμεν μυσθόρον, δι᾽ ἧς ἡμῖν τῆ ἀναφαίρετον καταμύνησις χάρου δι᾽ ἧς τῆ δωδία τῶν ἡμῖν ἐξοπορθμύσις διεργεσιάν· τῆ δὲ ἀκένωτον τε μέρον ἑπιτομίσασαυ. τῆ δὲ ἀγαλλίαμά σε, καὶ ζωὴ καὶ ἀνάστασις, καὶ παροξενίσασαυ ἡμῖν, καὶ κηρύξασαυ· ἧς τῆ κατὰ ἐπιτομῆς ὑπερπᾶσαυ μυσθόρου ὁσφρογνῆσι ἀρώματα, ἐν αὐτῇ μὲ ἐπιλύωσις, ἡμῖν δὲ δι᾽ αὐτῆς ἐπεδήμησις. δι᾽ αὐτῆς δὲ φιλοφροσύνη, καὶ τῆ χροποιοῦ καταλλαγῆς σου παροξενίσασαυ περυσίαν, ἧ καὶ τῆ μὲ πρῶντων ὡς ἐκ μυχῶν ἡμαῶς ἐξαμνηστέρος κατωπᾶτων, εἰς δὲ πῶ ἀγῆρω παροδοποιήσις ζωὴ, τῆσι αἰωπᾶτω τῆ ἐορταζόντων σωμαεθμησον χορείαις· σὺ γὰρ εἶ καὶ φῶς, καὶ ζωὴ, καὶ ἀνάστασις, καὶ τῆ ἐν οὐρανοῖσι δωφρομωρίων ἡ θυμηδία· καὶ σοὶ ὑπέπει δόξα, πῆμῃ, καὶ παροπῶνησις σὺ τῶ Πατρὶ καὶ τῶ ἀγίῳ Πνεύματι· νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῆ αἰῶνων· Ἀμήν.

EIVSDEM,

Encomium in sanctos miraculorum patratores gratuitos Medicos, Cosmam & Damianum.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ,

Εγκώμιον εἰς τοὺς ἀγίους καὶ θαυματουργοὺς ἀναργεῖς Κοσμάν καὶ Δαμιανόν.

SERMO IX.

ΛΟΓΟΣ Θ'.

SUBIT mirari, cum accensum tuum, ô bonorum amans, in pietatem video studium; placetque magis stupor, horrorque, cum præcepti grauitatem considero. Ad tantum enim religiositatis culmen probitate animi prouexisti, vt & maxima consequi cupias, pluresque, in horum virorum perarduæ laudationis societatem ascifcas, ac prouoces. Operæ autem pretium videatur, vt ne præcipientis magnificam petitionem attendentes, ab eius nos in pietatem propensâ voluntate vinci patiamur, sed vt potiùs probi animi candorem exhibeamus; vt quantum omnino, condignis exornando sermonibus argumento impares simus, haud tamen ab eius qui rogauit animi alacritate deficiamus. Habet quidem & ille suum feruorem, bonorum amore succensus: tenetur verò, ceu humidâ

HEN sòn, ὃ τῆ καλῶν ἐρασα, ταύμαζειν μὲ ἐμοὶ πῶ τῆ δὲ σέβειαν ὀράντι σουδῶ, ἐξίνεταυ ἐκπλήττεσάυ τε ἐφείπειν, ὃ τῆ παροσάγματος στροπῶπι φορικῶν, παροκρίνεταυ. εἰς ποσῶτον γὰρ φιλοθείας ἀγνωρῶνως ἀθναβεβηκας, ὡς καὶ τῆ μεγίστων τυχεῖν ἐφίεσται, καὶ τῆς ἀμηχόρου πύτων δωφρομίας, πολλοὺς ἐκκαλεῖσται παρὸς δὲ ἀληψιν. δεῖ δὲ, μὴ τῆ τῆ ἑπιπᾶλλοντος ὃ ὑπερφρῆς ἡμῖν ἐνοοῦσιν ἀξιώσεως, τῆς παρὸς δὲ σέβειαν αὐτῆ ὃ ἡπτον ἀπενέγκασαυ παροαρέσεως· πρῶσιαν δὲ πῶ βὺγνώμονα γνώμῃ, εἰ καὶ πᾶμῃ τῆ κατ' ἀξία λόγων τῆς πρῶσις ἐκπᾶτωμεν ὑποτίσεως· ἀλλὰ τῆ γε τῆ παροκρίνετος αὐτῶ μὴ ἀποδέειν παροθυμίας· ἐχὲ μὲ γὰρ ἐ αὐτῇ ὃ δὲ ἀπυρογ, ἐρωτῆ τῆ ἀγαθῶν ἐκκαρομῆν, κατέχετα δὲ, καὶ τῆ

φλογός διαγουμύνης διύξω πινι κελάφ ύλη, καὶ ὁ ἀδιεξόδοστον ὅπι παρεσθούση, τὰ τ' ὡσεὶ μαίτων ὑποφύγωτε ἄμα καὶ ὑπὸ δυνάμιν· πειράται δ' ὅπως λαβομύνη, καὶ λίαν σουδαίως, εἰς φανερόν τιώ τῆς κατ' ὑπολείαν λόγων ἐξενέκειν ἀκτίνα.

Σὺ μὲν οὖν ὁ ὡς τούτοις ἐπαλείφω, ἀεῖτε, τὰς θεῶν σιωπῆς τῆς εἰκαμίων... ὡσεὶ... ὅπι κητήσης ἀξήσης, ὅπι δὲ κηκῆ πινι ὡσεὶ ἐργία ταύτας παροσαπατῆν δ' ἀίρεσθαι· οἱ δ' εἰς ἐπαίνων ἀφορμῶν ὡσεὶ θεμύων, ὡσεὶ τὰ ὡσεὶ ματα, ὅτι καὶ τὰ δι' αὐτῆς ἀπαθήσονται ὡσεὶ νοούμυνα σεμνολογήματα. οἷς γὰρ ὡσεὶ κημύοις ὅκ ἐτέρφθησθαι, λόγῳ κησυποδκηνμύοις, νεμεσῆσθαι. πῶς δ' ὅκ αὐ καὶ εἰκότως πῖς ὅκ πατείδος ἀγαθῶν σεμνύνειν τούτοις ὅπι κηρεῖν βουλομύοις ὅπι κημύσθαι, αὐτοὶ πλούτω τὰ πλονεκτῆν ταύτης, ὡσεὶ οὐσία τε καὶ μεγέθη κητήσεων πολεμῶς ἀξήσθημύοι; ἐροῦσι γὰρ καὶ λίαν ὡσεὶ σκόντως, ὅπι σκώπτοντες τε ἄμα, καὶ τ' ὡσεὶ ταύτα τῆς πειρωμύων σουδῶν ἀιανθῶσόντες· μὴ τῆ τῆ ὄρωμύων τερπνῶν, καὶ ἡμῖν ἀπηρομύων ἐν λόγῳ ὡσεὶ κημύσει, τιώ τῆς νοουμύων, ὅ ἐργῶς ὡσεὶ κημύων ἀγαθῶν κησυβείσειεν πῖς μεγαλειότησα, μηδὲ ἀποβολῆ τῆ δι' ὧν ὁ εἰς ἀώνας ὡσεὶ δόξον ὡσεὶ κημύοις κητήσασθαι, νομῆσει σεμνολογμύων ὡσεὶ κημύοις ὡσεὶ κημύοις ἀδοκῆσις ἡμῖν ὅκ κημύοις, ὁ ταύτα βουλομύοις. εἰ φεσιν γὰρ αὐτῆν, ὅκ ἀξήσθαι τῆς ἐν ὅπι κημύοις ὡσεὶ κημύοις ἡμῶν ἀμύοις, καὶ τὰ ὅκ ἐκείνης ἀπαθῶν μύνα μεγαλυμύοις. ὅθεν ἡμῖν πόλεων καὶ ἐκῶν ὅκ κημύοις ὡσεὶ κημύοις. οὐ γῆς ἀφορεῖα κημύοις κημύοις ὡσεὶ κημύοις. οὐ ποικίλων λειμύων τερπνότητες· οὐ γῶσι τῶς τῆς ἀέρων ὡσεὶ κημύοις. οὐ κημύοις. οὐ πηγά δειδεσάτοις ἀναστμύοις νάμυοις, καὶ τῆ γῆα, ὡσεὶ γῶσις ἐν κημύοις ὅ ἡδῖον· ὅκ ὅκ ἀκρωρεῖας ποταμῶν κημύοις, κημύοις τε καὶ πημύοις ἡρέμυοις τιώ κημύοις ἐκῶντες· ὡσεὶ κημύοις κημύοις καὶ ὡσεὶ κημύοις ἀποφάμοισιν· τὰ τ' ὡσεὶ δὲ λείω, ὡσεὶ εἰσάμυοις ἡδῶν πῶς κημύοις ἐφέκονται. οὕτως ἡ ὅκ κημύοις ἀγῶμυοις ἀφθονία, ἀκημύοις ὡσεὶ κημύοις κημύοις. πεπῶνται κημύοις, ὅ ὡσεὶ κημύοις ἀποφάμοισιν.

A quadam materiâ flammam diuidente, ac ne erumpat impediēte, præmagnâ rerum mole, & quæ virtutem excedat: tendat tamen, vt foramen aliquod occupans, diligenter admodum, vt quem pro dicendi facultate radium possit, in publicum proferat.

Forfan verò, vir optime, qui ad laudatorios eiusmodi sermones incitas, cōfuetas encomiorum exaggerationes requires, exornatiuam quandam impensiosem sedulitatem ad earum cumulos deposcens. Cæterum viri in laudationis argumentum propositi, vti res, ita & rerum occasione excogitata verborum ornamenta reiicient. Quæ enim, proposita minimè delectarunt, ea, vi sermonis repræsentata, odio habituri sunt. Quomodo enim non meritò increpent, vt quis ex patriæ bonis laudare voluerit, cum ipsi maximis patriæ diuitiis, amplisque abundè possessionibus, inimicè affecti habuerint? Dicent enim, ac planè admodum congruè, irritantes pariter, eorumque qui rem eiusmodi tentare voluerint, studium compestentes: Ne quis, delectabilium oculis subiectorum, nobisque proscriptorum, inter laudatorios sermones prælatione, bonorum spiritalium, quæque ipsi reipsâ potiora habuimus, magnificentiam, contumeliæ habuerit; neue qui tale cōsiliū agit, iis reiectis, quibus æternam nobis gloriam comparare contigit, apparentis nobis gloriæ, præclaram accessionem, verborum se maiestate adhibiturū, putauerit. Eam enim, non clementem, sed eorum iacturam arbitantes, quæ nobis in desiderio sunt, ostentationem quoque inde prouenientem repellimus. Nihili nobis, vrbium, earumue conditorum magnificentia: nihili terræ opportunis frugibus prægrauatæ fertilitas: nihili florum varietate oblectans pratorum aspectus; nihili præcipuâ aëris temperie beatæ regionis: nihili limpidiſsimos latices manantes fontes, summâq; dulcedine, ante etiam gustum, oculis adimplentes: nihili denique decurrentes ex montium iugis fluuij, sensimque se vallibus, ac planis camporum defluxu infundentes; vt ab iis, herbis virides, florentesque, venustâ læuitate aspectantium ad se oculos cum voluptate trahant. In hunc modum, spreta est paupertatis abundantia, quam merces nauticæ bonorum affluentiam præstant: conculcatum auxum,

in 230 dē
p. 1194

Pulchra præteritio iheronica.

in deest, 230
p. 1194

quod hominum captiuat animos, eius- que potens illa superata tyrannis, quæ aliis dominatur, victosque, vti fere man- cipia ad se trahit, ac mancipat.

Talia planè, congruâ omnino ratio- ni fiducia, seu etiam præcepto, dicturi sunt, qui ita ad bonorum apparentium delectamenta habuerunt. Tu autem, vir admirande, his quoque missis, negle- ctâque eorum explicatione, ad paren- tum imaginem consultò narrationem traduces. Præclarum verò consilium. Operæ siquidem pretium, vt qui socij; seu potius qui bonorum, si quæ à filiis gesta sunt, auctores extiterunt, eorum quoque gloriæ socij existant; atque vt naturâ ac operibus ingenuitatem cum eis obtinuerunt; ita neque ab eorum encomiis alieni, iure merito censeantur. Quos enim mores coniungere, hos sermo laudatorius minimè separat. Sanè, eorum patris, quos in laudationis argu- mentum assumpsimus, celebrem glo- riam, nati ex ipso palam ostendunt. Qui- bus enim à puero edocti, ad culmen vir- tutis euecti sunt; Deoque rebus vniuer- sis eminenti, propinquare meruerunt, iis, institutores suos deprædicant, con- gruamque ipsis suorum bonorum parti- cipationem testimonio vindicant.

Pater itaque celebri nomine inely- torum Anagyrorum, vbi in religiosæ conuersationis, vitæque honestissimæ viâ eos statuisset, matri concessit vt ad vsque finem ductrix esset, cum interim ad cœlestia ipse tabernacula migrasset. Illa porrò, prætextûs verborum, ex- pectationumque in incerto positarum euentûs, supra quàm expectatio habe- ret, præsumens, curis assiduis agebat, vt iis quæ deessent incûberent. Etenim erat Theodota, id est, diuino data mu- nere; operibus appellationem obsignâs; gloriamque nuncupationis, rebus ipsis confirmans: quæ quidem à terrenorum abiectione animum abiunxisset, naturâ- que sublimiùs euolasset; non visibili- bus subuecta pennis; sed munditiâ ac sapienti cogitatione.

Theodota, donum quidem ipsa, ceu diuino data munere; quæ tamen, vnâ secum datori, vteri quoque fructum donauerit: quæ duplicem oblationem fecerit, eâque parte celebrem illam Abrahæ oblationem superauerit: quæ integram hostiam, hominum causâ im- molato Domino, obtulerit, maiorem- que præ illo commendationem merue-

Non incon- grua parentû laus encomiis filiorum quos sanctè educa- runt.

Theodotæ quanta ho- stia.

Α μῆμος· ἠπῆται τυραννὶς ἐκείνου τῶν ἄλλων κατὰ κερατοῦσα, καὶ τοὺς ἀλόγους μονοῦν χι δίκην αἰδρα- πόδων ἀγρῶσα, πρὸς ἑαυτῶν, ἔκ ὑποτάτῃουσα.

Τοιαῦτα δὴ μετ' ἐβλόρευ τ' ἡρώδης, ἢ καὶ ἡρωδίου, οἱ πρὸς τ' τ' δοκῶντων καλῶν ἔγω- δῆτε γέντες ἐροῦσι τερπνότητα σὺν ᾧ, καὶ ταῦτα πα- ρέντας, θαυμασίαι, βραχέα ᾧ τ' πύτων Φρονησῶ- τας ἐκφράσεως, πρὸς τ' τ' πατέρων εἰχθῆνα δῆ- νοῦ μῆμος ἡρώδης τ' δὴ γῆσι. ἔβλεγε ἔβου- λεύματος. δεῖ γὰρ ἴδης κοινωνίας μάλλον ᾧ, τ' καλῶν τοὺς δὲ ἑαυτῶν ἀρχηγῶν γεγημημένους, ἔτ' τ' ἐπαί- νων μετέχον δόξης, καὶ ὡσπερ τῆ φύσει ἔκ τοῖς ἐργῶν ὁ γῆσιον ἔχον ἡντύχησῶν, ἔτ' τ' λόγων μὴ ἀπο- ξενουῦσθαι κρινωνεῖν, καὶ λίαν εἰχθῶτος, εὐκλει- είας. οὐς γὰρ ὁ τρόπος σιωπῆσαι, τοῦτοις ὁ ἐπαμῆτης λόγος οὐ δίδῃσιν. πάντες μὲν γὰρ τῶν πρῶτων εἰς εὐφημίας ἀφορμῶν ἀ- γῶν, οἱ φῶτες δὲ αὐτῶν δὴ λουδῶν εὐκλειδῶν. οἷς γὰρ παιδαγωγηθέντες, εἰς ἕως μὲν ἀρε- τῆς ἀναβέβηκεσῶν. Θεῶν δὲ πύτων ἔζηρη- μένῳ πρῶτον ἀγαθῶν κατῆξίονται, τοῦτοις τοὺς παιδαγωγῶν ἀνακλήσειον, καὶ πῶν κα- τὰλληλον αὐτοῖς τῶν σφῶν ἀγαθῶν ἔπιμαρ- τυροῦσιν μέθεξιν.

Πατὴρ πόινῳ τῶν μεγαλωνύμων Αναργύ- ρων, ἐν ὁδῶ πολιτείας τ' ἐνθέου, καὶ βίου τοῦ- τοῖς ἔπιπέσας τῶ σέμνοτάτου· τῆ μητρὶ μὲν, πῶν εἰς πέρας χρονογῶν παρεχώρησεν, εἰς οὐρανίους δὲ σκῶας ὑπεχώρησεν. ἢ δὲ λαβοῦσα ῥημάτων τῶν ἔπι σκῶας, καὶ ἐλ- πιδῶν τῶν ἐν ἀδῆλῳ μάλλον τῶς ἐκβάσεις, ἢ κατὰ πρῶτον, ἔπιμελείας ἐμμόνοις, ἐν τοῖς κατὰ λειψῶσι δὲ νενηθῶν ἡρώδης ἐπέ- σεν. Θεοδότη γὰρ μὲν, ἐργῶν πῶν κῶσιν ἔπι- σφραγῶσῶν. ὁ τ' ἡρώδης εὐκλῆες, αὐ- τοῖς ἔπιβεβαοῦσα τοῖς πρῶτοις. ἢ τῶν χαμηλῶν μὲν ἀφαισμένη, ὑπερτέρας δ' ἀ- ρετηῶν τῆς φύσεως· οὐχ ὁρωμένῳς πῶν ἔρεσιον. Εκαταρότητι δὲ, καὶ λογισμῶ ἀφαισμένησῶν σῶφροσι.

Θεοδότη, δῶρον μὲν, ἢ δεδωμένη θεῶ- τον· ἀπὸ δὲ σῶν ἑαυτῆ παρ' δεδωκῶν, καὶ πῶν ἐν νηδύος καρποφορεῖδῶν ἢ διτπῶν αὐτῶν πρῶτον κῶσῶσα, καὶ πῶν Ἀβραάμ τοῦτοις πλεονεκτῶσῶν· ἢ ἡρώδης ὁλόκληρον, παρ' ἑαυτῶν ἀφαισμένησῶν πῶν πρῶτον πρῶτον, καὶ τῆς πῶν ἐκείνου κῶσῶν ἀφαισμένησῶν

ἦϊσα· οὐ μάχαιραν ἐν ταύτῃ παρ' ἀθηζήσασα· οὐ βαμὸν ἐρείσασα· οὐχ ὑπεκκαύματα σωμαζείσασα· οὐ πῦρ ἀνάψασα, ὅθεν κενεπὶ καὶ κίση τ' ἀέρα σωμαζείσασα· ἀλλὰ μάχαιραν μὴ τοῖς ἀπειδομένοις προστειναμένη τὴν τμητικὴν τῆς πατρῶν ἐγκράτειαν· βαμὸν δὲ διδασκαλίας δειναστήσασα, ὅ τ' ψυχῆς ἐκείνων ἀνότατον ἐνδιαίτημα, ἐν ᾧ πῦρ, ὅ τ' εἰς θεῖον ἀναρτῆν πότου, τὴν θυσίαν μὲν ἐτελεσιούργησει, δὲ ὡδὴ δὲ ταύτην τῶν πότου μὲν, ἔκ μαζα δεκτικῶς ἐπιπέγει.

Οὕτω ποίνω οικείαν ὁρθῶς διελευμένην προσφορᾶν, ὁρθῶς ἀνερχομένην, γνάμη τῆς τῆς προσαγορῶν ἀφαιρέτου πρὸς ἐκείνας. αὐτὴ μὲν γὰρ, τὰ τ' ἀγαθῶν ἐν τοῖς παισὶ κατεβάλλετο ἀπέρματα· οἱ δὲ, εἰς πολὺ χρόνον τὰ κατὰ βληθέντα καρποφορῆν ἐδοκίμασαν· καὶ ἀπὸρ δὲ ἔχον ἔκριναν, ταῦτ' εἰς ἔργον ἐξέλιε γὰρ· ἀγάπῃ Θεοῦ πηρῶν ἐρασιμῶν ἄλλων προσκρίνοντες· πῆσιν τηροῦντες ἀόψευτον· ὅ τ' ἐπιδοκίμου δειπνῶν ἀιατῶντες μὴ πύριον· τῆς πρὸς τοῖς πλησίον ἀδελφωτάτως ἀγάπῃ σωμαδεσμένους· τῆς ἐμπαθῶν ἠδονῶν ἀπορρηγήν· οἱ μὲν ἀφαιρέται καὶ αὐτῆς ἐνδὲ κινῶν· οἱ μὲν νεκροῖν τ' ὁ σώματος· ψυχῆς δὲ ἀμείβεται ἀνὰ ἑαυτῶν· τες καὶ ἀπὸρ δὲ, δι' ἧς τὰ μέγιστα κατάρθων ἐν ἡλικίας ἀκμῆ, τ' ἐσομένην αὐτοῖς τ' ἡμεροσμάτων ὑπέφαινον χαρῆς· οὐ μόνον μερῆς τῆς τελεοθησομένων, ἀλλὰ ἔκ πλήρη, ὅ τ' ἀπὸρ δὲ κατὰ γέλλουσαν.

Οὕτω Κοσμάς καὶ Δαμιανός, τοῖς ἐν νεότητι σώματος ἀρδύθεντες τε ἀμα καὶ ἀναδιδόμενοι, κατὰ τῶν δὲ γῆς σελήης καπορθώμασιν, εἰς ἀπειρον ἀρετῆς καὶ ἡμεροσμάτων ἀνέδραμον ἕως. Κοσμάς ἔκ Δαμιανός, οἱ ψυχῆς μὲν ἐν τοῖς κοσμησάντες ἀφαιρέσειν κοσμηθέντες ὅ ὑπὸ ποιῶν, ὅλων κοσμητόρες τῶν πολυφώτοις τῶν θαυμάτων λαμπρότησιν· οἱ λόγους μὲν εὐσεβείας, τῶν τ' ἀνθρωπῶν δεινότητος κοσμησάντες· σωματῶν ὅ κόσμος, τῆς ἀκόσμων παθῶν ἀποσοβήσει πρὸς ἀφαιρέτες.

Οὗτοι ποίνω, ὅτι τ' τελεωπάτης ἀρετῆς τε καὶ ἀφαιρέσεως, τ' κρίσιν ἀσφάλη καὶ ἀόψευτον ἡγοῦντα τῆς ὁπιπνοῖα προσειλήφασιν· τ' τ' ἐπιπνοῖαν μὲν ἀπὸρ τῶν ἀγῶν· τῆς ἀγῶν δὲ πολεμίδου, ἐβδελύξαντο φιλαρβυρία· ἐμάχων γὰρ πείρα, τ' ἔθεσσεσι Παύλου προσοίχων ῥήσασιν, ὡς ἀληθῶς εἶρε τ' ὅλα τ' κατὰ αὐτὴ κατέστηκε κατὰ λόγους, δι' αὐτῶν ἐριδῆς καὶ μάχης, καὶ ἀσπονδοῖ συκροῦνται πόλεμοι, δι' αὐτῶν καὶ γῆς προσοίχων καὶ ἀληθῶν ἐκ πολεμῶν· πατὴρ θ' ἕξον νε μεσᾶ, καὶ παῖς παρὸς πατέρα, δολερα

A rit: non hinc quidem acuens gladium; non erigens altare; non ligna colligans; non accendens ignem; non fumo ac nidore offundens aërem: sed iis quos libabat, gladium quidem, vitiorum amputatricem castitatem præstans; aram autem doctrinæ, castissimum eorum animi domicilium excitans, in quo diuini desiderij accensus ignis, hostiam consummauit, suauissimique odoris sacrificium, ac perquam acceptabile, desiderato obtulit.

B Cum sic ergo suam oblationem ac munus rectè diuisisset, fecit ut liberâ offerendorum voluntate rectè offerretur. Nam ipsa quidem, bonorum semina in filiis mittebat: illi autem, ut sic missa in multiplicem segetem, crescerent, contendebant; ac quæ benè iudicassent habere, in opus proferebant; diuinam charitatem aliis omnibus desiderabilibus potiozem habentes; seruantes sinceram fidem; semper conscientie testimonium sustinentes; dilectione in proximos indiuisè coniuncti; à vitiosis voluptatibus auulsi; aduersus eas fortes; membra corporis mortificantes; vires animi corroborantes; studioque, quo maxima ipso ætatis flore peragebant, futuram in eis donorum nouitatem, quæ nedum patratorum magnitudine, sed & numero, mirabile quid protenderet, indicabant.

D Sic igitur Cosmas ac Damianus, rebus præclarè gestis iuuenili adhuc corpore, irrigui pariter auctique ceu rami ingenui, in immensam virtutum donorumque celsitatem promouerunt. Cosmas, inquam, & Damianus, diuinis actionibus animos exornantes; atque iis ornantibus vniuersorum se ornatores lucidissimis miraculorum splendore præbentes: piorum quidem sermonum decore mentes hominum excolentes; corporumque se decus, morborum depulso dedecore, exhibentes.

E Sic itaque, consummatissimâ virtute ac actione, sincerum iudicium tutumque diuini instinctu assumpserunt; malorum omnium causam, ac bonorum hostem auaritiam, detestati. Quippe experientia nouerant, diuini Pauli testimonio olim informante, esse illam reipsâ radicem, totius malorum cœtus. Per eam lites ac pugna, bellaque implacabilia conflantur. Per eam, ipsi quoque genere propinqui efferantur; paterque odit filium, ac filius in patrem dolos ma-

Gen. 4. v. 7.

Ossequuntur pia parenti studia filiorum.

Auaritiæ mala.

1. Tim. 6. v. 10.

Φημι Λακωνικῆς παρασκευῆς . ἐκείσιν Α
 τε σιτίων σπορίν , καὶ οἰκετῶν λιμαζο-
 νήσεις , καὶ πενήτων πρὸς τὰ μὴ δὲ
 πεποιθέναι , δομηρῶν , μὴ ὑβρεως καὶ
 ἀκίας ἀποσοθήσεις . ταχ' αὖ αὐτὸς
 κατ' ἀξίαν διηγήσατο , ἢ καὶ ἐπιδείξειεν
 ἔργους ἀλλοῖς , πλὴν οἰκείῳ πρῶτων μορφη-
 ρίαν . ἡμῶν γυνῶ , καὶ τοι ταύτῃ ὡς
 οἷόν τε μελέτη καθυποδύκνηεν βουλο-
 μηροῖς , ἢ ἐν χερσὶν ὑπόθεσις πρῶτα Β
 λεύεται , πρὶν πλὴν οἰκείῳ νύσῳ πω-
 λιχὸν ἐκτρέχοντα τὸν λόγον ἀγεῖν , καὶ
 πρὸς τὴν ἐκείνης τῆτον ἀπευθύνειν δρόμον .
 ὅς καὶ ἀνυπόθετος τοῖς ἐφεξῆς αὐτῆς ἐφέ-
 ψεται .

Τὴν φιλαργυρίαν πόινω πλὴν τῆς λί-
 χων ἀιδροφῶπων δουλουμῶν φύσιν , οἱ τῆς
 ἀληθείας ἐρασταί , καὶ τῆς χρυσῆς ἀρε-
 τῆς ἔμποροι , μάλα σαφῶς ἐγνωστές Αναρ-
 γυροι , ἐκ τῆς οἰκείων ψυχῶν πρὸς ἄλλοις ἀειλ- C
 κωσῳ , καὶ τὸν ἐσμὸν τῆν καλῶν σωμα-
 νεῖλκωσαν , ἐπιθυμίαν πρῶτα λῶρον . θυμὸν
 θηριώδη . ἡδονῶν τυρανίδα . στυγέ-
 ψῳ κενοδοξίας φύσημα . φιλαυτίας πρῶ-
 σάθειαν . πλεονεξίας ἀδίκημα . μα-
 νικῶν ὑπερηφανείας οἰδησιν . ἀσπλαγχτίας
 ἀπίτυπιαν . αἰτὶ δὲ τῆν πρῶτα φουρομῶν καὶ
 ἀναδιδουμῶν , καὶ τῆ ρίζῃ τῆν καλῶν συ-
 νεκροπέπτων κλάδων , τῆ τῆς αἰαργυρίας
 ἐμφυτεύσει , τὰ δὲ ἄλλῃ τῆς ἀκτησίας τελέχῃ D
 συνεβλάστησῳ . πολιτεῖῳ ἰσαπέλογον . βίον
 ἀποφοροῦντα καθαρότητα . σωφροσυνῶν χρ-
 μῶσῳ ἀγιότητα . ὑπεικειάς μητέρα πα-
 πείνωσιν . ἀγάπῳ οἴκου γνηθῆσαι . ἐ-
 λέου πηγῶ ἀεξάντητον . ἀγάπῳ , δι-
 ῶ Χριστὸ μὴ ὁ φιλοφροσῶν ἀπεμνη-
 σῳτο , πρὸ αὐτῶ δὲ " τὰς ὑεργετῆν πλὴν
 χάριν ὑπεδέξαντο .

Ταύτῃ γὰρ τῆ αἰαργυρία . μάλλον δὲ E
 φαίαι , τῆ πῶμτελει ζευξάντες ἀκτημο-
 σῶν , καὶ οἰονεῖ πύμονον ἀρῳα κατασ-
 κευάσῳρτες . ξένῳ τε διφρεῖαι ἀφάνῳσῳ-
 ρτες , Θεῶ μὴ ὡς ἐγχωρεῖ νοητῆ πινι γνη-
 ποῖς οἰκειώσει πρῶτα μῆλοσῳ . τῆν πρὸ
 αὐτῶ δὲ δωρεῶν , ὑπερ ἀπάσῳ ἀ-
 πέλασῳ ἀφάνῳσῳ . μόνον γὰρ αὐτὸν
 κῶσῳ μὴ πρῶτα μῆλοσῳ ποθῆσῳρτες , καὶ

quæ autem interdum accidunt molesta;
 mensa, inquam, Laconicâ parcite in-
 structa apparatus; assumptam sponte
 ciborum penuriam, feruorumque per
 famem enectionem, egenorumque
 medicorum præter negatum officium,
 nonnullamque opem, cum iniuriâ ac
 verberibus submotiones, is ipse forsan
 pro rei meritò enarrauerit, aut etiam,
 suos ipse prauos mores representans,
 operibus ipsis declarauerit. Nobis cer-
 tē, quanquam in animo erat, prout di-
 cendi arte assequi possemus, ostendere;
 iubet nihilominus quod præ manibus
 habemus argumentum, vt sermonem
 pulli instar euagantem, ad metam pro-
 priam reducamus, eiusque ad eam diri-
 gamus cursum; ijsque ille, nullâ de-
 inceps dilatione insister.

Cum itaque veritatis amatores, au-
 reæque virtutis mercatores Anargyri,
 sapienter admodum, cupidorum homi-
 num naturam captiuantem auari-
 tiam, cognouissent, à suis radicibus ani-
 mis auulserunt, vnâque cum illâ, ma-
 lorum examen extirparunt; alienam à
 ratione cupiditatem; feralem iram; vo-
 luptatum tyrannidem. Succidere patri-
 ter inanis gloriæ tumorem; vitiosam
 amoris sui affectionem; iniquæ actionis
 iniuriam; insanæ superbiæ inflationem;
 immisericordis animi duritiam. Loco
 autem adnascentium succrescentium-
 que, ac vnâ cum malorum radice suc-
 ciferum stolonum, insitâ pecuniæ spre-
 tione, ingenuos paupertatis ramos pa-
 riter germinarunt; vitæ rationem an-
 gelicam; vitam florentem munditiam;
 castitatem decore sanctitatis vernan-
 tem; modestiæ matrem humilitatem;
 dilectionem miserationis parentem; in-
 exhaustum fontem misericordiæ; cha-
 ritem, quâ Christi Domini benigni-
 tatem, impensumque in humanum ge-
 nus amorem ac studium imitati, gra-
 tiam ab eo beneficijs demerendi susce-
 perunt.

Quid spreto
 pecuniarum
 viris sanctis
 contulerit.

Hanc enim, spreto pecuniæ, seu
 vt meliùs dicam, omnimodæ rerum
 abiectiōis ac inopiæ, iungentes, ac ve-
 lut igneum currum fabricantes, nouum-
 que ac mirabilem cursum conficientes,
 cum Deo quidem, quantum creatis li-
 cet maximam, spiritali quadam neces-
 situdine, consuetudinem habuerunt;
 eius verò maiora munera, quàm vt
 mens vlla fatis intelligat, acceperunt.
 Solum enim eum, nullâ satietate desi-

Luc. i. v. 2.

derantes, proximosque supra quam se-
 ipsos, vt verius dicam, seu saltem nihil se
 minus diligentes, vt suam in illum di-
 lectionem ipsis repræsentarent operi-
 bus, reportarunt. Hinc eis cælestium
 gratiarum cataraclæ apertæ sunt: hinc
 eis bonorum effusa abyssus: sic melio-
 rum eis donorum diuitiæ abundarunt:
 diuitiæ, inquam, quas paupertas pe-
 perit; inopia collegerit; congefserint
 speretæ pecuniæ; præsentium rerum de-
 spicientia reposuerit: quas denique, Dei
 desiderium auxerit; dilectioque in co-
 gnatos homines coaceruarit. Diuitiæ,
 in iis olim abundantes, qui ipsi vide-
 runt, ac sermonis Dei ministri fuerunt,
 atque in viris, iisdem cum illis moribus,
 tum quod spectat ad opera, tum quod
 ad sermonem, supra modum exuberan-
 tes. Eorum quippe agones, generoso
 mentis proposito exceperunt: labores
 pro veritate; doctrinæ sacrae explana-
 tiones; assumptas pro animorum sana-
 tione sollicitudines; impensas pro cor-
 porum medicatione curas; studium sine
 sumptu; præiacctos nullâ mercede cur-
 sūs; vitam nedum nihil superfluum, sed
 & necessariis omninò indigentem; nudi-
 tatem rerum præsentis æui; cruci confi-
 xam vitam, quâ eius resurrectionis par-
 ticipes effecti, qui pati dignatus est, vt
 emortuas hominum spes ab exuperan-
 tiâ passionum, resuscitarent, ab eo ac-
 ceperunt, qui ipse resurgens, vnâ mor-
 tuos resuscitauit.

Quis porrò sermo, nedum pro ma-
 gnitudine numerositateque res eorum
 enarrauerit, sed vel aliquâ parte, ma-
 gnificentiam illarum attigerit? Quantæ
 id linguæ? Ne si sexentæ; ne si iis plures;
 ne si etiam quotquot nunc in singulis
 hominibus operantur, explicare tenta-
 uerint, congruum aliquid, ac satis è re
 dicere possint. Supra enim, nedum ver-
 borum explicationem, sed & animi in-
 telligentiam, hæc honorantur. Quæ
 Dei, cogitatu incomprehensibilis mira-
 bilia existant, inexplicabili ratione lau-
 dantur: quæ dona mirabili ratione no-
 ua, inenarrabiliter ac silentiò admira-
 tioni habentur. Sunt ratione in intelli-
 gibilia; nequeût declarari sermone; non
 cadunt sub mensuram; nec tempore
 definiuntur. Quæ enim per totum tem-
 pus ac dies singulos consummentur, in
 immensam multitudinem numerum
 producunt: pugnaque, tempus præsens
 ac præteritum committunt. Etenim

A τοὺς πλείστον ὑπὲρ ἑαυτοῦ κρείττον εἶπεν
 ἢ ὡς ἑαυτοῦ ἀγαπήσμεντες, ἔργοις αὐτοῦ
 πλεονάζοντες ἐκείνῳ ἀγάπῃ περισσῶν, ἐκο-
 μίσαντο. Ἐντεῦθεν αὐτοῖς οἱ καταράται τῶν οὐ-
 ρανῶν χάριτων ὑποδηλώθησαν. Ἐντεῦθεν ἀέετος ἡ
 τῶν ἀγαθῶν αὐτοῖς ἐκκέχρηται. οὕτω πλοῦτος αὐ-
 τοῖς ὁ τῶν κρείττωνων δωρεῶν ἐπλεόνασεν. πλοῦ-
 τος, ὃν ἀπεκύησεν πενία. ὃν ἀκτημαστωῆ
 σκευέλεξεν. ὃν ἀπαρρησία σκευέκομισεν. ὃν ὑ-
 ποψία τῶν πρῶτων ἐταμιώσατο. ὃν ὁ εἰς
B Θεὸν ἐπήυξησε πόθος, καὶ ἡ πρὸς ὁμοφυεῖς
 ἀγάπη σιμῆθησεν. Ὡς, ὁ ἐν αὐτοῖς ἐ-
 ὑπερέβησεν τῷ Θεοῦ Λόγῳ πλεονάσας. Ὡς,
 ὁμοῦτοις ἔργοις καὶ λόγῳ γενημένοις αὐτῶν,
 ὑπερέβησεν. τοὺς ἐκείνων γὰρ ἀγῶνας δι-
 ψύχως διεδέξαντο. τοὺς ὑπὲρ ἀληθείας πό-
 νοις. τὰς πενηθίας. τὰς ὑπὲρ δόξιας
 ψυχῶν φροντίδας. τὰς ὑπὲρ θεραπείας σαμα-
 των ὀπιμελείας. πλεονάζοντες ἀποδοῦναι
 τοῖς ἀμμοδὶ καταβαλλομένοις δρόμοις. ἢ ὡς
C ἀσπίθον μόνον, ἀλλὰ καὶ πόμπη δέουσαν ἦν
 ἐν χρεῖα ζωῆ. πλεονάζοντες τῶν πρῶτων γύμνω-
 σιν. πὸν ἐσαυρωμένοι βίον, δι' ὃν, κρινονοὶ
 μὲν τῷ τῷ πεπονητόσιν ἀνασάσεως ἐγγύοντο. ἀ-
 δεσφῶν δὲ τὰς δι' ὑπερβάλλοντα πάθη νε-
 νεκρωμένας ἐλπίδας, ὑπὸ αὐτῶν τῶν ἀνασά-
 ποσ, καὶ τοὺς νεκροὺς σκευεμαθήσαντος, ἀναζω-
 πυρεῖν εἰλήφασιν.

Καὶ τίς αὖ τὰ ἐκείνων οὐχ ὡς μεγέθοις
 καὶ πλήθει ἔχει δηγήσατο λόγος. ἀλλὰ καὶ
D ποσὺς τῆς αὐτῶν πρὸς ἀγαθὸν μεγαλειότητος.
 ὅσα γλώσσα. οὐδ' εἰ μὲν αὖ. οὐδ' εἰ
 τούτων πολυπλασίονες. οὐδ' ὅσα πῶς κατέ-
 κησον ἐν τοῖς νῦν ἐνεργῶσιν ἀδελφοῖς, εἰ
 πειραθεῖεν τῆς αὐτῶν ὑψηλότητος, πρὸς ἡμῶν π
 εἶπεν ἐξισύσασιν. ὑπὲρ γὰρ, οὐ μόνον ἐκ-
 φρασαν, ἀλλὰ καὶ ἀφανόσιν τῶντα γράφεται.
 ἀκατανόητου Θεοῦ θαυμάσια τυγχόνοντα,
 ἀερμυλιότητος διδάσκειται. γρηγορήματα κρινο-
E τομύμνηρα πρὸς ἀδελφούς ὄντα, ἀνεκκαλήτως
 θαυμάζει θαυμάζεσθαι. ὡς ἐνοεῖται λογισ-
 μῶ. ὡς ἐμφαίνεται λόγῳ. οὐχ ὑπο-
 πίπτει μέτρω. οὐ γρόνω πειροεῖται. δι'
 ὄλου γὰρ καὶ κατ' ἐκείνῳ τελούμνηρα,
 πρὸς ἀπειρον μὲν ἐκτείνει πλεονάζοντες
 ἡμῶν. εἰς ἀειμάχητον δὲ τοῖς ἐκτε-
 ροῖς ἐγγίνεται γρόνοις. φιλονεικεῖ γὰρ

ὁ πρῶτος, ἅ ἐν αὐτῷ περιεχομένην ἡλικίαν ἀπεβίβη, ἀριθμὸν τε τῶν τούτων φορεῖν δεικνύμενος, τῆ τ' ὀνυχία μάλλον τῶ μετ' ἐκείνου θαυμάζεσθαι, καὶ δι' ἄρχαιότητα τῶν πεπερασμένων κληροδοῦσαι ὁ ἀδύνατος· αὐτὴν γὰρ οὐκ ἔστιν ὁ πρῶτος, αὐτὸν τε πλεονεκτεῖν ἐν τοῖς πεπερασμένοις, καὶ τοῖς ἀπὸ κληρονομίας τῶ ἀσυγκρίτῳ γεραίρεσθαι, καὶ ὁ μὲν, ἅ ἐν ὑποβολήμασιν ὑπερβαίνει ἐγκαλιώεται· ὁ δὲ σὺ τοῖς οὕτω τῶ μνήμην παρεπείνοισιν, καὶ ἅ ἐναγχος καὶ μάλλον εἰς φανερόν περιπέτεις, σεμνιώεται. Ἄλλα μέγα φρονιῶτες ἀμφοτέροι, ὅ καὶ ἀδέσπεροι ἐν τῇ ἀπαειθμῳσῇ τῶν τεταυματουργημάτων ἐπίσης ἔχουσιν. ὡσπερ γὰρ εἶπα ἐνοήσασθε, ἢ λόγῳ ἀφαισθησάμενοι, οὕτως εὐδὲ χροῖον αὐτῶν οἷον τε βῆσιν περιελάσασθε.

Τίνα γὰρ ἐμῶν, ὅ τῶν ὑπερβαίνειν ταμίαν θαυμάτων, ἀξιοκρίσειεν τις χρόνος ἢ λογισμὸς ἀποθαυμάσαι ἅ θαύματα μή τί γε γράσασθε, ἢ ἐν ἀφῆσιν, ἀφῆσιν φωνῆ, τὰ ἐν ψυχραῖς ἐπιπέτεις σιωπῆσιν. ἅ τῶν πυρπολεσίων παθῶν καὶ ἀσθένειας· ἅ τῶν ἀρτιόμοιων ἐκυμαίνοντων παθῶν κατὰ σπέρσιν ἅ νοσημάτων ἅ ἀπίπτορα τῶν ὄρατῶν ἅ ἀποσπῆσιν· ἅ τῶν σωφροσύνης φυλακῆν. ἅ τῶν ἐν σώμασιν ἐμῶν ἀφῆσιν ἐπιπέτεις ποιήσας ἅ δὲ ἐργεσίας ἐνδείκνυται. ἅ τῶν ὁ μόνος θαυμαστὸς Κύριος, ἐν ὑμῖν ἅ οἰκείαν ἐθαυμάσασθε δύναμιν τοῖς ἀγίοις ἁγῶν φησὶν ἐκ τῶν ἀλλωδῶν, ἐθαυμάσασθε. ἅ τῶν ἐθαυμάσασθε φησὶν. Φίσει μὲν γὰρ ἐκείνος θαυμαστὸς φησὶν, ἐκ τῶν ἀδελφῶν τῶν θαυματουργημάτων ὑπερβαίνειν ἐθαυμάσασθε τῶν θαυμάσασθε τῶν θαυμαστῶν δ' ἐν τοῖς ἀγίοις ἅ οἰκείας ἀεργεσίας· θαυμαστῶν τὰ δὲ αὐτῶν ἐπιπέτεις ὑπερβαίνειν θαυμάσασθε τῶν ἰδίων ἐν τούτοις ἁγῶν, ἐκ τῶν δὲ αὐτῶν κληρονομήματα ὑπερβαίνειν. ἅ τῶν ἀγίων τῶν θαυματώσεως, μάλα σαφῶς διέξασθαι. ἅ τῶν αὐτῶν, ἐκ τῶν ἀπῶν γὰρ φησὶ, τὰ θελήματα αὐτῶν ἐν αὐτοῖς. ἐν τούτοις ἁγῶν θαυμάσασθε, ἐν οἷς τὰ αὐτῶν πληροῦται θελήματα ἐν οἷς ἀνυπερβαίνειν γῶν τὰ τούτου ἀφῆσιν ὑπερβαίνειν ἁγῶν τῶν αἰάτων, καὶ νόμοι ἀφῆσιν ἁγῶν τῶν σωτήριοι ἐν οἷς αὐτοῖς, καὶ ὁ πατὴρ περιελασάσθε τε καὶ ἀμαρτίαν ἀγίου πνεύματος ἐπιπέτεις, μονίως ποιοῦται ὑπερβαίνειν.

Οὕτως ἐν ὑμῖν τὰ ἐκείνους δείκνυται σαφῶς ἀφῆσιν τῶν ἀφῆσιν ὑπερβαίνειν ἁγῶν τῶν ἀφῆσιν.

A contendit præterita ætas, noua profrens in ipsâ exhibita, inque innumeram multitudinem promouisse ostendens; ac sequenti felicior, plus admirationis habere, propterq; rerum antiquitatem venerationi esse: contra autem contendit præsens, se in iis quæ præcesserunt abundè superare, incomparabilique rerum modò nouatarum præstantiâ, præcellere. Atque præteritum quidem æuum, ceu fundamenti loco præiacta ostendens, gloriatur; præsens autem, cum iis quæ sic longævâ memoriâ sunt, proximè quoque exhibita, iisque illustriora producens, honestatur. Etsi tamen, magnum quid sapiunt, à rerum nihilominus mirabiliter patrarum cumulo, perinde deficiunt. Vti enim, nec comprehendi cogitatu, nec sermone explicari possunt, ita nec tempore valeant definiri.

Quæ enim vestra, ô stupendorum miraculorum dispensatores, tempus vltimum, aut ratio demirari sufficiat miracula, nedum perscribere, aut articulatâ voce eloqui, quæ manent animi sensis reposita? nimirum, extinctos depascentes morbos; exasperatas ac æstuantis profligatas passiones; ac instructam quidem aciem aduersus spirituales, submotas autem corporales; castitatis ac sobrietatis custodiam? Sic diuersa, quam corporibus impenditis, visitatio, varia beneficia ostendit. Sic qui solus summè admirabilis est, suam in vobis mirificauit virtutem. Sanctis enim, inquit Psal-
 Psal. 15. v. 3;
 mista, mirificauit. Non dixit, mirificatus est; sed, mirificauit. Etenim ille, inquit, naturâ admirabilis est, nec vllâ ex miraculis patratæ accessione eget ad conciliandam admirationem, sed mirificat in sanctis sua beneficia, mirificat patrata per eos prodigia, mirificat suam in eis potentiam, & quæ per eos noua fiunt miracula. Porrò causam mirificationis perspicuè admodum edisserit. Quænam verò illa, ac qualis? Omnes enim, inquit, voluntates eius in eis. In iis mirificat dona, in quibus implentur eius voluntates; in quibus sine morâ eius peraguntur præcepta; in quibus sincera fides, salubrisque legum institutio seruatur; in quibus ipse, ac Pater præpurgatis ac sanctificatis Spiritûs sancti aduentu, venientes faciunt mansionem.

In hunc modum, sua in vobis adimpleta esse præcepta, ex iis quæ retribuit, dilucidè ostendit; atque id quantum

Ioan. 14. v. 23

retributionum magnitudo rebus ipsis exhibet, ac prodit. Nam dona quidam ipsa, & ex stunt, & honori habentur; eorum tamen studio ac voluntate, qui alliciunt, dignéque suscipiunt, cum modum accipiunt, tum præbentur. Largâ igitur eorum impertitione, cum vestra, qui suscepistis, religiosa voluntas, tum præuia ex operibus præparatio iis commensurata, ostenditur pariter, atque in opus, iis qui volunt exquirere, proponitur. Quis enim aded miraculorum gloriâ diues, vel nostræ huius ætatis, vel veterrimorum hominum, vt ei cum vestris collata muneribus, virtutis illa magnificentia non cedat?

Abrahæ prælati sancti Anargyri.

Abraham quidem vir iustus, vniuersis pro tempore existentibus, nominis celebritate prælatus fuit; multis tamen partibus à gratiis vestris abesse videbitur, quâ honestissima vita, ac præstantia virtutum, maiorem comparatione excellentiam vestram ostendunt. Nam ille quidem, vniuersorum dilexit Deû; vos autem, qui propter eum vitæ rationem velut extra carnem, ac angelicam elegeritis, ampliori cumulo dilexistis: atque ille quidem lumborum fructum, diuino eius, qui suscepturus esset, præcepto obsequens, sacrificium obtulit; vos autem vestra sponte corpora offerentes, diuini ea amoris gladio, ac igni castitatis, sacrificastis: atque is quidem, eius qui offerendus esset redempti pretium, ariete m accepit; vos autem offerendo re ipsâ passi estis, nec vllâ commutatione opus habuistis: ac tandem, semel ille obtulit, vos autem per totam vitam oblati estis, mundo crucifixi ac mortificati, ac quotidie morientes.

Eorum, quàm Abrahæ, præstantius sacrificium.

Hospitalitas potior.

Atque Abraham quidem hospitalitatis nomine admirationem habet: plane enim res est digna admiratione, illiusq; magnifici animi genuinum opus: ea tamen, cum ex facultatum abundantia profusior erat, tum in eos qui occurrerent sese impertiebat; vos autem, in hospitem ipsi ordinem, voluntariâ nihilque coactâ redacti paupertate, potiori hospitalitate indigos omnes fouistis, animis pariter ac corporibus amanter amplexantes, ac confortantes; nec tempore aliquo, aut certo loco eam definientes, sed vbique terrâ ac mari explicantes, spiritaliter alentes; tabescentes homines sensibilibiter recreantes, inque satietatem, ciborum cupiditate concessâ, in ediam commutantes.

A τον, ὅσον αἱ ἀμοιβαὶ πρὶ τῶν πῶν τοῖς παροχῶν. δωρεὰ μὲν γὰρ αὐτῶν καὶ τυχερῶν, ἔτι γὰρ ἐπιπροσθεταῖ· ἀποδοτῆ δὲ ἐκ παλαιῶν τῶν αὐτῶν ὅτι πτωχῶν, ἔτι καὶ ἀξίαν ὑποδεχομένων, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ πρὸς ἑαυτοὺς. ὁκοῦν τῆ ἀφρόνῳ τούτων μεταδοσὶ, καὶ ὑμῶν τῶν εἰληφότων ἢ τε φιλόθεος παροχῆς, καὶ ἢ δι' ἔργων παροχῆς σκευῆ συμμέθευμένη, καὶ δηλοῦται, καὶ εἰς ἔργον τοῖς ἐξετάζειν βουλομένοις παροχῆται. τίς γὰρ τῆ τῶν θαυμάτων οὕτω πλουσιώτης, τῶν νῦν ἢ τῶν παλαιωτάτων, χάρῃ, ὡς τῆς ὑμῶν δωρεῆς ἀντιπαροχῆς, ἔχῃ ἢ τῆς ἀρετῆς ἐφίεται ἢ ὑπὲρ μεγαλειότης.

B Ἀβραάμ μὲν γὰρ ὁ δίκαιος, τῶν κατὰ κριθῶν ἀπώτων διετελλήθη παροχῆς ὁμοῦ. ἀλλ' ἐν δέων τὰ πλείω τῶν ὑμῶν χαρίτων ἐφθῆσται, δι' ὧν βίος σεμνότερος, καὶ ἀρετῆς ὑπερβολή, ὅ ὑμῖν πρὶ τῶν ἀσχηκρίτων. ἢ τῶν ὅλων μὲν γὰρ Θεὸν ἐκείνος ἠγάπησεν· ὑπερηγάπησατε δὲ τῶν ὑμῶν, ἀρχίαν δι' αὐτὸν, καὶ ἀπέλικήν ἀνηρημένοι πολιτείας. καὶ Θεῶ μὲν ἐκείνος, ἢ ἐξ ὁσφύος καρπὸν θυσιῶν ἀνήνεγκε παροχῆς ἡματι τῶ δεχομένου κατὰ πηρετούμενος· σώματα δ' ὑμεῖς ἀναιρέτως ἀνήνεγκατε· μαχαίρα, θεοῦ πόθου, καὶ πρὸς ταῦτα τῆς ἐγκρατείας ὀλοκαυτωῦτες. καὶ κριθὸν μὲν ἐκείνος τῶ παροχῆς λύθρον ἐδέξατο· ὑμεῖς δ' ἀνεγκόντες ἐπέισατε, καὶ ἀπαλλάγματος ὅκ ἐδέθητε. καὶ ἀπαξ, ἐκείνος μὲν ὡροσῆνεκε· δι' ὅλου δ' ὑμεῖς τῶ βίου παροχῆσθητε, παροχῆς μὲν τὰ κῆσμα ἔνεκρούμενοι, καὶ ἀπὸ πάσης ζωῆς ἀποσπῆσθητε.

C Καὶ ἐν φιλοξενίᾳ μὲν ἐκείνος θαυμάζεται· ἔτι γὰρ ἐπάξιον ὅ ἔργον θαύματος, ἔτι ἐκείνου μεγαλοφυῆς γνήσιον· ἀλλ' ἐκ παροχῆς αὐτῆ τῶ ἐνόντων καὶ παροχῆς, καὶ εἰς τοῖς παροχῆς τυχερῶν διενέμετο· ἐν ταῖς δ' ὑμεῖς ξενιτομένων ἐπελοισίω, καὶ ὅτι ἀβουλήτω πεινῶ κατὰ πάντες, ξινοδοχίᾳ τῆ κρείττονι τοῖς ὅτι δειῖς ἀπώτων ἐξενίστατε· φιλοφρονοῦμενοι τούτοις ψυχῆς τε καὶ σώμασιν, καὶ ἀγαρῶν νῦντες, ὅτι ἐν χροῖᾳ ἢ πινι τόπω πῶ φιλοξενίᾳ, ἀλλὰ πῶταχὸς γῆς καὶ θαλάσσης ἐφαπλωῦτες· νοκτῶς ὅκ τρέφοντες· ἀσθητῶς τοῖς παχύντας αἰακτώμενοι, καὶ εἰς κῆρον πῶ ἀσθῆς, ὅτι θυμῶ τῶ ἐδωδύμων μετασκεμάζοντες.

D ὅσον αἱ ἀμοιβαὶ πρὶ τῶν πῶν τοῖς παροχῶν. δωρεὰ μὲν γὰρ αὐτῶν καὶ τυχερῶν, ἔτι γὰρ ἐπιπροσθεταῖ· ἀποδοτῆ δὲ ἐκ παλαιῶν τῶν αὐτῶν ὅτι πτωχῶν, ἔτι καὶ ἀξίαν ὑποδεχομένων, καὶ μετὰ ταῦτα καὶ πρὸς ἑαυτοὺς. ὁκοῦν τῆ ἀφρόνῳ τούτων μεταδοσὶ, καὶ ὑμῶν τῶν εἰληφότων ἢ τε φιλόθεος παροχῆς, καὶ ἢ δι' ἔργων παροχῆς σκευῆ συμμέθευμένη, καὶ δηλοῦται, καὶ εἰς ἔργον τοῖς ἐξετάζειν βουλομένοις παροχῆται. τίς γὰρ τῆ τῶν θαυμάτων οὕτω πλουσιώτης, τῶν νῦν ἢ τῶν παλαιωτάτων, χάρῃ, ὡς τῆς ὑμῶν δωρεῆς ἀντιπαροχῆς, ἔχῃ ἢ τῆς ἀρετῆς ἐφίεται ἢ ὑπὲρ μεγαλειότης.

Εξείπεν ἄνθρωπος ἐν ἀγγέλων ἀπαξ προσημα-
 ρι, μὴ ἀπειθαρχοῦν ὑμῶν φύσιν θεότητα, ἢ τὴν Τετα-
 ῖδος ἢ τυποδομῶν, ἐν αἰθεράτοις ὀφθησομένων. δι-
 ὄλου δ' ὑμεῖς ἔβίβη, τὴν ἑλλάμμεως αὐτῆς ἐναπο-
 λαύοντες, Φωστῆρες μὲν οἰκουμένης ἐχρηματίσατε
 ἢ ἀελλίπῃ δ' ἐκείνης διεργασίαν, ἐν πρῶταδδξου-
 μνήμας θεραπεύαται καθυπεδείξατε. καὶ ἔπειθόντες
 μόνον, ἀλλὰ καὶ μεταστάντες τὰς ἀφθόνους αὐτῆς δι' ἐρ-
 γων ὑποφάνετε δωρεάς, καθαρῶς καὶ θεολογῶντες,
 Ἐ εἰς σωεργίαν ταύτην ὀπισσώμενοι.

Καὶ τί δέῃ ἴδης ἐκ τῆς πατριαρχου Φωστῆς, ἢ καὶ μετ'
 αὐτοῖς δικαίως αἰτεζέταζεν ὑμῖν τε, καὶ τοῖς θεῶν
 δεδωμένοις χάρισμασιν αὐτῶν τῆ ἀνυπέρβαστος προ-
 σεξαρκέσματος. καὶ ἔχ' ὑφῆσιν δῆπου τὴ οἰκείας ἐν-
 τεθεῖν ὑποστάτους ἀρετῆς, τὴ ἐν χάριτι ἢ πρῶταδδξου-
 μνῶν δωρεῶν ἔσπλκρίτου τε ἀμα καὶ ἀπειροεῖσου, ὡς
 εἶπε λόγων αὐτῶν, καὶ δι' αὐτῶν ἐμφανησῶν τῶν ἐρ-
 γων. ἀλλὰ γὰρ καὶ τῶν αὐτῶν ὑπηρετῶν καὶ κηρύκων μι-
 μητῶν γνῶμενοι, τῶ ἴσων ἐκείνοις χάρισμάτων ἀ-
 πελάωσατε. οἷς γὰρ οἱ ἀγῶνες ἐφάμιλλοι, τοῖς τοῖς
 ὀπίσθις αἱ δωρεαὶ δὲ ἀνέμενονται. καὶ ἴσως γὰρ ἐκεί-
 νων ἰόντες, πῶνοις μὲν τοῖς εἶπε τὸ σωτήριον αἰετέξασ-
 ατε κήρυγμα. ἔσπλκρίτου ἢ τοῖς οἷς ἀπελείφθητε
 δρόμου. λόγους πρὸς ὑπέβησαν τὰς τῶ ἀνδραγαθῶν
 ψυχῶν ἐπαλείφοντες. τὰς τῶ ζῆλῶν ὀπισσωρεῖς
 ἐκπύλλοντες. τὰ καθαρὰ τῶ θεολογίας ἐμφυτεύον-
 τες δόγματα. βίον ἀσκηῶντες ἀκτήμονα. πλου-
 τωῶντες δωρεῶν τῶ πνύματος. πρὸς τὸ πολυπα-
 θῆς τῶ σωματικῶν ἀποπλῆξῶμενοι τὰ μυσία τούτων
 καὶ ἀπολεμῶντες καὶ ἀποσβῆντες πᾶσι δωρεῶν ἢ
 χάριν καὶ ἀβαλλόμενοι, ἴδης τε λόγους ἐπληρώσατε, καὶ
 πῶ φιλανθρωπῶν τῶ δεδοχῶτος ὡς ἐνῆν ἐμιμη-
 σατε.

Εδῶ γὰρ ὑμαῖς, τὰς εἶπε δωρεῶν δὲ ἀμύμων διερ-
 γασίας, καὶ ποιοῦσα τῶ τούτου κληρωσασμένους πλοῦ-
 του, τῶ τε φιλανθρωπῶν ἢ πρῶταδδξου, καὶ τῶ κατὰ λ-
 ληλων ἀποστόλοις ἐκλογισμένους χάριν, εἶπε τῶ τῶ
 διεργετομένων ὀπισσέψως, τῶ διεργῶν ἀπομι-
 μήσασθε, ἔσπλκρίτου οἰκείας φιλοπῆρας, ἀλλὰ τῶ ἐκείνου
 διξῆς ἐνεκα, ἴδης τε καθυπηρείξτε, καὶ τῶ δωρεῶν τῶ
 μέγιστος ἀνακηρύττασαι πῶς σκιδάξετε.

Εδῶκεν γὰρ φησιν, τοῖς αὐτόπαισι Ἐ μύσας, ὁ
 θεῶσιος Ευαγγελιστῆς, εἶπεσιν καὶ πνύμάτων
 ἀκαθάρτων, ὡς αὐτὰ ἐκβάλλειν. ἀπὸ οὗ ἐκ-
 εἰνοῖς δι' ὑποχέσεως δέδοκτο, ταῦτα δι' αὐτῶν ὑμῖν
 πρῶταδδξου τῶ ἐκβάσεως δέδοκτο καὶ πνύμάτων ἀκα-
 θάρτων ὑμῖν εἶπεσιν, ἔχ' ὡς φησιν ὑμαῖς ὡς θεῶν

A Semel Abraham, Angelorū specie, in-
 circumscriptam naturā Deitatē, ac Tri-
 nitatis personam in humanis videndam;
 figurantē, hospitio excepit; vos autem,
 eius toto vitæ decursu illustratione po-
 titi, orbis terrarum luminaria extitistis;
 atque indeficientē illius beneficentiam
 nouis curationum generibus ostendistis;
 nec modò præsentes, verùm etiā postea-
 quam ex humanis migrastis, larga eius
 munera operè exhibetis, purè, cū deita-
 tis præcones, tum eius auxiliū vindices.

B Quid enim uerò opus, vt Patriarchæ
 progeniem, seu etiam iustos ætate se-
 quaces, vobiscum, ac cum donis à Deo
 concessis, conferam; cū is abundè ad
 comparationem habuerit; vt tamen ni-
 hil inde eius virtute minutā atque de-
 pressā, incomparabilis immensitas doni
 in gratiā exhibiti, vti ex verbis, ita &
 rebus ipsis eluxerit. Quin & gratiæ eius-
 dem ministrorum, ac prædicatorū imi-
 tatores effecti, eadem atque illi dona
 obtinuistis. Quibus enim fuerunt certa-
 mina paria, ijs æquā distributione mu-
 nera tribuuntur. Eorum quippe vesti-
 gia sectantes, labores quidem salutaris
 prædicationis causā suscepistis; nihil au-
 tem ab æquali ijs cursu defecistis; ho-
 minum quippe animos ad pietatem ser-
 monibus inungentes; superfeminata
 zizania euellentes; pura Theologiæ in-
 ferentes dogmata; vitam egenam co-
 lentes; donis spiritūs diuites; aduersus
 multiplices corporum ægritudines in-
 structi; morbos eorum innumerabiles
 expugnantes ac submouentes, sermo-
 nes pariter impleuistis, datorisque be-
 nignitatem, ac propensam in humanum
 genus voluntatem, imitatis estis.

D Par enim erat, vt qui à donorum da-
 tore beneficia accepissetis, eiusque gra-
 tis diuitias sortiti essetis, tum largitoris
 recogitantes benignitatem, tum A po-
 stolis congruam gratiam, ijs visitandis
 quos beneficio essetis affecturi, benefi-
 cum illum imitaremini. Non enim ve-
 stræ ipsorum ambitionis, sed eius glo-
 riæ gratiā, cū ijs ministratis, tum doni
 magnitudinem facitis prædicati.

E Dedit enim, inquit diuinus Euangeli-
 sta, ijs qui ipsi viderunt, ac discipulis,
 potestatem aduersus spiritūs immundos, vt
 eos eijcerent. Quod itaque per promiss-
 sionem illis concessum fuit, hoc vobis
 per ipsos rerum euentūs, præbitum est.
 Data vobis est potestas aduersus spiritūs
 immundos; vt non tantum ij vos, vti Dei

SS. Anargyris
 Apostolicarū
 virtutum
 æmuli.

Matth. 19. v. 1.
 Mar. 6. v. 7.
 Luc. 9. v. 1.

Κατὰ πόρτων οὖν παθῶν ἐκ παρονοίας ἔχον-
 τες Θεοῦ τὰ νικητήρια, ὃ τῷ παρονοσοπαθῶν καὶ
 ἐν ὑποθυμίοις μιμήσατε Φιλαράδου ἐμμόνοις
 παρονοσίας ἐροχὰς πασημάτων ἀγάλουσατε χρο-
 νίοις πεπεδημένοις νοσήμασιν ἀπολύσατε ἡσυχίᾳ
 τῇ τε παρονοσίᾳ καὶ ὅτι πόθῳ, τῷ ὑποπύρινα
 θερμῆς ὑμῶν ἐπισκεψέως καταφρυγνῶντων δυσ-
 πηθήτε. ὅθεν γὰρ ὡς εἰς ἀμυγδαλίνα καὶ χερσίτων
 ἰατρεία πλήρη, ἐν τοῖς τελεῖται ὑμῶν οἱ ὀδυνώ-
 μωμοι καταφρυγνῶντες, τῷ τῶν ἀληθῶν μὴ ὑποπύ-
 ρηθῶν ἀπαλλαγῶν ἐλπίουσιν. ὁρῶσιν γὰρ ὑμᾶς
 ἀνομοίᾳ, ἢ μὴ φαγομῶν ὁμίμασιν χείρας παρο-
 ττεινοσιν. λόγους τῷ ἔλεον ἐπισητοῦντες παρονο-
 μωσιν. ὡς σωτήρας παρονοσοπαθῶν. ὡς κηδεμό-
 νας καὶ κητεῦοισι. καὶ ὁ μὲν, τῷ λέγειν ἔτι μὴ πε-
 παυμῶν, ῥήμασιν τῶν συνεχούσας ἀληθῶν
 ἀγαλλῶν, τῶν ὑποπύρινα ἰκεσίας παρονοσοπα-
 θῶν. ὁ δὲ, ἀπὸ κακώσεως ὑποπύρινα καὶ αὐτῶν
 ἀποπαυτῶν τῶν λόγων, φειναρμῶν ἀγαπῶν ἀγα-
 πῆμπε, ἢ ὀδυνῶν ὑποφάνει τῷ ὑποσῶν χροσῶ.

Οὕτως ὁ τῶν φλογμῶν τῷ πυρετῷ διαπονώ-
 μωμοι, τῷ γλώσσῳ καταφρυγῶσιν εἰς ἰκεσίαν
 παροττεινεται, καὶ τῷ ἐπισκεψέως ὑμῶν ἀπὸ μόνης
 θεᾶς ἀγαπῶν δρόσον. ὁ δριμυτάτοισ βαλλόμενος
 πόνοις, τῷ γλυκείας ὑμῶν δεῖται δι' ἐπισκεψέως
 ἐπικουσίας. ὁ λειποψυχῶν, ἀνακτωμῶν ὑμᾶς
 παρονοσοπαθῶν ἀπεκδέχεται. ὁ χρονοίας ἐκλελυ-
 μωμοι τηκεδοσ, τῷ ὑμῶν εἰς αἰορθῶσιν παρονοσο-
 πῆ προσιδῶν. ὁ πάθειν τῶν ὀφθῶν συγκεχυμῶν,
 ἢ κατώδιων ἐλκων βίον, φωταγωγῶν ὑμᾶς καὶ
 ὀδυνῶν ἐλθῶν τῶν παρονοσοπαθῶν. ὁ ἐκ πινος τὰ μέ-
 λι συττειβῶν συμπαῶσεως, ἀρμωμωσῶν τε
 ἀμα καὶ σωδῶσιν τῷ ὑμῶν ἐπισκεψῶν βοήθῶν.
 πᾶς πόινω ὁ ὅτι πολυπαθῶν παρονοσοπαθῶν σῶμα,
 καὶ ἀληθῶν τοῖς τούτου σωδῶν μωμοι, Χειροδῶν
 Φιλαράδου πῶν χρονοίας, καὶ τῶν σωεχόντων δι'
 ὑμῶν λαβεῖν ἀγαπῶν τῷ λύτρωσιν.

Ἰατρῶν οὖν τῶν τῶν δεομῶν ἐπιτενοῦντες ἰκε-
 σίαις. τῷ τῶν ὑμῶν μὲν ἰσχυρίτατον. τῶν αἰτουμῶν
 ἐλπίς αἰουττεινεται τῶν παροττεινομῶν πληρῶ-
 σατε δεήσῶν. πυρπολουμῶν σῶσατε φλόγα.
 κρημῶσατε πόνοις ἀγαπῶν τῶν μέλι πῶν
 μωμῶν αἰορθῶσατε. ἀθυμῶν ἀνακῶν τῷ δι-
 θυμῶν ἀποσοβῶσατε. ἐλπίδας ἀπηγορῶμῶν
 νας ἀνακῶσατε. νεκρωμῶν ἀναζωπυρῶσα-
 τε παρονοσοπαθῶν. ὁ ἀσθενῶν ἐκ ἀγνοεῖτε τῷ φύ-
 σεως, οὐ μόνον ὡς μεταχρόνους τῶν τῶν. ἀλλὰ

A Qui ergo donante Dei providentiâ
 aduersus omnes morbos victoriam ha-
 beatis, eius qui sic prouidit benignita-
 tem, in iis quoque qui rei sunt imitami-
 ni; assiduis vestris intercessionibus dis-
 soluite reatus delictorum: longæuis ten-
 tos ægritudinibus absoluite; vt eorum
 affectu ac desiderio gaudeatis, qui sub
 alas feruentis vestræ inspectionis confu-
 giunt, precibus impetrate. Videtis enim
 vt ægri homines, ceu ad faciles quaf-
 dam, ac gratis confertas officinas me-
 dicas, ad vestra delubra confugientes,
 nullâ se dilatione à langoribus liberan-
 dos sperent. Vos quippe animo contuē-
 tur, tametsi non estis conspicui oculis;
 manûs protendunt: misericordiâ requi-
 rêtes verbis congregiuntur, obsecrât vt
 vindices; vt curatores, supplices rogant:
 ac ille quidem, nec dum sermonis amif-
 sâ facultate, dolores quibus tenetur,
 verbis significat, pro eis supplicationem
 proferens; ille verò præ ægritudinis im-
 menfitate etiam eâ amissâ, ac loqui præ-
 peditus, gemitûs intentè submittit, ac
 dolorem suburentem ostendit.

C Sic, quis febris ardoribus adesus, deu-
 ftam linguam supplicantis specie pro-
 tendit, exque adspectu solo, inspectio-
 nis vestræ rorem deposcit: acerbissimis
 affectus doloribus, dulce vestræ inspe-
 ctionis auxilium, petit: animi deliquio
 laborans, refrigerium expectat, quo re-
 cretis: diurno languore resolutus ac
 contabescens, aduentum vestrum repa-
 randus obseruat: confusa habens ex
 morbo lumina, eoque doloribus ple-
 nam vitam trahens, vos illuminatores,
 atque à doloribus vindices præuidet: ha-
 bens casu aliquo confracta membra, ve-
 strum auxilium inuocat, quod & coa-
 pter, committatque. Quisquis itaque,
 multis morbidum affectionibus corpus
 gestat, eiusque tenetur constrictus lan-
 guoribus, per vos, præbente Christi be-
 nignitate, à malis quibus tenetur, libe-
 rari efflagitat.

D Hilares itaque supplicum votis an-
 nuentes: (quippe hoc cum primis pe-
 culiare habetis; habetque incunctanter
 orantium spes:) implete oblatas preces;
 æstantium ardores extinguite; sedate
 exasperatos dolores; dissoluta membra
 instaurate; animi angorem reuocatâ
 latitiâ submouete; spes abiectas repara-
 te; emortuas expectationes exsuscitate.
 Non nescitis imbecillitatem naturæ, ne-
 dum quia eius & ipsi fitis participes,

verum etiam quia illuminati à Deo, fueritis, ipsaque ad eò experientiâ, impensioris illius humanitatis visceribus, ac eorû inspectione, qui eius quidem malorum fuerunt socij, per vos autem ab eorum iniuriâ fuerunt liberati. Scitis eius focordiam, alienis tentati calamitatibus, vt qui vos, imitatione Dei misericordes, lapsis inclinetis; qui fœtentium putorem sustineatis; qui non tantum per vos ipsi laboretis, vt eius emendetis vitia, sed & iis, qui manum porrigere conantur, laborem socium adiungatis, ipsisque operibus, præsentia vestra ac studij, corrigendo nequid illi errauerint, sensum præbeatis.

Inuocatio SS. Anagyrorû adhibendis remedijs.

Etenim medicus, saluti parata remedia aspergens, Dominique opem efflagitans, adiutores vos, cum orationis afficit, tum sanationis; cogitansque febrim sistere, præsentia vestra refrigerium roris instar deposcit. Hic ferrum extrahens, tendensque in eælum oculos, vnâ vestram intercessionem attrahit, prouocatque, ac per eam, tutò se rem aggressurum expectat. Chirurgus item, fectiõibus, ignique, putrescentia tentans vlcera, socios vos secandi, ac vnâ obducentes vulnus, arduis maximè rebus, ac desperatâ penè curatione, prospicit.

Etiã in bellis implorata SS. Anagyrorû suffragia.

Quin etiam, qui aduersus Reipublicæ hostes pugnam suscepit, ac impiorum bellis vexatur, vestram intercessionem, quam ceu instructâ acie opponat, precibus accersit. Quemadmodum enim, aduersus spirituales hostes, ac morbos corporales, robur quoddam insuperabile accepistis; ita & aduersus visibilia hostium impressiones, pugnasque, ac insultus, potentiam ab omnipotenti Christo, consecuti estis. Quamobrem etiam pios Imperatores, vnâ cum populis ac vrbibus, vobis supplices habetis. Citò itaque obsecrationem occupantes, commune remedium, hostium victoriam peculiari ac Christiano populo, prouidete. Benignè annuentes orationibus supplicum, ipsis quidem vt infaucij sint, illæsi que; aduersariis autem fugam petite, quâ exterminentur; gladij in cædes districti obtundite aciem; blasphemorum arcus conterite; impiorum scuta intercessionis igni comburite; voces ac verba hominum alta loquentium sistite; linguas aduersus Altissimum motas præpedite; piorum gloriationem vocalem exaudibilemq; ostendite; for-

Α και ὡς θεθεν ἐλαμφθέντες, ἐ αὐτῆ πείρα, τῆ αὐτῆς μὲν κρινωνησόμετων καλῶν δι ὑμῶν δ' ἀπαλλαγῶτων τ' πούτων ἐπιπρείας, ἀπλάγχοις φιλανθρωπίας, καὶ ἐπισκέψῃ. οἶδατε ὅ τῆ αὐτῆς βῆθυμον ἐν ἀλλοτρίαις πειραθέντες συμφοραῖς, ὡς οἴκτω θεομιμῆτω τοῖς πεπρωκόσιν ὀπικλινομήμοι· ὡς ἀνδίας δυσωδιώτων ἀνασρόμοι· ὡς οὐ μόνον εἰς τὴν τῆ αὐτῆς ὀλιωθρῶν ἀλθχρεία πονοῦντες ἀνόρθωσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὀρέγειν αὐτῆ πειρωμένοις συγκάμνοντες, καὶ ἐργῆς αὐτοῖς τὴν τῆ συμπερῆναι, καὶ ὅ σφαιλεθῶν αὐτῆν ἀνθρώδοσαι, πῆρέχοντες ἀσθῆσι.

Ἰατρῆς τε γὰρ σωτήρια πάσων φάρμακα, καὶ τὴν πῶρὰ κρείου βοήθειαν ἔξαυτοῦ μνος, σιωρωγῆς ὑμᾶς ἐν τῆ ἀτήσῃ καὶ ἰασῇ πωροπεπικαλῆται· πυρετῶ τε λῆξιν ὀπινοῦ μνος, τὴν ὑμῶν δροσοποιὸν ἔξαυτεῖται πῆροισίαν. αὐτῆ σιδηρῶν σπῶ μνος, καὶ εἰς οὐρανὸν ἀρῶν τὰ ὀμματα, τὴν ὑμῶν σιωεπιασῶται καὶ σιωεπαίρει πωροβείαν, καὶ δι' αὐτῆς ὅ ἀσφαλῆς ἀποκαρδακίεται, τῆ ἐγγχρήματος· χεουργῶν τε πομάς, καὶ σιπηδῶνας ἔξαυτεῖται πειρω μνος, ἰσ. καὶ ἔσῃ σιωτέμνοντες ὑμᾶς καὶ σιωουλοῦ ὡς ἐν ἀμνησῶνοις πωροβλέπει.

Αλλὰ γὰρ καὶ ὅ τὴν τῆ ἐναντίων μέχλι δὲ δῆ μνος, καὶ τοῖς τῆ ἀτέων πολέμοις τρυχό μνος, τὴν ὑμῶν εἰς αἰτιπῶρὰ τῆ ἐκκαλεῖται πωροβείαν. ὡσπερ γὰρ καὶ νοητῆν πολεμῶν καὶ παθῶν σωματικῶν ἀμαχῶν ὅ κρέτος ἐδέξαθε· οὕτω κατ' ἐνδυτίας ἐφίδου καὶ μάχης ὀρωμένης, καὶ ἐθρῶν καταδρομῆς, τὴν ἔξουσία πῶρὰ χεουτῶ τῆ πῆροκράτορος εἰλήφατε. διὸ ἐ βισεβοῦ ὡς δήμοις ἐ πόλεσι βασιλεῖς, σιωικετέοντες ἔχετε. πωροφάνοντες γρῶ ὀξέως πῶρὰ καλοῦ ὡς, κοινὸν ἴαμα τὴν τῆ πολεμῶν ἦσαν, πωροισίῃ καὶ χεουτῶν ὡ γρῶ πωρομηθῆσαθε. νεύοντες φιλαγάθως ἐκλιπῶροῦ ὡτων δεήσεσιν, αὐτοῖς μὲν ὅ ἀπρωτον· ἐναντίοις δὲ φυγῶν πῆροκλεθρίας ἔξαυτεῖται πωροξέον. ἀκμάς φονικῆς ἀμδλωῶσαθε μαχάρας· πῶρὰ δυσφηρωῦ ὡτων σιωτεῖψατε· θυρεοῖς ἀτέων πυρὶ πωροβείας κατακαύσατε· φωνάς καὶ λόγους μεγαλορῆρωῦ ὡτων παύσατε· γλώσσας κατὰ τῆ ὑμῶν κινουμένης πεδῆσατε· λάθρον δείξατε τῆν βισεβοῦ ὡτων καὶ ἔξῆκρυσον καὶ χημα· διωδῶ.

μει κρείττονι τοῖς ἑπιτιμώμενος Χειροῦ καὶ τοπλί-
 σατε· ἐν τεύξεσιν ταῖς παρὰ τὸ ὅλον βασιλέα
 θερμῶς καὶ ἐπιμόνοις, βασιλεῖς δισθεβεῖς νίκης
 κατὰ τὸν ἄριστον, ἑσπασμα κοινὰ τῆς Χειροῦ βρα-
 βείσατε ποίμνη.

Ἐχετε σωεργουῖτα, τὸ αἰ ἀφθόνοις δωρεὰς
 πρεχόμενον· τὸ τῶ ἐλέοις ποταμοῖς παρέρχοντα·
 τὸ τὸ ἀβυσσον τῆν οἰκείων δευνοίοντα χειρομά-
 των, ἑ ἀπὸ πλῆθιν βουλομένοις συμπαροῦσθοντα· τὸ
 ἀμαχον ὁ κρατος ἔχοντα· τὸ μόνον νικηποιόν Χει-
 ρόν, ἑ τὸ ὄντως εἰρήνης χρηρῆν.

Ἐχετε λόγους καὶ ἔργους ἀλθῖς, τὸ τῶ δωροδότη
 μητέρα καὶ βασιλίδα τῆν κλισμάτων συμ-
 παροῦσθον· πλὴν διεπήκρον παροσβεῖδον· τὸ ἐν
 ἰκείας ὡσπερ καὶ ἐν ἀσυγκρίτῳ δόξῃ, νόων τε
 πῶντων ἀύλων, καὶ θεροπόντων Θεοῦ παροτεπι-
 μηδῆν, καὶ πῶν αὐτῶ διδόντος, ὁ τῆν ἀπυ-
 μένων δευρομῆν ἀπὸ ἀίτητον· πλὴν δι ἧς ἢ τε
 ἀσθενήσασα, καὶ τὸ ὄντως διεξίδον ἀποβαλεῖσα,
 τῆν ἀνδρόπικον ἀερέρῶσθι φύσις, καὶ νομῆ τῆν
 παροσφυέντων παρὰ ἐπεχέθησον· δι ἧς ἢ νο-
 σοποιός παρὰ ἀκοῆ πέπαυται, καὶ τῆν ὑγεινῶν
 τῆς ἰσακοῆς ἀρετῆν, ὁ τῆν γηρῶν ἐνα-
 πολαύει γῆρος· δι ἧς ἢ θανατηφόρος ἀμῆ-
 ρία, τὸ τῆν κακῶν ἀεικέστη φορῆς, καὶ δικαιο-
 σωῆς ἐν ἀνδρόπικος ἐπλέονασεν ἀφθονία· δι
 ἧς ἢ χροῖα τῶ θανάτου καταλέλυται τυραν-
 νῆς, καὶ ἀπὸ αἰῶνος νεκροὶ ἀγαλυθέντες,
 κραταῖα τῶ εἰς αὐτῆς φωτός δωάμει,
 σωηρομολογήθησον τε, καὶ παρὰ ἀγῆρω
 ζωῶν μετεκλήθησον. ζωῆς τὸ ἀθανάτου πλὴν
 μόνῳ ἀδίδουτον χρομαπίασον πύλῳ, δι
 ἧς ἀφθαρσίας ταμεία διλωοίθησον, καὶ τοῖς
 θνητοῖς ἀθανασίαν ἐπλούθησον· δι ἧς ῥοαὶ δα-
 κρύων τῆν παροπατέρων ἐπεχέθησον· ποτα-
 μοὶ δὲ χροῶς, ἀλθῖς τε, καὶ τοῖς ἐκείνων πα-
 μεγαλεία ζωῆς σωιέντας, εἰς αἰῶνας ἀρ-
 δεύουσι,

Τὸ τῆν ἀγγέλων σεμνολόγημα· ὁ ἀπαυσον
 αὐτῶν ἀγαλλίαμα· ὁ τὸ ἀνδρόπικης φύσεως
 ἀφρόσμων καύχημα. ζωῆς ἢ ἐν καρῶν παρ
 ἐπιζητήντι, καὶ τῆν ἐν ἀνάγκης δευρομένων
 σωεργουῖτα χροῖς, οὐκ ὑμῖν πρεῖναι μόνοις
 αἰακαλύπτεται, ἀλλὰ πλὴν καὶ ἑπιθερμῶς ἐπι-
 καλουμένοις μάλα πλὴν οἰκείῳ σωιέναι δι-
 δωσιν ἐπιτοκεῖν. ἑρασιν γὰρ ὡς αὐ ἐκείνη
 ῥοῖν σωροῦν· ποτὲ μὲν τῆς ἐπιμελείας τῶ

tiori virtute eos qui Christum agnos-
 cunt, armate; feruentibus assiduisque
 ad vniuersorum Regem supplicationi-
 bus, pios Imperatores victoriis coronan-
 tes, communia trophæa ouili Christi
 obtinete.

Habetis eum adiutorem, qui dona
 abundè præbet; qui misericordiæ pro-
 fundit flumina; qui suorum munerum
 abyssum aperit, ac haurire volentibus
 accommodat operam; qui præstat in-
 superabili robore; qui solus victores
 facit, Christus; pacemque, veritate pa-
 cem, tribuit.

Habetis, cum verbis, tum rebus ipsis
 fauentem largitoris Matrem, ac creato-
 rum reginam; intercessionē illam exau-
 diri facilem; sceminam, inquam, uti glo-
 riâ incomparabili, ita & supplicatio-
 num efficacitate, semotis à materiâ Mē-
 tibus omnibus, Deique famulis præla-
 tam, quæque ab ipso datore acceperit,
 ut eius preces nunquam in cassum ce-
 dant: per quam infirmum hominum
 genus, ac postquam verè bonam vale-
 tudinem amisisset, sanitatem recepit,
 morborumque adnatorum depascentia
 cohibita est: per quam, morbos inferens
 inobediētia cessauit, terrenumque hu-
 manum genus, sanis obedientiæ virtu-
 tibus potitur: per quam lethiferum pec-
 catum, à malis conuehendis impedi-
 tum est, ac iustitiæ copia in hominibus
 abundauit: per quam vetus mortis ty-
 rannis profligata est, mortuique dissolu-
 ti à sæculo, potenti Filij eius virtute,
 coaptatis membris, ad nesciam senij vi-
 tam fuerunt euocati: quæ sola vitæ im-
 mortalis porta, per quam transitus non
 patet, appellata sit; per quam incorru-
 ptionis penus patuerint, atque morta-
 les, immortalitatis diuitiis aucti sint: per
 quam primorum parentum fluentes co-
 piâ lacrymæ repressæ sint, gaudiique
 flumina, tum illos, tum eorum poste-
 ros, eius magnalia intelligentes, à sæcu-
 lo irrigauerint.

Dei Genitrix
 SS. Anargyris
 fauet curâdis
 hominū mor-
 bis, eiusque
 pulchra ele-
 giâ.

Angelorum, inquam honorificen-
 tiam; incessabilem eorum gloriatio-
 nem; humani generis plenam lætitiæ
 gloriam. Eius gratia, eorum propitia
 precibus, fauensque, qui in necessitati-
 bus, cum ita tempus exigit, orant, non
 vobis tantum adesse monstratur, sed &
 tunc feruenter inuocantibus, suam ip-
 sa utique inspectionem curamque, intel-
 ligere tribuit. Vident enim, prout illa
 conspiciere dederit; modò quidem iu-

B

C

D

E

Vt Maria sanctitates per SS. Anargyros procuret, ac exequatur.

bentem vt ægrotorum curam habeatis; modò autem curationis modum exponentem, remque totam manuū vestrarum obsequio permittentem : non id quidem, tanquam ipsa inclinationis detrectet modum, aut manum ægris porrigere nolit, solòque præcepto bonam valetudinem renuat operari, molitur ista ac excogitat, (Quippe habet vt benignitate annuat, ac flectatur, idque supra creatum omne, vt vni duntaxat Filio incomparabilis misericordiæ prærogatiuam concedat :) sed vt vobis eius famulis honorem habeat, ac quam dispensandâ eiusmodi valetudine gloriam obtinetis, confirmet.

In Sanctorū matrem Theodotam.

Eam itaque, quæ prompta sit ad intercessionem, ac vniuersis misericordiæ oleum abundè affundat, prouocantes, ægrotorum dolores, ac curatione egentium, sedate, eiusque desiderio congruâ rependite vicem, qui sacrum hoc vestrum delubrum ornans, in vestrâ gloriatur protectione : nec non eorum, qui ad Dei laudem, donique ab eo vobis concessi celebrationem, conuenerunt, semper orationes implete. Habetis sinceram matrem, quæ charorum pignorum imitatrix, consonâ vobis deprecationem, ad Dominum ex ipsâ incarnatum, eiusque Dei genitricis maiestatem, offerat: quam vti lacte nutricem, ita diuinis quoque actionibus consummatricem, sortiti estis; quam vti naturæ, ita & concordis vitæ substantiam habuistis; cuius operâ, visibilis pariter ac spiritalis luminis radijs, illustrati fuistis; Theodotam scilicet, diuinum nuncupatam munus, quæ nihilominus, eum suas ipsa virtutes, tum vos, accepta Deo munera obtulerit; eam, vti bonorum operum, ita & donorum, illiusque ad Deum auctorem fiduciæ, sociam adepti. Quamobrem etiam ad illum ipsum bonorum largitorem, auctoremque Christum Deum nostrum, vnâ deprecantem, affumentes, orantium petitiones implete: Quippe ipse est qui impleat, ac plenitudo ipsa repromissorum beneficiorum, eorumque dispensator ac præbitor, quique vberem illorum custodiat pariter, prædatque communicationem; quem decet honor, & gloria, lausque, ac gratiarum actio, cum Patre, sanctoque ac viuifico Spiritu, nunc & semper, & in sæcula sæculorum: Amen,

A κάμνοντος φρονήζειν διατάττουσαν· ποτὲ δὲ, ὅ τ' ἰατρικῆς εἰδὸς διερμυλευούσαν, ἔ ἀνδραγαθίας τῆ ὑμῶν ὄλον παρὰ χροῦσαν τ' ἰατρικῆς· οὐχ ἄς συγκατένειμα παρὰ χροῦσαν, καὶ χεῖρα τοῖς κάμνοντι ἐπορεύειν, ἢ μόνω παρὰ χροῦσαν πλὴν διέξειδον ἐπεργεῖν, αὐτ' ἐνοεῖ καὶ παρὰ χροῦσαν τεύεται· ἐχθ' γὰρ ὅ φιλανδραπίας ἐπινεύειν καὶ κάμπεσθαι, καὶ τῆ τ' ὑμῶν γνησιότην φύσιν, μόνω τὰ ὑμῶν παρὰ χροῦσαν ὅ τ' διὰ λαγχρίας ἀσύγκριτον· ἀλλ' ὡς αὐτὸς θεράπωντας ὑμᾶς πρῶτα, καὶ πλὴν διὰ τῆ αὐτῶν δὲ ἀπονομῆν πλὴν ἐπιβεβαίωσα.

Αὐτῶν οὖν εἰς παρὰ χροῦσαν ἐπίμυλον οὖσαν κινουῦτες, καὶ πᾶσι δαψιλῶς ὅ τ' διὰ λαγχρίας ἐπιχρῶσαν ἔλαγον, τὰς τῶν ὀδυνηρῶν καὶ ἰατρικῆς δεινῶν ἀλγηδόνων κοιμήσατε τὸν τε πόθον ἀμείψασθε τῆ ὀδυνηρῶν καὶ ἰατρικῆς κροῦσαν τῆ ὑμῶν ἐγκρατεῖα καὶ τῆ εἰς Θεοῦ δόξολογίαν, καὶ τῆ πρὸς αὐτὸς δεδιδρῶκε ὑμῖν στωικεῖα καὶ εἰς ἀφῆμῶν χροῦσαν, τὰς ἀφῆμῶν πληρώσατε δεήσεις. λαβετε σύμφωνον ὑμῖν παρὰ χροῦσαν παρὰ χροῦσαν, εἰς τε τὸν εἰς αὐτῆς σερβικῶν κροῦσαν, καὶ μηδὲ τὸν αὐτῆς μεγαλειότητα, μητέρα γνησίαν, φιλανδραπίας ἐκμυμυμῆν τεχνῶν· ἰὼ, ὡς γὰρ ἀκτι δρεψασαν, οὕτω καὶ παρὰ χροῦσαν ἐπιτελοῦσαν ἐκλήρωσατε· ἰὼ, ὡς τ' φύσεως, οὕτω καὶ βίου ὁμογνώμονος ἠτυχησατε χροῦσαν· δι' ἧς, ἰσχυρῶς τε ἀμα καὶ νοητῶ φωτὸς ἀκτῖσι παρὰ χροῦσαν λαμψῆτε· Θεοδότην, πλὴν δαψιλῶς καὶ ἰατρικῆς χροῦσαν, δεκτὰ δὲ δαψιλῶς, τὰς τε οἰκείας δρεψασαν, ἔ ὑμᾶς Θεῶν καρποφορήσασαν· αὐτῶν, ὡς παρὰ χροῦσαν ἀγαθῶν ἔργων, ἔγω καὶ τῶν χροῦσαν, καὶ τ' παρὰ χροῦσαν τ' κλῆσιον πρὸς ἰατρικῆς, κοινωνῶν εἰληφότες· διὰ ἔ παρὰ χροῦσαν ἐκείνον τ' δόξολογῶν τῶν καλῶν, καὶ πλὴν ἀγαθῶν τῶν ἀγαθῶν χροῦσαν τ' Θεὸν ἡμῶν εἰς ἰατρικῆς πρὸς ἰατρικῆς, τὰς τῶν ἀγαθῶν πληρώσατε δεήσεις· αὐτὸς γὰρ, πληρωτῆς ἔστι ἔ πληρωμα τῶν ἐπιτελοῦσαν

E Δεργεσιῶν· ταρμίας τε τούτων καὶ πρὸς, ἔ πλὴν αὐτῶν ἀφῆμῶν ἔ φυλάττων καὶ παρὰ χροῦσαν μετὰ δόξιν· καὶ αὐτὰς παρὰ χροῦσαν πρὸς καὶ δόξιν ἔ ἀγιος καὶ ἀγαθῶν, σὺ τὰς παρὰ χροῦσαν, καὶ τὰς ἀγαθῶν καὶ ζωοποιῶ πνεύματι, νῦν ἔ ἀεὶ, ἔ εἰς τοῖς ἀγαθῶν τῶν ἀγαθῶν· Ἀμῆν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΣ AGEOGGII NICOMEDIENSIS
Idiomelon eis ton Ioannem Chrysostomum.

13. Nouembr.

ΧΡΥΣΕΟΙΣ λόγους σου ἡ ἐκ-
κλησία, ὡς χρῆμα χρυσοῦ πε-
ρικουμένησα, Ἰωάννη Χρυσόστο-
μο, νυμφικῶς χείρουσα βοᾷ σοι.
κεχέρημα ἐκ ὧν χρυσοδύτων ναμάτων
καταγλαϊαθεῖσα χρυσοφάει, καὶ μελιχρύ-
σοις πόμασι. ἐκ παλαιῶν γὰρ εἰς θεο-
είαν ἀρχαί, ἀπὸ τῶν παλαιῶν σου παλαιῶ-
σεων· καὶ πρὸς Χεῖρον τὸ νοτιὸν νυμφίον ἐνο-
μη συμβασιλεύουσα αὐτῶν. εἰς καὶ ἡμεῖς
συναδραιοθέντες ἐν τῇ μνήμῃ σου κεχέρ-
μα· μὴ ἀποκρίμας δέομαι ὑπὸ ἡμῶν
πρὸς Κύριον, τῶν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡ-
μῶν.

AVREIS tuis sermonibus,
haud secus atque aureo
perornata mundo, Ioan-
nes Chrysostone, in spon-
sa tibi morem gaudiò cla-
mat Ecclesia: A ffatim aureos tuos lati-
ces bibi, meque ijs ingurgitavi; au-
reo fulgore rutilus, mellitifque tuis præ-
clare aquis glorians. Ab actione nam-
que prouchor ad contemplationem,
ijs, quas lenes admonitiones adhibes;
Christoque vnior spirituali sponso, ac
ei conregno. Quamobrem nos quoque
in tuâ congregati memoriâ elamamus:
Ne pro nobis Dominum deprecati gra-
ueris, quò animorum salutem conse-
quamur.

ΤΟΤ ΑΤΤΟΥ,

Eis τοῖς ἁγίοις πατέρας τοῖς ἐν Νικαίᾳ α'.

C

EIVSDEM,

In sanctos Patres, qui primùm Nicææ
conuenerunt. 16. Iulij.

ΩΝ ἁγίων πατέρων ὁ πρὸς ἐκ-
τῶν τῆ οἰκουμένης παράτων στω-
δραμῶν, πατρὸς καὶ υἱοῦ καὶ πνεύ-
ματος ἁγίου, μίση οὐσίῳ ἐδδου-
μάτισε καὶ φύσιν· καὶ τὸ μυστήριον τῆ θεολο-
γίας, πρῶτως παρέδωκε τῇ ἐκκλησίᾳ· οὐκ ἐπι-
φημισώτεσ ἐν πίστῃ μακαρίσασκεν λέγοντες· ὡ
θεία παρεμβολή, θεηγόροι ὀπίται παλαιῶν
Κυρίου· ἀστέρες πολὺφωτοι τῶ νοτιῶν στερω-
ματος· τῆ μυστικῆς Σιών οἱ ἀκατάρητοι πύργου·
τὰ μύριπποα ἀνὰ τῶ παλαιῶν· τὰ πάν-
χρυσά σῶματα τῶ λόγου· ἐκκλησίας τῆ καὶ ἡ-
μα· οἰκουμένης ἀγαλλίσμα, ἐκτενῶς προσεύ-
σατε ὑπὸ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Concurrens ab orbis vni-
uersi finibus sanctorū Pa-
trum chorus, vnam Patris
ac Filij & Spiritūs sancti
substantiam, ac naturam
sanxit; clareque ac delucidè, Deitatis
mysterium tradidit Ecclesiæ; quos in
fide beatos prædicantes, dicamus: O
diuina castra; deiloqui milites aciei
Domini; multi luminis stellæ Spiritu-
lis firmamenti; mysticæ Sion turres in-
expugnabiles; vnguenti fragrantiam
perspirantes paradisi flores; verbi aurea
tota ora; Ecclesiæ gloriatio; orbis vni-
uersi decus, ac ornamentum; iugi inten-
tâque oratione intercedite pro salute
animarum nostrarum.

NOTÆ.

Quod olim parturiebam, vt Mariæ, fa-
cris pro concione Laudatoribus, am-
plam in Georgio Nicomediensi offerrem
eius laudandæ segetem, modò tandem,
Deo votis annuente, produco. Præclarissi-
ma offero deuotissimi Mariæ laudatoris in
candem, eiusque præsertim exordia, ac in-
fantiam, monumenta; vt nihil hoc argu-

Emento præclarior fortè, aut ediderit vetu-
sta ætas, aut noua, nostraque viderit. Scio,
cum alijs fore admirationi styli nitorem ac
elocutionis gratiâ, si modò ipsum, Lector,
Georgium apud ipsum, tibi que per se lo-
quentem, adire possis. Nihil enim meam
moror versionem, quam etsi non malam
omnino facere studui, haud tamen pollicer-

ri possim absolutam omnibus numeris, & ut ipsum in eâ Georgium desiderare non possis. Epocham ipse Georgij plurimum desidero; tametsi ad Heraclij tempora referendam suadeant, quæ illi ac Georgio Pifidæ in alijs alijsque codicibus eadem inscripta extant; tanquam vnus idemque, auctor existat: quam difficultatem suo vir doctissimus Leo Allatius more illustrabit, ut quandoque suam de Georgijs lucubrationem iuris publici faciat.

*Ad ordinem in Oraculum Conceptionis
S. Deiparæ.*

IPse titulus clarè admodum declarat argumentum diei aded festæ Græcis, cum ad eos Georgius oraret, ac postmodum Latinis, apud quos ea solemnitas tardiùs inducta est. Celebrabât ergo Græci ac etiamnum celebrant, titulo Conceptionis, vel S. Annæ, ut sæpius loquuntur, & sacri eorum libri inscriptum habent; vel S. Mariæ, ac Deiparæ, ut est huius orationis titulo, quam exscripsi ex antiquo satis membranaceo Regio Codice; miraculosam, ac ex oraculo, primam Mariæ Natiuitatem, nec præterea aliud quicquam, quod etiam ex Andreæ Cretens. Germani Const. Damasceni, &c. orationibus in Natiuitatem Mariæ, & quibus vtrumque eius ortum perstringunt, palam est. Putem ego, vti cæpta est secunda Mariæ Natiuitas, ac ex vtero, festis coli honoribus ad instar, ac exemplo olim celebris diei Natalis S. Ioannis Baptistæ ac Præcursoris, cum necdum Augustini tempore, ea Mariæ festiuitas ageretur; saltem in Occidente, aut Affricâ; ut liquet ex eius serm. 20. de Sanctis: ita & primam eiusdem Natiuitatem, ac in vtero, quam vulgò Conceptionem vocant, primò celebratam esse, ad instar, ac exemplo pridem celebris, Græcæ pariter ac Latinæ Ecclesiæ tabulis, Conceptionis, ac primæ Natiuitatis eiusdem S. Ioannis: ut ne quid minus Domini Mater, à seruo ac Præcursore habere videretur: Nimirum, illustriori vtroque Ioannis ortu, quòd diuinis ipsis proditus haberetur oraculis, quàm Mariæ, cuius ortus historia, obscuriori traditione in posteros deriuata esset, nec alijs libris consignata haberetur, quàm hagiographis, seu potius apocryphis. Vt ergo in Ioanne primus ortus, diuino miraculo ac oraculo, Christi in carne ortui præuius, eiusque index, iustè meruit, ceu singulare Dei in homines beneficium, ac quædam instaurationis humanæ inchoatio, festâ per annum

A memoriâ ab Ecclesiâ recoli; sic certè, ac iustiori titulo, potuit primi Mariæ ortus dies annua consecrari, quòd Mater maiori, quàm Præcursor necessitudine habet ad Filium. Latinos moneri oportuit cœlitus ut Mariæ vtero conceptæ, diem celebrem haberent, monente ipsâ Deiparâ Abbatem quendam Beccensem Anselmi successorem, cuius potissimè adnixu festiuitas hæc, in Angliâ primùm, tumque Lugduni crebuit, Bernardo reprobante, reuelationemq; eiusmodi minoris æstimante, quàm ut eâ debuerit grauissima Ecclesia Lugdunensis, in eam nouitatem induci. Habet Franc. Bibarius in suis vindicijs, cum historiam illam, tum antiquum diei illius officium, in quibus id ipsum videas, nec planè aliud, quàm quod sanxit Pius V. ut nimirum festis gaudis recolatur Mariæ conceptæ dies, Natiuitatis eiusdem officio, solâ nominum permutatione, ei accommodato: quæ vna vtriusque Ecclesiæ sancta conspiratio est; totumque aliud de præseruatione ab originali, aut emundatione ab illo, in certantium opinionibus est, in quibus maiori sæpe calore desudatur, quàm fructu; ut Græcos hac parte, quòd sobrios magis, eò nobis sapientiores, pro meâ ipse insipientiâ, habeam.

I. *Que de illis refertur historia.* Liber est Iacobi *ἀδελφοῦ* nomine, quo Græci in primis Patres, etiam antiquissimi passim videntur: utque apocryphus sit, pleraque tamen probata habet, ut nō videatur scriptus ab hæreticis, sed à pio quodam Hebræo, cui fortè nomen Iacobus esset, ut erant apud Iudæos, atque adeo in ipsis Domini discipulis, multi Iacobi, teste Hegesippo; qui vel Iacobi fratris Domini nomine finxerit, vel potius eo titulo ab alijs auctus sit, cum ipse magis alium se insinuet, ac distinguat à Iacobo Iosephi filio, quem vocat, qui est ipse Domini frater: potueritque is, humano lapsu aliquid errare, nisi etiam passus est eius liber, qualis ad nos deuenit, extatque passim in sacris Græcorum libris, aliquam interpollationem. Notant plerique in eo ut reprobrum, quod de Mariæ ac Ioseph per aquas redargutionis, probatione refert, haud certè iis consonum, quæ narrat Martyr Ignatius, cum causas affert cur de coniugatâ Dominus nasci voluerit, ac neque sacris Euangelijs, cum famâ omnium communi, habitum Iesum filium Ioseph, nec nisi legitimum, exque legitimo thoro; natum proinde, conceptumque ex legitimâ coniuge, ac post nuptias celebratas, traditâ ad coniugij vsum Mariâ, quantum saltem foris

foris parebat, non promissâ solùm, ac ceu virginitatis custodi commendatâ; narrant. Nisi fortè rem tam nouam inter paucos notam dicamus, plerisque existimantibus fuisse traditam aliarum more in coniugium perfectum, cum tradita tantùm esset in sponsam, ac ad custodiâ, quod plerosque Patres dicentes video; nec capio satis, vt non aliquâ probatione opus fuerit, vt hoc detur, constantque mirabilia illa in Mariæ desponsatione, vt habentur in apocrypho narrata, vtque ex illo recitat Gregorius Nyssenus orat. in Christi Natalem: quibus liquet traditam Iosepho S. Mariam ad instar sacri depositi, quod Deo addictum, nec id ad tempus, sed totam vitam, minus honestè in templo, pro sexûs conditione, ac ætate grandiori deinceps seruari posset. Planè præfatus Gregorius ex Mariæ verbis ad Angelum Luc. 1. *Quomodo fiet istud, &c.* colligit vero consentanea illa omnia apocryphi, de Mariæ desponsatione, vt velut sacrum Deo anathema, consignata sit Ioseph sponso custodi à sacerdotibus, vt proinde neque illi ipsi libera esset eius violatio. *αὐτὴ δὲ Μαρίας ἡ παρθένος, ἀπόδειξις τῆς καὶ τὸ κρυφίον ἱσθεομύθιον ὅτι.* Probat vera, inquit, que ex apocrypho, ac incerto auctore narrata sunt. Malim audire ab alio, quàm plura loqui. Sapientissimè omnino Dei sapientia, cum materno pudori, tum suo consuluit honori, quoquo tandem modo rem præstiterit. Aliud verò magis apocryphum habet paulò ante finem, cum infantem Iesum occultatum habet à Mariâ Herodis metu in præsepio bouum; palam testante Scripturâ consuluisse salutifugâ in Ægyptum: nisi illud prius, ac interim dum viaticum ac com meatus ad fugam quæritur, intempestæ illius noctis silentio arbitratur factum: Haud quoque omnino probata, firmaque illa eius de obstetricibus sententia, quamquam non defunctis obstetricandi munere, ipsâ sibi Mariâ obstetrice; quamquam Epiphanius Monachus videtur vtramque probationem, in vita Mariæ Virginis admittere: quinimmo affert in confirmationem Catholicæ doctrinæ, quòd Maria viri cupiditatem nesciuerit. Haud certè video vt ea vel minimum fauceant vlli hæresi, vt ab hæretico adiecta quis putet. Deteruerunt ij nostris qualescunque nãui, vt ne nouâ opusculi illius editione chartam tere rem, tametsi videbatur allatura aliquid lucis, cum hisce Georgij, tum aliis in Mariæ exordia Patrum tractatibus. Videri potest Leo Allat. ad Eustathium, in Hexaëm. vbi is hanc historiam summâ recitat, colligit,

A que præfatus Allatius, seu suspicatur ex eius silentio, fuisse illa deinde addita, quod tamen infirmius videtur ad coniecturam, eò quod Eustathius tantùm perstringat dictâ historiam, ac suis verbis summatim referat: quo etiam modo habet liber de Natiuitate Mariæ apud Hieronymum, in quo putem Issachar positum pro Zachariâ, ab ipso fortè interprete, qui ipse fatetur tumultuariò edidisse, quantum memoria potuit suggerere, nec ea omnino quæ haberet exemplar Hebraicum, sed quæ putabat in eo legisse, aut iis consona. Reprobat Baronius ex malè adscripto Pontifice, quodque nullus per ea tempora fuerit Pontifex Issachar nomine: sed benè diluit Alphonfus à Castro in catalogo auctorum quibus est vsus in vitâ B. Virginis, vt non dictus sit summus Pontifex, absolurè, fueritque vnus è minoribus, quales multi dicebantur Pontifices, vti liquet ex Euangeliis: quod ipsum pro Zachariâ dicendum sit. Non benè item Baronius agnitum Epiphanius, ac fere Patribus aliis, librum de Natiuitate Mariæ, ab illo Iacobi distinguit, ac comminiscitur non extare, nisi in suis illis excerptis, cum illa totidem verbis habeantur in præfato libro Iacobi. Liqueat ex Alatianis Eustathij illud de occultatione metu Herodis, aut vitiatum mutatione fuisse, aut mutilatione corruptum, quod in eiusmodi peruium est, ab incuriosis ac festinantibus librariis.

2. *Æqua distributio. Δνομία.* Deest verbum quo rem exprimam. Est hoc loco *Δνομία*, quod certâ proportionem iuxta legis scitum, eique obtemperando, melius Deo offertur. *Definitur ergo benedictio, diuitiis;* vt quisquis pro ratione facultatum aliquam partem, velut ex abundantia egenis præbeat: *offerentibus autem Δνομία.* vt rectâ lege, ac iuxta quod lex diuidendum statuit, pauca quædam de melioribus offerant: vt sit allusio ad illud Gen. 3. *αὐτὸ μὴ ὀρθῶς διέλθης, ἡμαρτες.* Si non rectè diuiseris, peccasti: sitque vox *Δνομία*, non tantùm *ἀπὸ τῆς νόμος.* verùm etiam, *ἀπὸ τῆς νέμεσι.* quamquam desunt exempla huius acceptionis.

3. *Igni missò de cælo.* Ita iuxta Theodotionis versionem. Habet enim *ἐν ἐπιείσοι.* vbi nostra ex Hebræo. *Respexit.* Hieronym. ex eodem Theod. *Et inflammauit Dominus super Abel, & super sacrificium eius; super Cain autem, & super sacrificium eius non inflammauit.* Oportuit certè signo aliquo visibili hanc discretionem fieri; nec facillè congruentius aliud habeatur quàm illud

Heli, cœperit tantùm mouere labia; quâ eius instantiâ orandi offensus puer Heli, palam ei ceu petulantior ebrietatem exprobrauerit. Sic planè videntur voluisse 70. adiectâ illâ voce παιδαριον, quam Hebræa non habent, vt nec Vulg. Visum est petulantius verbum, quàm vt in senem Pontificem, virum alioqui egregium, congruerent. Ait Philo de animâ spiritu exultante Annæ typo, lib. de ebriet. *Διό ἔλεγεται πρὸς αὐτὸν ὑπὸ παιδαριεῖς πνός· ἐχ' ἐνός, ἀλλ' ὑπὸ παντός τῆ νεωτερίζειν, καὶ τὰ καλὰ χλευάζειν ἀκμῶν ἐχόντος· ἕως πότε μεθυθήσῃ.* Et idè dicitur ad eam à quodam puero; non vno, sed à quouis, iuuenili petulantia habente bonis subsannandis: Quousque temulenta eris? Vel nisi hoc voluerunt 70. id certè visum sit, exuisse Heli sacerdotem, sic procaci verbo, ac iuuenem, seu etiam illiberalem, ac feruum, induisse. Vt vt sit, non tam interpretum est, quàm expositorum ea lectio.

4. Fuisse fœminam oblatam Deo. Sic certè Exod. 13. v. 12. *Quicquid habueris masculini sexûs consecrabis Domino*: quibus verbis explicatur lex præmissa primogenitorum n. 2. vt solùm comprehenderet mascululos. Verùm vt non erat puellarum oblatio præcepta, ita nec videtur prohibita, vt oblatio eiusmodi omnino singularis fuerit in Mariâ, quemadmodum indicat noster Georgius. Communem facit Epiphanius in Anchorato nu. 60. cùm sic ait: *Ὁ Ἰωσήφ γέρον ὦν ἔχρησεν καὶ ἀνάγκησεν κλήρον βαλλομετρῶν ὅτι χρεῖς ἔαγάμοις καθ' ἐπιπέτω φυλῶν εἰς τὰς ὑπὸ ναῦς παρθένοις, δεῖ τὸ ἀφισεσθῆναι ἐν τῷ ναὶ τοῖς σροποτόκοις παῖδας, ἀρρένας τὲ καὶ θηλείας, ἔλαβε καὶ κλήρον τὴν ἀγίαν παρθένον Μαρίαν. Hic Ioseph, cùm esset senex ac viduus, pro earum fornum necessitate, quæ per singulas tribûs in viduos ac cœlibes mittebantur ad virgines in templo educatas; solebant enim in templo consecrari primi liberi vtriusque sexûs; præ sanctâ Virginem Mariam sorte accepit: quibus duo dicit; alterum consueuisse oblatas Deo puellas primogenitas cuiuscunque tribûs ad annos vsque nubiles in templo educari; alterum consueuisse easdem sortitò tradi nuptui viduis contribulibus: quod tamen de viduis vniuersim minus placet. Quidni enim etiam traderentur virginibus? Videtur Epiphanius velle, eam in templo educationem consequenter habuisse ad legem primogenituræ, nec minus illâ fuisse communem, quod etiam non placet: atque hoc tantùm sensu eius rationem probauerim, vt quia Domi-*

Tomus I.

nus præcepisset sibi offerri primogenita, ex ijs tantùm possent puellæ virgines Deo sacræ in templo educari. Causam propriam oblatæ Mariæ perstringit Andreas Cret. orat. in eius Natalem: quod nimirum cœlesti dono ex sterili nata esset. *ἐπιδήσθη λθῆν ἐν τῷ ἀργῶν μίθῳ, ἢ ἐκ μίθῳ τῆ σάχμω τῆ ἀφιδαρσίας ἐκφύσασα, τῷ ναὶ τῶν τῶν, τῆ ἡλικίας τὸ πρῶτον ἀγροσαν ἀνδρῶν, οἱ τῶν κόντες πρῶτοντες ἀνέδεσαν.* Quod prodidisset ex matre sterili, quæ spicam immortalitatis edidit, eam parentes, primo ætatis flore, in templo obtulerunt. Hoc vnum singulare habuit Annæ votum illud, vt perpetuo anathemate edendam prolem Deo addiderit, ἔσαι λειτουργοῦ αὐτῆ πάσης τὰς ἡμέρας.

Ad orationem in Conceptionem ac Natiuitatem S. Mariæ.

Uolentissimè enarrat conceptæ Mariæ, ac natæ sacramenta, vtque illa ad Christum habeant, ac æternam beatitudinem, veramque gaudiorum segetem suggerant, quam nullus pius, nullus feridò Christianus, non gratam habuerit, minus ue ratam putaueri.

1. *Superna gloriæ argumenta.* τὰς δὲ τῆ ἀνωτάτω δόδοξίας ἐφόδοις. Vox ἐφόδοις suâ amplitudine non nihil obscurior: putem significari, τὰ τῆ οἰκονομίας, ac in Christo exhibita, per quæ nobis ad cœlestem verè supernam gloriam aditus est: quæntique prænunciauit Mariæ ortus præuicè proximeque ad ea habens.

2. *Innupta sponsa.* ἀνέμφωτος νόμφη. Aucto. homilia 1. de Ascen. t. 6. Ducæi. ἀνέμφωτος μίθῳ ὡδῆς. *Partus innuptæ matris*, quem vnum facit è tribus in Christo singulariter mirabilibus. Hesych. serm. 2. de laudibus Virg. t. 2. Gr. Blioth. PP. ἐχρηστο μήτηρ, ἔσκη ἐχρηστο νόμφη. *Mater effecta est, quæ minimè sponsa fuit*: Vbi νόμφη. intelligit fœminam nuptui traditam; quæ eius verba seueriùs notat censor marginalis, cùm sic apponit. *Cantè lege; verè siquidem sponsa ἔ coniuix fuit, quoad veritatem ἔ essentialiam coniugij, non quoad thorum, vel coniugij consummationem, vt docent Theologi.* Putes dedisse operam Suarezio, nisi magis ei Suarezium: Sic enim ille 3. p. q. 29. a. 1. d. 7. l. 1. *Dicendum B. Virginem, verum ac proprium matrimonium ratum cum Ioseph contraxisse: Hanc veritatem esse de fide, docent omnes Theologi in 4. d. 29. ἔ 30. ἔ sentit D. Thomas hîc.* Legi D. Thomam, legi plures ad eam distinctionem Scholasticos cum Magistro; nec vel leuiter insinuatam adueri, quod ita Suarez docere omnes illic Theologos, ac D. Thom. 3. p. q. 29. a. 2.

Fff ij

asserit. Docent quidem, aut insinuant, fuisse verum illud coniugium, solâ fere Augustini auctoritate fulti; eo autem gradu certum quo ponit Suarez, aut etiam proximo, nihil profus indicant. Solus Estius erroris notat, quam tenet Rupert. sententiam in illud Cant. *Nigra sum, sed formosa*: vt Maria post sex duntaxat menses ab Annunciatione Dominicâ, ac postquam reuerfa esset à domo Elizabet, fuerit collocata viro, ac in domum Ioseph traducta, quam tamen Salm. tom. 3. in primum illud Matth. mirificè sibi placere ait, defenditque, vt & Alphons. à Castro in historiâ B. Virginis. Vt nolim scolasticorum auctoritati detrâhere, haud tamen tantam putem, vt vbi etiam conspirent, existimem facere certum dogma, vbi maximè neque ipsi id sibi arrogant, nec aliud quàm opinionem se loqui putant, quâ de re egregiè noster Canus, optimè declarans quàm leui sæpe fundamento nitantur eiusmodi communes sententiæ, vt quis ad ipsam deducat originem. Non terretur Sanchez eo Suarezij *μορμολονείω*. Suarez, inquit, lib. 2. de essentiâ & consensu matrim. disp. 28. ait esse de fide, quod minimè crediderim: nam Canisius in *Mariâli lib. 1. cap. 5. §.* Iam vero, ait esse questionem arbitrariam, in quâ sine erroris periculo, potest vtraque pars defendi; & *Meina lib. 5. de sacrorum hominum continentia, cap. 64.* dicit posse probabiliter defendi, non fuisse verum matrimonium, sed sponsalia de futuro: quod cap. 61. & duplici sequenti ex multis sanctis probat. Sic certè probabile ostendunt, nihilque temerarium aut erroneum, vel contra fidem ij loci Patrum, qui innumerabiles afferri possunt, nec scio vtri melius soluant, num Salmcron, cùm sibi aduersos sentiens, ad vim vocis respicientes existimat fuisse deceptos. Quod verò, inquit, *desponsata in Evangelio hic dicitur, & Luc. 1. & 2. nequaquam tollit perfectum matrimonium de presenti, etiamsi Patres, ad vim vocis respicientes, aliter senserint*: num Scholastici alij, cùm ad se inuitos trahunt, contenduntque nihil aliud voluisse excludere, quàm matrimonij consummationem. Nam rogo, vt Chrysofomus exclusum omninò voluerit matrimonium, quibus aliis verbis vsus esset, quàm quibus hom. 4. in Matth. ita ait: *γυναικα ἣ ἐνταῦθα τὴν μνηστὴν λέγει. ὡς περ οὖν ἔλαμβεν εἰσάγειν ἢ γαμῶν λέγειν, καὶ πρὸς τὴν γαμῶν τοὺς μνηστῆρας.* Vocat hic uxorem, sponsam; quemadmodum etiam Scriptura solet vocare generos, ante etiam nuptias: Sic nimirum Gen. 19. v. 14. *Locutus est Lot ad generos suos, qui accep-*

turi erant filias eius. Vbi vidend. idem Chrysof. ad illam vocem, accipere. *ἢ εἰ ὅστις ὠραλαβῆν. ἐνδον κατεχειν. ἢ δὴ γὰρ αὐτὰ τῆ δαμόια ἀπολέλυτο. ταύτην ἢ ἀπολελυμένην, φησὶ, κατεχει, ἢ σοι ὠρα δίδωσι ὁ Θεός, ἢ οἱ γονεῖς. ὠρα δίδωσι ἢ σοι εἰς γάμον, ἀλλ' εἰς τὸ σωκοῦν καὶ ὠρα δίδωσι δὲ φωνῆς ἢ ἐμῆς. ὡς περ αὐτὴν ὁ χριστὸς ὑσεον παρέδωκε τῷ μαθητῇ, ἔπειτα ἔνω τῷ Ἰωσήφ.* Quid verò est, accipere? *Domini retinere: iam enim animo demiserat. Hanc, inquit, ita dimissam, retine, quam Deus tibi tradit, non parentes: Tradit autem non ad nuptias, sed vt eodem tecto habitet. Quemadmodum eam postmodum Christus tradidit Discipulo, sic nunc quoque tradit Iosepho.* Nicephor. lib. 2. cap. 3. *δὲ χριστὸς τῷ ἱερέων, τῷ Ἰωσήφ πρὸς φυλακὴν παρέδωκεν.* Tradita est per manus Sacerdotum Iosepho ad custodiam. Sic & Hierony. contra Heluid. *Non tam maritus, quàm custos.* clariusque Epiphani. aduersus Antidicomar. Nyssenus orat. in Christi Natiuit. Apocryphus de Natiuit. S. Mariæ, &c. Quibus item Cyrillus Hierosolym. quàm quibus Catech. 12. mentem exprimit? *μνημονύσωμεν γὰρ τὸ Ἰακώβ, τὸ πρὸν λαβεῖν τὴν Ραχὴλ, λέγοντος τῷ Λάβαν. ἀπόδος τὴν γυναῖκα μου. ὡς περ, γὰρ ἐπέειπεν πρὸς τὸ γαμικῆς κατὰσάσεως, τῷ μόνω ἐπιγαμλίαν εἶναι, γυνὴ τῷ Ἰακώβ ὠνομάζετο, ἔπειτα καὶ ἡ Μαρία τῷ μνηστῆρηναι, γυνὴ τῷ Ἰωσήφ ὠνομάζετο.* Quippe meminisse debemus Iacobi, vt nondum acceptâ Rachele dicat Laban; *Redde uxorem meam.* Quemadmodum enim illa ante celebratas nuptias, hoc tantum quòd promissâ esset, dicebatur Iacobi vxor, sic & Maria, eò quod desponsata esset, dicebatur vxor Iosephi. Agnoscat Salm. hunc locum difficilem, & cui tandem pia expositio adhibenda sit; quasi verò impius sit sensus quem exprimit. Nihil ita suspectum habuit, qui Cyrillo hanc marg. notulam addidit, nuperrimâ eius editione: *Maria vxor Iosephi solâ desponsatione.* Quod sanè ipsum vrget idem Cyrillus expendens vocem illam, *desponsatâ.* *ὅτι εἶπε, ὅτι τῆ γυναῖκα αὐτῆς, ἀλλὰ τῆ μνηστῆρην αὐτῆς.* Non dixit cum uxore eius, sed cum desponsatâ ipsi. Adiectam verò vocem vxoris ab Evangelistâ, sic Hierony. glossat. *Iam supra diximus, sponsas vocari uxores, quòd plenius liber contra Heluidium docet.* Dixerat antea. *Non ab alio inuenta est, quàm à Ioseph, qui licentiâ penè maritali future vxoris omnia nouerat.* Velim certè afferri locum aut testes antiquos, vt vox toties inculcata Evangelistis, *μνηστῆρην, μνηστῆρην.* in veros coniuges, exceptâ tantum

copulâ, cadat: Multam planè gratiam faceret, qui afferret, vt non profus abhorreo à Magistrorum sententiâ: graue tamen habeo, vt Patres vim illius attendentes, ita decepti sint, vt si placet Suarezio, errorem contra fidem velut ex scripturâ, eiusque Interpretès, docuerint. Improbabilem omninò arbitror, vt ne cum Estio dicam, erroneam, relatam illam Alphonfi à Castro, & Salm. sententiam, vt Maria non statim sit tradita Iosepho, ac in domum traducta, sed postquam alius intumisset, ac partui proxima esset. Non enim apparet, vt ita fuerit consultum Mariæ, eiusque ac Christi honori, siquidem in parentum domo, extra viri consuetudinem concepisset, totosque sex, ac amplius menses à conceptione egisset. Quanquam ergo sponsæ passim seruarietur in parentum domo: vt benè ostendit præfatus à Castro, sic tamen in Mariâ contigisse, vt fuerit tantum desponsata, nec is probat, omniaque vetera monumenta repugnant, excepto etiam grandi illo incommodo suspicionis adulterij, cuius maximè cauendi ergo, fuit tota illa vel maritalis, vel sponsalis dispensatio. Putem igitur remansisse Mariam orphanam, ac germen vnicum superstes sanctissimorum Ioachim ac Annæ, quibus proinde abducenda à templo non potuerit pro more tradi ad custodiam, ac seruanda sponso: atque adè traditam esse à sacerdotibus ipsi Iosepho, vt præter apocryphum, docent constantissimè Patres, siue vt adhuc sponso, vt relati Patres, ac plerique alij videntur velle, celebraturo nuptias cum luberet: ac accepturo in vxorem sub paucorum cognatorum præsentia, puta Zachariæ Sacerdotis, ac si qui eiusmodi erant; vel vt statim marito, quod videatur in Augustini ac Scholasticorum sententiâ, omissâ vtroque casu nuptiarum solemnitate, quæ nihil facit ad veritatem matrimonij. Sic planè, vt vel sponsa tradita sit, nec sint aliæ nuptiæ secutæ, cum Ioseph grauidam deprehendisset, facile fuit ipso mysterium tenente, rem occultam manere, existimantibus passim omnibus, vel statim in vxorem traditam esse, vel postmodum, aut domi, aut apud Zachariam, virum accepisse, qui ipse, si qua fides apocryphis, totius huius œconomix præcipuus minister fuit, propter eam ipsam occisus à Iudæis, ac quòd Mariam diceret Virginem post partum, vt Basilius ex apocryphâ quadam traditione, Serm. de humanâ Christi generat. refert; auctore libri de Mariæ ortu dicente

A occisum, propter celatum Ioannem, quod videatur verosimilius, & vt tantam illam ortus Ioannis celebritatem, eâ meritò ratione suspectam Herodi, spectemus.

3. *Edita est. παρῆνται.* Præfero hanc lectionem: velitque Dei templum illud, simul editum atque ornatum, ipsâ primâ editione ac conceptu, collatis Mariæ donis gratiæ amplissimis, vtcunque illa gratiæ collatio ad ipsam conceptionem habuerit.

4. *Per enigmaticas manifestationes. Ἐν ἀνιγμωτοῶν δὴλων.* Ita reddunt 70. vbi Hebræa habent Teraphim, quod Hieronymus & alij reddunt *δμοιώματα* Simulacra: intelliguntque Cherubim obumbrantia arcam ac propitiatorium, è quorum medio edebat Deus oracula: ac sicut erat illa Teraphim religio, sic erat & superstitio, confictis idolis ad eiusmodi præcipuè Teraphim imitationem, vnde profani homines diuina & ipsi responsa captarent. Videri potest eruditissimus Philippæus ad illud 3. Osee vbi rem hanc accuratissimè edisserit. Porro alludit Georgius ad illud

C apocryphi, quo narrat consultum à Ioachim oraculum in templo, ac per legalia symbola, vbi iam à monte rediisset accepto diuino responso. *καὶ ἐπαύειον, inquit, προσέφερε τὰ δῶρα αὐτῆ: καὶ εἶπεν Ἰωακείμ· ἐὰν Κύριος ἰλασθῆ μοι, τὸ πέταλον τῆ ἱεροῦ φανερόν μοι ποιήσει· καὶ προσέχε τὸ πέταλον τῆ ἱερείας. ἐπέβη δὲ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον Κυρίου, καὶ ὅτε εἶδεν ἀμάρτιαν ἐν αὐτοῖς, εἶπεν Ἰωακείμ· νῦν οἶδα ὅτι ἠυλόγησέ με Κύριος σφόδρα, καὶ ἀφῆκε πάντα τὰ ἀμάρτηματά μου, καὶ κατέβη ἐν τῆ ὄρει δεδικαιωμένος.* In crastinum reuersus obtulit dona sua; aitque:

D Num mihi Dominus placatus sit, ostendet lamina Sacerdotis: & applicauit ad se Sacerdotis laminam: ascendit verò etiam ad altare Domini, nec vidit in eis peccatum, aitque: Nunc scio quòd benedixerit mihi Dominus valde, & dimiserit vniversa peccata mea, descenderimque ex monte iustificatus. Sunt hæc argumenta timorata admodum conscientia: & vt Ioachim, non tam sterilitatis opprobrium, quàm peccatum, ex quo illa videri posset manasse, deprecatus sit, quod hîc Georgius rectè ait. Num autem iam omnino cessasset Deus ab eiusmodi oraculis ob populi Iudaici delicta, vti de fulgore rationalis testatur Ioseph. l. 3. c. 9. alterius operæ sit ac otij disputare. Haud certè videatur negandum, vt ne vel vltimis temporibus, velut olim, piis nonnullis ac amicis viris, in quibus præcipuus erat Ioachim, etsi fortè rariùs, responde-

rit: quando nec olim omnibus respondebat, ac si quem scelus diuino responso faceret indignum, vti in Saule liquet.

5. *Mundâ ac nuptiali.* καθαρὰν ἔνυμφον κλω. Non tantum vt exteriori habitu interiori animi habitum præferret, quod Georgius indicat, sed vt etiam diei festo reuerentiam haberet: nam vt habet apocryphus, ἡ ἑστία ἢ ἡ μέγα τέκνευ ἢ μεγάλην erat proximum festum Domini, ac sub ipsum eius tempus, cum repudiato indecenti ornatu, honestum illum, nonnihil tamen splendidiorem assumpsit; sic moderata tristitiam, vt nihil illâ communibus gaudiis videretur decedere, quod planè ipsum summæ cuiusdam virtutis fuit. Eustathius, splendidâ eiusmodi veste, in solemnitate Domini indutam ait, eò quòd nefas esset ἐν ταύτῃ τῇ ἑορτῇ πένθιμον ἡμφιάδεν σολῶ. *Celebri illo die vestiri habitu luctuosò.*

6. *Ioachim repositum.* Ἰωαννὴν ἀποκείμενος. Id ipsum videtur atque Epiphanius orat. de laudibus S. Mariæ, cum & ipse Ἰωαννὴν exponit, ἐτοιμασία Κνεῖς præparatio Domini quòd, inquit, ex eo præparatum sit Domini templum, nempe Virgo. In Indice biblico. יְהוֹיָכִין. Iehoiachin, Joachim, Domini præparatio, siue, Domini firmitas. Sed hoc secundum magis est notio vocis ἰσχυρῆς cuius nota radix ac significatio, non ita prioris.

Ad Georgij Chartophylacis, in Deipara Virginis in templo Representationem, &c.

A Vdeo fortè in voce Representatione: videtur tamen illa optimè Græcam repræsentare, seu exprimere: εἰς τὴν ἀπόδοσιν quâ auctor significat, fuisse Mariam oblatam, sic quasi ex voto, ac parentibus sacrum anathema, cuius se reos fecissent, Deo repræsentantibus. Porrò eundem esse auctorem huius ac reliquarum Georgio Nicomed. inscriptarum orationum, quas damus, censet omnino vir doctus D. Leo Allatius, cum ita de Georgiis, ait. *Cumque in nonnullis concionibus, modò Georgij Nicomedienfis, modò Georgij Chartophylacis nomen in diuersis codicibus præfigatur, coniectura non leuis erit, eundem esse Nicomedensem cum Chartophylace: quod postea confirmauit Codex perantiquus, in quo oratio illa in Representationem Virginis legebatur, cuius illud est principium: καλὰς ἡμῖν ὑποθέσεων. In titulo enim prænotabatur. Γεωργίῃ Χαρτοφύλακος τῆς ὑστερον γερονότος μητροπόλιτις Νικομηδείας Georgij Chartophylacis, qui postea fuit*

A Metropolita Nicomedienfis. *Georgij Chartophylacis Magna Ecclesie Encomium in deductionem Deiparæ in templum eiusque consecrationem, habetur MS. in Biblioth. Augustanâ, nec alia esse videtur, quàm quod ipse legi alibi sæpius, & in Sfortianâ cum hoc titulo, Γεωργίῃ μοναχοῦ, ἔ Χαρτοφύλακος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, ἐκώμιον εἰς τὴν ἀπόδοσιν. (hæc nimirum ipsa quam præ manibus habemus.) Ea in Bibl. Antonij Augustini, & Vaticanâ, alibique, Georgio Nicomedienfi tribuitur; Et Chartophylacis encomium alterum in eandem festiuitatem, ἐπεὶ ἀπεδόθη ἐν τῷ ναῷ τεμερίζου. Incipit: καλὰς ἡμῖν ὑποθέσεων ἀρχὰς. habetur MS. Mediolani in Ambrosianâ, & alibi: hæc eadem in alio antiquissimo Codice, quem regis Vngariæ fuisse nomen ibi descriptum satis comprobatur, Georgio Metropolite Nicomed. donatur, sub cuius nomine edita est etiam apud Surium 21. Nouembr. Eidem inscribit Reg. Codex ex quo. exscripsi. Eminentissimi Card. Mazarini Codex, tribuit Georgio Chartophylaci, subnectitque isti tanquam eiusdem *Et Nicomedienfis oratio in Deipara Natiuitatem, que incipit, εἰ μετῴεται γῆ ἀσπαρῆ. edita est Gl. sub nomine Germani Archiepiscopi Constantinopolitani, Interprete Andrea Schotto in Bibl. PP. Gl. tom. 2. pag. 450. In vno Regio confusa est cum aliis Damasceni, eodem argumento, earum secunda. Sed est scriptura admodum recens. Maximè placet citatus Mazar. Codex, quo tribuitur Andrea Cretensi, cuius habet totos characteres.**

D 1. *Ex iisdem orti maioribus.* Atqui alter ex regiâ tribu erat, alter ex sacerdotali, vt habet receptior historia. Erant iidem nihilominus maiores, ac coniunctæ familiæ, eò quòd tribus regia & sacerdotalis iam olim coniugia miscerent.

2. *Haud alienè à ratione.* Doctrina hæc minus consonare videatur dictis à Georgio inter explicandam historiam S. Mariæ, vt dicebam modò, mihi que nonnihil reddit suspectam, Leonis Allatij coniecturam, ac fidem Codicum ei inscribentium, qui sciam antiquariorum facilitatem præfigendis aut ampliandis titulis, vni que certo ac famoiori auctori tractatus eiusdem argumenti tribuendis. Verùm vt Gergij nostri, aut alius sit hæc oratio, luculenta certè est ac disertata, dignaque vt iuris publici fiat. ac proponatur vtialia Georgij, Mariæ cõceptæ laudatoribus, ex quâ discant, nedum vt exerceant calamum, verùm etiam in quo exerceant, vt iam sæpius monui.

3. *Mundus trinè diuisus.* Allusio est ad

illud Pauli Phil. 2. *Omne genu flectatur, cœlestium, terrestrium, & infernorum*: quam diabolus diuisionem fecerit, prouehendis omnibus ex terrestribus in cœlestes, nisi eius suasionem mors in mundum ingressa, infernum fecisset humanum genus, ac inferno addictum. Vbiq̄ auctor eruditus ac subtilis.

Ad Orationem in S. Mariæ ingressum, seu, eius in templo præsentationem.

Eodem titulo habet Reg. Codex orationem Germani Constantinopolitani eodem argumento, nempe, *εις τὰ εἰσόδια*: tametsi est alius titulus in Bibl. PP. t. 2. Gr. l. in quo extat. Patres alij in orationibus in Mariæ vel Christi ortum, hoc quoque argumentum passim perstringunt, vt Nyssen. orat. in Christi Natalem, Andreas Cret. orat. in Natiuitatem S. Mariæ. Damascenus, &c. Inter omnes autem videri meritò possit præcipuus laudator Mariæ in templo oblatæ noster Georgius, omnium facillè luculentissimâ hac, ac sequenti oratione, exceptâ tertiâ quæ desideratur. In dicat Græcorum ille titulus, solemnem, ac velut triumpho ingressum, qualis est principum, cùm subiectas vrbes primò adeunt.

1. *Virgo tamen usum retinuit.* Scitè explicat, vt Maria habuerit rationem portæ, ac aperta, nec aperta sit, virgoque post partum permanferit: de quo etiam Amphil. & alij.

2. *Qui sacerdotale munus obibat.* Sic etiam Germanus, sacerdotio putat functum Zachariam, quo tempore Maria oblata fuit, atque ab eo susceptam esse, quod ambo habuerunt ex nostro apocrypho. Andreas Cret. orat. in Mariæ Natalem, nomen retinet. Vt autem Germanus planè significet fuisse Zachariam summum Pontificem, quod etiam Chrysostomus non semel docet, haud tamen indicat noster Georgius, tametsi ita existimat Alphonso à Castro c. 3. Erant certè quæ ille narrat in Mariam gesta à Zachariâ, minorum Sacerdotum, qualis Zacharias erat inter alios valde honoratus, ac forte Princeps in vice suâ, quæ ipsa vna ex præcipuis erat. Etiam potuit affuisse inuitatus à parentibus Virginis, quibus erat iunctus cognatione.

3. *Versante in adytis.* *πρὸς τοῖς ἀδυτοῖς διαξιβύσης.* Initio quoque, *ἐπειρομένη ἐνδὸν προχωρεῖν πρὸς ἀδυτων*. *festinantem penetrare intra adyta, ac infra*. *ἴδει μὴ εἰς τὰ πρὸς ἁγίον ἄγια ἡ σιλῆης, ἀλλ' εἰς αὐτὸν ἢ οὐρανὸν ἀναβαλέτω, ἢ πλατυτέραν τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ*

καθ' ἑσπέρην διετίκτουσαν. Oportebat non in sanctis sanctorum legalis tabernaculi, sed in ipso cœlo cœli, in primâ etate educari eam, qua his conspecta est latior, & puritate præstantior. quibus videtur ipse quoque Georgius fuisse in communi opinione recentiorum Græcorum à Germano Patriarchâ Constantinopolitano, ac fortè Andream Cretensium, vt patuerit Mariæ aditus intra vera adyta, ac Sancta sanctorum, seu locum arcæ, intra quem summus Pontifex semel in anno tantâ ceremoniâ adolebat, de quâ dixi plura ad præfatum Andream, aduersus eam sententiam, in quam nec modò quidem omninò trahor, nec assentior Alphonso à Castro, vt tantùm debuerit solus Pontifex in ea ingredi in die Expiationis, reliquis autem diebus, ac extra eam ceremoniam id ipsum licuerit, purissimis quibusdam, nedum viris, sed & fœminis, ac puellis virginibus. Visus mihi sum ex Gregorio Nysseno inuenisse Sancta alia sanctorum, ac communia, sic dicta solùm comparatione: sintque illa, quod spectat ad propositum, peculiaris ille locus ad læuam altaris eiusmodi virginum orationi additus, de quo Orig. tract. 26. in Matth. Basilii de humanâ Christi generatione. Nyssenus in Christi Natalem, Anselmus de vitâ Virginis, &c. Displicent illa sic portentosa, vt quæ rei ipsius, ex modi insolentiâ fidem eleuent. Nihil habet apocryphus noster pro relatâ sententiâ, cuius sunt hæc verba, vbi impositam gradibus à Sacerdote, læto ac salientis gressu habuisse dixit, nihil ad parentes conuersam: *ὡς δὲ ἡ Μαρία ὡσεὶ πτεροῦσα ἐν τῶν ναῶν Κυρίου νεομυρῆν, ἐλάμβανε τροφὴν ἐκ χειρὸς ἀγγέλου.* *Erat Maria sicut columba in templo Domini, cibumque accipiebat de manu Angeli*: quod secundum deinceps edisserit Georgius, passimque tradunt alij post præfatos Andream & Germanum: excepto enim apocrypho, haud facillè sit eius rei antiquiores testes afferre. D. Eustachius vbi compendiò refert historiam illam Iacobi nomine in Hexaëm. solùm ait *Ἐστὶν ἡρομυρῆν τῶν ναῶν τῆς Θεῆς ἀφιερωμυρῆν*: à parentibus, cùm trimula esset, in templo Dei consecratam: quod ipsum Euodius apud Niceph. tacens & ipse Angelicam eiusmodi alimoniam. Nostri vtrumque sculptis imaginibus in maximo D. Virginis templo ad altaris dextrum latus, repræsentarunt, siue reipsâ patres ita crediderunt, siue quid hieroglyphicum voluerunt, ac simile maiori illi statuæ D. Christophori, quæ se statim ingredientibus, immani ac giganteâ mole in eo offert.

4. *Aliquid quod materiale videatur.* ὑλικόν τι ὀρώμενον · siue materiale aliquid ac crassum, quod oculis subiaceat: Non video quid Alphonfi Interpretis velit, aut quid legerit, cum ita reddat: *Et essentia materie expers, tradit mulieri canistrum, qui est materialis*: Nec ipsa mihi syntaxis quadrat.

5. *Semel in Annâ accidit.* Non liquet quam Annam velit: nam seniori i. Reg. 1. ad quam videtur alludere, non legimus Angelum apparuisse: iuniori autem ac matri ipsius Mariæ, apparuit quidem, sed non in templo, sed in pomario: Matri item Sampsonis legimus apparuisse Iudic. 13. sed non liquet an diceretur Anna; adde quod non fuit facta illa visio in tabernaculo.

6. *Incorporei communionis.* κοινωνία τῆ ἀσώματου · Placet lectio hæc, ex Sirm. Codice, quæ est etiam veteris Interpretis, ut significetur ratio, quâ habent animæ, ut ad Angelicam illam impassibilitatem possint assurgere. Ut esset τῆ κοινωνία τῆ σώματος, significaretur id quod animæ est impedimento, ut ne eam facile possit attingere; iuxta illud; *Corpus quod corrumpitur, aggravat animam, &c.*

7. *Deque immateriali esca, &c.* πρὸς αὐτὸν ἔτερος ἐχέσας διαφέρει. Vocat immaterialem, Angelicam illam annonam, ac modum alium habentem ab annonâ nostrâ, ut hoc secundum, prioris illius expositio sit. Propterea, dixerat esse illud quod porrigebat Angelus ὑλικόν τι ὀρώμενον · *aliquid quod videretur materiale*; quod nimirum esset externâ specie panis, ac consueta esca, cum reuerâ esset cibus diuini, ac qualem Angelicæ manûs parauerint. Sic apud Greg. 2. de Theol. dicuntur cœli σώμα αὐτὸν corpus immateriale: velut subtilioris substantiæ, ac alterius rationis à crassis istis ac sublunariis. Vti non placuit ad relata verba canistrum Interpretis Alphonfi, ita nec hic placet, quod reddit: *Et contendis, fueritne alimentum materiale, an expers materie*: quod Græca minus habeant, ac auctoris sensus.

8. *Manum fessis porrige.* Ex hoc & sequentibus cholis satis indicat Georgius, loqui se ac viuere difficilibus Reip. temporibus, qualia fere fuerunt ab Heraclio, semper infensis Sarracenis, ac cladibus variis Romarum Imperium afficientibus, donec penitus extinxerunt toto Oriente, ac suum, postmodumque Osmanidarum fecerunt. Occurrant similia apud Andream Cret. oratione in Apostolum Titum, vbi & ipse βασιλεῖς. AA. plurali nominat, sed maio-

ri expressione, addendo ἐμπεφείς ἔσωθεν· quibus ostendimus designari secundum Imperium Iustiniani Rhinotmeti, cum iam filium collegam designasset: ad quod forte spectauerint etiam ista Georgij: sic vndique conspirant adminicula ad eius epochæ coniecturam.

9. *Ad reliquum deinceps sermonem manu ducens.* πρὸς τὸ ἐξῆς τῆ λόγου χειραγωγῶσα · Palam indicant reliquam se Mariæ historiam enarrasse, ac aliam habuisse in sequentia orationem, quam tandem Eminentissimi Cardinalis Mazarini Codex, humanissimè communicatus, suggestit: in cuius ipsius finem, alia adhuc indicat in Mariæ historiam enarrata. Nec fortè aliud videatur, id quod sequitur, quàm illa disceptatio Mariæ & Ioseph, quam scripserat Leo Allatus extare in Vaticana; eam tamen custodum morositate necdum nancisci licuit. Verùm eius loco satis erunt, quæ habet auctor homiliæ eis τὸν διαγγελισμὸν Chrysostomi nomine, & quæ Germanus in festum Annunciationis S. Mariæ.

C *Ad Orationem in illud Ioannis, Stabant iuxta crucem.*

Videri possit hæc oratio aliis Georgij in Mariam multis partibus potior, quò iam non librum apocryphum, sed Evangelica ipsa verba, acuratissimus laudator in eam enarrat. Vt quis autem adiciat animum, viderit Metaphrastem ac Nicephorum, pleraque ex eâ mutuatos, si qua egregia in Mariæ illam constantiam in cruce, monumentis consignata habeant. Potuit deuotissimus Mariæ Georgius argumentum hoc in Mariam magnâ ipsâ Parasceue peculiariùs exponere, vel quia diceret in templo Mariæ sacro, vel quia ad vesperam, ac quando peractis quæ spectabant ad Dominicam ipsam recolendam passionem, fidelis populis eius iam luctum recolebat. Recolunt plures nostrum alterâ die Parasceues anterioris hebdomadæ.

1. *Cum itaque solam constanter.* Pulchra habet Ambr. 1. de instit. Virginis cap. 7. & lib. 10. Epist. 82. de illâ ad crucem Mariæ constantiâ. vti etiam Anselm. Sermonem in præfens Euangelium, *Stabant iuxta crucem.*

2. *Nec cum celebrata sunt Mystera.* Sunt certè hæc longè vero simillima, quæ etiam habet Metaphrastes serm. de vitâ & obitu S. Mariæ. vti & quæ sequuntur de continuâ deinceps adhæsiōne Mariæ Virginis patienti Filio; quæ tamen postrema, vt pia

sint, haud tamen omnino arbitror expedita. Apparet certè difficile vt Maria sic verifata sit nocte illâ in Annæ & Caiphæ atrio: nisi fortè cum iam manè factum esset, quâdo nihil dedebat ipsam flentem cum sociabus, illic expectantem stare, vt videret finem, quo sine testantur Petrum secutum sacri Euangelistæ. At neque vt quis dicat statim allato nuncio capti chari pignoris, se in pedes dedisse, assumptis aliquot sociabus, quibuscum certanti illi comes adesset, vt à mediâ circiter nocte, ac horis aliquot ante lucem domo egressa sit, atque ad fores dictorum Pontificum, quod vnum vult Georgius, assederit, quando nec promiscui vulgi turba aberat, ac penè immensus populus, rei tantæ suspensus expectatione, isque vel addictior Domino, vel infensior; haud absurdum videri possit, aut minus viris Theologis dignum commentum. Vtrum autem in triclinio alio cum deuotis scæminis agentem Matrem, ipsamque aded totam illam deuotam turbam, suâ Dominus cœnâ, ac mysticâ impertierit, missis ad eam mysteriis, vbi ipse ac Discipuli concœnantes sumpserunt, vt nullos asserentes disertè legi, ita nec ipse velim asserere; tamen non video, vt ea opinio suspectior habenda esset; admissâ illâ Georgij ac Metaphrastis sententiâ, vt sanctæ mulieres eâdem illâ domo, Pascha celebrauerint, cum Christo: *ἀνταίς τὰ δ' οἰκίας ἀντιφιλιδοφρονοῦντος ἐστίν* inquit Georg. itidemque Metaphrastes; velut, *vicem reddente pro conuiuio quo ille excipere solite essent, aliisque ac nobilioribus epulis excipiente*: quod maximè verum habuit, vt Eucharistiâ impertierit. Domus illa Alexandro Monacho in vitâ, seu Encomio S. Barnabæ, est domus Mariæ matris Ioannis, qui appellatus est Marcus, sita in monte Sion, in quâ postmodum magna Ecclesia Sion fundata fuit: id verius, quam vt fuerit domus Ioannis Euangelistæ, vti Nicephor. l. 1. c. 28. & l. 2. c. 1. & 3. tradit, sibi ipse fucum faciens ex Euodio quem refert c. illo 3. Is enim solùm nominat Ioannis domum, quem nihil cogit intelligere Euangelistam, ac Ioannem Apostolum: imò dissuadet sacer textus, cum scribitur ipse Ioannes cum Petro missus sub certo signo ad Patremfamilias domûs, velut ad ignotum hominem. Tamen fateor non omnino rem confici hoc argumento. Nam neque paterfamilias domûs Mariæ ignotus erat, vel ipsa Maria, ad quam Dominus cum Discipulis sæpius diuerterat, & apud quam semel iam ac iterû Pascha celebrauerat. Maluerit er-

ago Dominus sub eo signo designare congruum hospitium celebrando tanto mysterio, exercens Discipulorum quâ obedientiam, quâ fidem, seque verum Prophetam ostendens, quàm hominem aut domum expressè dicere, quem illi antiquum hospitem scirent. Neque si domus erat Ioannis Euangelistæ, ipse tamen erat paterfamilias, sed qui conductas illas ædes, ab eo tenebat: vt hoc tamen satis consonet Apostolicæ illi abrenunciationi, quâ Petrus vniuersim ait omnia reliquisse; mihi certè non placent magnificæ illæ ædes, in Christi Apostolo, nisi fortè eò eius dictæ sint, post etiam Apostolatam, quia eius fuissent antea, adhucque liber ei ad eas esset accessus ex benevolentia domini, vndeunque illa contracta consisteret. Vide Augustinum tra. 119. in Ioannem.

3. *Osculabatur intemeratos pedes*. Sic etiam Metaphrastes orat. illâ de vitâ & obitu S. Mariæ, quam maximâ parte videtur ex hac Georgij, alterâque in depositionem vestis eiusdem S. Mariæ, confarcinasse: nec à vero abhorret; vt vbi aliquot iam horas Dominus pependisset, hoc modo sit neglecta custodia, ac minutus numerus assistentium cruci: præsertim auocante, vel die festo, siquidem Iudæi illâ die agebant Pascha, vel eius ac Sabbati Parasceue, siquidem Pascha in sequens Sabbatum ab eis agebatur, quod omnino Ioannes videtur significare, tenentq; nedum Græci, sed & Latini plures, ac in iis magnus Augustinus, cum tract. 76. in Ioan. cœnæ puræ illius Parasceues meminit, prout exponit ipse; Baronius, l. t. Annal. ann. Christi 34. tamen si aliam ipse sententiam sequitur, cuius nolim retractare argumenta, quanquam haud ita arduum sit. Ea nunc nuper Petauus in suo Rationario temporum t. 2. expressit vt expeditam sententiam celebrati Pascha in Sabbato, cum iam Dominus pridie Parasceues agnum comedisset,

4. *Myrrhatum vinum*. *ἔσμουρρισηδύρον οἶνον*. Accepit ex Marco: indicatque vinum hoc fuisse amarissimi saporis, nec recreando Domino allatum, sed torquendo, vt fel & acetum Matthæi, quod idem vult cum illo vino Marci, vt alij passim Interpretes. Mihi certè haud difficulter persuasum sit, Matthæum & Marcum eandem potationem dicere, quæ fuerit vini myrrhati, quod ait Marcus, infuso felle. Etiam Matth. iuxta Latinos codices ac Patres, nec non Origenem, habet *vinum*: Græcis ac Syro habentibus *ὄξος* acetum: quod vinum illud dictum sit ab amaritudine; siue pro-

priâ, siue ex felle adiuncto: siquidem alio-
qui vinum myrrhatum suaue erat, & in de-
licijs, vt multis contendit Bar. ann. 34. sin-
gularis omnino in suâ expositione, quam
meritò expungendam censuit. Verba
Matth. & γέυσαι μύρρον, σὺν ἡδέλει πίνειν. *Cum
gustasset, noluit bibere: nihil contraria sunt
verbis Marci. & εἰ δὲ δώσω αὐτῷ πίνειν ἐσμυρρυσ-
μρον οἶνον, ὃ δὲ σὺν ἔλαβε. dabant bibere
vinum myrrhatum: & non accepit:* Planè
enim idem vterque significat, Marco tan-
tùm vt moris habet, narrante compendio,
quod Matth. circuitu dixisset. Solo certè
gustu nemo dicatur λαβεῖν οἶνον absolutè,
quod reuerâ est bibere. Acetum Ioannis,
ac secundum Matth. & Mar. fortè sit pu-
rum, eique vsui comparatum cum hysso-
po, quem Baronius tradit, quanquam non
video vt is potus satis tunc vsui illi esset ido-
neus, cùm nullas iam Dominus recentes
plagas accepisset, quarum sanguis sisten-
dus esset, siquidem statim moriturus, ac
postquam horas aliquot in cruce steterat,
dixit, cùm *Sitio*, vt Ioannes habet, tum,
Eli, Eli, &c. vt duo alij Euangelistæ, quo-
rum verborum occasione ita potatus est: si-
ue Ioannes eandem dicat potationem cum
Matth. & Marco, siue aliam, quod parum
refert, etsi primum magis placet. Meta-
phrastes acetum istud vltimo propinatum,
felle mixtum ait, id ipsumque Georgius, ex
quo ille, omnino significat, vt quamuis di-
stinguat propinationes, propinatum tamen
semel & iterum aliis aliisque Euangelistis
aliquâ verborum varietate referentibus, li-
quorem non distinguat: vt & à principio, &
spiritû emissurus, myrrhato vino, seu aceto,
felle mixto, Dominus potatus sit, nec tam
vt vita diutius conseruaretur, quàm vt fellis
illâ amaritudine, seu mixti fellei, sacratis-
sima eius lingua, ac viscera torquerentur si-
tis remedio: quod & ipse queritur in Psal.
Dederunt in escam meam fel, & in siti, &c.
Fuerunt hæc in Dominû singularis malitiæ
ac contemptûs, vt bene obseruat Chryso-
stomus, quem noster affectatur Georgius.

5. *In instauratricis sepultura.* ὡς δὲ κα-
νοποιῶ ταφῆς. Velut nouitatis artificis, & quâ
nouam vitam sumus consecuti, resurgente
Christo, ac nobis initiante immortalẽ vi-
tam è sepulchro. Quod de collecto sangui-
ne ac aquâ è Dominico latere, proximè
præcedit, habetque Metaphrastes, ceu ex
alio referens cum elogio, piè exponi possit,
vt hæc Maria asseruanda religioso monu-
mento collegerit, vti etiam ferunt de Mag-
dalenâ, quod nostri pignus habere glorian-
tur in Prouinciâ, illicque magnâ præsertim

A Parasceue veneratur orbis, cùm & concre-
tam massam ebulliente sanguine aiunt re-
solui, turbaque plurima ad spectaculum
confluit, vt per eam, nunquam mihi, ta-
meti aliquando inter ministros ac eorum
vnus, περιησιασμένων officio die illâ con-
sueto, ad cuius finem accidit miraculosa
eiusmodi immutatio, interfuerim, atten-
tè satis rem inspectare licuerit, vt eius ex
visu testis esse possim: quanquam videntes
populos, sub aspectu ipso miraculum con-
clamantes audiui. Niceph. quoque lib. 1.
B cap. 39. ita collectum à Mariâ & Ioanne
sanguinem ac aquam, atque in vasculo ho-
noricè reposita asserit.

6. *Vbi Ioseph verbis eiusmodi.* Solo for-
tè tristi spectaculo motus, pendens è cru-
ce Magistri mortui diuinitus conceptâ fi-
ducia, ad Pilatum accesserit: quod Ger-
manus CP. oratione in Sabbatum sanctum
ita edisserit, vbi Christum in cruce descri-
bit, typo hominis descendens ab Hieru-
salem in Iericho à latronibus despoliati, ac
C semiuiui relictî alterâ nimirum sui parte,
ac diuinitate viuum; alterâ extinctum,
nempe corpore ac humanitate. ταῦτ' οὐδὲ
ἔκοντι κατὰ δεξιὰ μὲν τῆ μακροδύμῃ, ἠρώντες
οἱ φίλοι αὐτοῦ & οἱ πλησίον, μακροδύμῃ ἐπέσαν
ὡς θάβλεψάντων ἢ παθόντων, πλὴν Νικοδήμου
καὶ Ἰωσήφ. τὸ γὰρ εἰς αὐτοὺς ἦκον, ὑπέμεινε συλ-
λυπέμρον, & ὑπῆρξε. & ὡς θαλασσοῦτα, καὶ
ὄρε. & γυμνὸν ἰδόντες αὐτὸν, & τῆ ἐισοειά-
σοντος χηρίζοντα, σπλαγγιζόντες, ἰλαρὸν ἐπὶ
αὐτῷ χέουσι δάκρυον. σιωδῶσι καταδεσμεῖσι, καὶ
ὄπι τὸ πανδοχεῖον εἰσαγροῦσι νόμῳ κοινῶ ἀν-
θερπίνῳ, τῇ γῆ ὡς ἀπέμποντες, & τῶ τάφῳ
καλύπτοντες. Cum hæc itaque longanimis ille
sponte suscepisset, eius amici omnes ac propin-
qui à longè steterunt mortuum aspicientes, ex-
ceptis Nicodemo & Ioseph. Quod enim ad eos
spectat, sustinuit qui simul contristaretur, &
fuit; qui consolaretur, & inuenit. *Ij vi-
dentes nudum, ac necessarium habentem què
tumulo conderet, misericordiâ moti, placidas
super eo lacrymas effuderunt: Inuoluunt linteis,
& in stabulum inducunt, communi lege huma-
nitatis mandantes terræ, ac sepulchro con-
dentes.*

B 7. Mariâ solâ assidente ad ostia monu-
menti. Indicat satis quod alterâ oratione,
quam promittit in diem sequentem Domi-
nicæ Resurrectionis, executus sit: nempe
perseuerasse Mariam toto illo triduo in
monumento, nec cum aliis inde recessisse,
quod ipsum Metaphrastes cū aliis à Geor-
gio mutuatus est. Sed certè videretur supera-
re fidem, vt ita Ioannes, Magdalena, ac
alij, quos liquet reuersos, ac sabbato quic-

uisse, sic Domini Matrem desolatam reliquerint, vel ut ipsa obstinatio voluerit asfidere sepulchro, postquam maximè militaris illud manus, ac custodia obsedisset. Græci alij vno fere ore post Chrysof. cōm. in Matth. & Gregor. Nyssen. orat. 2. in Pascha, siue etiam Hefychium, alteram Mariam apud Matth. S. Dei Genitricem exponunt.

Ad Orat. in S. Maria assistentiam in sepulchro, &c.

Hanc tandem, diu desideratam ex eius gustu in superiori facto, vbi eam Georgius promittit, exque iis quæ Metaphrastes in Mariæ historiâ excipit, Leonis Allati sedulitas ac humanitas, ex propriis ipsius cimeliis iuris publici faciendam, produxit: egregium planè viri disertissimi, ac Mariæ deuotissimi monumentum, vti habent eius quoque Orationes aliæ, quibus omnibus infatiabilis Mariam laudat.

1. *Hæc enim sola.* Sunt ista ut pia in Mariam, at certè haud ita ad fidem facilia. Durum enim, ut Maria vna, nullo è discipulis aut sanctis fœminis assistente, triduum illud iugi assidentia in monumento egerit, sicque ab eo immota, inter Iudæorum ac militum custodientium turbas debacchantes in Dominum, eiusque sacrum corpus, perseuerauerit. Maiori honestate, aut se cōtinuerit domo, nihil dubitans de proximâ resurrectione, aut post sabbatum tantum cum Magdalena aliisque piis fœminis, ad monumentum ierit; iuxta opinionem Chrysof. Hefych. Ceram. Ioannis Theffal. &c.

2. *Hic ipse aliam dicit.* Nempe Matthæus. Legit Georgius adiectâ virgula post *Ἰανώβη* quam habet etiam Nouum testamentum, cum Erasmi versione Paris. editum an. 1549. *ἡ Μαρία ἡ τῆ Ἰανώβη, ἢ Ἰωσὴ μήτηρ* ut esset *ἡ τῆ Ἰωσὴ μήτηρ*. clara esset Georgij sent. in alio integrè Græco eodem item anno Paris. edito, nulla est eiusmodi distinctio, quam nec Vulgata habent. Etiam Ioan. Theff. Mariam Iacobi absolutè, aliam putat à Mariâ vel Iacobi minoris, vel Iose, apud quem, & notis ad illum vide.

3. *Lucas indefinito sermone.* τὰ ἀόριστῶν sic restitui, cum apographum haberet ἀόριστῶν in aliis quoque non omni parte purum. Indefinitus autem ille sermo Lucæ est, quod nullam nominet sanctarum mulierum, secus ac Matthæus ac Marcus, qui aliquas ex nomine exprimunt.

4. *Maria. ταῖς ἐν Μαρίαν.* Magdalenam intelligit, quam Matri eximie, ac Domini

A Matri, Mariæque, opponit: ut ipsa paulatim præparari debuerit ad adspicendum Dominum, quo statim Domini mater perfectior meruit potiri. Fortè scriptum sit *Ματ-δαλλωβή* quod ita antiquariis immutauerit; nec enim Maria absolutè alia solet intelligi, quam Virgo, ac Dei Genitrix.

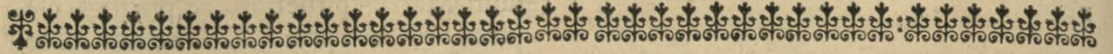
5. *Diuinorum magistra.* Θεολόγῳ. Egregium Mariæ epithetum, ac prærogatiua, quam obtinet à primâ illâ doctrinâ. Dionysio Apostoli, Θεολόγοι sunt diuinorum primarij doctores: à quibus nomen hoc ad alios deriuatum est, ac præcipuè ad Gregorium Nazianz. propter maximè eius Orationes *ἐν Θεολογίας*. Metaphrastes dicitur *νέος Θεολόγος*. Hefychius quoque orat. in S. Pascha, quæ est secunda Gregorij Nyss. nomine edita, in regio Cod. dicitur & ipse *ὁ Θεολόγος*. nec id aliud videatur recentiori, seu medij temporis vsu, quàm quod noster Georg. inscribitur in Cod. Antonij Augustini. *ὁ ῥήτωρ*. ac quod nostri Theologum ac Ecclesiastem vocant: quâ de re Leo Allat. in suâ dissertatione de Georgijs, vbi de Orat. Georgij in illud *Stabant iuxta crucem*, &c. In Biblioth. inquit, *Antonij Augustini sub nomine Gregorij Rhetoris Episcopi Nicomediae legebatur*. Præter Episcopum alius apud nos eo officio defungitur, ac peculiariter Ecclesiastes, ac Theologus suæ Ecclesiæ dicitur. Quod sequitur *μυροφόρῳ*, haud ita videatur in Mariam quadrare, in sententiâ Georg. quod illa monumento constans assederit: ad calcem tamen multis vrget in eandem, ut non possit esse mendum librarij. Velit fortè *μυροφόρον* à primâ post crucem, ac verâ vnctiōne, ante scilicet tumulationem, in quâ non defuerit S. Mariæ opera, cuius præcipuè hortatu, Nicodem. & Ioseph, sic Domino parentauerunt, ut prosequitur noster Georgius, citatâ Orat. in illud *Stabant iuxta crucem*, &c. Gregor. Antioch. &c.

Ad orationem in SS. Anargyros Cosmam & Damianum.

Egregium hoc encomium, quo auctor SS. Anargyrorum laudes veras egregiè effert, ac in iis terrenorum illam despicientiam, ac eximiam paupertatem, vti & miraculorum in eis gratiam, eius principia ac fontes, eruditè admodum exponens: eò planè, vel gestis eorum apud Lipomanum ac Surium, vel Nicetæ in eos encomio, præferendum, quò is, in eo, ne insinuat quidem, illa in eis absone satis ac valde suspecta, de acceptis, à piâ fœminâ

importuniùs rogante benedictionis instar tribus ovis à S. Damiano, quorum causâ sic apud fratrem offenderit, vt ab eo velut anathemate perpetuo in vitâ ac morte proscriptus sit , quod tandem Deus, brutæ animantis, ac cameli ore, vbi martyrio defuncti essent, sustulerit. Mihi certè vt non

A sint hæc fabella , quibus non modicum detractum videatur tantorum Martyrum Actis , haud facilè alia in eiusmodi Sanctorum Vitis fuerint : in quibus vitnam minus lussissent , quâ hæreticorum peruerfitas, quâ fratrum simpliciorum incautior sedulitas.

SAPIENTISSIMI IACOBI Monachi, Oratio in Natiuitatem sanctissimæ Domine nostræ Dei Genitricis Mariæ. B

ΤΟΥ ΣΟΦΩΤΑΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ Ιακώβου, λόγος εἰς τὴν γέννησιν τῆς ἁγίας Θεοτόκου.

Niueros nos ad suas epulas conuocat, magnificum præsentis gaudij conuiuï: quin potius , eo non abscedentes, cupiditatē augere, infatiabilique desiderio appositas dapes percipere, abhortatur. In eo enim sensa varia, instar ferculorum, prodeunt: vt & illa, lautius quid ad voluptatem superioribus habeant, atque ad se, naucifcentes trahant, ac propriam cuique delectationem suggerant. Quia ergo eorū proprium, qui in manūs sumunt, fruitionis efficitur lucrum, cū liceat depulsâ negligentia, incorruptam consequi voluptatem; eiusque gratiæ, quæ vbertim confertur, iacturam euitare; alacri proinde animo ad omnis illud generis dapi- bus instructū conuiuium adeamus, præclarâ illâ conuiuâ præduce, quæ incomparabili Virgo dulcedine conuiuas impertit. Hæc enim , cū voluptas est, tum prouocatio: hæc conuiuï, omnifque generis epulæ: hæc lætitia, ac exultatio est. Venite ergo, vnà mecum porrigendo , gaudiò collaborantes, exordia necite. Gaudiò ad adhortandū erigite: gaudiò sermonē excitate, atque ei gratiæ opem supplicationibus impetrate.

Quia enim uerò propiùs iam argumentum adij, rei immensitate teneor vt ne loqui possim; animusque præ miraculi magnitudine defixus hæret, nouū quoddam ac insolitum adspectans in terrâ mysterium. Quod arcanè ante sæcula omnia promissum fuit salutare, nunc dici accipit terminum. Peculiare hoc parentum Virginis existit encomium. Procœmium hoc, sermonum omnem intentionem fugit. Huic animus incumbens, ac factus debilior, suis ipse finibus excessit. Considera enim quisquis istorum auditor existis, quantum inde, ac quàm grande miraculum visum

ΥΓΚΑΛΕΙ πάντας ἡμᾶς εἰς τὴν οἰκίαν ἐστάσιν ἢ πολυτελής τῆς χάριτος δωχία . μάλλον δὲ ταύτης ὅσα ἀποσάντας, ὅτι πτείν τὴν ἔφεσιν, ἔ τῆς παρθενῶν ἀκέρεως μετέχοντες παρτερέπεται. παρκοῦστοι γὰρ ἐν ταύτῃ ποικίλα νοήματα, κατὰ τὰ ἐδέσματα . ὡς ἔ ταῦτα, πολυτελεσέσαν ἔχόντων τῆς φασαρίων τὴν ἠδονίῳ, ἔ παρὸς αὐτὰ μετέλκοντα τοῖς ἐντυγχάνοντες, ἔ οἰκείῳ ἐκείτω τὴν διφροσῶν πορίζοντα. ὁκοῦν ἐπειτὰ ἴδον τῆς μεταχειρομῶν ὅ τ ἀπολαύσεως γὰρ κέρδος, ἐνὸν μὴ τ ἀκρηφῆτου καταμελῶντας ἀποτυγχάνειν τρυφῆς, ἔ ζημοῦσθαι τῆς χάριν, ἀφθόνως πρεχουμῶν . ἰτέον ποίνω βίγῳ μως ἐπὶ τῆς πῶμασῶν, ἐστάτορος καθηρουμῶν λαμφοῦ, τῆς ἀσύκριτον γλυκασμὸν δὴ χωρῶσης πρεφῆνου. αὐτῆ γὰρ καὶ τρυφῆ ἐστὶ, καὶ παρθεπῆ . αὐτῆ εὐωχία, καὶ πῶμασῶν . αὐτῆ εὐφροσῶν καὶ ἀγαμίασις. δεῦτε οὖν τῶ ταύτης ποιεσῶν συγκάμνοντες, χάρι σὼ ἐμοὶ τὰ παροίμα πλέξατε . χάρι τὴν παρθεπῶν διεγείρατε . χαρμονικῶς τὸν λόγον ἀφαναθήσατε, καὶ χάριτι τῶτον στωεργεῖσθαι καδικετεύσατε.

Αλλ' ἐπὶ ἐγὼς ἐχρόμῳ τῆς ἁποθέσεως, ἀμηνόρια τῶ παρῶματος τῆς λόγον κατέχρημα, καὶ τῶ μεγέθῃ τῶ θαύματος ἐκπλήττομα τὴν ἀφνοίαν, ξένον ὄραν καὶ παρῶδοξον ὅτι γῆς τελευτῶν μυσῆιον. ὁ παρὸς πῶτων αἰώνων ἀρῆτῶς ἐπηγέλησθαι σωθήειον, νωὶ πέρας δέχεται. τῶ τῆς τὴν πῶ πῶν τεκόντων ἀφνομῶν ἐγκάμνον. τῶ παροίμιον, πῶσθαι ἐκφῶδῶν λόγων ἐπίδοσιν. τούτω παρθεπῶν μῶ ὁ νοῖς, ἔξαθενήσας δὲ, τῆς οἰκείων ὄρων ἔξέσηκε. σῶπει γὰρ ὅς ἡς αὐ ἡς ὁ τούτων ἀκροατῆς, ἢ λίχον ἐντεδῶν ἐφῶν ὅ θαῦμα.

φιλανθρωπία μόνη ἐκ μὴ ὄντων ὑπὸ τῷ πλάστῳ
 πρὸς ἡμῶν ἐπ' ἔργοις ἀγαθοῖς τῷ πρῶτῳ κα-
 τοικεῖν παρορμητικῶν τῶν ἐπιπλῶ κακοβουλήτων
 ἀπεκρυσάμεθα τὰ ἀποκρίματα τῆς ποροαιρέσεως ἐπεσπασά-
 μεθα ἐπισημῶν τῶν κλισῶν ἐλευθερία, καὶ τὸ
 παρᾶμα ἔμνησε, ἔο ἡρόνος τοῖς ὀπιτηδεύοις ἀνη-
 ρεῖα. πρῶτερον αἱ ἡμεῖς αἱ παρορμητικῶν σιω-
 χεῖς κατεβάλλοντο ἐν ἐλπίσιν ἡμῶν τῶν πατριαρ-
 χῶν, καὶ πρῶτων δικαίων. Αβραάμ πρὸ ἡμεῶν, ἔο οἱ
 μετ' ἐκείνων, ἐν συμβόλοις τὰ τῆς ἡμέρας μνηστέ-
 ρες, καὶ παρὸς τῶν ἐκβασιῶν τῶν μνηστέων κερηνοῦτες.
 Μωϋσῆς δὲ ὁ θεοσεβὴς ἐμφανεῖς τοῖς τύποις τῶν
 μυστηρίων ὄρατον, ἔο δείγματα τῆς ἀληθείας κατὰ μοῦσαν,
 ἐδοκεῖ παρὸς ἑαυτὸν πληροδοῦσαι τὰ παρορμητικῶν
 μύθων. ἐν τῇ ἐρήμῳ ἡ ἐλπίς ἐν τοῖς τῶν κριστῶν δη-
 μαγωγῶν ἡ παρορμητικῶν. Σαμουὴλ ἐξ ἡμεῶν ἔτιζο.
 Δαβὶδ ἐξ ἡμεῶν τῶν ἡμεῶν ἀναφανῶν, ἀπεμά-
 κρωσε. τῶν παρορμητικῶν ὁ παρὸς ἀναφανῶν ἐκ ἡ-
 ρυπτεῖ, καὶ ὀπιτηδεύει τῶν Χριστῶν κατεμύσων. πρῶ-
 τες τῶν ἐλπιότων ἀποτυχόντες πρὸ ἡμεῶν.
 καὶ ἐπειδὴ τῶν ὁ παρὸς σιωχῶν ἀξίους ἀπελι-
 ππόμετο. ὄρε δὲ τοῖς ἀξίους οἰκειῶς ἐξ αὐτῶν ὀρ-
 μητικῶν, καὶ παρὸς τῶν κλισῶν βύτρεπισμῶν.
 Ἰωακείμ τε Φημί καὶ Ἄννα τοῖς τῶν αἰτίων τῶν
 τέλει τῶν μνηστέων ἀποτεκνύσας. Ἰωακείμ
 μὲν γὰρ ἀποκείμνος, Ἄννα δὲ χάρις ἐμυλνδο-
 μῶν κεκύρωται. οὗτοι τὰ τῶν παρορμητικῶν εἰς ἔρ-
 γον κατεβάλλοντο παρορμητικῶν. οὗτοι τῶν παρορμη-
 κηστέων τῶν ῥίζων ἐβλάστησαν. οὗτοι τῶν ἐπαγ-
 γελθέντων τὸν θεμέλιον κατέπηξαν. ἐκ τούτων
 ἡμῶν ἡ τῆς ἰατρίας μνηστέων κατεσκευάσθη. ἐκ
 τούτων ἡ τῶν παρορμητικῶν ἐπεδήμησε πλήρωσις.
 ἐκ τούτων ἡ τῆς ἀφορμῶν ἀνατίταλκε παρὸς
 ξενος ἐκ τούτων τὰ τῶν παρὸς ἀποδοτικῶν ἐνέ-
 χυρα. ὄποι τὸν δὲ ὑπερβάλλουσιν ἀρετῶν τῶν
 πρῶτων γὰρ εἰς τὴν κλισίαν κατέστησαν. δὲ πᾶσιν
 ὄδον βαδίσαντες, παρὸς τῶν ἀκρότητα τῆς τελειό-
 τητος κατέστησαν, καὶ μόνοι τῶν πλείστοις ἐξ
 αἰῶνος ὀπιτηδεύων ἐπέτυχον.

Τῶν γὰρ ἐθιμῶν τῶν νόμου παρορμητικῶν τῆς δι-
 τεκνία παρορμητικῶν τῶν ἀσέβειαν, καὶ τεκμη-
 ρεῖν ἀψυδὲς διλογίας τῶν ἀσέβειαν τῆς φύσεως
 λογισμῶν, δὲ αὐτῆς τῶν ἀξίωμα τῶν θυ-
 σιῶν, παρορμητικῶν τῶν δεκτέων. ὄσθεν ἀλόγως οἰμῶν,
 ὄσθεν τῶν παρορμητικῶν παχύτητος ἀλλότριον
 θεοσεβῶν. ὄσθεν γὰρ σωματικῶν οἱ τότε διέ-
 κειντο, τῆ τῶν βιωτικῶν ὀπιτηδεύει τὰ τῶν ψυχῆς συγ-

fit. Solâ benignitate ex nihilo fueramus
 à Deo fictore producti: iussi eramus pa-
 radisum incolere in operibus bonis:
 malo mandatum consilio repuleramus:
 voluntate, in nostra capita mortem afci-
 ueramus: Promissa nihilominus à Crea-
 tore fuit liberatio, eratque illa futura,
 querebaturque tempus qui idonei forent.
 Præteribant generationes; iuges pro-
 phetiæ edebantur: Patriarcharum res,
 ac omnium Iustorum in spe positæ erât.
 Abraham transierat, ac nepotes, cùm
 ij, in symbolis diei sacramentum edocti
 essent, atque hianti animo in futuri euē-
 tum haberent. Admirabilis ille Moyseſ
 claras mysterij figuras conspiciens; ac ve-
 ritatis notas considerans, ipsius tempore
 implendâ, quæ prius ostensa essent, arbi-
 trabatur. Erat spes in deserto: in Iudici-
 bus populi ducibus expectatio: Samuel
 responsa accipiebat: Dauid, propè diem
 esse clamando, multus erat: Propeta-
 rum chorus clarâ prædicabat voce. Chri-
 stumque iam in ianuis annunciabat.
 Omnes nihilominus spe suâ frustrati
 transierant. Quia verò deficiebat tem-
 pus, cum ijs qui digni erant; tandem-
 que illud vere dignos inuenit ex eor-
 um ortos profapiâ, atque in eum finem
 à rerum auctore præparatos; Ioachim,
 inquam, & Annam; eius parentes; quæ
 causa extitit euentus promissorum:
 Nam Ioachim quidem, repositus; Anna
 verò, gratia, liquidò exponitur: hi, ora-
 culis annunciatorû exordia, in opus ster-
 nere cœperunt: hi rerum in spe positarum
 radicem germinarunt: hi promissio-
 num fundamentum fixerunt: ex illis
 pigmentaria nobis, medicaque officina
 structa est: ex ijs venit Prophetarum
 impletio: ex iis orta est lætitiæ auctrix;
 ex ijs præierunt gaudij pignora. Hi ita-
 que ab excellenti virtute supra omnes
 creaturæ conspicui constituuntur. Id-
 circò omni decursâ viâ, ad summum
 perfectionis verticem oecurrerunt: foli-
 que res plerisque à sæculo desideratas,
 consequi meruerunt.

Nam cùm legalium constitutionum
 iura prolis copiâ pietatem censerent,
 certumque benedictionis argumentû,
 naturæ vbertatem haberent, ex eâ de-
 cernebant, vt hostiæ gratæ, ac accep-
 tabiles essent: ita sanè, vt meâ quidem
 sententiâ, nihil illa à ratione, autue of-
 ferentium crasso animo, alienum sanc-
 cirent. Quia enim eius ætatis homines
 corporibus addictiores, sæculariû aug-

Ratio proba-
 bilis repulso-
 rum sterili-
 um, vt ne Deo of-
 ferrent.

mento animi bona contegebant , atque ab vberibus Spiritus donis alieni erant, ex ijs, vt quisque Numini acceptus esset, colligebant. Cum itaque qui seruiebant legi , eam iure perpetuo consuetudinem haberent, oblata à iustis munera ob sterilitatis culpam non admifere. Sic ergo illi probro affecti, atque altaribus vetiti, vnum hoc adinueniunt remedium, vt confugiant ad Deum. Quamobrem mutuâ se exhortatione, vt ad Abraham, & Sarram, ac Annam respiciant, commonent, ac vnâ cum illis orationis euentum recipere satagant. Pulchro nobis, inquit, isti sunt exemplo propositi, siquidem indubiâ mente orationem proposuerimus. Pulchrum argumentum suggerit Sarra sterilitas, in iuuenta mollitiem commutata. Pulchrum signum, illa senio incurua, inque vegetorum membrorum virtutem demutata. Respiciamus ad Annam uxorem Elcana: Annam, inquam, à simili nobis morbo precibus liberatam. Discamus eius orationis constantiam, ac animi feruorem. Nouerimus vt neque ebrietatis illato crimine, studium orandi remiserit. Hanc ipsi imitemur. Hanc sequi festinemus. Illa dux erit ad ea petenda, que speramus, atque ex iis qua gessit, fore vt impetremus promittit.

Hoc ergo Iusti consilium ad opus redegerunt. Hinc orationis cœperunt occinere verba. Tu, inquit, Domine, pollicitus Patriarchæ fore, vt eius semen super numerum arena maris, multiplicatum excresceret, non ex multiplici prole rem prestitisti, sed ex vno factu, vnâque editione. Tu, terram hereditate possidendam, non ex multis, sed ex vno illo distribuisti. Tu, Sarra infæcunditatem commutasti. Tu, eius remissa membra, vt tuo inseruirent mandato, roborasti. Tu, eius incredulitatem, in fidem conuertisti; ac dubietatem, in indubiam mentis firmitudinem mutasti. Non rideamus, vt illa; sed supplices obsecramus, vt Anna. Non sumus in oratione dubij, sed de euentu creduli. Tu, patribus nostris mirabilia operatus es. Tu, benedixisti Iacob, ac Israëllem mutato nomine appellans, eius inde animi perspicacitatem indicasti. Tu, prouidè, vt eius semen in Ægyptum proficisceretur, ac illic detineretur, disposuisti. Non permisisti vt Ægyptiorum crudelitas tuum imminueret populum. Tu eos dirisimis plagis rebelles puniisti, quò ex tua clementiæ specimen ederes, illorumque durities palam

Iustorum à repullâ pium consilium.

1. Reg. 1.

Gen. 17. 18. 21. Deuota supplicatio.

Gen. 32. v. 28.

Exod. 3. &c.

καλύπτοντες ἀγάθᾳ, ξένοι τε τῷ πνεύματι δαψιλᾶν χειρισμάτων τυγχάνοντες, ὁ δὲ ἀπόδειξον ἕκ τούτων κατεσχάζοντο. τῆτο ποίνω οἱ τῆσκιᾶ δουλεύοντες ὁ ἔθος κατέχοντες, ἀπαυδίας ἔνεκα τῶν δικαίων οὐ παρεσχάμτο τὰ παροσχάμματα δῶρον. οὕτω γὰρ οὐκ ἐνεδιδόντες οἱ δίκαιοι, ἢ καὶ ἀποπεμφθέντες, μίση τούτων ἀπαλλαγῆναι ἐφθέλουσιν, πλὴν εἰς θεὸν καταφυγῆναι. διὸ ὅτι τὸν Ἀβραάμ, ἔ Σάρραν, ἔ Ἀνναν ἀλλήλους κατεσχάσαντες ἐκελεύοντο, ἔ μετ' ἐκείνων πλὴν τῆς διχῆς ἀπολαμβάνειν πρῶτον ἕκαστον. καλὸν ἡμῖν εἶσι, Β Φησὶ, τῷ ἀδελφίμα παρῆκινται, εἰ ἀδίστακτως πλὴν δέησιν παροβαλίμια καλὸν τακμήριον ἢ τῆ Σάρρας φείρωσις, εἰς ἀπαλότητα μεταβληθεῖσα. καλὸν σημεῖον ἢ τῶν γῆρει καμψθεῖσα, ἔ εἰς ἀκμαζόντων μελῶν ἐνέργειαν μετασβασθεῖσα. βλέψαμεν εἰς Ἀνναν τῆ Ἐλχάμ, ὁ ἴσον δὲ διχῆς ἡμῖν πάθος ἀποτεμῆναι. μήτηρ αὐτῆς ὁ τῆ δέησος ἔμμονον, ἔ ὁ τῆ δέησος ἔμπυρον. γὰρ ἡμῶν ὅπως καὶ μέλλω ἐγκυλιμῆν, οἷον ἐνεδίδου παροσβυχρῆν. ταύτην ἡμεῖς μιμησάμεθα. ταύτης κατόπιν ἐπειγόμεθα. αὐτῆ χειραγωγῆ παρῆς τῆ ἔλπιζομένη πλὴν ἀψισιν, καὶ πλὴν ὅτι τυχαί, δι' ὧν ἐνήρησεν, ἐπαρξέμεται.

Ταύτην ἐν τῷ συμβαλίμῳ εἰς ἔργον ἐξέλεξε οἱ δίκαιοι. τὰ τῆ διχῆς ἐντεθέν αὐτῆ κατεπήθετο ῥήματα. σὺ, φησὶ, κύριε, ἔ παρῆ ἀρχὴ ἐπαρξέμενος ὑπὸ ἀριθμῶν ψάμμου θαλάσσης ἢ τῆ σπέρματος αὐτῆ πληθύνειν ὅτι δίδωσιν, ἕκ ἕκ πολυτεχνίας τῆτο ἐνήρησας, ὅμ' ἐκ μιᾶς παροσβυ τῆ ὑπὸ φασιν ὄξετέλεσας. σὺ τῆ κατὰ φασιν τῆ γῆς ἕκ ἐκ πλῆθον, ὅμ' ἕκ τῆ ἐνὸς τούτου ἐκρηροδότησας. σὺ τῆ ἀρξίμῳ τῆ Σάρρας εἰς τεκνογονίαν μετέβαλες. σὺ τὰ παρῆ μῆα ταύτης μῆν παρῆς τῆ σπῆ ἐντολίμ ἐνίφασιν ὑποργῆσας. σὺ τῆ ἀπισίαν ταύτης εἰς πίσιν μετήνεγκας, ἔ εἰς ἀδίστακτον γνώμην τὰ ἔ διαρξῆ μετεσβασας. ἔ γὰρ ἡμῶν, αἰς ἐκείνη, ὅμ' ἰκετεύομεν, ὡς ἡ Ἀννα. ἕκ ἀμφιβάλλομεν εἰς τῆ δέησιν, ἀλλὰ πιστεύομεν παρῆς τῆ ἕκασιν. σὺ τὰ παρῆ ἀδὲ τῆ τῆσπι ἀσῆσιν ἡμῶν ἐνήρησας. σὺ τῆ Ἰακώβ βύλορησας, καὶ Ἰσραὴλ μελεχάλεσας, ὁ δὲ Ἰσραὴλ ἐντεθέν ὑπαρξίμῳ. σὺ ἔ παρῆ ἀπὸ αὐτῆ τῆ εἰς Αἴγυπτον ὁδηπορίαν, καὶ στωτήρησιν ἀκρονομήσας σὺ τῆ Αἴγυπτιῶν μαυφονίαν τῆ λαόν σου κατασκαρῆνεῖν ἔ στωεχῆσας. σὺ πληγῆς ἀφορητοῖς ἀπειθοῦσας τούτους ἐκόλασας, ἵνα καὶ ὁ σὸν φίλον θεσπον ἀποδῆξῆ, καὶ κείνων ὁ ἀμείλικον φανε

ραθῆ. σὺ ξένω ὄδῳ ἐν τῇ θαλάσῃ ἐνεούργησας. σὺ τὰς τῶν στοιχείων ἐνεργείας ἐκαυτοτόμησας. σὺ τῇ ῥοαῖν Φύσιν εἰς αἰὺν τὸν γῆμα μετέστησας. καὶ τὴν λαὸν σου ἀβρόχῳ πορείᾳ διεβίβασας. σὺ πλὴν ἀφθονοῦ Ἐσφιῶ ἐν ἐρήμῳ ἐπομῆρησας, πεινῶντα τοῦτον εἰς κόρον ἐδρέψας. σὺ τὴν ἀχρότομον πέτρην ὕδωρ πηγᾶσιν πεποιήσας, καὶ διψῶντα τῆτον ἐπότισας. πρὸς ἡμῶν ἡμεῖς ἀποβλέποντες, ὅσα ἀμβολία τὰς βύχης καταέλλομεν ὡς ἀκλήστως, ἀλλὰ εἰλικρινείᾳ τὰς τῆ ἐλπίδος ἐπιτεῖνομεν ἐν τεύξεσι. εἰ γὰρ ἐφ' οἷς ὅσα ἐστὶ κύριε προαγῆν, ἀπορήθη, ἐνεργήσας τοῖς ἐφ' ἡμῶν κειμένοις καὶ τὸν ἄρχικόν ὄρον οὐ στωεργήσας φιλανδρῶπε; εἰ τὰ πᾶντι διεσηκότα τῶν γῆρι εἰς κρινωρίαν ἐκέρχασας. ἡμῶν τῆ φύσιν πρὸς ἰδῶν ὅσα αἰατρεψίς ἐξασθενήσῃ; εἰ μὴ οὐδὲν τῆ φύσιν, πρὸς γὰρ, μὴ ὅτι δὲ κειμένη, ὅσα ἀνορθώσας ὡς κύριος; σὺν ὧ δέσποτα τῆ τοῦ ἔργου. σὺν ὧ κατόρθωτα ὧ πᾶσιν ἀμήχανον. τῆ σὴ διωαγείᾳ τὰ μέγιστα τῶν πρῶτων τερατουργεῖται. τῆ σὴ πρὸς ἀξίει τῶν ποταμῶν τὰ ρεύματα εἰς τοῦμπάλιν αἰατρεψί. τῆ σὴ κελεύσῃ ὁ ἥλιος τὸν δρόμον αἰατρεψί. τῆ σὴ κελεύσῃ τὰ πολυεδῆ τῶν ἀγῶνων γῆν, γῆν μα πρὸς δὲ ἀδοχμῶν δὲ ἀμένοισι. τῆ σὴ δὲ ἀξίει πᾶν τὰ ὡ εἰκεί, καὶ ὧ πρὸς ἀγῶνα πᾶν ὅσον αἰπῆσῃ. σὺ τῆ Ἄννας πλὴν αὐτῶν ἀτεκνίαν νοσήσασθαι εἰς πολύτεκνον μετεποιήσας, καὶ πλὴν πολύτεκνον εἰς ἀτεκνον μετέβαλες. ἐστὶ καὶ ἡμῶν ὀνειδιζόμενος, ὧ δέσποτα, ὅσα ὅσα μᾶς τῆς στωοίκου γωακῆς πρὸς στωερέσθῃς, ἀλλὰ πρὸς τὴν φυλῆς ἀπάσης ἐκπαραγῶν δούλων. σὺ διωατὸς τῆτον ὄξῃ. σὺ ἰκῆρος πλὴν τῆ φύσεως ἀκαρπίαν, εἰς καρποφορίαν ὄξῃ μαρτίαν.

Αὕτη τῶν δικαίων ἡ δέσις. δὲ καὶ γῆρασι τῆ ἀχρηστον. πλὴν τῆς ἀναγῆν ἡμῶν πρὸς ἔξῃον. πλὴν τῆς ἀναπλάσεως ἡμῶν ἀπῆν, δι' ἧς ὧ κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἀχρηστον, πρὸς πλὴν οἰκείῳ ἐπὶ ἡλθε διωατρεψί. δι' ἧς ἀεκαρπίασθαι ὧ παλαγὸν ἡμῶν φύσῃ. δι' ἧς τῆς τῆς ἀμῆρπίας χιτῶνας ἀποβαλόντες, τῆ τῆ φωτὸς σολῶν ἡμῶν σαμῶν. ὧ τῶν πρὸς τῶν ἀναφῶν μα. ὧ τῶν γῆτων χροσῶν ἐκπλήρωμα. ὧ τῆς ἡμῶν σωτηρίας κεφάλαιον. ὧ τῆς τῶν τεκνῶν δὲ τεκνίας. ὧ τῆς τῶν ἀγαθῶν ἀγαθῶν πρὸς ἐξῃον τῶν ἐνεργῶν. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν κατ' ἡμᾶς, ὅσοι πατέρες ἐτυχεῖν γῆρασι, ἢ κοσμικῆς πρὸς φανείας τῶν ὄξῃ αὐτῶν πρὸς ἐλ-

A fieret: Tu, novam in mari viam designasti. Tu, elementorum vires innovasti. Tu, naturam fluxam, in dura ac solida speciem transfulisti, tuumque populum sicco vestigio traduxisti. Tu, uberem annonam in deserto pluens, eundem esurientem abundè satiasti. Tu petram durissimam, aquam scaturire fecisti, populumque sitientem potasti. Ad quam ipsi respicientes, non quasi dubij, precum obsecrationes suppressimus, sed sinceritate, spei supplicationes intendimus. Siquidem enim, in quibus nihil erat, ut ea producerent, quæ sunt producta, Domine, operatus es; nonne ijs potius, quæ tuâ originali lege in nobis posita sunt, pro tuâ clementiâ auxiliaberis? Siquidem ea, quæ toto genere discreta erant, communionem temperasti; nonne quæ naturâ unita sunt, ac viribus defecta, ad id reduces quod est proprium? Qui creaturam ex nihilo produxisti; nunquid malè affectam non restituas, uti Dominus? Tuum hoc est, ô Domine, opus: tuum unius facinus, alijs omnibus impossibile. Tuâ potentiâ, maxima quæque portentò eduntur. Tuo præcepto fluminum decurrentes aquæ, reducto fluxu revertuntur. In iussione tuâ, sol cursum reflectit. Tuâ iussione, multiplex genus non genitalium, genitale ad successionem persequatur. Ordinationi tuæ cedunt omnia, nec quicquam tuo præcepto obsistit. Tu Annam eodem sterilitatis morbo laborantem, copiose prolis matrem reddidisti: emulamque, multos liberos habentem, sine liberis fecisti. Nobis quoque, ô Domine, res probro vertitur, non unâ duntaxat contubernali fæminâ inferente, sed tribu uniuersâ mirificè declamante. Tu ipsum auferre potes. Vales ipse natura infæcunditatem, in fæcunditatem facilis transferre.

Hæc iustorum oratio: Quapropter etiam intemeratam illam generant; illam nobis regenerationis auctricem: illam nobis reformationis causam; per quam Dei in nobis oblita imago, ad pristinum rediit decorem: per quam vetus nostra conspersio renouata est: per quam exuentes peccati tunicas, lucis stolam induimus. Prophetarum illam exclamationem: diuinorum oraculorum adimpletionem: nostræ illud salutis caput O parentum præclaram prolem! O partum maiora cogitatu bona edentibus conciliantem! Nam in omnibus quidem, si quos humano more contigit parentes effici, ut vel sæcularium dignitatum splendoribus auctos

ἡμᾶς δὲ πρὸς ἑαυτὸν ἔλκει τῶν προφητῶν καὶ

ἔπειδὴ γὰρ ἔβασίλευσεν ὁ θάνατος ἀπὸ Ἀδὰμ μέ-

χρι Μαυρίσεως καὶ ἐπι τοῖς μὴ ἀμάρτησιν ὡς

καὶ ἐν μὲν δὲ ἐκείναις πρῶτων, ἔβασίλευσε ὁ τῆς πα-

ραβδόσεως ἐπιτιμῶν κραυγὸν ὁ μῦθος ἐν

τῇ σκία τῆς παπειότητος καὶ ἡργυροῦ, ἀπαυσον τὴν

ἰκετησίαν πρὸς τὴν παλαιὰν μέλλοιτα τοῖς ἐν σκί-

τει τῆς θανάτου καὶ θηρόν ἐποιοῦτο. ὁ δὲ λέγον

πρὸς τὸν λυτρωτὴν ἔλπιζον τὴν ἠλυθείαν. Ἐοί-

μὲν πρὸς καταχθέντες ἐν τῇ τῆς ἄδου φρουρῆς, τοῖς

ὑπεροπτικῶν ἐπιδημιῶν ἀνθρώπων, πτωχὸν ὁ μῦθος, ἀ-

ρχὰ πρὸς τὴν λυτρωτῆ στυγνῆκατε, ἀρχὰ τῆς συ-

καταβάσεως ἀκτίνης ἐφήλωσεν ἐν τῷ κόσμῳ, ὁ

μῦθος ἐν τοῖς κατὰ ἡμᾶς ἐπιλάμπειν δεσπότης; ὁ

φωτισμὸς τῆς ἐν σκίτει; ὁ τῆς δικαιοσύνης ἡλιος; ὁ τῆ

λαμπρότητι τῆς θεότητος τὰ ἀφεῖν τῆς ἄδου κατα-

σφάλλοντα μεία; Ἐν ἀσυγκρίτῳ φωτὶ ὁ οἰκεῖον

ἄξαρπάσων πλάσμα; ἐστὶν τεκμήριον τῆς αὐτῆς συ-

καταβάσεως ἐν τῷ βίῳ; πρὸς τὴν καθαρότητα

torum ac Prophetarum ad se pertrahit

cœtus. Quia enim mors ab Adam regnavit usque

ad Moysen, etiam in iis qui non peccaverunt:

regnavit autem pravaricationis multâ

firmante: idcirco qui in humilitatis te-

nebris carcere clausi erant, iugem ei

supplicationem offerebant, qui appari-

turus esset iis, qui in tenebris mortis fede-

rent. Respiciebant in futurum Redem-

ptorem: libertatem sperabant: atque ij

quidem, qui inferni olim carcere tene-

bantur, eos inuestigantes qui postea ad-

ueniebant, percontabantur. Num quid

de Redemptore intellexistis? Num iam in-

clinationis sue in nostrum modum radios

in mundo explicavit, qui Dominus, infer-

nis his locis illucere habet? Illuminatio

illa existentium in tenebris? Sol ille in-

ferni receptacula eversurus est; quique lu-

Rom. v. 14. f.

Luc. i. v. 59.

Defunctorum Iustorum, ad nouum defun-ctos pie inter-rogationes.

Gen. 28. v. 12.

Ezech. 44. v. 1.

Luc. 11. v. 21.

Psal. 119. v. 4.

Isai. 6. v. 6.

Eorundem ad Christi supplicationem ac querelam.

Pfal. 143. v. 2. *Memento, tu clemens, testamenti quod condidisti. Ecce Domine figmentum tuum crudeliter tyrannide mancipatum est. Mors tuarum manuum opus destruit. Carcere tenemur in terra locis infimis; in tenebrosis in la sumus, ac umbrâ mortis: tenet tristis inferni tyrannis: mors gloriatur: hostis ille aduersarius insurgit: res nostre, qui tenemur, ad angustias redactæ sunt: in dolore est noster incolatus: nulla alia reliqua manet spes redemptionis, nisi ut tu te nobis, tuâ illâ sumâ misericordiâ, inclines: hanc tui inclinationem sitiunt, que clausa tenetur anima: eam sperant uincti illi æterni. Veni ergo Domine auxiliaturus tuo figmento. Exurge, benigno descensu ad nos è Paterno folio, qui ubique ades, nec eo discessurus es; ac veni, ut eos qui laborant, adiuues. Veni expectata resurrectio. Veni gaudium desideratum. Veni sperata vite instauratio: veni refrigerium ac lætitia defectorum. Illuce iustitiæ Sol tue bonitatis radios, iis qui in tenebris mortis sedent. Ostende gloriam tuam existentibus in tenebris. Contere inferni durissimas portas, ac æternos uictes, eosque libera quos ille campeditos habet. Confringe mortis aculeum. Dirumpe omnia deuorantem inferni uterum. Hostem alliga; hostiles, ac tibi aduersarias, destrue Virtutes. Misere, summè tu bone, eorum qui tenentur in uinculis. Misere in crudelem respiciens captiuitatem. A nobis quidem, ò Domine, adinuenta est mortalitatis causa: à tua enim uerò bonitate speratur misericordiæ liberatio. Mortem ipsi parturimus; tu resurrectionem olim annuisti. Nos aperuimus portam, tu te ut fortis clausurum promisisti. A naturâ fuit negligentia: à te uerò, clementia. Tu, Domine, inefabilem tuam illam in usum nostrum inclinationem nos docuisti. Tu, tuis famulis eam inspirasti, eamque nos pridem in mundo prædicauimus. Cuius ostendimus symbola, eam à te benignitate præstandam flagitamus. Exurge itaque propter miseriam tuorum pauperum. Libere age cum carne, qui incircumscriptus existis Deitate. Accingere gladio tuo super femur tuum, potentissime. Induere nostram massam, qui operis cœlum nubi- bus, per quam nos in libertatem afferas; per quam aduersarium ignominia traducas. Statue promissa. Da ut supplices, citò euentus adspectant. Accipe, quam tibi in mediatricem prædestinasti ad reconciliationem nostram. Produc immaculatam*

Thx 3. v. 34.

Pfal. 11. v. 6.

Pfal. 93. v. 1.

Pfal. 44. v. 4.

Pfal. 146. v. 8.

A δούλοις σε. μνήσθητι δὲ θεοφιλῆς, ἧς διέθου φιλαν-
 θεσπε. ἰδού δέσποτα ὃ σὸν ἀπὸ πωλῆς τυραννείται
 πλασούργημα ὃ τῷ χερῶν σε ἔργῳ, ὁ θάνατος κα-
 τάλυμνεται. κατείρηθη μὲν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῷ
 γῆς ἐν σκιδνοῖς καὶ ἐν σκιά θανάτου πρῶτα κήσα μνη-
 ἠ ἀμειδῆς τῷ ἄδου κρατεῖ τυραννίς ὁ θάνατος ἐγ-
 κευχίται ὁ πολέμιος ἐχθρὸς κατεπαρῖσαται ἐν
 ἀπολεία τὰ τῷ κατεχομῶν ἐν ὁδῶν τὰ τῷ πρῶ-
 κίας. ὅτι ἐστὶν ἄλλη τῷ ἀπολυτρώσεως ἐλπίς, πλιῶ
 τῷ πῶλυ ἀσπλάγχου σε συγκαταβάσεως. ταύτην δι-
B ψῶσιν ἐγκατακλῆσει ψυχὰς ταύτην ἐλπίσῃσιν οἱ
 αἰώνιοι δεσμοῦται. πρῶτα γὰρ τοίνυν κύριε ὃ σὸ ποιή-
 ματος ἀπὸ πηλοῦ μῶμος. ὄξε γρηθη συγκαταβάσεως ὃ
 πατρικῶ σου θρόνου ὁ πῶλυταρδ πρῶν, καὶ τοῦτου μὴ
 ἀπολείπῃ μῶμος, καὶ δέδρο τῷ καταπονουμῶν
 εἰς βοήθειαν. ἐλθὲ ἢ παροδοκωμῶν ἀνάστασις
 ἢ ποδουμῶν γρά. ἢ ἐλπίσῃ μῶν ἀνάβίωσις ἢ ἀνα-
 ψυχή ὃ εὐφροσύνη τῷ ἢ πορνηκῶτων. γὰρ μῶν ἢ λιε
C τῷ διακοσῶσις τοῖς ἐν σκοπῆ θανάτου κατη-
 μῶσις τὰς τῷ σῆς ἀγαθότητος ἀκτῖνας. ὅτι φα-
 νον τοῖς ἐν σκῆτι τῶν δόξα σου. σῶ τριψον πύ-
 λας ὄξε γαῖς, καὶ μοχλοῖς αἰώνιοις, ὃ τοῖς πε-
 πεδημῶσις ὄξε ἀρῆσον. σῶ θλασον ὃ τῷ θανά-
 του κέντρον. ὄξε ἀρῆσον τῷ παρμῶν τῷ ἄδου γα-
 ἔρα. δεσμοῦσον τὸν ἀπὸ πάλον. κατὰ βαλε τὰς
 πολεμίας καὶ ἀπὸ κειμῶν σαι τὰς διδάμεις. οἱ-
 κτειρον πῶμα γατε τοῖς ἐν δεσμοῖς κατεχομῶσις.
 ἐλέησον παρὸς ὃ τῷ αἰχμαλωσίας ἀπὸ πάλον ἀπὸ πάλον.
 πρῶ ἢ μῶν ὃ δέσποτα ἢ τῆς θνητότητος ὄξε ἐρῆται
D ἀπὸ πάλον. ὄξε ἀρῆσον τῷ σῆς χριστότητος ἢ τῷ ἐλέος ἐλ-
 πίεται ἐλθὲ θεία. ἢ μεις τὸν θάνατον ὠδὴν ἠσάμνη
 σὺ τῷ ἀνάστασι παρὸς ἀπὸ πάλον. ἢ μεις γύρον ὄξε
 νεῶξ αμῶν σὺ ταύτην ὡς κραταῖος ἐμφραξῆσαι κα-
 θυπερῆς. πρῶ ἢ τῷ φύσεως ἢ ἀπαρῆσεια, πρῶ ἢ ὃ
 σὸ ἢ φιλανθεσπία. σὺ κύριε τῷ ἀρῆσον σε συγκατα-
 βάσαι ἢ μῶν ἐμψαγῶν σαι σὺ τοῖς οἰκέταις σε ταύ-
 την ἐν ἐπὶ πῶν, ἢ ἐν ὃ κῶσῳ παροεκηρῶξ αμῶν.
 ἢς τὰ σύμβολα κατηπεδείξα μῶν, ταύτην δὴ σε τῷ
 φιλανθεσπον ὄξε ἀπὸ μῶν. ἀνάσθη τοίνυν τῷ τα-
E λαμπωρίας ἐνεκεν τῷ πηνήτων σε. πρῶ ἢ ἠσάμνη
 μῶν ὄξε ἀρῆσον τῷ θεοφιλῆ. πρῶ ἢ τῷ
 ῥομφαίμῳ σε ὅτι τῷ μῶν σε, διδάμει. πρῶ ἢ βαρδ
 ὃ ἢ μετῆρον φύραμα ὁ παρὸς ἀπὸ πάλον τῷ ἔραπὸν ἐν
 νεφέλαις. δι ὃ τῷ ἢ μετῆρον ἐλθὲ θείμῳ ἀπαρῆσεια δι
 ὃ τῷ ἀπὸ πάλον πρῶ ἢ ἀρῆσον τῷ σῆς ἀπὸ πάλον
 σεων. δὸς λαγαίας κα πῶν τῷ δρομῶσις τὰς ἐκβά-
 σης. γὰρ βε τῷ εἰς καὶ ἀμῶν ἢ μῶν. παρὸς ἀρῆσον

ἔσολισμῶς, γυμνός. ἀπίμος, ὁ τετιμημῶς. δξό-
 εις ὁ βασιλεύς. ποδ ποτε ἦς ἡ μακαρία δξο-
 γωγῆ. ποδ ἡ αἰώλεξος τρυφή. ποδ ἡ αἰώδιμος
 δξοτελεθῆ. πῶς ἴ σὸν ἀπεσυλήτης φύλακα, ὦ
 πατὴρ δξοτελεθῆ, καὶ χῶρος ἅγιος, ἔ ποθηνὴ δξο-
 λαίσις. δευρο μοι τῆ δξοτων στωερασίσαδε. συμ-
 πένησον ἡ ἔπιγῆος ἀπασα κλίσις, ὅτι τὸν σὸν ἀφῆ-
 ρησα γέφανον ὅτι δόλω τῆ βασιλέα σου ὁ τυραννος
 ἐχρῶσατο ἀπάτη τῆ ἀρχικῆν ὁ ληθῆς ἀπέξέδυσεν
 ὠραίοτητα. κύριε, κύριε, δικαίος εἶ, καὶ οἰκτιρμονικῶ-
 πατον ἔστῃ τῆ κρίμα σε τῆτο, ὡς πολλῆ συγκερα-
 μῶνον φιλανθρωπία. καὶ γὰρ τῆ καὶ ἀξίω ἐγὼ δίκην
 εἰσάρατομα. ὅσθι τῆ ποροσῆκουσαν τιμαρίαν δξο-
 δίδωμι. ἀλλὰ πολὺ ἦν ἔφειλομῶνον δξοδέουσαν.
 ἀπειρον γὰρ τῆ κρίσει τῆ ἔλεος ἐκέρασας. ἀείκλασον
 παρὶ ἐμέ τῆ ἐπιαικότα τῆ κηδεμονία ἐπέδειξω.

Εδξ ὄω, ὦ δέσποια, μὴ μόνον τῆ μετῆ δξοπι-
 κία καὶ δικαιοσύνη, ἀλλὰ ἔ σὺ ποροσῶπου πά-
 σης τῆ γῆς βίβης ἀφαιδῶμα ὅ ποροσῆκοντι λῶσ.
 δι ἀγαθότητα γὰρ μόνω ἐκ μῆ ὄντων εἰς τῆ εἶ με
 πρῆγαρες. ὡσθὶ πᾶσῶν τῶν ἔπιγῆον ἐτίμησας
 κλίσις. ψυχῶ μοι νοεραν ἐδημιούρησας. λόγω
 ποροεκρίνας σοφία κατεχόσμησας. ἔ ὅσθι ὡσθὶ
 πούτων ἀπόδῶτων εἰς δξοπολιδῶ ἐχοντι ποροβάλ-
 λεδξ, μείζονος σὺ τῆς δωρεάς ἐπήξησας. καὶ εἰ-
 κῶνα σὴν καὶ ἐμοίωσιν καλεσιδῶσας, ἀρῆντα καὶ βα-
 σιλέα τῆ ἔπι γῆς ἀεικήρυξας. πορῶτα τῆ χεῖ μου
 καθυπέταξας, καὶ τῆ αὐτεξισιότητι τῆ τῆ πορακτέων
 ἐκλογῶν ἐγκατέλιπες. τῆ ἀπειρων τῶν τῶν τῶν
 ἀγαθῶν, καὶ τῆ ἀφάτου κηδεμονίας ἀμνημονήσας
 ἐγὼ, τῆ ἀνεπαρῆς τῆ ἐντολῆς σε πρῆβελω. ἀνώ-
 μων παρὶ σὲ τῆ βίεργέτω ἐγῶ μῶνον. πρῆκουσα τῆ
 σωτηρία νόμα. ἔμωτῆ τῆ ὄλεθρον ποροποισάμην,
 καὶ δξο τῆτο καὶ ἐμωτῆ τῆ ψῆφον δξο ἀγῶ καὶ ἐμω-
 τῆ τῆ δξοπομίω δξο ποφάνομα. μῆζον τῆ ἀπῆρημα
 τῆ ἀρῶτα ποδόσεως, ἔπιλείποισιν αἰ τιμαρία τῆ πορο-
 σκουσῆς καὶ ἀδίκης. ὡσθὶ βλῶσθ γὰρ τῆ σὸν ἔλεος
 κύριε, καὶ ὁ τῆ φιλανθρωπίας ὡσθὶ χεῖται πλῆτος.

Τοσαῦτα τυχόν κατολοφῶρῶ μῶνον λέγαν εἰκῶς
 τῆ ποροπάτορα. μάλλον δὲ πολλαπλασίονα, ὅσα
 ποροάγαν τῆ τῆ πάτους κατῶ ἀγκάζε μέγερως. διῆ
 ἐπομῆλθεν ἡ λύπη πορὸς βίφροσωμῶν, καὶ ἡ κατῶ-
 διως ἀθυμία, εἰς τῆ πάλαυ κατεποιήθη βύθυμία.
 κατεσιγάθησαν οἱ φεναγμοὶ, καὶ τῆ βύχαριστίας ἀπα-
 φάμει) δξολογία. ἦλθε γὰρ ἡ ἀγῶνίασις. ἐπέλαμ-
 φεν ἡ γὰρ. καὶ γὰρ ἡ ἐνεχρα ποροβῆθ, καὶ ἡ αἰνῶ-
 φῶτος ποροκέχρη) νυμφῆ. τῶ, τε παλάτιον πρῆηκ,

A tus, nudus ago. Sine gloria, qui honore au-
 ctus. Exul, qui regno potiebar. Vbinam
 tandem es, o beata vita? Vbi voluptas im-
 mortalis? Vbi demoratio doloris expers?
 Quomodo tuus tibi custos ablatu est, o pa-
 radise diuine, sanctaque regio, ac possessio
 desiderabilis? Venite, una mecum luctu con-
 ferte. Pariter deplora uniuersa terra quod
 tuam coronam amiseris; quod tyrannus regem
 tuum dolo diuicerit: quod latro, fraude, origi-
 nali decorè exuerit. Domine, Domine, iustus
 es, & misericordiam maximam plenam iudicium
B istud tuum, tanquam clementiam multam con-
 temperatum. Nec enim pro meritorum ra-
 tione ego punior: Non quas par esset pœnas
 luo; sed quæ multum absint, ut aquis rationi-
 bus meritis respondeam. Immensam enim mi-
 sericordiam iudicio temperasti. Summam quan-
 dam mei curam, qui Deum offenderam, egisti.

Oportebat ergo, o Domine, ut nedum
 exilio hoc damnarer, verum etiam ut sta-
 tim a facie uniuersæ terræ exterminarer,
 iustam quidem ratione. Solam enim bonitate
C ex nihilo produxeras. Terrestris omni na-
 turam amplioribus honoribus auxeras. Ani-
 mam intellectus facultate præditam mihi
 creaueras. Rationis privilegio donaueras:
 sapientiam perornaueras: cumque nihil suppe-
 teret, quod pro ijs defensionis titulo proferre
 possem, maiorem tu in modum munera au-
 xeras. Ad imaginem tuam & similitudi-
 nem feceras. Principem ac regem, eorum,
 quæ sunt super terram, creaueras. Omnia
 mihi in manu subieceras, liberoque arbitrio
 agendorum electionem reliqueras. Immen-
D sorum itaque horum honorum immemor ego,
 mandatum nihil graue transgressus sum.
 Factus sum in te beneficium, ingratus: ino-
 bediens fui salutaris tui legi. Mihi ipse inte-
 ritum consciui, eoque aduersus me ipse sen-
 tentiam profero. Aduersum me iudicium du-
 rum pronuncio. Maius est peccatum meum
 retributione. Deficiunt pœnæ à condignâ, ac
 quæ par esset, ultione. Exuperatè enim sca-
 turit tua misericordia, Domine, ac super-
 fluunt clementiæ ac benignitatis diuitiæ.

Talia fortè primus ille generis parens
 proloquebatur, sicque, ut videtur, euila-
 tibus habebat: quin multo plura, ac si
 qua doloris magnitudo cogebat, ea pro-
 mebat. Verum conuersa est tristitia in læ-
 titiam, plenaque doloris mœstitia, in pri-
 stinam cessit iucunditatē. Siluerunt gemi-
 tibus, apparuitque laudatio in gratiarum
 actione effusa. Venit namque exultatio.
 Illuxit gaudium. Nam pignora quidē pro-
 positafunt, sponsaque; innupta prælecta.
 Productum est atque paratum hodiernam

Arcana ratione in ea occultum mundum magnificenter. Deauratis Spiritus illustrationibus variegatam stolam honori habeant. Externam illi adiacentem virtutum gratiam stupeant. Preparare futuram ei comites virgines. Faces gestantem praeparate chororum. Sanctorum omnium Regina vias in templum, perornate. Eius pro ascensu laudationes praeconcinnae. Ecce enim promissa illa, exhibita est; dataque aptatur, datori reddenda. Venite porro qui a tribus etiamnum superstitibus, sterilitatis quondam probrum obiectis; felici prolis editione impulsus videte vituperium. Venite, magna auctam prole, orbam prole matrem aspiciate. Vna vos familia exultate, videntes paternam spem euenisse. Gaudete contribules, ac generis socij, communem gloriam recipientes. Cum iam mihi, tum uniuersis sociis latitiam coepulemini, qui ab sterili agro supereffluentes diuitias colligatis: qui fontem a sicca petra scaturientem videatis; qui sterilitatis uberes fructus; qui probrorum succedaneam praecelaram laudem; qui supra vota orationis finem, olimque promissam generi benedictionem, in effecta natura impletam.

In eum modum dilaudans mater, ac intus animo repositam latitiam, gratiarum eiusmodi actione prodens, iis quae deinceps mirabilia secuta sunt, ad potiore quendam, eumque congruum cogitatum prouexit. Septem enim, contra aetatis rationem, gressibus, senos menses natae, quae noua secutura forent, certo coniciens, moras ac locum quo agat, Dei tabernaculo definit. *Viuu*, enim, ait, *Dominus Deus meus, non ambulabis in terra hac, donec offeram te in templo Domini. O quam Deus matri gratiam illuxit! O Spiritus instinctu, sapientissimeque decretum iudicium! Mirabilia, inquit, sunt, quae te contingunt, filia. Noua, ac expectatione maiora in te ostensa magnalia. Congrua expectanti te more, praeuia illi exhibita indicia. Non ergo licet ut in communi terra stes. In sacrum adduceris locum, tanquam excelsum ac eleuatum domicilium. Dominico inserui templo. Locus illibatus, praecastus suscipiat pedes. Nihil communis vitae ratio, incontaminatam columbam conseruet, quam ego componam, tanquam promissis finem imponens. Fecit, enim, inquit, mater eius oratorium in cubiculo, nec quic-*

Anno votum conceptis verbis ex apochrypho Iacobi αδελφοθεου.

A τ' ἀπορήτως ἐν αὐτῇ ἔγκει κρυμμένον μεγαλωέτωσθον χέσμον. τ' δὲ χερύσις τ' τ' πνεύματος ἐλάμψαι πεποικιλμένον φαιρέτωσθον σολίω. τ' ἔσθαι αὐτῇ τ' ἄρετῶν ἀεικλιμένον καταπλητέωσθον τερπνότητα. ὑπερέξτε τὰς σιωπῆς ἀφ' ἧς αὐτῇ πρῆνοις. τ' ἀμπαδηφίρον παροκαρτίζετε χροῖον. τὰς ἐν τῷ ναῷ τ' τῶν ἁγίων ἀποδύτων βασιλίδος κατακοσμεῖτε πορείας. τὰς ἐπιβατηνοὺς αὐτῆς παροσφύζετε δοξολογίας. ἰδοὺ γὰρ ἡ ὑποδεχέμετα πρῆγέστη. καὶ δεδωμένῃ, αὐτὴ δίδου τὰς δεδωχέτη ὑπερέξεται. δεύτε δὲ καὶ τῶν φυλαῶν οἱ ἀεικλιμέντες ἐπι, οἱ πινές ποτε τ' ἀτεκνίας ὄνειδος ἐπετέλεσθε. τῇ ὑτεκνία τ' μῶμον ἀποτελέεντα κατίδετε. δεύτε μεγαλότεκνον τ' ἀτεκνον θεασασθε μητέρα. σιωπεπαλάλασε πατεριά τ' πατερώδον ἐκβεβηκίω ἐλπίδα καθοράσαι. χαίρετε συμφυλέται, καὶ τῶν γῆρῶν μέτοχοι, πλὴν κοινῶν εὐκλείων ἀπειληφότες. ἤδη καὶ τῇ ἐμῇ καὶ πάντων σιωδωχῆθητε εὐφροσινῶν, τὸν δὲ ἀκάρπου χροῖος ὑποβελύσασθαι συλληγόμενοι πλοῦτον. πλὴν δὲ αἰκίμου πέρας αἰαδεδωμένον θεώμενοι πηγῶν. πλὴν τῆς τειρώσεως εὐκαρπία. πλὴν τῶν ὀνειδισμῶν εὐφημίας. τ' ὑποβ' ἐπιτευξιν πέρας τῶν παροσφύζων, καὶ πλὴν τῶν γῆρῶν παροσφύζων παροσφύζων εἰσογία ἐν ἀπορία τ' φύσεως παροσφύζων.

Οὕτω τ' μήτρῳς δοξολογούσης, καὶ τ' ἐναποκειμένης ὑποφροσινῶν τῇ βίβρασι τὰ παροσφύζων, παρὸς κρείττονα ἵνα τ' ἐπ' ἄρετῶν ἀφαινοῦν τοῖς ὀπιγνομένοις ἀνήγετο παροσφύζων. τοῖς γὰρ ἐπὶ τὰ πρ' ἡλικίαν δέξαμεναι τοῖς βήμασι τ' κερνοφώδης τῶν ἐσομένων τεκμηριώμεν, πλὴν τῶν ἀφαινοῦν καὶ ἀφαινοῦν τῇ τῶν θεῶν σκίω ἀφοεῖζει. καὶ ζῆ, φησί, κύριος ὁ θεός μου, οὐ μὴ ἀπειπατήσης ἐν τῇ γῇ ταύτῃ, ἕως αὐτὴ ἀπάξω σε ἐν τῷ ναῷ κυρίου. ὡ τ' θεοθεν ἐλαμψείσης τῇ μητρὶ χροῖτος. ὡ πνύματοκινήτου, καὶ σφωπάτης κρίσεως. παροσφύζων φησί, τὰ ἀεὶ σε, τέκνον. ξένα καὶ παροσφύζων παροσφύζων τὰ ἐπὶ σοὶ παροσφύζων μεγαλεία. κατὰλληλα τῇ ἀπεκδεχόμενῃ σε ἀφαινοῦν τὰ παροσφύζων ταύτῃ τεκμήρια. οὐ τῇ κρινῇ γοῶν ἐνόν σοὶ πρῆγασθαι γῆ. παρὸς τὸν ἱερόν ἀπαρτήση τόπον, ὡς ἀφαινοῦν ἐναύλισμα. πλὴν δεασοτικῶν καθυπνέται ναῶν. ἀθιγῆς χροῖος, καὶ τοῖς ὑποβελύσων ὑποδεχέσθαι πόδας. ἀκρινῶν δὲ ἀφαινοῦν πλὴν ἀκρινῶν δὲ ἀφαινοῦν παροσφύζων, ὡ ἐγὼ παροσφύζων, ὡς τῆς ὑποδεχέσθαι τ' πέρας ὀπιπείσασθαι. ἐποίσε γὰρ, φησιν, ἀγίασμα ἡ μήτηρ αὐτῆς ἐν τῷ κοιτῶνι, καὶ κρινῶν καὶ ἀφαινοῦν.

Ἐ ἀκάρταρον οὐκ εἶα διέρχεσθαι δι' αὐτῆς ἐχρῆν γὰρ ὁ δὲ θεοκεκριμῆτον τέλειμος, ἐν ἀφιερωταῖσι ἐνδραχταῖσιν ταμειείοις. ἔδῃ τοῖς ἐπομῆροις ᾧ δὲ ἀδύξοις καταλλήλως τὰ τῆ νηπιότητος παρθεῖναι τῆ ᾧ δὲ ἀδύξω τεπιμημῆνης ἀξιώματι. τῆ μόνης τῆ δὲ ἰσοπεπτείου γῆροις τὴν αἰωπάτω κεκληρωμῆνης παρθεδρία. τῆ τούτου μὲν μὴ ἐκστάσης, ἵνα τῆ πύργα δὲ τὰ κλισματα δεδύξασμῆνης ἀτυγκρίτως. οὕτω μὲν ἡ οἶα, καὶ μεγαλόψυχος μήτηρ. ὁ δὲ δὴ πατήρ τῆ ἀφοθητῆ φιλοφροσυνῆ τῆ νοητὴν πῆρισησι θυμῆδιον, καὶ τῆ παρθεῖναι χροῖα τὴν σιωπεπιδιδυμῆν ἔργω κατῆπεφανεν διφροσυνῆ. τόπον γὰρ καὶ μεγαλοφροσυνῆ, καὶ ποιχίλον ᾧ δὲ ἀσκυδῆσας, τοῖς τῆν ἔδωδῆμων ἡδύσιν ὁ τῆ παρθεῖναι γλυκύτατον τοῖς ἱερεῖσι, καὶ διδασκῆλοις συμπερετήρη. τούτοις γὰρ δὴ συγκεκλημημῆροις ἀνακλίνας, τῆ φαμδρωτάτω τῆς γῆωμης καταγλυκῆνει μῆλλον, ἢ τοῖς ἀφῆροῖς τῆν ἡδέων. ἀλλὰ γὰρ ἔτῆ πῆς ἡ κατῆδωδῆουσα τότε τὴν δῆωχῆν χροῖς, ἢ πῆς ὁ ἵνα ἔργγλυκῆ τε ἔτῆ ἀκέρεσον ἵνα ἔδῆλου τῆ τερεῖσις, καὶ τὴν ἔσομῆν δι' αὐτῆς ἀφῆροφροκτον παρθεμῆρητῆ τῆς θεογονῆσας ἡδύτητα. οὕτω τοῖνυ μεγαλοφροσυνῆς ἔσταθέντας, καὶ ἡ τῆ πνεύματος τοῖς κατῆ ἀξῆδῆ αὐτῆν ἔμφορεῖ χροῖς, δι' ὧν τῆ παρθεῖναι δέησῆ τὰ δι' ἡ αὐτῆ παρθεῖναι μεγαλεῖα κατεμῆλῆνει. ἀχθεῖσις γὰρ ἔτῆ ἀγκυαλῆν φερομῆνης ὅπῆ τῆς δῆωχῆς τῆ κοινῆς ἀπῆρτων διφροσυνῆς, τῆς μόνης ἀσείω καὶ ἀτυγκρίτω καταλαμπομῆνης κῆλλει. τῆ τὴν ἀνῆροτον παρθεμῆνης ὠραότητα. τῆ δῆωχῆς τῆ γῆροις βλασῆματος. τῆς δῆωχῆς ᾧ δὲ ἀφῆροφροσυνῆς τῆ φύσεως. τῆ τοῖς συμβόλοις τῆ ἀφῆροφροσυνῆς φαμδρωμῆνης χροῖς. τῆ τοῖς θῆσαυροῖς τῆν ἀγαθῶν, καὶ τὸν τῆ δῆωχῆς ταμῆδῆσας πλοῦτον, κατῆπλήθηονται μὲν παρθεῖναι τῆ θεοειδεῖ τῆ τῆς οἱ ὄραντες κῆλλει. θυμῆδιῆς δὲ αὐτῆ κατῆμεσῆτης ἡ δῆωχῆς πληροῦται, πῆρτων αὐτῆς τῆν πῆροντων σιωπῆντων ὅπῆσις. καὶ τῆ μὲν κεχρησῆσας δῆωχῆς φωνῆς. τῆ ἱερέων δὲ, κρείθησι τῆς παρθεῖναι ὁ τῆ δῆωχῆς τῆ θεοπνεύσου σιωπῆντων ἱκεῖσας ῆματα. τῆ τῆ δὲ τῆ τῆ παρθεῖναι βεβαγοτάτῆν νομῆζοται.

Οἱ μὲν γὰρ τὸν τῆν παρθεῖναι ὅπῆκα-
 λῆμῆροι Θεόν, ἀλογῆσαι τὴν παῖδα, καὶ

A quam commune aut immundum per illud sinebat transire. Par namque erat ut scorum electum facellum, sacratis ac dicatis Deo penetralibus conuersaretur. Par erat ut secuturis mirabilibus, congruè ei res infantia procederent, quæ nouâ ac singulari dignitate honestata esset; ei, inquam, quæ vna humani totius generis, supremam præsentiam fortita esset: nihil quidem illa eo exempta, ac minûs homo; incomparabilem tamen supra creata omnia, gloriam consecuta. Sic sanè sancta illa ac magnifica mater: pater verò sensibus conspicuâ hilaritate, spiritalem exhibens iucunditatem, etiam processu temporis vnâ promouentem lætitiâ, opere demonstrauit. Locum enim magnificum ac varium adornans, cum dulcissimis epulis, impensioris gaudij suauitatem sacerdotibus, ac magistris apponit. Inuitatos enim discumbere faciens, animi ingenti lætitiâ, quàm delicatâ dapium varietate, magis delectabat. Sed & diuina quædam gratiâ, ei tunc conuiuio dulcorem affundebat; quæ nimirum editæ puellæ supra modum dulces mores, ac insatiabile desiderium habentes, declararet; ac per eam, vniuersis peruiam, promiscuamque futuram scientiæ Dei dulcedinem, prænuntiaret. Sic ergo magnificè epulatos, Spiritûs quoque adimplet gratiâ, si qui ex illi digni erant, quibus porrectâ oratione, eius propter quam ipsi offerretur, magnalia ostendit. Illatâ enim conuiuio in vnâ gestatâ, communi vniuersorum lætitiâ: eâ, inquam, quæ sola eleganti ac incomparabili decore splenderet; quæ sincerâ specie prædita esset; nobili illo furculo generis; virenti illo naturæ stolonè: sempiterni illâ gaudij symbolis exhilaratâ; illâ, quæ bonorum thesauros recondidit, ac benedictionis diuitias: primùm obstupescunt, angusti, ac diuinum quid habentis, eius decoris ad spectum; tum statim conuiuium suauissimâ iucunditate repletur, vniuersis perinde conuiuis inuicem gratulantibus: ac aliis quidem gratis vocibus excipientibus; sacerdotibus autem, potioribus gratiarum actionibus, inspiratæ à Deo supplicationis verba pariter referentibus; hæc, ac eiusmodi quædam promebantur, ut certissima futurorum prophetia viderentur.

Mariæ pater
 Ioachim pro
 Mariæ nata-
 litio, conui-
 uium facit.
 Omnia ex
 eodem Iacobo.

Nam alij quidem, Deum patrum inuocantes, puellam benedicere, ac sem-
 H h h

Ex Iacobo.

Sacerdotum in Mariam benedictiones.

Plal 98. v. 2.

piternum ei nomen præbere precabantur: alij verò suo, Deum celsitatum, ad spectu, sempiternâ eam benedictione ornare. *Da enim, inquit, ei, æternum nomen in vniuersis generationibus, eamque eiusmodi benedictione adauge, quæ non sit habitura finem.* Vniuersa, eorum quæ iam euenerunt, quædam oracula. Æternum nomen, celebritas illa in omnibus generationibus, ac sempiterna benedictio est. Celsitatum verò Deum inuocabant, Deum vtique mirabilium; qui nimirum stupenda ac inenarrabilia in nouat; qui creatam omnem intelligentiam excedit. *Deus, inquit, celsitatum, aspice super istam puellam, eâque eam benedictione adauge, quæ non sit habitura finem.* Celsitatum, inquit; id est, sublimiorum intellectu; omni maiorum cogitatu; quæ explicari nequeunt ac comprehendi. *Excelsus enim supra omnes populos Dominus;* hoc est summè mirabilis, ac omni sublimior mētis cogitatu. Eiusmodi sunt mirabilia, vt mens non intelligat; vt oratio explicare nequeat. *Supra cælos volat;* incorporeorum intelligentiæ occultatur; subtilem obtutum multis oculis præditorum illorum, ac sensum fugit. Solo miraculo, ac silentio potest comprehendi.

Verum nos iterum mater ad dulce congregat Natalitiorum conuiuium, succedaneamque ipsi gratiarum actionem accinere iubet. Sic enim vicariis, ac mutuo succedentibus dulciariis, tum antiquos, tum novos conuiuas magnificè excipit. Quàm ergo dulce caticum illud quod accinit! Quàm spectantibus desiderabiles charissimi pignoris complexus, quæque id temporis prophetiæ edebantur cum gratiarum actione! Vbi enim, iis consona, quæ prius annunciata essent, sacerdotum sermones, ac ab eis precantium specie prolata perspexisset, haud vltra quam parturiebat, prophetiæ gratiam, retinet; sed thesaurum repositum in lucem producit, palamque ac publicè diuitias proprias proponit. Tollens enim mater è medio conuiuio delicias suas, ac naturæ vniuersæ delectamentum, atque in sinu suo collocans, fusa osculis amplexabatur, ac citò in sacellum referens, feruenti animo, ac cogitatu feruentiori, in omnium auribus, spiritus canticum ac prophetiam pro gratiarum actione pangit, dicens: *Cantabo canticum Domino Deo meo, quia visitauit me, abstulitque oppro-*

Anne canticū doctè æquè explicatum.

A διαωνίζον αὐτῇ παρῆξιν ὄνομα προσήχοντο· οἱ δὲ τὸν τῆς ὑψωμάτων ἐπιβλέψαυτα θεόν, ἀδελφὸν αὐτῆς εὐλογία κατακοσμήσασαι. δὲ γὰρ αὐτῇ, φησὶν, ὄνομα αἰώνιον ἐν πάσαις ταῖς γυνεαῖς, καὶ εὐλόγησον αὐτῆς εὐλογία, ἢ τις ἀδελφὸν οὐχ ἔξει. πάντα προσκηρύγματα τῆς ἐκβεβηκέντων ἡδὴ. ὃ αἰώνιον ὄνομα, ὃ πάσαις θρυσσεῖσθαι ταῖς γυνεαῖς, καὶ ἀδελφόν τῆς εὐλόγια. τῆς ὑψωμάτων δὲ, τὸν τῆς θαυμασίων ἐπεκαλοῦντο Θεόν, τὸν ὀξείσσια καὶ ἀπόρρητα κληρονομοῦντα προσήματα. τὸν πᾶσιν γυνητικῶν ὑπεραίροντα νόησιν. ὁ Θεός, φησι, τῆς ὑψωμάτων, ἐπιβλέψον ἐπὶ τῶν παιδῶν αὐτῆς, ἔ εὐλόγησον αὐτῆς εὐλογία, ἢ τις ἀδελφὸν οὐχ ἔξει. τῆς ὑψωμάτων, φησὶ, τῆς ὑψηλοτέρων νοήσεως. τῆς ἐξηγητῶν δεινότηας. τῆς ἀερμυλεύτων καὶ ἀκαταλήπτων. ὑψηλὸς γὰρ ἔστιν ἐπὶ πάντας τοὺς λαοὺς ὁ κύριος· τούτῃ, θαυμαστότατος, καὶ πάσης λογισμῶν περὶ νοίας αἰώτερος. ὅτι ἐννοεῖται καὶ τὰ ἀδελφὸν οὐχ ἐρμυλεύεται λόγῳ· ὑψωμάτων τῆς οὐρανῶν περὶ πλάσσει· τῆς ἀσωμάτων νοήσεως ἀποκρύπτεται· τῆς πολυομιμάτων ὀξυωπιδῶν ὑπερφύγει· θαυματὴ μόνον καὶ ἀφασία· ὃ καταληπτῶν ἔχει.

B Αλλὰ πρὸς τὴν γλυκεῖον πάλιν ἡμᾶς ἡ μήτηρ τῆς γυνεαῖων ἐπισυνάξει πρυμασίαν, καὶ τῶν ἐκ ἀδελφῶν αὐτῆς προσάξει εὐχρησίδων προσκαλεῖται. οὕτω γὰρ ἀμειβομένους τοῖς τῆς δοξολογίας ἡδύσμασι τοῖς πάλαι, καὶ τοῖς νῦν φιλοφρονεῖται δατυμόνας. ὡς ἡδεῖα πίνω ἢ τῆς ἐκείνης ἐπισμασίων ὡδῆ. ὡς ποτὴν αἰ τῆς θαυμάσιον αἰ τε μητρῶν πρὸς τὸ φίλτατον προσεπλοκαί, καὶ αἰ σὺν εὐχρησίδα κληρονομοῦντα τιμικαὶτα προσφθεῖται. ὅτι γὰρ σύμφωνα τῆς ἡδὴ προσεληθεῖσι τὰ τε προσε τῆς ἱερέων λεγόμενα, καὶ δὲ ἐντεῦξεως προσφρονοῦντα κατεῖδε, ὅτι ἐπὶ σιγῇ τῆς προσφθετικῶν ὡδονομῶν κατέχει γὰρ ἡδὴ προσάξει τῆς ἐναποκείμενον ἡσυχασίαν, καὶ δημοσίαν τῆς κρινόν τῆς οἰκείων προσήτοι πλούτην. ἀνελεσμένη γὰρ ἡ μήτηρ ἐκ μέσης τῆς πρυμασίας ὃ ἐντεῦξεως αὐτῆς, καὶ τῆς ὅλης φύσεως ἡδύσμα, ἐπὶ τε κόλπων ἀπαύσασα, προσεπλέκετο καὶ κατεφίλει, καὶ σπουδαίως ἐπὶ τὰ ἀγάσματο εἰσχερίσασα, ζεοῖση γνάμη, καὶ ἐπινοία θερμότερα τῆς πνεύματος εἰς ὀξείσσια τῶν εὐχρηστέριον ὡδῶν τῆς προσφθετικῶν ἐπῆσε, λέγουσα. ἄσω δὲ ὡδῶν κυεῖα τῶν θεῶν μου· ὅτι ἐπε-

σκέψατό με, καὶ ἀφείλετό μου ὁ ὄνειδος, καὶ ἔδωκέ μοι καρπὸν δικαιοσύνης αὐτῆς, μονοούσιον, καὶ πολυπλούσιον αἰώνιον. ἐκ πενιχρείας οὐ μόνον μεγίστης, ἀλλὰ καὶ ἀσφαλούς παροφικτείας, καὶ πίστεως τῆς ἐκβοησομένων τὰ ἐπαδδύμνα παρῆγεται. σιμνά μὲν καὶ λεγόμενα, σιμνότερα δὲ καὶ νοούμενα τὰ βάρη τῆς ἐγκυρμυμένων μυστηρίων. ἄσω δὲ ὡδὴν κρείων τὰς τῶν μου. πλὴν ἕως τῆς παρῆγξων, φησὶν, ὡδὴν κρείων τὰς τῶν μου ἄσω. αὐτῆς γὰρ δυνάμει τὰ τε πρὸ ἐλπίδα δέξιβη, καὶ ἡ τῆς φύσεως ἀερόρῳαθη ἀστένεια. τῆ αὐτῆς φιλανθρωπία, τῆς τε τῆς ἐφρώσεως ἀπελύθει δειμῶν, καὶ τῆς τῆς ἀτεκνίας ἀπηλλάγην ὄνειδισμῶν. ἀφείλετό μου ὁ ὄνειδος, φησὶ, καὶ ἔδωκέ μοι καρπὸν δικαιοσύνης αὐτῆς. πάντα τὰς δεδωχῆσι ἀνατίθῃσιν, ὅσδε ὁ τυχὸν ἐαυτῶν λογισμῶν εἰσικομικένας τὰς παρῆγματι. τῆτο γὰρ καὶ ὁ πλὴν δέησιν διωκεῖως, καὶ δειγμα ταπεινώσεως ἀψευδοῦς ἡ ποιότης κητέθηκε κρίσις. οὐ γὰρ ὄχθης, ἢ δακρῶν, ἢ πόνων ἔφη καρπὸν. ἀλλὰ δικαιοσύνης αὐτῆς. μόνος, φησὶ, τὸ αὐτῆς δικαιοσύνης ὁ δῶρον. ὡς εἰ ἔλεγχῃ, ὅτι δικαιοσύνη αὐτῆς γενήσεται πάντα νοῦν ὑπερῆρῳση, ἢ παρὶ ὁ οἰκεῖον πλάσμα κηδεμονία. Ἐ γὰρ, ὅπως σιμνῶς ὁμοῦ, καὶ βαθέως πλὴν τῆς οἰκονομίας ἐδήλωσεν. ἕως τῆς τῆς γὰρ τῶν πλὴν ἐμυσταγωγῆτο πνεύματος. μονοούσιον δὲ, ἢ πλὴν μονοῦ φησὶν, ἢ πλὴν μόνῳ ὅτι πλὴν ποιῶν ἐκλεγεμῶν δικαιοσύνη. ἡ καὶ πολυπλούσιον λέγει, ὡς τῆς παροφικτείας παρῆγξων πλούτου. ἐπειδὴ γὰρ πολυπλούσιον ἔφη καρπὸν, ὅπως ἂν μὴ ὅτι κηρῶν τις οἰηθῆν τὸν ποιῶν, ὁ διαμνίζον, καὶ ἀτελεύτητον αὐτῶν ὅτισημνεται. ἀδῆρῳχον γὰρ τῆτον, ὃν παροφικτεῖον ὄντα κηκλήρωται, ἕως ἔννοια καὶ παροφικτεῖαν τὸν ἀναφαίρετον ὑπεδέξατο φησὶν. ἕως ἄπασθρ ἐκδοκίω, ἢ τῆς ἀγαθῶν αὐτῆς, καὶ ἀνεξαντλήτων ἀνέβλυσε πηγή. μονοούσιον γὰρ, φησὶ, καὶ πολυπλούσιον παρῆγξων αἰώνιον. μόνος γὰρ οὗτος πολυλόκος ἐν πάσας γενεῆς ὁ καρπός. μόνος τῆς ἀφθαρσίας παρῆγξων. μόνος ἐκ

Tomus I.

Abrum meum, ac dedit mihi fructum iustitiae suae, singulari illum substantiâ, multipliciumque diuitiarum æternum. Eximpenfiori gaudio, animique lætitiâ nendum maximâ, verum etiam certâ prophetiâ, ac fide eorum quæ euentura essent, producantur isthæc cantici verba; ipsa quidem dictu quoque grauias, grauiora autem, occultorum mysteriorum profundo intellecta. *Cantabo canticum Domino Deo meo. Cantabo, inquit, canticum Domino Deo meo, pro*
Bis, quæ mirabilia facta sunt. Eius namque potentiâ euenerunt, quæ maiora expectatione erant, ac naturæ imbecillitas, corroborata est. Benignitate ipsius atque clementiâ, soluta sum sterilitatis vinculis, ac liberata probro infœcunditatis. *Abstulit, inquit, à me opprobrium, & dedit mihi fructum iustitiae suae.* Omnia accepta refert ei, qui dedit, ne quid minimum in rem se contulisse arbitrata. Hoc enim vult iugis illa precum instantia; iudiciumque eiusmodi, sinceræ specimen humilitatis habet. Non enim precum, aut lacrymarum, vel laborum appellauit fructum: sed, *iustitiae eius.* Solius, inquit, eius iustitiæ munus est: quasi dicat: Suâ iustitiâ omnem superante intellectum, suo ipse plasmati impendit curam. Vide autem, quàm graniter simul, altèque, diuinam explicauerit dispensationem. Quippe docta eam erat Spiritûs sancti magisterio. Singulari autem substantiâ appellat, vel eam, quæ vnus esset ac singularis naturæ; vel vnâ illam ac singularem ad eiusmodi electam iustitiâ: quam vt multiplicium diuitiarum dicit, tanquam eam, quæ peculiare illas ac substantiales diuitias conciliat. Quòd autem multiplicium diuitiarum fructum appellasset, vt ne quis corruptibilem illum existimauerit, eius abundè sempiternitatem, & vt sit immortalis, ostendit. *Singulari enim, inquit, substantiâ, multipliciumque diuitiarum fructum præbuit æternum.* Quem enim multiplicium diuitiarum consecuta est, perpetuum illum, supra cogitatum omnem ac expectationem, inafferibilem suscepit thesaurum. Supra spem omnem, fons ei inexhaustorum bonorum scaturiuit. *Singulari enim, inquit, substantiâ, ac multiplicium diuitiarum præbuit æternum.* Solus enim hic multis partibus beatus in vniuersis generationibus fructus: Solus causa immortalitatis

Anna præclara modestia & humilitas

Hh k ij

λοισ. χαίρεις οὖν ὠ θύγατερ, ὅ τ' ἐμῆς πρῆροίας Α
 ῥόμα. ὅ τ' παρμήτορος ἐγκαλλώπισμα. ἢ τῆν
 ὠδίνων τῶν τῆς θεραπεΐα. ἢ θυμηδία τ' παρπα-
 τῶρων, ἔ τ' ἡνούς διφροσύνη. χαίρεις ὠ θύγατερ
 ἔ δέσποινα. δέσποινα γὰρ σε κηρύττομεν, εἰ ἔ θυ-
 γατέρα γινώσκομεν. βασιλιῶν σε δοξάζομεν οἱ
 σιωδοξάζομεν τῆ δόξῃ σου. οἱ ἐγκαλλωπιζόμενοι
 ὠ πλούτῳ σου. οἱ τ' ἀρχαίαν ἀξί σου ἀπολα-
 βόντες ἀξίαν, ἔ τοῖς σοῖς ἔπιτερομένοι καλλεσι.
 τῶντα μὲν σοι τῶ τῆν παρπατῶρων διφροσύνη.
 τὰ δὲ τῆν παρφητῆν καὶ δικαίων οἶα καὶ ὄτα, ὁ Β
 πρῶν ἀνακρῦζει λόγος.

Επεθύμω γδ τ' ἡμέραν ἰδεῖν τ' σὺν, ἔ παρ-
 χρῶς ἐπεθύμω. ἐπέζητω τῆν ἐπιπέλ-
 μήων ὅ παρ, καὶ ἐν Χριστῷ μυσταγωγῶ-
 μένοι ἐκβάινει ὅ ποιότων, σὺν διφροσύνη
 ἔν τῆς ἐκβάσεως ἀνθρώπων ἔσπον. ἀγαλλό-
 μένοι τὴν ἐντεξιν ἐποιούτω. παρὰ τὴν ἰκα-
 τηεῖαν ἀγαμίζαντες, ὅ ποθούμενον ἐπέζητω.
 ἡγαλλιάσθη ἰδόντες τὴν ἡμέραν τὴν σὺν, C
 ἡμέραν τῶν τῆς ἡνθήσεως, ἐν ἣ ὅ
 τῆς οἰκονομίας ἀπεκαλύφθη μυστήριον. ἐν ἣ ὁ
 σε τῆ ἡνούς ἐκλεξάμενος, ἀξί σου τὴν
 ἀναφάρετον τῆς κλίσεως ἀκονόμησε χραῖ.
 εἶδον, φησὶ, καὶ ἐχρήσαμ. εἶδον ὡς πρῶν-
 τα μυστικῶς τὰ μέλλοντα. κατενόησα ἀπόρ-
 ρητον Θεοῦ παρὲς ἀνθρώποις κένωσιν. εἶδον
 τὴν ἐκ σου τῆ λόγου ἔρκωσιν. ἡμυσταγω-
 γήσθη κατὰ καὶ ἀνεκλάλητα μυστήρια. ἔε-
 νῶν τῆ ἡνούς ἀπάλασιν. ἔ παρ' ἐννοίαν D
 καπαλλαγῆς. εἶδον σε θρόνον χερουβικόν.
 πασάδα βασιλικῶ. ἔ παρφουεῖνιον οὐρανόν.
 ναὸν ἔ παρράγον. σκίωτὸν πολυώνυμον. εἶδον
 σε σάμνον χερουβικῶν τῶ πνεύματι. σά-
 μνον ὅ τ' ἀθανασίας κατέχουσαν μάννα.
 τράπεζον τὸν τῆς ζωῆς ἔπιφέρουσαν ἄρτον.
 εἶδον σε ἐν κέλποις κατέχουσαν, τὸν ἐν τῶ
 πατρικῶ αὐλιζόμενον κέλπω. τὸν σὺν θε-
 νον τῶ ἡνῆτοι. τὸν τῆς ἔσπασσεως αὐ-
 τῆ χρακτῆρα. ὅ ὁμοφυές ἀπαύγασμα. E
 τὴν ἰσοθεῖν δυνάμιν. τὴν ὁμοούσιον δό-
 ξον. τὴν ἀναφάρετον ἔξοισον. εἶδον
 σαρκικῶς ἐν ἀγκάλας σου παρραφρό-
 μένον, τὸν παπαμῆ τὰ πόρτα παρραφρό-
 πα. τὸν μόνον νεύματι τ' τῆν ὄντων ἔπαρξιν
 δημιουργούτω. τ' οἰκεία παρροία τὴν τῆν
 χερουβικῶν σῦσασιν παρραφροῦτω. τ' βασιλεῖα

buit. Salve ergo sis, o filia, meae os li-
 bertatis; prime parentis gloriatio; eius
 dolorum curatio; progenitorum iucundita-
 tas, ac letitia generis. Salve sis filia,
 dominaque: Te quippe predicamus fi-
 liam, tametsi agnoscimus dominam. Re-
 ginam te glorificamus, qui unâ tecum
 gloriam habemus; qui tuis gloriamur di-
 gnitatis: qui per te, antiquam recepimus
 dignitatem, tuâque delectamur pulchri-
 tudine. Atque hæc quidem grati animi
 monumento, primi acclamant paren-
 tes; Prophetarum autem, atque Iusto-
 rum quanta ac qualia, præfens hic ser-
 mo renunciabit.

Desiderabant enim videre diem
 tuum, summôq; gaudio rem percupie-
 bant. Requirebant eorum finem, quæ
 fuissent promissa, doctique fore in Chri-
 sto euentura, lati euentus modum
 perscrutabantur. Exultantes supplica-
 bant, gaudiôque commixtâ supplica-
 tione, quod in votis erat, quærebant.
 Exultauerunt videntes diem tuum;
 nempè tuum hunc Natalitium diem,
 in quo reuelatum fuit Incarnationis
 mysterium: in quo qui ex vniuerso te
 elegit genere, per te vniuersis creatis
 gaudium contulit, quod nemo auferre
 possit. *Viderunt, inquit, & gauisi sunt.*
 Viderunt tanquam præsentia spiritali
 obtutu, quæ erant futura. Perspexerunt
 animo inefabilem Dei ad homi-
 nes exinanitionem. Viderunt ex te fa-
 ctam Verbi Incarnationem. Docti sunt
 noua, ac quæ nullus sermo effari queat,
 mysteria; nouam generis reformatio-
 nem; cogitatu maiorem reconciliatio-
 nem. Viderunt te thronum Cherubi-
 cum; regalem thalamum; supercæle-
 ste cælum; templum præsanctum; mul-
 tis tabernaculum nominibus celebre.
 Viderunt te vnam Spiritus auro con-
 flatam; vnam, immortalitatis illud
 manna continentem; mensam, panem
 illum vitæ impositum habentem. Vide-
 runt te sinu complexam, eum, qui in
 Paterno moratur sinu; Verbû, inquam,
 eâdem cum Genitore sublime sede; eius
 illud figuram substantiæ; cognatum
 splendorem; æquè pollentem virtu-
 tem; eiusdem substantiæ gloriam; po-
 tentiam indiuisam. Viderunt carnali ra-
 tione in tuis circumscriptionibus, eum,
 qui vniuersa palmo circumscribit; qui
 solo nutu res creat; qui suâ prouiden-
 tiâ, creata continet, conseruatque, vt
 consistant: cælestium denique Virtu-
 Hhh iij

Math. 13. v. 17

Prophetarum & Iustorum in Mariam vota.

Ioan. 10. v. 56,

In Dominum.

tum Regem ac conditorem. O tuæ bonitatis diuitiæ, Domine! Te, Domine, superexaltamus: quam nostri egisti, impensius benedicimus curâ: pro omnibus quidem nobis à te impensis beneficiis; cum primis verò huius ratione mysterij, quòdque tale nobis ornamentum ac gloriationem, intemeratissimam matrem tuam donaueris; communem illam gaudij causam; cœlestium ordinum exultationem; naturæ lætitiâ indissolubilem: generis iucunditatem; defectorum progenitorum refrigerium: per quam primæ parentis lacrymarum riuui repressi sunt; per quam primi item parentis sudorum inhibiti sunt fontes: quæ, tristitiæ interemptio est; dolorum medicatio; liberatio à gemitibus; laborum remissio; sempiternæ requiei initiatio.

Laudauerunt te, Domine, intellectrices vniuersæ Virtutes, cum Solem ac Lunam cum Stellis produxisses: nunc autem longè potius, cum ad terribilis impletionem mysterij, immaculatissimam matrem tuam ex nostro genere elegisti, ac talem nobis thesaurum reposuisti; tali nos spe stabiliuisti. O nostri generis nobilitatem, qualem consequi meruit mediatricem! Quisnam Angelorum chorus, condignum eius munere tibi promat sermonem? Quænam ora, in perpetua laudum cantica soluta, congruas tibi pro eâ offerre possint gratiarum actiones? Præfecisti eam nostro generi: per eam, inefabili ratione te nobis inclinasti: ex eâ, nostram induisti massam, eiusque illam operâ inuouasti. Per eam ipse nos tibi, ac per te, nos Patri reconciliasti. Os eam, ac quâ gloriaretur, humano concessisti generi. Per eam, nostræ naturæ pridem despectæ, honorem addidisti. Per eam, eius probum in gloriam conuertisti. Per eam, nostram deformitatem ornaisti; ac dedecus, decore cōmutasti. Mediaticem eam cōstituisti; quâ duce ad tuam feramur bonitatē, ac quâ humani errata generis emendanda sint. Eam tu pontem fecisti, quo à mundi fluctibus traientes, ad tranquillum portuum tuum perueniamus. Scalam eam erexisti, quæ à mœstitiâ ad læta gaudia; atque à terrâ in cœlum transmittat. Tu eam salutis effecisti portum. Eam tu murum inexpugnabilem, vallumque inconcussum fundasti. Tu arma, vi omni belli potentiora, trophæumque inuictum eam

A καὶ κλίσι τῆς οὐρανίου δωάμεων. ὡ τῆ πλουτου τῆς χρηστότητός σου, κύριε. ὡ περιβοήθησέ, δέσποτα. ἢ σὺ ὡ περιβοήθησέ κηδεμονίῃ. ὡ ἐρ πόντων μὲν ὧν εἰς ἡμᾶς ἔδρασας διεργασίῃν, ὡ ἐρ δὲ πούτου μᾶλλον τῆς μυστηρίου, ἔσθ' ὧν ποιοῦτον ἡμῖν ἐγκαλλώπισμα ἢ σὺ πανάχραντον δεδώρησαι μητέρα. ἢ κρινῶν τῆς χάσας αἰῶνα. ὃ ἀγαλλίαμα τῆς οὐρανίου ταγματῶν πλὴν ἀκατάλυτον εὐφροσύνῃν τῆ φύσεως. πλὴν θυμῆδῃν τῆς γῆρας. ἢ τῆς ἀπειρηκῶτων παρηγένων αἰαφύχῃν. δι' ἧς αἰ τῆς δακρύων τῆς παρηγήτορος ἐπεχρησθῆσαι ῥοαί δι' ἧς οἱ τῆς ἰδρώτων τῆς παρηγήτορος ἀνεχέπησαι κρουνοί. ἢ τῆς λύπης αἰαφρεσις. ἢ τῆς ὠδίνων ἰάσις. ἢ τῆς σιναγωγῆς ἀπαλλαγῆ. ἢ ἀφρεσις τῆς πόνων. ὃ τῆ αἰδίου καταπαύσεως ἐγκαινισμός.

B Ηνεσάν σε, δέσποτα, πᾶσαι νοεραὶ δωάμεις, ὑψίκα ἡλιον ἔσελιώσω σὺ τοῖς ἄστροις πῆρηγας. πολλῶν δὲ μᾶλλον νῦν, ὅποτε τῆς ἡμετέρου γῆρας εἰς τῆς φοβεροῦ μυστηρίου ἐκπλήρωσιν ἢ σὺ πόνάχραντον πῆρῆληφας μητέρα, ἔσθ' οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἐναπέτου τῆς θησαυρῶν ῥοαί πλὴν ὡσεσθῆξας ἢ ἐλπίδα. ὡ τῆς γῆρας ἡμῶν εὐκληρίας, ἡλικίας τῆς μεσιτείας ἐπέτυχε. τίς αἰ ἀβελικῆς χορησασία, τῆς τῆς ἐπάξιον τῆς δωρεᾶς ἐνέγκῃ σοι λόγον. ποῖα εἶματα ἢ ἀσίγητον ὑμολογιαὶ ἄδδντα, ἢ ὡ ἐρ τῆς ἰχθύων εὐχρησίαν σοι προσοῖσαι. παρηγήσας αὐτῶν τῆς ἡμετέρου γῆρας. δι' αὐτῆς τῆς τῆς ἡμῶν ἀπορήτως ἐνήρησας συλκῆτα βασιν. δὲ αὐτῆς ὃ ἡμῶν ὡσεσθῆξας φύραμα, ἔσθ' οὐκ ἔστιν αὐτῆς ἐκμνοποιήσας. δι' αὐτῆς σὺ τῆς τῆς ἡμῶν, καὶ δὲ ὡ σὺ τῆς τῆς πατέρα καταλλαγῆ ἡμῶν ἐπαρηματεύσω. ἔδωκας αὐτὸν εἶμα καὶ κεύχημα τῆς ἀπορήτοτητι. ἐπίμησας δι' αὐτῆς τῆς τῆς ἡμῶν ἢ τῆς μωμῶν φύσιν. ἔδδξασας δι' αὐτῆς πλὴν τῆς τῆς ἀδδξίῃν. δι' αὐτῆς τῆς ἀμορφίαν ἡμῶν ἐκαλλώπισας, καὶ πλὴν ἀκροσμίαν κατεκρόσμησας. τέθηκας αὐτῶν μεσίτην, χρεαγωγῶσαν μὲν ἡμᾶς τῆς τῆς ἀγαρότητα, τὰ τῆς γῆρας ἐπομορδομῶν πλάσματα. σὺ γέφυραν τῆς τῆς κατεσκεύασας ἐκ τῆς τῆς κόσμου σάλων δὲ ἀπερῶσαν, καὶ τῆς τῆς γαλιώων καθοδηγῶσαν. σὺ κλίμακα τῆς τῆς ὡσθῆξας, δὲ ἀθυμίας εἰς εὐφροσύνῃν, καὶ ἀπὸ γῆς εἰς ἔραν ὃν αἰαφῆρῶσαν. σὺ λιμῶνα τῆς τῆς σωτήριον πεποιήκας. σὺ τῆς τῆς ἀπολιόρητον, καὶ ἔθραγῆς ὡσεσθῆξας τῆς τῆς ἐθεμελίωσας. σὺ ὄπλον ἀποεμάχητον, ἔσθ' ἀκαταγώνισον ἐσπαιον τῆς τῆς

αἰδέσθαι. σὺ καὶ ἀλλήλων ἰατρῆϊον ψυχῶν τε καὶ σαρκῶν ἀπειργάσω· πλὴν τῆς θλιβομένης παρθενίας· πλὴν παρ' ἀκλήσιν τῆς ὀδυνηρῆς· πλὴν αἰαψυχῆς τῆς ἀθυμωμένων· πλὴν πᾶσι τοῖς πόντοις γινόμενον, ἵνα τοῖς τῆ φύσεως θεραπεύσῃ τραύματα.

Ἀλλ' ὦ πολυπόητον ἡμῶν σεμνολόγημα. ὁρᾷς οἷας ὅτι σοὶ τοῖς βιργειῶν ἐγκαλλωπιζόμενοι πλέκεται; οἷον δὲ καύχημα παρθενίας; μέγα ὅπως, καὶ τῆς δεσποῦς χάριτος τεκμήριον. σὺ δὲ ἡμῶν καὶ ἀλλήλων αἰτιδίδως τοῖς βιργειῶν, εἰς τὸ λόγου πόντος ἐδύσησας εἰσὶν αἰώτεροι. ἡμεῖς τοίνυν σωμολογοῦμεν, οὐ μόνον ὅτι τυγχάνομεν αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ πάντη τῆς κατ' ἀξίαν ἀπολείπεσθαι δοξολογίας. τοιαῦτα γὰρ εἰσὶν, ὡς μήτε ἀφαινοῖα ληφθῆναι διώσασθαι, μήτε λόγῳ ῥηθῆναι. τοιοῦτοι σε τοῖς θαυμαστοῖς ὁ κεινός κατεχέσθησε δεσποῦς. τοιαύτη σε τῆς ἐξουσίας τετήρηκε. δεσποίνην σε τῆς ὄντων παρθενίας, τῆς τῆς κυριότητος ἐβεβαίωσεν ἁγία· ἡ δὲ τῆς ἀπρέγκλιτον τῆς τῆς παρθενοσύνης ἐπέσφραξεν ἐκβάσθαι. ἀρχὴ γὰρ ἐβασιλεύεις, καὶ κρατεῖς τῆς ἀπάντων κτισμάτων. τὸ τοῦ αὐτῆς δοξολογία· τὸ τοῦ γένημα. ἀφ' οὗ δὲ οἰκίον βιργεῖται πλάσμα· καὶ φιλεῖ μὲν ἐκεῖνος τὸ σὺν ἀποπληρωθῆναι γένημα, φιλεῖς δὲ σὺ, ταῖς ἡμῶν ἐπιπνεύειν δεήσεις. σὲ μόνον πλὴν οἰκίον μισοῦμεν παρθενοῦς διωλαγχίδου, τὸ διωλατὸν τῆς βουλήν σου ἐξέβλεψε. τῆς τῆς παρθενοσύνης ἡμεῖς φιλανθρωπία, ἀφθονοῦ πλὴν εὐπορίαν πρέσβετο. χαίρει τοῖς οἰκίον σου. καὶ γὰρ θελητῆς ἐλέους, καὶ πατὴρ οἰκίον σου, καὶ θεὸς πάσης παρθενοσύνης μόνος κατέστηκε. ταῦτα ἀποπληρωθῆναι πλὴν χάριν δίδου, καὶ μὴ ἐφόδοις ἀμάρτημάτων τοῖς δωρεῶν αἰτιδόμενης εὐεργετήματα. ἀλλὰ κακίων μὲν πλὴν διόρθωσιν, καὶ τοῦτων δὲ πλὴν ἐκπλήρωσιν φιλανθρωπίας οἰκονομίας. ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν· ὃς παρέπει δόξα, καὶ κράτος, σὺ τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

A prætstitisti. Tu denique, opportunam animorum pariter atque corporum officinam medicam, ipsam exhibuisti; afflictorum solatium; eorum recreationem ac leuamen, qui doloribus tenentur; mæstorum animo, refrigerium: omnibus omnia factam, vt naturæ curret vulnera.

Verùm ὦ multum desiderabilis tu, In Mariam nostram gloriatio: Vides, quantas plectamus gratiarum actiones in te gloriantes? Qualem te prætendimus gloriatiorem? Magnum quid reipsa existis, Dominique gratiæ certum argumentum: tu verò nobis vicissim beneficia repende, quanquam illa, sermone omni atque laudatione existunt superiora. Confitemur itaque, nedum non ea nos assequi, verùm & omninò deficere, vt ne pro dignitate laudemus. Talia namque existunt, vt neque animo concipi valeant, nec sermone possint efferri. Eiusmodi te mirabilibus communis Dominus magnificè ornauit: te honestauit potentiam. Rerum te vniuersarum præficiens Dominam, dominationis tibi principatum asseruit. Quocirca eius stabilem firmitatem, rerum obsignauit euentu. Gubernas enim, imperasque, ac dominaris toti creaturæ. Hæc eius laudatio, atque gloria; hæc voluntas. Per te, suo figmento beneficia imperit: lubensque ille tuam adimplet voluntatem; tuque vicissim, lubens nostris orationibus annuis. Cùm solam te eius imitari misericordiæ viscera præuidisset, voluntati potentiam coniunxit. Delectatus clementiam, ac pleno humanitatis proposito, facultates vbertim præbuit. Gaudet tuis misericordiæ visceribus. Quippe eiusmodi est, vt misericordiam velit, sitque Pater misericordiarum, ac solus Deus totius consolationis. Hoc orantibus gratiæ largire; nec peccatis obnitentibus, doni beneficia destruas: quin potius, cùm peccatorum emendationem, tum donorum ac beneficiorum adimpletionem, tanquam benigna, clemensque præstiteris; in Christo Iesu Domino nostro: quem decet gloria, ac potestas cum Deo Patre, ac Spiritu sancto, in sæcula sæculorum; Amen.

NOTÆ.

Misit Româ Leo Allatius pro suâ humanitate, ex ipsius Bibliothecâ excipit : eruditum planè ac deuotum, viri docti æquè, ac religiosi monumentum. Is Iacobus, ille ipse videtur de quo Posseni- nus. *Iacobus Monachus Græcus, qui ambigitur num beati Basilij, an Benedictinus Monachus fuerit, vir pius & deuotus, scripsit quosdam sermones Græcos, qui in Italiâ, præcipuè verò in Casinenfi Bibliothecâ MMSS. afferuntur. De Conceptione B. Mariæ. De Duodecim tribubus Israël. De Conceptione & generatione eiusdem. De loco dicto Sancta sanctorum.* Porro quos ita ille sermones multiplicat, haud fortè alij sint, quàm hic vnus quem producimus, vbi ea omnia perstringentem habeas, ac velut enarrantem Iacobi ἀδελφοθέου opusculum de Mariæ Natiuitate, quod incipit ἐν ταῖς ἰσοεῖαις τῆς δώδεκα φυλῶν Ἰσραήλ. cui perinde nituntur Doctores alij, qui de Mariæ exordiis aliquid tradiderunt velut ex monumentis, non licentiâ tantum rhetoricâ ex coniecturis, Matris Dei priuilegio fultis; quomodo, plures nostratium procedentes videas; haud item Græcos, vulgatiore apud eos historiâ eiusmodi, ac verâ habitâ. Præter alios supra iam in Georgio Nicomed. aliisque citatos, Imperfecti auctorem in Matthæum deprehendi, verba tota Iacobi excipientem, vbi Matthæi I. Mariæ ac Ioseph disceptationem describit, cum ille grauidam deprehendisset, nec adhuc my-

Asterium doctus esset. Inuenio paucis quibusdam plenioribus habuisse librum illum, Iacobum Monachum, quàm mihi ille constet ex Regiis cimeliis. Meus enim nō habet in cantico Annæ illa verba, μονοῦσιον ἔ πολυπλέσιον αἰώνιον * ac loco διμωσιώης αὐτῆς, habet ἐνώπιον αὐτῆς. De Iacobo nostro ita conicit Leo Allatius: *Iacobum Proarchium Archiepiscopum Bulgariæ, cuius elegantissimas plerasque se legisse tradit Ioannes Veccus Patriarcha Constantinopolitanus: ipse quoque illius in alia argumenta tum orationes, tum carmina non sine illius ingenij admiratione legi; huius Orationis esse scriptorem coniecturâ non improbabili dicerem. Fuit vir tantæ auctoritatis, vt Nicephorus Blemida suo auro præstantissimus, Orationem de processione Spiritus sancti etiam ex Filio ad eum direxerit, ratus, si illum in suam sententiam perduxisset, facillè id posse reliquis Græcis tradere. Sed adhuc hæreo. Id maturius vestra Paternitas decernat.* Sic ille pro suâ modestiâ, rudi admodum rem censendam permittens, quâ non audente ipso censere, vix censuris eiusmodi accuratissimus, inque Græcorum monumentis versatissimus, censeat. Vnum censeo, quisquis tandem auctor sit, opus esse dignissimum, quod Mariæ laudatores cum Georgij eodem argumento superioribus legant: quibus vt subiicerem proximè, illa argumenti fecit vicinitas; cum alioqui Iacobus remotior videatur ab ætate Georgij.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΑΝΔΡΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΡΗΤΗΣ

τῆ Ἱεροσολυμίτου.

SANCTI PATRIS NOSTRI ANDREÆ ARCHIEPISCOPI

Cretensis, Hierosolymitani.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΕΝΝΗΣΙΟΝ ΤΗΣ ΑΙΝ ΣΑΝΚΤΙΣΣΙΜÆ ΔΕΙ
Γενεσίως δεσποίνης ἡμῶν, καὶ ἀειπαρθένου Μα-
ριας. *Genitricis, ac semper virginis Marie
diem Natalem.*

ΛΟΓΟΣ Α΄.

ORATIO I.

ΑΡΧΗ μὲν ἡμῖν ἐορτῇ ἢ προδ-
σα πρὸ κρημνῶν. ὡς γὰρ δὲ " μὲν τ'
νόμον καὶ τῆς σαρκὸς καὶ μὲντοι, καὶ
τῆς πνεύματος καὶ ἁγίου καὶ ἀληθείας,
ἐξ ἧς ἐστὶν αὐτὴ, ἢ μέση καὶ τελευταία. **Β**
ἀρχὴ μὲν ἔχουσα, πῶς τῆ νόμου ἀρχὴ
συνέστη. μέση δὲ, πῶς πρὸς τὰ ἄκρα συνά-
φειαν. τέλος δὲ, πῶς τῆς ἀληθείας φανέρω-
σιν. τέλος γὰρ νόμου, Χριστός. οὐ μᾶλλον
ἡμᾶς ἀπάγων τῆ χάριτος, ὅσον ἐπαράγων
ὅτι τὸ πνεῦμα. τῆτο γὰρ ἢ τελείωσις, " καὶ
ὡς αὐτὸς ὁ τῆ νόμου δοτὴρ ἀπὸλυτα συμπε-
ρανας, ὅτι τὸ πνεῦμα, τὸ χάριμα μετέω-
κεν. ἀνακεφαλαλώσας εἰς ἑαυτὸν τὰ σύμ-
πλυτα, ἢ ἀκριβῶς " νόμον καὶ χάριτι. ἢ τὸν μὲν
ἡσυχάζει τὸ δὲ συνάφας ἑναρμονίως ἢ φύρας
τὰ πατέρα πρὸς πατέρα ἢ ἄλλο. μετοχετεύσας δὲ,
καὶ λίαν θεωρεπῶς, ὅτι τὸ κερδίον τὸ καὶ ἔλ-
θειον, ὅσον δυσανδρῆς τε καὶ δούλον καὶ ἡσυχ-
χεῖον. ἢ ἀμὲν ὡς τὰ πρὸς τὰ εὐχέλια τῆ
κόσμου δεδουλωμένοι, καθὼς Φησὶν ὁ ἀπόστολος.
μηδὲ ζυγῶ δουλείας τῆ νομικῆς χάριτος
ὀνεχόμενα. τῆτο γὰρ τῆ πρὸς ἡμᾶς ἑεργη-
μάτων Χριστοῦ τὸ κεφάλαιον. τῆτο ἢ τῆ μ-
σφείου φανέρωσις. τῆτο ἢ " χριστιανισμὸς φῶσις.
Θεὸς καὶ ἀνθρώπος, καὶ ἢ τῆ πρὸς σλήμα-
τος ἡώσις.

RÆSENS nobis solem-
nitas, festorum initium
est: utique prima post le-
gem, ac umbras; ipsaque
nihilominus earum in-
gressus, ac ianua, quæ ad gratiam ac
veritatem spectant. Quin & eadem, tum
media est, tum extrema; cui quidem
initium sit, legis terminus; medium au-
tem, cohærentia cum extremis; ac de-
mum finis, veritatis manifestatio. *Fi-
nis enim legis, Christus: qui non minus
abducat à lege, quàm ad spiritum pro-
uehat. In eo enim consummatio posita
est, quâ ipse Legislator, confectis om-
nibus ac terminatis, literam in spiritum
transtulit, in se ipse summâ colligens
omnia, tumque ex legis, tum ex gratiæ
institutio viuens; ac illam quidem subii-
ciens, hanc autem concinnè conne-
ctens: non permixtis confusisque, quæ
alterius propria erant, cum alterius pro-
priis, sed diuinè admodum translato in
leue, liberumque, siquid molestum
erat, seruorumque ac mancipiorum
proprium: ut non simus iam sub ele-
mentis mundi in seruitutem adacti,
quemadmodum ait Apostolus, neque
iugo seruitutis legalis literæ simus ob-
noxij. Hoc enim Christi in nos benefi-
ciorum caput: hoc sacramenti mani-
festatio: hoc naturæ renouatio; Deus
ac homo, assumptæque carnis deifi-
catio.*

Sed & ita splendido, suummèque il-
lustri, Dei ad homines aduentu, omni-
nò etiam gaudij præludium aliquod
esse oportebat, quo magnum in nos

Rom. 10. v. 4

Eph. 1. v. 10

Gal. 4. v. 3

Mariæ Nati-
uitas præludij
quoddam ad
sacramentum
Incarnationis

Multis emen-
data ex Codi-
ce eminentis-
simi Card.
Mazar. post
sumam ex
Regio editio-
nem.

Reg. τῶν
ἐπιτ.

Reg. ὡς

Reg. ἰμω
ἡσυχ.

Reg. κρημνῶν

salutis munus procederet. Id porro, ho-
 diernæ diei solemnitas est; cuius exor-
 dium, Dei Genitricis natiuitas est;
 finis verò ac terminus, Verbi cum car-
 ne concretionis editio: quâ planè, in-
 ter miracula, vniuersis mirabilior, ac
 noua magis prædicata semper auditio,
 comprehensu ac cognitu difficilis ma-
 net: quò occultatur, eò illustrior ip-
 sa euadens; ac quò declaratur, eò eu-
 uadens obscurior. Hinc sanè, diuinè
 gratissima, primaque hæc festa dies, vir-
 ginitatis lumen ferens in capite, velut-
 que ex illibatis spiritalium scripturæ
 pratorum floribus sibi collecto ser-
 to, communem creatis lætitiâ pro-
 ponit, ita dicens: Confidite: Natalitia
 celebritas est, ac generis reformatio.
 Iam enim Virgo nascitur, lactatur, ac
 formatur; omniumque sæculorum Deo,
 Mater innupta præparatur: idque no-
 bis ex Dauide, cum Dauide spiritalem
 indixit conuentum: vt illa quidem,
 suam, vt Dei Matris diuino munere
 concessam proponat natiuitatem; hic,
 generis ostendat felicitatem, Deique
 cum hominibus nouam maximè atque
 decentem cognationem. Papæ miracu-
 lum! illa quidem, mediam agit subli-
 mitatis Dei, ac humilitatis carnis; effici-
 turque Fictoris Mater; figmenti vniuer-
 si causâ: hic autem, futurum vaticina-
 tur tanquam iam præfens, ac iureiuran-
 do, claram generis ex lumbis à Deo ac-
 cipit perennitatem, ac conseruationem.
 Meritò igitur festiuè celebran-
 dum diei sacramentum, ac Verbi Ma-
 tri, ipsa dono offerenda verba: quòd
 præter Verbum, ac quem verbis habe-
 mus honorem, nihil illa acceptum ha-
 beat. Nam vt fecerimus, duplex inde
 nobis lucrum accedet; quâ prouehens
 ad veritatem, quâ à legali in literâ ser-
 uitate, ac vitæ instituto abducens. Quo-
 modò, quâue ratione? Nimirum, ce-
 dente vmbra aduentui lucis; ac gratiâ,
 libertatem inferente pro literâ: quorum
 præfens solemnitas confinium est, figu-
 ralibus symbolis veritatem succedancâ
 iungens; ac noua, veteribus substituens.
 Id quoque, diuina Spiritûs tuba Paulus
 altâ edixit voce, dicens: *Si qua in Chri-
 sto noua creatura, renouamini: Vetera
 transferunt; ecce noua facta sunt omnia.*

Psal 131 v. 11.

2 Cor. 5 v. 17

Hebr. 7. v. 19.

Quia enim nihil ad perfectum addu-
 xit lex: introductio verò melioris spei,
 per quam proximamus ad Deum: ideo
 gratiæ veritas palam eluxit: nimirum,

Α σωτηρίας εἰς ἡμᾶς παρέσει δάρον. ὁ δὲ ὄστιν ἡ
 πρόουσα πρηνήγυεις, παροίμιον ἔχουσα τὸ Θεο-
 τίκου πλὴν γήνησιν· συμπαράσμεα δὲ, τὸ τῆς Λό-
 γου παρὸς ἄρκυα συμπαρήξως πλὴν ἄποτέξιν· καὶ
 ἡ δὲ χαριότατον ἀπορνήτων ἐν γαίμασιν ἀκρυ-
 μα δὲ παρὸς τὸ ἐκλαλούμενον, δύσλητον
 μὴν καὶ δύσθεώρητον· ὅσα κρύπτεται, φανε-
 ρούμενον· καὶ ὅσα φανερούται, κρυπτόμενον. ἐν-
 τεθέθεν ἀρὰ τὸ πρηνείας ὁ φάσις ὑπὸ κεφαλῆς
 Β φέρουσα, καὶ οἶον ἐξ ἀκρηάτων διτῶν τῆν πνυ-
 ματικῶν τὸ γραφῆς λειψώνων ἐρανεῖζομένη τὸν ἐ-
 φθρον ἡ θεοχαρίτατος αὐτῆς παρὸς τῆν ἑορτῆν
 ἡμέρα, κρινὴν τῆ κλίσῃ πλὴν διφροσώϊω παρτι-
 θεται. θαροῖτε, λέγουσα· ἡμέθλιος ἡ πρηνήγυεις,
 καὶ τῆς γήους αἰάπλασις. πρηνέος γὰρ ἀρτι γήνη-
 ται καὶ πλῆνείται καὶ πλάττεται· καὶ Θεῷ τῶν
 παραβασίῃ τῆν αἰώνων, ἀπειρογάμως ἐτοιμάζε-
 ται μήτηρ· καὶ τὸ τοῦ ἡμῶν ἐκ Δαβὶδ σὺν Δα-
 βὶδ ὁ πνεύματικὸν συγκεκρότηκε γέσθον· ἡ μὲν,
 C ὡς θεομήτορος πλὴν ἑαυτῆς παρτεῖσα θεοσδοτον
 γήνησιν· ὁ δὲ, τῆς γήους τὸ δὲ κληρίαν παρδαθῆναι,
 καὶ πλὴν Θεοῦ παρὸς ἀνδραπόις χαριότατες ἀπὸ
 συγγένειαν. βαβαὶ τῆς γαίματος· ἡ μὲν μεσιτεύει
 θεότητος ὑπὸ, καὶ ἄρκυος ταπεινότητι, καὶ ἡ δὲ
 μήτηρ τῆς πλάσμετος ὑπὸ ὄλου τῆς πλάσμε-
 τος· ὁ δὲ παρθετεύει ὁ μέλλον ὡς ἡδὴ πρὸν, καὶ
 ὄρκυα λαμβάνει παρὰ Θεοῦ τὸ δὲ κληεῖ τῆς γήους ὅ-
 ὅσφυος δὲ χαριότων καὶ σωτηρήσιν. πρηνήγυεις ἐόν
 D οἶω εἰκότως ὁ τὸ ἡμέρας μυστήριον, καὶ δωρο-
 φορητέον τῆ τῆς Λόγου μητεῖ, τοῖς λόγοις αἰδῶ·
 ὅτι μὴ φίλον αὐτῆ τῆν ἄλλων ὄσθεν, πλὴν Λόγου,
 καὶ τὸ ἐκ λόγων τιμῆς· ἐπεὶ δὲ διπλοῦν ἐντεθέθεν
 ἡμῶν παρτεῖσαι ποιουμένων ὁ κέρδος· ὁ μὲν τοῖ
 παρὸς τὸ ἀλήθειαν ἡμᾶς ἐπιδράζει· ὁ δὲ τοῖ, τὸ νο-
 μιμῆς ἐν γράμματι δουλείας καὶ πολιτείας ἀπά-
 ρην· πῶς, καὶ τίνα ἔσπον; ὑποχωρούσης δηλαδὴ τὸ
 σκιά τῆ τῆς φωτὸς πρηνείας, καὶ τὸ ἐλθῶν τῆς
 γράμματος ἀντισφροσύνης τὸ χαρίτος· ὡν ἡ πα-
 E ρουσα πρηνήγυεις μεθόριος ἴσταται, τὸ ἀλήθειαν τῆν
 τυπαλῶν συμβόλων αἰνῶν παρδαθῆναι, καὶ τὰ νέα τὸ
 παλαῶν ἀντισφροσύνας. τὸ τοῦ ὁ Γ' αὐλός, ἡ θεία
 τῆς πνεύματος σάλπιγγς ἀνακέραγε, λέγων· εἰ-
 λὺς ἐν Χριστῷ καὶ ἡ κλίσῃς, ἀνακαίνιζεσθε· τὰ ἄρ-
 χῆα πρηνήθην· ἰδοὺ γέρονε τὰ πάντα καὶ ἡ.
 Ἐπειδὴ γὰρ μηδὲν ἐτελείωσεν ὁ νόμος· ἐπεισα-
 γωγῆ δὲ κρείττονος ἐλπίδος δι' ἧς ἐπίζομεν τῶν
 Θεῶν τὸ χαρίτος ὅξεφαιθι τερμαῖς ἡ ἀλήθειαν αὐτὸς

Reg. ἀπὸ
 ξιν.
 Reg. ἀπὸ
 λουμ. sic
 passim e
 mendata
 plura,
 ctaque.

ἐαυτὸν καθεὶς ὁ τῆ νόμου δοτὴρ ἀφοράτως εἰς κέ-
 νωσιν οἰκονομικῶς, ἀΐθετος παρελήλυθεν, ἵνα
 πληρώσῃ ὃ λείπον, καὶ ἀπιδῶ ἢν χροῖων τὰ
 κρείττω καὶ τελεώτερα· ὃ δὴ καὶ ὁ ὑψηλὸς βου-
 λωτὶ ἀπ' Ἰωάννης, ἡ θεολόγος τῆ Λόγου βρογῆ,
 διασημαίνει σαφέστατα· ἐν τῆ πληρώματος
 αὐτῆ, λέγων, ἡμεῖς πῶντες ἐλάβομεν, καὶ χά-
 ριν αὐτὶ χάριτος. αὐτῆ γὰρ κενώτης, εἶτα
 καὶ μορφωθέντος ὑπερφυσικῆς εἰς ἡμῶν ὃ ἡμέ-
 τερον, ἡμεῖς ὃ πλῆρες ἐλάβομεν, καὶ πῶν αὐτι-
 δοθεῖσθαι τῆ ληφθέντος φουράματος, κατεπλου-
 πώθημεν θέσει. οἰκουῖ ἀγαλλιάσθαι τὰ σύμ-
 πῶντα σήμερον, ἔ ἡ φύσις σκιρτάτω. βύφραμέσθαι
 ὁ ἕσπετος αἰώθεν, καὶ ἀνεφέλαι ῥομάτωσθαι διχαμο-
 σωῖν. σαλαξάτω τὰ ἔρη γλυκασιμῶν, ἔ οἱ βρονοὶ
 ἀγαλλίασιν· ὅτι ἠλέησε κύριος τὸν λαὸν αὐτῆ,
 ἐλείψας κέρας σωτηρίας ἡμῶν ἐν οἴκῳ Δαβὶδ τῆ
 παιδὸς αὐτῆ, πῶν ὑπεράνωσθαι τῶν αἰαν-
 δρον, εἰς ἡς ὁ Χριστὸς ἡ σωτηρία τῶν ἐθνῶν, καὶ
 ἡ παροδοκία.

Χορβύτω δὴ τῶν πᾶσα νῦν βῆνωσθαι ψυ-
 χῆ· καὶ συγκαλείτω πῶν κλίσει ἡ φύσις πρὸς
 χαρῆσθαι ἑαυτῆς, καὶ ἀνάπλασιν. εἶρα σπι-
 τῶνως πρὸς ἑαυτῶν· ἡ γὰρ ἀπαῖς καὶ εἶρα, πῶν
 θεόπαιδα πῶν ῥένον ἐπαυδοποίησιν. πῶν ῥένοι χα-
 ρέτωσθαι· πῶν γὰρ ἀσπορον γῆν ἡς ὁ καρπὸς
 ἀγέωρητος, ἡ ἀκαρπὸς εἰς ἐβλάσθαι ἀρούρα. μη-
 τέρες σκιρτάτωσθαι· ἡ γὰρ ἀρῆνος μήτηρ πῶν
 ἀφθορον μητέρα, καὶ πῶν ῥένον ἀπέτεκεν. γυνᾶ-
 κες κροτεῖτωσθαι· γυνὴ γὰρ ἡ πάλαι τῆ ἀμῆρτίας
 πῶν ἀφορμῶν χροδύσασθαι, πῶν ἀπῶν χῆν ἀρῆ
 τῆ σωτηρίας εἰσκέμικεν· καὶ ἡ πάλαι κατὰ
 κριτος, εἰδείθη θεόκριτος· μήτηρ ἀνδρος ἐκλε-
 λεγμένη τῆ πλάσθαι, καὶ τῆ γῆρος ἀνόρθω-
 σις. πᾶσα τῶν ἡ κλίσις, ὑμνεῖτω καὶ χορβύτω,
 ἔ σπυροφερέτω πῆ τῆ ἡμέρας ἐπάξιον. γῆεσθαι
 μία κοινὴ σήμερον οὐρανῶν καὶ ἐπιγείων πῶν ἡ-
 γμεις· καὶ σπυροραξέτω πῶν ὅσον ἐγκόσμιόν τε
 καὶ ὑπερκόσμιον σύγκριμα. σήμερον γὰρ τῆ
 πῶντων κλίσει ὃ κλίσει ἀνοδομηται τέλειος·
 καὶ ὃ κλίσει τῶν κλίσει, θεῶν ἐναύλισμα χα-
 νοσφετῶς ἐποιμάξεται. σήμερον ἡ τῶν ἀπο-
 γεωθεῖσα φύσις, εἰς χῆν λαμβάσει θεώσεως·
 καὶ πρὸς δόξαν ὁ χροῖ πῶν αἰωτάτω μετάρ-
 σιος ἀταξέχην ἐπέγειται. σήμερον εἰς ἡμῶν ἀπῶ
 ἡμῶν ἀπῶ χῆν ὁ Ἀδάμ τῶν Θεῶν πρὸς φέρων,
 πῶν Μαρῆν ἀπῶ χῆται· καὶ τῆ ὄλου φουράματος

A legis ipse conditor, quâ nemo ratione
 possit dicere, seipsum exinanens per
 incarnationem demisit, ac processit ho-
 mo, ut impleret quod deerat, ac dete-
 riorum loco meliora, ac perfectiora in-
 ferret: quod & sublimis Ioannes, Dei-
 tatis Verbi tuba illa, apertissime signifi-
 care velit, dicens: *De plenitudine eius*
nos omnes accepimus, & gratiam pro
gratiâ. Cum enim sic ille exinanitus ef-
 set, tumque nostram ex nobis mirabili-
 ter naturam induisset, plenitudinem
B ipsi accepimus, locoque assumptæ con-
 spersionis, redditæ deitatis diuitias con-
 secuti sumus. Omnia igitur exultent ho-
 die, ac saliat natura. *Latetur cælum de-*
super, & nubes spargant iustitiam. Stil-
lent montes dulcedinem, & colles exul-
tationem; quoniam misertus est Domi-
nus populi sui, erexitque cornu salutis
nobis in domo David pueri sui; nempe
 immaculatissimam hanc, inuptamque,
 ex quâ Christus, salus ac expectatio
 Gentium.

Ioan. 1. v. 16.

Isai 45 v. 8.
Am 9. v. 13.
Psal 64. v. 13.

Luc. 1. v. 69.

C Nunc ergo choros ducat, proba om-
 nis ac grata anima; naturaque, creata
 vniuersa ad suæ ipsius renouationis, ac
 reformationis gaudia conuocet. Steriles
 concitè accurrant; nam quæ orba pro-
 le, ac sterilis erat, diuinam prolem Vir-
 ginem, filiam suscepit. Gaudeant vir-
 gines, infœcunda enim tellus, nullo
 fœcundam semine terram germinauit,
 cuius fructus, nullâ viri cultus operâ exi-
 stit. Matres gestiant; mater namque ste-
 rilis, incorruptam matrem virginem-
 que peperit. Plaudant mulieres; mulier
 enim peccati olim vltro auctrix, salutis
 modò primitias inuexit; quæque pri-
 dem fuerat rea, diuino fuit iudicio pro-
 bata; innupta electa conditoris mater,
 ac instauratio generis. Omnia ergo crea-
 ta decantent, ac choros ducant, di-
 gnumque aliquid diei lætitiæ inferant.
 Vna hodie cœlestium terrestrumque sit
 communis festiuitas, pariterque quic-
 quid inferni supernique mundi est,

I
Gratulatoria
pro Mariæ
Natalitiis.

E diem solemnem agat. Hodie namque
 Creatoris omnium, creatum delubrum
 exadificatum fuit; ac creatura, diui-
 num Creatori, nouâ decentique ratione
 præparatur hospitium. Hodie natura
 prius è terrâ orta, deitatem primò acci-
 pit; puluisque, ad supremum gloriæ
 apicem sublimis excurrere contendit.
 Hodie ex nobis, nostri loco, Adamus
 primitias Deo offerens, Mariam primi-
 tias facit; totiusque conspersionis antè

subacta massa, ad generis reformationem per eam in panes formatur. Hodie magnus virginitatis retegitur sinus, inuiolatumque veræ incorruptionis margaritum, Ecclesia vt sponsa induitur. Hodie clara hominum ingenuitas, primæ à Deo formationis munus recipit, adq; seipsam postliminiò redit: quemq; vitiositatis ignobilitas speciei decorem obscurauit, nûc natura natæ eius matri adhibens, qui est *speciosus*, optimam, planeq; diuinam formationem accipit; proprièque ac verè formatio, instauratio fit; instauratioq; deificatio; illaq;, principalis exëplaris per similitudinem expressio.

Hodie sterilis, contra spem inuenitur mater, prolifq; illa sine patre, parens, ex non genitalibus lumbis germinans, naturæ genitura sacrauit. Hodie diuinæ purpuræ imbutus est color, pauperque hominum natura, regiæ dignitatis habitum induit. Hodie iuxta quod oraculis Prophetarum editum est, Dauidis germinauit furculus; semper, inquam, virens virga Aaron, quæque *virgam* virtutis Christum effloruit. Hodie puella Virgo, ex Iudâ, Dauideque procedit; regni, sacerdotique eius præ se speciem ferens, qui secundum ordinem Melchisedec sacerdos fuit, non secundum ordinem Aaron. Hodie gratia, mysticum dealbans diuini sacerdotij Ephod, Leuitico typicè prætexuit semine; Deusque, regalem inficiens purpuram, Dauidico sanguine purpurauit. Atque vt verbo dicam; hodie humani generis reformatio incipit, mundusque veteratus summè deiformem elementationem accipiens, secundæ à Deo formationis inchoationem suscipit. Quia enim prima hominum formatio ex mūdâ terrâ, ac incontaminatâ Deo auctore extiterat; naturaque, per inobedientiæ lapsum, quâ è vitali loco eiecti fueramus, gratiâ spoliata, cognatam dignitatem obliterauerat; atque paradisi deliciis corruptibilem vitam commutauerat, ceu quandam hæreditatem nobis obtingentem, atque ex se mortem, ac qui mortem consequitur, generis supremū intetitum progignentem. Cùmque item vniuersi, terram cælo præopraffent, spes omnis salutis sublata erat; supremoque natura indigebat auxilio. Nulla verò lex erat, quæ ægritudini sanandæ foret; non innata; non quæ in literâ posita est; non Prophetarū ignem spirans ac reconciliatorius sermo; non si qua humanæ naturæ vitia emendare

Pfal. 44. v. 3

Ier. 33. v. 13. Apud 70. est c. 40. Num. 17. v. 8.

Pfal. 109. v. 2.

Pfal. 109 v. 4.

Hebr. 7. v. 15.

A ἡ ζῦμη ποφουραγείσα, δι' αὐτῆς ἔργοποιεῖται πρὸς τὸ ἔργον ἀνάπλασιν. σήμερον ὁ μέγας κόλπος τῆς πρῆξιας ἀνακαλύπτει· καὶ τὸ ἄστυλον μῦστα-ρίτιον τῆς ἀληθοῦς ἀφθορίας ἡ ἐκκλησία νυμφικῶς περιήταται. σήμερον ἡ καρὰ τῆς ἀνθρώπων εὐ-γνώσιας, τῆς φωτῆς θεοπλασίας ἀπολαμβάνει τὸ χάρισμα, καὶ πρὸς ἑαυτὴν ἀντεπάνει καὶ ἡ ἀπημύ-ρωσεῖ καλλοῖς εὐωρεπείαν ἡ τῆς καρίας δυσχρῆσια, τῶν πλῶν ἡ φύσις τερθείση τῆς μηδὲ τῆς ὠρεσίας ἡ πο-
B σαγρῶσα, πλάσιν ἔργῳν τε ἔργοπεπεσάτιον δέχεται. ἔργῳ κυρίως ἡ πλάσις, ἀνάκλησις· καὶ ἡ ἀνάκλησις, θέωσις· ἡ δὲ, πρὸς τὸ ἔργον ἐπιπο-
μύωσις.

Reg. 10

Reg. 11

Σήμερον ἡ γείρα, μήτηρ πρὸς ἐλπίδα εὐρίσ-κεται, καὶ τοῦ μήτηρ ἀπάτορος ἔξ ἀγνῶν λα-γνῶν βλαστάνουσα, τῆς γενῆς ἀγαθῆς τῆς φύσεως. σήμερον ἡ εὐωρεπῆς τῆς θείας ἀλουργίδος καρτε-ρηώτη βαφῆ, καὶ τῆς βασιλικῆς ἀξίας, ἡ πενήτη ἀνθρώπων ἀμφιένου φύσις. σήμερον ἡ Δα-
C υῖτική ποφθητικῶς ἔξελεσθησεν ὄρπιξ, ῥάβδος Ααρὼν ἀειθαλῆς χρηματίσασα, καὶ ῥάβδον δυ-νάμεως ἡμῶν τῆς Χριστῶν ἔξαιρήσασα. σήμερον ἔξ Ιουδα καὶ Δαβὶδ πρῆξιος κέρη ποφέρχεται, βα-σιλείας ἔξ ἱερατείας ἡ ποφράφουσα ποφσωπον, ἔξ ἔργῳ τῆς ταξίν Μελχισεδέκ χρηματίσματος· ἀλλ' οὐ καὶ τῆς ταξίν Ααρὼν ἱερατευσματος. σήμερον τὸ μυστικὸν τῆς θείας ἱερατείας ἐφουδῆ, ἡ χρῆσις λυκαί-
νασα, Λυβιτικῶς τυπικῶς ποφεξέφανε ἀπέρμα π-
καὶ τῆς βασιλείου ἀλουργίδα βάψας, Δαυιτικῶ
D Θεὸς ἐποφφύρωσεν ἅμα π. ἔξ στωελόντα φάνα, σήμερον ἡ τῆς φύσεως ἡμῶν ἀνὰ μόρφωσις ἀρχεται, καὶ ὁ γηραστῆς κόσμος, θεοειδεσάτιον λαμβάνων σοι-σοιχείωσιν, δούτερας θεοπλασίας ποφοίμα δέχε-ται. ὅτι τῆς ποφρῆ τῆς ἀνθρώπων ἔξ ἀνάπλασις, ἐκ καρὰς γῆς ἔξ ἀσπίλου δεδημούρητο· ἡ φανίσε δὲ τῆς ποφσφουῆς ἡ φύσις ἀξίωμα, συλη-θεῖσα πλῶν χρῆσιν ὅτι τῆς ποφρακῆς ὀλιθήματι, δι' ἧς ἔξεργήθημεν τῆς ζωηροῦ χηρίσ, ἔξ τῆς ἐν ποφραδεῖσφ-
τσφῆς ἡ φύσις τῆς βτικηρον ζωῶν ἀντηλλάξατο,
E κληρον ἀπέρ πῆνα πατρῶων εἰς ἡμας καρτμήσα-σθμ, ἔξ ἧς ὁ θάνατος, καὶ ἡ ἐντελέτη ἔργῳν καρτφ-ροεῖ. εἶτα τῆς κατῶ χωρῶν τῆς αἰῶ πάντων ἀντελομέ-νων, πᾶσα μὲν ἀφῆρητο σωτηρίας ἔργῳ· εἰδῆτο ὅτι βο-
θείας ἡ φύσις τῆς αἰωτάτω· νόμος τε ἡ ἔδειξ πρὸς
ιαφείας ἔξ ἔργῳσηματος ἔξ ἡ ὅτι ἔξ ἀμματα πεί-
λθμος· ἔξ ὅτι ποφρητῆς πυρίπνοισ ἔξ ἀλλοκλή-
ριος λῶρος· ἔξ ὅσα τῆς ἀνθρώπων οἶδεν ἐπῆμορ-
φουῶ

Reg. 12

Reg. 13

ἰσὺν φύσιν· καὶ οἷς αὐτὰ χαρὰ ῥαδίως ἀνεκράσθη· ἅπαντες πρὸς τὴν ὑπερόχην δὴ γέννησαν· ἠυδοκῆσεν ἄρτι πότε ὁ ἦν ὅλων ἄριστος ἑσθλὸς Θεός, οἷον πῶς ἀπαρμόνιον καὶ νεοπαγῆν κέσμον ἄλλον ἄριστον ἔπιδειξαδα· καὶ πρὸς ἐγκαταστήσασα πάλαι τὴν ἀμύρπας ἔπιφορῶν, δι' ἧς ὁ θάνατος, ἀναχαρπίσασα τῶς· εἶδ' οὕτως ξένου πῶς καὶ ἀδούλωτον, καὶ ὄντως ἀπαρτεσάτω ἡμῖν ἡμεῖς ἀδείξασα ζωῆν, τοῖς ἀγαθῶν ἀνθρώποις δηπουθεν τὰ τῆς θεογονίας βασιλείασι.

Πῶς οὖν ἔδωκεν αὐτῶν εἰς ἡμᾶς παρελθεῖν πρὸς τὴν ὑπερόχην· μετὰ τὴν τεύξασα, καὶ ἡμεῖς ἀδοξοπάτω, καὶ νόμοις θεοῖς ἐμπαρῆσασα. ἢ οὐχὶ Θεοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ ἡμῖν ἔπιφανέντος, καὶ νόμοις φύσεως εἰκόντος, καὶ τοῖς κατὰ ἡμᾶς, ὡς οἷον, λόγους ἐμπαρῆσασα καὶ νεοπαγῶς ἔπινεύοντος; τῶς δὲ πῶς ἔσπον εἰς τῶς ἀρεῖται αὐτῶν· ἢ πρὸς τὸν καθαράν καὶ ἀνεπαφῶν ἀφαινομένης τὰ μυστήρια παρελθεῖν· εἶτα κωφορῶσας τὴν ὑπερόχην, νόμῳ τοῖς νόμοις ὑπερῶν τῆς φύσεως; αὐτῆ δὲ τῆς ἀφ' ἡμῶν νοῦτο, πρὸς τὴν μόνον ἐκείνης, τῆς παρελθεῖν παρὰ τῶν ἡμεῶν ἐκλελεγμένης ὡς πρὸς τὴν κτίσεως; αὐτῆ ὅτι ἡ θεοτόκος Μαρία, ὅς θεοκλήτου ὄνομα, ἧς ἐκ τῆς μετὰ ἑαυτῶν ὁ ὑπερόχης παρελθῆσεν, ὡς αὐτὸς ἑαυτῶν κακοποιήσας ὑπερόχης ἐπήξασα· ὅτι μὴ διέφθρε πρὸς τὴν ἡμεῶν ἢ τεύξασα, μηδὲ ἀσπῶς ὅς τῶν ἐδέδεται. Θεός γὰρ ὡς, εἰ καὶ ἑαυτῶν κῶς ἡμεῶν παρελθῆσεν, λογίας αὐτῶν, καὶ ὡδίνων χωρῆς, ὡς αὐτῶν καὶ τὰ μητέρων ἢ μητέρα ἐκφύξασα, παρελθῆσεν ἐκτῆσασα γάλακτι ὅν ἀρδύδρως ἐπαμδοποίησε· καὶ ἢ πρὸς τὸν ἀσπῶν ἀποκνήσασα ἡμεῶν, μὴ πρὸς τὸν ἀγνῶσασα· οὐα καὶ μετὰ τῶς τῆς πρὸς τῆς ἀσπῶν ἀφαινομένης· ὡς δὲ ἔσπον καὶ θεοτόκος εἰκόντως κηρύσσεται· καὶ πρὸς τῆς σμυνεται, ὅς ἡμεῶν παρελθῆσεν· καὶ Θεός ἀφαινομένοις ἐνούμενος· εἶτα ἑαυτῶν φαινομένης, τῆς οἰκίας δόξης ἡμεῶν ὅς ἀξίωμα· ἢ γὰρ τοῖς παρελθῆσεν ἐκείνης ἡμεῶν ἢ ἡμεῶν φαινομένης τὴν ἀφαινομένης ἡμεῶν ἀφαινομένης τὴν ἀφαινομένης.

Ἦλθε ποῖνω ἡμῖν ὁ λόγος ἐπ' αὐτῶν λειπὸν ὅς καὶ· καὶ τῶν ἐγὼ σήμερον πρὸς τῶν καὶ λαμπαρῶν ἐστῶν τὴν ἑαυτῶν πρὸς τῶν ἡμῖν παρελθῆσεν, τὴν ὑπερόχης καὶ τῶν παρελθῆσεν.

comparata sunt, ac quibus fortè ad primam reducenda fore facillè videbatur ingenuitatem: tunc tandem placuit uniuersorum opifici optimo Deo, vt velut concinnissimum quemdam, ac recens compactum mundum alium exhiberet; haec tuncque grassantem peccati luem, ex quâ mors esset, compesceret; tumque nouam quandam, liberamque à feruitute, atque ab affectionibus verè vacuissimam vitam, nobis vtique diuinæ regenerationis baptisinate renatis, monstraret.

Reparandi consilium, ac modus.

Quo igitur modo, magnam hoc, maximèque nouum ac mirabile, diuinisque congruentissimum legibus, in nos beneficium procedere oportebat, nisi ita vt Deus nobis per carnem appareret, ac naturæ legibus cederet, nostrisque, vt nouit rationibus, nouâ decentique ratione vitam instituire annueret? Quæ id verò in finem deduceretur, nisi munda ac intacta Virgo mysterio prius ministraret; tumque lege, naturæ superante leges, eum qui substantiâ maior est, vtero gestaret? Hæc autem quænam alia intelligatur, præter eam, quæ ante omnes generationes, vniuersæ creaturæ auctori fuit electa? nempe, Maria Dei Genitrix, à Deo illud vocatum nomen, ex cuius vtero processit indutus carnem maior ille deitate; quæque sibi is in templum, admirabili planè compegit ratione. Non enim corruptus fuit puerperæ vterus, nec susceptæ proli fuit necessarium semen. Quippe Deus erat, tametsi carnali ratione voluit nasci, sine carnali concubitu, ac absque doloribus, vt & Mater, quæ matrum essent effugeret, mirabiliter lactans, quem innupta Filium suscepisset; Virgoque, nullo satam semine prolem edens, virgo casta maneret; post etiam partum integra virginitatis signacula ferens: quo planè modò, tum Deipara meritò prædicatur; tum honestatur virginitas; partusque adoratur: ac Deus se hominibus vniens, tumque carne apparens, suæ gloriæ dignitatem largitur: atque mox muliebris sexus primam emendat maledictionem, factus ipse salutis initium, qui initium peccati extitisset.

Iam itaque ad ipsum caput nobis devenit oratio, hincque ego laudator hodie, splendidusque sacri huius lautissimi epuli conuiuia, communem vobis apponens lætitiâ, processit. Cum enim,

vt dixi Redemptor generis, nouam priori succedaneam natiuitatem ac formationem exhibere voluisset; quemadmodum illic prius, accepto limo ex virgine ac illibatâ terrâ, primum Adam effinxit: sic & hîc modò, suæ ipse Incarnationis auctor, alterius, vt sic dicam, vice terræ, mundam hanc, immaculatissimamque Virginem è totâ naturâ eligens, nostrumque ex nobis in eâ figmentum, nouâ ratione componens, Adâ fictor, nouus Adam effectus est, vt recens ipse, temporibusque nihilominus superior, veteri illi salutis causa foret. Quæ autem illa, ac quibus fata parentibus, age dicamus, succinctè, vt licuerit, gestæ rei narrationem decurrentes.

Quales Ioachim ac Anna Mariæ parentes.

Hæc itaque, quæ eximia quædam, omniumque maxima gloriatio sit, Dauidis quidem nata est filia; Ioachim autem semen: ac Euæ quidem neptis; Annæ verò proles. Ioachim enim vir mitis, modestusque, ac diuinis innutritus legibus; cum sobriè vixisset, Deoque constans adhereret; ac sic perseueraret, consenuerat orbis filiis; cum natura quidem vegeta esset, nec eius tamen vigori gratiæ munus responderet. Sed & Anna Dei amans: sobria quidem ac casta, sed sterilis; viri amans, sed liberis carens; ac cum legis Dominicæ honorem vnum meditaretur, stimulantibus vndique sterilitatis in dies aculeis, atque vt par est affici quibus nulla sit suscepta proles, molestè ferebat; tristabatur; dolebat, non se ferens orbam liberis. Cum sic autem Ioachim ac Anna tristitiâ tenerentur, quod deesset proles generis futura hæres, hætenus quidem haud omninò spei scintillam extinxere, ambo autem prolem concedi, ad fuscitandum eis semen, orabant. Ambo igitur exaudibilem illam Annam imitati, templo assidui erant; Deumque, vt orbitatem solueret, ac fructum sterilitati daret, supplicibus votis exorabant. Nec prius remiserunt contentionem, quàm vt voti compotes facti essent. Et verò euaserunt compotes. Non enim spei donum, doni ipse dator, remisit inane. Sic enim querulis vocibus obsecrantibus, ac Deo supplicantibus, affuit citò, quæ non tardat, virtus; illique, quibus ederet fructum; huic, quibus prolem pareret, vires adiecit: hætenus siccatis genitalium organorum meatibus, fœcunditatis in-

Prolem à Deo impetrant.

A γένους. βουληθεὶς γὰρ ὡς ἔφην τῶ γένους ὁ λυτρωτῆς, νέδω αἰτεπεδείξαομαι τῆς παρτέρας γήνησιν καὶ ἀάπλασιν. ὡπερ ἐκεῖ παρτέρον ἐκ πρρηνικῆς καὶ ἀεπάφου γῆς πηλὸν ἀελόμυθος, τὸ παρτόν Αδάμ ἐπλασούργησεν. οὕτω καὶ νῦν ἐν τῷ τα πτω οἰκείαν ἀρκωσιν ἀυπουργῶν, αὐτὴ ἄλλης, ὡς ἀν εἰποιμὴν γῆς, τὸ καθαρόν τε καὶ ὑπαράμυθου τῷ πρρηνον τὸ ὅλης φύσεως ἐκλεξάμυθος, ὃ κατ' ἡμας ἐξ ἡμῶν ἐν αὐτῇ κρινοποιήσας, νέος Αδάμ ὁ πλασουργὸς τῶ

B Αδάμ ἐρημησάσεν, ἵνα τὸν παλαιὸν ὁ παρτέρας, ὑπαρτέρας, ἀισώσεται. ἀλλὰ τίς οὐ τα, καὶ πῶν ἔφου γένεον λέγωμυθὸν ἐπιτεργάδω, πτω ἰσορίαν ἐπιδραμόντες εἰς δυνάμιν.

Αὐτὴ τοίνυν ὁ παρτων ἀυρημησάτων ὄξαρετον ἀυρημα, θυγάτηρ μὲν ἔφου τὸ Δαβίδ· ἀπέρμα δὲ, τῶ Ιωακείμ· ἀπόργος μὲν τῶ Εὐάσ, γήνημα δὲ τὸ Ἀννης. Ιωακείμ γὰρ αἰὴρ παρτός, ἐπεικῆς, καὶ νόμοις ἐντεδραμύθος Θεοῦ· σπαρτέρας μὲν βιοίς, Θεῶν δὲ παρσκαρτεράν· οὕτω δὲ ἀυτελάν, ἀπαις κατεγήρα τὸ βίον· ἀκμαζούσης τῆς φύσεως, ἀλλ' ἐκεῖ ἐχούσης τῶ γένους ἀυπιδωρο. Ἀννα, καὶ αὐτὴ φιλόθεος· σῶφρων, μὲν, ἀλλὰ σείρα· φίλανδρος, ἀλλ' ἀτεκνος· καμυδὲν ὅτι πτω τὸ νόμον Κυρίου πμῶν ἐμμελετήμα φέρουσα· αὐτὴ τῆς σφρώσεως παεινυπομήνη τοῖς κένθροις ὀσημέραι, καὶ οἶα πάγειν τῶ ἀτεκνούσας εἰκῆς, ἐδυσφόρει· ἡμῶν ἡγαμω, πτω ἀπαυδείμ οὐ φέρουσα. οὕτω δὲ λυπῆς

Reg. παρταυρημα.

C κατερημησάσεν Ιωακείμ καὶ ἡ στωοίκος, ὅτι μὴ πῶς ὑπῆν ἐκείνοις τῶ γένους ὅτι κηρος, Reg. ἀπτεως μὲν τῆς ἐλπίδος αὐτοῖς ἐκεῖ ἐσέεσθη κουρι. τελείως ἡ θρυαλλίς· βύχη δὲ ἡμῶν ἀμφοτέρων, παρταυρημῶν τέκνον αὐτοῖς εἰς ἀάτῆσας ἀπέρματος· καὶ δὴ πτω ὄξακουσον Ἀνναν παρταυρημῶντες ἐκάτεροι, τῶ ἱερῶ παρσμεῖχον· λιπῆς τὸν Θεὸν ὄξεμείλιασιν, δοδυναμ λυσιν τῶ ἀτεκνία, καὶ καρπὸν τῶ σφρώσει. οἱ οὐ παρτέρον ἀνηχῆμ, παρῖν τῶ ποδουμῶν τύχουσι. καὶ δὴ καὶ πετυχήκασιν. οὐ γὰρ μεθῆκε τῆς ἐλπίδος ὃ δῶρον, ὃ τῶ δῶρου δωτήρ. οὕτω γὰρ ποτνιαμῶν καὶ λιπῆροσι ὃ θεῖον, ἐπέση γῆτον αὐτοῖς, ἡ οὐ βραδυώουσα δυνάμιν· καὶ τὸν μὲν εἰς καρπογνίαν· πτω δὲ, εἰς παυδοπίασιν ἐνεύρωσε· ἐ τοῖς ὄξεραμῶν τῶ γῆνι πτω ὄργῶν πόροις, ἱκμάσι ἀπέρμα-

Reg. ἀμφοτέρων.

D κατερημησάσεν Ιωακείμ καὶ ἡ στωοίκος, ὅτι μὴ πῶς ὑπῆν ἐκείνοις τῶ γένους ὅτι κηρος, Reg. ἀπτεως μὲν τῆς ἐλπίδος αὐτοῖς ἐκεῖ ἐσέεσθη κουρι. τελείως ἡ θρυαλλίς· βύχη δὲ ἡμῶν ἀμφοτέρων, παρταυρημῶν τέκνον αὐτοῖς εἰς ἀάτῆσας ἀπέρματος· καὶ δὴ πτω ὄξακουσον Ἀνναν παρταυρημῶντες ἐκάτεροι, τῶ ἱερῶ παρσμεῖχον· λιπῆς τὸν Θεὸν ὄξεμείλιασιν, δοδυναμ λυσιν τῶ ἀτεκνία, καὶ καρπὸν τῶ σφρώσει. οἱ οὐ παρτέρον ἀνηχῆμ, παρῖν τῶ ποδουμῶν τύχουσι. καὶ δὴ καὶ πετυχήκασιν. οὐ γὰρ μεθῆκε τῆς ἐλπίδος ὃ δῶρον, ὃ τῶ δῶρου δωτήρ. οὕτω γὰρ ποτνιαμῶν καὶ λιπῆροσι ὃ θεῖον, ἐπέση γῆτον αὐτοῖς, ἡ οὐ βραδυώουσα δυνάμιν· καὶ τὸν μὲν εἰς καρπογνίαν· πτω δὲ, εἰς παυδοπίασιν ἐνεύρωσε· ἐ τοῖς ὄξεραμῶν τῶ γῆνι πτω ὄργῶν πόροις, ἱκμάσι ἀπέρμα-

E δουμῶν τύχουσι. καὶ δὴ καὶ πετυχήκασιν. οὐ γὰρ μεθῆκε τῆς ἐλπίδος ὃ δῶρον, ὃ τῶ δῶρου δωτήρ. οὕτω γὰρ ποτνιαμῶν καὶ λιπῆροσι ὃ θεῖον, ἐπέση γῆτον αὐτοῖς, ἡ οὐ βραδυώουσα δυνάμιν· καὶ τὸν μὲν εἰς καρπογνίαν· πτω δὲ, εἰς παυδοπίασιν ἐνεύρωσε· ἐ τοῖς ὄξεραμῶν τῶ γῆνι πτω ὄργῶν πόροις, ἱκμάσι ἀπέρμα-

γραίας ἐπινοήσας, εἰς ἀγόνων, γνήμιος εἰρ-
 γάσατο. καὶ δὴ λοιπὸν εἰς ἀκάρπων τε καὶ ξη-
 ράν, ὡς ἐνύχρω ξύλων, καρπὸς δὲ κλεῖς ἢ
 πλούμιμος αὐτῇ περὶ τῆς ἡμῶν δεξιᾶς ἐ-
 σεν. καὶ λέλυτο δὴ τὰ δεσμά τ' ἐφρώσεως.
 καὶ γνήμιος ἢ δὲχῆ περὶ ἐλπίδας ἐδείκνυτο.
 καὶ παροδοχὸς ἢ ἀγνος. καὶ καλλίπαις ἢ ἀκ-
 τεκνος.

Ἐπεὶ δὲ προσήλθεν ἐκ τ' ἀγνίου μήτρας,
 ἢ ἐκ μήτρας τ' ἐσάχμω τ' ἀφθαρίας ἐκφύ-
 σασα, τῷ ναῶ τῷ τέλει τ' ἡλικίας τ' ὡρεῖτον
 ἀγροῦσαν ἀγῆς, οἱ τεκόντες προσαγαγόντες
 αἰθέροσμ. ἦς, ὁ πλὴν ἐφημερίῳ τότε τ' ἱε-
 ρατείας ἐπιτελῶν ἱερδὸς, τὰς περὶ τῆς ὡς
 εἶδεν χορείας ἐπιπροσθεν προσπορευομένης τε
 καὶ σιωφεπομένης, ἦδη τε, καὶ λίαν ἐγε-
 γήθη, ὡς τῷ ἐν ἐλπίδι, ἦδη τὰς θείας
 εἰσαργῶς ἐκβάσας τεταμένους, καὶ οἷ' τι σε-
 πτόν καλλίερμα, τ' θεῖον αἰάθημα τῷ Θεῷ
 κατερίωσεν. εἰς αὐτὰ τὰ τῷ ἀγίων ἀδύτα
 τῷτο τ' μέγα τ' σωτηρίας θυσιαίσιμα κε-
 πατέρημος. ἐν οἷς πλὴν παῖδα ἢ λόγος οἰοῖ
 θαλάμοις νυμφικῆς ἐμβατεύουσιν σιτεῖσθαι
 ἔσφι, μέγιστος ὁ μικτείας ἐπέση καρὸς. ὅς
 παρὲς πόντος αἰῶνος διώριστο, αὐτὰ τε τῷ
 εἰς αὐτῆς φῶτι δι' ἀσπλαγχνίαν ἀρρήτων, καὶ ὅ
 παρὲς πάσης κίσεως καὶ χρόνου, ἐξ ἀσπλη-
 πης, τῆς αὐτῶν φύσεως. καὶ τῷ συμφυεῖ,
 καὶ σιωφροῦ, καὶ προσκοικητῶ αὐτῶ πνεύμα-
 τι. ὡν ὡς μία θεότης, οὕτως καὶ φύσις, καὶ
 βασιλεία. μὴ μετρίωδη, μηδὲ ἀπαλλο-
 τειομένη. μηδὲ πνί που τὸς ἐαυτῷ ἀγα-
 λάθησας, πλὴν τῷ τῷ ἡσαρχικῶν ἡσασεων
 ἰδιότητι. εἰς τῷτο χορεύων πόνηγεῖζω, ἐσπέν-
 δομα. καὶ τῷ μιντεῖ τῷ Λόγῳ προσάγω δῶρον
 ἑόρτιον, ὅτι μοι τ' εἰς τειάδα πίστεως τ' κε-
 φάλαγον, ὁ τῷ τῆς πόκος ἐγνώρισε. τῷ γὰρ
 ἀναρῶν Λόγῳ καὶ ὑοδ πλὴν οἰκείῳ ἄρκω-
 σιν ἀνυργεῖωτος, ἐ ὁ γνήσιος πατὴρ σιωδ-
 δοκῶ φαίνεται. καὶ τ' πνεῦμα τ' ἀγιον κοροπη-
 δῶν τε καὶ πλὴν κηδῶ ἀμάζον, τ' συλλα-
 βούσης τὸν ἀκατάληπτον.

Ἀλλ' ὡρα νῦν τὸν Δαβὶδ ἐρωτῆσαι, τί
 τὸς αὐτὸν ἐκείνον, ὁ τῷ ὄλων δρομῆς ἐφῆσε
 Θεός. ἀγε δὴ οἶν ὑμνογράφε. ἦν προσφῆ-
 τα. πῖνασε πλὴν κινύρω. κίνει τὰ
 κροίσματα. λέγε τραγῶς, τί σοι ὤμοσε

A fundens humorem, ex non genitalibus,
 genitales ac foeticos reddidit: iamque
 ex infœcundis arentibusque, tanquam
 ex humore vegetis arboribus, genero-
 sus nobis fructus, Virgo hæc immacu-
 latissima germinavit: suntque soluta
 sterilitatis vincula; ac contra spem, ge-
 nitalis oratio fuit; fœcundaque, prole
 carens; ac filiis orba, prolem præclaram
 habens.

Quod autem ex sterili matre pro-
 diisset, ex cuius vulvâ prodiit immorta-
 litatis spica, eam parentes primum flo-
 rentem ætatis florem, in templum ad-
 ductam, Deo obtulerunt: cumque is,
 qui id temporis sacerdotij vice funge-
 batur, præeuntes ac subsequentes co-
 mitantium virginum choreas aspexif-
 set, gaudius est, valdè que exultavit, tan-
 quam rerum in spe positarum divinos
 euentus perspicuè cerneret: ac velut
 venerabilem hostiam, diuinum dona-
 rium Deo consecrauit; atque in ipsa
 sanctorum penetralia, magnum hunc
 salutis thesaurum inferens, in eis depo-
 suit; in quibus ferunt, sanctam puellam
 velut in nuptialibus versantem thala-
 mis, ambrosiâ altam escâ, vsque dum
 tempus desponsationis aduenit: tem-
 pus utique ante sæculum omne præfi-
 nitum, tum ipsi, qui propter ineffabi-
 lem clementiam ex ipsâ voluit nasci;
 tum ei ex quo idem ipse ante creaturam
 omnem, tempusque, ac durationem,
 diuinâ natus est ratione; tum denique
 eiusdem naturæ, ac coæquali, adoran-
 doque eius Spiritui; quorum ut vna
 Deitas, sic & natura, regnumque; nul-
 lâ divisione, nullo extraneo; nullòque
 ad seipsam discrimine, eo excepto, quod
 diuinarum personarum consistit pro-
 prietate. Idcirco lætis tripudiis festum
 ago, ac libor; Matrique Verbi festiuium
 offero munus, quod eius mihi partus,
 fidei Trinitatis summam declarauerit.
 Æterno namque Verbo ac Filio, suam
 sibi formante ac vniente carnem; Pater
 quoque qui genuit proditur, ut com-
 placens, ac probans: sanctusque Spiri-
 tus ut infiliens, ac eius qui incompre-
 hensum concepit, sanctificans ven-
 trem.

Enimuerò tempus, ut ex Dauide
 quaramus, quid ad illum iureiurando
 vniuersorum locutus sit Deus. Age ita-
 que tu hymnographe: Ades, Propheta:
 agita, pulsaque cytharam; sonos per-
 cute; palam edicito, quid tibi iurauerit

Præsentatio
 ac educatio
 in templo.

Trinitas tota
 in Incarnat-
 ione declarata.

In Dauidem.

Reg. muros.

Reg. logos.

Reg. agia.

Pfal 131. v. 11.

Dominus. Quid iuravit? utique, ut ponat de fructu lumborum membrum super sedem meam. Hoc mihi iuravit, nec est frustratus. Iuravit, ac rebus sermones obfignavit. *Semel enim, inquit, iuravi in sancto meo, Si David mentiar: Semen eius in eternum manebit: Et thronus eius sicut Sol in conspectu meo; Et sicut Luna profecta in eternum, Et testis in caelo fidelis.* Hæc cum mihi iurasset, opere adimplevit: cum hæc oraculo edidisset, confirmavit. *Impossibile enim est mentiri Deum.* Ecce ergo videtur Christus secundum carnem meus prædicatus filius; idemque Dominus meus, ac

Pfal. 88. v. 38.

[Dei] Filius adoratus, canticis celebratur; adorantque eum eum omnes Gentes. Vident enim Virginali locatum sinu, tanquam in meâ sedentem sede. Ecce & Virgo, ex meo iam enata est sæmore; ex cuius utero, qui sæculis anterior est, in fine sæculorum prodiit assumptâ carne, humanamque coalitionem renouavit. Atque hæc ita.

Hebr. 6. v. 18.

Nos autem, Dei populus; plebs sancta; facer conuentus, tripudiò celebremus paterna: vim sacramenti honoremus. Pro concessâ quisque gratiâ, condignum solemnitati munus conferat: Patres, generis felicitatem; matres, amplam probamque prolem: steriles, peccati infæcundos partûs: virgines, duplicem incorruptionem; animæ, inquam, ac corporis: coniugatæ, moderationem laudabilem. Si quis in vobis est pater patrem Virginis imitetur. Tametsi prole orbis est, fœcundam decerpit orationem, eius fructum ex vitæ religiofæ rationibus colligens. Si qua mater lactans, lactanti Annæ filiam pro voto ab sterilitate, congaudeat. Si qua sterilis ac infæcunda fructum benedictionis non habet, concessum diuinitûs Annæ germen fide conueniat, ac sterilitatem amputet. Si quæ casta Virgo, Verbi efficiatur mater, animi statum ratione perornans. Si quæ coniungata, Deo offerat rationalem fructum, de iis quæ

Pfal. 71. v. 11.

Moralc.

precibus comparata sunt. *Simul in unum, dives & pauper; iuuenes & virgines, senes cum iunioribus; sacerdotes & leuitæ: reges & præfides: reginæ, ac principissæ; vniuersi pariter, ac vniuersæ, splendido comitatu iuuenulam deducamus, Deique Matrem, ac Prophetissam, ex quâ ortus Propheta ille aduenit, quem Moyses scripsit, Christus Deus, veritasque.*

Pfal 48. v. 3.

Pfal 148 v. 12.

Simul in unum, dives & pauper; iuuenes & virgines, senes cum iunioribus; sacerdotes & leuitæ: reges & præfides: reginæ, ac principissæ; vniuersi pariter, ac vniuersæ, splendido comitatu iuuenulam deducamus, Deique Matrem, ac Prophetissam, ex quâ ortus Propheta ille aduenit, quem Moyses scripsit, Christus Deus, veritasque.

A Κύριος. τί μοι ὠμοσεν; ἐκ καρποῦ τ' ὀσφύος μου, θῆσθ' ὅπτι τ' θρόνον μου. τὸτό μοι ὠμοσε, καὶ οὐκ ἠτέτησε. ὠμοσε, καὶ τοῖς ἔργοις τοῖς λόγοις ἐσφράσασεν. ἀπαξ γὰρ ὠμοσα φησὶν ἐν τῷ ἀγίῳ μου, εἰ τῷ Δαβὶδ ψεύσομαι. Ὁ ἀπέρμα αὐτῷ εἰς τ' αἰῶνα μένει, καὶ ὁ θρόνος αὐτῷ ὡς ἡλιος ἐναντίον μου. καὶ ὡς ἡ σελήνη κληρονομία εἰς τ' αἰῶνα, καὶ ὁ μῦθος ἐν οὐρανῶ πιστός. Ταῦτά μοι ὁμοσεν, καὶ ἐπλήρωσεν ἔργα. Ταῦτα κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀδύνατον γὰρ ψεύσασθαι Θεόν. ἰδοὺ δὴ οὖν ὁραταὶ καὶ ἡ ἀρχὴ Χριστός, ἐμὸς υἱὸς κληρονομός. Ἐ Κύριος ἐμὸς καὶ [Θεοῦ] υἱὸς παρθενογενής ἀδεται, καὶ πᾶντα ἔδνη αὐτῷ παρθενογενῶ. ὁρασι γὰρ αὐτὸν πῆρθενος ἐν θρονοῦ ἰδοὺ καὶ ἡ πῆρθενος αὐτῆ, τῆν ἐμὴν ἀρπὴ μνηρῶν ζέφυ. ἥς ἐκ μηδύος, ὁ παρ' αἰώνων παρὸς τὰ τέλει τῆν αἰώνων ἀρχαὶ τῶν παρθενογενῶν, ἐστὶ τῆν ἀφ' ἧς ἀνεκρίθη σὺ γκρίμα. καὶ ταῦτα μὴ οὕτως.

B ὁρασι γὰρ αὐτὸν πῆρθενος ἐν θρονοῦ ἰδοὺ καὶ ἡ πῆρθενος αὐτῆ, τῆν ἐμὴν ἀρπὴ μνηρῶν ζέφυ. ἥς ἐκ μηδύος, ὁ παρ' αἰώνων παρὸς τὰ τέλει τῆν αἰώνων ἀρχαὶ τῶν παρθενογενῶν, ἐστὶ τῆν ἀφ' ἧς ἀνεκρίθη σὺ γκρίμα. καὶ ταῦτα μὴ οὕτως.

C Ημεῖς δὲ, ὁ τῷ Θεοῦ λαός. δῆμος ἅγιος. σὺσημα ἱερῶν, χρυσόσωμα πάτρια. πημῶν τῶν μυστηρίων τῶν διδάμων. ἕκαστος καὶ τὸ δδθὲν αὐτῷ χαρισμα, σωμεισφερέτω τῆ πημῶν δῶρον ἐπαξιόν. οἱ πατέρες, πῶν δὲ κληρῶν τῶν γῆρας. αἱ μητέρες, τῶν διτεκνῶν. αἱ γέροντες, τῶν ἀμῶν τῶν ἀγῶν. αἱ πῆρθενοί, τῶν διπλῶν ἀφθοείων. ψυχῆς λέγω, καὶ σώματος. αἱ ὑπὸ ζῆρον, τῶν ἐπαμειβῶν συμμετείδω. εἰ τις πατὴρ ἐν ὑμῖν, μιμείσθω τῶν τῶν πῆρθενου πατέρων. καὶ ἀπάσῃ ἡ, πρυγῶν τῶν ζῆρον πῶν δὲ κληρῶν, ἐκ φιλοθέου βίου ταῦτῶν καρποῦ μῶν. εἰ τις μήτηρ θηλαζούσα, συγχαίρω τῶν τῶν Ἀννῆ θηλαζούσῃ παιδίον κατ' ὄχλῳ μῶν γέροντων. εἰ τις γέροντες καὶ ἀγῶν καρπὸν ἐκ ἔχουσα ὄχλῳ, παρθενογενῶν τῶν θεοσδῶν τῶν Ἀννῆς βλαστῶν, καὶ ἀποκείρωσθαι τῶν γέροντων. εἰ τις πῆρθενος ἀνεύουσα, γμείσθω μήτηρ τῶν Λόγου, λέγω κοσμοδοσῶ τῶν ψυχῆς τῶν κατὰσιν. εἰ τις ὑπὸ ζῆρον, παρθενογενῶν τῶν Θεῶν κάρπωμα λόγικόν, ζέων δι' ὄχλῳ ἐποείσασθαι. ὅπτι τῶν πλούσιος καὶ πένης: νεανίσκοι καὶ πῆρθενοί. παρθενογενῶν μετὰ νεωτέρων. ἱερεῖς καὶ λευῖται. βασιλεῖς καὶ στρατηγοί. βασιλίδες καὶ ἀρχουσαι. πᾶντες ὁμοῦ καὶ πᾶσαι, λαμπαροφορήσωμεν τῆν νεανίαν τῶν μητῶν τῶν Θεοῦ, καὶ παρθενογενῶν, ἐξ ἧς ὁ παρθενογενῶν ἐκ τῆν Μαυσῆς ἐπεδήμησεν Χριστός ὁ Θεός, ἡ ἀλήθεια.

D ζῆρον πῶν δὲ κληρῶν, ἐκ φιλοθέου βίου ταῦτῶν καρποῦ μῶν. εἰ τις μήτηρ θηλαζούσα, συγχαίρω τῶν τῶν Ἀννῆ θηλαζούσῃ παιδίον κατ' ὄχλῳ μῶν γέροντων. εἰ τις γέροντες καὶ ἀγῶν καρπὸν ἐκ ἔχουσα ὄχλῳ, παρθενογενῶν τῶν θεοσδῶν τῶν Ἀννῆς βλαστῶν, καὶ ἀποκείρωσθαι τῶν γέροντων. εἰ τις πῆρθενος ἀνεύουσα, γμείσθω μήτηρ τῶν Λόγου, λέγω κοσμοδοσῶ τῶν ψυχῆς τῶν κατὰσιν. εἰ τις ὑπὸ ζῆρον, παρθενογενῶν τῶν Θεῶν κάρπωμα λόγικόν, ζέων δι' ὄχλῳ ἐποείσασθαι. ὅπτι τῶν πλούσιος καὶ πένης: νεανίσκοι καὶ πῆρθενοί. παρθενογενῶν μετὰ νεωτέρων. ἱερεῖς καὶ λευῖται. βασιλεῖς καὶ στρατηγοί. βασιλίδες καὶ ἀρχουσαι. πᾶντες ὁμοῦ καὶ πᾶσαι, λαμπαροφορήσωμεν τῆν νεανίαν τῶν μητῶν τῶν Θεοῦ, καὶ παρθενογενῶν, ἐξ ἧς ὁ παρθενογενῶν ἐκ τῆν Μαυσῆς ἐπεδήμησεν Χριστός ὁ Θεός, ἡ ἀλήθεια.

Φθασωμην τῆ ναοῦ τὰ περιύλαμα· σιωδρά-
 μωμην τῆς περιεχειούσας κῆρῆνοις· Εἰς αὐτὴν
 τὰ τῆν ἁγίων σιμεισλθαρμην ἁγια· ἐκεῖ γδ " πὲ
 σαρβανα· μτ' ἁγῆναι· μτ' μαζόν· μτ' νηπιασιν εἰς
 αἰῶνις ὠραν ἠβώση, πασαδδὸς δίκλυ ἠτοίμασεν αὐ-
 τῆ ὁ Θεὸς ὁ ἄρεωπῆλειον, φυλάξας ἑαυτῶ ὁ σε-
 λάσμων· δὲ τῆτο κῆρῆνοι χρεύουσιν αἰ πλησίον
 αὐτῆς, φοροδοποιῶσαι τὰ μέλλοντα· ἔνθεν αἰ τ' Σιών
 θυγατέρες ὡς βασιλίδδὸς περιβέχουσαι, εἰς ἑσμήν
 τῆν μύρων αὐτῆς περιεξάρχουσι· αὐτῶν κὶ ὁ ναὸς
 ὁ τῆν ἁγίων αἰαπιτάσας ἀεὶ ῥίπτει πύλας, ἵνα
 τῆ βασιλείον τ' πῶντὸς ἠποδέξεται δόξαν· τότε
 δὴ, τότε, κὶ τῆ ἁγίων αἰεὶ ἄγνωτο ἁγια, τῆ πῶντὸς
 αἰῶνις μητέρα, εἶσω τῆ ἀδύτων ἐγκολπωσάμην·
 Ἐσφῆ δὲ αὐτῆ φοροφέρειται " φοροφορεῖ· κὶ βέβη
 τέως ἀχρεοδότης τῆ βέβουσῶν, ὁ μετ' ὀλίγον τῶ
 αὐτῆς βέβουσῶν γάλακτι κὶ γδ ἠδύτων τῆ κῆρ-
 ῆναι ὁ πνεῦμα ὁ ἁγίων μέγιστος αἰαδείξῶν αὐτῆς
 ἐν ὁ Ἰσραήλ· ὅτε δὴ κὶ τῆ μνηστῆρας ὁ κῆρῆ
 ναι· ὁ τῆ ὁκ Δαβὶδ Ἰωσήφ ἐμνηστῆρας· ὁ τῆ Γα-
 βριήλ ὁ φωνίω αἰτῆ σπερῆς εἰσεδέξατο· ὁ γέγονε
 κυφοροεῖς ὁ περιεχειούσας κῆρῆναι· ὁ κῆρῆ
 ὁκ ἔπειρε πατῆρ· ὁ μεμῆρῆκεν ἁγῆν, μὴ συλη-
 θῆσαι τῆ νηδύ· σῶα ὁ μτ' τῆ τῶν φυλάξῶντος
 αὐτῆ τῆ τελεῶντος τῆ κῆρῆναι τὰ σῆματῆρας· ὁ τῆ
 ὅστιν Χριστὸς Ἰησοῦς ὁ Ναζωρεῖος, ὁ εἰς τῆ χῆρῆ
 ἔρχῆναι· ὁ τῆ ὅστιν ὁ ἀληθινὸς Θεὸς, κὶ ζωὴ αἰῶ-
 νιος· αὐτῶ ἠ δόξα, ὁ ἠ πῆμῆ, ὁ ἠ περιεχειούσας,
 σῶ τῶ πατεῖ, κὶ τῶ ἁγίων πνεύματι, νῦν κῆ
 αἰ, κὶ εἰς τοῖς αἰῶνας τῶν αἰῶνων· Ἀμήν.

A Occupemus templi vestibula: præ-
 currentibus virginibus socio pariter
 cursu comites adiungamur: in Sancta
 ipsa sanctorum simul ingrediamur. Il-
 lic enim post fascias; post natiuitatem;
 post vbera; post infantiam, primo æta-
 tis flore pubescenti, thalami instar, ei
 Deus educatorium parauit; sibi ipse,
 quod venerabile augustumq; esset con-
 seruans. Hinc filia Sion, velut præeun-
 tes Reginae, in odorem vnguentorum
B sacras expandens excussit portas. Tunc
 planè, tunc sanctorum illa patuerunt
 Sancta, cum sanctissimam Sancti Matrè,
 intra adytorum gremium reciperent. Por-
 rò congrua ei profertur esca; hæcenus-
 que alit nullâ hominum manu cõpara-
 to cibo, qui modicum aliquantulum
 eius est alendus lacte: ac Spiritus fan-
 ctus nutricius efficitur Virginis vsque
 ad tempus ostensionis eius in Israël;
 quando utique aduenit desponsationis
 tempus; exque Dauide ortam, Dau-
 dis ortus profapia Ioseph in sponsam
C accepit: illaque, Gabrielis vocem semi-
 nis vice suscepit; omnisque expers con-
 cubitus, prægnans effecta est; ac Filium
 genuit, quem pater non seuit; mansit-
 que casta, nihil vteri integritate viola-
 tâ; seruante illi post partum eius Nato,
 integrâ virginitatis signacula. Hic est
 Christus Iesus Nazarenus, qui in mun-
 dum venit; hic verus Deus, ac vita æter-
 na: ipsi gloria, honor, atque adoratio,
 cum Patre, ac Spiritu sancto, nunc &
D semper, & in sæcula sæculorum: Amen.

Reg. meti.
 Reg. scispa.
 Cant. i. v. 31
 Luc. i. v. 30

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ,

EIVSDEM,

Εἰς τὴν ἁγίαν γῆνῆσιν τῆς ἑσθρας δεσπο-
 νης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου Μα-
 ρίας.

In sanctam Natiuitatem præsancta Domi-
 na nostra Dei Genitricis, semperque vir-
 ginis Mariae.

ΛΟΓΟΣ Β΄.

ORATIO II.

ΕΙ μετρεῖται γῆ σπιδάμῆ, ὁ σπαρτῆρας
 περιγράφεται τὰ λαοσῶ· εἰ πῆγε-
 σιν οὐρανὸς ἀπεικάζεται, ὁ ἀστῆ-
 ρων πλήθος ἀπῆρθεμεῖται· εἰ
 σαρόνες ὕετῆ, καὶ βώλακες γῆς, καὶ αἰ-
 μαν ὄγκος, καὶ φάμμου ποσότης καταλαμ-
 βαιέται, πάρα αἰ καὶ τῆς μτ' χεῖρας ἡμῶν
 ἠποδέσσεως ἔσαι κατάληψις δῆπουθεν· Θεοῦ
 δὲ μητρὸς ὁ πῶντὸς, καὶ ἁγῆσιος ἀξια-
 Tomus I.

VT palmo liceat metiri ter-
 ram, ac funiculo mare
 circumscribere: vt cœ-
 lum comparetur cubitis,
 ac stellarum copia possit
 numerari: vt guttæ pluuiæ, ac glebæ
 terræ, ventorumque pondus, ac are-
 næ quantitas comprehendatur; facile
 utique, quod in manibus argumentum
 est, comprehendi queat. Porro Dei
 Matris est festus dies; admirandæque
 Iii iij

Emendatis
 Editis ex Cod.
 Eminentissimi
 Cardinalis
 Magarini, in
 quo vtro au-
 thenti Andree
 Crentii affe-
 ratur.

1
 2

puellæ natalitiorum celebritas, quam agimus; puellæ, inquam, semper virginis; puellæ nuptiarum expertis; Regina; Prophetissæ, cuius regales fascias magnus ille inter Reges, Prophetasque David, regali effingens obtutu, ac regio

3 *Psal 44. v. 14.* *prehendens sensu, exclamavit: Omnis gloria filie Regis ab intus, in fimbriis aureis circumamicta, variegata; à longè puto, ei statim à cunabulis diuinitus adiectum pulchritudinis decorem, per varia diuini Spiritûs dona, obscuriùs designans: Sic enim meâ sententiâ, vestem auream, ac fimbrias aureas; sed & regales puto fascias, exponent, qui nullâ affectione candidè iudicauerint Lectores; quorum ille internum decorem, eamq; venustatem, quæ ex externâ pulchritudine circumfulgebat Virginitem, præuidens, liberâ acclamauit voce: Audi, inquit, filia, & inclina aurem tuam; & obliuiscere populum tuum, & domum patris tui; & concupiscet Rex decorem tuum: quæ quidem, etsi apertè Ecclesiam Gentium referant, haud tamen difficilè de illâ intelligi queant, quæ tota toti Ecclesiæ sponso per Oeconomiz miraculum in templum effecta est. Age igitur, qui in vnum collecti sumus, cum Dauide, Davidis filiz, ceu Dei Matris encomia, plausu celebremus. Veneratione colamus festæ lucis splendorem: offeramus Virgini, præclaros virginitatis titulos. Nostri Reginz generis, & ceu dona, pretiosaque vnguenta, Prophetarum oracula dono adhibeamus. Gabrielis ei acclamemus salutationem: Dicamus gaudij parenti: Gaude, aueque gratiosa: Gaude illustri splendore magnifica, per quam pulsis tenebris, lumen vicissim inductum est. Gaude gratiosa, per quam cessauit lex, & gratia illuxit. Gaude initium gaudij, ac maledictionis finis. Gaude verè gratiosa: Dominus tecum: Qui ex te postea, antea tecum: illud virtute, hoc actu; nunc quidem, tuum sibi vterum in hospitium aptans; tunc autem, carnali ex te ratione magnum incarnationis mysterium adornans. Gaude, quæ sola benedictionem, nempe Dominum, sinu complexa es, vt primam proauia maledictionem exueret. Gaude diuinum virginitatis complexa thesaurum, vnde incorruptus prodiit partus, manseruntque nihilominus inuiolata virginitatis diuitiæ. Gaude casta mater, ac virgo lactans. Gaudediadema pulchritudinis,*

A γάσου παμδός ὁ τελούμενον. παμδός ἀειπρῆθενος παμδός ἀπειρογάρμου βασιλίδος. παρφητίδος, ἥς τὰ βασίλεια ἀπάργανα Δαβίδ ὁ μέγας ἐν παρφητίαις καὶ βασιλεύσει, βασιλείῳ ὡς βλέμματι δέξικνίζων, ἀέκραγε. πᾶσα ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τῆς βασιλέως ἔσωθεν, ἐν κροστωτοῖς χερσὶς παρβεβλημένη, πεποικιλημένη. πόρρωθεν οἶμα, τῆς ἐκ ἀπάργανων θυγῆς παρτερεῖσθαι αὐτῆς θεοθεν τῆς κάλλους διωπρέπειδου, δὲ τῆς ποιικίλων τῆς γείσ πνεύματος χροισμάτων, ὑποσημάνων. τούτοις

B γδ ὁ δὲ χερσὸς ἰματισμός, ἔοι χερσὸς κροστωτοῖ, κατ' ἐμὴν ὀπτιήμω. οἶμα δὲ καὶ τὰ βασίλεια ἀπάργανα, παρὸς τῆς θυρωμένων ἀπορραπαῶς ἐκλαμδαῖεται. ὦν τῆς ἐνδον διωπρέπειδου, καὶ πτω ἐκ τῆς κάλλους ἔξωθεν παρλαμπορδύλω τῆς πρῆνείῳ παρθεωρῶν ὡς αἰότητα, πεπρῆσιασμένη τῆς φωνῆς παρσάμεραγμ. ἀκρυσον, λέγων, θυγατερ, εἰ δὲ καὶ κλίνον ὁ οἶός σου, ἔβπικρῆθου τῆς γαοδ σου, ἔ τῆς οἴκου τῆς πατρὸς σου, καὶ ὀπτιήμωσθ ὁ

C βασιλὶς τῆς κάλλους σου. ἀπὸρ εἰ καὶ παρδῆλως εἰς τῆς ἐξ ἐθνῶν ἐκκλησίῳ πτω αἰαφορῆν ἔχῃ. ἀλλ' οὐ χαλεπὸν καὶ ἐπὶ αὐτῆς ἐκλαμδαῖεσθαι, τῆς ὅλης ὁλῶ τῆς ἐκκλησίας νυμφίῳ ναοποιηθείσης ὡς τῆς ἐκθρακάσεως θαύματι. ἀγε δὲ οὖν, εἰς τῆς αὐτὸν σιμωλθόντες μὲν τῆς Δαβίδ, τῆς ἐκ Δαβίδ ὀπτικροτήσασθαι οἶα μητεὶ Θεοδ' ἐγκώμασ σεδααδῶμω τῆς ἑορτῆς τῆς λαμφορότητα. παρσαῖξωμω τῆς πρῆνείῳ τὰ τῆς πρῆνείας σεμολογήματα. δωροφορησῶμω τῆς βασιλίδι τῆς γῆρους, ὡς δῶρα, καὶ μύρα πολύπμα, τὰ τῆς παρφητίῳ

D χροισμαδῆματα. παρσφωνῆσασθαι αὐτῆς ὁ τῆς Γαβριήλ παρσφώνημα. εἰπῶμω τῆς μητεὶ τῆς χραῶς. χαῖρε χειριτωμένη. χαῖρε λαμφορυσμένη, δι' ἥς ὁ σῆτος ἠγάθη, καὶ ὁ φῶς ἀπτεισήθη. χαῖρε χειριτωμένη, δι' ἥς ὁ νόμος ἠρέμησε, καὶ ἡ χραῖς δέξελαμψε. χαῖρε τῆς χραῶς ὁ παρσῶμιον, ἔ τῆς χραῶς ὁ συμφασμα. χαῖρε ἀληθῶς χειριτωμένη. ὁ Κύριος μὲν σοῦ ὁ ἐκ σοῦ ὑτερον, παρτερον μετὰ σοῦ. διωάμει ὁ παρτερον, ἐνεργεία ὁ δῶτερον. νυῶμω, ἐτοιμάζων σου τῆς νηδῶν ἑαυτῶς καταγῶζιον. τότε δὲ, οἰκοδομῶν ἐκ σοῦ θρακῶς ὁ μέγα τῆς οἰκονομίας μυστήριον. χαίρεις ἡ μόνη τῆς θυρωμένης ἐγκολπῶσασθαι τῆς Κυρίου, ἵνα τῆς παρῶτιω καταρῶν ἡ παρῶμῶτωρ ἐκ δύσθ). χαίρεις ὁ θεοδῶζον τῆς πρῆνείας θησαύρισμα, δὲ ὁ ποκετὸς παρῶληλυθεν ἀφθῶρος, ἔ ὁ πλῆτος τῆς πρῆνείας μεμῶμωκεν ἀσυλος. χαίρεις μητῆρ ἀγῶδῶτα, ἔ πρῆνείας θηγα-

Maz. οὐκ ἐκρ.

ζυσα. χαίροις καλλιγυς δ' εὐδύμα, καὶ τῆ γλῶσσαι βασιλίσ-
 σα βασιλικαῖς ἐπ' αὐραῖς ἰσομήνη πόνυτον πορφυρῆ μα-
 σι. χαίροις ἱερότεον τέλειος Χειρῶν, τῆ μόνου μύ-
 νως εἰς τὰ τῆν οὐρανῶν ἀγία καὶ πλὴν τῆν Μελ-
 χιεδε χιέρα τεύσθης. χαίροις ἡ ῥάβδος Ααρῶν
 ἡ ῥίζα τῆ Ιεσσαί. ὁ σῆπτερον Δαεῖδ. ὁ βασι-
 λικὸν ἐνδύμα. τῆν χροῖτων ὁ σέφδμος. ὁ πῆρθε-
 νίας ὁ τύπος ὁ ἀγραφος. ὁ ἀγιασίας ὁ πέταλον. ὁ
 τῆν δῆλον λόγιον. χαίροις ἡ νόμου μεσίτις ἔ χα-
 ειτος. ὁ παλαμῶν καὶ νέας τῆν δ' αὐθιχῶν ἔπισφρα-
 γισμα. ὁ πάσις πορφυρῆς ἐκφανέσα τον πλῆ-
 ρωμα. ἡ ἀκροσιχίς τῆ ποπνεύσου τῆ χροφῶν ἀλη-
 θείας ὁ τῆ Θεοῦ καὶ Λόγου ἐμψυχός τε καὶ καθαρῶτα-
 τος τόμος, ἐν ᾧ ἀφ' ἑνὸς, ἀγράφως, αὐτὸς ἐφ' ἑα-
 φῶς ὁ Θεὸς ἔ Λόγος καὶ ἡμέραν ἀναγινώσκειται.
 χαίροις ἡ ἀπ' ἑρῆ τῆ ἡμῶν αἰαπλάσεως, ἔ παρ' αὐ-
 τῆ παρὸς ἡμᾶς τῆ Θεοῦ ἐπαγγελίαν, ἔ πορορῆσεων.
 ὁ ποροκεκρυγμῶν τῆ θείας δόξης ἀγιασθῆλιον.
 ἡ διποροδύκητος τῆν ἐθῶν σωτηρία. χαίροις ἡ
 ἀληθῶς κλίμαξ τῆ Ιωκῶβ. ὁ καπνίζόμενον ὄρος.
 ἡ κίβωτός τῆ ἀγιασῆατος. ἡ πόνυτον κεκαλυμ-
 μῆν χροσίω, τῆ δ' αὐραῖς ἰσῶντι πνεύματι. ἡ χρο-
 σήλατος γάμος, Χειρῶν ὁ μάνα ὁ οὐρανῶν
 φέρουσα, καὶ ἔσφῶν τῆ πῆρτος ἀκῆρατον. χαίρε δι-
 ἡς, ὁ, ἐν λύπαις τῆ τῆ τέκνα, χροῖαν ἐκ' ἔχον ἔτι,
 παρὸς ὁ ἐν ἀγαλλιάσῃ ἡκτεν μεταπεποίηται. δι-
 λογημῶν σὺ ἐν γωαξίν, δι' ἡς ἐν ἔπιγῶσῃ καὶ ἔ
 πα ἔθνη πατεῖοντα. εὐλογημῶς ὁ ἐργάμνος ἐν ὀνό-
 ματι Κυρίου Θεοῦ Κυρίου, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν. εὐλο-
 γημῶν σὺ ἐν γωαξίν, ἡ μυσική ἔ ποφύτευτος
 ἀμπελος. ἡ ἐν τοῖς κλήτεσι τοῖς ἐκκλησίας εὐκχη-
 μα ποῖτα, καὶ τὸν πέπειρον βότερω ἡμῖν τῆ ἀφθα-
 σίας ἐκ μήτρας κυφρίζουσα. εὐλογημῶν σὺ ἐν
 γωαξίν, ἡ ποροκώρητος ἀφ' ἑρα, ἡ τῆ ἀσπορον ἔ
 ἀποτίσον τῆ ζωῆς ἡμῶν ἀσαχω ὡς ἐν ἡμῶν τῆ
 κοιλία βασάσατα. εὐλογημῶν σὺ ἐν γωαξίν, ἡ
 ὄντως ὄπιθυμητῆ γῆ, ἔς ἡς τῆ πηλὸν ὁ κεραμῆς τῆ
 χροῖματος ἡμῶν ἀελοῖμνος, ὁ σωτειβὲν σκεδὸς
 ἔσῶ τῆ ἀμῶν ἀιενεώσατο. εὐλογημῶν σὺ ἐν
 γωαξίν, ἡ νέα Σηλῶν, ἐν ἡ ἀνεπαύσατο ἡ νοερα
 κίβωτός τῆ ἐκφῶσεως τῆ Θεοῦ καὶ Λόγου. καὶ
 μῶν, καὶ πῆρ ὁ πῆρῶμα σωματικῶς κατῶκησε
 τῆ θεότητος. εὐλογημῶν σὺ ἐν γωαξίν, ὁ θεῖον
 ὄντως δαεῖρ, ἐν ᾧ οἱ ποφοροὶ τῆς ἱερας ἐκ-
 κλησίας μυσταγωγοὶ ὁ χροματισθῆλιον ἔχοντες, τῆ
 θείων ἀποκαλίψων, ἐχρομαδῶντο τὰ μέλλοντα.
 εὐλογημῶν σὺ ἐν γωαξίν, ἡ νοπητ Βηθλεεμ, ἡ ἔσῶ

A generis que, ac hominum Regina, rega-
 libus vndique magnificè decorata præ-
 rogatiuis. Gaude sacrum Christi delu-
 brum, qui solus singulariter in Sanctis
 cælorum secundum ordinem Melchi-
 fedec sacerdotio defunctus sit. Gaude
 virga Aaron; radix Iesse; sceptrum Da-
 uid; regale indumentum; corona gra-
 tiarum; non scriptus virginitatis ty-
 pus; sanctitatis bractea; rationale mani-
 festationum. Salve legis, ac gratiæ
 mediatrix; veteris, nouique testamenti
 obfignatio; totius prophetiæ perspicua
 plenitudo; inspiratæ à Deo veritatis
 scripturarum 7 acrostichis; Dei ac Ver-
 bi animatus ac mundissimus tomus, in
 quo sine voce ac scripto, in scriptor ipse
 Deus ac Verbum, quotidie legitur. Sal-
 ue sis reformationis nostræ primitiæ,
 Deique ad nos promissionum ac prædi-
 ctionum limes: prædictum olim diui-
 næ gloriæ sanctuarium; 8 expectata Gē-
 tium salus. Salve vera scala Iacob, mons
 fumigans; arca sanctificationis; illa in-
 quam, vndique circumtecta auro; nimi-
 rum, illustrante Spiritu sancto: vrna ex
 auro ducta; Christum, cœleste illud
 manna portans, orbisque vniuersi im-
 mortalem escam. Salve, per quam illud,
 in tristitiis paries filios, non habens am-
 plius locum, in partum in exultatione
 mutatum est. *Benedicta tu in mulieri-
 bus*: per quam credentes Gentes in agni-
 tione clamant: *Benedictus qui venit in*
nomine Domini; Deus Dominus & illuxit
nobis. Benedicta tu in mulieribus, my-
 stica ac fata à Deo vitis, 9 in Ecclesiæ
 collectis cœtibus eluxurians, maturum-
 que nobis botrum incorruptionis è vul-
 uâ efflorens, ac germinans. *Benedicta tu*
in mulieribus, aruus ille à Deo cultus,
 quæ vitæ nobis spicam, nullo fatam se-
 mine, 10 partuque nihilominus editam,
 velut in aræ cumulo in vtero gestasti.
Benedicta tu in mulieribus, terra verè
 desiderabilis, de quâ figulus, nostri ag-
 geris lutum tollens, 11 vas peccato con-
 tritum reparauit. *Benedicta tu in mulie-
 ribus*, noua illa Selon, in quâ spiritalis
 arca Incarnationis Dei ac Verbirequie-
 uuit; sed & plenitudo omnis diuinitatis
 corporaliter inhabitauit. *Benedicta tu in*
mulieribus, diuinum reuerâ Dabir, in
 quo deiferi sanctæ Ecclesiæ Doctores
 diuinarum reuelationum oraculum ha-
 bentes, futurorum responsa accipie-
 bant. *Benedicta tu in mulieribus*, spiri-
 talis illa Bethlehem, quæ 12 voluntate

6
 7
 8
 Gen. 3. v. 16;
 Psal. 117. v. 26
 9
 Eccl. 2. v. 13.
 10
 11
 Col. 2. v. 9.
 12

leg. am. 2. 2.

pariter ac naturâ , spiritualis omnino domûs panis vitæ effecta sis, ac nuncupata. In te enim , quâ ipse nouit ratione inhabitans , ac inconfusè nostræ commixtus massæ , totum sibi Adamum fermentauit, vt panis viuus ac cœlestis fieret. *Benedictatu in mulieribus* , quæ legali atque vmbartil figuræ emines, ex quâ magnus ille Beseleel; Christus, inquam, Deus; ille, *gratia*; templum sibi nullâ manuum operâ condidit; animatum scilicet corpus suum; principali arte Spiritûs sancti. Nec verò, quicquid tandem dicamus, charissime, nuptiale pro meritis canticum ei absoluemus, donec etiam ex scripturæ pratis mysticè ei flores corrogantes, encomiorum coronam texamus. Nusquam enim est; nusquam est, inquam, vbi scripturam diuinitûs inspiratam lustrans, non variè perspersa eius nomina quis videat: vtque apud te ipse studiosâ exercitatione discutias, clariùs expressum inueneris, quâtam donante Deo gloriam sit complexa. Vide itaque multimodis eam honestatam nominibus, multisq; scripturæ locis perspicuè declaratam: vt cum v. gr. nominat virginem; iuuentulam; Prophetissam: tum nuptialem thalamum; domum Dei; templum sanctum; secundum tabernaculum; mensam sanctam; altare; propitiatorium; thuribulum aureum; Sancta sanctorum; Cherubim gloriæ; vnam auream; tabulas testamenti; virgam sacerdotalem; sceptrum regni; diadema pulchritudinis; cornu olei vnctionis; alabastrum; candelabrum; vaporem; lucernulam; ellychnium; vehiculum; dumum; petram; terram; hortum; locum; aruum; fontem; agnam; guttam, ac si qua alia inclyti Spiritûs sancti Interpretes, pro mysticæ in symbolis inspectionis ratione, eâ propheticè nominant: Puta, rubum, vt cum Moyfes ait: *Vadam, & videbo visionem hanc magnam; quamobrem ardeat rubus, nec comburatur?* Virgam autem, vt cum Isaias dicit: *Egredietur virga de radice Iesse, & flos de radice ascendet.* Appellatur radix: *Et erit radix Iesse, & qui exurget regere Gentes; in eum Gentes sperabunt.* Terra sancta: *Mofes, Mofes, solue calceamentum de pedibus tuis: terra enim in quâ stas, terra sancta est.* Terra desiderabilis: *Et pro nihilo habuerunt terram desiderabilem.* Terra veritatem produccens: *Veritas de terrâ orta est.* Thæmam: *Deus*

Exod. 31. v. 2. &c.

Exod. 3. v. 3.

Isai. 11. v. 1.

Isai. 11. v. 10.

Exod. 3. v. 5.

Psal. 105. v. 24.

Psal. 84. v. 10.

Abac. 3. v. 3.

A Ἐ φῶς τῆς ζωῆς ἀρτοῦ νοερώτατος οἶκος, καὶ ἡλιοτρόπιον καὶ λεηνοτρόπιον. ἐνοικήσας γὰρ ὡς οἶδεν ἐν σοι, καὶ παρ' ἡμετέρῳ συμφυραθεὶς ἀφίρτως φουράματι, ὄλον ἐαυτὰς τὸν Ἀδάμ ἀνεζύμωσεν, ἵνα ἄρτος γῆραι ζωηρὸς καὶ οὐρανίος. δι' ἡλιοτρόπιον. σὺ ἐν γυναιξίν, ἡ τὸ νομικῆς καὶ κοκώδεις " ἡσπερ κειμήλιος σκλιωῆς, εἰς ἡς μέγας Βεσελεὲλ Χειρὸς ὁ Θεός, ἡ χάρις, ἀχρηστύκτως ἐαυτὰς ναὸν ἐτεκτῆνατο, τὴν ἐμφυχομῆρῳ αὐτῆς ἄρτα, τῆς ἀρχιτεκτονία πνεύματος. καὶ οὐδ' ἀν', εἰς ἡ καὶ φάσμα, ἀγαπητὴ, τὸν ὀπιθαλάμῳ αὐτῆς κατ' ἀξίαν συμπληρώσασθαι ἕμνον, εἰ μὴ καὶ τῆς ἀπὸ γραφῆς λειμῶνων αὐτῆς τὰ ἀδὴ μυστικῶς ἐρασιπλάμῳι, τὸ τῆς ἐγκωμίων ἀναπλέξωμῳ σέφλωμον. ὅτι ἐστὶ γὰρ, ὅτι ἐστὶν, ὅπου μὴ ἀπὸ πάσης ὁμοῦ τὸ θεοπνεύτου γραφῆς ἀερερχόμενος ἴδοι τις ἀπὸ αὐτῆς κατεσπαρῆσθαι ποικίλως τὰς ὀπισημασίας, ἀς εἰς ἡ στυτὸν τῶ φιλοπόνοῦ τῆς λόγων ἀναγμῶσθας, ἀρῆσθαι ἀπὸ ἐκτυπώτερον ὅσῳ τῶ Θεοῦ τὴν δόξαν ἐνεκοιλώσασθαι. ἴσα γὰρ αὐτῶν " πολυσημοὶς ὀνόμασι καλλωμῳ-
B ἡλιοτρόπιον, ἔ πολλὰ καὶ τὸ γραφῆς ἐμφαντικῶς δηλομῳοῦμαι, ὡς ὅπου φέροι εἰπεῖν, πῶς ἔγενον αὐτῶ ὀνομάζει. νεάνιδα. ἀερεφῆπδα. εἰτα πασάδα. οἶκον Θεοῦ. ναὸν ἄγιον. δδύτερον σκλιωῶ. τρεῖς ἀγία. θυσιαστήριον. ἰλαστήριον. χρυσοῦν θυμιατήριον. ἀγα ἀγίων. Χερσῶιμ δδξης. σάμνον χρυσοῦ. πλάκας τὸ ἀερεφῆπης. ἱερατικῶ ῥάβδον. σκλήπρον βασιλείας. ἀερεφῆπμα κἀλλοις. κέρας ἐν ὧ τὸ μύρον τὸ χεῖσεως. ἀερεφῆπρον. λυχνία. ἀτμίδα. λαμπάδον. θυραλίδα. ὄχημα. θάμνον. στέφανον γλῶσσαν. ἀερεφῆπρον. χεῖσαν ἀρουρα. πηλῶ. ἀμνάδα. σαθῆνα, καὶ ὅσα ταῦτῶ οἱ κληνοὶ τὸ πνεύματος ἡσποφῆται, καὶ τὸ ἐν συμβόλοις μυστικῶ ἐποσείδῳ ἀερεφῆπτικῶς ὀνομάζουσιν ὅτι, βάτον μί, ὡς ὅπου λέγει Μωϋσῆς. ἀερεφῆπ ὁ ἴσμοι τὸ ὄραμα τὸ μέγα τῆς ποτὶ ὅτι καίεται ἡ βάτος, καὶ ἔ καίεται. ῥάβδον δέ, ὡς ὅπου Ησαίας φησὶν. ἀερεφῆπ ἔσεται ῥάβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσαῖ, ἔ αὐτος ἐκ τῆς ῥίζης ἀναθήσεται. ῥίζα καλεῖται. καὶ ἔσται ἡ ῥίζα τῆς Ἰεσαῖ, καὶ ὁ ἀνιστάμενος ἀρχὴν ἐθνῶν, " ἐπὶ αὐτῶν
C ἀερεφῆπ ἐλπίοδοι. γῆ ἀγία. Μωσῆ, Μωσῆ, λύσον τὸ ἡσποδῆμα ἐκ τῆς ποδῶν σου. ἡ γὰρ γῆ, ἐφ' ἡς σὺ ἔσκησας, γῆ ἀγία ἔσται. γῆ ὀπισημητῆ. καὶ ἐξουδένωσθαι γλῶσσαν ὀπισημητῶ. " γῆ ἀνατέλλουσα [ἀληθῆ] ἀερεφῆπ ἐκ τῆς γῆς ἀνέτειλε. Θαιμῶν ὁ Θεός

Leg. 11. v. 1.

Maz. 11. v. 1. ἔσται ὁ γένος καλεῖται ὀπισημητῆ

Maz. 11. v. 1. αὐτῶν

ἀπὸ Θαμνῶν ἤξει. ὄρος ἡ ἁγίος δὲ ὄρος κατὰ σκίου, δασύος ἐτμήθη λίθος δὲ ὄρος ἀνεὺ χερῶν. ὄρος ὃ ἠυδόκησεν ὁ Θεὸς κατὰ κεινὸν ἐν αὐτῷ. ἐλάια ἐγὼ δὲ, ὡσεὶ ἐλάια κατὰ καρπὸς ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Θεοῦ. κίβωτος ἀνάστη κύριε εἰς τὸ ἀνάπτωσίν σου, καὶ ἡ κίβωτος τῆς ἀγαθίας σου. Θρόνος· εἶδον τὸ κύριον κατὰ θρόνον ὅτι θρόνος ὑψηλὸς ἔπι ηὐρυκός, ἔπι πλήρης ὁ οἶκος τῆς δόξης αὐτοῦ. πύλη· καὶ εἶπε κύριος πρὸς με· ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοίξεται· ἔσθεις οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι κύριος ὁ Θεὸς τῆς Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται δι' αὐτῆς· καὶ ἔσται ἡ πύλη κεκλεισμένη. Σιών· ἤξει ἐκ Σιών ὁ ῥυόμηνος· ἀποσπράξῃ ἀσβεΐας ἀπὸ Ἰακώβ. ἔξελεξάτο κύριος τὴν Σιών· ἠρέθη αὐτῷ εἰς κατακίον αὐτοῦ. μήτηρ καλεῖται· μήτηρ Σιών ἐρεῖ· ἀνδρῶν καὶ ἀνδρῶν ἐγγυνηθῆ ἐν αὐτῇ, καὶ αὐτὸς ἐτεμελίωσεν αὐτῷ ὁ ὑψιστος. καὶ πόθεν μοι τῆτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τῆς κυρίου μου πρὸς με; φορεῖον· φορεῖον ἐποίησεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς Σαλομὼν ἀπὸ ξύλων τῆς Λιβάνου. κλίνη· ἰδού ἡ κλίνη τῆς Σολομῶντος· ἐξήκοντα δωματὸι κύκλω αὐτῆς ἀπὸ δωματῶν Ἰσραὴλ. κεφαλὴς· ἔἰδον, καὶ ἰδού χεὶρ ἐκτεταμένη πρὸς με, ἔν αὐτῇ κεφαλὴς βιβλίου, ἔσθαι αὐτῷ ἐνώπιον ἐμοῦ, ἔν αὐτῇ γεγραμμένα τὰ ἐμπροσθεν ἔν αὐτῇ ὀπίσθεν· ἔεἰπε πρὸς με· εἰ ἀνδρῶν, κατὰ φωνὴν τῆς κεφαλίδας αὐτοῦ. βιβλίον· ἔσται ὑμῖν τὰ ῥήματα αὐτῶν, λέγει ὁ Θεός, ὡς οἱ λόγοι τῆς βιβλίου τῆς ἐσφραγισμένης, ὃ ἐὰν δώσοισιν αὐτὸ ἀνδρῶν ὅτι σαρδύρα γραμματα, λέγοντες αὐτῷ ἀνάγνωθι αὐτὰ· καὶ ἐρεῖ, ὃ δυνάμει ἀναγνῶναι ἐσφραγίσται γὰρ· πόμος· ἔεἰπε κύριος πρὸς με· ἔλαβε σιαυτῶν τὸ μὲν καὶ τὸ μέγα, καὶ γράψον εἰς αὐτὸν γραφίδι ἀνδρῶν, τὸ ὅτι ἐως ὁρονομίῳ ποιῶσαι σκύλων· πρῶτον γὰρ λαβίς· καὶ ἀπεσάλην πρὸς με ἐν τῷ Σεραφίμ, καὶ ἐν τῇ χεὶρ εἶχεν ἀνδρακα, ὃν τῆς λαβίδι ἔλαβεν ἀπὸ τῆς θυσιαστηρίας, καὶ ἤφατο τῆς σώματος μου, καὶ εἶπεν· ἰδὲ ἤφατο τῆτο τὸ χάλκων σου, καὶ αἰετῶν πίας σου φρικταρίσ· πρῶτον ἰδὲ ἡ πρῶτον ἐν γαστρὶ λήθηται, καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσει τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανὴλ. ὁροφήτις· καὶ ὁροφήτις πρὸς τὸ ὁροφήτιν, καὶ ἐν γαστρὶ ἔλαβε, καὶ ἔτεκεν υἱόν, καὶ εἶπε κύριος πρὸς με· καλέσον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ταχέως σκύδουσον· ὅτι ἐως ὁρονομεσον· ὅτι ὁροφῆτιν ἢ γνάμει τὸ πατρίον καλεῖται πατέρα ἢ μητέρα, λήθη δὲ δυνάμει Δαμασκῶν, καὶ τὰ σκύλη Σαμάριας. βασιλίσσα· πρῶτον ἡ βασιλίσσα ἐκ δόξων σου ἐν ἱματισμῷ διαχρυσῷ φρικταβλημένη, πεποικιλμένη, πλησίον ὄλη καλὴ εἰ πλησίον μου ἔλη

A à *Thamam* veniet. Mons : *Et Sanctus de monte umbroso, ac condenso. Abscisus est lapis de monte sine manibus. Mons in quo beneplacitum est Deo habitare in eo. Oliua: Ego autem quasi oliua fructifera in domo Dei. Arca: Surge Domine in requiem tuam; tu & arca sanctificationis tue. Thronus: Vidi Dominum sedentem super thronum excelsum & eleuatum; & plena omnis domus gloria eius. Porta: Et dixit Dominus ad me: Porta hac clausa erit; non aperietur, & vir non transibit per eam; quoniam Dominus Deus Israel ingreditur & egredietur per eam: Et erit clausa porta. Sion: Veniet ex Sion qui liberet, & auertat impietates à Iacob. Elegit Dominus Sion; elegit eam in habitationem sibi. Mater: Mater Sion dicit: Homo, & homo natus est in eá, & ipse fundauit eam Altissimus. Et, Vnde hoc mihi, vt veniat Mater Domini mei ad me? Ferculum: Fecit sibi Rex Salomon ferculum de lignis Libani. Lectulum: Lectus Salomonis sexaginta fortes ambiunt ex fortibus Israel. Capitulum: Et vidi, & ecce manus extensa ad me, & in eá capitulum libri: & expandit illud coram me, & erant scripta in eo anteriora & posteriora: & dixit ad me: Fili hominis comede capitulum istud. Liber: Et erunt vobis verba hac, ait Deus, vt verba libri signati; quem si dederint ipsum homini scienti literas, dicentes, Lege hac: & dicet, Non possum legere: signatus est enim. Tomus: Et dixit Dominus ad me: Sume tibi volumen noui magni, & scribe in eo hominis stylo, vt velociter depraedationem faciat spoliiorum: propè est enim. Forceps: Et missus est ad me vnus de Seraphim, & in manu habebat carbonem, quem forcipe sumpsit de altari, & tetigit os meum, & dixit: Ecce tetigit hoc labia tua, & peccata tua circumpurgabit. Virgo: Ecce virgo in utero accipiet, & pariet Filium, & vocabunt nomen eius Emmanuel. Prophetissa: Et accessi ad Prophetissam, & in utero concepit, ac peperit Filium: & dixit Dominus ad me: Voca nomen eius, Cito spolia; velociter depraedare: quia antequam sciat puer vocare patrem aut matrem, accipiet virtutem Damasci, & spolia Samarie. Regina: Astitit Regina à dextris tuis in vestitu deaurato, circumamicta, variegata. Proxima: Tota pulchra es, proxima mea, tota pulchra,*

Dan. 2. v. 4. 17
Psal. 67. v. 17
Psal. 51. v. 9.
Psal. 131. v. 8.
Isai. 6. v. 1.
Ezech. 44. v. 21
Isai. 59. v. 20.
Psal. 131. v. 13
Psal. 86. v. 5.
Luc. 1. v. 43.
Cant. 3. v. 9.
& v. 7.
Ezech. 2. v. 9.
Isai. 29. v. 18.
Isai. 8. v. 1.
Isai. 8. v. 6.
Isai. 7. v. 14.
Isai. 8. v. 3.
Psal. 44. v. 10.
Cant. 4. v. 7

Cant. 4. v. 10. vbi tamen est
μαζοι: vbera.
Cant. 4 v. 12.
Pfal 44 v. 11.

Pro. 31. v. 29.

Luc. 1. v. 26.

Ifai 19. v. 1.

Ezech 1. v. 27.
& 2. v. 1.

Pfal 18. v. 3.

Pfal 31. v. 13.

Pfal 113. v. 16
Pfal 67. v. 33.
& 5.

Pfal 18. v. 6.

Pfal. 86. v. 3.

Pfal. 45 v. 5.

Ezech. 4. v. 1.

Gen. 28. v. 17.

Ezech. 3. v. 12.

Pfal. 31 v. 4.

*Et macula non est in te. Surge, veni proxima mea sponsa: veni de Libano: Venies, veniesque à principio fidei. Fa-uum distillant labia tua, sponsa, mel & lac sub lingua tua; & odor vestimento- rum tuorum sicut odor thuris. Soror: Quam pulchri facti sunt oculi tui, so-ror mea sponsa. Hortus: Hortus con-clusus, fons signatus. Filia: Audi filia, & vide, & inclina aurem tuam; & obliuiscere populum tuum, & domum patris tui; & concupiscet Rex pulchritudinem tuam. Multa filie acquisierunt diuitias; multa fecerunt virtutem: tu autem emines; supergressa es vniuersas. Desponsata: Missus est Angelus Gabriel à Deo in ci-uitatem Galilee, cui nomen Nazareth, ad Virginem desponsatam viro, cui no-men Ioseph, de domo ac familiâ David: & nomen Virginis Maria. Nubes: Ecce Dominus sedebit super nubem leuem, & veniet in Aegyptum, & concutientur manu facta Aegypti. Visio: Vidi visionem ignis: & splendor eius in circuitu, velut visio arcus, cum fuerit in nube in diebus pluuia: sic statio splendoris per gyrum. Hac visio similitudinis glorie Do-mini. Electrum: Et vidi quasi speciem electri, velut aspectum ignis, intrinsecus eius per circuitum; à visione lambi, & usque deorsum. Dies: Nox: Dies diei eructat verbum, & nox nocti indicat scientiam. Caelum: De caelo respexit Do-minus; vidit omnes filios hominum. Caelum caeli Domino. Oriens: Regna terre cantate Deo; psallite Domino, qui ascendit super caelum caeli ad Orientem. Occasus: Iter facite Domino, qui af-cendit super Occasum: Dominus nomen illi. Sol. In sole posuit tabernaculum suum, & ipse tanquam sponsus proce-dens de thalamo suo. Ciuitas: Gloriosa dicta sunt de te, ciuitas Dei. Fluminis impetus latificant ciuitatem Dei: Deus in medio eius, & non commouebitur. Later: Et tu fili hominis, sume tibi la-terem: & pones eum ante faciem tuam, & describes in eo ciuitatem Hierusalem; & dabis super eam obsidionem. Locus: E-
Quam terribilis est locus iste: non est hoc aliud, nisi domus Dei; & hac porta caeli. Et assumpsit me spiritus; & audini post me vocem commotionis magna: Be-nedicta gloria Domini, de loco suo. Si dederò somnum oculis meis, & palpebris meis dormitationem: & requiem tempo-ribus meis; donec inueniam locum Do-*

A καλή, & μῶμος οὐκ ἔστι ἐν σοι. ἀνάστα, ἔλθε ἡ πλησίον μου νύμφη· δεῦρο ἀπὸ Λιβάνου· ἔλθῃς, καὶ ἔλθῃς ἀπὸ ἀρχῆς πίστεως. κηλὶον ἀποσάξοις χεῖλῃ σου, νύμφη, μέλι & γάλα· ὑπὸ τῷ γλῶσσῳ σου· & ὄσμη ἱμα-τίων σου, ὡς ὄσμη τῆς Λιβάνου. ἀδελφὴ τίς ἐκαλλιῶ-θησάν ὀφθαλμοί σου, ἀδελφὴ μου, νύμφη. κῆπος· κῆ-πος κεκλεισμένος· πηγὴ ἐσφραγισμένη. θυγάτηρ· ἀκούσον θυγάτηρ, καὶ ἴδε, & κλῖνον τὸ οὖς σου, & ἴπτι-λάθου τῆς λαοῦ σου, & τῆς οἴκου τῆς πατρὸς σου, καὶ ἴπτιθυμήσῃ ὁ βασιλεὺς τῆς κελῶν σου. πολλὰ θυ-γάτερες ἐκτήσαντο πλοῦτον· πολλὰ ἐποίησαν δύ-ναμιν· σὺ δὲ, ὑπέκεισαι, & ὑπέφηρας πάσας. μεμνη-στυμένη· ἀπεσάλη ἄγγελος Γαβριὴλ ἀπὸ Θεοῦ εἰς πόλιν τῆς Γαλιλαίας, ἣ ὄνομα Ναζαρέτ, πρὸς πρῆ-θένον μεμνηστυμένην ἀνδρὶ, ᾧ ὄνομα Ἰωσήφ, ἐκ οἴ-κου καὶ πατρὸς Δαβὶδ· καὶ τὸ ὄνομα τῆς πρῆθῆνους, Μαρία. νεφέλη· ἰδοὺ κύριος κατήται ἵπτι νεφέλης κύφης, καὶ ἦξει εἰς Αἴγυπτον, καὶ σφάθῶνται τὰ χι-ροποίητα Αἰγύπτου. ὄρασις· ἴδον ὄρασιν πυρὸς, καὶ τὸ φέλος αὐτῆς κύκλω, ὡς ὄρασις τόξου, ἑστάνῃ ἐν τῇ νε-φέλῃ ἐν ἡμέρᾳ ὑετῆς· οὕτως ἡ σάσις τῆς φέλης κύ-κλωθεν. αὐτὴ ἡ ὄρασις ὁμοιώματος δόξης κυρίου. ἠλεκτρος· καὶ ἴδον ὡς ὕψιν ἠλέκτρος ὄρασις πυρὸς, ἕσωθεν αὐτῆς κύκλω, ἀπὸ ὄρασιως ὀσφύος, καὶ ἕως κέτω. ἡμέρα· νύξ· ἡμέρα· τῇ ἡμέρᾳ ἐρῶνεται ῥῆ-μα· καὶ νύξ νυκτὶ αἰατῆται γὰσιν. οὐρανός· εἰς οὐρανὸν ἐπέβλεψεν ὁ κύριος· ἴδε πᾶντας τοὺς υἱοὺς τῆς αἰθεράτων. ὁ οὐρανός τῆς οὐρανοῦ τῶν κυρίων. αἰατολή· αἰ βασιλεία τῆς γῆς ἄσατε τῶν Θεῶν, ἴα-λατε τῶν κυρίων τῶν ἵπτιεβηκότι ἵπτι τὸ οὐρανὸν τῆς οὐρανοῦ καὶ αἰατολάς. δύσις· ὀδοποιήσατε τῶν κυ-ρίων τῶν ἵπτιεβηκότι ἵπτι δυσμῶν· κύριος ὄνομα αὐτῶν. ἡλιος· ἐν τῶν ἡλίῳ ἕτετο τὸ σκῆνωμα αὐτῆς, καὶ αὐτὸς ὡς νυμφίος ἐκπορθόμνος ἐκ πατρὸς αὐ-τῆς. πόλις· δεδοξασμένη ἐγαλήθη πρὸς σοὺ, ἡ πό-λις τῆς Θεοῦ. τῆς ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα βύφρανοισι τῶν πόλιν τῆς Θεοῦ· ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ αὐτῆς, & οὐ σα-λβήσεται. πλίνθος· καὶ σὺ ὑπὲρ αἰθεράτου, λάβε σκαυ-τὰ πλίνθον· & ποιήσῃς αὐτῶν πρὸς πρὸσώπου σου, & ἴπτι γράψῃς ἐν αὐτῇ πόλιν [Ἰερουσαλήμ.] καὶ δώσῃς ἐπὶ αὐτῶν πρὸς οὐρανὸν. τὸπος· ὡς φοβερός ὁ τόπος τῆς Θεοῦ. οὐκ ἔστι τῆς τοῦ, ἀλλ' ἡ οἴκος Θεοῦ, καὶ αὐτὴ ἡ πύλη τῆς οὐ-ρανοῦ. καὶ αἰετῶν με πνεῦμα, & ἠκούσα κειτόπιδέν μου φωνῶν σφραγῶν μεγάλου βίβλασημένη ἡ δόξα κυ-ρίου ἐκ τῆς πόπου αὐτῆς. εἰ δάσω ὑπνον τοῖς ὀφθαλ-μοῖς μου, καὶ τοῖς βλεφαροῖς μου νυσαγμέν, καὶ αἰά-παισιν τοῖς κροτάφοις μου, ἕως οὐ δῶρω τίπον τῶν κυ-

70. 3116
διαγράψις

είω, σκλώωμα τῶ Θεῷ Ἰακώβ. πόντος καὶ ἔβησεται ὡς ὑπέσ' ὅτι πόντος, καὶ ὡσεὶ σαγῶν ἢ σαΐουσα ὅτι πλῆξ' αὐτῶν. γυνή· δὲ λογημένη σὺ ἐν γυναιξί, ἔδωκε γνηθίος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. ἕξαπέτελεν ὁ Θεὸς τὸ ὄνομα αὐτῆς, ἡμόθυμον ἐκ γυναικός, ἡμόθυμον ὑπὸ νόμον. μακαρία· μακαρία ἡ πεπεύσασα, ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λεραληθίοις αὐτῆς ὡς ἐκ χειρὸς. ἔ, μακαρία ἡ κοιλία ἡ βασάσασα σε, ἔ, μαστὶ ἐς ἐθ-
 λασας. Μαρία· μὴ φοβοῦ Μαριάμ· ὄρες γὰρ χάριν ὡς τῶ Θεῷ καὶ ἰδοὺ συλληψὴ ἐν γαστρὶ, ἔ, τεξὴ ἕβον, καὶ κλέσθς ὁ ὄνομα αὐτῆς Ἰησοῦ· αὐτὸς γὰρ σώσει τὴν λαὸν αὐτῆς, ἀπὸ τῆς ἀμάρταν αὐτῆς. ἔ, αὐτῆς ἔσται μέγας, ἔ, ὕος ὑψίστου κληθήσεται· ἔ, δώσθ' αὐτῶ κίεος ὁ Θεὸς τῆς θρόνον Δαβὶδ τῆς πατρὸς αὐτῆς, ἔ, βασιλεύσθ' ὅτι τὸ οἶκον Ἰακώβ εἰς τοὺς αἰῶνας, καὶ τὸ βασιλείας αὐτῆς ὅσα ἔσται τέλος. καὶ εἶπε Μαριάμ πρὸς τὸ ἀγγελον· πῶς ἔσται μοι τῶτο, ἐπεὶ ἀνδρα οὐ γινώσκω; καὶ εἶπεν ὁ ἀγγελος πρὸς αὐτὴν πνεῦμα ἄγιον ἐπελεύσεται ὅτι σε, καὶ διώαμις ὑψίστου ὅτι σκιάσει σοι· ἔ, καὶ ὁ ἡμόθυμον ἄγιον, κληθήσεται ὕος Θεοῦ. ἔ, εἶπε Μαριάμ μεγαλιῶει ἡ ψυχὴ μου τὸν κύριον, καὶ ἡγαλίασε ὁ πνεῦμά μου ὅτι τῶ Θεῷ τῶ σωτήρι μου.

Καὶ τίς οὐκ αὐτὸ ἀγάσαστο πλῆξ' εἰς τοσοῦτον ὕψος ἄρτιστον, ὡς ἔ, μητέρα ἡμέρας Θεοῦ· ὁ ὡς ἀδ-
 ἔ, ὅσοι τὸν ὄντως καὶ πρῶτον καὶ ἀκουσμα; καὶ μοι πειθέντες, ἐπὶ αὐτῶ ἀνδράμων ἡ ἑορτῆς πλῆξ' ἕξαρχουσαν, ἢ ὅθεν ὁ λόγος μικρὸν ἀποβάς, ἐπὶ ἀνα-
 ζεύξῃ πάλιν. Φέρε τὸν ἡμέρας ἐμνησθῶν ἐφαπλώματα, καὶ μικρὰ τοῖς σικεὶλεγμηθίοις πρῶ-
 ἔ, ἀλεθῶντες, πλῆξ' ὄρμλῶ τῆς λόγου ἀναπαύ-
 σαμην. ἐδείτο τοῖς ἄρτοις ἢ τῆς ἀνθρώπων φύσις τῶ πατρὸς πρῶτολιθῆματι σωτηρείσθ' ἔ, τῆ
 " ἀναπλάσθῃς ἢ ἀνορθώσθῃς. ἔ, φωνῆ σιγῆσι μέγας πρὸς τὸ κίεον ἐβόα· ἵνα τί κύριε ἀφῆσθ-
 κας μακρόθεν; γερνότερον δὲ ἀπὸ τῆς πρῶτης ὀδύρπκῶς ἐποτνιαῖτο· πρὸ εἰσι, λέγουσα, τὰ ἔλεον σου τὰ ἄρχαία κύριε, ἀ ὡμοσας τῶ Δαβὶδ ἐν τῆ ἀληθείᾳ σου; τί οὖν ὁ θελητῆς τῆς ἐλέους; οὐχ ὑπῆρξεν· οὐκ ἀεβάλετο· οὐκ εἰς μακρὸν τὰ ὡς ἀπέματα πῆρετεινε. ποῖα δὲ ταῦτα; οὐ μὴ σε αἰῶ, οὐδ' οὐ μὴ σε ἐγκαταλείπω. ὁ καὶ τοῖς μαθηταῖς ὕπερον ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναπέ-
 ρχεν, ἔ, ὡν οὐ διέστηκεν, ἐφασκεν· οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανοὺς· ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς. τῶτο καὶ πρὸ τῆς ἀφῆσθου ἐνανθρώπησθῶς αὐτῆς ἀπὸ πρῶ-
 τῆς ἀριθῆλως ὑπέχετο. ἐπεὶ οὖν οὕτω ταῦτα, καὶ

A mino, tabernaculum Deo Jacob. Vellus: Descendet sicut pluuia in vellus, & sicut gutta stillans super terram. Mulier: Benedicta tu in mulieribus, & benedictus fructus ventris tui. Misit Deus Filium suum, factum ex muliere, factum sub lege. Beata: Beata qua credidisti, quia perficientur in te, quae dicta sunt tibi a Domino. Et, Beatus venter qui te portauit, & ubera quae suxisti. Maria: Ne timeas, Maria; inuenisti enim gratiam apud Dominum. Et, Ecce concipies in utero, & paries Filium, & vocabis nomen eius Iesum: Ipse enim saluum faciet populum suum a peccatis eorum. Hic erit magnus, & Filius Altissimi vocabitur: Et dabit illi Dominus Deus sedem David patris eius, & regnabit in domo Iacob in aeternum, & regni eius non erit finis. Et ait Maria ad Angelum: Quomodo erit mihi istud, quoniam virum non cognosco? Et ait Angelus ad eam: Spiritus sanctus superueniet in te, & virius altissimi obumbrabit tibi: & ideo quod oriatur Sanctum, vocabitur Filius Dei. Ait autem Maria: Magnificat anima mea Dominum: & exultauit Spiritus meus in Deo salu-
 tari meo.

Quis verò non miretur eò celsitudi-
 nis prouectam, vt etiam Dei Mater ef-
 ficeretur; quæ planè summè admirabi-
 lis, nouaque res est, ac auditio? Ac mihi credite, ad ipsam recurram festæ dici antistitam, vt vnde sermo paululum ab-
 scessit, eodem denuò reuertatur. Age igitur, aggrediamur dici hymnodiam, ac vbi modicum quid adhuc collectam turbam fuerimus affati, orationis cur-
 sum sistamus. Egebat itaque natura hu-
 mana, antiquo primi parentis collisa lapsu, eo qui reformaturus, ac instaura-
 turus esset; ac silente voce, altum ad Creatorem clamabat: *Vt quid Domine recessisti longè?* Penetrabilius verò per Prophetas lugubrem in modum quiri-
 tabatur: *Vbi sunt misericordiae tuae anti-
 que Domine, sicut iurasti David in veri-
 tate tua? Quid igitur ille qui vult mi-
 sericordiam?* Non contempsit; non di-
 stulit; non in longum promissiones re-
 misit. *Quas illas? Non te deseram, ne-
 que derelinquam.* Quod etiam postea dis-
 cipulis dixit, cum à terrâ in caelum reuerteretur, vnde non discesserat: *Non relinquam vos orphanos: veniam ad vos.* Hoc quoque ante inefabilem suam Incarnationem per Prophetas pollici-
 tus est. Cum hæc ergo sic haberent, iam

leg. ἀνα-
 σπασίτες·
 ἀφῆσθῃς

Psal. 9. v. 22.
 Psal. 88. v. 50.
 Ose. 6. v. 6.
 Ios. 1. v. 5.
 Hebr. 13. v. 5.
 Ioan. 14. v. 18.

que vocaret opportunum tempus ut A
 promissioni finem imponeret, vide quid
 agat, nostræ ipse salutis; massæ, in-
 quam, nostræ; negotium agens. Non
 aliunde inuexit instrumentum; non ex
 substantiâ aliâ vas reformauit; sed ex
 eodem ipso luto, atque ut ita dicam, ex
 eadem massâ, ceu quisquiliis ac purga-
 menta attrahens, pretiosum sibi, adeo-
 que supra modum arcanæ ac mirabilis
 compactionis templum, ædificauit: in
 quo primus ipse ac solus Pontifex, Rex-
 que, dispensatione, nostram cum Pa- B
 tre suo reconciliationem pro more sa-
 cerdotij peragens, totam nostram sub-
 stantiam, altiori supra substantiam mo-
 do, substantiali nihilominus, ex homi-
 num substantiâ accepit. Itaque recor-
 datus est Deus creatorum ab ipso: Quip-
 pe Gentes omnes eius sunt creatura:
Recordatus est miserationum suarum, quæ
à seculo sunt, Dominus ipse sæculorum:
Recordatus est testamenti, quod cum
hominibus pepigit: recordatus est; nec
recordatus distulit; sed mox benefi-
cium induxit. Recordatus enim Dau-
dis, ac eorum quæ iureiurâdo olim pro-
mississet, fore ut Christus ex eius semine
exurgeret; in quo collapsum nostri ge-
neris opus, tabernaculi instar reedifica-
ret; nouum insolensq; miraculum, noui
ac insolentis miraculi comes inuexit.

Psal. 24. v. 6.

Psal. 131. v. 11.

Am. 9. v. 11.

Act. 15. v. 19.

Cum itaque sobria ac casta Anna,
 graui mœroris angore teneretur; cum
 primis autem, quod etiam coniux, ob
 prolis carentiam amarè vexaretur; am-
 borum Deus sterilitatem soluit; eorum-
 que supplicibus inflexus votis, sterili
 quidem fœtum tribuit, quem antè pre-
 catio seuisset; marito autem tribuit fru-
 ctum, quem spes germinasset; ac de-
 mum, infœcunditatis æstu exuctis ari-
 disque, sempiterni viroris florem con-
 cedit: fitque deinceps fœcunda parens,
 quæ priùs erat infœcunda; vitisq; semper
 virens, quæ germen non edidisset. Quid
 porrò eâ prolis susceptione venerabilius?
 Quid verò ampliorem habens admira-
 tionem, quam ut Dei Matrem, ab ex-
 pte feminis vtero, aperto quidem, sed
 non corrupto, castitatis fructum profer-
 re videamus, ac Virginem ex infœcundâ
 ac sterili fœminâ germinantem? Quor-
 sum hæc? Nimirum, ut excellenti eius
 miraculo, Matris miraculum confirma-
 ret. Altera quidem, quod necdum hu-
 mano generi innotuerat, partum sine
 patre, oui nullus coitus præiussisset, na-

ἤδη κερὸς ἐκάλει παῖρας ἐπιτεῖναι τῷ ἐπαγ-
 γέλματι· ὅρα τί ποιεῖ, ὁ πῶ ἡμετέραν σω-
 τηρίαν· τῆ ἡμῶν φουράματος, παρφυμα-
 τευόληρος. οὐ ἤραθεν εἰσχεκόμεν ἔργημον·
 οὐκ ὄξ ἐτέρας οὐσίας ἀνεμύρφωσε σκεῦος· ἀλλ'
 ἐκ τῆ αὐτῆ πηλῶς, καὶ τῆς αὐτῆς ὡς αὐ πῆς
 Φάη ζύμης Ἰωσασάσας ἵ συρμάδα, ἴμιον
 ἑαυτῶ, καὶ τῆς ποιαύτης ὄντως Ἰωφάρρητου
 συμπήξεως, ναὸν ἐτεκτιώατο· ἐν ᾧ αὐ-
 τὸς ὁ παῖτος καὶ μόνος ἀρχιερός τε καὶ βασι-
 λός, οἰκονομικῶς πῶ καθ' ἡμᾶς ἱερουργήσας
 παρὸς τὸν ἑαυτῆ πατέρα καὶ ἀλλοτρίω, ὄλιω
 ἡμῶν πῶ οὐσίω Ἰωφοσίως, καὶ κατ' οὐσίω
 ἐκ τῆς ἀνδρόπων οὐσίας ἀνέλαθεν. ἐμνήσθη
 ποιηροῦ τῆ ἑαυτῆ κλισμάτων ὁ Θεός· κλι-
 σμα γὰ αὐτῆ πῶτα τὰ ἔδη· ἐμνήσθη τῆ οἰκ-
 τήρων αὐτῆ τῆ ἀπ' ἀνάσ, ὁ τῆ ἀνῶν κύ-
 ελος· ἐμνήσθη τῆ ἀφ' ἀθήκης ἧς παρὸς ἀνδρό-
 πους δέχτο· ἐμνήσθη, ἔ μνηθεῖς οὐχ Ἰωφέ-
 ρετο· ἀλλ' αὐτίκα πῶ δὲργεσίω ἐπήγαγε.
 μνηθεῖς γὰ τῆ Δαβὶδ, ἔ ὦν αὐτῆ διωμῶκει
 παρῆτερον, ἐκ τῆ σπέρματος αὐτῆ τῆ Χειρὸν
 αἰασήσειν, ἐν ᾧ ὁ πεπρωκὸς τῆ ἡμετέρου γέ-
 νοις σκηνῆς δίκω ἀνῶκοδόμησε πόνημα, παρῆ-
 δδοξο ἐπὶ παρῆδδοξο γαῦματι, σμωεῖσχεκόμενε
 γαῦμα.

ἰσ. σπέρματι

Καὶ δὴ τῆς σώφρονος Ἀννης πολλῶ τῶ
 τῆς ἱ ἀνίας ἀχθῆ κατηγηρόνης· μάλα δέ, Ed petro-
 καὶ τῆτο σμωδίνου πικρῶς πιεζομῶρου τῆς ἀ-
 τεκνίας χάρην· ἀμφοτέρων ἔλυσε πῶ γέρη-
 σιν ὁ Θεός· λιπαῖς τε, τούτων ἐπικαμ-
 φθεῖς, δίδωσι τῆ εἶρα γνήω, ἡ Ἰωφρέ-
 παφρεν δὲχῆ· καὶ τῶ σμωεῖω καρπὸν, ὃν ἐ-
 βλάστησεν ἐλπίς, καὶ ἀῖλος ἀειθαλές τοῖς ἀπο-
 ξηραθηῖσι τῆς ἀπαμδείας τῶ καύσωνι· καὶ γί-
 νεται γνήμιος ἡ παρῆτερον ἀῖρονος, καὶ κλημα-
 πῆς ἀαθάλλουσα, ἡ βλασὸν οὐκ ἐκφύουσα.
 καὶ τί τῶτης ἔσαι τῆς παμδοποιίας ἀδεσι-
 μώτερον; τί δέ παρῆδδοξότερον, τῆ βλέ-
 πειν μητέρα Θεοῦ, ἀφρονογείσης μὲν, οὐ δὲφ-
 φθαρείσης δέ πῶ νηδῶ, ἐκ ἱ νεοσπέρου γα-
 ερός, καρπὸν ἀγνείας ἐκφύουσα, καὶ παρ-
 ῆνον ἐκ εἶρας ἀῖνιου βλασάνουσα; ἵνα τί
 γῆνται; ἵνα τῶ κατ' αὐτῶ Ἰωφάροντι γαῦ-
 ματι, ὃ τῆς τεκούσης πιστώσται. ἡ μὲν, ὁ μὴ
 παρῆτερον τῆ φύσει τῆ ἀνδρόπων ἐγνώριστο,
 ἀπάπορα πῶν ὄξ ἀλοχέτων ὠδῶν τῆ φύσει
 παρῆ

Ed petro-ram' αἰσ

ἰσ. ἀπὸ

παρῆ

ὡς δὲ τὴν φύσιν εἰσήγαγον, ἡσυχασθεῖ δυνά-
 μει τὴν φύσεως αὐτοῦ ἐν μητρὶ παιδοποιή-
 σασα· καὶ γένοιτο μήτηρ, τὰ μητέρων φύσιν
 καὶ ὁ βρέφος οὐκ εἶχε πατέρα καλεῖν ὅτι γῆς,
 ὅτι μὴ ἀπορῆς μεσιτευσίσης σιωπῆλητος, μηδὲ
 φθορῆς ἡσυχασθῆσιν ἢ τεκοῦσα γενήθηκεν· ἢ
 δὲ, καὶ ὡς πολλὰ τῶν ἐν ἐφρώσῃ παρορῶντων
 ἔχουσα τὰ ἡσυχασθῆματα, καὶ πασῶν ἡσυχ-
 κῶσθῆσε τὴν ψῆφον. εἰ γὰρ καὶ πατριαρχίας
 σιωπῆκος ὡς σιωπῆκος, τὸ μὲν ὁμοίως εἰκότως
 θαυμαστοποιίας ἡξίωται λῦσαι καὶ αὐτὰ τῶν δεσ-
 μῶν τὴν φειρώσεως· καὶ γὰρ, τὸ ἱερογλοῦς τῆς
 παιδὸς παρορῆλησθῆσε εἰς παρορῆτες· ἀλλ'
 αἱ μὲν πορῶνται που καὶ λίαν ἀποθεν τῶν καὶ τὴν
 θεῖαν οἰκονομίαν θαύματος ὁ συγγενὲς ἔχουσιν· ἢ
 δὲ, ἕτερον μὲν, ὅτι καὶ ὁ δὲ, καὶ παρὸς αὐτὰ γε-
 τὰ παρὰ τῶν χειρῶν, ὅτε δὲ καὶ αὐταῖς ἐφέσηκε
 θύρα, ὁ τὴν δραχμὴν τὴν βασιλικὴν· λέγω
 δὲ τὴν κατ' ἡμᾶς ὅτι τῆς εἰκόνας· ἵνα τὴν χροῖν
 ἐν ᾧ παρῶντος ἀποκέρυπτο, τῆ ἀνακαθάρσῃ τῆς
 θεοτελοῦς ἀναποσηξῆ πνεύματος· καὶ κείθεν ὡς
 παρὸς ἐν αὐτῇ φιλανθρωπῶς τὴν ἀνθρωπίνην
 ἀναμορφώσεται φύσιν. τίς οὖν ὁ χροῖς ἐν ᾧ ὁ κατ'
 ἡμᾶς βύθρος ἀποκέρυπτο; ἢ δὴλον αὐτόθεν πάρα,
 καὶ ἡμεῖς μὴ λέγωμεν, ὅτι τὴν χροῖν ἐκείνον ὅτι
 διεπλάσθημεν παρῶντος, καὶ ἀνεπλάσθημεν
 ἕτερον, ἀνεβλήσας ὁ πλάσας ἡμᾶς, ὁ ζητού-
 μενον ὕπερ τῆς τοῦ; ὁ τὴν εἰκόνας ἀρχέτυπον, ὅτι
 συγκεχωρημένον ἴδε τοῖς πατέσιν ὁ κατ' οὐσίαν ἀπα-
 ρθῆς. τὴν χροῖν τὸν ἐν Ἀδὰμ ἀνεβλήσας. ὁ δὲ χροῖς ἐν
 ᾧ ὁ ζητηθὲν ὕπερ τῆς, γῆ μὲν ἡ τῆς κατ' ἡμᾶς
 ἐμοιόμορφος σώματος, ἔχουσα χροῖν τὴν πῆρε-
 νικίαν ἡσυχασθῆσε μητρῶν. τῶν τῶν γὰρ ὕπερ ἀρῶ-
 σαν ὁ ζωαρχικὸς ἡμῶν σάχος, ἐν ᾧ ἀπορῆς ἀνδρῶν
 καὶ γεωργίας χροῖς, ἐκ φύσεως ἡσυχασθῆσε ἀνε-
 βλήσθησιν. οὐκ ὁ χροῖς· οὐκ ὁ σάχος· τῆ-
 πο ἢ χροῖς τῆς γῆς, ἐν ᾧ ἡ ἡσυχασθῆσε ἀνε-
 πλάσθημεν, καὶ δι' ἧς, ὁ χροῖς ὁ ἡμέτερος
 ἀναμορφωθῆς, ὅτι ὁ ἀρχέτυπον ἐπὶ ἠλθεν ἀ-
 ξίωμα.

Ἰδες ὅσα τὴν Ἀννης ὁ τοκετὸς ἐμπεριέχῃ μυστή-
 ρια· ὅπως τε τὰ κατ' ἡσυχασθῆσε θαύματα,
 τῆς κατ' αὐτὴν ἐνδύξου παιδοποιίας, τῆς
 παρῶντος φειρῆς ἡσυχασθῆσιν; οἷας τε πῆρε-
 νος κέρη θεοκλήτος, ἢ ἡσυχασθῆσε αὐτῆ
 Μαρία, κωφορίας ἡξίωται. καὶ τίς γεωγ-
 κῆν ἄλλη, τοιοῦται καὶ τοσοῦται ἐνδύ-
 Tomus I.

A turæ præter naturam inuehens, ipsam
 naturæ auctorem altiori supra naturam
 ratione in vuluâ concepit; estque effe-
 cta mater, cum ea, quæ sunt matrum, vi-
 tasset: nec infans habebat patrem voca-
 re super terram qui nullâ semente me-
 diâ conceptus fuisset, ac quem parens,
 vt nulla subiisset corruptio, genuisset: al-
 tera autem, quanquam olim sterilium
 plurium exēpla habens, in omnes tamen
 singularis prærogatiuæ calculū reporta-
 uit. Quinquā enim etiā cum Patriarchis
 coniugij iure habitauerunt, similib; & ipsæ
 miraculo ab eiusmodi sterilitatis vincu-
 lis absolui non incōgruè meruerūt: ete-
 nim fuerūt sacre huius puellæ olim auig;
 remotissimè tamen, ac valde procul co-
 gnatione ad diuinæ Oeconomix mira-
 culum habuerunt: hæc autem, postea
 quidem; at opportunè, subque ipso ter-
 mino temporum; cum scilicet ipsis pro-
 pè instaret ianuis, qui regiam drach-
 mam quæreret; humano, inquam, gene-
 ri impressam imaginem; vt puluerem, in
 quo primum illo delituisse, deifici Spi-
 ritûs emundatione detergeret; atque vt
 inde in se ipse naturam humanam beni-
 gnè instauraret. Quisnam ergo puluis
 ille in quo ingenuitas nostra delituisse?
 Nonne; ex dictis perspicuum habetis,
 tametsi non dicamus ipsi; vt plastes no-
 ster, illum puluerem, ex quo prius for-
 mati fuimus, ac postmodum refor-
 mati, scrutans, quod quærebatur inue-
 nerit? Quid illud? Vtiq; imaginis exem-
 plar, quod vidit passionibus obrutum, is,
 qui per naturam ab omni immunis pas-
 sione agit. Scrutabatur illum Adami
 puluerem. Porrò puluis ille, in quo in-
 uentum est quod quærebatur, terra
 quidem erat nostro similis corpori, cu-
 ius locus, virginalis sanctissima vulua
 est. Hunc enim inuenit aruum viuifica
 nostra spica, in quo sine semente, vllâ ue-
 culturâ, eximiâ quâdam ratione enas-
 cens germinauit. Hic puluis: hæc spi-
 ca; hæc terræ regio, in quâ nouâ quâdā
 ac de centi ratione fuimus reformati; ac
 per quam noster reformatus puluis, an-
 tiquam dignitatem postliminiò recepit.

Vides quàm multa Annæ partus com-
 plectatur mysteria? vt excellenti mira-
 culo editæ ab ipsâ gloriosæ prolis, om-
 nes olim steriles superauerauerit? Qua-
 lem verò puella Virgo, à Deo vocatum
 nomen, perquam immaculata hæc Ma-
 ria, prolem vtero meruerit suscipere?
 Quænam autem alia mulier, talibus
 K k k

Vt Anna cæ-
 teris ex steri-
 libus fecun-
 dis emineat.

totque vnquam gloriæ insigniis admirationem habuit? Postquam ergo nostra oratio imbecillior est, quàm vt ad tantum considerationis culmen attolli queat, nec habet quò vltius progrediatur, pauca rursus auere iubentes gaudij Matrem, ac gaudiò salutantes, dicamus. Præstat enim vt gaudij ei acclamationem orationis epilogo adhibeamus. Gaude, aueque gratiosa: gaude glorificata: gaude salutis vniuersorum gaudere præstans anathema. Salue aurea verè spiritualium aromatum acerra, in quâ spiritale thymiana Christus, ex diuinâ pariter ac humanâ naturâ compositum; in igne, Deitate, inquam; animatæ suæ, ac intellectu præditæ carnis fragrantiam, inconfusè, indiuisè ostendit. Salue non manu factum, ac factum à Deo tabernaculum, in quod semel in consummatione sæculorum, solus Deus ac primus Pontifex ingressus est, vt in te, sacrâ ac arcanâ ratione, munus sacrum pro vniuersis obiret: Sanctorum alterum velamen, in quo mundiale propitiatorium, ac præclara Cherubinarum obumbratio, quantò etiam ipsum adytorum Dominum, intra vterum, gestans vtero in velamento operuisti: Candelabrum ellychniorum ac lucernarum septem; nempe donorum septem; infusoriis septem illustratum Spiritûs sancti: Lucerna inextinguibilis, Luminis omnia collustrantis, quam alit mysticè oleum vnctionis. Salue sis altare, in quo Agnus Christus, viuum sacrificium spiritualiter offertur: Diuinæ mensa initiationis, mentem omnem superantis sacri ministerij, super quam, panis ille cœlestis Christus, Agnus ille pro omnibus tanquam hostia, victimaque viuus mactatus, immolatur; viuificans omnes qui percipiunt, ac sumunt: mystici totius cultûs cimelium, quo Deus carne mactatur, ac vniuersa sanctificat, spiritualique ratione cum hominibus conuersans, in eis inhabitat, ac percipitur, sustinetque, vt versetur peccatorum manibus: atque vt labris luteis admoueat, & in nostræ carnis puluerem refundatur, commixtus, non vaporatione euanesceus. O ineffabilem exinanitionem! O bonitatem! quando nobis hæc Deus per contribulem, ac eiusdem generis fœminam, supra naturam ac gratiam concessit: per fœminam, inquam, cuius animi quidem decor vsque adeò immensum prouexit, vt Christus

Pulchræ in Mariam acclamationes.

Hebr. 9. v. 1.

Zach. 4. v. 2.

Aξοις ἀποταμάζεται πώποτε; ὁμοῦ ὅτι πρὸς ποσὺν ἕξος ἡπεραρδύωα ἀειωπῆς ὁ ἡμέτερος ἀδενεὶ λόγος, καὶ πρῶτω ἡρεῖν ὅτι ἔχῃ, μικρὰ ἅπτα τῆ μιτει ἡ χαρῆς αὐτῆς ὅτι χαρητίζοντες, εἰπωμῆ. καλὸν γὰρ αὐτῆ, ὅ τῆς χαρῆς πρῶτω πηλέγῃ ὅτι φηγμα. χαῖρε κεχαριστωμένη. χαῖρε δεδξασμένη. χαῖρε γάρποιον ἡ πῶτων σωτηρίας ἀνάθημα. χαῖρε ὅ χριστοῦ ἀληθῶς τῆ νοητῆ δρωμάτων θυματῆιον, ἐν ᾧ ὅ νοερὸν θυμιάμα σωτηρὸν ὁ Χριστὸς ἐν θεότητος τε καὶ ἀνθρώποτητος, ἐν πυρὶ τῆ θεότητι, τῆς ἐμφυχωμένης αὐτῆ καὶ νοερῆς ἁγίος ὅ δὲ ἀδελφός, ἀσυγχύτως, ἀμερίτως, ἡπεδέξῃ. χαῖροις ἡ ἀχρηστευκτος σκηνη, καὶ θεοτευκτος, εἰς ἡὺ ἅπας ὅτι σωτελεία τῆ ἀγίων μόνος ὁ Θεὸς καὶ πρῶτος δρωματῆς εἰσελήλυθεν, ἡ ἡπερ πῶτων ἐν σοι κρυφιομύτως ἱερουργῆσων λατρείαν. ὅ τῆ ἀγίων δδύτερον καταπέτασμα, ἐν ᾧ ὅ κοσμικὸν ἱερατῆιον, καὶ ὅ τῆ Χερουβίμ ἡπερ ἱερον ἀποκρίσια, ὅσα καὶ αὐτὸν τὸν ἡ τῆ ἀδύτον Κύριον, ἐνδον νηδύος ὅτι ἡπερ ἀπετάσματι σωκεάλυπτες ἐγγάστριον φέρουσα. ἡ ἐπὶ ἀλυχος καὶ ἐπὶ ἀκευτος τῆ ἐπὶ χερσομάτων λυχία, ἐπὶ ἀπερυστῆσι καταστρατωμένη τῆ πηλύματος. ἡ ἀκατάσθετος θρυαλλῆς τῆ φωτὸς τῆ πῶτα φωτῆστος, ἡ ὅτι πετρεφει μυστικῶς ὅ τῆς χηρίσεως ἔλαμον. χαῖροις θυσιασῆιον, ἐν ᾧ μυστικῶς ὁ ἀμνὸς ὅ ζωηρόν ὄλοκαρπωμα Χριστὸς ἀναφέρεται. ἡ θεόμυσος πῶτα τῆς ἡπερ νοῦ ἱερουργίας, ἐφ ἡὺ ὅ εἰς οὐρανῶν ἀρτος Χριστὸς, ὁ ἡπερ πῶτων ἀμνὸς ὡς θυμιάμα καὶ ἱερεῖον ζωοτουμένηον τέθυται, ζωοποιουῖ τοὺς μετέχοντας. ὅ πάσης ἡ μύσου λατρείας κειμήλιον, ἐν ᾧ Θεὸς ἁγίος σφραμάζεται, καὶ ἀγαθῆ πα σύμπητα, καὶ μυστικῶς ἀνθρώποις ὅτι δημῶ ἐνοικίζεται, καὶ μετέχεται, καὶ ἀνέχεται χερσὶν ἀμῶτων ἀνελίπεται. χηίλει τε πηλίνοις πρῶτα γαθῆσαι, καὶ εἰς τὸν χροῦ ἡ ἁγίος ἡμῶν ἀνελίπεται, κηνώμηνος, οὐ ἀφπνεόμηνος. ὡ τῆ ἀφραῖσου κενώσεως. ὡ τῆ χηρησῆτος. ὅτι εἰς γωακὸς ὁμοφύλου τῶτα, ἡ συγχοῶς, ἡπερ φύσιν καὶ θεσιν Θεὸς ἡμῶν ἐχρησασα. γωακὸς, ἡς ὅ μῆ τῆ ψυχῆς κἄλλος ἀπείρεθῆς ἀπείρωσ εἰς ποσὺν ὅτι ἡρηται, ὅπως καὶ Χριστῶν

Leg. ἀντὶ αὐτῶν.

Leg. ἀντὶ αὐτῶν.

Leg. ἀντὶ αὐτῶν.

adorationem, nunc & in infinita omnia A
saecula saeculorum: Amen.

νῦν ἔς εἰς τοὺς ἀτελεύτητους αἰῶνας τῆς
αἰῶνων· Ἀμήν.

EIVSDEM,

Oratio in Praecursoris Decollationem.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ,

Εἰς Ἐπιτομὴν Ἰωάννου τῆς περὶ Ἰβρίτου.

PSA etiam senectus ut plu-
rimum exilit, prompto ac
alacri roborante animi stu-
dio; sermoque imbecillus
ab auditorum incitatione,
vires accipit ac roboratur. Hoc ipsum,
nunc quoque nostro vsu venit sermoni;
quem collecta quidem corona pro stu-
dio suo ad laudationum argumentum
impellat; quique nihilominus, eius qui
laudandus incumbit speculationi, suam
ex aduerso virtutem obiicere vereatur.
Ac sermo quidem, ut Apostoli more
loquar, infirmus est, fractaque voce ex
debilibus submissus organis: encomio-
rum autem argumentum, tantò am-
plius vim omnem sermonis superat,
quantò qui in illud proponitur, mai-
orem praenatis mulierum, comparatio-
nis ergo, excellentiam est assecutus: ut
is planè, solâ primâque illâ egeat voce,
eius qui primus solusque, ipsum est na-
turâ per se Verbum, Dei que sapientia,
ac virtus. Atque eiusmodi quidem est
argumentum, ac sic habens: nostri au-
tem sermonis imbecillitas quanta sit,
fuit utique ostensum. Ac argumentum
quidem, magnum illum inter natos mu-
lierum Ioannem proponit; quo nullum
maiores à saeculo vel Patriarcharû, vel
Prophetarum, aut Iustorum, salutaris
sermo pronunciauit: sermo autem, pre-
aeterni Sermonis illius Vocem laudare
aggrediens, atque ad suas respiciens
vires, illud propemodum silentium am-
plectitur, quo Zacharias in adytis exi-
stens propter incredulitatem multatus
est; donec eadem nostrum occupans
sermonem, nostri ipsa sermonis silen-
tium soluat, quæ Verbi per naturam
reipsâ Vox existat. Hoc porro Ioannes
tanquam Verbi Vox omnino praestabit:
non ut maiorem ipse gloriam consequatur;
(Quænam enim ei gloria accesserit,
cui à Domino talis contexta sit co-
rona, quali nemo vnquam terrigena re-
dimitus fuit?) sed ut eius nos laudibus
ad imitationem inducamur. Hoc enim
vult Deus, qui se glorificantes, glorifi-
cat; ac eos exaltat, qui ipsum exaltant.

Exordium.

I
2 Cor. 10. v.
10.

Matth. 11. v. 19

Luc. 1. v. 20.

Η ΔΑ και γῆρας ὡς τὰ πολλὰ
περὶ τῆς τοῖς νεβρουμένοι, και
λόγος ἀδενῆς ἐπιρρώνεται τῆ πα-
ραλήξει τῆς ἀκροατῆς διωαμου-
μνος. τῆτο, ὅπερ νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος περὶ
φίσαται· πρὸς μὲν ὑποθέσειν ἐγκωμίων, ὑπο-
τῆς σπειλιεγμῶν ὁρμώμνος· πρὸς δὲ πῶν τῆ
ἐγκωμιαζομένης περὶ πῶν, πῶν αὐτῆς ἀντεπε-
ξάζειν συγελλόμνος διώαμιν. και ὁ μὲν λόγος,
ἐπιπολικῶς εἰπεῖν, ἀδενῆς, και δὲ ἡρῶση-
κῶταν ὁργάνων ὑποφωνούμνος· ἡ δὲ τῆς ἐγκ-
κωμίων ὑποθέσεις, ποσούτω πλεῖον ἐχθὲς κατὰ
πῶν τὸς λόγου τὰ νικητήρια, ὅσα και πῶν
ὑποφωλῶν τῆς κατὰ σύγκρισιν πῶν ἀθέσι, ἢ τὸν
ἐν γῆνη τοῖς γωαμῶν περὶ ἀκτῆσατο· ὡς μὲν
και πῶν τῆς ἐκείνης δεῖσται τῆς φωνῆς,
τῆς και πῶν τῆς καὶ μόνου καὶ φύσιν ἀλλο-
γρου, και σοφίας Θεοῦ, και διωάμειως. και ἡ
μὲν ὑποθέσεις τοιαύτη, και οὕτως ἐχρυστα· ὅ-
δὲ τῆς ἡμέτερου λόγου ἀδενῆς ὅποσον ἐστίν,
δεῖσται δὲ που· ὦν, ἡ μὲν τὸν μέγαν
ἐν γῆνη τοῖς γωαμῶν Ἰωάννην ἡμῶν ὑπο-
πῆται, οὐ μείζονα τῆς ἀπὸ ἀγῶνος ἐστῆ-
να παπειαρῶν, ἡ περὶ τῆς, ἡ δικαίων,
ὁ σωτήριος ἀπεφῆνατο λόγος· ὁ δὲ, τῆς περὶ
ἀγῶνων Λόγου πῶν φωνῶν ἐγκωμιάζειν ἐπι-
χρῶν· πρὸς δὲ πῶν ἐαυτῆς διώαμιν ἀφο-
ρῶν, μικροῦ πῶν σιωπῶν ἐκείνῳ ἀσπῆ-
ξεται, ὡς Ζαχαρίας ἐν τοῖς ἀδύτοις δι' ἀ-
πιστίαν ὑφέσκειν, ἕως αὐτῆς περὶ τῆς
τῆς ἡμέτερου λόγου λύση πῶν σιωπῶν, ὡς
ὄντως οὕσα τῆς κατὰ φύσιν Λόγου φωνῆ· δῶ-
σει δὲ τῆτο πῶν τῶν ὡς Λόγου φωνῆ· οὐχ
εἶνα αὐτὸς πλεῖον τι δεῖσται· ποία γὰρ αὐ-
και περὶ τῆς δεῖσται, τὰς τοιοῦτον πλεξῆ-
μῶν πῶν κρείου τὸν ἐφῶνον, ὅποιον οὐ-
δεὶς γῆνην ἀνέδῆσατο; ἀλλ' εἶνα ἐκείνου
τοῖς ἐγκωμίοις, ἡμεῖς πρὸς μίμησιν ἐναγῶ-
μῶν. ποῦτο γὰρ βούλεται, ὁ τοῖς δεξάζοντες
αὐτὸν δεξάζων Θεός, και τοῖς αὐτὸν ὑψοῦ-
τες ὑψῶν.

Εχρόνια δὲ τῆ παρομοίου, δίχαιον ἠγορήθη ἡ
 ἡ πρῶτος ἡμέρας εἰς δυνάμιν ἕξαπλασσαι
 σκοπόν, ὡς δὴ μὴ ἀσωτελεῖς, μηδὲ ἀκέρτοι τῆ
 τῆ δὲ ὑποχωρησάμεν οἴκαδε. ὁ δὲ ἔστιν ἡ παρῶς
 Ἡρώδῃ τῆ Βαπτιστοῦ πρῆροσία, ἡ ἡ ἀναγγελικῆ
 σήμερον ἀναπίσσυσα βίβλος, ἡ ἀποφυγῶς ὑπο-
 φωνεῖ. πρῆροσίῳ ἐκείνῳ λέγω, ἡς ὁσδεῖς ἀ-
 λυτομοσμος. καθαράς ὄλης ἔ ἀμυρῶς τ ἀνά-
 τῶ κτίσιν ἀποφαιθείσης πρῆροσίας. ἡς ποσῶτον
 ἔχε ὁ παρῶν, ὡς μηδὲν γέσται μέσον ἰδιωτείας
 καὶ βασιλείας. κρινὸς γὰρ ἐπ ἀμφοτέροις ὁ
 ἔλεγχος, ὅταν ἡ παρῶς ὁμοίαν ἔχη τῶ εἰσ-
 παρῶν. ἀλλ οἶα Θεοῦ παρῶν τῶ. καὶ τῆ γὰρ.
 ζῆλωτῶ τῆ αὐτῆ παρῶν τῶ, ὑποφιδεῖν
 καὶ ἀλουριδῶς, καὶ θροῦν, καὶ ἐξοδήματος, καὶ
 τῆ ὅσα τ ὄγκον ἀρεῖ πῶς φιλοκέρμποις τῆ ἐξο-
 κένου φύσῆματος. πρῆροσίασασται δὲ τῶ ἀλή-
 θεῖου, καὶ συσολῆς ἀπάσης δίχα, τῆ νόμου τῶ ἀν-
 γεντῆν ἀποκαλύψαι, ὅτι μὴ φαύλῳ ἀποφῶναι
 τῆ νόμου τῶ ἐλθῶν τῆ ἐβούλετο. πῶς γὰρ ὁ νό-
 μου μεσίτης καὶ χάριτος, παρῶν τῆ νό-
 μου τῶ ἀκλείῳ, παρῶν τῆ νόμου;
 ὅτι δὲ νόμου παρῶν τῆ δεσπότη βασιλείας,
 πῶς οὕτως ἡλίθιος, ὡς μὴ τῆ παρῶν τῆ
 αὐτῆ κατωρθωμένον, παρῶν γέσται κεφα-
 λαῖον; τὸν γὰρ τῆ ζῆλον ὁποῖος ἡ αὐτῆ, ἔ εἰς
 ὅσον δὲ τῶ, δηλώσῃ ὁ ἀναγγέλιον.

Ἐν ἐκείνῳ ὅ ἡμερῶν, ἡκούσεν Ἡρώδης ὁ τετραρ-
 χης τ ἀκούῳ Ἰησοῦ, καὶ εἶπεν πῶς πασιῶν αὐτῶ. οὗτος
 ἔστιν Ἰωάννης ὁ βασιλείας. αὐτὸς ἡ γὰρ τῆ ἀπὸ τῆ νε-
 κρῶν, ἔ ἐξ τῆ παρῶν τῆ ἀδωάμεις ἐν αὐ-
 τῶ. ὁ γὰρ Ἡρώδης κρατήσας τ Ἰωάννῳ, ἔθετο εἰς
 φυλακῶν ἐξ Ἡρωδῆδα τ γυναικῆ Φιλίππου
 τῆ ἀδελφοῦ αὐτῶ. ἐλεγχῆ γὰρ αὐτῶ ὁ Ἰωάννης. ὅτι
 ἔξεσι σοῖ ἔχειν αὐτῶ. καὶ γέλων αὐτῶ ἀποκτεῖναι,
 ἐφοβείτο τ ὄγκον, ὅτι ὡς παρῶν τῶ αὐτῶ εἶχον.
 ἡμεσίῶν δὲ ἡμερῶν τῆ Ἡρώδου, ἀρχίστα το ἡ
 θυγάτηρ τ Ἡρωδῆδος εἰς ὁ μέσον, ἔ ἡρεσεν ὅ
 Ἡρώδῃ. ὅταν μετ ὄρκου ἀμολόγησεν αὐτῆ δδῶναι,
 ὅ ἔαν ἀτήσται. ἡ δὲ παρῶν τῆ ἀποφῶναι τῶ τῆ μη-
 τῆς αὐτῆς. δὲς μοι φησὶν ὡδε ὅτι πῶς τῆ κεφα-
 λῶν Ἰωάννου τ βασιλείου. καὶ ἐλυπήθη ὁ βασιλεὺς.
 ἐξ ὅ τῆ παρῶν τῆ παρῶν τῆ ἀποφῶναι τῶ κεφα-
 λῶν, ἔ ἐδῶν τῆ παρῶν τῆ ὁ κοράσιον ἔδωκεν αὐ-
 τῶ τῆ μητῆ αὐτῆς. ἀρῶ σοι δοκεῖ ζῆλωτῆς

A Consequenter autem proœmio, a-
 quum arbitror, vt præsentis diei sco-
 pum pro virili nostrâ explicemus, vt ne
 nullo commodo, ac fructu hinc domum
 reuertamur. Is autem est, illa Baptistæ
 ad Herodem loquendi libertas, quam
 hodie exponens liber Evangelicus, cla-
 rē loquitur. Illam dico loquendi liber-
 tatem, in quam nulla cadat reprehē-
 sio, vt quæ pura tota, nihilque munda-
 næ libertatis commixtum habens, pro-
 dita sit: tantò illa mundanæ libertati
 præstans, vt nullum is, priuatum inter
 ac Regem posuerit discrimen (Est enim
 vtrisque communis redargutio, quan-
 do actio similem exigit reprehensio-
 nem:) quinimmò vt Dei Propheta, eiu-
 que æmulator mandatorum, cùm pur-
 puram, ac regis maiestatis thronum, &
 diadema, ac quotquot mūdānis homini-
 bus inanis inflationis tumorem augere
 habent, spreuerit; tum liberè veritatem
 protulerit, nulloque metu, auctoritatem
 legis; cuius vellet libertatem nihil va-
 nam ostendere; declarauerit. Quâ enim
 ratione, qui legem inter ac gratiam me-
 dius esset, legis existens propugnator,
 gloriam legis despiceret? Quod autem
 Domini Baptista egerit propugnato-
 rem legis, quis stultus aded, vt ne hoc,
 rerum ab eo præclarè gestarum primum
 omnino caput, statuendum duxerit?
 Qualis autem esset eius zelus, quam-
 que vehemens, ac accensus, Euangelica
 deinceps narratio declarabit.

In illo tempore, cùm audisset Herodes
 Tetrarcha famam Iesu, ait pueris suis:
 Hic est Ioannes Baptista; ipse surrexit à
 mortuis; & propterea virtutes operantur
 in eo. Ipse enim Herodes tenuit Ioannem,
 & misit in carcerem, propter Herodia-
 dem uxorem Philippi fratris sui. Dicebat
 enim ei Ioannes: Non licet tibi habere
 eam. Et cùm vellet eum occidere, timebat
 turbam, quia sicut Prophetam eum habe-
 bant. Cùm autem ageretur dies natalis
 Herodis, saltauit filia Herodiadis in me-
 dio, & placuit Herodi. Quamobrem cum
 iuramento pollicitus est, se ei datu-
 rum quicquid postulasset At illa inducta
 à matre suâ: Da mihi, inquit, hic in
 disco caput Ioannis Baptistæ. Et contri-
 status est Rex: Propter insurandum au-
 tem, & simul recumbentes, iussit dari:
 Mittensque, decollauit Ioannem in car-
 cere. Et allatum est caput eius in disco, &
 datum est puella: illa verò tradit matri
 suæ. An non tibi videtur hic zelo inci-

Ioannes legis
 propugnator,
 legis ac gra-
 tiaz medius,

Matth. 14. v. 7.
 Mar. 6. v. 16.

tatus, ac præ omnibus quos zelo incitatos scimus, longè incitatissimus; adèò ut ne vsque ad necem quidem prodiderit veritatem, nec quicquam remiserit de zelo, atque id cùm contra Regem contenderet? Cogita enim quanta res erat, hominem videre pilis cameli indutum, ac zonâ pelliceâ succinctum: Regem autem superbum, supercilia attolentem, sublimes elatum sede; quem teneret voluptatum tyrannis; 2 quique pleno audaciâ furore, neci tradere festinaret. Cogita quantum intersit inter Regem & priuatum; inter Eremitam & ciuitatis principem; inter eum qui vrbibus ac prouinciis demerèdis studeret, eumq; , qui in solitudinibus ageret.

Num quem rogo, eorum qui antiquiores in lege claruerunt, primas viro partes, zelo feruentiori, præripuisse dixeris? Ut nimirum, magnum illum æmulatorem Phinees, qui Madianitidem, vnâ cùm Israëlità, siromaste confixit? Verùm res impares sunt, nec contentio in similibus fuit. Nam illic quidem, etsi ad multos scelus peruenerat; haud tamen, in quem ille suum zelum intendit, eximius aliquis, ac præcellens erat. Hic autem, Rex: quid verò aliud nisi in linguâ mortis ferens sententiam, atque minimâ occasione, eadem in subditos spirans? At magnus ille zelator Elias, quid, ait? qui igneam quadrigam egerit, ac curru sublimis à terrâ sublatus sit; qui cælo quidem ut ne diuturno tempore plueret, frænum iniecisset; terræ verò, trium annorum famem immisisset; qui illud semper clamaret: Ze-

Num. 25. v. 7.

4. Reg. 2. v. 11.

Reg. 17. v. 1.

3. Reg. 19. v. 14

lans zelatus sum Domino? & qui ille tantus, non ferens mulieris iram; exilium ac fugam, tanquam proprios lares; solitudinemque, haud secus ac ciuitatem amplectebatur? Cuiusnam verò mulieris? Eius nimirum quæ libidiosa esset; 3 quæ sacrificiorum superstitione effusa insaniret; quæ idola coleret, deoque ac dæmones adoraret: in quibus etiam fecit infœlicissima mulier, ut Israël peccaret. Verùm hactenus quidem benè decurrens oratio, Ioannem ostendit, meliorem æmulatorem, iis qui præcesserunt, quòd illi quidem, improuisam; hic verò manifestam, & ante oculos mortem haberet. Cæterùm rogent fortè deuoto aliqui in festorum cultum habentes animo, quid id velit sermo; ut loquendi illâ libertate ac zelo, ceu magnifico quodam, ac perpulchro orna-

(10)

3

A ^{αὐτῶν τῶν} καὶ ζήλωτῶν ἀπόλυτων ζήλωτικώτατος, ὡς μηδὲ μέχρι σφαγῆς παρέσθαι τ' ἀλήθειαν, μηδὲ καθυφείναι τὸ ζήλουτι, καὶ ταῦτα πρὸς βασιλέα διατεινόμενον; ἐνόησον γὰρ ὅπόσον ἰὼ ἀνδραπονον ἰδεῖν, καμύλου πείρας ἡμφιεσμένον, καὶ ζώνῃ δερματίνῃ διεζωσμένον· βασιλέα τὸ γὰρ εἶναι, ἀνω τὰς ὀφρῖς ἔχοντα, καὶ στήθεσιν ὑπερβάθμιον, καὶ κρατὶ μὲν ἡδονῶν τυραννίδος, θράσος δὲ θυμὸν φονῆν ἐπειγόμενον. ἐνόησον ὅσον ὁ μέσον ἰδιώτου καὶ βασιλέως· ἐρημίτου καὶ πολιτοῦ, τὸ πόλεις καὶ χώρας δημαγωγῶντος,

λεῖπαισιν ἐρημοῖς ἀναγνῶσκοντες

B Η βούλει τινα τῶν ἡδὴ παρεθροναμένων ἐν νόμῳ, τῶ ἀνδρὸς ὅτι ζήλω πρὸς κατηγεῖσθαι λέγειν θερμώτερον; ὡς φέρε εἶπειν, τὸν μέγαν ἐκείνον ἐν ζήλωτῆς Φινεῆς, ὃς τῷ σημεῖω τῷ Μαδθηνίτη τῷ Ἰσραηλίτῃ συνεξέκέντησεν; ἀλλ' οὐκ ἴσα τὰ παρὰ τὰς ἐξουσίας, ὅσδε ὅτι τῆς ομοίους ἢ ἔνστασις. τῶ μὲν γὰρ εἰ καὶ εἰς πολλοὺς ὁ μῦθος διέβαινον· ἀλλ' οὐ τῶ κατεξοχλῶ πῆς ἰὼ, ἐφ' ὃν ἐκείνος τὸν ζῆλον ἐπιδρατείνετο· ἐν ταῦτα δὲ, βασιλέως καὶ τί γὰρ ἄλλο, ἢ ὅτι γλώσσης φέρων τῶ θανάτου τῷ ἡφον, τὸ δὲ ἀφορμῆς πνεύσταν τῶ ὑποχεῖρα τὸν φόνον. τί δὲ ὁ ζήλωτῆς ὁ μέγας ἐκείνος Ηλίας, φησὶν, ὁ τέπεωρον ἀρῆμα πυρὸς ἐλάσας, καὶ ὑπερῶ γῆν ζῆλῆς ἐπιδίφειος· οὐρανῶ μὲν χαλιμὸν ἐπιπέζοντα, καὶ κρέζων ἀεὶ· ζήλων ἐξήλωσα τῶ κυεῖα· καὶ πῶς θυμὸν γυακὸς οὐκ ἐνεγκῶν, τῷ φυγαδείδῃ ὡς ἰδίαν ἐσίδῃ· καὶ τῷ ἔρημον ὡς πόλιν ἠπαύζετο; γυακὸς ὅποιος; μαχλώσης· θυπομάρουσης· ἢς ὁ σέβας, εἶδωλα· θεοὶ τε καὶ δαίμονες, ὁ παροσκυωόμενον ἰὼ· ὅσα τε καὶ οἷς τότε τὸν Ἰσραὴλ ἐξήμωρτεν ἢ περὶ τὰ λαμνα. ἀλλὰ μέχρι τοῦδε καλῶς ἡμῖν ὁ λόγος τρέχων, ζήλωτῆς τῷ Ἰωάννῃ πρὸς εἶξεν, κρείττον ἢ τοῖς παροειληφῶτας· ὅσον οἱ μὲν ἀπαροράτον· ὁ δὲ παροφανῆ, καὶ κατ' ὀφθαλμοῖς εἶχε τὸν θάνατον. ἀλλ' ἐρήσονται τάχα τῶ φιλορῶτων πινές· τί βούλεται τῶ λόγῳ πρὸς ῥησῖα καὶ ζήλος, οἷον πῆς κόσμος πολυτελής τε καὶ ὑπερπῆς, τῷ πρὸς ἰερόν

Euangelium ait, *virum iustum ac sanctum sciret, ac eo audito, multa faceret, lubensque ipsum audiret*; nihil tamen eorum tunc in animum induxit, aut intelligere voluit: Non Prophetam, quibus par erat, affecit honoribus: nec vel minimum legis grauitatem est reueritus: atque, vt ne aliud quicquam, ne pœnas quidem aduersus eos qui eiufmodi sunt, eâ decretas curauit. Dicam quod est maius, ac magis perspicuum: Ne illum quidem Achab, quin & vxoris mancipium, imitatus est; qui nimirum superstitionis decrum doctricem Iezabelem habuerit, vti nunc iste Herodiadem magistram libidinis. Nam ille quidem, cum audisset ab Heliâ Thesbite, iram, quæ aduersus eum accensa esset à Domino, ac mala quæ certò ei ac suis essent euentura, ac palam reprehensionibus fuisset appetitus, propter impia ac nefaria facinora quæ perpetrarat, non est indignatus; non egit insolenter; non duxit iniuriæ Propheticam reprehensionem: sed vt Dei Prophetam, ac diuina loquentem; illum quidem in honore habuit: hæc autem ceu Dei præcepta, reuerentiâ profecutus est. Quid ergo facit? Audi Regnorum historiam: *Et dixit Dominus, inquit, ad Eliu Thesbitem, dicens: Surge & descende in occursum Achab Regis Israël, & loquere ad eum, dicens: Hæc dicit Dominus: Quomodo tu occidisti, & vineam possedisti: propter hoc, hæc dicit Dominus: Inducam super te mala, & succendam post te; & disperdam de Achab ningenstem ad parietem: ac reliqua, quibus minas intendit cum irâ, non tantum in eum, verum etiam in Iezabelem: Quomodo venundatus est, inquit, vt faceret malum coram Domino; & quomodo eum euertit Iezabel vxor sua. Tum ergo ille, cum hæc audisset, quid fecit? Non in cædem anhelat; non excitatur ad iram; sed mœrore affectus, habitum ad tristitiam componit: suumque magis agnoscit scelus, non insolenter aduersus Propheticam reprehensionem agit. A sermone enim, inquit, compunctus est Achab à facie Domini, & ibat plorans, & conscidit tunicam suam, & ieiunauit, & indutus est saccum. Quid ergo, qui omnium nostrum conuersionem expectat Deus; qui tardus est ad percutiendum, & velox ad saluandum? Audi scripturam? *Et dixit Dominus, inquit: Vidisti Eliu, quomodo compunctus est Achab**

Α ὁ δὲ ἀγγέλιος, εἰδὼς αὐτὸν αὐδρα δίχαμον ἔειπεν, ἔειπεν αὐτῷ, πολλὰ ἐποίησεν ἡ δέωσ αὐτῷ ἤκουεν, ὅθεν τούτων σιωπῆεν τότε, ἢ σιωπῆειν παρεθήρητο· οὐ τὸ παρεθήρηται ταῖς παρεσηκρούσας καταγράφειν πηγάς· οὐδὲ βαρὺ τῆ νόμου καὶν, ὡς ὁ τυχὸν ἐνεπαύθη· ὅθεν εἰ μὴ τι ἄλλο, τίω γε καὶ τῷ ποίεσθαι ἐπαρηγόριον ἐκείθεν ἡδέαθη ποιητῶν· εἶπω τι μείζον καὶ γνωριμότερον; ὅθεν τὸν Αχαάβ ἐκείνον· ἀλλὰ καὶ γνωριμότερον ἀνδραποδὸν ἐμμήσατο· ὅς τὴν Ἰεζάβελ εἶχε τότε τὴν πολυθείας, ὡς νῦν τὴν λαχρείας ὅτι τὴν Ἡρώδῆα, διδάσκαλον· ὁ μὲν γὰρ ἀκούσας τῷ Ἡλιοῦ τῆ Θεοβίτου τὸν θυμὸν ὅς ἀνήσθητο κατ' αὐτῷ τῷ κυρίου, καὶ τὰ μέλλοντα παρεθώπιον αὐτῷ τε καὶ τοῖς αὐτῷ ὅτι ἐπέναι κακὰ, καὶ φθονεῖς τοῖς ἐλέγχους βληθεῖς, δι' αὐτῶν ἐξηγήσατο πονηρίας, ἔειπεν αὐτοῖς ἀποσιουρίας, ὅτι ἡγάρμακτοσεν· ὅτι ἀφηνίασεν· οὐχ ὕβριον ἡγήσατο τὸ παρεθήρητο τὸ ἐλέγχον· ἀλλ' ὡς Θεοῦ παρεθήρηται, ἔειπεν αὐτῷ φθονεῖν τὸν μὲν, ὅτι πηγάς ἦγε· τὰ δὲ, οἷα Θεοῦ τῷ ἀγγέλιοντα, ἀλλοῦ καὶ φόβου παρεθώπιοντα· τί οὖν ποιεῖ; τῷ βασιλείῳ ἀκούσον· καὶ εἶπεν, φησὶν, κύριος πρὸς Ἡλιοῦ τὸν Θεοβίτου, λέγων· ἀνάστηθι, καὶ κατέβηθι εἰς ἀπυρτησιν Αχαάβ βασιλέως Ἰσραήλ, καὶ λαλήσον πρὸς αὐτὸν, λέγων· τὰδε λέγει κύριος· ὡς σὺ ἐφόνυσας Ναβουθῆ, καὶ ἐκληρονόμησας αὐτὸν, ἀλλὰ τῷ λέγει κύριος· ἐπάξω ὅτι σὺ κακὰ, καὶ ἐκκαύσω ὀπίσω σου, καὶ ἐξολοθρεύσω τῷ Αχαάβ οὐρεῖντα πρὸς πόλιν· καὶ τὰ ἄλλα, οἷς τὴν ἀπειλιῶ μετ' ὀργῆς ἀπέτεινεν· ὅτι ἐπ' αὐτὸν ἐκείνον μόνον, ἀλλὰ ὅτι τὴν Ἰεζάβελ· ὡς ἔπεισθη, φησὶν, ποιῆσαι τὸ πονηρὸν ἐνώπιον κυρίου, καὶ ὡς μετέστηκεν αὐτὸν ἡ Ἰεζάβελ ἡ γυνὴ αὐτῷ· εἶπα· τί, τούτων ἀκούσας ποιεῖ; οὐ φοιᾷ· οὐ πρὸς θυμὸν ἀνίσταται· ἀλλὰ κατηφῆς γεγὼς, ὅτι ὁ σκυθρωπὸν μεταποιεῖται γῆμα, καὶ γίνεται τῆς ἐαυτοῦ μάλλον ὀπιγνώμων κακίας, ὅτι ἀφίωσιας τῷ παρεθήρηται ἐλέγχων· ἔπειθ' ὁ τῷ λόγου κατενύγη, φησὶν, Αχαάβ ἀπὸ παροσώπου κυρίου, καὶ ἐπορεύετο κλαίων, καὶ διέρρηξεν τὸν χιτῶνα αὐτῷ, καὶ ἐνήσθησεν, καὶ παρεβάλετο σάκκον· τί οὖν ὁ πόντων ἡμῶν τὴν ὀπιγνώμων ἀναμνήτων Θεός· ὁ βραδύς εἰς τὸ πληῆσαι, καὶ ταχύς εἰς τὸ σῶσαι; τὸ γὰρ φησὶ ἀκούσον· καὶ εἶπεν κύριος, φησὶν· ἑώραχας, Ἡλιῷ, πῶς κατενύγη Αχαάβ

in Prophetam reuerentiã, grauiùs perpetrarit. Non animaduertisti, ô miser, Achab te scelus in Naboth duplicasse: quodd illi quidem deprehensus sit victus, cupiditate vineæ, ac terræ inanimis, plantarumque viniferarum: tu autem mulieris adulterio fœdatæ reus, insidiarumque cubili fraterno positarum; ac quod malorum omnium super premium est, necis Prophetæ atque Baptistæ; idque in die deliciarum, & cum natalitiorum ageretur dies.

Vtinam nec esses natus, neque in lucem venisses super terram. Vtinam periisset semen ex quo germi-
nasti; ac vterus ex quo prodiisti. Nam rogo, quânam ex causâ, Prophetam, quæ vera essent prædicantem, nefandaque tua arguentem, interfecisti? Cum esset in promptu, vt scelus tecum animo cogitans, ab eo declinares, ac resipisceres; vtue ad liberam reprehensionem animum dirigens, sobriã cogitatione assumptâ, id quod præstantius esset, obtineres; in contrarium planè prolapsus es; malum vtique malo addens, non vti oportuit, depellens: Ac siquidem ægrè reprehendi ferens, eò deductus es; hinc planè alienum à disciplinâ tete ostendis. Diligendus enim, non occidendus erat, qui argueret, vt Salomonis sententia est; vt ne & ipse esses auditurus: Oderunt arguentem in portis, & sermonem sanctum abominati sunt. Sin autem cum iusiurandum seruare velles, cædem præposuisti, tanquam qui periurij barathrum fugeres: enimuerò par erat, vt pro regali prudentiã, alterius cum altero comparationem iustitiæ trutinâ expenderes, ac à meliori parte stares: quod secus omninò ex alienâ à ratione voluntate molitus es. Quis enim te ab initio coëgit iurare? Quid Mainadis puellæ saltatio commune habet cum nece Prophetæ? Quænam iræ societas cum lætitiâ? Sin verò propter iusiurandum, vt ipse opinaris: ac ne sic quidem sententiæ calculus ebrietati permittendus erat. Quippe erat lætitiæ tempus, non cædis. Ac planè res eiusmodi, absurda, ac præcipitis consilij erat. Erat siquidem opus tempore sobrio, ac sedatâ ratione. Non enim leuis iactura futura erat. Sed enim verò, vt quid etiam è tuis mali hætenus occultum lateret, id ipse aduersum te manifestum reddidisti, cæde aperiens flagitium, cuius arguebaris. Quid enim

A πλιὸν ἀδοῖ τῆ παρὲς τὸν παρθένω, μηδὲν πλεόν διαπραξαίνων; λέληθας σεαυτὸν, ἀθλιε, τίω Αχαάβ ἐπὶ Ναβουθῆ παρνομίῃ διπλασίδασ, ὅσον ὁ μὲ ἀμπελοῦνος ἐπιθυμία, γῆς τε ἀψύχου, καὶ φυτῶν οἰνηφόρων ἠπληθεῖς ἐφωράθη. σὺ δὲ, γυναικὸς μοιχεία, ἔ ἀδελφικῆς καίτης ἐπιβουλή. ἔ, ὁ πρῶτων καλῶν ἔχρατον. παρθένου καὶ βασιλεῦδος μαιφονία. καὶ ταῦτα, ἐν τρυφῆς ἡμέρα, καὶ γυεσίων τελετῆ.

B Ὡς εἶτε μὴ γεγῆνησο, μηδὲ εἰς φῶς ἦλθες ὁ παρὲς γῆ. ὡς ἀπόλοιτο ἡ σπορά, ἥς αὐτὸς ἐξεβλάθησας, καὶ ἡ κηδὺς, ἐξ ἧς παρθελήλυθας. αἰθ' ὅπου γῆ, εἶπέ, τὸν παρθένω ἀρεῖλες τάλησῆ διαγερβύσρατα, καὶ παρὲς τῶν οὐ πρακτέων ἐλέγξατα. πρῶτον παρὲς τίω ἐκ τῆ ἀγρῆς συσραφέντα μνήμιω, ἀποκλιναί τῆ μύσσει. ἡ παρὲς τίω τῶν ἐλέγχων πρῶρησίαν τὸν νοῦ ἀπαθωάριτα, σώφρονι λογισμῶ
C τῆ κρείττονος παείσεσθαι, παρὲς τὸν αὐτὸν ἐξώκειρας. κακῶ ὁ κακὸν παροσκησάμενος, οὐχ ὡς ἐχρῆν πρῶσάμενος. ἔ εἰ μὲ παρὲς τοῖς ἐλέγχουσι δυσφορῶν εἰς τῆτο τάξεως ἦλασας. ἀπαθωάριτα τῆτο σαφῆς. ἀραπαῖν γῆ, οὐ φοναῖν ἔδῃ ὡς ὁ Σολομῶντι δοκεῖ, ἐλέγχοντα. ὡς ἀνὴρ ἔ αὐτὸς ἀκούσης. ἐμήσισθαι ἐν πύλαις ἐλέγχοντα, καὶ λόγον ὅσιον ἐβδελύξατο. εἰ δὲ τῆ βύορκειν παειεχρόμενος, ὁ μαιφονεῖν παρεπίμψασας, ὡς τ' ἐπιτορκίας φλυγῶν ὁ βαράθρον. ἀλλ' ἔδῃ βασιλείῳ φρονήματι, δικαία τῆ τοῦ σάτημη ἀπιταλαντῶσαι τίω σύγκρισιν, καὶ τ' ἀμείνω γενέσθαι μίρας. ὁ παρὲς σοι παρὲς τοῦναντίον ἐκ παρὰ λόγου πεπραγματεύεται γνώμης. τίς γῆ ὁ τίω ἀρχῆν ὀμῶσαι παροσμηγάσας; τί δὲ κοινὸν μαγνάδος ὀρχήσει παιδὸς, καὶ παρθένου σφαγῆ; τίς δὲ μετοισία θυμὸς μετ' ἐφροσύνης; εἰ δὲ ἀφ' αὐτοῖς ὀρχεις, ὡς αὐτὸς οἶει. ἀλλ' οὐδ' οὕτως ἐχρῆν τίω ἦφον ἐπιπέλαι τῆ μέθῃ. βύφρασις γὰρ, ὅτι ἀδροκλονίας ἡ ὁ κειρός. καὶ τὸ γε παρὲς γῆμα ἐπιεικῶς ἀποπον, καὶ παρὰ φροσιν. νήφοντος γὰρ ἔδειτο κειρόν, καὶ λογισμὸς βεβηκῆτος. οὐ γὰρ παρὲς τοῦ πυγῆτος ἡ βλάβη. πλιὸν, ἀλλ' εἰ πὶ καὶ κέρυατο λαγῆανον τέως τῶν ἐν σοι καλῶν, τῆτο σὺ κατὰ σαυτοῦ πεφθῆρωσας, μαιφονία, τῆς παρὰ νομίας ἀπογυμνώσας τὸν ἐλέγχον. τίς γὰρ

Eccl. 27. v. 22.
Plal. 123. v. 7.

mulcendum comparata, sambuca, & cithara; & naba, & tibia? Quâ autem non plenum existit turpitudine corpus, quod libidinosè motibus agitur, inque eum modum contorta membra, quæ planè obfessorum à dæmone simulacra quædam, signaque videantur. Tu autem, his, tanquam cerui hinnulus confossus, ac ceu volucris visco implicatus; neque ut caprea ex retibus servatus es, neq; ut auis à laqueo liberatus. Quinimodò facta tibi est laqueus puella saltatrix meretricis fœminæ; foueaque profunda amoris illud in eum cæstrum. *Et saltavit, inquit, filia Herodiadis, & placuit Herodi, & dixit: Pete à me quod volueris, & dabo tibi: Et cum iuramento pollicitus est ei dare, quicquid postulasset, usque ad dimidium regni sui. Esto, placuerit tunc saltans puella; forsque etiam aliquid muneris puellæ donare debueris: at certè eorum quæ possent dari, non quæ nimia, ac exuperantia essent: eorum quæ conuiuas voluptate afficerent, non quæ molesta forent: Num enim Sancti caput atque Prophetæ? Sed propter insurandum, inquit, & simul recumbentes, noluit ei abnuere. O amentiam! O cœcitatem, prætextumque alienum à ratione! Ut enim petijisset ut à regno excederes, quomodo eras executurus quod ei iuraueras? Ut autem etiam petijisset ut effoderentur matris oculi, vel ut iussisset, ut ab eius omnino consuetudine recederes, impleuiffesne quod petijisset? Sed propter insurandum, inquit, & simul recumbentes, noluit ei abnuere. Quod enim dicitur, eiusmodi inevitabilem necessitatem refert. Quid ergo factururus eras, ut illa vnum quid prædictorum proposuisset? Sed, ut videtur, *Omnis qui facit peccatum, seruus est peccati.* Nam qui suam voluptati subiecit rationem, fit quidem occultè vitiorum, ac animi perturbationum seruus: vbi autem postmodum iræ motu administro vtitur, suam apertè in publicum producit affectionem; illud sese morum euentu prodens, quod captiuans voluptas, ante rei periculum exigebat; non prius desinente irâ, quàm voluptatis laqueus, eâ affectione laborantem hominem, reum demonstrarit. Vides, in quantam tibi prolapsa sit absurditatem, iurisiurandi voce tenus prolatio? Magna insania; mentis cœcitas, sensuumque hebetudo, hanc tibi stultitiam pepereunt. *Pete à me quod volueris, & dabo**

Ioan. 8. v. 14.

σάμβουκα τε καὶ κιθάρα· καὶ νάβλα ἔσ' αὐλός; τίς τ' αἰσχράν οὐ νέμει, σῶμα λυγρὸ μόνον, καὶ μέλη τρεβλοῦμένα, ἃ τῶν δαμονῶντων εἶσιν ἀληθῶς εἰκασίματα καὶ μνηύματα; οὐ δὲ τοῦτοις οἷα νεβρός τοξοθῆεις ἐλάφου, καὶ ὡς πτηνὸν ἰξοθῆεις, οὔτε ὡς δορκὰς διεσώθης ἐκ βροχῶν, οὔτε ὡς ὄρνεον ἐκ παγίδος ἐρρύσθης· ἀλλὰ παγὶς σοὶ γέγενεν τ' μοιχαλίδος ἢ ὄρχηστῆρος· καὶ βόθρος ἐπιτήρημος, ὁ πρὸς ἐκείνῳ οἶστρος. καὶ ὠρχήσατό, φησὶν, ἡ θυγάτηρ τ' Ἡρωδιάδης, καὶ ἤρρεσεν τὰς Ἡρώδῃ, καὶ εἶπεν· αἰτήσον με ὃ ἐὰν θέλῃς, καὶ δώσω σοι. καὶ μὲν ὄρκου ὠμολόγησεν αὐτῇ δοῦναι, ὃ ἐὰν αἰτήσῃται, ἕως ἡμῶσιν τ' βασιλείας αὐτῆς. ἔτω ἤρρεσεν τότε ὄρχησαμένη ἢ παῖς, ἔδδ' δὲ πὶ καὶ δωρηθῆναι τάχα πρὸς σοὶ τῆ παιδί· ἀλλὰ τῶν ἐνδεχομένων, οὐ τῶν ὑποφρονούντων· τῶν ἠδόντων τοὺς δατύμονας, οὐ τῶν αἰώνωντων· μήτι γὰρ τίς τῶ ἀγίου καὶ πρὸς φήτου κεφαλῶν; ἀλλὰ διὰ τοὺς ὄρκους, φησὶν, καὶ τοὺς στυαναχειμῶνους, οὐκ ἠτέλησεν αὐτῶν ἀρετήσασαι. φθὶ τ' αἰίας, φθὶ τ' πωρώσεως, καὶ τῆς ἀνδύργου πρὸς φάσεως. εἰ γὰρ καὶ τῆς βασιλείας ἔξεσκένασεν σε ἠτήσεν, πῶς αἰ τοὺς ὄρκους πρὸς αὐτῶν ἐμεθ' ἄδουσας; εἰ δὲ καὶ τῆς μηδὲς ἐκχωρακισθῆναι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔζητήσατο, ἢ καὶ τ' πορτελοῖς ἀφεσάνασεν πρὸς αὐτῶν στυουσίας ἐπέταπεν, ἐπλήροισ ἀρετῶν αἰτήσεν; ἀλλὰ διὰ τοὺς ὄρκους, φησὶν, καὶ τοὺς στυαναχειμῶνους, οὐκ ἠτέλησεν αὐτῶν ἀρετήσασαι. ὃ γὰρ λεγόμενον πρὸς τῶν φέρει τῆς ἀγάπης ὃ ἀπαραμήτηρον. τί οὖν αἰ ἐπρωσθῆσας, εἰ τῶν εἰρημῶν μίαν πρὸς ἴκετο πρὸς τασιν. ἀλλ' ὡς εἶοικεν, πᾶς ὁ ποιῶν τίς ἀμνηστίας, δούλος ἔστι τ' ἀμνηστίας. ὃ γὰρ τῆ ἠδονῆς τ' ἐαυτῶν λογισμὸν ὑποβύξας, δούλος μὲν ἀφανῶς γινεται τῶν παθῶν· τὰς θυμῶν δὲ πρὸς ὑπουργίῳ ὀρμηματι χρωόμενος, πρὸς φαίνει πρὸς φάσεως εἰς τὸ μφανῆς τ' ἐξέθεσιν· ἐνεῖνο τῆ ἐκβάσθ τῶ ἐξέπου φανόμενος, ὅσῳ ἢ δουλώσασα πρὸ τ' πείρας ἐβύλετο· οὐ πρότερον τῶ θυμῶ λήξαστος, ἕως αἰ τ' ἠδονῆς ἢ παγίς, τ' ἐμπάθηκατεδίκησεν. ὄρᾶς εἰς ἡ ἀποπίας ὑποβόλιῳ ἀπώλισθῆν σοι τῶ ὄρκων ἢ πρὸς φάσεως; μαρία πολλή· πάρωσις νοῦ, ἔ φρενῶν ἐξάμελωσις, τ' παύτην ἀβελθησίαν ἀπέτεκεν. αἰτήσον με ὃ ἐὰν θέλῃς, καὶ δώσω

σοι· ἕως ἡμῶν βασιλείας μου. οὕτως ἀφύ-
 ρακτος εἶ; οὕτως δ' ἁγέρης, ὡς μὴ μέτρα γέ-
 ραι σὺς λογισμοῖς· μηδὲ, ὅσῳ ὅσον ἐξέλι-
 ἀβασανίως παροσκήσασθαι σιωδεῖν; σὺ πε-
 τῶς ὁμοῖα· ὅ δὲ σιωπῆσαι, οὐ φημι βα-
 σιλικὸν εἶναι γνώρισμα, ἀνυστερίας δὲ πάθος
 ἀκράτης· ὅσῳ αὐτὸς ἑαυτοῦ, ὅ μὴ κεκριμένον
 ἐδέξω, ὡς κεκριμένον. τοιοῦτος γὰρ ἅπας
 νοῦ ἀγαλίνωτος, καὶ λόγος ἀφύρακτος· μὴ
 τῆς τῆ καλῆ κρίσεως ὁπίστατοις τοῖς λο-
 γισμοῖς, ἀλλὰ τὸ μὲν δρᾶν τῆ νοῦ μὴ κωλύον-
 τος, παροσφημηθῆναι τῆ καὶ φύσιν φρονήμα-
 τος. ἀλλ' ὁ μὲν Ηρώδης οὕτω κούφως ἐνεργεῖς
 καὶ ἀθλίως, ἀθλίω καὶ τὴ μνήμῃ ἀφάρ-
 τος ἀπηνέγκαστο.

Τί δὲ ὅ τ' ἀομίας χροάσιον; τ' μοιχείας ὅ
 δέλεαρ· ὅ τῆ Ηρώδου ἀγκιστρον· ἢ παρὶς ἐφ' ἡ
 ἐκείνος προλοιοθήσας παροσέκλει, καὶ θεοφάνης
 ὅσῳ ἐξέφυγῃ. εἶπεν, φησιν, τῆ μητεὶ αὐτῆς· τί
 αἰτήσομαι; ἢ δὲ παροσείβαθεῖσα· ὅς με ὧδε,
 φησιν, εἰ αὐτῆς τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τῆ βα-
 πτιστοῦ. ὅσῳ τ' Εὐαγγελιστῶν τὰ ληθῆ πῆματα γὰρ
 παροσέχον; τί γὰρ φησιν; ἢ δὲ Ηρώδης ἐνε-
 χεν αὐτῆ, καὶ ἤθελεν αὐτὴν ἀποκτεῖναι, καὶ οὐδὲ
 ἠδυνάτο. ὁ γὰρ Ηρώδης ἐφοβείτο τὸν Ἰωάννην,
 εἰδὼς αὐτὸν ἀνδρα δίχαρον καὶ ἅγιον· καὶ ἀκούων
 αὐτῶν πολλὰ ἐποίει, καὶ ἠδέως αὐτῶν ἤκουεν. βλε-
 πεις καὶ παρ' ἡμῶν ὄρκων ἠδὲ παροσενχειμῆναι
 τῆ βδελυγῆ, τὴν καὶ τῆ παροσφῆτου φιλιαπε-
 ρήσιμα γνώμῃ; καὶ τί τούτης ἐναργέστερον
 τ' μῆτρειας ἡγοῖτ' αὐ; τὴν τε γὰρ πῆρρησίδου,
 καὶ τ' ζήλον, ἀφ' ὅσον παρὸς Ηρώδην ἐλεγχοῖ
 τῆ Ἰωάννου πῆρρησι, καὶ τὴν ἀπὸ χρόνου καὶ
 βάθους ἑαυτοῦ ἀντιμῆναι αὐτῆ μῆνιν, ὡς ὅσον
 ἀφ' ἡμῶν ἀκούοντων. ἡ τῆ γὰρ ὅ, ἐνεῖχει, ὡς πῆρρη
 παροσπικῆν ἄμα, καὶ ἀκρίκῆν· ἐπεὶ καὶ ὅ, ὅσον
 ἠδυνάτο, ἀπὸ δέξιν ἐχθρῶν Ηρώδου παρὸς Ἰωάν-
 νην μετ' ὀλιγαρείας, πῆρρησ· ὅτι τε ἅγιον καὶ δι-
 χαρον αὐτὸν εἶχεν, καὶ ἀκούων αὐτῶν πολλὰ ἐποίει, καὶ
 ἠδέως αὐτῶν ἤκουεν· εἶ καὶ ἡ δὲ τῆ ἄνω παρὸς τὰ
 καὶ τὴ σύγκρισις, πολὺ παρὸς ἑαυτῶν ὅ δὲ ἀφάρ-
 τος ἐχθρῶν καὶ ὅσον ἴσα τὰ παροσφῆματα, τὴν ἄλλως αὐ-
 τῆ τῆ κρατοῦτος ἀγνοῦτος. τὰ μὲν γὰρ παροσφῆτα·
 πῆρρησὶ καὶ ζήλος· καὶ ἐλεγχοῖ, τ' τῆ βασιλείως
 ἐπὶ πληθῆτον ἀνομιῶν ἀνομοιούτα τε αὐτὸν καὶ ἀδελ-
 φοῦ φάμερως, τ' καὶ τὴν ὅσον βουλῶντα, παρὸς γὰρ

tibi, usque ad dimidium regni mei. Adeo
 incautus es, adeo levis & facilis, ut non
 posueris modum rationibus tuis, neque
 te, quod non oporteret, sine probatio-
 ne ac iudicio admittere intellexeris.
 Considera quod res cesserit, & quam pa-
 rum in te consilij arguerit, quod temere
 iuraueris. Sic autem facile arripere, non
 regis mentis indicium dixerim, sed
 profusioris impotens vitium; cui ipse
 subiectus, quod non erat iudicio pro-
 batum suscepisti, tanquam esset iudicio
 probatum. Eiusmodi enim est mens
 omnis effrænis, & incautus sermo: ut
 non boni iudicio cogitationes moderan-
 te; sed mentis iudicio nihil prohiben-
 te, contraria faciat, sublato sensu natu-
 ræ consentaneo. Sic verò Herodes le-
 uiter ac miserè arreptus, miserum no-
 men in perpetuum retulit.

Quid verò scelestæ puella: adulterij
 esca illa; Herodis hamus; laqueus, in
 quem ille prolapsus, offendit, & quo
 captus minimè effugit? Dixit, inquit,
 matri suæ; Quid petam? Illa autem præ-
 monita: Da mihi hinc, inquit, statim in
 disco caput Ioannis Baptistæ. Vides Euan-
 gelistam ea semper quæ vera sunt ad-
 ducentem? Quid enim ait? Herodias
 autem ei insidiabatur, & volebat eum oc-
 cidere, nec poterat. Herodes enim metue-
 bat Ioannem, sciens eum virum iustum
 & sanctum; & audito eo multa faciebat,
 & libenter eum audiebat. Vides ante
 etiam iusiurandum fuisse sceleratam
 fœminam infenso animo in Prophetam?
 Quid autem testimonio hoc euidentius
 esse queat? Cum enim libertatem lo-
 quendi, ac zelum Ioannis ostendit, eò
 quod ille Herodem reprehenderet: tum
 olim imo pectore satam, ac inueteratam
 mulierculæ iram, in auditorum adspe-
 ctum producit. Hoc enim significat pa-
 riter atque ostendit, vox illa, insidia-
 batur. Nam & illud, non poterat: osten-
 dit Herodis in Ioannem honorem, &
 reuerentiam: quod nimirum is, san-
 ctum ac iustum eum haberet, eoque
 audito multa faceret, ac libenter eum
 audiret. Quanquam ut priora cum se-
 quentibus comparaueris, magnum dis-
 crimen est, nec res sunt æquales, in
 quibus Rex leuiter haberet. Nam pri-
 ma quidem; nempe loquendi liber-
 tas ac zelus, reprehensionesque, Regis
 increpabant amentiam, ipsumque pa-
 lam aduersus fratrem iniquè agere, cu-
 ius cubili insidiaretur, commodè ar-

Mar. 6.v.19.

χ. πίνυ.

χ. πίνυ. α. α.

guebant : Haec tamen habebat locum, ut Dei Prophetam reuereretur tanquam iustum, ac sanctum : at quæ sequuntur, dissimilia omnino, ac discrepantia sunt, nec quicquam prorsus habent quod prioribus respondeat. Quorsum verò, ac quânam ex causa? Temulentus enim, ad leue ac friuolum propugnaculum ebrietatis, sese conuertit: quo factum est, ut propter frigidum iusiurandum, & conuiuatum reuerentiam, maiorem nefando concubitu nequitiam pareret; tanquam in scenâ luderet simulationem, ratus fore ut oculum falleret, quem nihil potest laterè. Quâ id ratione? *Contristatus* enim, inquit, *est Rex: sed propter iusiurandum, & simul recumbentes, noluit ei abnuere. Quid hac simulatione magis abominandum? Quid verò miserabilius iuramenti illius religione? Nam cum licet pio magis prætextu, ac sensu regio iusiurandum depellere, malum malo confecit. Misso enim spiculatore iusitamputari caput Ioannis, & dari puellæ. Vidisti hebetudinē summam, ac leuitatem? Nonne præstabat benè peierare, quam malè iusiurandū seruare? Apertè mentiri, nec in Prophetam manum mittere? Delicti, ac imprudentis pollicitationis veniam petere, quàm iustè vera dicentem, iniustum effici Prophetæ occiforem, iustumque sibi reponere iudicium, ac effici filium gehennæ? Si quidem enim postulasset, ut in Deum peccaret, & idola erigeret, eisque subditorum sanguinem libaret; filiosque, ac filias, matresque, & fratres, & vxores insuper mactaret, quomodo vir stultus iusiurandum super his depelleret? Quomodo autem id auderet implere, cum Iudæa esset Romanis tributaria, cuius ipse tetrarchiam malè Rex administrabat? At ille quidem in hunc modum deceptus, puellæ miseræ laqueo captus est. Illa autem cum esset instrumentum ad malignitatem inuentum, totamque in se matris malitiosam, ac sceleratam mentem expressisset, personam induit creditoris, ac tanquam in deprecabile debitum exigens, solui petit à Rege: *Da mihi hîc statim in disco caput Ioannis Baptiste. Da mihi*, inquit, *hîc; idque statim, & in disco. Quid porrò dabo? Non aurum*, inquit, *non gemmas pellucas; non siquid regia sumptuosum habet, ac pretiosum: sed caput Ioannis Baptiste. Quid dicis? Das caput, quod vel ipsi reuerentur An-**

A διήλεγχεν· ὁμοῦ δ' ἐπὶ ἀγδοῦς ἔχον τῆ Θεοῦ τὸν
 παρθεῖν, ἄτε δίκαιον καὶ ἀγιον χάριαν εἶχεν
 τῆος· παρ δὲ ἐξῆς, ἀνομία πλῆρη καὶ ἀπερμυῖ-
 νοντα, καὶ τῆ παρτέρων ὁσὲν κατ' ὁσὲνα ἔ-
 πον ἐφάμιλλον ἔχοντα. ὅπου δὴ χάριν, καὶ ἀγαθί;
 ὄξερα πη γὰρ οἰνωθεὶς παρ δ' ἡ μέθης κοῦφόν τε
 καὶ ἰσχυρόν " ἔρυμα, ὅθεν ψυχρὰς εἶνεκεν
 διορκίας, καὶ τ' παρὲς τοὺς συμπτώτας ἀγδοῦς, πλὴν
 μείζονα τ' ἀγεμίτου μίξεως ἀνομία ὠδίνεν· ὡς ἐν
 σκηνῇ παίζας ὁ δράμα τ' ἰσποκρίσεως, λαβὴν
 νειν νομίσας τ' ἀλυσον ὀφθαλμόν· τίνα ἔσπον; ἐλυ-
 πῆθη γὰρ, φησιν, ὁ βασιλεὺς· ἀλλὰ ἀγαθὸς ὄρ-
 κους, καὶ τοὺς πωδρακειμῶν, ὅτι ἤτελεν αὐτῷ
 ἀγετῆσαι. τί τῶν τ' ἰσποκρίσεως βδελυκτότε-
 ρον; τί δὲ τ' διορκίας ἐκείνης ἀθλιώτερον; ἐπὶ γὰρ
 αὐτῷ πῶρ ὡθῆσαι τοὺς ὄρκους ὑπεβετέρω παρβολή-
 ματι, καὶ βασιλείῳ φρονηματι, κακῶ δ' ἡκαὶ ὁ
 σιωεφάνεν. ἀποστρέψας γὰρ ἀπεκουλάτωρα, ἐκέ-
 λθυσεν ἀποτμηθῆναι πλὴν κεφαλῷ Ἰωάννου, καὶ
 δοθῆναι τῷ κορασίῳ. εἶδες νοθείας καὶ κρυφί-
 οτητος ἰσποβολίῳ; ὅτι ἐδὲ μῆλλον ὀπιπορήσασα
 κακῶς, ἢ κακῶς διορκῆσαι, ψύσασθαι παρφα-
 νῶς, καὶ τῆ παρθεῖν μὴ ἀψαοσαι; συγνώμῳ
 ἀγῆσαι τῆ πῶρ ὡθῆσαι, ἢ παρ ἀληθεύσαντα δι-
 κῆως, ἀδίκην φονδύτῳ ἀποδῆθῆναι παρθεῖν,
 ἔ κείσιν ἐνδίκην ἑαυτῷ ταμιθῆσαι, καὶ γένης
 γῆρας ἰόν; εἰ γὰρ ἤτησεν ὄξα μῆρτεῖν εἰς Θεόν,
 καὶ εἶδωρα ἔπσαι, καὶ ἀπῆσαι πούτοις ἀίματα
 τῆ ἰσποκρίσεως· ἰοῖς τε, καὶ θυγατέρας, καὶ μη-
 τέρας, καὶ ἀδελφοῖς, καὶ γυνῶνας παρσεπιθῆσαι,
 πῶς, ἀγ τοὺς ὅτι πούτοις ὄρκους ὁ μέταμος ὄξε κρύ-
 σατο; πῶς δ' ἀγ καὶ πληρωῶ αὐτοῖς κατετόλημη-
 σεν, Ρωμῶν οὔσης ἰσποφόρου τ' Ἰουδαίας, ἥς
 αὐτὸς τετραρχῶν κακῶς ἐβασίλευεν; ἀλλ' ὁ μὲν
 οὔτω" κεσφοθῆς, ἰσπο κέρης ἀθλίας ἐσαγῆναι
 ἡ δὲ, παρὲς καχυργίῳ ὄργημον ὄξηρημῶν
 ἰσποάρχουσα, ὅλλω τε τ' μῆτρὸς ἐφ' ἑαυτῷ ἀγα-
 μαξαρῆν τ' κακότεχρον γνώμῳ, χρεωφειλέ-
 του δῆθεν ἰσποκρίνεται παρσσωπον· καὶ ὡσπερ
 χρεὸς ἀπῶρῆται, ἀγτεῖ πῶρ βασιλέως πλὴν
 ἐκπῆν. δὸς μοι ὡδε ὄξε αὐτῆς ὅτι πίνακι, πλὴν κε-
 φαλῷ Ἰωάννου τῆ βασιλεῦδ. δὸς μοι, φησιν, ὡδε,
 καὶ ὄξε αὐτῆς, ἢ ὅτι πίνακι. τί δώσω; οὐ χρυσόν,
 φησιν, οὐ λίθους ἀγαθαίς· ὅτι εἰ τι τῆ ἐν βα-
 σιλείοις ὁ πολυτελὲς ἔχῃ, καὶ τίμιον· ἀλλὰ πλὴν
 κεφαλῷ Ἰωάννου τῆ βασιλεῦδ. τί λέγεις;
 πλὴν κεφαλῷ δίδως ἡ ἀγδοῦται καὶ ἀγ-

γελοι; ἐκεῖνῳ σὺ δίδως τὴν κεφαλὴν, ἧς ὁ πα-
 τὴρ βασιλεύσῃ τῆς Λόγῃ, ὃ πνεῦμα ἐν εἰδῇ
 παρῆρθε καὶ ἡμέτερον ἵπτατο; τῷ τὴν ἀμειβίῳ
 μικρῆς ἡδονῆς δίδως τὴν κεφαλὴν, ἧς ἡ δόξα,
 τὸν ἐκ δόξῃ τῆ πατρὸς κατεδέχθη, ἡγάθη
 βασιλεύουσα; ἐκεῖνῳ τὴν κεφαλὴν μισθὸν
 ἀθεμίτου παιδιᾶς ἀποπνύεις, ἧς ἡ γλῶσσα μέ-
 γρη καὶ νῦν ἔφηκε κραίεσα. οὐκ ἔξεστί σοι
 εἶχῃ τὴν γυναικᾶ Φιλίππου τῆ ἀδελφοῦ σου;
 τῷ τὴν δίδως σὺ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ πίνακι
 πᾶν κρασίῳ, ἐπειδὴ σου παρὸς μοιχείαν ἐπα-
 νῆψε τὸν ἔρωτα, καὶ τὴν καρδίαν ἔπρωσε τῆς
 ἐρχήσεσιν; τί ποιεῖς ἀθλιε; τοιαῦτα νομοθετεῖς,
 ἀπερ ὁ ποῖαν αἰομεῖ; τοιαῦτα θεασίσεις, ἀ τῆ
 Θεοῦ χρεῖζει; καὶ λαβᾶται ὁ δίκαιον; πόθεν σοι
 ὁ ἀσεβὲς τῆτο καὶ ἀθέμιτον παρῆραγμα; ποῖος
 ἀσεβῆς ταῦτα ἠσκησέν νόμος; ἀπαγε, οὐ τῆ
 ἐμοῦ Θεοῦ ταῦτα, ἢ τῆ Μωσέως νομοθεσίας. οὐκ
 ἠέκυσας τῆ Παροιμιασοῦ λέγοντος. ῥύσαι ἀπα-
 ηρῆτους εἰς θάνατον, καὶ ἐκταροῦ κτενορῆτους;
 εἰα εἶπης. οὐκ οἶδα τῆτο. γίνωσκε ὅτι κύ-
 ριος καρδίας πάντων γινώσκει, ὅς ἀποδώσῃ
 ἐκάστῳ τὰ κατὰ ἔργα αὐτοῦ. τί σου τῆ σιωπῆς
 ὑλίου παρὸς καὶ σὺν αἰώνῃ πυρός; ἀλλὰ εἴθε τοῖς
 ὄρκους, Φησὶν, καὶ τοῖς στυνακαχειρῆμοις τῆτο
 ποῖα. καλῶς. καὶ τίς ὁ βιασάμενος εἴε ἀρχῆς
 τῆτο σε καὶ υπογράσσει; τίς δὲ αἰσεκᾶν ὅπως οἶον
 ἀποδέξασθαι, ἢ ὡς ὁ τυρὸν ἐπαμῆσθεν δῆπουθεν;
 ἀπαρῆρατον γὰρ ἐπὶ τῆ ἀδύλων ἢ μὲν ὄρκου
 ἠσκησῆς, ὅταν ἀκείτως ἐκφέρηται, τῆ λο-
 γισμοῦ τῆ ἐπὶ θάτερα βασιμον οὐ λαβόντος, παρὸς
 στυνακαχειρῆμοις τῆ καλῶς ἔ τῆ χείρονος. ὁ δὲ παρῆ-
 τερον καὶ εἴθε πέποιθεν, ὁ μέγας ἐν κριταῖς ἐκεῖ-
 νος, καὶ εἴθε ὁπος, ἀσυμλογίως βυζάμενος, κα-
 κείνο Θεῶ καὶ υπογράσσει, ὁ μὴ παρῆρθε δι ἀ-
 βελίας δεδιώηται, δι ἔρημίαν τῆ κεκεμενῶς λό-
 γου, ἔ τῆ παρῆ τὰ παρῆ τῆ νοῦ εἴθε κείσεας. εἴθε
 οἶον σε τῆ κέρη ὁμομωκῆτα, παρῆρθε πῆ τῆ ὄρ-
 χήσεως ἀξίον μὴ γὰρ τῆ παρῆροῦ κεφαλῆν,
 ἢ μὴδενὶ πῆρῆσυνδῆμιον πλούτων, μισαρνία ἀθε-
 μίτου θεῶς παρῆρθε. τί γὰρ σοι βασιλεῖ τυγα-
 ροντι, τῆ πμίων, ἢ κομφοτέρων ἐλείπετο ἀπῆ-
 σαι τῆ ὄρχησῆριδι τὸν μισθὸν τῆ ὄρχήσεως; ἀλλὰ εἴ-
 πον ἔτερον σεαυτῆ τὸν ἔλεγρον, τῆς ἀθεμίτου
 μίξεως ἀποσκυβαλίσειν ἐτέλων, ἀειναί τῆ
 κέρη παρῆρθε ἐκεῖνον ἀπῆρθε τὸν μισθὸν.
 τὸν, ὡς σὺ δοκεῖς, ἀγαροῦτα τὸν ἔλεγρον. ὁ δὲ

Ageli? Das caput illud, super quod cum
 Verbum baptizaretur, Spiritus in specie
 columbæ descendens volavit? Das pro
 parua voluptatis remuneratione caput
 illud, cuius dextera eum baptizans, qui
 sedet à dextris Patris, sanctificata est?
 Caput illud nefarij ludi perfoluis mer-
 cedem, cuius lingua in hodiernum
 vsque diem stat clamans: *Non licet
 tibi habere uxorem Philippi fratris tui?*
 Hoc tu caput das in disco, puellæ,
 quod illa tuum amorem ad mœ-
 chiam accenderit, & cor saltationibus
 fauciauverit? Quid facis miser? Eius-
 modine fers leges, quas qui seruat, ini-
 què, ac legis transgressor agit? Eane fan-
 cis, quæ separant à Deo, & quibus ius
 læditur? Vnde tibi impium hoc, ac ne-
 farium scitum? *Quænam impia lex
 hæc suggessit? Apage: Non sunt hæc
 Dei mei legis, aut Mosaicæ. Non audi-
 uisti Prouerbiorum scriptorem dicen-
 tem: Libera eos qui abducuntur ad mor-*
*tem, & eos qui occiduntur redime? Si dic-
 cas: Nescio hoc: scias, quod Domi-
 nus nouit corda omnium, & reddet uni-*
cuique secundum opera eius. Quid tibi ma-
 teriam congeris, ad æterni ignis conflag-
 rationem? Verùm, inquit, *propter ius-*
iurandum, & simul recumbentes hoc facio.
 Benè. *Quis enim uerò ab initio coegit
 hoc polliceri? Quis te autem vllâ ra-*
tione admiserit, aut leuiter laudauerit?
 Improuisa enim res est, in incertis ob-
 scurisque cum iureiurando præstita
 promissio, si quando iudicio non discer-
 nente proferas, quòd ratio non vtrin-
 que examen, ad boni ac mali proba-
 tionem acceperit. Hoc prius quoque
 vsu venit Ieptæ, magno illi ac celebri
 inter Iudices, inconsideratè vouenti, ac
 illud pollicenti Deo, quod defectu con-
 filij, ac absentia iudicatæ rationis, dis-
 cretionisque animi circa agenda, præ-
 uidere nequiuisset. Oportebat ergo te,
 iurando puellæ, dignum aliquid salta-
 tionis præfinire, ac antè animo consti-
 tuere; nedum Præcurforis caput, nul-
 lis exæquandum diuitiis, nefarij spe-
 ctaculi mercedem prodere. Quid enim
 tibi, qui Rex esses, pretiosum, aut ma-
 gnificum deerat, quod saltatrici in mer-
 cedem saltationis rependeres? Verùm
 cum alio modo à te velles proijcere ne-
 farij concubitûs criminationem, ma-
 luisse permittere puellæ, vt eam merce-
 dem peteret, quæ tuo iudicio, repre-
 hensionem ablatura esset; caput nimi-

Pro. 24. v. 11.
 Act. 1. v. 24.
 Rom. 2. v. 6.

rum Ioannis Baptistæ: cuius tu Prophe-
tæ, occisor fuisti; præter quidem expe-
ctationem; at non inconsultò, duplicis
sceleris effectus reus, adulterij scilicet
ac homicidij; ac vnà cum malo, id in-
ducens quod longè pessimum esset.
Quanam tanta hæc dementia? Quis te
induxit vt sic Deum offenderes, eadem-
que patrares tempore letitiæ?

Ac tu quidem arbitraberis, tollendo
de medio Baptistam, vnà cum eo re-
prehensionem quoque te sublatum esse:
at ille tametsi sepulchrum habi-
tans; tametsi latet sub terrâ, nihil te
minùs reprehendit; duplici titulo pro
duplici crimine aduersus tuam concla-
mans vanitatem. Existimabas verò il-
lius te cæde, vehementiùs accensurum
vitiosi affectûs flammam, æstrumque
amoris aucturum, ac voluptatem acriùs
inflammaturum.

Huius autem rei apertum indicium
est, quòd non statim ad abominandam
illam petitionem aures obstruxeris, ne-
que citò resilieris, deplorauerisque,
ægrè ferens impudentem saltatricis ap-
petitionem, nec valde eiulaueris, di-
cens: Heu, heu me, si tam breuis, tam-
que nullius momenti delectationis,
tantam tradidero mercedem; cui nul-
lus in regiâ thesaurus contra appendi
possit. Cur enim cum oporteret in te
reuerfum, assumptâque fiduciâ, per
contrariam oppositionem negare peti-
tionem, non Regem agens puellæ fla-
gitanti repugnasti, dicens: Haud per
Deum, qui loquitur in Mose, daturus
sum; nec planè pro vili ac breui specta-
culo, talem mercedem commutabo.

Προ. 6. v. 26.

*Pretium enim meretricis tanquam &
vnius panis, vt Paroemia habet. Quâob-
rem ne tantillum quidem renuisse, aut
ægrè tulisse, erant signum animi suâ spõ-
te assentientis. Oportebat enim vocem
statim emittendo, vehementer deplora-
re, & flebiliter eiulare. Facillimè enim iu-
risiurandi pœnam abiurasses, & illatâ ne-
gatione periurij periculum depulisses.
Quonam id modo? Cõtra iusiurandum
iusiurandû statuisses, & prius secundo e-
uertisses. Nolle porrò in sanguine Bap-
tistæ atq; Prophetæ iusiurandum eiusmo-
di admittere, nedum exequi, fuerit pro-
fectò viri sobrij, ac temperantis, ac eius
qui absque irâ reprehensionem ferre no-
uisset: quomodo rursus, non ægrè tu-
lisse, nec vultûs tristitiam prætendisse,
aut, quod fuisset moderatiùs, de re pa-*

Αὐτὸς ἢ βαπτιστοῦ κεφαλῆ· οὐδὲν ὑποφωτιστόντος
ζέροντας, ἀποσοδοκῆτως μὲν, ὅτι ἀβελήτως δὲ,
δυσὶν ἀλοῖς ἀποπήμασιν, μοιχεία καὶ μιαιφονία·
καὶ τὰ χεῖρον, στυγνῶς σαξίας δὲ χεῖρισιν. τίς ἢ
ποσαύτη πῶρα φορεῖ; τίς σοι ὁ οὕτως πρὸς κί-
κρου κέναι Θεῶν, καὶ φονῆν ἐν ὧρα πρὸς ἡ-
σῆμος;

Καὶ σὺ μὲν ἄντὸν βασιλίστω ἀγαρῶν,
στυγνῶς ἀγαρῶν αὐτῶν καὶ τὸν ἔλεγχον· ὁ δὲ,
καὶ τὰ φωνοῦσιν· καὶ ὑποβλήτω κρύπτηται, ὅσῳ
ἦτον ὑποφωτιστοῦ σοι τὸν ἔλεγχον. διπλῶς ὅτι
διπλοῖς τοῖς ἐγκλήμασιν καταβῶν σου τῆς
ματαιότητος. ἄντὸν δὲ, καὶ δὲ πάσης ἀπάτης
σφοδρότερον τῆ ἐκείνου σφαγῆς, τὸν τε οἰ-
στρον ἐπαύξαι, καὶ τὴν ἡδονὴν αἰαφλέγαν ἀ-
βούτερον.

Καὶ τούτου δεῖξις ἀληθείας, ὅ μὴ αὐτίκα μὲν
ἀπομύσαι τὰ ὦτα πρὸς τὴν ἀπὸ κτύου ἐκεί-
νῳ ἀπάτησιν, καὶ τὰ ἦτον ἀποπηδῆσαι, ἀετλιά-
σαι τε τὰ ἀσκαρδαμύκτω τῆς ὄρχηστρίδος ὄρ-
μήματι δυσφορήσαστα· μέγα τε πρὸς ἡμῶν
ξαι· ἰοῦ, ἰοῦ, λέγοντα· εἰ ποιαύτης ἐγὼ βασι-
λείας καὶ οὐ πιδδῆς τέρψεως, μισθὸν τιλικού-
τον πρὸς ἡμῶν· οὐδὲ, μηδὲν ἀπιστοῦται τῆν ἐν
βασιλείοις ἡσαστῶν ἰσοστάσιον. αἰθ' ὅτου γὰρ
δέον ἐκνήσαντα καὶ ἀγαθὰ ἡσαστῶν, δι' ἀγυ-
ποφορεῖς ἀπαρηρεῖσαι τὴν ἀγῆσιν, ὅτι αἰτεπε-
ξῆλτες ὡς βασιλεὺς τὰ τὴν χέρης ἀγῆματι, λέ-
γων· οὐ μὲν τὸ ἐν Μωσεί γαλοῦντα Θεόν, οὐ δά-
σω, οὐδὲ ἐγὼ τοιοῦτον μισθὸν φαύλης πίνος καὶ
πρὸς ἡμῶν πρὸς ἡμῶν ἀμείψαστα. πμὴ γὰρ πρὸ-
νης, ὡσεὶ καὶ ἐνός ἀρτου, καὶ τὴν πρὸς ἡμῶν.
ὡσε, ὅ μὲν πρὸς ὅ τυχὸν ἀνδρῶν, ἢ δυ-
σχερῶν, σημῖον ἢ ἐτελοῦσιν γνώμης πρὸς
συγκαταθεσιν. ἔδῃ γὰρ αὐτίκα φωνῶν ἐπαφῆντα,
καταφορικῶς ὀδύρασαι, καὶ πρὸς ὄλοῦ-
ξαι. ῥᾶσα γὰρ αἰ καὶ τὴν ὄρκων δὲ ὡμῶν
ποινῶν, καὶ τὴν ὄρκων, τῆ ἀπεισορεῖ τὴν
ἐρησίσεως, δὲ ἐκκερῶσιν τὸν κίνδυνον. τίνα δὲ ἔξ-
πον; ὄρκον ἀγυπῆνεγχεῖς ὄρκα, καὶ ἀγῆσιν
τὰ δδύτερον δὲ πρὸς ἡμῶν. ὅ δὲ ἐφ' ἀγῆματι βα-
πτιστοῦ καὶ πρὸς ἡμῶν τοῖς τοιοῖς δὲ μὴ βούλε-
σαι ὄρκοις πρὸς ἡμῶν, μὴ γὰρ συμφραίνειν,
τεκμήριον αἰ εἶη ἀνδρὸς ἡσαστῶν, καὶ φέρειν
εἰδῶτος ἔλεγχον αἰθὺ θυμοῦ· ὡς καὶ ὅ ἐμ-
παλιν. μὴ δυσπαραγετήσαστα κατηφῆς ἐνδεί-
ξαστα πρὸς ἡμῶν, ἢ, τὸ γὰρ μετεμῶτερον πρὸς ἡμῶν.

σεψιν τῶν παρ' ἐμὲ τῶν δράμα, πεκμηριοῖτο τοῖς ὄρκους ἐκθύμως ποροσῆα ἄλλ' ὁ μὴ σιωπεῖν δυνή-
 θεις, εἰ οὐ βουληθεῖς, εἰπεῖν ἀληθέστερον, αὐτίκα ἔ-
 πομὸς ἀπεφῆνω ξίφει τ' κεφαλῶν ἐκ εἰνῶ σποτ-
 μηθῶναι, τ' ἕως νῦν ἐλέγχουσαν σου τ' παρ' ἀ-
 νομίας τ' ἀμαχον. πρὸν γὰρ μὴ ἀφυλάκτως ὁμῶ-
 σα, μηδὲ τοῖς ὄρκους ἐπιπέσει τῆ μέθῃ. ἀλλὰ τι
 βλοσυρὸν ἢ μδμικὸν ἀποβλέψοντα πρὸς τὸ δρῆμα
 δὲς ἐκείνο καὶ καταρηντευθῆναι κρεάσιον, ὡς τῆ
 ἐκπλήξει τῶ γήματος δέισασθαι συσταλῶναι πλὴν
 δύσειν, πρὸς τὸ μηδὲ τὰ ἐν ποσὶ κείμῃρα σιω-
 ρῆν δυνάσθαι, μή τι γε δυνάμει εἰσπράττειν
 τὰ δύσφημα. ποιῶδωτίον εἰργάσω, φοροῦδῶν
 οὔτω πλὴν ἀκούω παρ' ἀγῶν τῆ μῆνάδι, ὡς ἀρεῖ
 τῶν τῶν, οὐχ ἕτερον ἢ αὐτῆς ἄξια τῆ δυνάμει τ'
 μισαθαρῶν τῶ μύσους κρεάδου.

Οὕτως ὁ βασιλεὺς ἐάλω τῶν Ιουδαίων. οὕτως
 ἐξέβακχεύθη τ' ἐκείνου φρενὸς ἢ παρ' ἀφορῶν
 ἀνοία. πρὸς τῶν τῶν αὐτῶν τ' ἀπόπληξιν ὁ δαί-
 μον τ' μέσης ἀποβουκολήσας δυσχερῶς ἀπεκρή-
 μισεν, τ' κεφαλῶν ἐκείνῳ σποτεμῆν πείσας,
 ἡ δὲ οὐκ ἠύεργαν ἐπὶ πολὺ κευθμῶνες γῆς ἐπιπλά-
 λῶσθαι ἐγκύλιον. ἡ δὲ ἐπὶ τῶν ἀματι παρ' ἄρουσθαι
 Ἡρώδης οὐκ ἐνεπράτη, τότε παρ' ἀγῶν τῶν ἐδεσ-
 μα κρεάδων ἐπὶ πίνακι. ἀλλ' ἢ μὲν ἔ τμηθῆσα
 κρεάτῃ, ἔ σιγῆν οὐκ ἀνέχεται. ἀλλ' ἐπὶ μετὰ πρὸν
 σίας ἐλέγχουσα σε μοιχεύουσα. οὐκ ἔξεσθαι σοὶ ἔ-
 χθῆ, βοῶ, τ' γυνῆκα Φιλίππου τ' ἀδελφοῦ σε. εἰς
 μάτῳ οὖν σοὶ πεπὸνηται τὸ πονήριμα. δὲ κενος
 καὶ ἢ σύμβουλος. ματῶν ἔ τ' ὄρχηρίδος ἢ
 ἀήτησις. καὶ σὺ μὲν βλορησῆς, ὡς ἐπιπορήσας,
 εἰπαεὶ κατακέρισθαι. παρ' ἀνομίας γὰρ ἀρδρα
 ἀρεθῶσιν. ἐκείνη δὲ, πρὸς τῶν τ' μοιχείας μίσσημα-
 τι, καὶ τ' μισθονίας παρ' ἄρουσθαι μύσους. γυνῆ
 γὰρ ἀφρων, φησὶν, οὐκ ἐπίσταται ἀγῶναι, ἀλλ' ἐπὶ
 πέταυρον ἀδου σιωπῆ. ἢ δὲ τ' μαχλώσας μα-
 τρωπὸς ὄρχηρίς, μητρώοις συμπερὸν ἰσῆσα φό-
 νοις, ἔδεν ἀπὸνάτο πλέον τ' ἐν γένει φλογῶς, καθ'
 ἡ δὲ δίκως τῶ βίθιως εἰσπράττει. τ' ἀφροσύνης
 οἱ πόδες κατὰ τῶν τῶν γρωμῶν αὐτῆ μὲν θανάτῃ
 εἰς τ' ἀδῶν τὰ δὲ ἰχνη αὐτῆς, ἐκ ἐρείδῃ. τοιαῦτα τ'
 αἰομῶντων τὰ δρῆματα τῶν τῶν δίδωσι τ' ἐπιπλά-
 πῆναι τ' αὐτῆ ἐρατῆς ἢ λαγνείας ταῦτα τοῖς ἀκρεάτοις
 ἢ ἐμπαθῆς τ' ἢ δονῶν ἀκρασία γαρ (ἔ) ἰδ' ἐπὶ χῆρα.

Τούτων ἀχρεῖτε, ὅσοι τε μεγάδες, καὶ οἱ τ'
 ἀζυρον παρ' ἀποπῆτες, καὶ λόγους προμιαχῆς
 ἐσταθῶν, καὶ τούτοις μᾶλλον πλὴν ἀκούω

A rumper deliberasse, arguit te cupidè
 iusiurandum admisisse. Quod cum non
 posses; aut, vt verius dicam, nolles in-
 telligere, protinus, 10 præceptisq̄ im-
 mitem tulisti sententiam, vt caput illud
 amputaretur, quod in hodiernum vs-
 que diem tuam illam immensam arguit
 improbitatem. Nam cum liceret non iu-
 rare incautè, nec iusiurandum ebrieta-
 ti permittere; sed toruè & asperè im-
 pudentem seductamque puellam aspi-
 cere, vt terrore vultus ei timorem incu-

B tiens, eò contentiosam redigeres, vt
 ne ea quidem, quæ erant pro pedibus
 intueri posset, nedum impudenter ne-
 fanda exigere; è contra planè fecisti;
 tam faciles aures præbendo Mænadi, ac
 si eam omnino, non aliam expectares ab
 eâ petendam sceleris mercedem.

Ira captus fuit Rex Iudæorum. Sic eius
 animi debacchata est vecors amentia:
 In hunc eum stuporem deducensebrie-
 tatis dæmon, infeliciter dedit præcipi-
 tem; suadens vt illud amputaret caput,
 quod terræ latibula non diu potuerunt
 finu occultare; quod calenti adhuc fan-
 ne palpitans Herodes non est reueri-
 tus, cum cibi instar per id tempus in dis-
 co appositum cerneret. Sed illud qui-
 dem etiam amputatum clamat, nec su-
 stinet tacere: sed te adhuc adulte-
 rum arguens, altum profert: Non
 licet tibi habere uxorem Philippi fratris
 tui. Frustra ergo est à te scelus perpetra-
 tum. Inanis fuit consiliaria: Vana etiam
 fuit petitio saltatricis. Ac tu quidem
 seruato iuramento, tanquam peieras-
 ses, æterno reatui obnoxius es. Iniqui-
 tates enim capiunt virum. Illa autem,
 præter flagitium adulterij, cædis quo-
 que facinus adiecit. Mulier enim infi-
 piens, inquit, pudorem nescit, sed ad in-
 ferni profundum occurrit. Libidinosa
 autem fœminæ Iona saltatrix, vnâ cum
 matre in cæde petulans, nihil hinc am-
 plius commodi reportauit, quàm ge-
 hennæ flammam, in quâ meritò poenas
 luit. Imprudentiæ pedes deducunt uten-

E tes eâ cum morte ad infernum: Et vesti-
 gia eius non firmantur. Tales sunt scele-
 ratorum fabulæ: hunc luxuria fructum
 suis tribuit amatoribus: hæc impudicis
 præmia, vitiosa voluptatum intempe-
 rantia largitur.

Hæc audite, quotquot sæculo aliis
 commixtim viuitis, ac si qui vitam cœ-
 libem agitis, sumptisque è Prouerbio-
 rum libro verbis epulemur, atque iis

Pro 5. v. 22
 Pro. 9. v. 13
 & 18.
 Pro 5. v. 5.

Inter. Li-
 pom. Sava-
 m. nō bene.

maximè aures mulceamus. Quid por-
 rò ad eos attinet dicere, qui sciunt?
 Omnes enim didicimus à Deo in Chri-
 sto, iuxta Apostolum. Vtinam nos
 quoque, híc loci collectus facer con-
 uentus, gratiam eiusmodi promeruisse-
 mus, vt non haberemus opus docente,
 aut increpante; sed nobis sufficeret
 exemplum, vt omnem Herodis amen-
 tiæ imitationem fugeremus; ac nequè
 remissione vllâ, impotentibus vitiofa-
 rum cupiditatum motibus animum de-
 deremus; neque voluptatum blanditi-
 is inefcatus animus, in consensum si-
 nistrè ageretur: qui quidem dum pec-
 cati remedium parturit, vnâ etiam mor-
 tem parit. Quod ne nobis acciderit, nos
 ipsi conseruemus, facti omnino oculus,
 qui nullâ dormitatione claudatur, vt
 ne clam nobis draco thesaurum fure-
 tur. Communi ergo omnes conspiratio-
 ne, doctorem hodie Paræmiastem as-
 fumamus, qui nos verbis ad hoc com-
 positis præuiè muniat, fusiufque enar-
 ret, quas ex mulierum insidiis simpli-
 ciores homines offensiones accipiunt.

1. Thef. 4. v. 9.

II

12

Pro. 5. v. 2.

Dicit itaque: *Noli attendere mulieri fallaci. Mel enim distillat à labiis mulieris meretricis, quæ ad tempus impinguat fauces tuas: postea verò amariorum felle inuenies, & acutam magis gladio bicipiti.*

Sed ne aut farietatem afferat, aut molesta videatur oratio, pauca quædam adiiciam iis, quæ dicta sunt; ipsa quidem, iis qui norunt, ad memoriam futura, iis autem qui nesciunt, non leuem cautionem præbitura. *Bibe, inquit, aquas de tuis vasis, & de puteorum tuorum fonte. Fons aquæ sit tibi proprius, & iocundare cum uxore, quæ à iuuentute tuâ: in eius enim amicitia conuersatus, diuturnus eris. Et iterum: Ne multus sis ad alienam, neque te vlnæ complectantur non propria. Sunt enim coram Dei*

Pro. 5. v. 15. 18. 19. 20. 21.

Pro. 6. v. 4. 5. 25. 26.

oculis via viri. Ne dederis somnum oculis tuis, neque indormites palpebris tuis: vt salueris tanquam damula è laqueis, & tanquam auis è reti. Et iterum: Ne te vincat formæ concupiscentia, neque capiaris oculis tuis, neque abripiaris ab eius palpebris: Mulier enim, virorum pretiosas venatur animas. Via autem inferorum domus eius, deducentes in secessus mortis. Tu autem, fili, audi me: neque declinet in vias eius cor tuum; nec decipiaris in semitis eius: Multos enim vulnerando deiecit, & innumerabiles sunt

Pro. 7. v. 27. 24. 25. 26.

A κατωλήσω μιν. τί δὲ δεῖ τοὺς εἰδότες εἰπεῖν, ἀ μὴ πεφύκασιν ἀγνοεῖν; πρῶτες γὰρ ἐσμὲν διδασκτοὶ Θεοῦ ἐν Χριστῷ καὶ τῷ ἀποστόλῳ. ὡς ὠφείλον ἔν ἡμεῖς, ὁ τῆδε σιωπῆ λεηλεῖς ἱεροῦ τευκτος σύλλογος, ἡ αὐτῆς ἡξιώμῃα χαρίτος, ὡς μὴ δεῖσθαι ἔδιδάξοντος, ἢ ὀπιπλήξοντος. ἀλλ' ἀρκείσθαι μόνῳ τῷ ὑποδείγματι, τορὸς ὁ πᾶσιν ἐκφυγεῖν τῆς Ἡρώδου πρῶτα πλῆξίας τῆς μίμησιν, καὶ μήτε ῥαζώνη πνί που τῆς ἀκατέκτοισ τῆς ἐμπαθῶν ὀρέξεων ὀρμῆς ἐπαφείσθαι τῆς νοῦ, μήτε τῶν λείῳ τῶν ἡδονῶν

B συληθέντα τῆς λογισμῶν, ὑποσυρῶμαι πρὸς συγκρατήσιν. ἢ πῶς ἀδίνουσα τῆς ἀμύρτίας ὁ φάρμακον, σωμαποκῶει τῆς θάνατον. ὁσπ ἵνα μὴ πάθω μιν ἡμεῖς, τρηθσω μιν ἑαυτοῖς, ὀφθαλμὸς δι' ὄλου γινόμενοι, νυσα γμῶ μηδενὶ συγκλειόμενος, ἵνα μὴ λαθῶν ὁ δράκων, ὑποσυλήσῃ τῆς θησαυροῦν. λάβω μιν ὅτω κινήσῃ πρῶτες διδασκαλον τῆς Παροιμιασῶν σήμερον, πρὸς φυλακτικῆς ἡμᾶς κατασφαλιζόμενοι λόγῳ, καὶ διεξοδικώτερον πῶς ὑπεξίοντα, τὰ εἰς ὀπιβουλῆς γυναικῶν ὑποπτήματα τοῖς ἀπλουτέροις ἐνεδρα. φησὶν γρῶν. μὴ πρὸς σε φάυλη γυναικί. μέλι γὰρ ἀποσάζει ἀπὸ χιλέων γυναικῶν πόρνης, ἢ πρὸς κερὸν λιπαίνει σὸν φάρμακον. ὑστερον μὲν τοι, πικρότερον χολῆς διήρησθαι. ἔν ἡκονη μὲν ἄλλοι, μαχάρεος δισόμου.

Ἀλλ' ὡς ἀμὴ πρὸς σαρῆς ὁ λόγος ἢ φορτικῶς φάηται, μικρὰ ἅπτα πρὸς ὀδησῶ τοῖς εἰρημνοῖς. τοῖς μὲν εἰδῶν, ὑπομνησιν. τοῖς δὲ ἀγνοοῦσιν, ἀσφάλεια οὐ τῆς τυχοῦσιν πρὸς ἄρῳνα. πίνε, φησὶν, ὕδατα ἀπὸ σῶν ἀγείων, καὶ ἀπὸ σῶν φρεάτων πηγῆς. ἢ πηγῆ τῆς ὕδατος, ἔσω σοι ἰδίᾳ, καὶ σιωβφραῖνου μὲν γυναικῶν, τῆς ἐκ νεότητος σε. ἐν γὰρ τῆς αὐτῆς φιλίας συμπεριφερόμενος, πολλοσὸς ἔση καὶ αὐτῆς. μὴ πολὺς ἴσθι πρὸς ἀλλοτρίῳ, μηδὲ σιωέχου ἀγκάλας τῆς μὴ ἰδίᾳς. ἐνώπιον γὰρ εἰσὶν τῶν τῆς Θεοῦ ὀφθαλμῶν, ὁδοὶ ἀνδρῶν. μὴ δῶς ὑπνον σοῖς ὀμμασιν, μηδὲ ὀπινυσάξῃς σοῖς βλεφάροις. ἵνα σῶσῃ ὡσπερ δρυχῆς ἐκ βερέων, καὶ ὡσπερ ὀρνεον ἐκ παρίδος. καὶ αὐτῆς. μὴ σε νικησάτω κέλλοις ὀπιθμῆα, μηδὲ ἀγροθῆς σοῖς ὀφθαλμοῖς, μηδὲ σιωαρπασῆς ἀπὸ τῆς αὐτῆς βλεφάρων. γυνῆ γὰρ, ἀνδρῶν πρῶτας ψυχᾶς ἀγροθῆει. ὁδοὶ δὲ ἄδου, ὁ οἶκος αὐτῆς, κατὰ γρῶσθαι εἰς τὰ ταμειῆα θανάτου. σὺ δὲ, ἰε, ἀκουέ μου, καὶ μὴ ἐκκλινάτω εἰς τὰς ὁδοὺς αὐτῆς ἢ κερδία σου, καὶ μὴ πλῆρησθῃς ἐν ἀτραποῖς αὐτῆς. πολλοὺς πρῶτασθαι κατὰ βερέληκεν, καὶ ἀγαθῶν τοῖς εἰσιν,

E

οὐκ ἐπιβουλεύει. σὺ δὲ μὴ ἐπιπέσης ὁ σὸν ὄμμα
 πρὸς αὐτὴν· ἀλλὰ ἀποπήδησον· μὴ χροίσῃς ἐν
 τῷ πότῳ· οὕτως γὰρ ἐβουλήθη ὕδαρ ἀλλοτρίον.
 ἀπὸ δὲ ὕδατος ἀλλοτρίου ἀπόρου, καὶ ἀπὸ πηγῆς
 ἀλλοτρίαι μὴ πίης, ἵνα πολὺν χρόνον, καὶ
 παρρησιασθεῖται σοὶ ἐτι ζωῆς. ἰκανὰ μὲν ἔσονται
 σωφρονισμοὶ τοῖς νεωτέροις, οἷς ἀποχρόντως ἡμεῖς,
 ὁ πρόμοιακός χριστοφάλιστος λόγος· ὁ τὸ σωφρο-
 νος γλώσσης ἐκείνου τῆς θεοσεύου σιωπῆρος· τῆς
 σεβασμίου φημὶ βασιλεῦς ὁ, αὐτὴν ἡμῖν πρέ-
 βηκεν τὴν τράπεζαν σήμερον· οὐ πεφοινιγμένον
 αἷμα σιν· οὐ νεοσφαγῆ κεφαλῆν παρρησιασθέντων
 ὡς ἐδέσμευ· ἔστω ἐκχέουσα ὡς λυδρῶ πῖς χρο-
 τῆροι τὸ ἀκροτον. αὐτὰ τὸ Ἡρώδου τὸ βρανομίας
 τὰ ἐπιπέσει· τοῦτοίς ἐκθῆνος ἐστὶν ὁ συμπόσιον·
 τοιαῦτα κίρησι τοῖς συμποταῖς ἐκθῆνος τὰ πόματα.
 ἐχθὸς ἡμέτερος συμποσιάρχης. ἀπαγε. ποιωντίον
 μὲν, ἀνδρείας καὶ σωφροσύνης ἡμῖν ἐστάσατο δεῖπνον,
 οὐ τῷ ὄψων ἐμφορηθέντες, βελτίους γεγένηται.

Interp. Ie-
 rom. legit.
 asilas.

Ἐπὶ οὖν τὸ μέγα τὸ Ἰωάννου πρὸς Ἡρώδην
 ἐστάσεως ἐξαπορθμεύσαστες πέλαγος, ἐφ' ὅρμον
 γαλιλίων τὴν αὐτὴν πρὸς Θεὸν ὀκνητικῶς κατετι-
 κηκεν αὐραῖς, χαρὸς ἡδὴ τὰ ἴσια χαλκῶστρος, εἶσω
 λιμνῶν ἐξαναπαύσαι ἔλθου τὴν εἰρεσίαν. διχασίον
 δὲ οἶμα· ἔτι τοῖς πλωτῆρας ἔθος τῆτο ποιεῖν· καὶ
 ἡμεῖς ὅσα γε πρὸς τὴν ἡμετέραν πρηνεῖρα λό-
 γον. τὰ ἐπιπέσει, ἔγραφοῖς αὐτῆσι τε φανασίαι
 τὸν ἀνδρα· εἶγε καὶ ἀνδρα χροὶ λέγειν, τὸν πάντων
 ἀνδρῶν ἐν ἡμετέροις γεγαυμένον ἀναφανέντα
 μεζονα. οὗτ' ἄρα ἔστιν, ὃν πολλὰ γὰρ τὸ γραφῆς
 φερόμενον πολυσήμας δὴ ἡσάμεν, τὰ φιλοπόνω
 τὴν μελίσης αὐτῶν ἐμπεσεργάμοι. πολλὰς
 γὰρ αὐτῶν παρρησιασθέντων ἡμῖν ἐνεποίησεν ἡ τῶν
 παρρησιασθέντων παρρησιασθέντων ἡμῖν ἐνεποίησεν
 μὲν τὴν παρρησιασθέντων, ὁ ἀξιόλογον τῶν ὀνομασθέντων
 δείκνυμι.

Ἐστὶ γυνὴ αὐτῆς ἡ παρῶτη κλησίς· ὅς. μὴ φο-
 βῶν γὰρ ζαχαρία, φησὶν· ἰδοὺ Ἐλισάβετ ἡμετέρη
 σοὶ υἱόν, καὶ πολλοὶ ἐν τῇ ἡμετέρῃ χροῖσονται.
 τῇ δὲ Ἐλισάβετ ἐπλήθη ὁ χρόνος τῆς τεκεῖν αὐ-
 τῶν, καὶ ἐγέννησεν υἱόν. βρέφος. καὶ ἐγένετο ὡς
 ἡχουσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀσπασμόν τὸν Μαρίας,
 ἐσκήρτησεν ὁ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς, καὶ
 ἐπλήθη πνεύματος ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ. ἰδοὺ
 γὰρ ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τῆς ἀσπασμοῦ σου
 εἰς τὰ ὦτά μου, φησὶν, ἐσκήρτησεν ὁ βρέ-
 φος ἐν ἀγαλλιάσῃ ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. παῖδιον.

A quos trucidavit. Tu autem ne iniicias
 oculum tuum ad eam; sed respice; ne mo-
 veris in loco: ita enim transibis aquam
 alienam. Ab aqua autem aliena abstine
 te, & de fonte alieno ne biberis: ut lon-
 gum viuas tempus; & adiciantur tibi
 anni vite. Atque sufficiunt hæc qui-
 dem ad castigandum eos, qui sunt fe-
 gniores, quibus nos abundè commu-
 niit depromptus fermo ex Prouerbiis,
 sobriæ linguæ diuini illius viri causam
 agens; venerandi, inquam, Baptistæ;
 qui hanc nobis apposuit mensam: non
 sanguine cruentam; recens iugulati ca-
 put apponentem vt escam; non crateri-
 bus cruorem mero commiscentem.
 Hæc Herodianæ iniquitatis manupre-
 cia: iis ille conuiuium instruit: talia
 ille conuiuus miscet pocula. Sed non
 ita is, qui nostro præest conuiuio: Ab-
 sit: Contra enim, fortitudinis ac sobrie-
 tatis, pudicitiaque nobis instruxit cœ-
 nam, cuius ingurgitati obsoniis, melio-
 res euasimus.

C Quoniam autem magno Ioannis ad-
 uersus Herodem conuiuij transmissio
 pelago, in portum tranquillum, secun-
 dis eius ad Deum precum auris perue-
 nimus; tempus est, vt vela demitten-
 tes, sermonis remigationem intra por-
 tum sistamus. Æquum autem arbitror;
 nam & nautæ id moris habent; vt nos
 quoque quod sanctum videatur facien-
 tes, parnam epilogo orationem conne-
 ctamus, lectisque Scripturæ flosculis
 Virum coronemus: siquidem tamen
 D virum nuncupare deceat eum, qui omni
 maior homine, inter natos mulierū ap-
 paruit. Hic enim est, quem multis scrip-
 turæ locis variè designatum inueneri-
 mus, modò vt apud argumentosa diligen-
 ter lustremus. Multas enim nobis eius
 appellationes rerum consideratio attulit,
 quarum singulis congruum testimo-
 nium adhibens, quam fuerint rationa-
 biliter adscripta nomina, ostendo.

Est itaque prima eius appellatio, Fi-
 lius. Ne timeas enim, inquit, Zacharia,
 E ecce Elisabeth pariet tibi filium, & mul-
 ti in natiuitate eius gaudebunt. Elisabeth
 autem impletum est tempus pariendi, &
 peperit filium. Infans: Et factum est,
 postquam audiuit salutationem Mariae
 Elisabeth, exultauit infans in utero eius:
 & repleta est Spiritu sancto Elisabeth.
 Ecce enim vt facta est vox salutationis
 tue in auribus meis, inquit, exultauit
 in gaudio infans in utero meo. Puer:

Pro. 9. v. 19. de-
 suat in Vulg.

Luc 1. v. 13. &
 57. &c.

Et tu puer Propheta Altissimi vocaberis. Puer autem crescebat, & confortabatur spiritu, & erat in desertis, &c. Magnus: Hic erit magnus coram Domino: & vinum & siceram non bibet, & Spiritu sancto replebitur, adhuc ex utero matris sue. Ioannes: Et factum est in die octavo, venerunt circumcidere puerum, & vocabant eum nomine patris sui, Zachariam. Et respondens mater eius, dixit: Nequaquam: sed vocabitur Ioannes. Et Zacharias pater eius, postulans pugillarem scripsit: Ioannes est nomen eius. Homo: Fuit homo missus à Deo, cui nomen erat Ioannes. Propheta: Quid existis in desertum videre? Prophetam? Etiam dico vobis, & plusquam Prophetam. Omnes enim Propheta & lex, usque ad Ioannem prophetauerunt. Elias: Et si vultis scire, ipse est Elias qui venturus est. Et ipse precedet ante Dominum in spiritu & virtute Eliae. Magister: Venerunt autem & Publicani ut baptizarentur, & dixerunt ad illum: Magister, quid faciemus, &c. Præparator: Preibis enim ante faciem Domini parare vias eius. Prædicator: Fuit Ioannes baptizans in deserto, & prædicans baptismum pœnitentiæ in remissionem peccatorum: Et prædicavit dicens: Venit fortior me post me, &c. Vox: Quis es, ut responsum demus, iis, qui miserunt nos? Ait: Ego vox clamantis in deserto. Baptista: Venit Iesus à Galilæa in Iordanem, ut baptizaretur ab eo. Erat autem Ioannes baptizans, & veniebant omnes, & baptizabantur. Confessor: Et confessus est, & non negavit: & confessus est, quia non sum ego Christus. Martyr ac testis: Non erat ille lux; sed ut testimonium perhiberet de lumine, &c. Trinitatis subscriptor: Sed qui misit me, inquit, baptizare in aqua, ille mihi dixit: Super quem videris Spiritum descendantem, & manentem super eum, ipse est qui baptizat in Spiritu sancto: Et ego vidi, & testimonium perhibui, quia hic est Filius Dei. Iustus & sanctus: Herodes autem metuebat Ioannem, sciens eum virum iustum & sanctum. Apostolus, id est, missus. Ipsi vos mihi testimonium perhibetis, quod dixerim: Non sum ego Christus; sed quia missus sum ante illum. Euangelista: Multa quidem & alia exhortans, euangelizabat populo. Pronubus: Qui habet sponsam, sponsus est:

Ioan. i. v. 6.

Matth. ii. v. 7. & 13.

Matth. xv. v. 12. Luc. i. v. 17. Luc. 3. v. 12.

Luc. i. v. 76.

Mar. i. v. 4. & 7.

Ioan. i. v. 22.

Matth. 3. v. 1.

Mar. i. v. 4.

Ioan. i. v. 10. & 33.

Mar. 6. v. 10.

Ioan. 3. v. 28.

Luc. 3. v. 18.

Εὐ εὖ παίδιον ὑμῶν κληθήσεται. ὁ δὲ παίδιον ἔθηκε, καὶ ἐκράται οὐκ ἐν τῆσιν ἐρήμοις, καὶ τὰ ἐξ ἡσ. μέγας. Ἐὰν ἔσται μέγας ἐνώπιον κυρίου, καὶ οἶνον καὶ σίκερα οὐ μὴ πίνει· καὶ πνεύματος ἁγίου πληροῦσεται, ἐπὶ κοιλίας μήτρης αὐτοῦ. Ἰωάννης. Ἐγένετο τῆς ὀγδοῆς ἡμέρας ἡλθον περὶ αὐτὸν οἱ πατέρες αὐτοῦ, Ζαχαρίας· καὶ ἀπεκρίθη ἡ μήτηρ αὐτοῦ, καὶ εἶπεν· οὐχί· ἀλλὰ κληθήσεται Ἰωάννης. καὶ Ζαχαρίας ὁ πατήρ αὐτοῦ αἰτήσας παναχίδιον, ἔγραψεν· Ἰωάννης ἔσται ὁ ὄνομα αὐτοῦ. αἰθερῶς. ἐγένετο αἰθερῶς ἀπεσπαραγμένος πρὸς Θεοῦ, ὄνομα αὐτοῦ Ἰωάννης. παροφῆτης. τί ἐξήγητε εἰς τὴν ἐρήμον θεάσασθαι; παροφῆται; καὶ, λέγω ὑμῖν καὶ παροφῆται παροφῆται. πάντες γὰρ οἱ παροφῆται καὶ ὁ νόμος, ἕως Ἰωάννου παροφῆται. Ἡλίας. καὶ εἶπεν· ἔλεγε δὲ εἶσθαι· αὐτὸς ὅστιν Ἡλίας ὁ μέλλων ἐρχοῦναι. καὶ αὐτὸς παροφῆται ἐνώπιον κυρίου ἐν πνεύματι καὶ δυνάμει Ἡλιοῦ διδασκαλῶς. ἡλθον δὲ καὶ τελῶναι βασιλοῦσθαι, καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· διδάσκαλε, τί ποιήσωμεν; καὶ τὰ ἐξ. ἐπομῆτης. παροφῆται γὰρ παροφῆται κυρίου ἐπομῆται οδοῦ αὐτοῦ. κήρυξ. ἐγένετο Ἰωάννης βαπτίζων ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ κήρυξεν βάπτισμα μετάνοίας εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. καὶ ἐκήρυξεν λέγων· ἐρχεται ὁ ἰσχυρότερός μου ὀπίσω μου. ἐγὼ εἶμι. Φωνή. τίς εἶμι, ἵνα ἀποχριστὸν δῶμι τοῖς πέμψασιν ἡμᾶς; τί λέγεις πρὸς σεαυτὸν; εἶπεν· ἐγὼ φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. βαπτιστής. πρὸς γίνεται ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ὅτι τῆς Ἰερουσαλῆμ, ἔβασιλοῦσθαι ἐπὶ αὐτοῦ. ἡ δὲ Ἰωάννης βαπτίζων, καὶ πρὸς ἔρχοντο πάντες, καὶ ἐβαπτιζοντο ὁμολογητῆς. ἐ ὁμολογησεν, καὶ οὐκ ἠρνήσατο. ἐ ὁμολογησεν, ὅτι οὐκ εἶμι ἐγὼ Χριστός. μάρτυς. ἐκ τῶν ἐκείνων ὁ φῶς· ἀλλ' ἵνα μάρτυρήσῃ πρὸς τὸ φῶς. καὶ τὰ ἐξ. βιάδος ὑπογραφέας. ἀπὸ πέμψας με, φωνῶν, βαπτίζων ἐν ὕδατι, ἐκείνος μοι εἶπεν· ἐφ' ὃν αἰδέσθαι ὁ πνεῦμα ἁγίου ἐβαπτιζόντων, καὶ μένον ἐπὶ αὐτῶν, ἕως ἂν ὁ βαπτίζων ἐν πνεύματι ἁγίῳ. καὶ ἐώρακα, καὶ μεμύτηρκα, ὅτι ἕως ἂν ὁ ἕως τῆς Θεοῦ. δίκαιος καὶ ἅγιος. ὁ δὲ Ἡρώδης ἐφοβήθη τὸ Ἰωάννην, εἰδὼς αὐτὸν αἰδρα δίκαιον καὶ ἁγίου. ἀπόστολος. αὐτὸς ὑμῶν μάρτυρτε, ὅτι εἶπον· ἐκ εἰμι ἐγὼ ὁ Χριστός· ἀπὸ ἀπεσπαραγμένος εἰμι ἐμπαροφῆται ἐκείνων. εὐαγγελιστής. πολλὰ μὲν ἐν καὶ ἕτερα πρὸς καλῶν, εὐηγγελίζετο τὸ λαόν. νυμφαῶς. ὁ ἐχὼν τὸ

B

C

D

E

νύμφῳ, νυμφίος ἔστιν· ὁ δὲ φίλος τῆς νυμφίου, ὁ ἑστηκὼς ἔ ἀκούων αὐτῆς, χάρα χάρει δὲ πλὴν φω-
 κίῳ τῆς νυμφίου. αὐτὴ οὖν ἡ χάρα ἢ ἐμὴ πεπλή-
 ρωται. λύχνος. Ἐκφάνω ὁ λύχνος ὁ κηρόμυθος, καὶ
 φάτων ὑμεῖς ἢ ἠτελήσατε ἀληθιαδύτωμα πρὸς ὠ-
 ραν ἐν τῷ φωτὶ αὐτῆς. Ἐλεῖψος Ἡρώδης ἔλεψεν γὰρ αὐ-
 τῶν Ἰωάννης ἐκ ἕξεστί σοι ἔχην ἢ γυνῆκα Φιλί-
 ππου ἢ ἀδελφῆ σου. ὃ Ἡρώδης ἐλεῖψεν ἄνθρωπον ὡς
 αὐτῆς δι' Ἡρωδιάδα, κατέκλιψεν αὐτὴν ἐν τῇ φυλακῇ.

Τούτοις Ἰωάννης τοῖς ὀνόμασι κέκληται· τούτοις
 τεπέμνη· τῶν τῶν πατρῶν καὶ ἀδελφῶν καὶ κλη-
 σεσι προσεκήσατο. Ἰωάννης ἐκφάνω, ἢ μείζων ἐν ἡμ-
 νη τοῖς γυναικῶν ἐκ ἐρήρη. Ἐπὶ ἔστιν ἀληθῶς πα-
 ῖς ὁ μέγας ψάλλῃ Δαβὶδ, ὡς ἐκ προσώπων ἢ Θεοῦ καὶ
 πατρὸς λέγων ἢ σίμωσα λύχνος παρ. Κεῖται μω.
 ἐπὶ δὲ αὐτὸν ἔξασθησθαι τὸ ἀγίασμα μου. οὗτος
 ἔστιν Ἡλίας ἐκφάνω ὁ μέγας· ἢ ὁ Θεοβίβης· ἀλλ' ὁ
 μεσότης νόμος ἔ ἡρίος, ἔ τ' ἀπορέρας, εἰ ἔ τ' ἡρό-
 να δούλερος, τ' Χειροῦ πρῶστας ἀποδρομῶς ὁ μῦ-
 τ' αὐτῆς ἐκείνη ἀποελθὼν ἐμπόσεως ἔ δυνα-
 μως, ὡς ὁ ἀρχαγγελὸς τῷ Ζαχαρίᾳ ἀπορέφισεν.
 Ζαχαρία ποία; ἢ τὸ αἷμα κεῖται πλέον ἢ Ἀβελ.
 οὗτος ἔστιν ὁ ἀποσχιρτήσας, καὶ ἄνθρωπος εἰς φῶς
 ἀποελθεῖν ἄπληροῦς τ' ἐαυτῆς δεσπότην ἐλάτριν.
 Ἐπὶ ὄρησθαι τῆς τῆς τεκούσης γλώττη χρησάμενος,
 τ' ἀπάπορα πόκον ἐπικυφορέμενος ἀπορησθῆσεν.
 πόθεν μοι τῆτο, λέγων, ἵνα ἡ μήτηρ τῆς κυρίου μου
 ἔλθῃ πρὸς μεσοῦτος ἄπληροῦς καρδίας πατέρων
 ἐπὶ τέκνα, καὶ ἀπειθεῖς ἐν φρονησθαι δικάμων, ἐτοι-
 μάσας κυρίῳ λαὸν κατεσκευασμένων. ὁ δὲ ἐπαγ-
 γελίας καρπός· ὁ τῆς Γαβριηλ δὲ ἀγγελίου ὁ πρῶ-
 τ' ἡλικίᾳ βλαστός· ὁ τ' ἡρίος γέννησι αἴτος· ὁ ἐκ
 ἀπορήτου ἀπορήτης· ὁ τ' ἐρήμου πολίτης· ὁ
 τ' οἰκουμένης ἀλείπτῃς· ὁ τῆς Ἡλίου ἀσπρ· τῆ
 φωτός ὁ λύχνος· τῆ βασιλείας ὁ στραπώτης·
 ὁ νυμφαγωγός τῆς νυμφίου· ὁ δούλος τῆς δε-
 σπότης· ἢ φωνὴ τῆς Λόγου· τῆς ἡτ' πλὴν τῶν
 Μελαχσεδὲκ ἱερατῶσματος, ὁ ἱεράς, ὅσα ἔ ἱε-
 ρουργῆσαι αὐτῆς τῆς βαπτίσματος κατηξίωται· ὁ
 ἔ πατρὸς αὐτῆτος ὁ ἔ ὑπὸ βαπτίσης ὁ ἔ πνύμα-
 τος θεατής, ἢ ἔ νόμου σιγή ὁ μεσότης τ' ἡρίος· τ'
 ἀποφειτίας καρπός· τ' ἀποφειτῶν ὁ συμπεράσματος
 τ' βασιλείας ὁ κήρυξ· τ' ἀληθείας ὁ ἀποδρομῶς· τ'
 μετάνοιᾶς ἢ ἡύρα· τ' πρῶστας ὁ σολιστής ὁ τ' σωτη-
 ρίας ἔ τοιμασής· τ' ἀποφειτῶν ὁ νομοθέτης· τ' ἀ-
 νομοκώτων ὁ χαλινός· τ' ἀνοκλῆτων ὁ χρεατῶς.

Ἰωάννης ὁ μέγας· ὁ θεοκλῆτων ὀνομα· ἢ

A *amicus autem sponsi, qui stat, & audit*
eam, gaudio gaudet propter vocem spon-
si. Hoc ergo gaudium meum impletum
est. Lucerna: Ille erat lucerna ardens,
& lucens: Vos autem voluistis ad horam
exultare in luce vius. Reprehensio He-
rodis: Dicebat enim ei Ioannes: Non
licet tibi habere uxorem Philippi fratris
tui. Herodes autem cum is eum re-
prehenderet propter Herodiadem, in-
clusit ipsum in carcere.

Ioan. 5. v. 35.
 Mar. 6. v. 18.

*H*is Ioannes vocatus est nominibus:
 hisce titulis fuit honoratus; habuitque
 actiones iis congruas appellationibus.
 Ille, inquam, Ioannes, quo non surre-
 xit maior inter natos mulierum. Hic
 verè est, de quo David tanquam ex
 personâ Dei, & Patris psallit: *Paraui lu-*
cernam Christo meo: super ipsum autem
effloret sanctificatio mea. Hic est ma-
gnus Elias, non Thesbites; sed qui le-
gem inter, gratiamque, medius inter-
cessit; fuitque prioris, quanquam ipse
posterior tempore, aduentus Domini-
ci præcursor; cum eodem atque ille
spiritu, ac virtute præcedens, vti Ar-
changelus prædixit Zachariæ. Cui Za-
chariæ? Illi nimirum; cuius sanguis
clamat plusquam Abelis. Hic est qui
prius exultauit, & antequam in lucem
prodiret, Dominum suum agnouit in
ventre. Hic maternâ linguâ instru-
mento vtens, prolem sine patre allocutus
est, cum illa adhuc vtero gestaretur:
Vnde hoc mihi, dicens, ut veniat Ma-
ter Domini mei ad me? Hic cum conuer-
tisset corda patrum in filios, & incredulos
ad prudentiam iustorum, parauit Domi-
no plebem perfectam: promissionis fru-
ctus: fausta Gabriëlis annunciatio: ger-
men defectâ ætate: genitalis flos steri-
lis: Propheta, ortus Prophetâ: deserti
ciuis: aliptes orbis terrarum; folis stel-
la: lucerna lucis: Regis miles: sponsi
pronubus: Domini seruus: vox Verbi:
eius sacerdos, qui secundum ordinem
Melchisedec sacerdotium gessit, quan-
do etiam meruit operari sacro eius bap-
tismati: per se auditor Patris; Baptista
Filij; ac spectator Spiritûs sancti: legis
silentium: sequester gratiæ: coronis
prophetiæ: Prophetarum finis: regni
præco: præcursor veritatis: porta pœ-
nitentiæ: virginitatis ornator: salutis
præparator: castitatis legislator: impro-
borum frænum: dux eorum qui probè
vitam agunt.

Matth. 11. v. 16.
 Psal. 131. v. 17.
 Luc. 1. v. 17.
 13
 Matth. 23. v. 35.
 Luc. 1. v. 43.
 & 17.

Ioannes ille magnus; à Deo voca-

tum nomen : allata de cælis per Archangeli vocem nomenclatura. vox orta ex mutō : qui silentio paterno sterilitatis abstulit infœcunditatem : qui loquente digito Agnum ostendit : magna illa continentix gloriatio ; carnis expers in corpore ; margarita in cœno : pretiosus in fictili vase thesaurus . qui securi, animarum amputat sterilitatem ; solitudinis amans Ecclesiæ turtur : os file re nescium : *Vox* vbiq̄ue tonans *claman- tis in deserto* : *Parate viam Domini* : *rectas facite semitas eius* : deiloqua lingua, cuius vox post etiam obitum Herodem reprehendit, & eum prædicat, qui est venturus, dicens : *Pœnitentiam agite ; appropinquavit regnum cœlorum* : *Ipsi gloria & potestas in sæcula sæculorum* : Amen.

Α ὁ ἄγγελος δι' ἑξαπέλας φωνῆς ὀνομαπαραφ-
 ρείσα κλήσις· ἢ ἐκσιγῶντες φωνή· ὁ τῆ ἀφωρία τῆ
 παύσεως, ὁ ἀρηγον ὑφελῶν τῆ στείρωσεως· ὁ τῆ ἀμῶν
 ὑποδείξας, ὁ λαλοῦντι δακτύλω· ὁ μέγα τῆ
 ἐκχεατίας ἀγχιμα· ὁ ἐν σάμαλι ἀθαρτος· ὁ ἐν πη-
 λῶ μὴ γάρθις· ὁ ἐν ὄσρακίνα σέβει πολυτελής
 θησαυρος· ὁ τῆ ἀξίνη τῆ σκίω πρῶσεπάγων τῆ τῆ
 ψυχῶν ἀκαρπία· ἢ φιλέρημος τῆ ἐκκλησίας τρυ-
 γῶν· ὁ ἀσίγητον εἶμα· ἢ πῶρυταχοῦ βρωντῶσα φωνή
 ἢ βῶντος ἐν τῆ ἐρήμῳ· ἐτοιμασατε τὴν ὁδὸν τῆ
 κυρίας· δι' ἧς ποιεῖτε τὰς βίβλους αὐτῆ· ἢ θεορρήμων
 γλαῦσα, ἧς ἡ φωνή, καὶ μὴ τῆ τέλος τῆ Ἡρώδω
 ἐλέγχῃ, καὶ τῆ ἐργῶν μῦθον κηρύττει· μεταθροεῖτε, λέγε-
 σα· ἢ γίκεν ἡ βασιλεία τῆ οὐρανῶν· αὐτῆ ἢ δόξα, ὁ
 ὁ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων· Ἀμήν.

ANDREAE HIEROSOLYMITANI
 in Annunciationem. 25. Martij.

ΑΝΔΡΕΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΙΤΟΥ ΕΙΣ
 τὴν Εὐαγγελισμόν. τῆς κ' Μαρτί.

AVDII hodie nuntia, Vir-
 ginalis habet festiuitas :
 ima connectuntur sum-
 mis : renouatur Adam : E-
 ua, à primæ maledictionis
 tristitiâ liberatur, nostræque substantiæ
 tabernaculum, assumptâ conspersione
 deitate donatâ, Dei templum efficitur.
 O mysterium ! Nescitur exinanitionis
 modus ; nec conceptionis ratio, verbis
 exprimitur. Angelus miraculo mini-
 strat : vterus Virginis Filium suscipit :
 Spiritus sanctus mittitur : Pater de su-
 pernis complacet ; communique consi-
 lio commercium initur : in quo, ac quo
 medio salutem consecuti, consonis Ga-
 brielii vocibus ad Virginem clamemus :
Aue gratia plenâ, Dominus tecum : ex
 quâ salus, Christus Deus noster, assump-
 tam naturam hominum, ad se reuoca-
 uit. Obsecra, vt salutem consequamur
 animarum nostrarum.

ΧΗΜΕΡΟΝ ἡμερᾶς διαγγελίας
 πρῶτην κη πόρνην· τὰ καὶ τῶ
 πῆς αἰῶ σιωπᾶσεται· ὁ Ἀδάμ
 κινουργεῖται· ἢ εὐα τῆ πρῶτης
 λύπης ἐλάττωσεται, καὶ ἡ σκηνὴ τῆ καθ' ἡμᾶς
 οἰσίας τῆ θεώσῃ τῆ πρῶτην φθίντος φρεσῆμα-
 τος, ναὸς Θεοῦ κερημάτικεν· ὁ μυστήριον· ὁ
 ἔσπος τῆ κενώσεως ἀγνωστος· ὁ ἔσπος τῆ συλ-
 λήφως ἀφρατος· ἀγγελος λειτουργεῖ τῆ ταύ-
 ματι· πρῶτην κη γαστῆρ τῆ ὑἰὸν ὑποδέχεται· πῆ-
 μα ἀγιον καταπέμπεται· πατὴρ αἰῶθεν διδοκεῖ,
 καὶ ὁ σιωπᾶσεται, καὶ τῆ κινῶν πρῶτην κη
 βούλησιν· ἐν αὐτῶ, καὶ δι' οὐ σιωπᾶσεται, σιωπᾶσεται ὁ Γα-
 βριήλ πρῶς τῆ πρῶτην βοήσῃ μῦθον· χαῖρε κη
 τῶν κη· ὁ Κύριος μὴ σῶ· ὁ ἄξ ἡς ἡ σωτήρια, Χει-
 ρὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, τῆ καθ' ἡμᾶς πρῶτην κη
 φύσιν, πρῶς ἑαυτὸν ἐπὶ κη γαστῆρ· αὐτὸν ἰκέτευε
 σιωπᾶσεται τῆ ψυχᾶς ἡμῶν.

NOTÆ.

NOn potui mihi imperare, vt ne quod
 sum aliis non paucis, mihi ipse effice-
 ret ; spongia scilicet ; n̄uos abstergens, si
 quos vel mali Codices, vel Interpretes of-
 ficantiores, Patrum monumentis obtrive-
 re. Nactus enim Eminentissimi Cardinalis

Mazarini probatum in membranis Codi-
 cem, multis vitiosum Regium deprehen-
 di, cuius ipse errata vt Andreæ flosculos
 non rarò acceperim, ac sim conatus eluci-
 dare, quod ipsum in pluribus aliis Inter-
 pretibus deprehensum erat, collatis ad fi-

deliores Codices monumentis. O quàm saperent suauis Patres, vt nobis loquerentur, quales se scriptis expressos reliquerit! vt vix minus putem conferre in rem communum, qui seridò, ac ex Codicibus probè emendat, quàm qui noua, hactenusque obscura ex iisdem vulgat. Quid toto hoc fasciculo præstitum sit hac quoque parte, censuerint alij.

1. *Infœcunda enim tellus.* Tota hæc ex Mazar. Codice, gratulatoria sunt in Annam pro Mariæ editione: at quæ Regius habet, in ipsam Mariam quadrant: sic enim istud cholon effert: *παρθένοι χαιρέτωσαν · ἡ γὰρ ἀσπορος γῆ, ἢ ἐν πατρὸς ἀπόλλυτος, ἀφ' ἑσῶς ἀπέτεκε · terra non sata, eum qui est à Patre absque fluxione aliquâ, inefabili genuit ratione: quod magis in Domini quadrat diem Natalem, in quem etiam vsurpatur à S. Proclo, siue etiam in S. Mariæ Annunciationem, quàm in eiusdem diem Natalem. Multa adscripsi margini ex Regio codice, quæ sunt visa minus probata: nec tamen operarum labori parcens, omnia eiusmodi adscripsi.*

Ad 2. Orat. S. Andree Cretensis in S. Mariæ diem Natalem.

Hanc edidit Andreas Schottus, sub nomine Germani Archiepiscopi Constantinopolitani, sicque edita extat tom. 2. Bibl. PP. Græcolat. pag. 450. Alij adscribunt nostro Georgio; quâ dere Leo Allatius in suâ de Georgiis dissertatione: *Et Nicomediensis Oratio, in Deipara Natiuitatem, que incipit, εἰ μέλειται γῆ ἀσιδαμῆ, κ' τ' ἐ* edita est Græcolatina sub nomine Germani Archiepiscopi Constantinopolitani, &c. Præter hos auctores, Regius Codex num. 275. tertium alium statuit, nempe S. Ioannem Damascenum, cuius orationum in Mariæ Natiuitatem, hanc secundam ponit. Ego certè et etiam visum Eminētissimi Cardinalis Mazar. Codicem, tribuentem Andrææ Cretensi, eiusque alteri in eandem S. Mariæ Natiuitatem iam ex Regio Codice mihi editæ subnectentem, libentiùs ei adscribebam; sicque ferè mecum arguebam. Peculiaris illa verba composita Andrææ, nusquam maiori copiâ occurrant: quæ sita illa titulorum, atque nominum congestio ex scripturâ, aliis rarior, Andrææ familiarissima, vt liquet ex eius orat. 1. de Cruce, ex 3. in Mariæ Dormitionem, exque oratione in Decollationem S. Præcursoris iam Latinè à Lipomano editâ: crebri quoque sensûs allusione ad scripturam, eiusque vo-

ces, ac locos, haud vlli magis quàm Andrææ congruant.

1. *Comparetur cubitis.* ἀπεικάζεται. Eam vocem submouët Schot. notans marg. fort. ἐμπειρέχεται; reddiditque, *si cubiti scælum continetur.* Verùm cubiti haud mēsurā sint, quæ rem contineat, sed cui res comparetur, ac exæquetur, quâ ratione dicatur tot aut tot cubitorum, quæ nobis ratio mensuræ in cælis impossibilis est, ob eorum imensam molem. Exorditur auctor allusione ad verba Isai. 40. vers. 12. *Et cælos palmo ponderauit?* Pag. *mensurauit.* Arias. *direxit.* Hebr. est יתן · à voce יתן · cuius vocis amplissima est significatio · 70. non reddunt eam vocem, vt saltem habent Syxt. Videtur ea verbi ἀπεικάζομαι significatio, ad eam accedere, quâ vulgari idiomate τὸ ἀπεικάζω · συγκρίνω · conicio, assequor, capio: ac quadrat optimè, quòd mensura notificet rei quantitatem, eoque sine illa ei comparetur.

2. *Ventorum pondus.* Sic Vulg. Iob. 28. vers. 25. quò auctor respicit. Vbi 70. ἀέμων σαθρόν · *Ventorum ponderationem.* Ad eundem locum Iob spectat, quòd de maris circumscriptione præcedit, cùm scientiæ diuinæ ait, τὸ ὕδατον μέτρα · *mensuras aquarum:* vbi Sym. ὕδωρ δὲ ἐξίσωσε μέτρα · *aquam exæquauit mensurâ.* Aquil. σαθρόν αὐτὸ ἐν κρητάμεθρήσει · *aquam appendit in commensuratione.*

3. *Qui nullâ affectione.* ἀπεσπαράδως · id est; non carnali ratione, ac prout vitiosa affectio suggererit; quomodo prauis homines, ac carnales, dicta in sponsam mysticam, ac spiritali ratione, malè ad carnem, ac turpia detorquent. Conatur Schot. mouere vocem, quam non capiat, vnde sic marg. fort. ἀπεσπαράδως, vel πεσπαράδως · Sic autem reddit. *Puto & regia incunabula pro benignis & candidis & affectu accipi;* quæ non constant.

4. *Cen dona.* ὡς δὲ δὲ · Nihil clarius: Vult Mariam Reginam hominum, pro donis aliis ac vnguentis, propheticis ornari oraculis, verbisque, quibus eam Prophetæ celebrarunt.

5. *Qui ex te postea, prius tecum.* ὁ ἐκ σου ὕστερον, πρότερον ἢ σὺ. Plana hæc. Prius siquidem, ac ante Incarnationem, erat Dominus cum Mariâ, sanctificans, ac præpur-gans, sibi que in eâ corpus formans: Schot. *Qui prius, ex te, postea tecum:* qui etiam non reddit sequentia · δυνάμει τὸ πρότερον, ἐνεργεία τὸ ὕστερον · quibus se auctor explicat. Erat prius virtute ac potentiâ, vt spectes modum, quo factus est in actu cum

câ per Incarnationem; nedum iam in eius existens mente ac corde, verum etiam in ventre, vti scitè ibi Bernardus. Tædio essem vt omnia persequi vellem. Pulchri sunt isti in Mariam tituli, ex quibus non paucos inuenies orat. i. in Exaltat. crucis, in eandem vsurpatos, vt vel hinc eundem colligas auctorem; Andream, inquam, Cretens. qui suis lubens vsus sit.

6. *Non scriptus virginitatis typus.* ἡ παρθενίας ὁ τύπος ὁ ἀγραφος. Citatâ orat. de cruce, ὁ τύπος ἀγραφος. Vbi exposui, *legem, ac velut regiam sanctionem ac decretum.* Vide illic notata. Schot. repugnante gramm. τὸ, ὁ ἀγραφος, cum sequenti, ἀγιασias πέταλον iungens, ita reddit, *non scriptum sanctitatis folium*: vbi etiam ieiunius τὸ, *folium*: pro, *bractea, laminâ aureâ*: quæ erat in signe summi sacerdotis, iuxta quod de Aaron dicitur: Eccl. 45. *Corona aurea super mitram eius, expressa signo sanctitatis.* Sequitur: τὸ ἴψ δὴλων λόγιον de quo passim in scripturâ, eiusque expositoribus; fereque singulæ voces, aliquid egregium illius spiritali sensu in Mariam deriuant.

7. *Acrostichis.* Vt sicut Acrostichide, totius tractationis argumentum ex summis sit atim literis cognoscitur, ita etiam scripturâ tota in Mariâ velut summâ intelligatur. Nihil eiusmodi epithetis pulchrius ac subtilius. *Quod statim sequitur, ὁ τῆ Θεοῦ καὶ λόγου ἐμφυτός τε καὶ καθαρότατος τόμος.* iuxta Isaiam, quem infra citat: *Accipe tibi totum noui magni, supra quàm absone Schot. Dei ac Verbi spirans ac purissima pars.* Sic Priscillianus loqui possit, haud Andreas Cret. Germanusue, aut Georgius Nicom.

8. *Expectata Gentium salus.* ἡ δὲ προσδοκῆτος ἴψ ἐθνῶν σωτηρία. iuxta quod dicitur Gen. 49. *Et ipse erit expectatio Gentium.* At neque hîc benè Schot.

9. *In Ecclesie collectis cætibus.* ἐν τοῖς κλήπεσι ἡ ἐκκλησίας. Videtur respicere illud Eccl. 24. *Et in electis meis mitte radices,* quod modò Græca desiderant, vbi olim Interpres legerit ἀπὸ τῆ, κλήπεσι. τὸ, κλητοῖς, ἀπὸ τῆ, καλέμασι. τὸ, κλήτος, à Suidâ exponitur *gloria*: ab Ætym. σινέλευσις, σινάθεισις. Lexicogr. *multitudo.* τὸ, πέπειρον, quod erat editis, emend. ex MS. πέπειρον. quod vnum epithetum congruit, non illud ἐμπειρον, quod Schot. coniectat, ac reddit. Vide illud ipsum orat. Andreæ in Annunc. ac notata illic n. 34. & in Onomastico, vt vndique Andream sua mutuantem agnoscas.

10. *Partuque nihilominus editam.* Lego δαπνικτος. sicque congruit optimè intenta

in eiusmodi auctoriantithesis: non in coniecturâ ac lectione Schot. fort. δαπνικτος. *sine semine, nec creatam nobis vitæ spicam.* Imò certè *creatam*, quâ eiusmodi spica est, fuitque sic edita in Mariæ vtero, ac ex vtero: Adde τὸ, δαπνικτος, eâ significatione barbarum esse.

11. *Vas peccato contritum reparauit.* ἀνεύωσατο. Malè Schot. *Vas nobis simile induit.* Sic statim τὸ, νέα Σηλων. marg. notatur velut ex Num. 26. vers. 49. quod ibi mentio sit viri *Sellem* de tribu Nephtali, à quo familia *Sellemitarum.* τὸς Σελλήμ. *Quid vir ille, eiusue familia, ad arcæ requietionem?* Benè *Selon*, ac *Silo*, vt passim Vulg. vbi primò requieuit, eratq; tempore Heli, ac Samuëlis, vt liquet i. Reg. & c. Haud ab similibus ἀμαθεία, ac oscitâtia, quâ paulò post ad vocem *Dabir* annotat, *Iosu* 15. velut esset sermo de vrbe *Dabir*, quæ nominatur Iudicum, non 15. sed i. v. 11. ac malè in Cõcord. Bibl. vers. 15. quod priori numero omisso, malè exscripsit Schot. seu quisquis tam bella eius marg. adscripsit: non ad *Dabir* toties apud 70. inculcatum, vbi Vulg. *oraculum.* 3. Reg. 6. μέλαθεα κλυθόντων τῶν ναῶν, ἔ τῶν δαβίρ. Vbi Nobil. *Theodoretus interpretatur Sancta sanctorum, alij oraculum, vt Vulg. sæpiusque ea vox illo capite repetitur.*

12. *Voluntate pariter ac naturâ.* θεός καὶ φύσις. Vbi que opponuntur eæ voces, vti etiam apud Dionys. & alios. Velit ergo Mariam, θεός domum ac Matrem Dei, quâ fuit factum diuinâ gratiâ, ac Dei solâ voluntate, vt in eâ Christus panis ille vitæ formaretur, ac fieret: φύσις verò, quâ verè ex illâ filius formatus, ac natus est. Vt alia vellem retexere ac indicare, quâ emendata, quâ restituta multus essem: cumque collatio indicare possit quid sit præstitum, nolim prolixitate molestior esse.

Ad Encomium S. Andreæ Cretensis in Decolationem S. Ioannis Baptiste.

Latuit tanta spica colligentem nuper Lorationum Andreæ manipulum, digna planè quæ potioribus accenseatur. Eddiderat iam Lipomanus, Interprete tamen minus accurato, vt noua versio adornanda fuerit, quâ sibi Andream conarer reddere, ac magis exprimere.

1. *Sermo imbecillus.* Id Paulus de præsentia corporis: de sermone, non ἀδενής ait, sed ἄεθνημένος. Vul. *contemptibilis.* Sunt crebri Patribus leues hi paralogismi. Malè Interpres in sequentibus expressit metaphoram: ἐκ τῶν ἠρρωσθηκότων ὀργάνων ὑποφωτισμένος. *contexta ex instrumentis, quæ sunt*

sunt plane debilia: aliud certè in organis, A
 ἡποφάνειν sermonem, quàm contexere: nimirum, *submurmurare*: *submissâ voce edere*: quod optimè in senectutem congruit, de quâ hic. Nolim singula prosequi.

2. *Quique pleno audaciâ furore*. Desiderantur in Lipomano, apud quem vicissim illud est post πολιτῶν, quod opponitur τῷ, δημαγωγῶντος πόλις· pro πολιτῶν· Interpres Lipomani legit πολεμιστῶν· *Inter bellatorem*: Erat Herodes vtrumque. τὸ, δημαγωγῶντος· optimè quadrat in Herodem B
 Agrippam, qui fuit populi sui ac Iudæorum studiosissimus, verè πολιτῆς, qui lubentissimus Ierosolymis ageret, vbi frequentiori hominum concursu, suos demereretur populares, vti pluribus Iosephus, & alij: hæc tamen Andreas, non de illo, sed de Herode Antipâ decessore dicit, à quo Ioannes liberæ reprehensionis præmium, capitis amputatione accepit.

3. *Quæ sacrificiorum superstitione effusa insaniret*. θυπομανέσις· Interpres Lipomani videtur legisse θυμομανέσις, cum reddit, *furore percita*. Sed ieiunius hoc, vt & alia C
 plura. Nostrium hoc optimum ac consequens, historiarumq; consentaneum, siquidem Iezabel tantâ irâ in Eliam exarferat, ob necatos Prophetas suos, ac sacrificulos Baal; eâ verè sacrificiorum superstitione insana.

4. *Eius Sacerdos ac Baptista electus*. Perperam Interpres Lipomani: *Ab eo electus fuit sacerdos*. Haud certè hoc Ioannis singulare priuilegium; falsumque eum solum à Deo electum sacerdotem: Nunquid enim Aaron non à Deo electus est Sacerdos? Nū D
 quid non Apostoli fuerunt à Christo electi Sacerdotes? Summi verò Sacerdotis nostri, Sacerdotem fuisse, ac in eum, hierarchicum aliquid diuinâ peculiari ordinatione exercuisse, hoc planè Ioannes incommunicabile habuit, cum ipso iubente vix tandem cedens, sacrum eius verticem solemni ritu baptismatis tinxit. Quàm ipsi querèdificotes, vt quis auctores videre velit.

5. *Quomodo tentatus est*. ἐπειράθη. Habet noster Cod. habuitque Codex Lipomani, cuius Interpres: *Quomodo tentauit*, sicque fortè scripserit Andreas, tametsi liquet esse pleonasmum illius dipthongi, ac legendum ἐπειράθη· quod vox Hebraica liquidò habet, redduntque omnes Interpretes. וננסתה. *Venundatus est*. Crasse nimis postmodum Typographus τὸ, *Propheticam reprehensionem*, expressit *prohibitam*.

6. *Vti ira iis obsequens*. ὡς θυμὸς ταύτης ἐξυπηρετῆ μένος: nimirum τῇ ἀνεξισία ἐφιλιδόνω ἀεζῆσι. Malè Interpres Lipomani,

pro obsequens ac ministrans, reddidit, *dominans*· quod est alienum cum à Philosophiâ, tum à textu Andream. Deest etiam apud eum τὸ, ἢ ἐν τὸς ἀνδεροπον· quod omnino restituendum ex Reg.

7. *Oblatis ad concubitum Dary filibus*. ὅτι ταῖς Δαρείς θυγατέροι πορσενεχδείσις. Interpres Lipomani: *Septem Dary filias*, &c. Putem legisse ἑπτὰ ἀντὶ τῶ, ὅτι· quod fatis crassum ac ridiculum est. Duas ego sic oblatas lego, castas virgines, ac formâ decoras, quarum Alexander pudori consuluerit: quâ de re multis in eo Plutarchus.

8. *Quid voluptatis*. Interpres Lipomani negatiuam habet: Sed videatur vacare: vt velit Andreas nullam veram voluptatem habere ista corybantica, sed merum probrium: sin autem carnalem voluptatem ac libidinem intelligit, tunc probanda sit Lipomani negatiua: nec duplex hæc lectio aliunde prodierit, quam ex duplici illâ vocis eiusmodi acceptione: ac fortè illa Lipomani debeat præferri.

9. *At non inconsultò σὺ ἀβελήτως δὲ*. Vt fuerit eâ promissione ignoratio quam nostri Theologi *concomitantem* vocant. Volebat siquidem, ac modum quærebat interficiendi Ioannem; haud tamen eâ occasione interficiendum putabat.

10. *Præcepitque*. ἐπιμαρτυροῦσιν. Videatur eâdem significatione accipere, atque ἀποτόμως· quod & celeritatem & seueritatem significat. τὸ, καταγοντὸν δὲ· accipio passiuè, vt ipsa puella dicatur velut fascinata, ac præstigiis illusa à matre, ad Baptistæ caput, D
 petendum. τὸ, φορέδω· rarius videtur· est à φέρον· velut *patulas*, & *quæ facile ferrentur*.

11. *Iuxta Apostolum*. Interpres Lipom. Ioannem Euangelistam: apud quem etiam reperitur illa sanctorum à Deo doctrina: eoque non liquet vtrum Andreas Paulum aut Ioannem cirauerit.

12. *Dum peccati remedium parturit*. ὡδύνησα ἢ ἀμαρτίας τὸ φάρμακον· palam referens, τὸ, συλλήθεσιν· *consensum*. Velit dicere eius esse peccati mortem, ac remedium peccati: siue, mortem ac vitam: quod sic E
 planè habet, ac formaliter vt vocant, suppositâ semper excitatione diuinâ. Interpres Lipom. aliter legit vel habuit: *Peccati Mortem cupiens, mortem ipsam parit*, quod non fatis intelligo.

13. *Cuius sanguis clamat*. Vt Dominus primum ac nouissimum Iustum occisos referens, nihil non in Iustos commissum à Iudæis inultum relictum iri palam declararet. Sic pleriq; Patres de Zachariâ patre Ioannis Dominicam sententiam explicât.

ENCOMIUM IN SANCTVM
Ioannem Baptistam.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΩΑΝΝΗΝ
τὸ Βαπτίστην.

M IHI quoque linguam soluit Baptista, nihil paternâ minus impeditam; ac soluentē dono munere, qui beneficij memoriâ gratum esse, pluris æstimmem. Mihi namque, ac Patri cor accensum erat, designabatque apparatus, ac ascensiones ponebat: verum Lydo puero, sono, voceque defectior manebam, impedito organo. Pleraque enim partium animæ, corporis produntur organis: quorum vt quid fractum, dissolutumq; fuerit, etiam illa remitti frangique necesse fit. Nunc autem mihi gratiâ suggerente, Patrique, instar fluminis aggerum diruptis repagulis, eius res diuinè dilaudabo: ac quanquam non afflatu prophetico, impensiori tamen alacritate, ac quantum inde aqua effluerit.

Siquidem ergo Vocis sunt sermones, ac præconis resonantia, sonusque extremus; deque cælo Angelus nuntiat: iis animus nihil remissè adhibendus, quæ dicenda sunt; sed solertiâ multâ, ac sagacitate, vt eorum largè delicias capiamus. Cùm enim turpium ludorum actoribus, histrionibusque sic dies totos addicta sit ciuitas, vt nihil aliorum; cuiuscunque illud momenti existat, persentire videantur; totique à solis musicis pulsibus, ac chorearum agitationibus pendeant; quanquam eorum pluribus grauis inde augeatur egestas: quàm potius iis nos addicamus, qui diuina festiuè colunt, ac quorum argumentum, virtutis auditiones, ac spectacula existant; eaque sic læta ac amabilia, vt maximam quandam amoris vim ingenerare possint, taliumque studiosis æmulationem accendât. Hunc ergo modum, qualis quantâque, ac vnde, quoue argumento procedat oratio, Proclo veriùs clariùsque sum professus. Nam illi quidem propositionum falsitas crebrior; mihi autem verum simplex, ac nullâ arte compositum est.

Cæterùm vt laudationum modos præteream, prouincias, cognationes, affluentes diuitias, thronos, ac siquid abiectum eiusmodi, ac terrenum est: Graculorum enim id moris, vt vicinorum commodis gloriantur; quibus etiam alienis abeuntibus, maius dedecus accedit: paucis tantùm Zachariæ mentionem faciam;

Chil. 3. cent. 6

Α ΥΕΙ καί μοι τὸ γλῶσσομ ὁ βαπτιστῆς οὐχ ἠήθη τὸ πατρῶας ἐπισημῶν, ἔ τ' λελυκῆτα ὧ δῶρα δαιροῦμαι, πολλοῦ δὲ βίγνωνον ἐν τιθέμενος. ἀρῆσθη γὰρ μοι ἔ παρὶ ἡ καρδία, ἔ δεικνυκῆτα ἐτύπου, καὶ αἰαλόατος ἐβίβητο. ἀλλὰ τὸ Λυδοῦ παιδὸς ἀπὸ πηχέτερον ἐμῶν ὄργῶν πεπεδημένου. τὰ γὰρ πολλὰ τὸ ψυχῆς, τοῖς τῶ σώματος ἐπιφάνεται. ὧν εἰ τι που πρῆεται, καὶ ταῦτά πως ἔσποσέλλεται. ἡ δὲ δέ μοι τὸ χάριτος ποιηζούσης, ἔ τῆν ἐρύσρων δεικνυκῆτων ποταμίου δίκην ἐρύματος καὶ τὰ πατεῖ, τὰ ἐκείνου στωεκθειάσσομαι. εἰ ἔ μὴ πρῶσθητικώτερον, ἀλλ' οἶω πρῶσθυμώτερον, καὶ ὅσον τὸ ἐκείθεν ἕδαρ ἐκχέοιτο.

Εἰ δὲ ποιηζοῦν τὸ Φωνῆς οἱ λόγῳ, καὶ τῶ κήρυκος τὸ ἀπήχημα, καὶ ὑπόθεν τὰ τῶ ἀγγέλου, πρῶσσεκτέον τοῖς λεγόμενοις μὴ αἰετῶν, ἀλλὰ βίσιωέτως, ἵνα διαψιλῶς τῆν ἐκείνου ἐπισημῶν. εἰ γὰρ τῆν ἀσέμνων ἔσποσέλλεται οὕτως ἡ πόλις πρῶσθημῆρος ἠρηται, ὡς μὴ δ' ἀσπῆσεται τῆν ἀλλων ἀπῶτων οὐδ' ὅ, πῶ οἶω. μένων δὲ τῆν κρουμάτων ἐπὶ καὶ κινήμάτων. καὶ τοῖ τε ἐνδείας βίσιωέτως τοῖς πολλοῖς ἔσποσέλλεται αἰετῶν. ὅσα γὰρ τοῖς τὰ θεῖα πρῶσθημῆροι, ἔ ὧν ἡ ἔσποσέλλεται ἀρετῆς ἀκρῶματα ἔ θεάματα, ἔ οὕτω φαυδρά καὶ ἐπερασά, ὡς ἔ φίλῶρον ἔχῆν βί μάλα ἐμποιεῖν, καὶ τῆλον ὑφάππειν τοῖς τῆν τοιούτων ἐπισημῶν. ὅσοι μὲν οἶω, καὶ ὅθεν, καὶ ἔσποσέλλεται ὧν ὁ λόγῳ, οὕτω μοῖπως ἐναλήτως τε ἔ βίσιωέτως, ἡ καὶ Γερόκλον αἰωμολόγηται. ὧ μὲ γὰρ οἱ πρῶσθημῆροι τῆν πρῶσθημῆρων ἀφῶνῶτερον. ἐμοῖ δὲ, τὸ ἀληθῆς γυμνόν τε καὶ ἀπῶσθημῆρων.

Ἰνα δὲ τοῖς ἐγκωμίων πρῶσθημῆρων ἔσποσέλλεται, ἔσποσέλλεται, καὶ γῆνη, καὶ πρῶσθημῆρων, καὶ δεικνυκῆτων, καὶ ὅ, πῶ μικροπρῶσθημῆρων, καὶ τῆν καὶ τῶ κρῶσθημῆρων γὰρ τοῖς ἐκ γῆτων καλλωπῆσεται. οἷς γε καὶ μείζων ἡ ἀδούξια, τὸ ἀλλοτεῖων ἔσποσέλλεται ὀλίγα ἀπῶ τὸ Ζαχαρίου μνησθημῆρων.

ἔ τῶντα ἐπεὶ μηδὲ δίχα ρίζης αἴθος ὄπι-
 νοήσας· μηδὲ πηγῆς ἔχρον, μηδὲ μεταλλο-
 του χρυσόν· ὅσῃ πὶ χεδόν τῆς ποιοῦτων,
 αἰάπιον· ἔ ὅπως ἐνδοξότεραν ἢ χεῖ τ' Σα-
 μουὴλ παρὰ φησάμι πλὴ ὠδῖνα. οὐ γὰρ ὅπι
 παρὰ φησίου· ἀλλ' ὅλι ἔ ἐλθόν σαφῶς ἐψη-
 λότερα. ἐκείνος οὖν ἵνα τὰ χεῖρα διλαβῶ-
 λῖθα, πλὴ ἄρετῶ ὅση φρένα κὺ ἦθη κοσμεῖ
 τῆς κατ' ἐκείνον αἰεστικῶς, καὶ τοῖς παρῆ
 Ελεάζαρ καὶ Ἰθαμάρ παρὰ δραμῶν, ὡς ἔ
 Ααρὼν σωμαμιλλᾶσαι, παρὰ ὁρῆχει τῶ
 θυσασηκίω, καὶ τῶ δὴλῶ κοσμεῖται, καὶ
 τελειοῦται τῶ μύρω, ἔ ἀγνῶς ἐπαφᾶται
 τῆς ἱερᾶν· κὺ γὰρ ἀάηγοις ἀνέπαφα· καὶ
 καταγίξει ὁ σῶμα ἐν τῶς βῶδῖας ὁσμῶ·
 καὶ μύρωι τ' ἀγνῶς δῶρον, γείας ἐμφανείας
 κὺ ἐμφῆς ἀξιοῦται, ἔ τὰ τ' χαρίτος ἐνοση-
 μήνεται. Εἰ γὰρ ὁ ἐκφυλος Βαλαάμ, πῆρ
 αὐτῆς δηλοῦται τὰ κρύφια, παρῶς δὲ καὶ
 παρὰ φηκεία πῆματα, ὅσον ὁ γνήσιος, ἔ τῆς
 ποιούτων Εἰ καὶ πῆς ἐπαξίος· πλὴ ὅπι μὴ
 σαφῶς τε ἔ διθυβόλωσ. τὰ γὰρ πολλὰ
 τῆς γείων δυσέφικτὰ τε ἔ δυσεῶρητα. ἐπεὶ
 καὶ αὐτὸς ἀρεπορεῖ ἔ νυκᾶται, καὶ ὡς ἀρ-
 πῆρόποις πνοᾶς πέλῃας ἀντιτρέφεται, καὶ κυ-
 μήνεται, ἔ γὰρ ὅπι Ἰσραήλ ἐν τῶ γῆρῶν, παρὰ
 ποκεῖν ἐπαφέλλεται, ἔ τῶ τ' ἔ τῶ μύ-
 ρου τελῶν Τῆρων, ὅπερ ἀπενδυτίας
 παρῶς αἶπο. ὅ δ' ἔ ὄντως, οὐ τῶ Ἰσραήλ,
 ἀλλὰ καὶ τ' ἔ φ' ἡλίω ρύσιον. ἀρῶ καὶ ἐν-
 διάζων αἰτερεῖ, καὶ πῆρεῖται τ' λόγον ἀρ-
 τεζαγῆρῶνος μείζον. καὶ παρῶς μᾶται κω-
 φῶειν, ἐπεὶ μὴ τοῖς παρῶς βουσι παρ-
 δαγωγῆτο· καὶ ἡτῆρῶνος ἐκχαρεῖ, ὡς
 αἰ οἶμα τὰ γεία παρῶς φῶς φᾶνοιο,
 καὶ τὰ τ' ἀδενείας κατὰ τ' Ἰακῶβ ἀπε-
 λέγχοιο. πλὴ μύρωι ἀφωῖαν οὐκίεται,
 ὅπι μηδὲ γέμῶς ὅπι τῆ φωνῆ ἀφωῖν. φω-
 νεῖ μύρωι τοῖς τῆς παρῶς τῆς ἀφωῖότερα, ἔ
 τρανότερα· τῆτο μύρω, καὶ τῆ τ' φωνῆς οἶ-
 μα διωάμει· τῆτο δὲ, καὶ ὅπι μείζον ὦν
 κολάσειεν ἀπίσκησται Θεός. οὐτῶ τῶ Ἰσ-
 ραήλ Ζαχαρίας παρῶς ἀκοῖεται, καὶ τ'
 ἐλθῶς ἀρῶ βῶνα τ' πῆκεν παρῶς μᾶζε-
 ται, ἔ τῆς παρῶς τῶν εἰς δειγμα κωφῶει,
 ὡς ἀρῶ τῆς γῶσῃ ἔ καμνότερα τὰ τ'
 χαρίτος ἀδδοιο.

Atque ideâ ratione, quòd sine radice, ne flo-
 rem quidem excogitare possis; nec sine
 fonte riuum; aut aurum sine metallo: nec
 fere eiusmodi quidpiam non à causâ, ac
 absolutum existat: atque vt partum maio-
 ri præ Samuèle gloriâ præstantem osten-
 dam. Non enim quia Prophetæ; sed quia
 cœlesti is munere perspicuè sublimior est.
 Ille itaque; vt quæ sunt præcipua reuera-
 mur; virtutis prorogatiuâ, si qua animum
 ac mores ornat, eius ætatis homines supe-
 rans, Eleazarumque ac Ithamarem super-
 gressus, vt & cum Aarone contendat, al-
 tari adhæret, ac rationali ornatur, conse-
 craturque vnguento, ac sanctè, castè que sa-
 cra contredat; impuris illa, ac profanis
 intacta; sanctificatque compositionem,
 odoris verè suauissimi: quin & pro sancti-
 tudinis munere, diuinâ apparitione, ac vo-
 ce dignus habetur, eique signa gratiæ ex-
 hibentur. Quanquam enim alienigena Ba-
 laam, per eam, occultorum notitiam doce-
 tur, quin & prophetiæ honore, quali sin-
 cerus, aliquis donatur, ac velut donis eiu-
 modi ornari mereretur: At non id clarè,
 rectè que. Pleraque enim diuinorum eiu-
 modi sunt, vt haud facildè quispiam conse-
 quatur, aut satis intelligat. Nam & ille du-
 bitat, atque turbatur, ac velut pelagus
 contrariis flatibus secus versatur, fluctuat-
 que. Etenim Israëlî occurrens, fœcundâ
 augendum prole promittit; idque maiori
 supra fabulosum Tithonum loquacitate;
 cum nimirum ex aduerso illi adstitisset.
 Hoc autem, ac Zachariæ factum oracu-
 lum, reuerâ non Israëlîs, sed vniuersi ter-
 rarum orbis donû, ac pignus erat. Quamob-
 rem etiam dubitans contradicit, deficit-
 que eum sermo, cum se maiori aduersum
 ostendisset: ac abundè muti pœna afficitur,
 quod iis, quæ anteriora essent, non fuisset
 correctus: receditq; victus, eâ arbitror ra-
 tione, vt diuina illustrior appareret virtus,
 humanaque infirmitas, velut in Iacob, ar-
 gueretur Verumtamè definit tempus, quo
 sermo rediturus esset; quippe nefas erat,
 vt Voce præsentè, voce defectus, mutus-
 que permaneret. Vocem porrò Prophetis
 vniuersis vocaliorem, clarioremque mit-
 tit; partim quidem puto, Vocis virtute;
 partim verò, quòd Deus suprâ quàm pu-
 nierat, beneficus rependeret. Sic primus
 Zacharias Israëlè liberandum ait, eiu-
 que liberationis pignus inchoatione par-
 tum accipit; atque in priorum indicium
 mutus efficitur, quò diuini postmodum
 linguâ, ac magis nouâ decantet, quæ gra-
 tiæ sunt.

Zachariæ res
 perfrictæ,
 quem auctor
 summum Pē-
 trificem indi-
 cat.

Qualis pro-
 phetia Balaâ.
 Num. 23.

Fabula est
 Tithonum
 verfum in ci-
 cadam

Gen. 32. v. 25.

Eiuscemodi promissioni; partu eiusmodi Præcurfor editus; quem utique terra veneretur, cælum colat, maioremque ambobus admirationem habeat. Porro sterilis prior Virgine, ac rugis contracta lactat, quò miraculis miracula præeant; nouisque ac insolitis, noua magis ac insolita connectantur. Nam & vberes sunt diuitiæ gratiæ, eoque, quæ olim infœcunda erant, fructum incipiunt ferre. Enimuerò vt feriem, ac ordinis ostendam compositam rationem, vtque non aliter salus processura esset; ac vt partus, quod prouerbio dicitur, existat bonorum aceruus; paulisper pedem referens, in hunc modum sermonem aufpicabor.

Fueramus hostis insidiis decepti: malè præsumpta spes expugnarat: fœlicem statum; quo agebamus, nihilo commutaueramus: non poterat fieri vt nos ipsi retribus expediremus, quæ nihil simplex ille machinatus esset. Erat prouidentia edendum specimen, ac vt illa infabilis; non velut Epicurus delirat, diminuta, ac in parte proderetur. Porro illa, primùm quidem ablegat à ligno vitæ, vt ne malum immortale esset. Processu autem, rationem ac legem ei impertit, qui se in bruti morem gessisset, quò ille, quod operæpretium esset, intelligens, ab errore sese liberaret, ac iniis, quæ sunt potiora, secunda obtineret. Verùm ille; Heu humanam fortem! adhuc *iuuentis comparatus est*. Nec enim inspectio, ac curatio in promptu erat. Porro Deus etiam à sinistris remediũ parat, atque molitur; quòd nimirum cõtrariorum alterũ sit necessariũ. Terret ergo; ignem pluit; exficcat nubes; vtrisque perterret, ex quibus concretio. Cùm autem homo nihilominus æger persisteret, nimirum vt totum, quod quidem existimo, Dei esset, diuini que auxiliij ac fauoris tum primum, tum nouissimum remedium constaret, venit ipse humanâ specie, ac iis qui in tenebris ac umbrâ mortis erant, lux magna, ac inaccessible affulget.

Dei in lapsũ hominẽ prouidentia.

Psal. 48. v. 21.

Iohannes velut lucifer, Soli præoritur.

Mal. 4. v. 6.

Quia verò lippiens oculus haudquam Solis micatũs portare possit, vt iis cœcandus potiùs, quàm commodi aliquid ex luce percepturus sit: nec pauperrimus homo, Regis domi præsentiam ferat, vt non dilapidet quicquid illud modicum substantiæ est; idcirco nunc diluculum; nunc lucifer prior oritur; obscuriori lumine, lumini comparans quod clarius est: præceditque Angelus, Domini mandatum annuntians, ac eos adducens, qui suscepturi essent, vt ne, inquit Malachias, per-

A Τοιαύτης ἐπαγγελίας • τοιαύτης ὠδίνος ὁ Περὶδρομος, γῆθεν σεπῆς • σεβασμίας ὑψόθεν, καὶ παρὰδύοτέρας ἀμφοῖν. καὶ φείσθαι παρὰ τὸ πρῶτον, ἕ ρύσῃ γαλουχίῃ, ἵνα ταύματα θαυμάτων ἠγήται, καὶ παρὰδύοξα παρεδύοτέροις ἐνεργῆται. Ἐ γὰρ ὁ πλούτος τὸ χάριτος ἀφθονος • κἀντὺθεν τὰ παρῶν ἐφειρωμένα, τελεσφορεῖν ἐναπύχεται. ἀλλ' ἵνα τὸ εἶρμὸν, καὶ τὸ βύτακτον, καὶ ὡς οὐχ ἑτέρως ὠδοποιῆτο τὸ σωτήριον • ὅτι τε σωρὸς ἀγαθῶν, καὶ τὸ προίμιον, ὁ τίκεις, ἡσποδηλώσασμι, μικρὸν αἰάδραμὸν ὠδίπῳ τὸ ἔργον κατατήσομαι.

B Κατεσοφίαθημεν τὰ ἔργα • κατετραγήθημεν τῇ ἐλπίδι • τὸ δὲ εἶ) τὸ μὴ ὂν ἠλλαξάμεθα • οὐκ ἔω τῶν ἔργων ἐξαφρεθῶμαι, ὅτι μὴ ἀπλοῦς ὁ πεκτηνάμενος. ἐχρῆν ἔτιδειχθῶμαι τὰ τῆς προνοίας • • • ἢ ἀφατος, οὐκ ἠκρωπιασμένη κατ' ἐπίκουρον. ἡ δὲ παρῶν τὸ τὸ ζωῆς ἀπάγει φυτῶν,

C ἵνα μὴ ἀτελεύτητα πάρομεν • παρῶν ὄντι δὲ, καὶ λόγου, καὶ νόμου, τὰ ἀλογήσορπι μεταδιδῶσι σωιέναι τὸ δέον • ἐκστῶν τῆς ἀληθῆς, καὶ δούτερον ἀμεινόνων τυχεῖν. ὁ δὲ, φθῶ τῶν ἐμῶν • ἐπὶ παρῶνσεβλήθη τοῖς κτήνεσιν. οὐ γὰρ ἐπιπολῆς ἢ ἐπίσημης • ἡ δὲ καὶ τῶν ἔργων μεθοδύεται. τῶν γὰρ ἐναντίων ταύτερον ἀγαχῶν. καὶ δὴ καὶ δειμαίνει • πῦρ ὀμβεῖζει • νέφη ἐνερίνει • ἀμφοτέρων δεδῆται ἀφ' ὧν ἡ σύγκρασις. τὸ δ' ἐμυθῶντος, ὡς αὐτὸ οἶμα τὸ πᾶν ἢ τὸ Θεοῦ, καὶ τὸ δῶν ῥοπῆς τὸ παρῶν ἀκος ἕ τὸ τελευτῶν, αὐτὸς ἠκῆ τὸ κατ' ἡμᾶς ὁ Θεός • ἕ τοῖς ἐν χάριτι ἕ σικῆ θανάτου, τὸ μέγα φῶς ἕ ἀπαρῶσιν.

D ὀμβεῖζει • νέφη ἐνερίνει • ἀμφοτέρων δεδῆται ἀφ' ὧν ἡ σύγκρασις. τὸ δ' ἐμυθῶντος, ὡς αὐτὸ οἶμα τὸ πᾶν ἢ τὸ Θεοῦ, καὶ τὸ δῶν ῥοπῆς τὸ παρῶν ἀκος ἕ τὸ τελευτῶν, αὐτὸς ἠκῆ τὸ κατ' ἡμᾶς ὁ Θεός • ἕ τοῖς ἐν χάριτι ἕ σικῆ θανάτου, τὸ μέγα φῶς ἕ ἀπαρῶσιν.

E Ἐπεὶ δὲ λημῶσα τὸ ἥλιον οὐκ ἐνέγκειεν ὀψις, ταύτην τὸ δῶν ἀμυρωτῆν μάλλον ἢ ἀυαδείη. οὐδ' οἶκει βασιλέα πενέσατος, μὴ καὶ τὸ ἐνὸν ἐξολέσει. ἀφ' ἑτοῦτο νῦν ὁ ὄρδρος • ὁ ἐωσφόρος παρῶνίχει • ἐπίζων τὰ ἀμυδροτέρω φωτὶ τὸ παρῶντερον. καὶ ὁ ἀγγελος παρῶνισι, ἀγαλλῶν τὸ παρῶνταγμα κυρίου, καὶ παρῶντων τοῖς ὑποδύορμῶσι, ἵνα μὴ, φησι Μαλαχίας, ἀφ-

δὴν ἑξαλαλώσω αὐτοὺς. ἄγγελος δ' οὐχ ὡς
 πῆς τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ ἀπ' ἡμῶν σωματωδής,
 ἐπεὶ καὶ Θεός. πῆς γὰρ ὄφρα τῆς ἑπαγωγῆς ἀγγέλῳ
 διεξιόντι τὰ γηγιῶν. ἀλλὰ τὸ σαλιῶναι τε καὶ
 ἀπείλγει, καὶ ὅτι τὸ ἐρείων ἀκριβοῦς πολιτείας, τὸ
 κληῖον μετεilahώς.

Ἐν τούτῳ ὁ Θεοσεβίτης, εἰ καὶ μὴ ἐκ τῆς
 Καρμῆλου, ἀλλ' οὖν τὸ ὄρεινῆς παρθεν-
 δημεῖ ἐξ ἁλλιάστων καρδίας, καὶ ἀποκατι-
 σταίων πατρῶσιν υἱοῖς, ἵνα μὴ ὁ μῦθός, ὁ δὲ
 οὐ· ἀμα δὲ πᾶσα ἑρξὶς τὸ σωτήριον ὄψηται. B
 καὶ οὕτω νῦν γεγυμνασμένοις τοῖς ὅπτι γῆς,
 ὁ οὐράνιος, καὶ ὁ ἀγνωστῆς ὅπτι τὸ εἶδον
 εἰς θάλασσαν ἐαυτὸν ἑσπῆς, καὶ τὸ ἀγῶνα
 ἑσποποιούμενος καὶ τὸ ἀλογίας ὁ λόγος.
 καὶ τὸ χεῖρ, ὁ βραχίον· καὶ τὸ τῆν ἰ-
 δρώτων, ἡ αἰεσις· ἑσπ' τῆς εἰκόνος,
 ὁ χαρακτήρ· ὁ πλάσῃς, ἑσπ' τῆς πλά-
 σματος· ἑσπ' ξύλου τῆς τὸ ἐκπέσιως,
 ἡ ὄντως ζωὴ καὶ ἀνάγκησις· καὶ πάλιν τῆς
 βαρᾶθρου, τὸ εὐρεῖον· τὸ τὸ ἀδοξίας, πῶ
 ἐν ἑσπῆ καθεδρῶν αἰτεργῶν. τούτων τὸ
 εἶδος τῶν ὀρέδρων, ἑσπ' ὀρέδρων· τὸ τῶσων
 τὸ τῶσων ἑσπ' ἑσπ' ἡ ὄδῃς· καὶ οὐκ αἶ ποτε
 ἀν' ἑσπῆ οὕτως, εἰ μὴ ἑσπ' ἑσπ' ἑσπ' ἑσπ'.
 ἀλλ' ἐπιδρακτέον ὅπτι τὰ τῆς σινδύματος
 αἰεσις. εἰ γὰρ τὸ ἀταλαπύρωσιν τὸ ὅπτι τῶσων,
 ἀλλ' αἰαροῦν γε τὸ ὅπτι τῶσων.

Ἐρξὶς τῆς πλάσῃς σε, ἐγνωκᾶ σε, τὰς
 Ἱερεμίας πάλαι φησὶν ὁ Θεός· τὸ παρ' τῆς
 περὶ τῶσων, καθηγῆσθαι σε, τὸ ὅσα ἐξῆς. τῆς το δὲ
 αἰτεργῶν οὐχ ἡκιστα ἐπαληθίζεται νῦν. τῶ
 τῆς πλάσῃς τὸ πλάσῃς Ἰωάννης ὅπτι τῶ
 νῶσκει. ἐκ νηδύος, ὅπτι νηδύι· καὶ ὅτι ἀκα-
 τέργασον εἰπεῖν, ἐνοσιλείζεται. ἐν τῆς καὶ
 ῥητορῶν τὰ τῆς δόγματος, παρ' τῆς δόγμα-
 τος. καὶ οἱ μὴ βλέποντες παρ' ὀφθαλμῶν τὸ
 φῶς σελαγίζον, οὐ βλέποισι, τὸ ἐνδὸν ἀχλὺς,
 ἢ βασιλείας εἰπεῖν, καὶ τῶσων ἐξω δὲ νελώσῃς.
 ὁ δ' ἐκ τῆς ῥητορῆς, τὸ τῆς λόγου, τὸν δὲ οὐράνιον, E
 νέφῃ τὸ ὅπτι τῶσων ἡδὲ τῶσων, καὶ παρ' ἡμᾶς
 κατ' ἡμᾶς ἐσπ' ἑσπ' ζωῶν ἐκ τῶσων
 μῶν ὄρα· ἀμέλει καὶ πῶν κατὰ τῶσων
 τὰ τὸ ἐλθῶν τῶσων ἑσπ' ἑσπ' ἑσπ' ἑσπ',
 σικρῶν τε καὶ ῥητορῶν καὶ σικρῶν τε καὶ
 οὐχ ἡσπ' ἡσπ' πῶν κῶσων τὸ Δαβὶδ· καὶ
 τὰ δὲ σικρῶν κῶσων, καὶ οὐκ αἰαροῦν τὸ

dam eos penitus. Angelus autem non velut
 quis eorum qui ante nos, ac ex nobis cor-
 pus sumpserunt; alioqui esset Deus. Quæ
 enim virtutis laus Angelo accedat, vt quæ
 sunt terrigenarum media transeat; verum
 Angeli fortitus nomen à missione; atque
 nuntio; quin & ex accuratâ Angelicæ vi-
 uendi rationis imitatione.

I
 Vt Malachie
 dicitur Ange-
 lus.

Eapropter, Thesbites, ac Elias alter;
 quanquam non ex Carmelo; ex montanâ
 tamen regione, ac Iudæâ præcurrit, corda
 concilians, atque ad patres conuertens fi-
 lios, vt ne alij quidem ita, alij autem non;
 sed *omnis simul caro videat salutare.* Sic-
 que modò exercitatis terrenis, ac mortali-
 bus, cœlestis ille, ac certaminis vindex, se-
 se amissim in stadio statuit; Verbumque
 ac Ratio, certamen aduersus brutam ani-
 mi affectionem, oblitamque homini ratio-
 nis penuriam abstruso consilio in-
 it; brachium, aduersus manum; contra sudores;
 remissio; pro imagine, character; fictor;
 figmenti causâ: pro ligno quod ruinam in-
 tulit, vera illa vita, ac instauratio: rursum-
 que vice barathri, cœlum; vice infamiæ
 deiectique honoris, sublimem in cœlis se-
 dem recepimus. Horum, ac horum causâ
 Præcursor, præcursor existit: totque, ac
 tantorum partus existit causa; nec sic vn-
 quam habuissent, nisi sic quoque res præ-
 cessisset. Verum reuocanda iterum oratio
 ad ea quæ sunt Spiritus. Quanquam enim
 breuitas, ac compendiaria ratio molestiam
 fugit, graue nihilominus est, vt per eam
 iacturam patiamur.

Mal. 4. v. 6.
 Isai. 52. v. 10.

Priusquam formarem te, noui te; ait olim
 Deus Ieremiæ; & *antequam nascereris,*
sanctificauit te. Porrò vt vaticinium conuer-
 tas, nihil minus in præsentiarum verum
 habet. Placet, ac conditorem Deum
 agnoscit Iohannes, priusquàm ille formetur; ex
 vtero, in vtero; atque vt simpliciùs dicam,
 velut in speculo intuetur: Numine afflatur,
 ac quæ sunt dogmatis, ante dogma, ac do-
 ctrinam facundè edisserit. Atque ij qui-
 dem, qui præ oculis lucem vident e-
 micantem, non vident, ne iis quidem quæ
 exteriùs exhibentur, disiectâ interiori ne-
 hulâ; seu maui inuidiâ: hic autem, eum
 qui non in terrâ, quod dici solet, sed cœ-
 lestem ipsam; qui iam nubes posuit ascen-
 sum, atque ad nos, nobis similis à vitali-
 bus thalamis venit, iam tum aspicit. Deni-
 que etiam potentem manum, quæ libertati
 assertura sit, persentiscens, gestit pariter,
 tripudiatque, ac congaudet; neque mino-
 ri falit alacritate, quàm Dauid circa Ar-
 cam; irridetque vincula, nec expectat nas-

Ier. 1 v. 5.
 Iohannes Do-
 minū agnos-
 cit. in vtero.

Psal. 103. v. 7.

cendi tempus; magis ad eam festinans, ac contendens, quam postmodum Petrus. Hunc modum habent, ac talia sunt spectantia ad partum. Vbi verò tu eiusmodi quidpiam designasti: Vbinam autem quie- uisti, qui deorum nuptias ex aduerso rerum Iudaicarum exponis, primòq; obuios, deos fingis, atque refingis: longe quæd faci- lius, quam Phryx Æsopus, materiam; vt ne nobis quidem nominum copia suppetat, præ eorum innumerâ multitudine; quos deitate donas, ac vindicas, nisi fortè vterum gestantem Menipem inducas, vt valde in- quietam, ac molestè habentem; femurque ea sustinens, quæ sunt mulierum; quò ip- sum bacchari, ac insanire sit diuinum: eum item qui in vtero tum passus inuidiam; tum crure læsus: nec non Pegasos pariter ac Chrysaoros, eadem natos abscissione, ac luci editos; ac si quos nescio magis extuleris. Nam qui in ipsis cunis rapinam exerce- bat, magnus equidem, ac quem magni faci- as, videatur; quia nihilominus post par- tum, designatum facinus, alienum est ab argumento: quæ planè, ac si qua eiusmodi portentosa dièta fictaque protuleris, di- gniora meritò laude forent, vt non ficta, dictaque remansissent. Nunc autem quò plausus maior, eò amplior risus, ac vtrin- que conflatum nocumentum auditoribus. Enimuerò illa nemine etiam depellente exsufflata sunt. Quæ enim à principio non consistebant, nullam reuerà vim obtinent. Nobis porrò iterum à principio resumen- da tractatio.

Primum itaque impuberis florem; ma- numque altam, ac supra ætatem philoso- phiam: pudorem item, ac placidos mores, ingenij acumen, ac sagacitatem, quæ di- fertos, etiam Thucididas fugiant, silentio mihi honoranda statuo. Quæ enim tum sermonis vi, tum animo ac cogitatu supe- riora existunt, vel probro afficiantur vt ver- bis quis celebret. Non vt ipsa lædantur ali- quid: Qui enim? cum Sole illustriora ac sublimiora existant: sed quòd minimè, vt naturâ habent, explicata sint, atque distin- cta. Quapropter ipse solitudinem, ac vesti- mentum, multiplicemque indigentiam, ac missionem; item reprehensos reges, ac si- quid præterea, ac iis coniunctum est, pro virili meâ, enarranda assumo: non iis vi- rum honestans: Quis enim sermo eos ho- nestet, qui re ipsâ felicitate gaudent? sed vt eius res, mensæ instar dapibus opiparæ, quâ erudiamur, apponam.

Sanè quærit Psalmista, *quis habitabit in monte*; non magni ascensum ducens, sed

Aχρόνον· πρὸς αὐτὴν μάλλον ἢ ὁ Πέτρος ὑ-
 γερὸν ἐπειγόμενος. τοιαυτὰκὶ οὕτω τὰ τ' ἁ-
 χεύσεως. ποῦ δὲ σὺ ποιοῦτον ἀνατετύπωσά τι
 ποῦ δὲ πέπαυσά ὁ τοῖς θεοῖς γάμοις καὶ τῆς
 Ἰουδαίῳ πῦρεκτεῖων, καὶ πλάτων ἔα ἀνα-
 πλάτων θεοῖς τοῖς τυγνύσας· ἔ πολλῶ ῥάον
 ἢ ὁ Φρύξ Αἰσωπος τὰ τ' ὕλης, ὡς μηδὲ κλη-
 σεως ἡμᾶς ὑπερεῖν ἐπὶ τῷ ἀφθόνῳ τ' θεαμάτων
 πλείω εἶ μὴ που τ' κυοφίον Μιῦίπα πῦρε-
Bσάχης ὡς μέγα δὴ πησφαδάξουσιν· ἔ τ' τὰ
 ζωακῶν ἑσπασάντα μνηρὸν· ἴν ἡ θεῖον ἔ τ'
 βακχέυειν· καὶ τ' ἐν νηδύϊ ἔ φθνηθέντα καὶ πη-
 ρωθέντα· καὶ τοῖς Πηγάσους τε ἔ Χρυσάορος,
 τῆ αὐτῆ τομῆ ἔ Φιώτας ἔ ποροελθόντας, ἔ σὺ
 οἶδ' οὐς ὅτι μάλλον δέξασθαι· ὁ γὰρ αὐτοῖς σαρ-
 γάμοις καὶ τ' σὺλαῖν ἐπασιήσας, μέγας μὲν
 τις ἔ ἀξιόλογος· ἀλλ' ὅτι μὲν κύησιν τ' κα-
 πορθύμωρον, ἔπερσιος πρὸς τ' ἑσπασέσιν· ἀ,
 ὅσα τῆς τοιαύτης τεραπείας, ἀξιεπαμνετώ-
Cτερα μάλλον αὐτῶ, εἶ ἐμνην ἀπλάσας
 καὶ ἀλεκτα. νῦν γὰρ ὅσον ὁ κρότος, πλείον
 ὁ γέλως, καὶ ἀμφοτέρων ἢ πημενὴ τοῖς ἀ-
 κούοισιν. ἀλλὰ τῶτά γε καὶ σπένδος ἀπε-
 λάσματος ἐκπεφύσπηται. τὰ γὰρ ὅς ἀρχῆς
 ἀνυπόστατα, σπένδιαν τὰ ὄντι διώαμιν
 ἔχθ. ἡμῖν δὲ πάλιν τῆς ὅς ἑσπασῆς ἐ-
 φαπλίον.

Τὴν μὲν οὖν πρὸς τ' ἡέης ἀκμῶν, ἔ τ'
 ὑψηλὸν χεῖρα, καὶ τ' πῦρ ἡλικίαν φιλόσο-
 φον, καὶ τὴν αἰδῶ, καὶ τ' μέλιχρον, καὶ τ'
Dέννοιν, καὶ ὑπεπίβολον, ἰχθμοῖς καὶ Θουκυ-
 δίδας ἀσφράσσαντα, σιγῆ πμητήον ἐμεί-
 ἀ γὰρ ἑσπιδρύται καὶ λόγου καὶ γνώμης,
 καὶ ἀδοξήσσει ῥα-ψαφδύμωρα, οὐ πάχρη-
 τὰ π. πῶς γὰρ· τὰ καὶ ἡλίου φαειρό-
 τερά τε καὶ ὑψηλότερα. ἀλλ' ὅτι μὴ ὡς
 ἔχει φύσεως διδύκρινεται. δὲ τὴν ἐρη-
 μίαν ἐγὼ, καὶ τ' ἐνδυμα, καὶ τ' τ' ἀπο-
 είας πολυειδές, καὶ τὴν ἀποσολῶν, καὶ
Eτοῖς βασιλείοις ἐλέγχεις, ὅτι τε πρὸς τού-
 τοις καὶ ὅτι σὺ τούτοις, οἷος αὐτῷ διηγῆσο-
 μη· οὐ τούτοις ἐκείνῳ ἀποσεμνωῶν· ἡς
 γὰρ λόγου σεμνότης, τοῖς ἔργῳ διδαγμαμόζοισιν
 ἀλλὰ πλοῦτον παιδαγωγίας ὑμῖν τὰ ἐκεί-
 νου πῶσαπθήμενος.

Ὁ μὲν οὖν ψάλλων τίς ἐν ὄρει κατα-
 σκηνώσθ δεχτορεῖ, οὐ τ' ἀνιέναι· τ' δὲ διεξίεναι

Aduerfus Gē-
 siles.

Vide Hefio-
 dum aliofque
 mythologos,
 de his deliriis

Argumentū
 dicendorum.

Psal 14. v. 3.

μέγα πηκίς· καὶ τίς, ὁ αὐτός, ἐν ἀγίῳ τόπῳ
 εἴσεται. Ἐὐρεῖς, Μιχαῆας, αἰωνίους ἐπίστατε,
 Φοῖσι, παρὰ τῶν ἄλλων· ὅ ἐν τεύθειν ἀφ' ἐλῖμον
 καὶ παρορῶν καὶ παρολέγων. καὶ ὅλως ὁ
 χρῆμα σαφῆριον, ὅτι καὶ θεῖον· καὶ ἀνόθεν
 ἔπιπαθῆν, ἠήτηται που τῆς ἀρετῆς· ἀ μὲν
 οὖν ἐκείνοις δυσεπιχείρητα· μικροδὲ καὶ ἀδύ-
 νατα ταῦτα ἐκ παλαιότητας· Ἰωάννης ἐργάζεται.
 ἀπ' ἠρεῖται καὶ παρὰ τὸ ἐπιτολῆς ἑαυτὸν, καὶ παρὰ
 τῆς σαυροῦ τὸ σαυρὸν ἐπιτομίζεται· καὶ μισὶ τὸ
 ἑαυτῆς ψυχῆ τῶν ἀμείνωνι Φίλιππο· καὶ οὕτω
 γῆς, καὶ οἴκου, καὶ συγγενείας, καὶ τοῖς ἀφ' ἑρῶντων
 ἀπαίρει, καὶ παρὰ τὴν τὴν ἐπαγγελίαν ἐπιείγε-
 ται, τὰ Αἰγύπτου τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ λιπῶν· τὰ
 Γομόρρας τοῖς ἐν Σοδόμοις· τὰ νεκροποιὰ τοῖς
 νεκροῖς· τοῖς παρὰ Βαβυλῶν, τὸν Ἀσάρτιν· τοῖς
 πᾶσι ὁ παῖς, καὶ ὁ σθένος ἰσοστάσιον· ἀ καὶ εὐλόγῳ
 ποδηγῆται, καὶ περὶ βίβλιν, καὶ Φαραῶ καὶ
 Ἀμαλήκ σιωπεκτέχῃ, τὴν παρὰ τὴν ἀνομι-
 τήν· ἀφ' ἑρῶντων ἀποκρυφῶν· καὶ ψυ-
 λῶται τῶν ἐγκοσμίων, καὶ κούφως ἔπι τὰ
 ὄρη μεταρραφεῖ· καὶ δὴ ἐκείθεν ὡς ἄρ' ἀπο-
 τῆται τὰ τῆς βίου ἀρετῆς· τὰς εἰδέας· τὰς
 παλῆδας· τοῖς ἀπ' ἑρῶντων· τοῖς ἑρῶντων·
 τὰς ἑρῶντων ψυχῆς· τὰς γλώσσας· τοῖς κρι-
 νοῖς Μιδας· τοῖς κρινοτέροις Ἰκαροῖς· τὴν
 ματαιότητα πᾶσιν, καὶ ὅσα φροεῖν τε καὶ κα-
 ταπαῖν τὴν τοῖς ἀνομιτῶν ἰσχύει ψυχῆ·
 καὶ ἔν ἐπαίρειον ὠδίνει φόβον, ὡς ἔχοντο
 σεβείας τε καὶ ἀρετῆς πληθύνειν βλαστή-
 ματα· καὶ ὅλως ἑαυτῶν γὰρ, καὶ Θεῷ συγ-
 γίνεται, καὶ πόντῳ ἀφ' ἑρῶντων, ἀφ' ἑρῶντων
 φιλοστονίας ὑψοῦντος. οὕτω δὴ τὰ μεμονω-
 μένος, βρέχῃ καὶ λουεῖ καθ' ἕνα τὸν τοῖς δά-
 κρυοῖν· οὐ κλίμῳ, ὅσδε φρωμῆν· ὅσδε γὰρ
 εἴχεν· ἀλλ' ἑαυτὸν, αἰτῆ ὅπου μέγῃ τῆς δε πα-
 ραμῆνοι ὅ βίῳ· ἐφ' οἷς καὶ εἴ τι που ὁ ἀγνόημα
 ὁ γὰρ δὲ ἑρῶντων ὅσδε σῆνος, ἐναποσημῆχῃ
 καὶ ἀποσεμῆται· ὡς ἀρετῆς ὅ ὄντι λόγον ἐπέ-
 χῃ, ἔ τ' ἑρῶντων ἀφ' ἑρῶντων καὶ τὴν ἀδύκωτητα.

Τίς οὖν διχῆς ἐκείνη καρῆς, εἰ καὶ
 παύτων καρῆς. εἰ γὰρ καὶ τῆ νῦν ῥατῶ-
 νη ὁ χρῆμα μεμῆτηται, καὶ ὁ δυσπί-
 νητον τύπος γένηται, οὕτω δὴ τῆ βίου πε-
 ριπαθεία ἀφ' ἑρῶντων ἠμῶν· ὁ δὲ ὅσδε
 ἔντως ἀφ' ἑρῶντων ἑρῶντων, ὡς
 εἰ μὴ μέγα εἴπειν, ἀναπνέει ὁ ζῶν.

A ut illic quis vivat. Et, *Quis stabit*, inquit
 idem, *in loco sancto* Michæas quoque, æ-
 ternis motibus, præ aliis appropinquare ait:
 futuram inde utilitatem prævidens pariter,
 atque prædicens. Ac planè res rara est: quip-
 pe quæ divina sit: quanquam si quid inde
 inolevit, ab exemplari superatum est. Quæ
 enim illi vix aggrediantur, ac ferè impossi-
 bilia habeant, hæc Ioannes ex abundantia
 operatur. Seipsum abnegat ante etiam mā-
 datum, ac ante crucem, crucem in hume-
 ros tollit; suamque ipse meliori philtro, ac

Psal 23. v. 3
 Mich. 4.
 Ioannes præ-
 clarus à vitâ
 in solitudine,
 ac religioſâ.
 Math. 16. v. 14.

B amoris vi, odit animam. Sicque à terrâ, do-
 môque, ac eognatione; quanquam illa
 præstarent; discedit: relictâque Ægypto,
 iis, qui in Ægypto agerent; Gomorrhâ,
 Sodomitis; mortuis, afferentia mortem;
 colentibus Baal, Astartem; vniuersis, vni-
 uersum, æqualis ipsum nihilo ponderis, at-
 que pretij; ad promissionis terram conten-
 dit: vnde columnâ iter agens dirigitur; pe-
 desque, profundo graditur, ac pariter
 Pharaonem Amalecque effugit; dimica-
 tionem repellens quâ sensûs impetantur;

C nudaturque iis, quæ mundana sunt; ac le-
 uiter, & expedite commigrat in montes.
 Ac planè inde, velut è sublimi, ac conspi-
 cuâ arce, sæcularia irridet; lites; retia;
 prætextatos; supra nubes ambulantes; ani-
 mos, cothurni instar ad vtrumque habentes;
 linguas hunc modum comparatas; no-
 uos Midas; novos magis Icaros; vanita-
 tem vniuersam, ac si qua animum diuinis
 addictum, circumuersare, ac detrahere va-
 lent: parturit verò dignum laude timo-
 rem, vt religionis atque virtutis germina
 augere possit: totusque sui efficitur, ac cum
 Deo versatur; illi se per humanitatem, ac
 impensiores clementiam inclinanti, amo-
 ris in ipsum vi assurgens. Sic vtique solita-
 rius, rigat, ac lacrymis lauat per singulos
 dies; non lectum, neque stratum: nec enim
 eius copiam habebat; sed seipsum; eò quod
 hæctenus maneret in sæculo: atque illis, si-
 quod fortè per ignorationem delictum, ter-
 renum subtraheret tabernaculum, abster-
 git, depellitque; vt planè sidus lucidum
 videatur, inque inferiora niuis demittat
 candorem.

Math. 16. v. 14.
 Psal. 6. v. 7.
 Ioanis lacry-
 mæ.

D Deo versatur; illi se per humanitatem, ac
 impensiores clementiam inclinanti, amo-
 ris in ipsum vi assurgens. Sic vtique solita-
 rius, rigat, ac lacrymis lauat per singulos
 dies; non lectum, neque stratum: nec enim
 eius copiam habebat; sed seipsum; eò quod
 hæctenus maneret in sæculo: atque illis, si-
 quod fortè per ignorationem delictum, ter-
 renum subtraheret tabernaculum, abster-
 git, depellitque; vt planè sidus lucidum
 videatur, inque inferiora niuis demittat
 candorem.

E Quod verò illi orationis tempus? tamer-
 si vniuersorum tempus est. Quamquam
 enim etiam præsentis, ac eâ quæ nunc ob-
 tinet, remissione, rei modus positus est;
 lexque ea est, vt non faciliè ab illâ mouea-
 mur; sic nimirum nobis impensiori vitæ
 affectione definentibus: hic autem reuera
 indefinenter orat; haud secus; nisi ma-
 gnum dictu videtur; atque animal respirat.

Eccle 3. v. 2.
 Iugis oratio.

Nouerat enim vt accessu ad Deum, præstantior homo efficiatur: Quapropter plurimum vitat consortium; non Timonis more. Quomodo enim illum reuerâ oferem, spretoremque, dilectionis arx illa imitaretur? sed vt continentius adhareat Deo, nullâ sæculi re interturbante. Quid ergo hic talis non valeat eorum, quæ cœlitus impetrantur? Quid verò non concessum accipiat? Siquidem enim *omnis qui petit, accipit*; ac fides qualis granum sinapis, montes transfert, ac impossibilia molitur; quid vniuersorum eiusmodi, vt is conficere non posset; nisi à talibus patrandis impensiori dispensatione prohiberetur?

Matth. 7 v 8.
Matth. 17 v.
19.

Ioannis cum Cynicis comparatio: vitæ vestitusque austeritas; ac studium latendi.

Matth. 3 v. 4.

Ioannis viuificationem.

Pro. 16 v. 3.
1. Cor. 9 v. 18.

2
Luc. 18 v. 22.
Zach. 8 v. 18.

Canibus quidem, quos vocant, vestis est quod circumgestant obsoletum pallium. Amant enim vti appellationem, ita & quæ animalis sunt reliqua; grauique voce strepunt, ac mordent adulantes; exceptoque baculo, in omnibus canes agunt; tanquam non existant homines, quibus mores suos componunt; circumforaneâ tamen vitâ, ac gloriæ aucupandæ compositâ, hæc ipsa vitiant, ac perdunt; recto hoc Dei iudicio; vt macerentur, risumque, ac labores ferant, inque vanum laborum sibi fructus colligant, ac recondant: Hic autem in cameli pilis philosophans; lumbosque, ac abdomina zonâ mortificans; squallore obsitus; illotis pedibus; vigilijs instans, ac reliquis corpus edomans, eâ præsertim ratione magis recedit, quò solis occultis cõspicius ac expositus fiat Dei altissimi palpebris. quibus nuda, aperta que eorum coitio; remuneratio verò quanta? Nam quæ aliter ab eis sunt, exceptâ mercede, quâ vacua existunt, vnâ cum videntium tabernaculo euertuntur. Porro, quæ spectant ad victus rationem produnt color, aiunt, ac obesitas; quibus nihil ab ijs differt, qui conditi sunt in sepulchris. Gulæ enim irritamenta, ac cupedias Samijs valere iubens, quorum ratione seruiunt Persis, summis ipse fruticibus, ac melle opipare epulatur, ijsque agrestibus, ac summè amaris; vt abundè cibi cupiditas insuauis esset. Neque enim is, ventris causa viuuit, sed vt vitam vtcunque sustentet, ipsa hæc in escam sumit: ratus omninò, fore, vt *Dominus non occidat fame animas iustorum*. Si ergo diuinus Paulus, vt ne proximus offendatur, sine sumptu Euangelium ponit; quantum iste vt Deum demereatur? Vnde, non bis in fabbato, neque ieiunium quartum ac sextum, ac siquid amplius est; paucisque id vicibus recurrès, nec cerrâ ac ratâ lege; sed vitam totam in ieiunio agit, inde agilior moribus euadens.

A ἦδη γὰρ ὡς Θεῶν τροσιῶν, πρῶτον αὐθροπος· καὶ ἔτι τὸ τῶν πολλῶν ἀποσοφίζεσθαι· οὐ καὶ Τίμων· πῶς γὰρ ὄντως μισθὸν καὶ ἀπόψυξον ἢ τὴν ἀγάπης ἀκρόπολιν· ἀλλ' ὡς αὐτὸ ἐνοίητο Θεῶν συνεχέστερον, τῶν τῆδε μηδενὸς ἐμπαζόμενος. τί δὲ ποιεῖ οὐκ ἔστιν ὅτι γε τοιοῦτος οὐκ ἐπισημαίω. τί δὲ οὐκ ἔλαστο. εἰ γὰρ πᾶς ὁ ἀπὸ λαμβάνει, καὶ πιστὸς εὐοκία κέκκα σινάπεος, ὅρη μετρίανει, καὶ κρηνομειτὰ ἀμήχανα· τί δὲ ποιεῖ αὐτὸ ἐκείνη τῶν ἀπὸ τῶν αἰώνων ἔτι· εἰ γε μὴ τῶν τοιούτων οἰκονομικώτερον εἶρηγο.

Εἰδὼς μὲν κινεῖν ὁ παρὰ φύρην τῶν φιλοῦσι γὰρ ὡς περὶ πῶν κλησιν, οὕτω καὶ τὰ τῆς ζωῆς λοιπὰ· καὶ φωνοῦσι βαρὺ, καὶ δάκρυοι σαίνοντες, καὶ πλῆθὸς τῆς ξύλου, ὅτι ἐπιπῶν κινεῖσιν, ὡς περὶ οὐκ ὄντων ἀφροσύνας οἷς γε ῥυθμίζοντο· τὰ μὲντοι ἀφροσύνην ἐπιπετηδὸν μὲν, καὶ τὰ δὲ ἀπλοῦσι· τὸ τῆς δίκης κατὰ τὸ δὲ

C δικαζούσης, ἵνα τρυχῶνται καὶ γελῶνται καὶ ποιάσι· καὶ τὰ τῶν πόνων ἐν κενῷ ἡσυχάζουσι. ὁ δὲ πᾶς καμῆλου ἐμφιλοσοφῶν ἄριξί, καὶ τῆς ζωῆς τὰ παρὰ πῶν ὀσφίω τε καὶ τῆς ἡσυχίας ἀπονεκρῶν, ἀνχμῶν· ἀνιστοποδῶν· ἀρτυρῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποπεζόμενος, ἀφ' αὐτῶν καὶ μάλλον ὑποχωρῶν, ὡς αὐτὸς τοῖς κρυφαῖοις τῆς ὑψίστου Θεοῦ ἀφιδράζει βλεφαροῖς· πρὸ ὧν καὶ ὁ ἐπιτοχεῖν, ἔτι αὐτὸ δὲ

D οἷσι· τὰ γὰρ ἑτέρως γινόμενα πρὸς τὰ ἀμείδω, καὶ τῆς σκηνῆς τῶν ὀρώντων συγκρατρεφεται. τὰ δὲ ἀμφιδράτῃ, χροῖ καὶ ὄγκω φασὶ δῆλα· οἷς ἐστὲν τῶν ἐν σοφίᾳ διεκλύοχα. τὰ γὰρ ἐπὶ λαμῶν μακρῆς Σαμίοις χαίρειν ἀφείς, ὑφ' αὐτῶν Πέρσας λατρεύουσιν· αὐτὸς ἀκείνῃ δὲ σαλθεῖ ἔτι μέλιτι, καὶ τοῖς αἰν-

E μέροις καὶ παρῆγεσι· ἵν' ἐπὶ τῶν ὀρεξίν ἀνδρίζοιτο. ἐστὲν γὰρ τῆς ἀφ' ἧς γὰρ ἀφ' ἧς δὲ ὁ πῶς ζῆν, ἔτι δὲ μεταλαμβάνει· γὰρ ὅτι μὴ λιμοκτονῆσθαι Κύριος ψυχῆς δικαίων· εἰ οὖν ἵν' ὁ πῶς μὴ σκαρδαλίξοιτο, Γαῦλος ὁ θεῖος ἀδάπρος, ὅσον ἵν' ἀπαρῆται Θεὸς οἰοσὶ· ἐνθεν ἐστὲν δις ἐν σαββάτω, ἐστὲν τετάρτη ἔτι δὲ δὲ, ἔτι ὅσον ὑπὸ αὐτῶν, καὶ ὀλιγάκις τε καὶ ἐπισημαίω· ἀφ' οὗ δὲ τῆς ἀποσιπῆς συζῆ, ἐλθεσθερος τὰ ἔτι γινόμενος.

ισοδαμική

καὶ Ἰωσήφ μὲν ἠδονῆς · καὶ δόξης Ἰωβ · Α καὶ χρημάτων Ἐλισαῖ, καὶ ἄλλος ἄλλου τῆς ποιούτων ἔπιχερατεῖ · γαστήρ δὲ λίαν ἀναταγάνισον καὶ ἀήτητον · ὁ δὲ οὕτω τῶν τιμῶν στυγῆ τε καὶ συσφῆφει, ὡς ὁσδὲ οἱ γροῖνοι καὶ καλώδρα. δὲ καὶ νεκρὸς ἐν ζῶσιν ὁράται, ἢ ζῶν ἐν νεκροῖς μάλλον, ὅλον ἔπι ψυχῶν μεταχευέσας ὁ ζῆν. τίς οὖν ἀγνείας καὶ καθαρότητος ἐρίσθεν ἐκείνω, εἰ τῆν γε ἔπι γῆς. δῆλον ὁσδεῖς. ὁ δὲ, τοῖς οὐρανόις ἐρίσθεν. εἰ γὰρ οὕτω τεθνήκει τοῖς μέλεσι, καὶ οὕτως ἠλόγῃ τῆ ὕλης τε καὶ τῆν ὕλης, ὡς ὄντως Πάυλω μάλλον ἔχην ἐρεῖν. ὁ, ζῶν δὲ, ὁσδέπ ἐγώ. ζῆν δὲ ἐν ἐμοὶ Θεός · χολή γ' αὖ εἶτω τῆν ἔπι ζῶντων εἰσάξοιτο.

Ὡιδῶν δὲ ἀεὶόδοις καὶ ἀγρυπνίας, πόσας αὖ τίς ἐκδιηγῆσται. ὁ γὰρ, ἐπὶ ἁγίας ἡμέρας ἠνεσά σε, εἰς τίμω πῶδοσθμ καὶ ἀδρόδμον καὶ τιμῶδμον, πολλοσὸν τῆν ἐκείνου ἐψώσεων, καὶ μὴ ἔπι τῆ ἀπείρου μεταπάθοιτο. εἰ δὲ ἔ τῆς νυκτὸς ἐκτάσθς ἔπιλογιζόμεθα, καὶ ἐκσάσθς, αἰάγκη τῆν ἔπιτελεστέρων τίνα ζητεῖν ἔπιθμόν. ἕπνος δὲ τοῖς ἐγκύποις εἰς ἐπιδράκλῃσιν φύσεως. εἰ δὲ τίς καὶ αὐτῶν δίδη · δίδιτο γὰρ, ἐπεί τυχόν, οὐ ὁ ἔπιπθμ ἀσώματον, οὕτως εἶρπεν ἔπιπόραιος, ὡς ἐναργῶς ὁρῶσθαι ὁ Σολομώντειον · ἐγὼ καθεύδω, καὶ ἢ καρδία μου ἀγρυπνεῖ.

εἰ δὲ καὶ ὁ ἀκτημοσῶν ἀγνείς κτήμα · καὶ γὰρ ἀγνέτον · ὅσων ἀπαλλάθον πωρομάτων · τῆτο μὲν ὁ ὑὸς τῆ ἀνδρῶπου πῶθ. ὑὸς γὰρ τῆ τεκνύσθ, καὶ τῆ πωροσλήψι, ὁσ ἐχθ ὅποι τίμω κεφαλῶν ἔπι κλίνοιτο. εἰ μήπου τῆς οὐ δεχόμεθας, ἢ μὴ ἀξίας ἔπιπῶδοις ψυχῆς, οἰκίας καθεσασθῶν λησῶν · ὁ δὲ οὕτως ἔχων ὡς καὶ πῶθ ἐπὶ ἔπιτεροις, ἐκείνου πῶθινει ἔπιπῶθτερος. εἰδῶς ὅπ μὴ ἔπιθμίου ὁ ζῆν · ἢ γὰρ οἱ ἀεὶ Καλλιχεῖ τίμω ἀθάνατοι · οἱ δὲ τῆ βροθῆς οὐδὲ ἐπῶθμεροι · ἀλλ' ὄντως ἐν τῶν τῆς γρασῶς ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς μελετῶν, ἢ ζωῆ · ὦν ἐκείνος ὁσ ἀψιδάμθρος, ἀγροτέροις δὲ νοήμασιν ἐπῶθφῶν ἀεὶ, καὶ μῶθτοι καὶ τῶν τῆς κλῃσεως ἔπιπῶθῶν ἀγαθῶν.

Ac Ioseph quidem, libidinis; Iob, gloria; Elifæus, diuitiarum; alius, alius eiusmodi victor efficitur: at venter, res est quam difficilè admodum superes, atque expungnes: Ioannes autem ita contrahit, atque contorquet, vt ne sic quidem funiculos contrahas, ac contorqueas. Quamobrem etiam mortuus inter viuos apparet, seu potius viuens inter mortuos, qui vitam totam ad animum deriuarit. Quis ergo de castimoniâ ac puritate cum illo certauerit; siquidem eorum vnus est, qui versantur in terris? Planè nemo. At ille, cum cœli ciuibus meritò contenderit. Siquidem enim hunc modum membris emortuus erat, sicque materiam, ac res ei concretas nihili ducebat, vt reuerâ potiori præ Paulo ratione haberet dicere: *Viuo, iam non ego: viuuit verò in me Deus*; frustra fit, vt cui eum adhuc in viuis agentium comparaerimus.

Canticorum autem periodos, ac vigilias, quantas quis enarrauerit? Illud enim, *Septies in die laudem dixi tibi*, quod & hactenus canitur, & venerabile habetur: minima quædam pars eius est eleuationum, nec vbi infinitum est, transcribi mereatur. Quod si etiam abundè intentas noctu preces, atque ekstases computemus, necesse erit, vt perfectiore alium numerum requiramus. Porro somnus fessis conceditur, vt refocilletur natura: Quod si etiam quis Ioanni somnus conceditur; planè verò concedatur; siquidem vtique non omninò erat Spiritus; sic leuis subrepat, vt clarè illud Salomonis conspiceretur: *Ego dormio, & cor meum vigilat.*

Sin autem paupertatis quoque laudas diuitias: etenim merentur etenim, cum tot, tantisque expediant turbis, atque negotijs. Eam Filius hominis paupertatem honorans; Filius namque genitrici existit, ac eâ carne, quam assumpsit: ait non habere vbi caput reclinet: nisi fortè eâ loquendi formâ, eas animas intelligas, quæ non recipiunt, vel indignæ sunt quæ recipiant, domûs existentes latronum.

At Ioannes, sic habens, vt etiam præberet alijs, illo magis egenus apparuit: qui nimirum sciret, vitam non pecuniæ esse: alioqui Callicrates, ac id genus hominum, immortales essent; tonitruum autem filij, ne vel vnum diem viuerent, sed planè in eopositam esse, vt quis diuinas scripturas meditetur die ac nocte: à quarum ille meditatione ne minimum abscedens, subtilioribusque eorum sensis delicians semper; sed & creatorum intelligentiæ per proportio-

Ventris, ad gula pugna difficilis.

Gal. 2. v. 20.

Psal. 118. v. 164. Diuinarum laudum assiduitas.

Somni parcitas.

Can. 5. v. 2.

Paupertas domino honorata, summè Ioanni culta. Matt. 8 v. 20.

Mar. 3. v. 17.

Vita, scripturarum meditatio. Deum Ioannes cognoscit ex creatis.

Sap. 1. 7. 4.

nem animum adhibens; ante omnia principium principio carens, ac causam ab omni absolutam causâ, mentemque vniuersi, certis Numen argumentis conijcit; quod neque Diagoras vnquam adinuenit: quod nimirum sapientiæ non pateat aditus in maleuolam animam. Tum rationibus diuidens, quàm Theonis quidem longè breuioribus, at maiori nixis iudicio, prudentioribusque, nedum non coæternam, concausamue, aut casu productam, pro eorum sententiâ, qui verè casu, ac temerè aguntur; creaturam existimauit: Quomoddè enim, cum illa passioni obnoxia sit, nec à compositione immunis? Verùm etiâ illo ortu posteriorem, atque opificio conditam; eumque ordinem quem naturâ retinet, primâ ordinatione congruè consecutam. Ad hæc iterum, eius quod creatum sit partem aliam, vmbra instat esse; nempe hanc inferiorem, ac apud nos positam; aliam à mutatione qualitatuum liberam: aliud, inquam, quod in aliam transeat speciem; aliud quod speciem constans retineat: quod sit fugax, ac quod consistat: quod oculis sit conspicuum, quodque oculis non sit subiectum: vt cuique pro suâ constitutione, ac naturâ est congruum. Id verò solerter pariter, clementerque, vt nos à transitoriis abducti, maiori desiderio eorum, quæ stabilia sunt, ac manent, tene-remur. Quod planè ille nobis prior mentis trutinâ expendens; scenamque, scenæ peritos sinens ludere, studium ac operam sempiternis ponebat. Quid autem illi diuinorum minùs suppetebat? Quid verò eorum, si qua lingua facilis, mendaxque, sapientibus adulatione tribuat? Illis quidem amplum ad laudem, vt & vilia, contemptaque fileantur; huic iactura, damnun-que, vt nulla occurrat oratio, quæ eius rerum gloriam æquare videatur.

Etenim, quò modestiùs loquar, erat eiusmodi, vt alioqui suauis eloquio, mitisque ac lenis, ferri duritiem, ac adamantis longè superaret; mutuum dilectionem vel in montibus seruans: Siquidem non personis, sed voluntate amicitia iura constant: similiter etiam misericors, quando id quoque, ac misericordia, affectu definitur. Venerabilis, vt quandoque in publicum se obiter daret; secumque ipse solitariùs venerabilior. Vultu pallenti; animo Solis instar illustriùs micans. Reuerendus, non hominibus; Neque enim in aderant; sed Angelis potiùs, quibuscum frequenter versabatur. Antiquus idem ac iuuenis, vt monasticam exercitationem ac diuinorum

Amicitia, ac
misericordia
vbi etiâ quis
solus agit.

Præclari ho-
nismores.

A γὰρ, καὶ τῶν ἄλλων ἀρχὴν αἰαρχον, καὶ αἰαρχίον αἰαρχον, καὶ νῦν τῆς πᾶσι τὸ θεῖον τεκμαίρεται. ὁ τοῖς θεοῖς Διαγῶρον καὶ ἀνεξέδρετον. ὅτι μὴ εἰσιπὼν σοφία κακοτέτρα φυχῆ. εἶπα διελὼν λογισμοῖς τῶν θεῶνος βραχυτέροις μὴ, ἀλλὰ σιωπητέροις, οὐ μόνον οὐ σιωπαίτηρον, ἀλλὰ σιωπήτιον, ἀλλὰ αὐτόματον, καὶ τοῖς ὄντως τῆς αἰαρχίαςτου, πῶς κίσειν ὑπολαμβάνει. πῶς γὰρ, ἐπεὶ παθητὴ τε καὶ οὐκ ἀσώφροτος. ἀλλὰ καὶ δούτερον, καὶ ποιητῶν, καὶ τοῦθ' ὅσα πέφυκε πάξεως, τῆς παρῆτης πάξεως βυμνήρησασθαι. καὶ ταύτης πάλιν, ὅ μὴ οἶον εἶναι σκια. ὅ καὶ τῶν τῆς καὶ παρῆς ἡμᾶς. ὅ δὲ αἰαρχίωτον. μεταπίπτον καὶ ἀδύνατον. ἀφαιδρον καὶ ὑφιστάμενον. θεώμενον καὶ οὐχ ὁρώμενον. καὶ τῶν ὄντων ἐκαστον ὑπόσθη κατὰλληλον. καὶ τῆς τοῦ διμηχόριος καὶ φιλανδρόπου, ὡς δὴ ἡμεῖς τοῖς παρῆταιροῖς ἀποδοκῶμενοι, μᾶλλον ἐφώμεθα τῶν μόνωντων. ὅ δὲ καὶ ἡμῶν ἐκείνος κρυπτή νοός σαβασμάμενος, καὶ τὰ σκηνῆς τοῖς ὅτι σκηνῆς πάξιν ἐάν σοφοῖς, ἐνηρόλητο τοῖς αἰαρχίω. καὶ πὶ δὴ ποτ' ἐκείνω τῶν θεῶν οὐκ ἔω. πὶ δὲ τῶν ὅσα σοφοῖς ἢ παρῆταιρος γλαῦσα καὶ ψυδορῶρη χαίρεται. τοῖς μὴ γὰρ μέγα καὶ ὅ σιγητῶν τὰ φαῦλα. τῶν δὲ ὅσα ἐπιζημιον ὅ μὴ δὲ φάμεθα λόγον τῶν ἐκείνου ἐφάμελλον.

Καὶ γὰρ ἔω τις ὡς ὑφειμένως ἐρεῖν, πᾶσα μὴ ἡδυεπῆς τε καὶ ἡπιος. τὰ δὲ τῆς ὑλῆς σιδήρου τερρότερος καὶ ἀδάμετος. φιλάλληλος καὶ τοῖς ὄρεσιν, εἰ γε μὴ παρῆταιρος, ἀλλὰ γνώμη τὰ τῆς φιλαίας. ὡς δὲ καὶ οἰκίτηρον, εἰ πὶ καὶ τῆς ἀφαιδρῆσει οἰκίτηται. σεβάσμος εἰ ποτε παρεφάμετο. καὶ ἰδύμενον σεβασμώτερος. ὡς δὲ πῶς ὄψιν, ἡλιοειδῆς πῶς ἀφαιδρῶν. αἰαρχίω, οὐκ ἀφαιδρῶν. ἀλλὰ γὰρ ἡπῶν. ἀφαιδρῶν δὲ μᾶλλον οἷα θαμὰ σιωπηλίζετο. παλαγός ὁ αὐτός καὶ νέος, τῆ ἀσκήσει καὶ τῆς ἐμ-

φάσειν · ἀέργητος καὶ ἐμβροχίς , ἀ-
 δεύσις τε καὶ τοῖς πάθεσι · ταπεινός καὶ
 μετὰ ἕσπον ἕψος , καὶ μετὰ τῷ ἀκριβοῦς
 συμπαθέστερος · ὁ μὲν ἑαυτῶν , ὁ δὲ τοῖς
 πολλοῖς ἐμποιοῦμενος ὄνησιν . σοφός ὁ πνεύ-
 μα , τὸν λόγον πρῶτον φησὶν , εἰ πὶ τῷ
 Απικίλειν ὁ πρῶτον φησὶν ἐπίπρωθεν . εἰ
 δὲ καὶ ὁ φιλοσοφεῖν μελέτη θανάτου , πό-
 σος αὖ Σωκράτης καὶ Πλάτωνας ἐώρας
 πόρρω που τῷ ἐκείνου ἔρποντας ἰχνῶν . οὐ-
 δὲ γὰρ ὅλως πρόσθετος ἦν , καὶ τῇ ἐκρατεία
 νεκρῶτο . ὁ δὲ φανερὸν πάλαι πῆρῆκεν ·
 ἐπεὶ μὴ ἀλίγρι τῷδε τῷ χημάτος . οὕτω
 δὲ ἐπὶ τῷ σώματι φυλακίῳ , ὡς τῷ
 Γυθαζέριον γελοῖον ἐπὶ πενταετίῳ . σιγή
 γὰρ τὰ πλείω παρδύσθεν . εἰ δὲ πὶ που
 καὶ φθέρματος δεῖτο , λῆρος ὁ Γήλεος ,
 καὶ ἡ Θρακία κινῶσα · οὐ τῷ ἀλόγων ,
 ἀλλὰ τῷ ἀγγέλων , τῶς ἐκείνου ἐφεπο-
 μῶσαν . πῆρα τις πρῶτος πρὸς τὰς ἐπι-
 ρείας ὑπῶν , ἀεὶ μὲν δρασομένη · ἀεὶ δὲ
 ἐρησιόμνη . εἰ γὰρ καὶ πολλοῖς τυχόν ἐν
 πνεύμα φροήσθεν · τὸν δὲ , ὅσδε , πρῶ-
 κινήσθεν ἀπῶρα . σωέστω δὲ τί μείζον , ἢ
 ὅτι ὅσδε λόγου τὸ γε ὁ πῶν ἀξίαν , μόνι
 τὰ τῷ ἐπουρανίαν ἐφῶναι .

Καὶ τὸν μὲν Αὐσίτιον λόγος ἐγκωμι-
 ζων Θεοῦ , ὁ πρῶτον ἀδελφῶν Ἰσα-
 γρηβίει · τὸ δὲ ὁ αὐτὸς μακαρίζων , μείζω
 τῷ ἡμνητῶν ἀποδείκνυσι . ὁ γὰρ ἀμειμπτος
 καὶ δίκαιος , καὶ θεοσεβής , καὶ ὅσα τῷ ἐγ-
 κωμίῳ , ὅσα οἱμα τῆς αὐτῆς δεῖσθαι φω-
 νῆς , πᾶσιν ἐναργῶς ὀρώμενά τε καὶ γνω-
 ερίζομενα . ἀλλὰ τί τοῖς κατ' ἑκάστα ἀγα-
 τεύειν , καὶ ψικῆδας ὑστὶ καὶ χριμε-
 εῖοις νικῆδας τὰ ἐκείνου πᾶσι ἐργάζε-
 σθαι .

Δύο τὰ αἰωπάτω γῆν τῆς ἀρετῆς · θεω-
 εῖα καὶ πρῶτος , ὧν αὖ πρῶτα φησὶν ἀσύ-
 νοπτοί . τῶν , ἢ μὲν οἷα τὰ μετεώρων
 πρῶτος εἶα , καὶ τὰ Εὐκλείδου στοιχεῖα τῶς
 ἀποδείξεσιν ἐμβροχίζοντα ἢ δὲ , τῷ ὑπῶθεν
 ἐπιτελέσθαι , καὶ οἷον εἰπεῖν , μελέτη θεώ-
 σεως · ὧν γὰρ τὸν ὄντων αὐτὸς ὑ-
 πῶθεν , καὶ τὸν στοιχεῖωδὴ καὶ κατῆ-
 λωῶ φόβον , τῷ τῆς ἀγάπης πε-
 λείω πᾶσι πικῆσας , ὅλος ἦν νοητός · ὅλος

expressiones spectes. Nesciens irasci, gra-
 uisque ac vehemens; alterum in homines;
 in vitia alterum. Humilis post etiam tan-
 tam celsitudinem, modoque accuratè ser-
 uato ad condolendum affectior: altero qui-
 dem, sibi ipse; altero, pluribus commo-
 dum procurans. Spiritu sapiens; sermone
 Propheta, si quid instinctu loqui propheti-
 co, quàm suadâ Atticâ verba iactare, præ-
 stat. Quod si verò philosophari, mortis me-
 ditatio est, quàm multos Socrates, Plato-
 nesque longè post eius videas vestigia rep-
 tare? Nullo enim prorsus modo luxuriæ
 deditus, continentia velut emortuus erat.
 Loquacitatem verò olim dimiserat; quan-
 do multi vicio hoc tenentur irretiti. Sic sa-
 nè ori adhibebat custodiam, vt Pythagoræ
 quinquenne silentium ridiculum esset.
 quod si quando etiam loqui incumbibat,
 nugæ, ac res nihili erat Pelus, ac Thra-
 cia, Orphei que cithara: cùm non brutæ
 animantes, sed Angeli, eius sequerentur
 carmina. Erat rupes ad mare posita quibus
 afficiebatur iniuriâ, vt semper allisis ad eam
 fluctibus, semper firmior permaneret. Nam
 licet multos fortè vel vnus flatus contor-
 quens euerterit; at eum, ne vniuersi qui-
 dem tantillum statione mouerint. Prudenti-
 tiæ verò quodnam maius specimen, quàm
 vt cùm ne floci quidem terrena hæc vni-
 uersa penderet, ea tantummodò saperet,
 quæ essent cœlestia?

Ac Iobum quidem natum Ausitide, diui-
 nus sermo ac Scriptura laudibus celebrans,
 primùm *hominem* dicit: hunc autem idem
 ipse beatum prædicans, natis omnibus ma-
 iorem ostendit. Quod enim carens crimi-
 ne, iustusque, ac Deum colens, ac si qua
 eiusmodi complectitur laudatio, dicatur,
 haud putem eadem egere voce, cùm ea
 perspicuè omnes videant, atque cognos-
 cant. Enimuerò quid necesse singulis im-
 morari, atque vt pluuix guttas, nim-
 bosque hyemales, quibus res eius nihil mi-
 nus habeant, curiosius scrutemur?

Duo sunt suprema virtutis genera, con-
 templatio atque actio, è quibus rursum
 succrescit, turba virtutum velut innu-
 merabilis, & vt vix queant intelligi. Ha-
 rum altera, velut cœlestium scientiæ ini-
 tiationes, Euclidisque elementa sunt, quæ
 demonstrationes ingrediuntur; altera, su-
 periorum perficiens actûs, atque vt ita di-
 cam, Deitatis, quâ augendi sumus, medi-
 tatio. Quorum alterum à teneris vnguibus
 supergressus, elementaremque, ac confi-
 gentem timorem dilectionis perfectione
 obtgens, totus spiritalis euaserat; totus

Iob. i. v. 17
 Comparatiō
 cum Iobo.

Duplex vir-
 tus genericè.

in sublimia, ac cœlestia erectus erat. Atque vt fabula est, contentionem ac rixam in terrâ incedere, caputque nihilominus fixum in cœlis habere: sic Ioannes, cùm in terrâ ac carne interim viueret, in cœlestibus morabatur. Dixisses videndo, totum ipsum vnum quid esse; nempe animam, leui tantùm puluere aspersam; tantus denique, quantus, degeneri dicam oratione, magnus reuerâ virtute, & vt nemo assequi possit.

Ioannis mis-
sio, & prædi-
catio.

Quia autem haud par erat, vt lucerna maneret in squalenti ac tenebroso loco; neque vt medicus clauso thalamo cogere-
tur, vel vt gubernator in monte consisteret; oportebat verò vt colles deprimerentur, vtque caua, ac voragines exaquarentur; ac si quid prauum, asperumque erat, in rectum, planumque conuerteretur. Nec enim alioqui Deus aduenisset: fit ad eum assumptio, ac sermo, quem desertis animabus prædicaret, cùm vrbes obsurdissent; Oportebat enim, vt quæ non habebat filios, superior euaderet: regionemque diuinorum contemptricem spernens, regionem circum perambulat; inhibensque Iordanem supra quàm priùs, lauacrum efficit, quo delicta mundentur. *Vox namque Domini in virtute, & magnificentia.*

Vulg. omis,
vbi 70. λι-
μια.
Isai. 54. v. 1.

Psal. 8. v. 4.

Baptismus a-
nimæ fordi-
bus ablucis.

Quanquam enim etiam sunt ablutiones: nam reuerâ sunt: at eiusmodi illæ sunt vt externâ tantùm cute sordes abluant: Spiritus autem baptismo, etiam alto pectore sordes deterguntur. Quapropter etiam clariori voci præconio veteratos prouocat vt renouentur; morsu percussos, ad medellam; captiuos, ad remissionem; siti contabescentes, vt sic affatim ac largissimè potent, vt qui biberit etiam flumina in terrâ inaquosâ profundere possit. O concurrentium multitudinem! Quàm multi turmatim confluerunt ad Iordanis ripam, lamentantium specie, illustres, obscuri; nominati pariter, ac innominati; fereque quotquot sua diligentius exquirebât, vimque lauacri perdiscere studebant, quod etiam præconis omnia attrahebant. Ac sanè erat adspectu mirabile, vt qui se fugâ longè proripuisset, nouus prodiret, ac se in conspectum daret, insolitâ specie, moribus, quos nemo imitari posset; comâ horridâ squalidâque; neglectâ barbâ; singulari indutus tunicâ; puellâ veste. Rerum autem sæculi contemptus; summi fructicum vertices; zona: quodque his præstat, prophetica gratia, quàm multis defuit; huicque abundè illuxit? His itaque, ac longè pluribus, iisque ad stuporem maioribus,

Omnib⁹ Ioā-
nes ad præni-
tentiã trahit.

A ἐπῆρτο ποῖς μετεώροις. καὶ ὡσπερ τὴν ἕριν ὁ μῦθος ἐπὶ γῆς βαίνειν, καὶ οὐρανῷ ση- εἶζειν μυθεύεται κεφαλῶν. οὕτω γῆ τε καὶ σαρκὶ τελῶν ἐπὶ, ποῖς οὐρανοῖς διέπειρειν. εἶπες αὐτὸν ἰδὼν, ὅλον ἐν εἰ) ψυχῶν, ὡστέν ἢ ὅτι βραχὺ τῆ χροῦς ἑπατόμῳνον. ποσῶτος ὅσον ἀγγυλῆ ἰσ. πωτῆ λόγῳ, ὁ μέγας ὄντως τὴν ἀρετῶν, καὶ ἀπερῶσιτες.

B Ἐπεὶ δὲ μὴ ἐχρῆν ἐν αὐχμηρῶ τὸν λῦχρον μῦθῳ, μηδὲ ἐν ἀποβύσῳ τὸν ἰα- τῆρα, μηδὲ τὸ κυβερνήτῳ ὄρει. τί γὰρ ὄφε- λος. ἔδῃ δὲ τὰς ὄφρῆς κατενίωξῃται, καὶ τὰς ἀροσφαγὰς ἀξιοπαθῶναι. εἰ τι τε ἀξί- στροφον, εἴτε δύσβατον, εἰς τὸ βύθῳ καὶ λείον μεταβαλῆν. οὐ γὰρ αὐ ἐτέρως ἐπι- δημοίη θεός. θεῖον αὐτῷ λῆμμα καὶ λόγος ἐρήμοις ψυχῆς τῆ πόλεων ἐκκεκωφῆμῶν. δεῖ γὰρ ἰσφαλέεσθαι τὴν ἀτεκνον. καὶ τὴν χροῦν ἰσφιδῶν τῆ θεῖον ἰσφορῶσθαι,

C τὴν ἀσῆχρον ἀσῆσιον, ἀνακῶστων τε τὸν Ιορδάνῳ ἢ ἀσῆτερον, λουτήριον δεικνῶσιν ἀγνωμάτων. καὶ γὰρ φωνὴ κυρίου ἐν ἰσχύϊ καὶ μεγαλοσπερτεία.

D εἰ γὰρ ἐ εἰσὶ πλωτοί. καὶ γὰρ εἰσιν. ἀλλὰ τῆ ἐπιπολῆς μελυσῶν. τὰ δὲ, καὶ τῆ βαθέων, τῆ Πνύματος. εἰς τὸ γερονωτέρῳ σπερκαλέσθαι κηρύγματι ποῖς πεπαλαμῶνδῶους ἐπὶ ἀνακῶσιον ποῖς δεδηγῶνδῶους ἐπὶ τὸ ἀκῶς. τῶς δορυαλώτοις ἐπὶ ἀφειν. τῶς δὲ τῆ ἐκ- τετηκῶσας ἐφ' οὕτω δαψιλεσάτῳ ποῖς, ὡς τὸ ποταμοῖς ἔχῃν ἐν ἀνύδρῳ τὸν πεπωκῶτα σπερχέειν. τὸ ὡ τῆς τῆς σπυδεδραμηκῶ- των πληθῶς. ὁποσοί τῶς ὄφρῆς ἐρῶσθαι, ἀγγελῶν, ῥυζιδῶν, ἀσῆφανῆς, ἀφῶς, ῥητοί τε καὶ ἀρῆτοι. τὸ μόλις ὅσοι τῆ ἰδίῳν ἀκριβῆς ἐπασαί, καὶ τῆ λουθῶν διωάμεως ἰσπορες, ἢ καὶ τὰ τῆ κήρυκος ἐφειλκῶτο.

E καὶ γὰρ ἡ τὰ ὄντι θάυμα ἰδέεσθαι, ἀν- δρα τῆ φυγαδείῳ μευακρυσῶνδῶν, νέων φά- ναντα, τὸ εἶδος ξένον. τὸ ἦθος ἀμίμητον. πι- ναρὸν τὴν χύμῳ. τὴν ἰσῶνῳ ἀπιμε- λῆ. μονοχίταννα. μελανείμονα. ἢ δὲ τῆς πῶροντων ἰσφορῶν. αἰ κρητῶδες. ἢ ζῶν. Leg ὁ μείζον, ἢ σπερφηκῆ χῶρῆς, πόσοις ἀπο- φοιτήσασα. τὰ δὲ, ἀνακῶμῆσασα. οἷς καὶ πολλῶ πλείοσι καὶ ἐκπλητικωτέροις,

Leg

ἐρη-

ἐχρηώθησαν ἀγμάι· δῆμοι κεκένωνται· με-
 τὰ δὲ λαόν, πᾶσαι μὲν προχοαί· πᾶσαι
 δ' ὑδάτων συροφαί. ὁ δὲ πλὴν χεῖρα τῷ φω-
 πομοῶ μὴ ὀκλάζων, καὶ τοι γε τῷ αὐ-
 χμῶ τεθνηκῆσαν, ἐπὶ καὶ χεῖλη διοίγη, ἔ-
 πλὴν γλασπῶν κινεῖ, καὶ φρενῶτερον ἀπτε-
 ται λόγων· οὐχ ἑκὼν μὲν· πῶς γάρ, ὁ
 καὶ Δαβὶδ καὶ Μωσέως παρσώτερος·
 ἀπτεται δὲ οὖν. πολλῶν γὰρ καὶ πολλὰ-
 κισ ἐππεικετέρων καταπεφρονηκασθῶν· καὶ
 γονὰς μὲν αὐτοῖς· ἀλλ' ἐχιδνης, οὐχὶ τῶ
 Β Αβραάμ ὀνομάζει· πύρρῳ γὰρ μαί-
 φονίας ἐκείνος. τοῖς δὲ τῷ πατρῶον μέ-
 φρον, καὶ τῷ ἀπίφ τῆς τῆς κακῆς φυ-
 γῆς ἐκπληρώσαντας παρσέπισαται· ἐ λί-
 θων αὐτ' αὐτῆς γηνήματα τῷ παρσά-
 ποει δίδοσθαι παρσαρρῶβει· εἴτε τῷ τῆς
 ἐθῶν ἀτέρσμονον, οὐ πολλῶ τ' λίθων αὐ-
 τιτυπίας μακρότερον· ἢ ὡς πινες, καὶ τῆς
 πῆλυ, τοῖς καὶ τ' φασθῶν τῆς τῆς πετρῶν
 φῆξει μεταθερῶν· ἢ τῷ τῷ Θεοῦ πῆλυ· C
 αλκῆς ἀνιπῶνδρος, κρηνοτομουῶντος ὄθεν,
 καὶ ὅπως αὐτ' ἰβύσειεν. καὶ τ' ὅτι τ' ἀκαρ-
 πίας ἐπιδεικνῶσι πέλεκω, πολλῶ τ' πάλαι
 δρεπῶν καὶ ὀξύτερον καὶ τρυφότερον· καὶ
 τῶτον ὅτι τῶν ρίζας ὀλῶειζον ἀπειλο-
 ῶντα τ' ὀλεθρον· καὶ τῷ πῦρ ἐκείθεν
 κῆον, οὐ κατακῆον, καὶ ἀλάωτα δα-
 πῆλων· καὶ παρσῶ τῆς ἄλω τὸν γεωρ-
 γῶν διαμερῶντα, τοῖς φλογῶς τε καὶ
 D ἀποθῆνης ἀξίους. τούτοις πλὴν αὐτά-
 δειαν συσείλας, πάλιν ἀνακῶνται δε-
 ξιωτέροις. μετὰ γὰρ φόβον ἢ ἐπο-
 λῆ βεβαυότερον ἰδρυται. καὶ δὴ, με-
 τὰρῶια τῆς τῆς ἀνοίας ρυθῶναι πα-
 ρεγῶα· καὶ πατέρου τῆς χιτῶνων ἀ-
 ποβολῆ, ἐμπαρέλα, καὶ ἐναυράσαι
 πατέρω πατῶν· εἴτε τῷ τῷ παρσῶ
 πλὴν χεῖραν ἀπῶν καλῶν· εἴτε τῷ E
 ἀπλοῶ καὶ μονότροπον. ἀμέλει καὶ οἰ-
 κτω τῶ οἴκου τυχεῖν· καὶ ξενία,
 τῶ παρσῶδεῖος· καὶ ὅλως τοῖς ρύτοις, τῶ
 ἀρῶντα κτήσασθαι. ὁ γὰρ ἐν ὑδάτι ρί-
 ψεις, τῆ τῶ βίου ρῶν, ἔσαι πάλιν καὶ
 πλὴν παρσῶμίας· τῷ δὲ σιωεγῶνδρον, ἐω-
 λον. τοῖς μὲν τοῖς φελλομῶντος πλὴν πολε-
 μῶν ἀιδυῶνδρος τῶ παρσῶ, χεῖρα μῶ-

A desolatæ plateæ; ciuitates vacuatæ: at ple-
 na populis fluenta omnia; aquarum vni-
 uersifinūs, atque aluei Ioannes porrò ni-
 hil fatifcentem manum baptizando adhi-
 bens, quanquam situ ac squallore emor-
 tuam, insuper etiam labia aperit, ac lin-
 guam agit, duriosemque increpationem
 aggreditur: Haud quidem libens: Qui e-
 nim libens præstaret, qui Dauidem, Mo-
 semque mansuetudine vinceret? at aggre-
 ditur tamen. Quippè iam multos, sæpius-
 que iis lenius vsos spreuerant. Ac quidem,
 genimina vocat; verùm viperarum; haud
 verò Abrahæ. Abraham namque à cædi-
 bus quàm longè abhorrebat: hos autem,
 patrum suorum prænouerat impleturos
 mensuram, illatâ nece ei, quo auctore es-
 sent liberandi à malis: prædicitque eorum
 loco danda Abrahæ genimina lapidum; si-
 ue duras ac immanfuetas Gentes intelli-
 gas, vix quicquam duris molliores lapidi-
 bus; vel vt quidam, iique longè clari ex-
 ponunt, eos, qui sub passionis tempus scis-
 fispetris animo mutati sunt: siue denique
 Dei omnipotentem virtutem innuerit,
 quâ ille, ex quibus, ac quibus annuat mo-
 dis, res instaurat, atque innouat. Sed &
 securim, quâ excindantur infrugiferæ ar-
 bores, ostentat, longè illâ veteri falce acu-
 tior, ac penetrabiliorem: atque eam
 radicibus admotam, exterminio radicitus
 daturam comminatur: Item ignem, qui
 illic vrat, nec tamen comburat, ac nihil
 absumens consumat: denique agricolam
 inducit, qui in areâ discernat, tum dignos
 qui flammis tradantur, tum qui recondan-
 tur in horreis Postquàm autem increpatione
 eiusmodi eorum compressisset auda-
 ciam, iterum lenioribus recreat. Semel
 enim incusso timore, præceptum altiùs
 animo figitur. Ac verò, monet, hortatur-
 que, vt pœnitentiâ, ab stultitiâ studeant
 liberari; atque vt alterâ tunicâ dimissâ, de-
 corem sibi concilient, alteroque, alteri
 splendorem addant: siue illis verbis, id om-
 ne intelligat quod iustam necessitatem, ac
 vsum superat; siue simplicitatem, ac morū
 vnitatem. Deniq; auctor est, vt misericor-
 diâ, misericordiam comparent; hospitali-
 tatisque studio, paradifum: ac omninò, flu-
 xarum pretio rerum, res nihil fluxas, ac
 manentes acquirant. Quod enim ina quam
 inieceris; quod nempe sæculi fluento com-
 misceris, erit iterum, vt fertur prouerbio;
 quod autem continetur, obsolescit. Militi-
 bus porrò, viseius, quâ sibi hostes necem
 inferant, rationem habens, vnum id iubet,
 vt manum ac linguam à proximo abstinēat.

Iudæos durius increpat.

Matth. 3. v. 74

Matth. 23. v. 12. Quid suscita- re filios Abra- hæ ex lapidi- bus.

Matth. 3. v. 10

Zacch. 5. v. 2

Luc. 3. v. 9

Matth. 3. v. 12

Ioannis do- cumenta.

Luc. 3. v 11. Quid dux tu- nicæ.

fiquidem lancea aduersus hostes concessa est, non aduersus ciues : alia verò, adhuc superstitionibus concedant. Tributorum autem exactoribus præcipit, ne grauiores ingruant. Vestigalia enim atque tributa, res sunt arenâ maris grauior: vtque nos grauiora fecerimus, ne Hercules quidem fabulis celebratus ferre possit. Eiusmodi ille documenta aquâ tinctis tradit, vt & siquâdo malignus insidijs appetat, in promptu viaticum habeant. Omisit verò quæ erant perfectiora, veritus ne quis eum existimaret, supra id quod videreret, audiretque. Cæterum paulò post euenit ei timor quem timebat.

Abstinet Ioan. à perfectiore doctrina, ne puretur Christus. Ioannes, creditur Christus.

Eius enim illi libertatem, ac fiduciam, quâ loquebatur, vehementius admirati, eum ipsum putauerunt, pro quo spesalebant; nempe nouum Christum, in lege, ac Prophetarum omnium linguis positum: stellam illam, quam ex Iacob ortum iri sperabant, ac Dauidis Dominum: cuius decor maior Libano, ac cuius laudis pleni sunt orbis fines: tanta nimirum fuit virtutis, quâ pollebat, præstantia: tanta claritas, atque veneratio; vt ita promptè inuictos alioqui superaret, victoriamque referret, quam nemo de illis retulisset. At ille, ne statim indignarentur: Venit, inquit, inque medijs vestris cordibus versatur, ignotus, quem me suspicamini, qui solus extendit cælum, ac imperat luci; nec videt qui definiat: cuius ego diuinarum rationum, longè indignissimus sum vt minimam soluam, atque explicem. Siquidem enim Spiritus, ac beatæ mentes caligant, vbinam lutum vsquam apparebit? Ipse fidei ignis in spiritu, vt siquid fœdum est, absumat; siquid est fomenti, accendat, ac hyssopo candidiùs detergat. Hæc illius doctrina, qui corda perspiceret, ac futura prospiceret.

Ioan. I v. 26. Humilis Ioannis confessio.

Dominus accedit ad Ioannis baptismum.

Enimuerò quis me sequentibus admo-ueat, cuius ratio, mensque, maiori quàm illius dextera terrore corripiantur? Ipse qui lumen producit, ac Cherubim illuminat, ad baptizantem detergendus accedit. Quid ergo verecundus famulus, ac Dei impensius amans? Planè neque nimio terrore percussus omninò refugit; nec facilius quod iustum esset, exequi satagit. Nam illud quidem animi videatur morosioris; hoc autem, plusculum temerarij; ambo denique animi gloriam captare comparati: quorum ille tantò declinauit periculum, quantò vtrique temperatione voluit cautum: vt illinc timorem; hinc fit mutuat desiderium; vt & congruè ra-

Ανον καὶ γλώσσω ἀπέχθη τῷ πλησίον ἐντέλλεται. Εἰ γε καὶ τῶν πολεμίων, οὐ τῶν ἐμφυλίων ὁ δόρυ· τὰ δ' ἄλλα, τοῖς ἐπιζῶσι παρὰ χαρεῖν. τοῖς δὲ φορολόγοις, μὴ βαρύτερον ὀπικείσθαι. ἀμμοῦ γὰρ παραλίαις φόρος βαρύτερον· εἰ δὲ ἔημεῖς ὀπικείσομεν, εὐδὲ ὁ τῷ μύθου ἕσπασίη ἀπὸ Ηρακλῆος. ποσαῦτα τοῖς λευομύθοις, ἵνα ἔεφόδια ἔχοιεν, εἴποτε τὰς πονηρῶν μεθόδους καὶ πρῆξαι τὰ τελεώτερα, δείσας μή τις αὐτὸν ὑπερὸ βλέπει καὶ ἀκρυοὶ λογιώσασθαι. πλὴν ἀλλ' ἐναίχως αὐτὰ φόβος ὃν ἐδεδδίκει σωλιώτησε.

Τῆς γὰρ ἐλθούσεως ἔπρῆξιαι αὐτὸν τετηνότες, τῶντον ἐκείνον τὸ ὑπερὸ βλέπει οὐ τῶν ἐλπίδας ἐπεσφον ὑπετόπαζον, τὸ χαρὸν Χειρὸν, τὸ νόμον ἔπαση γλώσση παρὰ φηίδι κείμενον· ὁ δὲ Ἰακώβ ἐλπιζόμενον ἄστρον, ἔτ' τῶν Δαοῖδ Κύριον· οὐ δὲ κλέος ὑπερὸ μὲν τῶν Λιβανῶν, καὶ πλήρη τὰ πέτρα τὰ ἀνέσεως. ποσῶν αὐτὰ ὁ τὸ ζῆτος παρὸν· ποσῶν τὸν ἠδύκλαια, ἔτ' ὁ σεβάσομεν· ὡς οὕτως ἐκ παρὰ μὲν ἠπῆσασ τοῖς ἀπῆσασ, καὶ ἠπῆσασ εὐδὲν τὸ ἀπῆσασ ἠπῆσασ. ὁ δὲ, ἵνα μὴ δὲ ὑπερὸ μὲν παρὰ νοιντο ἠκει, φησι, ἔτ' παρὰ μὲν μέσας ὑπερὸ τῆς καρδίας ἠγνωμύθος, ὃν ὑπερὸ μὲν μετ' ὁμόνος παρὰ μὲν τὸ οὐρανό, καὶ τὰς φωτὶ λέγων, καὶ οὐχ ὁρῶν τὸ οὐρανό. οὐ τῶν θεῶν ἐγὼ δὲ ἐλάχσον ἐλαλῶσαι καὶ ἐλασάφῃσαι, πόρρω τὸ ἀλῆας κατέστηκα. εἰ γὰρ ἠλιπίωσιν ἀσώματα, ποσῶν δὲ ποτὲ ὀφείη πηλὸς. αὐτὸς ἐκ πύρωμα πίσεως τῶν Πινύμασι, εἴ τι χεραῖνον, δὲ ἀναλίων· εἴ τι ζώπυρον, ὑπερὸ μὲν τῶν ὑπερὸ μὲν σμῆχων λυκότερον. ἔτω διδάσκων ἐκείνος, καὶ καρδίας ἀνδρῶν, ἔτ' βλέσων τὰ πόρρωθεν.

Αλλὰ τίς ἀπάξει με τοῖς ἐξῆς φρίσσοντα, καὶ λόγον καὶ νοῦν μάλλον ἢ ἐκείνος τὸ δόξιαν. αὐτὸς, ὁ δὲ φῶς ὑπερὸ μὲν, καὶ τὰ Χερουβὶμ φρυκτωρῶν, ὁ βαπτίζοντι ρυφῆσασ ἠμμοῦ. τί ἐν ὁ ἀνδρῶν οἰκέτης ἔτ' ἀγαν φιλόθεος. ἔτε γὰρ κατεπῆχως ὄλος ἀποδιδράσκει, οὐτε ῥῶνον ἔπιτελεῖ ὁ ἐπίταγμα. ὁ μὲν γὰρ ἀπαγεσέρας· ὁ δὲ, δρασυτέρας φρενὸς, ἔτ' ἀμφοτέρας θηρῶν δόξαν ὀπιτετηδύμμοις· ὡν ὅσον ἐκείνος ὀπισφαλὲς ὑπερὸ μὲν τῶν ὀσφαλὲς ἐκερῶσαστο· τῶν μὲν, ὁ δὲός,

Ε

τῆ δὲ, τὸ πῶρον ἵνα καὶ παρὰ τοὺς λογίους, καὶ ἀποκρίνοιτο παρὰ κληκώτερον. τὰ μὲν τὸ δὲ ἄρα-
βείας.

Γὰρ ἀνὲρ ἀπόστολος ἄριστος, ἔφη, πυρὸς καὶ νύξ,
ὁ μεσημβριὸν ἐναυράζῃ. ὃ ἀπὸ πρὸς τοῦ
πυρρῖνίζονται λάφοι δραπέτευσισι θαλάσσης.
αἰὼ ποταμοὶ ῥέουσι γῆς ἀεὶ δινήσται θεμέλια.
οὐ σκιὰν ὁ νομοθέτης οὐ φέρει. Ἐ Ησαΐας, ὡ
πάλας, βοᾷ. καὶ ἔτερος ἀπολώλαμυ καὶ γῆ
ἐαυτὴν καὶ σποδὸν, ἄλλος καὶ ὁ πᾶν, ὅσδε σα-
ρῆνι ἐπὶ τοῖκε. τούτου κορυφῆ θεῖναι χεῖρα
θαρρῆσαιμι; τὸ πολυμείας. εἰ δὲ καὶ μὴ
φλεψείω, ἀλλὰ τίς ὁ ἀδύνατον δόξη.
ἄρ' οὐ πλατεῖ γελασθήσομαι γέλωτι, οὐ-
δὲν ἴσω τοῖς ἀνοητοτέροις ζῴσι; Ἐγὼ
χρεῖαν ἔχω ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι. τίς γὰρ
ἔχην ἀγνώ τὴν καρδίαν κευχήσομαι, εἰ
μόνον κληθεῖν βροτῶν. τίς ὅλως, ὅποτε καὶ
πρὸ συμπήξεως ἐν ἀνομίαις κεκίονται.

εἰ γὰρ καὶ τὰς πρὸς τοῦ ἁγίου μέγα φύσα,
ἀλλ' ὁ χροῖς ἔλκει κέτω, καὶ ὅτιν π' ἴπῃ
συγγνωὴν ἀπομαρξάσασθαι, οὐκ ἀνίσσι. Ἰου-
δῆν ὁ ὑμέτερον. ἐν γὰρ Πνεῦματι θεο-
ποιουῶ. ἐπεὶ καὶ Θεοῦ ἀναπλάσσει ὑμῶν
γὰρ τῆ δημιουργοῦ. ὁ δὲ νῦν, εἰ μὴ
ὅτι σοὶ ἀτέλεσον, τὸ βύξιν τούτων ὁ Λόγος, καὶ
Φαυδρότερον. ἔα δὲ νῦν. ὡδε γὰρ τὸ κη-
ροφάνα θεῖναι τῆ δικαιοσύνῃ καλὸν ἵνα μη-
δὲν ἀτέλες ἢ τῆ τελειοῦτος καὶ πληρωῶ-
τος ὁ πᾶν. ἢ ὅτι ἀνταρκῆς, ὅσοις ὁ σκα-
λιὸς ὅφισ ὁ τῆς ἐμῆς χρεὸς ἔργον, ξυ-
λα τῆς Ἐδεμ πρὸς ὑπαστάσας, εἰ δὲ ἰλυ-
σῶται τοῖς ὕδασι; ἄφες. εἰσπαραστήσομαι τὸ
ἄξια πάτης. οὐ μείζον εἰς δικαιοσύνην ὁδὸν.

Τούτοις, ὅτι μὴ ἴπῃ ἄραν φιλεείδων
ἐκείνος, εἰκει τὰς ἔπιτάγματα καὶ τὰ ἔπι
τούτοις ὅσα θεϊότερα. τὰς γὰρ ἄνω πύλας ἡ-
μῶν πάλας σιωπηλῶς διεπληρωμένας ἔρα
καὶ οἷ εἰπεῖν, ὡς ἀδεχομένης τοῖς ἀπώσ-
μηνοῖς. καὶ ὁ Πνεῦμα ὁ ἐν δυνάμει καὶ τοῖ
σιωτῶν, ὅτιον. τὸν μὲν, τοῖς ὅτι εἰδὸς τι-
μῶν. τὸν δὲ, καὶ ἀγάθον τῆ θεωρίας. καὶ
ὁ Πατὴρ ἀφ' νεφέλης, ὡς ἔθος, ἀπο-
σαφᾶν ὁ ἀμφίβολον. ἵνα τῆς παλαῆς
ἀγνοίας ἐκνήψαυτες, τὰς καμῶ φθέρει
καταπρασιώματα. τὰ τοῦ ἐκείνου, καὶ μάλ-
λον ἔργον ἔ Πνεῦματος. εἰ γὰρ τίς ἄξια

tioni ageret, ac actioni, morumque disci-
plinæ consentaneum magis responsum da-
ret. Quæ porro reuerentiam habent, eius-
modi sunt.

Quonam, inquiebat, pacto, fœnum ig-
nem attingat; noxque meridiem illumi-
nare possit? à cuius facie tumuli ac colles
igni succenduntur; fugiunt maria; retrò
flumina conuertuntur; ac Isaias, *O mise-
rum me!* clamat: Alius autem, *Periimus*:
Alius terram se, ac puluerem dicit: cui
rerum tota vniuersitas comparata, gustæ
videatur similis. Huiusne vertici manum
ausim imponere? Totius rem temeritat is!
Quanquam autem minimè arferim; quis
tamen det quod fieri nequit? Nonne am-
plum mihi risum conciscam, qui perinde
atque stultiorum aliquis elatus sim? *Ego*,
inquit, *opus habeo à te baptizari.* Quis enim
gloriarì possit, cor se mundum habere,
modò tantùm audiat mortalìs? Quis omni-
nò, quando etiam necdum compacto cor-
pusculo in iniquitatibus conceptus est?

Quanquã enim altum ab exemplaris præ-
rogatiuâ sapit, puluis tamen deorsum tra-
hit, nec priusquam eorum aliquid con-
traxit, quæ cognata sunt, dimittit. + Ad
quem Iesus: Lauacrum est quod nobis
agitur: eiusmodi enim est, vt deitate in
Spiritu donet: quando etiam Dei est: ipse
quippe vester reformator, qui creator est.
Nunc autem, nisi per te steterit, ac si volue-
ris perficere, ipsa hæc Verbum conseque-
tur, idque impensius volens. *Sine autem
modo*: sic enim præstat vt iustitiæ imponam
colophonem; vt nihil eium imperfectum
sit, qui vniuersa consummat, ac implet.

An non satis, vt tortuosus serpens meæ
manûs opus, ligni esu, voluptatis olim
paradiso abstraxerit, quin merfus volumi-
na trahat in aquis? *Sine*: Pœnas luat de-
cepti hominis, quo nihil ad iustitiam ma-
ius sit.

His ille permotus, vti non admodum
contentioni studens, præcepto cedit: quæ
verò sequentia sunt, quàm illis diuiniora
existunt? Cœli namque portas olim nobis
occlusas, apertas intuetur; ac, vt ita di-
cam, eos recipientes qui repulsi erant. Spi-
ritum item in aquarum vortices, tamen si
erat eis coniunctus, superuenientem; qui
quidem illum, nescientibus honorabilem
faceret; ipsum verò, etiam spectaculo san-
ctificaret. Sed & Pater, interiectâ pro more
nube, quod ambiguum videbatur, decla-
rat; vt à veteri ignorantia respiscentes,
nouo fulgore illustremur. Hoc illius, quin
magis Spiritûs, opus. Si quis enim à se-

Exod. 19. v. 18.

Isai. 6. v. 5.
Iudic. 13. v. 22.
Gen. 18. v. 27.
Sap. 11. v. 23.

Matth. 3. v. 14.
Pro 20. v. 9.

Psal. 50. v. 7.

Matth. 3. v. 15.

Ioannes bap-
tizare acqui-
escit.
Matth. 3. v. 16.

Deest forte
aliquid. Le-
go ὑμέτερον.

4

Nunc 13.
Manichæos
ac similes ne-
gantes Chri-
stum homi-
nem, notat.

Ioannis ma-
xima præ-
stantia.

Pro, 30. v. 16.

Diabolus in
hominum rui-
nam infatia-
bilis.

Magis infe-
ctatur virtu-
te præstantes.

culo eius fuit motus instinctu , liquidius vniuersis Præcursor , vt qui corporali magis ratione ipsum aspexerit. Hoc, aduersus desperationem inuentum : hoc, semita i's inferens , à quibus decideramus : hoc temerarios quosque , atque Enaco famâ celebriores, cubitorumque latitudine phylacteria dilatantes , atque os in cœlum ponentes , piscibus mutos magis reddiderit ; qui quidem diuinam rem sciant ; vereantur verò contradictionem : ac neque si occidantur , audeant fateri humanam ; cum vniuersi , quæ illius sunt , diuina reputent atque doceant. Eiusmodi ille , Paternæ ex nubibus concionis subscriptor : natus ille ex infæcundis lumbis, maiorque ortâ omni progenie ex lumbis fœcundis : ille ex terrâ ortus , ac accuratè cœlestia exprimens : ille penè omni abstinens cibo, ac ferè vacans corpore : Legis crepido , ac Euangelij initium , communisque amborum terminus , ea colligens Messia , quæ longè distabant : qui & natis omnibus maior existat , vitæque ratione Prophetis præcellat , vt & eorum confecutione , quæ Prophetæ percuperant : qui prior , insatiabili salutis desiderio ad inferos descendit ; cuius quidem diuinus partus ; vita verò , diuinius ; ac ambo cœlestia. Huic quisquis præcellere gloriatur , omnino fatuus est. Cum enim nemo sit qui , ad eum accedat ; qui etiam se eiusmodi iactat , vt conferri possit , stolidior fuerit. Sanè quisquis secundas obtinere meruerit , is dubio procul priorum summè primus existit.

Haëtenus quidem facilis semita , ac qualem Regum ipsi pedes calcauerint : at quæ sequuntur ; quàm , Deus optime, inæqualia ! Proh illius inuidentiam , qui præclara omnia liuore profequitur ! Infernus , ac aqua , ignisque , iuxta quod prouerbio effertur , insatiabilia ; quartum verò insatiabilis : id porrò, meâ quidem sententia, nequam ille est , qui nunquam hominum facitur interitu. Etenim à principio homicida est, maiori que subinde rabie agitur ; nec vnquam dicet *Satis* , dum vel vnus homo existat qui virtutem sectetur. Post nihilominus incarnationem , vt qui ligno percussus fuerit, tolerabilior forsitan existit. Superiori autem tempore ; quanta eius crudelitas , ac maximè quam in virum argumento propositum ostendit ? Etenim moribus comparatum habet , vt in virtute præstantiores , impotentior sit. Postquam enim ipse per se congregiendi superare non poterat , vt ne crebrius vinci contingeret , per viros ipso peiores consilium facilius

Α νος πύτω κεινήται, ὁ Γρόδρομος ἐκδηλώτερον , ἄτε καὶ κατοπίθουσα τῆτο σωματικώτερον. τῆτο κτ' τῆς ἀπογνώσεως δὴρημα. τῆτο τείβος φέρουσα τοῖς ἀφ' ὧν ὀλιγάσασιν. τῆτο τοῖς πύτως νεδονικεῖς, καὶ ὀνομαστοτέρες μὴ τῆς Ἐνάκ, πλατιώνοντας δὲ κτ' πύχης τὰ φυλακτικῆρα, καὶ ὁ ἴσος ἰσθέντας εἰς οὐρανόν, ἰσθῶν ἀφανοτέρες ἐργάσασιν. εἰδόντας μὴ ὅτι ἴσος. ὑφορωμύους δὲ πύ ἀπῆται. ὅτι δὲ ἀφροπινον, μὴ καὶ κτείνοντο δεδοικέτας εἰπεῖν. πύτων ἴσος τὰ ἐκείνου καὶ λογισμύων καὶ πτεμύων. τριούπες ἐκείνος ὁ τ' ἐκ νεφάνδημησεῖας ὑπογραφέας. ὁ δὲ ἀγῶν καὶ ὑφ' ἅσασιν ἰσθῶν. ὁ ἐκ γῆς, ἔκ ἠκρίβωκῶς τὰ οὐράνια. ὁ ἀξοφος μικροῦ ἔ ἀσώματος. ὀνόμου κρηπίς, καὶ ἄρχῆ τῆς διαφελίου, καὶ κοινός ὅρος τῆς ἀμφοτέρων, στωάγων τὰ Μεσία τὰ διεσῶτα. ὁ καὶ ἰσθῶν μείζων, καὶ πτεροπῆς πτελοῦτερος τὰ βίω, καὶ τὰ τυχεῖν ὧν ἐπερῶμω ἐκείνοι. ὁ τῆς ὑπὸ γῆς πτεροπῆς τὰ ἀκορέσασ τ' σωτηρίας, οὐ ἴσος μὴ ἢ ἀδῆς. ὁ δὲ βίος ἴσος. ἔ ἀμφοτέρω ἀπουράνια. τῶτω ὁ ὑφ' ἀλλεῖν ἀγῶν, πύτῆ ἰσθῶν. εἰ γὰρ ὁ ἰσθῶν ἴσος. ὁ καὶ πτεροπῆς ἀγῶν, ἀπῆτερος. ὁ μύτῆ τῆς δούτερείων ἰσθῶν, ἀμφοτερότερος τῆς πτεροπῆς ὁ πτεροπῆς.

Μέζω μὴ τῶτων ῥαδία ἢ τείβος, καὶ οἶδμ πατήσασιν πόδες βασιλέας. τὰ δ' ἐξῆς. ὁ τ' ἀνωμαλίας. φῶ τῆ πᾶσιν ἐποφθαλμουῦτος καλοῖς. ἀδῆς ἔ ὑδωρ καὶ πῦρ ἀπλησα κτ' πύ προμύδμ. καὶ ὁ τέταρτον ἀπλησῶτερον. ὁ δ' ἐστὶ κατὰ γε τὸν ἐμὸν λόγον ὁ πονηρός, ἀεὶ τῆς ἀφροπῶν ἀπωλείας ὅσα ἐμπιπλάμωρος. ἔ γὰρ ἀφροπῶν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ ἐπειτα λυσοσώδετος. καὶ ὅσα δῶ ποτε ἰσθῶν ἐρεῖ. ἔσασ. εἰ καὶ εἰς ἀφροπος ἀπῆξοιτο τῆ καλοῦ. μτ' μύτῆ πύ οἰκονομία, ἄτε τὰ ξύλω βλητῆς, τυχόν φορητότερος. τὰ δὲ πτεροπῆς, τ' ὀμότητος ὅση, καὶ μάλιστ' γε τὰ πτεροπῆς. πτεροπῆς γὰρ ὁ ὑφ' ἀγῶν εἰς ἀπῆτῶ ἰσθῶν. ἐπεὶ γὰρ ἀμῆσως συμπλεκόμενος ὅσα εἶχε κρατεῖν, ὅτι μὴ καὶ πύτῆν πυκρότερον, ἀφροπῶ πονηροτέροις ὀλιγωρότερον κατὰ μύε

muliercula verò nihil dormitans, grauiora molitur.

Herodis conuiuium.

Pro. 30. v. 15.

Herodjadis filie tripudii.

Stulta Herodis promissio.

2. Petr. 2. v. 19.

Ioanni caput amputatur.

3. Esdr. 4. & 5.

Cùm iam ergo Sol, Herodis natalem diem prætenderet, instruitur ambitioso apparatu conuiuium. Eiusmodi enim gulosus animus, quem innumerabilis turba foueat, nihilque illi apud Sapientem sanguifugæ cedat: ad hæc item, omnem quæsitæ voluptatis ac deliciarum occasionem captat: cessitque consuetudo in legem. Vt ergo etiam Sybariticas mensas superaret, erant bino, trinoque ordine congesta fercula, vinaque si qua maximè melina, ac subflaua; omnia denique conuenarum, ac turbarum plena: adeoque, totam tunc diem Herodes ac conuiuæ epulis intenti erant. Vbi autem Polyphemi instar etiam renes vinum inuassisset, en tibi Herodjadis filia in medio tripudians, atque ad tibix numeros pedem mouens, compositisque flexibus corpus luxuriosè contorquens. Porro intenti omnes spectaculo, si quis adhuc à crapulâ poterat attrahere palpebras. Quid ergo, qui his quoque exceptis, mentis impos erat, inque maiorem agebatur dementiam? Tantùm abest vt pudore suffusus latebras quærat, malumque, ac probrum submoueat; vt etiam, præ læsæ mentis leuitate, incontinentiæ præmio vniuersa se cum saltatriculâ diuisurum iureiurando promittat. Sanè vt sic lasciuiè etiam iterum tripudiasset, vel in ipsam mancipionum sortem, dementem redegisset. Reuerâ enim, à quo quis superatus est, eius & seruus est: eratque acceptura Galilæam, vt & feruorum ciuitas videretur, secus atque prouerbiū habet. Verùm puella; quòd nimirum prædocta esset, nihil quidem eorum petit, quæ promissa fuissent. Quid enim quis petat, quod in manu habet? sed rogat, quod maioris longè pretij esset; ac quo confecto, in tuto positam potestatem haberet. Nempe petit Præcursoris caput, quod improbitatis rigidus censor erat. At Herodes, fert quidem molestè, eà nimirum suspicionem amolians; vt tamen tanquam fœminæ, atque id tunc lasciuienti, quod iureiurando promissum esset, constaret; mauult, ac præfert cædem; maloque, præoptat quod pessimum esset: sic mulier, forte quid est, iuxta Esdras: sin autem etiam ebrietas comes accedat, quàm putas trucius animal? sin denique luxuriæ deditioribus viris congregiatur, hoc planè, ac liquidò incredibilem ipsam Chimæram superat, dirum naribus labiisque mortis furorem, ac vim spirans, Vix itaque absoluto sermone, præsto est pretiosum caput inferentibus licitorum manibus, cruo-

A η δέ, ου νυσάζει σκώωροδσα τὰ χαριώτερον.

Αρτι πίνω ηλίου πλώ ημεθλιον Ηρώδου μίσην επέχοντος, Φιλοημείται τὰ τ' εστίας· ποιοδπον γδ η λήχος όπτινοια, μυεία τη πυρβη παειδουτλουμνη, ε οδδεν τ' χ' τ' σοφόν βδέλλης εωενδιδουσα· ετι και πασης παροφάσεως εραηίζεται τὰ τ' δρυψως· και η στυηθεια νόμος γέρονεν. ην οωυ εωφβαληται η συβαρίτας τὰ όφα δώροφα ε τειώροφα, και την οίνων οι κηρωδέτεροι, η

B τάρυτα συγκλύδων και θορυβων μεσα· ως τότε μην δι' όλης ημέρας αυτός και οι δατυμονες δώωχλωτο. επει δε παει φρένας ως τ' Πολύφημον και αυτοις ηλθεν ο οίνος, ιδου και η τ' Ηρωδεδος πυρρίχίζουσα μέσον, η παρος τ' αυλόν κινουσα τ' ποδα, και ρύθμηκην πηλυμζομνη. και πας πης ενταπειζων τω θεάματι, όστις ακμύω αιασσων απο τ' κραπαλης ειχε ο βλέφαρον. η οωυ ο η διχα την ποιούτων παδραφορος κεκρωταις ετι. ου

C μόνον οωυ ειχε συγκαλυπτεσθαι, και ο καχόν οωκοσβειν· αλλά και τ' ακολασίας επαηλον ο παυ συμμερεκιδσθαι επόμεσι τ' φρενοβλαβείας τ' κυφοότητος. ερα γδ ει και δις ελυγίετο, και αυτον αν εις αδραπόδων μίσην εγραφετο. ω γαρ πης όντως ητηηται, η δεδούλωται. πλώ δε Γαλιλαήω ελαμδαμει, ως όφθλωαι, και δούλων πόλιν ενανηία της προίμιας. η δε· η γαρ επιγχαμε παροβιβαδεισα· την μην εωε

D ημηών αιτη οδδεν· ης γαρ αιποιη ο μ' χείρα· ο δε πολλοδ ημωότερον, ε ο καεπαροαζαμνη, όπι βεβαίω ροίη ο κρατος. ο δε ω όντως η παροδρομος κεφαλή αποκωρακίζουσα πλώ αιομίω. ο δε, άχηται μην, δηηεν ο υποπιον εωεκκλήων· ως δε γωακη, ε τότε ακραετω τὰ όμωσμηνα εησσητο, μάλλον αιρείται μιαφορείν· και ο, ο ως καισιν παροελομνος· ούτως ισ

E χροδν πη χ' τ' Εσδραω γωη· αν δε και παδρα μέπλω, όσα δηνότερον· ει δε και ακολασότεροις αδρασαι, τωτο δη σαφας και εωφ πλώ άπισον Χίμησαν, δεινόν απο ρινών και χειλέων θανάτου μής εμπνεουσα. ουδ' άσον οωυ ειπειν, και η ημια κεφαλή, δημίων ικαη χροδν· ετι σαεω-

Leg. η ηη φωηηη

μύνη τὰς λύθρας, καὶ τῶν ἐδάφοις ἐμπεφορη-
μένη· καὶ οἱ θαυγαῖς ὀφθαλμοὶ μεμυκ-
τες· καὶ ἡ λύρα τῆς μετρωίας ἐκτετμημένη
καὶ ἀλαλτος, καὶ μιανὴν χερῶν μιανωτέρως
ἐκδίδεται.

Ω μοι τῆς θείας· καὶ δαγτυμένους ἐν κατη-
φεία, καὶ ὁ θρῦσος ὑποφρηγί τοῖς ἀυλοῖς·
καὶ τὸ θρῦθλιον, ὀπιτάφιον. οὕτω τοῖς ἰατρῶσι οἱ
αἰώματα κέμνοντες· οὕτω τοῖς λαϊκῶν ἀνέλ-
κροισιν, οἱ δειρόνιοι χειρῶς ἀπλήτωρες.
τοῖσι δὲ χειρῶσι· τοιαύταις πίνυται δδξιώσε-
σι. ὅπτι μὲν οἷον τοῖς τυχοῦσιν ἀποδυσα-
τῆς ὁ Ἀμβαχυρμ· οἱμοι Κύριε, καὶ ἵνα τι Κύ-
ριε, δὴ φείνεται· νῦν δὲ πόσοις καὶ ποίοις ἀπω-
λοφύρατο ῥήμασιν, εἰ μίσημα πόρνῆς, ὁ τῆς
ἀγνείας καρπός. εἰ ἀθλον ἀκαλασίας, ὁ μετα-
νοίας εἰσηγητής· ὁ ἀγγέλους ἀδέσιμος, ἀθυρ-
μα μεθύοντων χορῶν δεικνύται, καὶ οὐδαμῶς τῆς
χάσμα Δαθάν, ὁ καὶ Βαλτάφρ ἀφράγα-
λος, ὁ ἀπορῦμνος πῶν ἡρ καὶ ὅσα ὅπτι ξυροῦ,
καὶ φοβερόν φέρει ἔχθρ ὅλεθρον, καὶ ἴτοι τῆς το,
πόσον ἐκείνων αἰουσιώτερόν τε καὶ ἐναγέτερον.

Ἀλλὰ τίς ἀτενίσσι κριμάτων βυθῶν· ῥητοῖ
ἡδ' ἐσθλῶν, καὶ οὐκ οἰδαμην, φησὶν ὁ Ἰωβ. οἱ δὲ,
ἀνεξίκακος μάλλον· ἢ ῥαρ' ἰδικμος εἴοικεν
εἶναι. πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ τῆς προνοίας μύθειν
φιλονεικεῖ, καὶ αἵμασιν αἵματα μήνησιν· οὐκ
αἰαχρόμνος ὁ τῆς οἰών κριτής, τὸν μὲν
ὑπὸ τῆς ἀνομίας λαόν τοῖς ἐναντίοις δίδωσιν
ἀγων· τῆ δὲ πάλαι σιλωθεῖσθι ῥομφαία, ἐν
μέσοις θεάτρῶσι ἀπολομύει τὸν ἀλητήριον,
μῆα πομῆ τῆς νομῆς ἀπὸν ἀφανατέλλων.

Τοιοῦτος ὁ τῆς Προδρόμου δρόμος· τοιοῦτος
ὁ ἀγὼν ὁ τῆς ἐσθλῶν ὡς μὴ τῆς τῆς εἰφοῖς ἀκμῆ
προσέσθαι πῆ ἀληθείας· ἀλλ' ἐνεκεν αὐτῆς καὶ
τῆς πατερίων, ὁ πλείους, εἰ τῶν εἶχεν, ἐπί-
μως καταθέσθαι, καὶ κεφαλῆς ὁ ψυχῆς. εἰ
ὁ μὲν τῆς θάνατον, οἷς ἀπὸ σκοπίας τῆς οὐρανίων
ἀψίδων ἐπιτεύει τὸν ἐναγέσθον· σήλω
Ἀρκτούρου τε, καὶ Ωρίωνος, καὶ τῆς ποιούτων
αἰεὶ φημετέραν καὶ φαιδροτέραν. οὕτω τῆς
σώματος λέλυται, μικρόν ἢ ἐσθλὸν πούτω
προσδεδεμένους. οὕτω βασιλεύει ἰάμασι,
βύστων ἐρυθροτέροις, οὐ ποταμίσις. τοιού-
τω τέλει φαίνεται, πρὸς τῆς μαρ-
τύρων μαρτύς· καὶ πρὸς τῆς ἱερείου,
ἱερείου ὀλοκαυτούμενος· καὶ νῦν σφα-

ris adhuc guttas stillans, cum exsectum,
solum momordisset: clausique sunt, diui-
no splendore lucidi oculi; ac pœnitentiæ
fuccifa lyta, muta que effecta, per scelestas
manûs, scelestioribus traditur.

Heu spectaculum! conuiuæ pariter mœ-
riore afficiuntur; ac plusquã tibix, lamenta
auribus obstrepunt; natalitiisque dies, se-
pulchralis efficitur. Hunc modum medi-
cis opem ferunt, qui lethali laborant ægri-
tudine; sic è lacu extrahentibus, qui ma-
num porrigi indigent. Bonis aded, fau-
stisque; talibus viro rependunt obsequijs.
Sanè quidem Habacuc, etiam leuiorum
causâ indignans; Heu me Domine! ac, Hab. 8.
Ut quid Domine? contendit: nunc verò
quantis, ac quàm multis verbis deplora-
ret, quando castitatis fructus, scorti mer-
ces cedit; pœnitentiæ doctor, luxuriæ
præmium; virque Angelis venerabilis,
ebriosorum choro ludibrium efficitur, nec
vsquam terra, vti Dathan hiatu absorbet; Num. 16. v. 32.
nec Baltasaris adest articulus; nec panther
raptis catulis, ac si qua, in nouaculæ acie,
citoque terribilem habent afferre interiu-
rum: tametsi scelus hoc, quantò illis sce-
lestius, ac execrabilius est? Dan. 5. v. 24.
Of 13. v. 7.

Enimverò, quis in Dei iudiciorum abyf-
sum intenderit? *Hesterni namque sumus,*
ac nescimus, inquit Iob. Is verò, malorum
tolerantior; quàm iustior esse videatur.
Quòd tamen ille petulantia agere nullo
fine contenderet, ac sanguinibus sangui-
nes iugiter misceret, non sustinens Sancto-
rum Iudex, populum quidem improbis
mancipatum moribus, aduersarijs tradit
vt abducant captiuum: pridem autem vi-
brato gladio, inter media ipsa spectacula
miserum perimens, icu vno malum om-
ne, quod depascebat, compescit. Populi, 26
Herodis
Pc. 118.

Hunc modum habet Præcursoris cursus:
eiusmodi ille certamen, ac stadium habuit;
vt nihil veritatis, gladij metu præuaricator
extiterit; quin eius tuendæ causâ, ac pa-
triorum iurium, plura etiam tum capita,
tum animas, vt plura habuisset, prompto
ac alacri animo positurus esset. Quamob-
rem etiam vitâ functus, velut è speculâ, è
cœlestibus axibus scelestissimum traducit;
columnamque ac titulum Arcturo ac O-
rione, iisque similibus illustriorem, ac cla-
riorem, quò perpetuâ infamia notetur,
prætendit. Sic fuit absolutus à corpore, qui
vix modicum, nihil e ei fuisset deuinctus.
Sic fluentis byssum rubore superantibus,
non marinis, tingit. Tali consummatur fi-
ne, ante Martyr es, Martyr; ac ante sacri-
ficium, sacrificij holocaustum oblatus;

nuncque Eremiticis, doctorisque, ac Martyris coronis, florentissimè perornatur; Angelusque Angelis sociatus est; atque in primitiuorum choro vnà choream ducit, quæ sola delectet, ac indissolubilis sit. Quia verò per mortem sublata est suspicio; Papè, quàm multa prodigia; Nostrum alius solo contactu; alius inuocatione; alius etiam in imaginè intendens, protinus voti compos existit; mortisque portæ obstructæ sunt, ac defecti viribus ad vitam instaurantur: dissipantur calamitatum nebulæ, ac iucunditatis radij sereni illucent: dæmonia igni deuastantur, ac spiritus splendè illustrantur: procellæ vertuntur in auram; æstus in pluuiam voluntariam; vniuersa, meliori statu componuntur. Qui in cavernis eius exemplo permoti agunt, inde fortiores existunt; qui in medijs populis, legum obseruantiores euadunt: egeni, quamcunque tandem egestatem reputes, diuites efficiuntur: vniuersis iucundæ voluptatis fluenta Phaside vberiora decurrunt. Id porrò laudationis, ac oratoricæ lex studiò agit, vt eorum, qui præcesserunt, comparatione, maiorem ac meliorem ostendat ipsum qui laudatur: vix tamen illa veri vllam rationem habet: sed hoc illudque colligit, ac circumponit, haud aliter atque hirundines paleas; alia quidem è propinquo, atque vicina; pleraque; nufquam ei qui laudatur, vel visa, vel audita. Quod si etiam is infimum quid, quod laudem mereatur, honestumque habuerit, id vltra etiam Gades celebrantibus extenditur. Optarim & ego huic morem præcepto gerere, ac singillatim maioribus, ac superioris æui vniuersis præstare, quem laudamus, præconem ostendere; qui adeò innatâ, propriâque virtute exuberet, vt & multos, iis, quæ ille superflua habet, maiores comparatione liceat demonstrare. At Verbum ipsum; subsistens ipsa sapientia; vera ipsa veritas, vno verbulo, eiusmodi abyssum totam conclusit, ita aiens:

Ioannis miracula, ac inuocatio.

Laudatio comparatione maiorum, in Ioanne superflua, Christo vniuersis præferente.

Matth. II. v. II.

Inter natos mulierum non surrexit maior Ioanne. Nemo ante legem; nemo sub lege; nemo eorum qui ex ouili; nemo eorum qui extra ouile; nemo denique vniuersorum: siquidem vniuersi mulierum nati sunt: Ita vt Baptista, humanæ ipsius naturæ coronis sit, ac caput. Nedum ergo ipse superfluus sim, sed & audax, temerariusque, vt diuinas comparationes velim retractare.

Hæc tibi, ac si qua innumerabilia, ne multesima quidem pars tuæ sunt multiplicis generis virtutis ac deitatis; sed velut

Aνοις ἐρημικοῖς τε καὶ διδασκαλικαῖς ἐ μάρτυρικοῖς ἀντιζῶντος ὡραίζεται, καὶ ἀπέλθεις ὁ ἀγγελος ἰώωται· καὶ τῶν προσποτόκων συγχροβύθῃ γράφει· πῶς μόνω τερπνῶς τε, καὶ ἀδελφύτων. ἐπεὶ δὲ τῶν θανάτῳ ὁ ὑφορώμενον ἀφάλλεται· βαβαὶ τῶ πληθὺς τῶν τερασίων. ὁ μὲν ἡμῶν ἐπαφῆ καὶ μόνον· ὁ δὲ ἐπικλήσῃ· ὁ δὲ καὶ τῆ εἰκόνι προσχῶν, αὐτίκα ὁ αἰτουμένον ἐχθρὸν καὶ πύλας θανάτου δέδεται· καὶ οἱ ἀπειρηκότες αἰαβιοῦσι· νέφη σκεδανύονται θλίψεων, καὶ θυμῆδίας ἀκτίνες ἀφιδιάζουσι· δαμνῶντα πυρπολίζονται, καὶ καταλαμνομένηται πύματα· αἱ καταγίδες εἰς αὐραν· βροχῶν ἐκρύσιον οἱ αὐχμοί· τὰ πύματα πρὸς ὁὐρανὸν μεταβάλλουσι. οἱ ἐν ταῖς ὁπάσιν τῶν ὑποδείγματι, καρτερώτεροι· οἱ ἐν μέσοις, ἐννομώτεροι· οἱ ἀπορούῳτες, ἡμῶν ἀπορίας λογισμοῦ, καταπλουτήζονται· πᾶσι ῥήματα θυμῆδίας τῶ Φάσιδος ἀφρονώτερα ῥέουσι. τῶ μὲν οὖν ἐπαμνήτη καὶ ῥήτορι νόμῳ σπουδῆ, καὶ ἐκ τῶ τῶν προσειληφόντων ὡς ἀφασίσεως μείζω δεῖξαι καὶ κρείττω τῶ ἐπαμνούμενον· ἀλλὰ τῶ μὲν ἀληθῆς ἠκίστα κήδετα. σιωπῆ δὲ, ἐπεὶ ἀβάλλῃ τῶτο ἐκφῆσιν οἰχῆτον, ἢ αἰχελιδόνες τὰ κάρφη· τὰ μὲν ἐκ ἁτόκων· τὰ πλείω δὲ ἀφῶ μῆδ' αἰποτε ὁ ἐπαμνούμενος ἢ εἶδεν, ἢ ἐπάκουσεν.

Dεῖ δὲ πῶ καὶ χροῖν τῶ ἐχαπῆς τῶν καλῶν, καὶ ὑπὸ τὰ Παύλα τῶτο πῶς Ὀφειμῶσιν ἐκτείνετα. δεξιάμῳ δ' ἀνέγῶ πύτω τῶν ἐπιτάγματι εἶξαι, καὶ κατ' ἕνα τῶν προσελαβόντων ὁ ὑπὸ τῶν ὑποδηλώσῃ τῶ κήρυκος, οὐτῶ τῶ ἐμφύτῳ τῶ ζρετῆς βρύοντος, ὡς καὶ πολλοῖς πῶς ἐκείνου ἀπειτῶν ἐχθρὸν ἀσφκείπεις ἀποδεδυνῶν. ἀλλ' ὁ Λόγος αὐτός· ἢ αὐτοσοφία· ἢ ὄντως ἀλήθεια ἐνὶ ῥηματίῳ, τῶ τῶ ποιούτων ἀβασῶν σιωκλείσῃ τῶ μείζων Ιωάννου, Φάμνος, ὁ δὲ ἐν ἡνικῶις ζωαμῶν ὡς ἐκείνην· ὁ δὲ τῶν νόμου· ὁ δὲ τῶν ἐν νόμῳ· ὁ δὲ τῶ ἀλλῆς· οὐ τῶν ἡθῶν· ὁ δὲ τῶ ὅλων ὁ δὲ εἰς ἀφῶ ἀπορῶτες τέκνα ζωαμῶν· ὡς εἶπῃ τῶ ἀφροπῆς φύσεως κορωνίδα τῶ βασιλῆς, καὶ ἡδ' οὐ ἀπειτῶν οὖν ἐγῶ γ' αἰ μόνον εἶπω, ἀλλὰ καὶ δρασοῦς, τοῖσις ἐπιβδῶν σὺκείμασι.

ισ. πύλας.

Ταῦτά σοι καὶ ὅσα μυρία ὁ δὲ πολλοσὸν πῶ μέρους τῶς πολυδεδῶς ἀρετῆς καὶ θεϊότητος· ἀμῶ

ἄγγελος, πρὸς ἀρχαίους σαθροὺς μέγαρα. ἢ τῆν ἐπὶ ἀγαλῶ ψήφισ, πρὸς τὴν τῆν μεγά-
λων κ' ἐπὶ μήκισον ἀναδεδραμηκότα νόρῶν. Ἐ
τὴν γὰρ ἡ παθεῖν ἀδρα, ἔνθεν μὲν ὡς ὑμετέρῳ
πῶθ' ἀφ' οὐρανῶν ἐνθεν δὲ οὐδ' ἀκρῶ δακ-
τύλῳ ἔτ' σοφίας γὰρ σάμνον μέλιτος. ἀλλὰ σὺ
ὡς φίλῳ γε κ' τῆν πῆσιν κ' μένοις προσέτις. ὅπό-
σον γὰρ ἀποδεῖ τὰ ἔλῳ, ἐπιπλέον τὰ ἔσορ-
γῆς ὑπὸ τρεῖς ἔτ' ὑπὲρ κείται. αἰρέσει δὲ, ἔ οὐ-
χ' ὄγκῳ τὰ πρὸς ἀγαλῶ κείνεται. Ἐ δόξης
πῶς μὲν σιωπῶντο ὅτι πρὸς ἑκάστῳ δέξασθαι.
τὴν γὰρ οὐκ ἔστι σοὶ τῆν τῆν ἀγαλῶν πηγῆ πλησιά-
σῳσι. Ἐ δὲ τῆν ποιούτων καταπολησῳσι, τὰ
σιωπῶντα ἔτ' κακῶν ἀπομαθησῳσι, μεταμα-
θεῖν, εἰ κ' ὄψῳ, τὰ βελτίονα. Ἐ δὲ ἀλμυρὸν καὶ
ἀποτον ῥόμα, τῆν ὅτι σοὶ γε κυβερνήτη κα-
λῶς ἀφ' οὐρανῶν, ἡμετέροις ἐλπίσι τὰ
ἀκλύστῳ καὶ ῥομιῶν ἀγαλῶν: ἐν αὐτῶν Κυ-
εῖα ὡς βασιλεῖ τ' αἰώνων ὡς ἡ δόξα κ' ὡς κράτος, C
νῶ ἔτ' αἰεὶ, ἔτ' εἰς τοὺς αἰῶνας: τῆν αἰώνων. Ἀμὲν.

A stillula cum immenso mari collata; aut ve-
lut calculus in littore positus, magni cuius-
dam montis, ac in maximam exporrecti
molem, comparatione. Quâ enim ratione
affici oporteat hominem, qui hinc quidem
vestro deflagret desiderio, hinc verò, ne ex-
tremo ipso digito gustauerit mel sapientiæ?
Verùm tu, vim amoris, ac fidem, solaque
ea attendis. Quantum enim deficit sermo,
tantò amplius excellit, ac præstat amoris
vis. Porro, voluntate censentur, non mole,
quæ offeruntur. Dederis verò collecto
cœtui, si qua quisq; rogauerit. Quid enim
non possis, qui fonti bonorum proximus
hæreas? Ei verò qui talia præsumpsit, præ-
stes, vt mala congenita dediscens, tandem
aliquando discat potiora: vtque falso hoc,
ac impotabili fluento te gubernante faustè
traiecto, spe meliori ad portum tutum ap-
pellatur: in Domino ipso Rege sæculorum:
cui gloria & potestas, nunc & semper, & in
sæcula sæculorum: Amen.

NOTÆ.

Absolutissima est Ioannis laudatio anti-
quo scriptore. Stylus plenus acumine,
ac sensis Scripturæ, Laconicâ fere breui-
tate; ac quem multis referre Gregorium
Theologum dicas. Libuit Andreæ Creten-
sis Orationi in eiusdem Præcursoris De-
collationem subnectere, cui etiam in Re-
gio Codice esset conferta, vt nedum mar-
tyrij Ioannis, sed & vitæ totius constaret
plena laudatio: ac ne sic illustre monumen-
tum diutius obscurum maneret.

1. *Qui ante nos, ac ex nobis, &c.* Fortè
fenserit Angelos, qui in Dei personâ olim
apparuerunt, vera ex nobis, ac humana
assumpsisse corpora, non aërea duntaxat
mouisse: quod non facile sit admittendum.
De Ioanne probè explicat, vt sit appella-
tus Angelus.

2. *Neque ieiunium quartum.* Ἐ δὲ τετάρτη.
Lego in recto: palam enim alludit ad Za-
char. 8. vbi commendantur ista ieiunia: νη-
στεία ἢ τετρας· ἀλλ' τετάρτη ἔτ' νηστεία ἢ πέμπτῃ, ἔ
νηστεία ἢ ἑβδομη· *ieiunium septimum*: quod pe-
culiariùs adscripsit auctor, vt omnium ce-
leberrimum. Sunt verò hæc ieiunia quarti,
quinti, septimi, ac decimi mensis, quibus
antiquo ritu successerunt nostra Quatuor
temporum ieiunia.

3. *Nullò enim prorsus modo luxuriosus erat.*
πρὸς ἡμῶν· ἀπὸ τῆς σήμα· quod nomen ne-
quitiâ libidinis ad obscœnitatem detortum
est, vt ex Theocrit. Idyl. eiusque Inter-
prete liquet, ac ex Aristoph. in Concio-
nant. Suspectior videbatur noua vox, ac
subibat animum, vt putarem scripsisse au-
ctorem πείριος· vt Ioannis paupertatem,
Platonis luxui ac diuitiis opponeret: sed li-
quet eius continentiam ac castitatem, eius-
dem opponere libidini, quâ præsertim 5.
de Rep. voluit vxores communes, ac pro-
les; quod in eo grauiter Patres alij etiam
infectantur, maximè Chrysofomus.

4. *Ad quem Iesus.* Addo hæc verba di-
stinctionis causâ. Liquet enim sequentia
spectare ad Dominum prouocantem Ioan-
nem ad ipsum tingendum. Sequentia, ex
Laconicâ breuitate obscuriora hunc sen-
sum habent; Lauacrum esse quod Christi
tinctione gerebatur: sanctificatis nimirum
ad animarum detergendas fordes illo bap-
tismo, ac mundissimæ carnis Christi con-
tactu, Iordanis aquis: ideo legend. τὸ ἡμέ-
τερον· tametsi erat in Cod. ἡμέτερον. Vbi-
que auctor pulcherrimè Ioannis historiam
ἐκφράζει.

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Κωνσταντινουπόλεως.

SANCTI PATRIS NOSTRI

GERMANI ARCHIEPISCOPI

Constantinopolitani.

ENCOMIUM IN SANCTAM DEIPARAM. Quando triennis presentata est in templo, ac in Sancta sanctorum à suis parentibus illata.

ΑΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ

Tom. 2. D.
PP. edita
duplicis
God. alter
que Maz.
emendata.

ECCE alius quoque celebris conuentus, ac Matris Domini læta festiuitas: Ecce irreprehensæ sponzæ processio: Ecce quo primùm Regina deducitur comitatu: Ecce signum certissimum futuræ ipsius gloriæ: Ecce clarissima diuinæ gratiæ ipsam obumbraturæ primordia: Ecce eminentis eius puritatis splendidissimum specimen. Vbi enim non sæpe, sed semel duntaxat quot annis Sacerdos ingrediens, mysticum cultum exhibebat; illic ea, in sacris gratiæ penetrabilibus assiduè versatura; offertur. Quis tale quid vnquam cognouit? Quis vidit, vel audiuit, nostrâ, maiorumue ætate, fœminam, in interioribus sanctorum Sanctis oblatam esse; ac quibus vix accessus viris concessus esset; ijs illam habitare, ac enutrirî? Nonne manifestum hoc argumentum, rerum maximarum, nouarumque postea in ipsâ designandarum? Nonne apertissimum signum? Nonne indicium sese vltro prodens.

Ostendant nobis qui contra ipsam linguas suas mouent, videntque tanquam non videntes, vbi tale quid vnquam viderint? Nimirum, puellam ex voto, eamque triennem intra tertium templi velum, tanquam donum omni reprehensione vacans, oblatam, illic assiduè habitaturam; quamque diuites plebis deprecentur; ac virgines solemnî pompâ deducant; quam cum facibus ardentibus præmittant; sacerdo-

ΔΟΥ καὶ πάλιν ἐτέρα πομήγεις, Ἐφαιδρά ἐορτὴ τῆς μητρὸς τῆς Κυρίου· ἰδὺ παρθένου τῆς ἀμωμήτου νύμφης· ἰδὺ παρθέτου βασιλίδος· ἰδὺ σήμερον ἀκριβὲς τῆς ἐσομένης καὶ αὐτῆς δόξης· ἰδὺ παροίμοιο τῆς μελλούσης ὁπιοκιάειν αὐτῇ θείας χάριτος· ἰδὺ ἡνώεσμα τιλαυγὲς τῆς ὑπερβαλλούσης αὐτῆς κχαρῶτητος. ὅπου γὰρ οὐ πολλάκις, ἀλλ' ἀπαξ τῆς ἐνιαυτοῦ ὁ ἱερεὺς εἰσιὼν, τὰς μυστικὰς ἐπιτέλει λειτουργίας, ἐκδὲ αὐτῇ παρὲς ἁγαμοιῶν ἀδελφάουσον ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἡρώων παρσατάεται, ἐν τοῖς ἀδύτοις εἰ) ἱεροῖς τῆς χάριτος. τίς ἐγνωποιούτον πώποτε; τίς εἶδεν, ἢ τίς ἠκουσε τῆς νύμφης ἢ τῆς πάλαι· θήλυ παρσατάειμον εἰς τὰ τῆς ἀγίων ἐνδότερα ἀγία, τὰ μικροῦ δεῖν καὶ ἁδράσιν ἀπαρῶσιτα, ἐν αὐτοῖς κχατοικεῖν Ἐ ἐνδελφῆς φεαθαι; ἀρ' οὐκ ἀπόδειξις ἐναργῆς τῆτο, τῆς ἐπ' αὐτῇ ἡρησομένης ζένης εἰς ὑπερον μεγαλουργίας; ἀρ' οὐ σημεῖον ἐμφανὲς; ἀρ' ἔτεκμήριον ὀδῶλον;

Δεῖξάτωσαν ἡμῖν οἱ κχατ' αὐτῆς κχινοῦντες τὰς γλώσσας, καὶ βλέποντες ὡς μὴ βλέποντες, ποῦ τοιαῦτα πώποτε κχατεῖδον; κχέρην δὲ ἐπαγγελίας, καὶ αὐτῆς τελεπίζουσαν, εἰς τὸ τεῖτον κχαπέτασμα ὡς δῶρον ἀμωμον παρσφρομένην, παρὲς τὸ ἐκδῆσε οἰκεῖν ἡ ἀπαρῶλει τῶως, καὶ ὑπὸ τῆς πλοσιῶν τῆς λαοῦ λιτόμβουομένην· ὑπὸ πῆρῶνων παρσπεμπομένην· μετὰ λαμπάδων παρσατάειμον ὑπὸ

Ed. malè
κχαετμα

Ed. ἀγίων
ων.

Regij. ἀλλο
λακτα.
Maz. ἀλλο
λειπ.

Pfal. 44. v. 13.

ιερέων καὶ προφητῶν χερσὶν ὑψίστης προσημα-
 δομομένην. πῶς οὖν οὐκ ἡβουλήθησαν σωθεῖ-
 ναι; πῶς ὀρώντες τὰ πρῶτα, τοῖς ἐσχάτοις ἠπίση-
 σον; πῶς ξένα καὶ πρὸς ἡλλαγήματα τὰ ἐπ' αὐτῇ
 προσίδοντες, τοῖς μετέπειτα γυρομένοις αὐτέλε-
 ξον; οὐ γὰρ εἰρήν, καὶ ὡς ἔτυχε, τὰ πρῶτα
 αὐτῶν πρῶτα γένησιν. ἀλλὰ πάντα προση-
 μα τῆς ὑστάτων. εἰπάτωσαν γὰρ ἡμῖν οἱ πρὸ
 ἑαυτοῖς σοφοὶ τὰ μάταια, πῶς καὶ ἐτέρων τει-
 ραν τεκουσῶν, ὁδεμίαν θυγάτριον εἰς τὰ
 τῆς ἀγίων ἀναήτητα ἄγια, καὶ ὑπὸ προφη-
 τῶν προσέληπται; ἄρ' οὐκ εἶχον οἱ ποιαῦτα καὶ
 πληκῆτα εἰς αὐτῶν τότε θεωροῦντες εἰπεῖν,
 οἷα ἔπειτα οἱ ἐμοιγνώμονες ὑπερον εἰς τὸν
 ἐκείνης υἱόν. τί ἄρα ἔσται τὸ παιδίον τῆτο;
 πῶς μὲν οὖν.

Ἀλλ' οἱ μὲν ἀλλοτείοφρονες πῶς τὴν ἀπωλείας
 ὁδὸν ὀδύετοσαν, καὶ τὸ ὑπὸ αὐτῆς ὀρυζέν-
 τι βαράθρῳ ἐμπιπτόσαν. ἡμεῖς δὲ ὁ τῆς
 Θεοῦ λαὸς ὁ πατριούσιος, ἱερεῖς καὶ ἀρχόντες,
 κερματικοὶ τε καὶ μονάζοντες, δοῦλοι καὶ ἐλθῆροι,
 χροτέχαι καὶ γηπόνοι, φυτοκόμοι καὶ ἀλίς,
 νέοι καὶ παλαιότεροι, αἰθρες καὶ γυναικες. δεδ-
 τε, προσθύμως τῇ Θεοῦ χάριτι προσέλητων, καὶ
 παρ' εἰς αὐτῶν προσελεσθέντα θεῖα μυστήρια
 [οἰκονομικῶς] ἐπισημασμένον. πῶς ὑπὸ γενέων
 σήμερον ἢ πομπῆς τῆς ναῶς τῆς Θεοῦ Ἐκ-
 κλησίας αὐτῆς ἱερέων προσάγεται. πῶς ὁ ναὸς ὁ
 ἐμφυτος Κυρίου τῆς ἀψύχου προσαναήται.
 πῶς ὁ προφήτης ἀποχρῆται αὐτῶν εἰσδέ-
 χεται, καὶ τοῖς ἀδύτοις εἰσφέρει, ὁδὸν δυ-
 σχερῆνας, ὁδὸν εἰπὼν τοῖς αὐτοῖς θυνήτερ-
 σιν. ὁ πρῶτος τῆτο τὸ κενότατον ὀπιτηδύ-
 μα, ἔκ τῆς εἰσαγωγῆς εἰς τὰ τῆς ἀγίων ἄγια,
 πρὸς τὸ ἐν αὐτοῖς ἀλλίχεσθαι, καὶ κατοικεῖν
 ἀδύταστα, ἔνθα ἐγὼ μὲν τῆς χάριτος εἰσέ-
 ναι προσέταγμα. ὁδὸν ὁ προφήτης ἐφθέξα-
 το τοιοῦτον. ἀλλ' ὡς προσέδωκεν τὸ ἐσόμενον. ἐπεὶ
 προφήτης ἦν. πῶς τῶν προσελεσθέντων αὐτῶν,
 ἔκ προσελεσθέντων, οἷς ὁ μετ' αὐτὸν Συμεὼν τὸ ἐκεί-
 νης υἱόν, δέχεται αὐτῶν προσθύμως.

Εἶτα πατριούσιος τυχόν, προσεφώνησε
 τῇ μητρὶ, ποιάδε λέγων, ἔτι πῶς παῖδα τῆς
 χερσὶ κατέχων. ποῦθεν ἔφεις, ὦ γυναῖκα; τίς σου ὁ
 ὕψος, ἔκ ὁ σκοπὸς τὸ ποιαῦτης ὀπιτηδύσεως;
 καὶ πῶς ὑποχαμμὸν τοιοῦτον μὴ ἔχουσα,
 μόνη τῆτο ἐφύερες τὸν κενόν, καὶ ἀήκου-

A tefque ac Prophetæ supinis manibus
 fufcipiant? Quomodo ergo noluerunt
 intelligere? Quomodo videntes prima,
 postremis fidem non habuere? Quo-
 modo cum noua hæc, mira que ante iam
 in eâ conspexissent, iis, quæ postea suc-
 cesserunt, contradixere? Neque enim
 nequicquam, aut fortuito prima hæc
 ei acciderunt, sed omnia velut exor-
 dium posteriorum fuerunt. Alioqui di-
 cant nobis, qui apud se frustra sapien-
 tes sunt, quamobrem etsi etiam aliæ
 pepererunt steriles, nullius tamen puel-
 la in Sanctis sanctorum fuerit vnquam
 oblata, atque à Prophetis suscepta?
 Nonne qui hæc talia ac tanta in ipsâ
 tunc contemplantur, merito dicere
 potuerunt, quod postea alij eiusdem
 cum ipsis sententiæ, de filio illius pro-
 tulere: *Quis putas puer iste erit?* Planè.

Sed illi quidem alienam opinionem
 secuti, perdicionis semitam insistant,
 atque in barathrum, quod ipsi sibi effo-
 derunt, incidant: nos autem peculia-
 ris Dei Populus, Sacerdotes pariter at-
 que Principes; sæculares ac Monachi;
 serui ac liberi; opifices ac agricolæ;
 plantarum fatores ac piscatores; iuue-
 nes ac senes; viri ac mulieres: venite;
 alacriter ad Deiparam accedamus, in-
 que eâ desinata prouidè diuina sacra-
 menta inspectemus: quomodo, inquã,
 sacratissima Virgo à suis hodiè paren-
 tibus, per Sacerdotes in templo præ-
 sentetur: quomodo animatum Domi-
 ni templum, in templo inanimi collo-
 cetur: quomodo Prophetæ suis ipse
 manibus eam suscipiat, ac sacris pene-
 tralibus inferat, nihil indignatus, ne-
 que eius parentibus dicens; nolle se
 totius hancrèm nouitatis præstare, ac
 puellam in Sancta sanctorum introdu-
 cere, vt in illis assidue commoretur, at-
 que inhabitet, vbi ipse semel tantum
 in anno iussus esset intrare: Nihil, in-
 quam, tale Prophetæ locutus est: sed
 velut præuidens quod futurum erat,
 quippe qui Prophetæ esset: omninò ex-
 pectans eam, præstolansque, sicut post
 eum, Symeon eiusdem Filium, totâ
 eam suscipit alacritate.

Tum amplexatus, in hæc fortè verba
 matrem alloquitur, in manibus puel-
 lam tenens: Vnde tibi genus, ὦ mulier?
 Qui mores tui, quisque scopus huius tui
 facti? cumque simile exemplum, quod
 sequi possis, non habeas, quomodo
 ipsa sola, primaque nouum hoc ac in-

Enc. 1. v. 66.
 Id in Ioanue
 dictum.

Reg.

παῖδος σύλληψιν ἡμῖν προσαγγείλουτα. αὐτίκα
 γυνὴ ἡ φύσις παρὸς Θεοῦ κελυθαυῖσα, ἢ γυνὴ
 εἰσεδέξατο· οὐ γὰρ ἄρῃν ἡ θείας χάριτος αὐτῷ
 πετόληκε δέξασθαι· ἀλλ' ἐκείνης προσελ-
 θούσης, οὕτως ἡ μύσασα μήτρα τῆς ἰδέας πύλας
 ἰωνοῖξε, καὶ ἢ ἐκ Θεοῦ ἡδὲ θεϊκῶν ἰσοδύνα-
 μῶν ἢ ἑαυτῇ κατέχεν, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ διδοκίαι ὅ
 ἐν αὐτῇ ἁπερμανθῆν εἰς φῶς ἔδειλθεν.

Ἐν τῷ δὲ πόνῳ ἀπογαλακπιθέντος αὐτῆς, τῆς
 βλαβῆς μου ὅ Θεῶ ἀποδίδωμι, ἀς διέσφηλε τὰ χεί-
 λι μου, καὶ ἐλάλησε ὁ στόμα μου ἐν τῇ ἡλίῳ μου.
 ἔφατ' ἔγωγε ὅ τῆς ἡρώτων εἴφος μὲν λαμπάδων
 σιωπῆ, θροισα τοῖς ἱερείς σιωπηλάσασα· τοῖς συθε-
 νεῖς μου σιωπήσαν, πᾶσι λέγουσα ταῦτα· συχα-
 ρητέ μοι πάντες, ὅτι καὶ μήτηρ, καὶ προσαγωγὴς σῆ-
 μερον αἰαδέδημα· οὐ βασιλεὺς ὄπτηγεία ὅ ἐμὸν
 τέκνον προσάγουσα· ὅτι ὁ δὲ ἔοικεν· ἀλλὰ τὰ ἐ-
 πουρηνίᾳ βασιλεῖ ἀγαθῆσα ἔγωγε, ὡς τούτου δῶ-
 ρου δέξασθαι λοιπὸν ὅ ποροφήτα, ἢ ἐμὴν θεόδοτον θυ-
 γατέρα· δέξασθαι, καὶ εἰσαγαγῶν καταφύτυθσον αὐτὴν
 εἰς ἴστοπον ἀγίασματος, εἰς ἐπίμον καποικητήριον
 Θεοῦ, μηδὲν παειεργαζέμενος, ἕως αὐτὰ κατ' αὐ-
 τῶν διδοκίαιεν εἰς πέρας ἐλθεῖν, ὅ τῶν αὐτῶν ἐν-
 ταῦ καλέσας Θεός.

Τούτων ἀκούσας ὁ Ζαχαρίας τῆς λόγων, βίβης
 τῆς Ἄννης προσεῖπεν· ὄλογομῶν ἡ ρίζα σου, πᾶν-
 τι με δεδδασμῶν ἡ μήτρα σου, φίλανδρε καὶ ὑπαρ-
 ἐνδδξος ἡ προσαγωγή σου, φιλόθεε. εἶπα ἢ παῖ-
 दा παειχαρῶς κατέχων, ταῦτῳ εἰς τὰ ἢ ἀγίων
 εἰσφέρει προσθύμως ἀγα, τάχα που τοιαῦτα
 παρὸς αὐτῷ εἶπῶν· δδύρο πλήρωσις ἢ ἐμῆς
 προσφητείας· δδύρο τέλοςμα ἢ σιωπαγῶν κυρίᾳ·
 δδύρο σφραγισμα ἢ αὐτῆς ἔξοθῆκης· δδύρο ὅ πέ-
 ρας ἢ αὐτῆς βουλομῶν· δδύρο δήλωσις ἢ αὐτῆς
 μυσταίων· δδύρο διόπτηρα ἢ ποροφήτῶν ἀπῶντων·
 δδύρο σύλλογε κακῶς ἔξοφονοῦμένων· δδύρο σιω-
 αψις τῆς πάλαι διεσηκῶτων· δδύρο σῆμα ἢ κα-
 τῶν νευθκῶτων· δδύρο χαρισμῶς ἢ πεπαλαγωμέ-
 νων· δδύρο ὅ σέλας ἢ ἐν σῶν κειμῶν· δδύρο δῶ-
 ρημα χαρινότατον ἐκ θεῶν· δδύρο δέσπονα ἢ γηγε-
 νῶν ἀπῶντων. εἰσελθε εἰς τῶν ἢ δέξασθαι τῆς
 Κυρίου σου· τίως μὲν, εἰς τῶν κατὰ καὶ
 πατουμῶν· μεῖν οὐ πολὺ δέ, εἰς τῶν ἀνω, καὶ ἀβα-
 του ἀνθεόποις.

Οὕτως εἰκῶτως λέξασθαι ὁ μῦθς παρὸς ὅ παι-
 διον, ἐναπέθετο ἔπο ἔστα ποροσῆκε, καὶ ἢ ποροσῆρμῶσα
 καὶ ποροσῆρμῶσα· ἢ ὅ παῖς σκιρῶσα ἐκ ἀγαθῶν μῶν, κα-

A huiusce filix meæ conceptionem an-
 nunciaret. Statim ergo iubente Deo,
 natura fœtum suscepit : neque enim
 ante gratiam diuinam ausa erat susci-
 pere. Verùm cùm illa prior ingressa es-
 set, matix hætenus clausa portas suas
 aperuit, susceptumque à Deo pignus
 apud se retinuit, donec eiusdem vo-
 luntate, quod conceptum erat in lu-
 cem prodijt.

Idecirco igitur, ablactatâ iam puellâ,
 vota mea reddo Deo, que distinxerunt
 labia mea ; osque meum locutum est, in
 tribulatione meâ. Propterea etiam vir-
 ginum agmen cum facibus coegi ; Sa-
 cerdotes conuocavi ; congregaui co-
 gnatos ; in hæc verba vniuersos allo-
 quens : Congratulamini mihi omnes,
 quia hodie mater pariter, offerensque
 effecta fui : non vt terreno regi filiam
 offeram (nec enim decet) sed vt Regi
 cœlesti, tanquam eius munus ac dona-
 rium sitam. Iam ergo accipe, Prophe-
 ta, Dei mihi munere concessam filiam ;
 atque inducens, planta in monte fan-
 tificationis ; in præparato habitaculo
 Dei ; nihil anxie inquirens, donec ei,
 qui illam huc vocauit, visum fuerit fi-
 nem accipere quæ ad ipsam spectant.

His Zacharias sermonibus auditis,
 statim Annæ respondit : Benedicta ra-
 dix tua, summè veneranda : gloriosus
 vterus tuus, viro amata : prægloriosa
 tua oblatio, Deo dilecta. Tum puellam
 summo gaudio tenens, in Sancta eam
 sanctorum alacriter infert ; hæc for-
 tean ad ipsam dicens ; Adesdum meæ
 plenitudo prophetiæ : huc ades Domi-
 ni ordinationum perfectio, ades obli-
 gnatio eius testamenti ; ades ipsius con-
 filiorum finis : ades declaratio eius sa-
 cramentorum ; ades vniuersorum spe-
 culum Prophetarum : ades collectio
 malè dissonantium : ades coniunctrix
 olim dissidentium : ades firmamentum
 in terram nutantium : ades instauratio
 iam veteratorum : ades splendor in te-
 nebris iacentium : ades nouum maximè
 ac diuinum donarium ; ades Domina
 terrigenarum omnium ; ingredere in
 Domini tui gloriam ; hætenus quidem
 in eam quæ in terris est, ac calcari po-
 test ; paulò autem post, in supernam
 illam, ac hominibus inaccessibleam.

Atque ita meritò Sacerdos puellam
 allocutus, eam intus deposuit loco
 congruo, ac quo præfinitum erat. At
 illa exultans, gestiensque, tanquam in
 Ooo

Psal. 65. v. 7. 14.

Maria ex toto offertur.

Psal. 77. v. 5. 4. Psal. 32. v. 14.

Zachariæ al- locutio ad Annam; tum- que ad Ma- riam.

1417

1418

1419

1420

thalamo, ita in templo Dei gradiebatur: triennis quidem, vt ætatem spectes; vt autem gratiam, summè perfecta ac consummata, tanquam vniuersorum Deo ac moderatori præscita, prædestinataque, atque electa.

Anno 12. de-
ponfatam ha-
bet Iacobi hi-
storia.

Mansit autem in sanctorum penitissimis penetralibus, ambrosiis dapibus ab Angelo nutrita, ac sacro potata nectare, ad alteram vsque ætatem; tumque Dei nutu, ac consilio Sacerdotum datur fors super eam, Iosephque vir iustus forte victor exit, ac sacram hanc Virginem diuinâ dispensatione à Dei templo, ipsiusque Sacerdotibus accipit, ad serpentem illum malorum auctorem decipiendum; ne tanquam puellam adhuc, integram eam adoriretur, sed tanquam desponsatâ præteriret. Fuit igitur castissima Virgo in domo Ioseph fabri, summo illi vniuersorum fabro, ac conditori Deo seruata, quousque sacramentum illud diuinum, ante sæcula omnia absconditum in câ perficeretur, atque ex illâ Deus mortalibus similis efficeretur. Cæterum id alterius operis, ac temporis est ad hoc opportuni: nobis autem nunc sermo, ad id quod propositum est reuertatur, diemque solemnem huius deductionis in præsentiarum prosequamur.

Deuota in
Mariam ac-
clamatio ac
supplicatio.

Abi igitur Deipara Domina, abi in tuam hæreditatem; incede in atriis Domini exultans ac gaudens; alta illic, ac virens, sancti in te Spiritûs quotidie aduentum expectans, ac Altissimi obumbrantem virtutem, tuique Filij conceptionem, vti tibi Gabriel acclamaturus est: atque iis; qui tuam celebrant festiuitatem, tuum impende auxilium, ac protectionem, tutamenque: tuis semper intercessionibus, ab omni eos libera necessitate ac periculis; grauibuscque morbis, ac omnis generis calamitatibus, futurâque iustâ tui Filij comminatione: Colloca verò vt Domini mater in voluptatis loco, vbi lumen, ac pax, summâque desiderabilium impertitio: **Fiant**que muta labia dolosa, que loquuntur aduersum te iustam, iniquitatem in superbia, & contemptu: ad nihilum redigatur eorum imago in tuâ ciuitate: confundantur, & deficiant, pereantque, ac sciant, quia nomen tibi Domina. Tu enim sola Dei Genitrix, altissima super omnem terram: nos verò te, diuina Sponsa, fide benedicimus, desiderioque honoramus, ac timore adoramus,

Psal 30. v. 19.

Psal 71. v. 20.

Psal 82. y. 18.

A γὰρ ἐν θαλάμῳ, ἐν παύρα ἢ Θεοῦ ἐβάδιξε· περιπίρυσσα μὲ τὰ χροῖα τῆς ἡλικίας, ὑπερτελής δὲ τῆς χάριτι τῆς χάριτος, ὡς αἶτε παρεγνωσμένη καὶ παρεωρισμένη καὶ ἐκλελεγμένη τὰ πύτων Θεῶ καὶ ταμίᾳ.

Εμμενεν δὲ αὐτῆ εἰς τὰ τῶν ἀγίων ἐνδότερα ἀγία, ἀμβροσίᾳ ἔσφῃ δι' ἀγγέλου παρεωρισμένη, καὶ τῆς θεοῦ νέκταρος ποτιζομένη, μέγιστα δόξατος μεθ' ἡλικιώσεως. Ἐ τότε ἐβάδιξε Θεοῦ, ἔ βουλήν ἱερέων δίδοται παρὲς αὐτῆς κληῖρας, καὶ κατακλιθεῖσθαι Ἰωσήφ ὁ δίκαιος, ἔ τ' ἀγίου ταύτης πρῶτον οἰκονομικῶς ἐκ τῆς ναοῦ τῆς Θεοῦ ἔ τ' αὐτῆ ἱερέων παρὰ λαμβανῆι, παρὲς δελεασμὸν τῆς ἀρεκκῆκου ὄφραως· ἵνα μὴ ὡς πρῶτον παρεσβῆλη τῆ ἀκροτάτω κέρη, ἀλλ' ὡς αἶτε μεμνητευμένη ταύτης παρὰ δρόμῳ. ὑπερῆχε τοίνυν ἡ πτωμάχρητος ἐν τῶ οἴκῳ τῆς τέκτονος Ἰωσήφ, τὰς ἀρχιτέκτονι Θεῶ παρεωρισμένη, ἕως ὅ παρὲς πύτων ἀγίων ἀπόκρυφον θεῖον μυστήριον ἐν αὐτῇ ἐτελέσθη, καὶ πῶς βροτοῖς ὁ Θεὸς ἐξ αὐτῆς ὠμοιώσθη. ἀλλὰ τῆτο μὲν ἄλλης παρεσβῆματίας καὶ κερὸν παρὲς ποτὸς δέομνον. ἡμῖν δὲ ὁ λόγος ἐστὶ ὅ παρεκείμνον πάλιν ἀγαγέσθω, καὶ ἡ ἡμέρα τῆς παρεπομπῆς σήμερον βύθημείται.

Ἀπὸ τοι γάρω, ὃ δέσποινα θεομήτορ, ἀπὸ τῆς παρὲς τῆ σπῆ κληροχίδου, ἐ βάδιξε εἰς τὰς ἀυλάς τῆς Κυρίου σκικτῶσα ἔ χαίρουσα, παρεωρισμένη καὶ γάλλουσα παρεωρισμένη ἡμέρα δὲ ἡμέρας τῆ ἐν σοὶ ἔ πτωμάχου πνύματος ἐλθυσιν, καὶ τ' διωάμεως ἔ ὑψίστου τῆ ἐπισκίαν, καὶ ἔ ἡμῶς ἔ σὺ ληψιν, ὡς Γαβριὴλ σοὶ παρεσφωνήσθη. ἔ δὲς τοῖς τῆ σὺ ἐορτῶν τελοῦσιν, τῆ σὺ βοήθειαν, καὶ σκέπην, καὶ παρεσβῆματίας ῥυομένη πύτων τῆ σὺς παρεσβῆματίας τούτοις ἐκ πάσης ἀνάγκης ἔ κινδύνων, νόσαν τε δφνῶν, καὶ συμφορῶν πύτων, καὶ τ' μελλούσης ἀπειλῆς διχῆς ἔ ὑποσῶ. τάξον δὲ αὐτοῖς, ὡς τῆ δέσποτου μητρῶ, ἐν τόπω τρυφῆς, ἔντα φάς καὶ εἰρήνῃ, καὶ τῶν ὄρεκτῆν ἢ ἀκροτάτη δόσις· καὶ γενήσθω ἀλαλα τὰ χεῖλη τὰ δόλια, τὰ λαλοῦντα καὶ σοῦ τῆ διχῆς, ἀνομίου ἐν ὑπερῆφρασίᾳ καὶ δέουδενώσθῃ· καὶ δέουδενώσθω ἐν τῆ πόλῃ σου, ἡ ῥ. ἔκαστω τούτων εἰκῶν ἀγαμνήτωσθω, καὶ ἐκλεπέτωσθω, καὶ ἀπαλέσθωσθω, καὶ γνῶτωσθω ὅτι ὄνομά σοι δέσποινα. σὺ γὰρ μόνη Θεοτόκος, ὑψηλοτάτη ἐστὶ πᾶσθω τῆ γῆν· ἡμεῖς δὲ σε, θεόνουμε· πῆσαι βύλωνομῳ, καὶ πόθῳ παρεσβῆματίας, ἔ φόβῳ παρεσβῆματίας,

Ed. & M. M. M. M.

αἰεὶ σε μεγαλιώοντες, καὶ σεπτῶς μακαρίζοντες· μακάριος γὰρ ὡς ἀληθῶς, ὃς ἀνδρῶν ὁ πατήρ σε, καὶ μακαρία ἐκ γυναικῶν ἡ μήτηρ σε· μακάριος ὁ οἶκός σε· μακάριοι οἱ γνωστοί σε· μακάριοι οἱ ἰδόντες σε· μακάριοι οἱ συνομιλήσαντες· μακάριοι οἱ ἠπρετήσαντες· μακάριοι οἱ τόποι σε οἱ ἐβάδισας· μακάριος ὁ ναός σου ὡς ἑορτασθέντος· μακάριος Ζαχαρίας, ὁ σε ἐναλίξις ἀμνός· μακάριος Ἰωσήφ, ὁ σε μνηστεύσας· μακαρία ἡ κλίνη σου· μακάριος ὁ τάφος σου· σὺ γὰρ, ἡμῶν πικρῶν, καὶ γέρας τῶν γεράων, ἐν ὑψιματάων ὑψιματάων.

Ἀλλ' ὦ μοι δέσποινα, μὴν ἴδ' ἐμὸν ἐν Θεοῦ ψυχολόγῳ· τὸ ἐν ἐμοὶ καύσιμος ἡ γαῖα δρόσος· τὸ ξηραυτικὸς μου καρδίας ἡ θερμότης ῥανίς· τὸ ζοφερὰς μου ψυχῆς ἡ τηλευγενεῖα λαμπρά· τὸ ἐμῆς πορείας ἡ ποδηγία· τὸ ἀσθενείας μου ἡ διώμας· τὸ γυμνώσεως ἡ ἀμφιάσις· τὸ πτωχείας ὁ πλοῦτος· τὸ τῶν αἰμάτων τραυμάτων ἴαμα· ἡ τῶν δακρύων ἀνάσεις· τῶν στενάγμων ἡ κατάπαυσις· τῶν συμφορῶν ἡ μεταποιήσις· τῶν ὀδυμῶν ὁ κρυφισμός· τῶν δεσμῶν ἡ λύσις· τὸ σωτηρίας μου ἡ ἐλπίς, εἰσακούσον μου τῶν προσευχῶν οἴκτειρόν μου τοῖς στενάγμοις, καὶ πρόσδεξά μου τοῖς ὀδυρμοῖς· ἐλέησον με ἑπιεμφανέστα τοῖς δάκρυοις τοῖς ἐμοῖς· ἀλαγχιάσθη ἐπ' ἐμοὶ ὡς μήτηρ τῆς φιλανθρώπου Θεοῦ· ἐπιβλέψον καὶ καταθύσον πρὸς τὸ ἐμὸν ἰκεσίαν· ἐκπλήρωσον μου τὸ ἐκδηλώμενον καταθύμιον, ἐσώσόν με τῆ ἐμῆ συζύγῳ καὶ σιωδούλῃ ἐν τῇ γῆ τῶν πατρῶων, ἐν σκηνῆς τῶν δικαίων, καὶ ἡ χορᾶ τῶν ἀγίων, καὶ ἀξιώσον με, ἡ πύργων προσεσπία καὶ γὰρ, καὶ φαιδρά θυμηδία, σιωδουφραντικῶν ταύτη, δέομά σου, ἐν τῇ χάρᾳ ἐκείνῃ τῆ ὄντως ἀνεκφράστῳ τῆ ἐκ σοῦ γυνηθέντος Θεοῦ καὶ βασιλείας, καὶ τὰ γυμφῶν αὐτῆ τὰ ἀφθάρτων, καὶ τρυφῆ τῆ ἀλκήτων καὶ ἀκρέστῳ, καὶ ἐν τῇ ἀεσπέρῳ καὶ ἀπεραιῶν βασιλείᾳ· καὶ δέσποινα· καὶ τὸ ἐμὸν καταθύμιον· ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀντίληψις· τὸ ὄπλον καὶ τὸ καύχημα· ἡ ἐλπίς μου καὶ τὸ ἀέριος μου· δός μοι σὺ αὐτῇ ἀπολαύσασαι τῶν τῆς υἱοῦ σου ἀνεκδιηγήτων καὶ ἀκαταλήπτων δωρεῶν ἐν τῇ ἐπουρανίᾳ Ἀθηνῶν· ἔχεις γὰρ, οἶδα, σιωδρομον τῆ θελήσει τὸ δύνασασαι, ὡς τῆ ὑψίστου μήτηρ· ἐξέ τῆ το πολυμῶ· μὴ οἶω ἀποστρεφθεῖν, πρῶτα χραυτε κυρία, τὸ ἐμῆς προσδοκίας· ἀλλὰ τύχοι με ταύτης, θεορρυμφε, ἡ τῆ τῶν ὄλων προσδοκίᾳ ὑπὲρ λόγου.

A semper te exaltantes, ac veneratione beatam prædicantes. Beatus quippe reuerâ è viris pater tuus, & beata ex mulieribus mater tua: beata domus tua: beati noti tui: beati qui te viderunt: beati qui tuâ vsi sunt consuetudine: beati qui tibi ministrarunt: beata loca, quæ calcasti: beatū templum, in quo oblata fuisti: beatus Zacharias, qui te vnus excepit: beatus Ioseph, qui te sibi deposit: beatus lectus tuus: beatum sepulchrum tuum. Tu enim summus honor es, summum præmium, ac summa celsitudo.

B Sed ô Domina, sola tu meum ex Deo solatium: diuinus ros in me existentis æstus: exarescentis cordis mei diuinitus affluentes guttæ: tenebricosæ animæ meæ splendidissima lampas: itineris mei deductio: meæ debilitatis virtus: nuditatis meæ vestimentum: mendicitatis meæ diuitiæ: insanabilium vulnorum meorum medicina: lacrymarum mearum extinctio: gemituum meorum cessatio: calamitatum depulsio: dolorum leuatio: vinculorum solutio: meæ spes salutis, exaudi preces meas; miserere meorum gemituum; ac suscipe lamenta mea: miserere mei; meis tu inclinata lacrymis, misericordiæ in me visceribus, tanquam benigni Dei, ac clementis parens inflectere: aspice, atque annue supplicationi meæ: imple animæ meæ sitibundum desiderium: meque meæ cognatæ atque conseruæ in mansuetorū terrâ, in tabernaculis iustorum, in sanctorum regione coniunge: tuque vniuersorum patrocinium, gaudiumque, ac læta iucunditas, dignare quæso, simul me cum eâ lætari, in gaudio illo verè inefabili, nati ex te Dei ac Regis, thalamoque eius incorrupto, ac deliciis perpetuis, nullâque fatietate oblectantibus; inque ipsius regno occasum nesciente, ac interminabili. Ita Domina mea, ita meum refugium; vita ac auxilium meum; armatura ac gloriatio; spes mea, ac robur meum.

C Da mihi vnâ cum illâ perfrui inenarrabilibus ac incomprehensis Filij tui donis in cœlesti illâ mansione. Habes enim, noui, parem cum voluntate facultatem tanquam Altissimi parens: quam etiam ob rem audeo, atque confido. Ne ergo meâ frauder expectatione, purissima Domina: sed eius compos efficiar, ô Dei sponsa, quæ altiori supra rationem ratione, vniuersorum expectationem.

peperisti, Dominum nostrum Iesum Christum, verum illum Deum ac Dominum: quem decet omnis gloria, honor, adoratio, cum aeterno Patre, ac vivifico Spiritu, nunc & semper, & in saecula saeculorum: Amen.

τεκοῦσα, ἡ Κόριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ἀληθινὸν Θεὸν καὶ δευτέρου. ὃ ὡρεπεὶ πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκυῶσις, σὺ τῶν ἀρχῶν παρὶ, καὶ ὡ ζωοποιῶ πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμὲν.

EIVSDEM,

In sanctissime Dei Genitricis Annunciationem.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ,

Λόγος εἰς τὸ θαυματοῦν καὶ θαυμάσια Θεοτόκου.

VENERANDÆ huius regalifque collectæ, lucidam ac prægloriosam memoriam, populi, tribus, ac linguæ, omnisque hominum status ac dignitas: nec non festi amans confertâ multitudine collectus amplissimus hic cœtus, ac peculiaris populus, exultabundo nunc animo spiritualiter celebremus: augustaque, ac plena maiestate cantica, ortæ Davidico stemmate Regiæ, omni diligentia contexamus; ac vernam solemnitatum solemnitatem, festamque maximè lucem spei nostræ, in insigni die solemnitatis nostræ, constituamus. Verè namque hodie spirituales Virtutes de cælo prospexerunt, ac nobiscum terrigenis in quâ animata, honorabilisque, ac regia ciuitas, munita semper honestatur.

BHΣ πρῶτος ἡμῶν ἐ βασιλῆως σιωάξεως, ἡ Φαινίω τε καὶ ἡσφένδοξον αἰάμησιν, λαοὶ, φυλαί, ἐ γλώσσα, ἐ ἀπομάξιωμα. καὶ ὁ πολὺρρύστος ὁ Φιλέορτος σὺ λλογος, ἐ λαὸς ὁ ἀειούσιος, νῦν ἀγαλλιωμένη τῇ ψυχῇ πνευματικῶς πομπηγύρισωμεν. καὶ ὑμνοὶς θεοσχεπεῖς, τῇ ἐκ Δαβὶδ βασιλίδι μετὰ πάσης αουδῆς ἔξυθαίωμεν. καὶ συσπώμωθα, ἔορτιν ἔορτῆν ἑαρινίω, καὶ πνεύματι πομπηγύρεων ἡ ἐλπίδος ἡμῶν, ἐν δὴσῆμα ἡμέρας ἑορτῆς ἡμῶν. σήμερον γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἀνοεραὶ διωάμεις τῶν οὐρανοῦν οὐρανόθεν πρέκυψαν, καὶ μετὰ ἡμῶν τῶν γηλοῦν, ἐν ἡ ἡ ἐμψυχος καὶ ἐντίμος καὶ θεοβασιλευτος πόλις, ἀεὶ τοιχοζωμένη σεμνωέται.

Aue gratiâ plena, vna manna habens tota aurea, tabernaculumque purpuræ reuerâ opere, quod nouus ille Beseleel, auro intextum, variumque effinxit. Aue gratiâ plena, vndique rutilans nubes Dei baiula, fonsque perennis vniuersis aquas effluens. Aue gratiâ plena, thronus ille excelsus & eleuatus vniuersorum Creatoris ac redemptoris, manue omnia complectentis atque fouentis, tum quæ in cælo, tum quæ in terrâ. Aue gratiâ plena, animatum templum magnificæ gloriæ eius, qui nostræ salutis causâ, homo factus est, ac induit carnem. Aue gratiâ plena vitam ferens, eumque alens, qui alit: ac ei lac potum præbens, qui olim è petrâ mellis fontes eduxit. Aue gratiâ plena, mons Dei, mons pinguis, mons umbrose, mons non cæse: mons in oculis omnium posite. Aue gratiâ plena, exultatio anime, mundi que vniuersi summè decora veneratio: omnium peccatorum mediatrix verè bona. Aue gratiâ plena, afflictio-

Χαῖρε κεχαριτωμένη, ἡ τῷ μέννα γάρμος ὁ λόγος, καὶ σκηνὴ ὡς ἀληθῶς πορφυροποίητος, ἡ ὁ εὖος Βεσελεὴλ χρυσοσχεπεῖως κατεπόικιλεν, χαῖρε κεχαριτωμένη, ἡ ἀπὸ πάντων πορφυρίζουσα θεοβασακτος νεφέλη, ἐ πηγὴ πηγὰ ζουσα πάνσιν ἀνάσων. χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ θεῖος ὁ ὑψηλὸς καὶ ἐπὴρρύτος ὁ τὸ ὅλων ποιητῆς, ἐ λυτρωτῆς, ἐ πάντα χάρι ἀειέποντος, ὅσα ἐν ἔρδω, καὶ ὅσα ἐπὶ τῆ γῆς. χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ ναὸς ὁ ἐμψυχος ἡ μεγαλοσχεπεῖως δόξης, τῆ δι' ἡμᾶς ἐναὶ θεοσπησῆτος, ἐ ἀπὸ τῆ ἡμετέρου σωτηρίου ἄρκα φορέσῆτος. χαῖρε κεχαριτωμένη, ἡ ζωὴ φέρουσα, καὶ τρέφουσα ἡ τρέφοντα. καὶ γάλα ποτίζουσα, τὸ ἐκ πέτρης μέλι πάλα πηγὰ σῆματα. χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ εὖος Θεοῦ, ὁ εὖος πῶν, ὁ εὖος κατῶσιον. ὁ εὖος ἀλατῆμιτον, ὁ εὖος Θεοῦ ὁ ἐμφαῖς. χαῖρε κεχαριτωμένη, ψυχῆς ἀγαλλίωμα, καὶ ὅλου τῆ κόσμου παγκόσμιον σέβασμα. καὶ ἀμαρτωλοῦν ἀπολύτων ἡ ὄντως ἀγαθὴ μεσιτεία. χαῖρε κεχαριτωμένη, ἡ ἡ εὖος

φιλοβουλίαν, ἡ παρθεσία φοβερά, τ' εὐλιχρινὴ καρδία Θεοτόκην ὁμολογησάντων σε. χαῖρε κερσετωμένη, ἡ Φιλάνθρωπον δεσποτῶν ὑπὸ κρινῶν ἔχουσα τῶν ἀνθρώπων κυοφορήσασα σωτηρίας. χαῖρε κερσετωμένη, Χριστιανῶν ἀποστόλων θαυμαστὴν ἡ δύσμπάθου καταφύγιον, καὶ πάσης μεγαλουργοῦ κακιοῦς ὑψιότερον ἑστέ. ἀλλὰ ταῦτα μὴ ἡμεῖς οἱ ἐλάτριοι, ὡς τῆς Θεοπύθου γραφῆς μεμαθηκότες, πρὸς τὴν οὐράνιον νύμφην καὶ βασιλίδα καὶ Θεοτόκην, ἀναξίοις χείλεσι διελέγημεν. ἔλθωμεν δὲ λοιπὸν ἐπιπόθιοι, ὅτι τ' ἔνθεν τῆς Ἐρχαγγέλου Γαβριὴλ διαγγελισμὸν, καὶ ἀκούσωμεν τί πρὸς αὐτὴν τ' ἀμειπτον ἀφικόμενος διηγελεῖτο.

Ο Ἀγγέλως. Ἀκουε δεδύξασμένη· λόγους ἀποκρίφους Ὑψίστου ἀκουεῖδου συλήψῃ ἐν καρδίᾳ, καὶ τέξῃ υἱὸν καὶ καλέσῃ τ' ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν. ὅπλιζου λοιπὸν εἰς Χριστὸν πρόσοιαν· ἡλθον γὰρ διαφελίσασα σοὶ τὰ κρυφώδη, πρὸς καταβολῆς κόσμου.

Ἡ Θεοτόκος. Ἀπὸ πόλεως ἐμῆς καὶ πατρίδος, ἀνθρώπων ἀπὸ τῆς ἀουδῆς ἐμὸν κατάλιπε δαμάπιον μακρὰν ἀπόφυγε παρθύρων τῶν ἐμῶν, ὁ λαλῶν μοι, καὶ μὴ τοιοῦτον διαφελισμὸν τῆ ἐμῆ ταπεινώσει παρσέμει.

Ο Ἀγγέλ. Βουλῶν Ἐρχαγγέλου πληρῶσαι βουλόμενος, καὶ ἐλεῆσαι τ' πλανηθέντα ἄνθρωπον, ἄνθρωπος [ἡμόμενος] ὁ Φιλάνθρωπος, Φιλάνθρωπίας ἀγαθότητι γένομαι ἠυδοκῆσεν· καὶ τί λοιπὸν τ' ἐμὸν οὐ προσδέχῃ ἀσασμὸν, ἢ κερσετωμένη.

Ἡ Θεοτ. Βλέπω σε, νεανίσκε, τ' εὐμορφίας δ' ἀξιογράφισον κάλλος, καὶ ἔχουσα κτηρῶς τ' αὐγμῶν θεοειαν καὶ λόγους ἀκούω σε, οἷς ἔδεποτε ἀκήκοα, καὶ ἐν ὑποψίᾳ γίνομαι τάχα, ὅτι πλανήσῃ με παρσέμει.

Ο Ἀγγέλ. Γνωθὶ σαφῶς καὶ πιστῶς, ὅτι μάλλον ἐγὼ ἐκπλήξῃ γένομαι θεοειαν καὶ τοιοῦτον σε θεογράφισον κάλλος· καὶ βλέπων σε λοιπὸν, νομίζω δέξαι Κυρίου μου καταμυθάνειν.

Ἡ Θεοτόκος. Γλασθρῶν ὅσα ἐγὼν, ἠκούσα· καὶ ἔφην ὡς οὐδέποτε εἶδον τέλει· καὶ πῶς ὅσα ἐκπλήξομαι, ὅλη δὲ ὅλου σεύτρωμος γενεῖν, καὶ ὅτι μνηστῆρα δέχων κέκτημαι, καὶ ὅσα ἦσα μὲν ξένου δ' ἀκούων σεωομελεῖν.

Ο Ἀγγέλ. Δέξαι ἀφελίας γὰρ ἀξιάκου-

A rum ianua, teque sincero corde Dei Genitricem confitentium protectio tremenda. Ave gratiâ plena, quæ benignum Dominum, inque humanum propensiosem genus, pro humani generis communi salute peperisti. Ave gratiâ plena, Christianorum omnium mirabile, ac quod faciliè afficiatur, refugium; omnique magnificâ specie sublimius spectaculum. Verùm hæc quidem nos exilissimi, ex scripturâ diuinitus inspiratâ edocti, indignis labiis ad cœlestem sponsam, Reginamque, ac Dei Genitricem sumus prolocuti: nunc autem, desideratissimi, superest vt ad diuinam Archangeli Gabrielis salutationem veniamus, ac audiamus quid omni carentem reprehensione adiens, fausta afferret annunciationis.

B *Angelus.* Audi gloriosa: arcanos Altissimi sermones percipe: *Ecce concipies in utero, & paries filium, & vocabis nomen eius Iesum.* Te iam, vt aduenientem suscipias, accinge, veni enim vt tibi annuntiarem, quæ sunt abscondita, ante mundi constitutionem.

C *Deipara.* Abi ab vrbe ac patriâ meâ; ὁ homo, abi, citoque meum domicilium relinque. Procul à meis vestibulis au-fuge, qui mihi loqueris, nolique eiusmodi nuntium meæ perferre humili-tati.

D *Angelus.* Antiquum consilium implere volens, ac hominis errore decepti misereri, qui clemens ac misericors est, clementi bonitate fieri homo dignatus est: *Quid ergo iam tu gratiâ plena, meam non recipis salutationem?*

E *Deipara.* Video tuam, adolescens, omnium colorum gratis speciosæ formæ tuæ venustam speciem, ac figuræ radiantem adspectum: audioque ex te sermones, quos nunquam audiui; subitque suspicio, vt ne ad decipiendum adueneris.

E *Angelus.* Scias palam, animoque persuasum habeas, me magis te obstupuisse, cum tuam diuinis affusam gratiis pulchritudinem spectarem: ac te iam videns, mei Domini gloriam mihi videor adspectare.

E *Deipara.* Linguam, quam noueram, audiui: vidi faciem, quam nunquam videram; cur ergo tota prorsus contremiscens non obstupescam; quæ nimirum iustum habeam sponsum, nec omnino cum extraneo sermones miscere confueverim?

E *Angelus.* Suscipe nuntij gaudium di-

Annuntiatio-nis historia dramaticè enarrata.

Luc. i. v. 35.

gnum auditu, ac tibi congruentissimam laudationem: qui enim *ex te nasciturus est, Filius Altissimi vocabitur*: tuusque idem sanctificatus filius, exuperanti bonitate portabitur.

Deipara. Timeo, tremoque tuos eiusmodi sermones: ac existimo venisse, vt me tanquam Euam aliam decipias. At ego nihil Eux illi similis sum. Cur verò etiam puellam salutas, quam nunquam videris?

Angelus. Euangelizo tibi gaudij nuntium: euangelizo partum cogitatu maiorem: euangelizo excelsi Regis inenarrabilem aduentum. Fortè verò etiam, quam purpuram tenes, regiam præsignat dignitatem.

Luc. i. v. 36.

Deipara. Ex quo mihi hæc annuntias, nec annuntiare desinis, dicam tibi iam, non habere me fidem eiusmodi tuo nuntio. Venisti enim vt Virginale meum decus extingueres, meoque sponso molestiam faceres.

Angelus. Zacharias Propheta, ac tuæ cognatæ Elifabeth charissimus coniux, certam te à tuâ reddet incredulitate. Ad eam ergo vade, vt ex illo noueris, quæ illi accidere.

Luc. i. v. 34.

Deipara. Par summè ingenuum, ac reprehensione carens, Ioachim & Anna parentes mei existunt: quis ergo eorum ego germen, culpæ maculam asciscam? Quis videat, ac certam faciat fidem, nihil Mariam lasciuè egisse?

Angelus. Cùm mei sermones suo tempore consummati fuerint, tunc mysterij incomprehensibilis virtutem intelliges: tunc meorum verborum euentum scies.

Deipara. Quæ ex domo & familiâ Dauid genus ducam, quomodò horrendis eiusmodi, ac cœlestibus sacramentis inferuire habeam? ac quomodò Iesum illum sanctum, qui sedet super Cherubim, suscipere valeam?

Angelus. Thronus Dei baiulus, regalique cœlestis Regis sella appellaberis; quòd Regina ac Domina, Regisque terreni filia; regiâque specie, ac maiestate prædita sis.

Deipara. Quâ ego ratione thronus efficiar Altissimi, tu mihi expone, qui me alloqueris, quòue modo intrectabile illud sole splendidius lumen, caro lutea contrectatura sit. Quæ, Adolescens, nuntia prædicas, impossibilia existunt.

Angelus. Quorsum, quamobremque, ac quâ gratiâ, meo tandiu nuntio in-

σον, καὶ ἐγκώμιον ὃ σοὶ παρεπωδέσατον. ὁ γὰρ ἐκ σοῦ πικτόμηνος, υἱὸς Υἱοῦ κληθήσεται, καὶ υἱὸς σου τῆ ἡλιασμήνης ὑπερβολῆ χρηστότητος βασιλεύσεται.

Η Θεοτ. Δέδωκα καὶ τρέμω σου τοὺς τοιούτους λόγους· καὶ ὑπολαμβάνω, ὡς ἄλλω Εὐαν πλαῆσαι με πρὸς ἀγέληνας. ἐγὼ δὲ, ὅτι εἰμι κατ' ἐκείνῳ. πῶς δὲ καὶ ἀπαύξουαι χέριω, ἢ ὅτε ποτε ἐθεάσω.

Ο Αγγ. Εὐαγγελίζομαι σοὶ χάρις θιαγγελία. θιαγγελίζομαι σοὶ τόκον ἀεινότητων. θιαγγελίζομαι σοὶ προοσίαν ὑψηλοῦ βασιλείως ἀεικδιήγηση. τάχα δὲ καὶ ἡ κατέχης πορφύραν, πορφυρῶν νεί θ βασιλικὴν ἀξίωμα.

Η Θεοτ. Ἐπειδὴ ταῦτα μιλῶς μοι, καὶ μνηνῶν οὐ παύη, λέξω σοὶ λοιπὸν, ὅτι οὐ πιστεύω σε τῆ τοιοῦτον θιαγγελισμὸν· καὶ ὅτι ἔξουθενήσαι ἡλθεθς ὃ πρὸς γενεὴν μου ἀξίωμα, καὶ λυπήσαι τῆ ἐμὸν μνησῆσαι.

Ο Αγγ. Ζαχαρίας ὁ παροφῆτης, καὶ παροσφιλιθς τῆ συγγενίδος σε Ελισάβετ, ἔξ ἀπιστίας πληροσφορήσῃ σε. παρὸς ἐκείνῳ οἶω πορβύθητι, ἵνα μσθθης ἔξ ἐκείνου τὰ ἐκείνω συμβησὸνδρα.

Η Θεοτ. Ζῶντες θύημεσάτον καὶ ἀμεμῶτων, Ιωακείμ καὶ Ἄννα οἱ ἐμὸν γενεὶς τυγαχθούοισιν· καὶ πῶς ἐγὼ τοῦτων γήνημα, ὅτι μωμον γήησμοσθ. τίς ἰδῆ καὶ πληροσφορήσῃ ὅτι Μαρία ὅτι ἡτάκθησεν.

Ο Αγγ. Ηνίκα τελεθῶσιν οἱ λόγοι μου εἰς τῆ καρὸν αὐτῶν, τότε σωθήσθς τῆ ἀκαταλήτῳ μυσθίου τῆ δυνάμιν. τότε γνώσθ, τῶ ἐμῶν ῥημῶτων τῆ ἐκθασιν.

Η Θεοτ. Η ἔξ οἴκθ καὶ παρῆας Δαβὶδ καταρμηθῆ, πῶς τοῖσθ φρικτοῖς καὶ ἐπαρῆνοῖς ἔξουπρηρεθῶ μυσθίοις, καὶ πῶς Ἰησῶν τῆ ἄγιοι, τῆ ὅτι τῆ Χερσθίμ κατῆζόμηνον, ἐγὼ πῶς ὑποδέξασθαι θυνήσμοσθ.

Ο Αγγ. Θρόνος θεοθάσασκος, καὶ βασιλικῆ κατῆδρα τῆ ἐπαρῆνῆς βασιλείως κληθῆσθ, καὶ ὅτι βασιλιασα καὶ δέασσιν, καὶ βασιλείως ὅτι γείθ θυγατῆρ τυγαχθῆς, καὶ γηρακτῆσθ ἔχθς βασιλικὸν.

Η Θεοτ. Θρόνος Υἱοῦ ἐγὼ πῶς γήησμοσθ, ἐρμῆνθσὸν μετ' ὀραθῶν μοι καὶ πῶς ὃ ὑπὸ ἡλιον φῶς ἐκείνο ὃ ἀψηθῆσθ, ψηθῆσθσθι ὅρξθ πηλίθν. ἀμῆθδρα κηρῆθῆς νεανίσθθ θιαγγελία.

Ο Αγγελθ. Ἰνα τί, καὶ ἀρῆ τί, καὶ τίνοσ ἐνεκει τὸν ἐμὸν θιαγγελισμὸν ὅτι ποσῶτον

ἠπίσησας, δεδοξασμένη· καὶ μέγρι πίνος οὐ πει-
θαρχεῖς εἰς τὸ εἶς οὐρανοῦ σοι πεμφθέντα ἀγγέλον.
οὐκ εἶμι γὰρ ἐγὼ ὅτι εἶαν πλαγήσας.

ΗΘεοτ. Ἰδὼν σου πῶς πολυσημῆτισον ὄψιν,
καὶ ἠκρυσά σου τὰ πολυταύμασα ῥήματα, ἀπὸ
σοῦ εἰς ποτὲ ἀκήκουε· καὶ εἶχ' ἔτι τοῦ οὐ δυνάμει
ποιοῦτον δι' ἀγγελισμὸν ἠποδοξάσασθαι.

ΟΑγ. Καὶ εἰ μέρφῃ μου καταπλήθει σε,
οἶδα ὅτι τὰ ῥήματα τῆς σῶματός μου, ὡς ἔξενά
σοι ἠγούσονται· καὶ μακαρίστ' σε λοιπὸν ὁ οὐρανόσ καὶ
ἡ γῆ.

ΗΘεοτ. Κατὰ τὴν γνώσμεν τῆτο, ὅτι ἔσαι τε-
λείωσις ἢ πῶς ἠπὸ αὐτῶ ἠγοιμήσις, καὶ ὅτι πῶρθε-
νος ἀγαλάμειτος ἐγὼ τυγχάνω, καὶ ἄσμος ἡδυ-
παθείας οὐκ ἔστι ἐν ἐμοί. δούλη γὰρ εἶμι τῆ Κυ-
ρίου τῆ ποιήσαστός με.

ΟΑγ. Λέξω σοι τρανάς, ὅτι καὶ Ελισάβετ
ἡ συγγενής σου, καὶ τὸ κερσὸν τῆτον, ἕϊόν ἐν γήρει
πέξεται· καὶ πολλοὶ ὅτι τῆ ἠγούσῃ αὐτῆς γάρησονται
καὶ θαυμάσονται· κληθῆσεται γὰρ ὄνομα αὐ-
τῆς Ἰωάνης.

ΗΘεοτ. Λάβε δόματα πῶρ ἐμοῦ, ἔξόστ' α
ἀπὸ ἐμῶ ὀραλῶν μοι. καὶν τε γὰρ ἀγγέλος τυγχά-
νεις, καὶν αἰθροπος, μὲν ἀληθείας τῆτο οὐκ ὅτι-
σαμει ἀγγέλον θαυρά ὡ γήματι, καὶ ἀρ' αθροπον κα-
τηροῦσ τὰ βλέμματι.

ΟΑγ. Μὴ γὰρ εἰς τὰ ἀγα τῆν ἀγίων τυγχά-
κουσα, οὐκ ἔωραχάς με, διλογημένη; ἔωραχάς με
λοιπὸν, καὶ τροφίω οὐκ ἔμης πυρίνης ἐδέξω χει-
ρός. ἐγὼ γὰρ εἶμι Γαβριήλ ὁ ἀπεπρωτός πῶρ-
σηκῶς ἐνώπιον τῆ δόξης τῆ Θεοῦ.

ΗΘεοτ. Μνηστει σάφρονα καὶ ἀγιον καὶ δίχμον
κέκτημεν, τεκτονικῶ ὅτισημῶ ὅτισι δῆρον· ἔ
διλαβοῦμεν τῆτον, ἵνα μὴ τύχη μὲν σοῦ τῆ ξένου
σιωομλοῦσθῶν καὶ μάλιστ' ἐμῶνας.

ΟΑγ. Νῦν ἠρξάμην λαλεῖν πλήρης εἶμι
ῥημάτων ἀγωνίων· λέξω σοι λοιπὸν, ὅτι ὁ Κύριος
μὲν σοῦ μέμει πικτεσθαι βασιλῶς βασιλέων, ἔ
βασιλεύει ὅτι τὸ οἶκον Ἰακώβ, καὶ τὸ βασιλείας
αὐτῆς οὐκ ἔσαι τέλος.

ΗΘεοτ. Νῦν ἡ ψυχή μου τῆτάσεται, καὶ οὐκ
οἶδα τί λογιόσμεν τῆ φειτῶ ὀπασίαν τῶν τῶν νο-
μίξω γὰρ ὅτι ἀληθεύοισι τὰ ῥήματα σου καὶ ἐκδοτον
ποιήσῃ με ὀϊωσήφ, εἰς χεῖρας τῆν τῶν ταυτα κρινόντων.

ΟΑγ. Ξένισομεν δεδοξασμένη, ὅτι ἀκμῶν δια-
ξίς με τὸ ἐκ ποσῶτων ὑψωμάτων εἰς σὲ τῶν ἀγῶ-
μῶν. ἐμὲ γὰρ ἔξεται μάλλον διλαβῶσ σε ὡς μητέ-

A credula fuisti, ὁ gloriosa? ac quandiu
non morem geres Angelo ad te de cœ-
lo misso? Nec enim ego sum qui Euam
decepi.

Deipara. Vidi tuam multâ specie ve-
nustam faciem; verbaque tua, multâ
plena admiratione, audiri, qualia ne-
mo audiuit unquam: quocirca non pos-
sum nuntium eiusmodi suscipere.

Angelus. Quanquam te mea percellit
forma; noui tamen fore, vt verba oris
mei, tibi gaudij causa futura sint: te-
que deinceps beatam dicent cœlum &
terra.

Deipara. Quomodò sciam consum-
manda esse quæ mihi dicis, quæ sim
virgo nesciens thalamum, ac carna-
lis voluptatis dedecore caream? Sum
namque ancilla Domini, qui creauit
me.

Angelus. Dicam tibi apertè, fore
vt etiam Elizebeth cognata tua per
hoc tempus filium pariat in senectute
suâ: multique gaudeant, ac admiren-
tur in eius natiuitate: Vocabitur enim
nomen eius Ioannes.

Deipara. Acceptis à me muneribus,
discede à me, qui me alloqueris: siue
namq; Angeluses, siue homo, haud re-
uerâ scio. Habitu Angelum video, af-
pectuque hominem considero.

Angelus. Nunquid verò cùm in San-
ctis sanctorum esses, non vidisti me, ὁ
benedicta? Planè vidisti, exque igneâ
meâ manu cibum accepisti. Ego enim
sum Gabriel, qui semper assisto in conf-
pectu gloriæ Dei.

Deipara. Sponsum habeo castum, san-
ctumque, ac iustum, fabrilem doctum
artem: eumque timeo, vt ne tecum,
qui extraneus sis, inueniat miscentem
sermones, atque id maximè sine ar-
bitris.

Angelus. Nunc cœpi dicere; plenus
sum æternorum verborum: dicam dein-
ceps: Dominus ex te nasciturus est; Rex
ille regum, regnabitque super domum Ia-
cob, & regni eius non erit finis.

Deipara. Nunc anima mea turbata est,
nec scio quid terribilem hanc reputem
visionem. Puto enim vera fore tua ver-
ba; ac Ioseph me traditurum in eorum
manûs, qui hæc iudicant.

Angelus. Nouum videtur, ac stupore
dignum, ὁ gloriosa, quòd me adhuc, à
tantis celsitatibus ad te nuntium, ha-
beas suspectum: me enim magis, vt Dei
futurâ Matrem te reuereri oportet, re-

Ratio Patri-
bus inculcata,
dilatè incul-
patè assentus
à Mariâ.

Luc. 1. v. 32.

giamque tuam horrere ac stupere dignitate m.

Deipara. Sunt ergo noua, ac plena stupore, quę nuntias: aduentusque tuus, sermones tuos prodit, ac mores: Venisti enim in meas ædiculas, ac adisti, cū nihil præmonuisses: vt ancillam fortè reputās, non vt Dominam.

Angelus. Tota prorsus munda, omnique carens reprehensione, miror vt tandiu meis verbis incredula sis, ô gratiā plena. En Rex glorię, vt puto, adhuc loquente me, in te Reginā inhabitauit.

Deipara. Qui viri expertem Virginem salutas, taliaque verba inuptę puellę ingeris, omninò nosti quid res habeat: quando nimirum, ac vnde, & quomodò mihi iam erit istud, quoniam virum non cognosco?

Luc. i. v. 34.

Angelus. Spiritus sanctus superueniet in te, & virtus Altissimi obumbrabit tibi: Ideoque quod nascitur, Sanctum, vocabitur Filius Dei. Ne timeas Maria, inuenisti enim gratiam apud Deum.

Deipara. Venisti de cęlo sacramentum allaturus multis dubiis implicatū; ac Spiritūs sancti mihi pollicens aduentum: Quĩ verò non magis huic tuę nouę annuntiationi fidem abnegem; cedo tu, qui me alloqueris?

Angelus. Abiice Virgo mentem incredulam: iam enim, vt puto, consummati sunt sermones mei; tuusque vtetus tumorē portat; ac nisi per te steterit, nõ erit impossibile apud Deum omne verbū.

Luc. i. v. 36.

Deipara. Germen sum Daudicā radice ortum, timeoque ne quomodò mihi quoque alieni cubilis inexpectatum superueniat opprobrium: meque iam Sacerdotis sancta lamina prodar.

Angelus. Saluatorem Dominum enixura es, ac vnum Trinitatis viuificę; erisque mundo gaudij causa inefabilis; qualis vtique, nullus Angelus, vel homo auctor vnquam fuit: & erit nomen tuum benedictum.

Deipara. Dic quęso, iuuenis, quomodò Saluatorem, vt dicis, enixura sum. Planè in stuporem vertunt, intellectrices pariter Angelicas virtutes, Archangelorumque, ac multis oculis præditorum flammeos ordinum principatūs, quę fausta annuncias.

Angelus. Oblectamentum, ac planè dulcedo sunt, quę loqueris, ô gloriosa: quamobrem etiam tibi dicam: Non ex volūtate carnis, sed ex volūtate diui-

Α οσ Κυρίου μου μέλλουσα μ' εσεσθαι, & τρέμειν σε ὁ βασιλικὸν ἀξίωμα.

Η Θεοτ. Ξενισμὸς οὖν εἰσὶ τὰ σὰ θ' ἀγαθ' ἔργα. καὶ ἡ ὀπίσθια σου δημοσιῶς τοῖς λόγοις σου, καὶ τοῖς ἔργοις σου. ἦλθες γὰρ εἰς τὸ ἐμὸν δαμάτιον, ἀμνηνυτὴ πλησιάσας μοι. πᾶσα ὡς παιδίσκῃ, καὶ οὐχ ὡς δέσποινῃ λογισάμενος.

Ο ΑΓ. Ολη δ' ὄλου καταρᾶ καὶ ἀμεριπτος τυφλόμενος, θαυμάζω πῶς ἐπὶ ποσοῦτον τοῖς ἐμοῖς ἠπίσθησας ῥήμασιν, ἡ κεχρητωμένη. ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς τ' δόξης ὡς λογίζομαι, ἐπὶ λαλοῦντος μου, ἐν τῇ σὴ βασιλίδι ἐνώκησεν.

Η Θεοτ. Ο πρῆτον ἀπειρανδρον ἀσπαζόμενος, καὶ κέρως ἀπειρήγαμον ποιαῦτα φητέο- μένος, ὁ ἀληθὲς οἶδας. ὁ, πότε, καὶ πόθεν, καὶ πῶς λοιπὸν ἔσαι μοι τῆτο, ἐπεὶ αἶδρα οὐ γνώσκω.

Ο ΑΓ. Γνεύμα ἀγιον ἐπελθύσεται ἐπὶ σέ, καὶ δυνάμεις Ὑψίστου ἐπιτοκιάσθ σοι. δὲ εἰ δὲ γυνώμενον ἀγιον, κληθήσεται ὑὸς Θεοῦ. μὴ φοβοῦ Μα- ριὰμ, ὄφρες γὰρ χάριν παρὰ τῶ Θεῷ.

Η Θεοτ. Πολυζήτητον μυσηειον ἦλθες ἐξ οὐρανοῦ κομιζόμενος μοι. καὶ Πνύματος ἀγίου προσειδῶ ἐπαγγελλόμενος μοι. καὶ πῶς μὴ πλεῖον ἀπίσθησω τῆτον σου τ' παρὰ δόξαν θ' ἀγαθ' ἔργον. λέγε μοι ὁ θαλῶν μοι.

Ο ΑΓ. Ρίλον τ' ἀπίσθη γνώμῃ πρῆτε. ἰδοὺ γὰρ ὡς ἐμοῖ δοκεῖ, ἐτελέσθησθε οἱ λόγοι μου. καὶ ἡ κριλία σου, ὄγκον βασιάζει. καὶ εἰ μὴ βούλει, σὺ ἀδυνατήσθ παρὰ τῶ Θεῷ πᾶν ῥήμα.

Η Θεοτ. Ρίξης Δαβιδικῆς βλάσημα τυγ- χρώω, καὶ δέδοικα πῶς ἐπέλθοι κάμοι κίτης ἀλλο- τείας ἀπεροδύκτητος ἐξουθενισμὸς. καὶ φανερώσθ μοι λοιπὸν ὁ πάπαλον τῆ ἱερέως ὁ ἀγιον.

Ο ΑΓ. Σωτήρα τῆξεις τ' Κύριον, τ' ἕνα τ' ζωαρχικῆς τειάδος, καὶ χαρὰ τῶ κόσμῳ παρ' ἐξ- νήσθς ἀεκκλήτητον, ἡ σὸς εἰς σὸ δέποτε ἀγγέλων ἡ αἰθερόπων παρ' ἐξένησεν. εἰ ἔσαι ὁ ὄνομα σου θ' ὄλορημῶν.

Η Θεοτ. Σωτήρα ὡς λέγης " ὅτι τῆξομαι, λέ- ἰσ. ἔξο μοι νεανίσκε. ξενίξει γὰρ ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀπέλων νοεράς δυνάμεις, καὶ ἄρχαγγέλων τῶ φλοθράς, καὶ πολυομμάτων παξιαρχίας, τὰ σὰ θ' ἀγαθ' ἔργα.

Ο ΑΓ. Τέρψις καὶ δ' ὄλου γλυκεσμός ἐστὶ τὰ ῥήματά σου, δεδξασιμένη. καὶ ἀφ' τῆ- τό σοι λέξω. ὅτι σὺ ἐκ θελήματος ἄρχης, ἀλλ' ἐκ θελήματος Θεοῦ, καὶ ἐξ ἐπιφοιτήσεως

τῆ ἀγίου Πνεύματος, ἡ σὴ κυφορεία γνή-
σεται.

Η Θεοτ. Τίς πληροφορήσῃ τὸ Ἰωσήφ, ὅτι οὐκ ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἀλλ' ἐξ ἔπιφοιτήσεως τῆ ἀγίας Πνεύματος ἐγὼ συλλήφομαι· καὶ ὅτι ἐκ τῆ αἰάτης οὐκ ἠκούσθη ὅτι πῦρθενος ἀπειρανδρος βρέφος τέτοκεν.

Ο ΑΓΓ. Ὑπὸ τὸ σὺν δὲ πλανητῶν καταβύξε-
ται πῶς γῆρος ἀνδρῶπων, ἐ πᾶσα γλώσσα πη-
λίμη μακα εἰσήσε· καὶ λαληθήσεται τὸ ὄνομα σου
ἐν πάσῃ γῆρα, καὶ γῆρα, ὅτι εἰς τῆ σὴ Κύριος τὸ
Φῶς τῆ κτίμου μέλλῃ τίητασθαι.

Η Θεοτ. Ηλίμη τυγχάσασα, καὶ ἐκ γῆς πῶς
γῆρῶν ἐχούσα, πῶς καταβύγη ἀνδρῶπων γῆρος
εἰς ἐμέ καὶ πῶς Χριστὸν τὸ Φῶς τῆ κόσμου ἐναγ-
καλίσομαι· καὶ πῶς ὁ ἥλιος ἐκφῶς ὁ ἀδύτος, ὑπὸ
τῆ νοητῆς σελήνης βασιλεύεται.

Ο ΑΓΓ. Φασηρὸν ἀνάλαβε βλέμμα δεδουξασ-
μένη οὐρανόσ γδ μέλλῃς γῆρασθαι, καὶ ναὸς τοῦ ἁγ-
ρητος, καὶ σκηνὴ Θεοῦ ἐμφυτος· ἐπὶ τὰ σερραμα-
των ὑψηλότερος τε καὶ ὑψηλότερος καὶ θαυμασιώ-
τερος.

Η Θεοτ. Φείπω τῆ πῶς δόξου τῆ ξένης μου
λαχίας τὰ ἐγκλήνια· ὕλασθαι δὲ καὶ τὸ Ἰωσήφ,
καὶ τί λοιπὸν συμβήσεται οὐκ οἶδα· συμφέρῃ μοι
οὖν, εἰς τὸ οἶκον Ζαχαρίου ἀπελθεῖν, πῶς πῶς
ἐμὴν σὴ γῆρα.

Ο ΑΓΓ. Χριστιανῶν ἀπόπτων γῆρῶν κρινὸν
ἰλασθῆιον· ἐ εἰς τῆ πο πάλιν, ὅτι φέγγομαι σοι· τὸ
πῶς πῶς φωνῶν, καὶ φεγγῶν· ὁ Κύριος μὲν
σοῦ· ὕλασθαι σὴ ἐν γῆρα, καὶ ὕλασθαι ὁ
καρπὸς τῆ κτίσεως σου.

Η Θεοτ. Χαρεκτῆρα φέρουσα βασιλικὸν,
ἐ εἰς τὰ βασιλῆα τῆ ἐμῆς Βηθλεὲμ πηλῶσασα,
καὶ εἰς ἀγία ἐκ παρθένου ἀμέμπτως εἰς πῶς φασα·
καὶ πῦρθενος λοιπὸν τυγχάσασα, πῶς ἐγὼ μήτηρ
ἀκρίσω τῆ παιδὸς μου.

Ο ΑΓΓ. Ἰηλαφῆσας ὁ Ὑψιστος ὄλον τὸ κέσμον,
καὶ μὴ ὕρων ὁμοίαν σου μητέρα, πῶς πῶς ἐκφῶς
ὡς ἠθέλησεν ὡς ἠδούκησεν, ἐκ σοῦ τῆ ἠγιασμένης,
ἀνδρῶπων εἰς φιλανδρῶπων γῆρῶν.

Η Θεοτ. Ἰάλλουσα ἀνέσω τὸ Κέριον, ὅτι ἐπέ-
ελεψὸν ὅτι τὸ ταπεινώσιν τῆ δούλης αὐτῆ· ἰδὸν γδ
ἐπὶ τῆ νῦν μακαριοδοί με πᾶσαι αἱ γῆρα· καὶ
λαὸς ὁ τῆ ἐπιάν, διωκεῖς ἐπανέσθ με.

Ο ΑΓΓ. Ὁ πῦρθενε χαρεῖς ἐπουρανίε πῶς
ξενος· τερπνὸν καὶ θαυμασὸν οἰκηθῆιον, καὶ

Annuntiatio. nā, ac aduentu Spiritūs sancti erit tuus
partus.

Deipara. Quis Iosephum, certio-
rem faciet, non ex viri me voluntate, sed ex
Spiritūs sancti illapsu concepisse? siqui-
dem à sæculo inauditum est, virginem
inuptam peperisse.

Angelus. Sub tuæ misericordiæ visce-
ra humanum omne confugiet genus;
Iuteaque omnis lingua beatam te di-
cet; ac nomen tuum in omni generatio-
ne & generatione celebrabitur; quòd
per te Dominus, lumen illud mundi, sit
nasciturus.

Deipara. Qualis ego ac quanta existo;
cumque ex terrâ ortum habeam, quo-
modò fiet vt vniuersum humanū genus
ad me confugiat? ac quomodò Chri-
stum mundi lumen vnus complectar?
quomodò autem Sol ille occasum nes-
ciens, ab spiritali Lunâ portandus est?

Angelus. Serenum lætumque assume
vultum, ô gloriosa: Fies namque cœ-
lum, ac templum Dei capax, taberna-
culumque Dei animatum; septem fir-
mamentis capacius pariter, sublimius-
que, ac mirabilius.

Deipara. Horreo noui mei partūs inu-
sitata encænia: timeo autem etiam Io-
sephum, nec scio quid iam mihi eue-
niet. Operæ ergo mihi pretium est, vt
in domum Zachariæ ad cognatam
meam vadam.

Angelus. Christianorum omnium effi-
cietis commune propitiatorium: ideo-
que rursus congruam tibi acclamo vo-
cem, Gratiâ plena: Dominus tecum; be-
nedictatu in mulieribus; & benedictus
fructus ventris tui.

Deipara. Quæ regiam feram speciem,
fuerimque nutrita in meæ regiâ Beth-
lehem, ac in Sanctis à puero sine crimi-
ne, honesteque vixerim, simque hacten-
us virgo, quomodò mater audiam mei
Filij.

Angelus. Scrutatus diligenter Altissi-
mus mundum vniuersum, nec similem
tui matrem inueniens, omninò vt vo-
luit; vt beneplacitum fuit, ex te sancti-
ficatâ, pro illo suo in humanum genus
propensiori affectu, homo fiet.

Deipara. Psallens Dominum lauda-
bo, eò quòd respexerit humilitatem an-
cille sue: Ecce enim amodò beatam me
dicent omnes generationes: populusque
Nationum iugiter laudabit me.

Angelus. O Virgo, cœlestis causa gau-
dij: delectabile admirandumque domi-

Luc. i. 7. 18.

Luc. i. v. 48.

cilium, ac mundi vniuersi propitiatorium; sola verè in mulieribus benedicta, ad mysticum iam secretioremque, Christi aduentum præparare.

Deipara. O iuuenis, cœlestis paranymphe gaudij; qui ex incorporeis, ac beatis Spiritibus venisti, ac cum luto fabularis; quandiu te feram, quandiu verò non hos sermones defines loqui? *Ecce ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum.*

Atque hæc quidem omni digna laude, ac beata Virgo; seu his quoque mystica magis, atque congrua differebat: Verùm si lubet, desideratissimi, etiam audiamus quid ad eam Ioseph ille iustus loqueretur.

Ioseph. Immaculatam accipi te è domo Domini; teque virginem impollutam domi reliqui: quid hoc ergo quod nunc video; matrem inexpectatò, non virginem? dic Maria; mihi citò quid res habeat, edicito.

Deipara. Immaculatam, vt ais, me domi reliquisti; rursusque, puto, impollutam me inuenisti: quippe quæ ab infantiâ oderim tunicam carnis fordibus inquinatam: ac in quâ ne vestigium vllum turpis libidinis sit.

Ioseph. Time Maria tribunal iudicis, seuerum, inquam, illud concilium: Iudæorum nimirum Synagogæ, quod decipi nequit, iudicium; mihi que palam edicito; ne me celaueris, quæ sunt euentura.

Deipara. Tribunal ac iudicium incommutabile futuri æui, ô Ioseph, time, vbi ipsi quoque tremunt Angeli, qui nunquam peccauere: de terreno autem rege ac tribunali, nulla tibi sit ratio.

Ioseph. Scriptum est in lege Moyfi hoc modo: *Si quis inuenerit virginem, & vim faciens concubuerit cum illâ, dabit homo ille patri puellæ quinquaginta didrachmata: Quid ergo ad hæc facies?*

Deipara. Scriptum est in Prophetis: *Dabitur signatus liber viro scienti literas, & dicet: Non possum illum legere: certè enim vt puto, prophetia hæc de te dicta fuit.*

Ioseph. Prode Maria, meæ domûs infidiatorem: produc in medium cum, qui stuprum fecit, vt fabriligladio eius auferam caput, eò quòd ille meos probro affecerit canos; sitque futurum, vt me deinceps duodecim tribûs Israël subsannent.

τῆς κέσμου παρτὸς ἰασηλιον, ἡ μὲν κτ' ἀλήθην ἐν γυναιξίν διλογημένη, ἐτοιμάζει λοιπὸν εἰς μουσικῶν Χειρῶν πρόοισιν.

Ἡ Θεοτ. Ω νεανίσκε γράς ἐπουρανίου πρῶξενε· ὃ δὲ ἀσωμάτων πρῶξα γυόμνος, καὶ πηλῶ δὲ φλεγρόμνος· ἕως ποτε αἰέξομαι σου· ἔμεγλις πίνος οὐ καταπαύσῃς τοὺς λόγους σου. ἰδοὺ ἡ δοῦλη Κυεῖς, γυοῖτό μοι κτ' ὁ ῥήμα σου.

Καὶ ταῦτα μὲν, ἡ πρῶμυκτος καὶ μακαρία πρῶξένος· ἡ καὶ τὰ πύτων μουσικώτερα καὶ ἀρμολιώτερα, εἰκότως διελέγετο· ἀλλὰ ἀκρύσωμην λοιπὸν ὅτι πόθηται εἰ βούλεσθε, τί καὶ πρῶξ αὐτῶν ὁ δίκμος Ἰωσήφ ἔλεγμα.

Ὁ Ἰωσήφ. Ασσιλόν σε πρῶξέβον δὲ οἴκην Κυεῖς, ἔπρῶξένον ἀμώλωτον κατέλιπόν σε ἐν οἴκῳ μου· καὶ τί τῶ τοῦ νῦν ὄρα, μητέρα πρῶξέλιπδα, καὶ ἔπρῶξένον τυγχάσσομ. εἰπέ μοι Μαρία· ὁ ἀληθὲς ἐν τάχ' λέγε μοι.

Ἡ Θεοτ. Ασσιλὸν κατέλιπας ὡς ἔφης ἐν οἴκῳ σε, καὶ πάλιν ἀμώμητον ἐγὼ λογίζομαι κατέτυχές με· ὅτι ἐκ παιδῶν ἐμήσῃσα τ' ἀπὸ ἁρῆς· ἐσσιλωμῶν χιτῶνα, καὶ ἴχνος ἡδυπαθείας ὅσα ἔσιν ἐμοί.

Ὁ Ἰωσήφ. Βῆμα τῆς δικασοῦς διαβλήθητι Μαρία· ὁ αὐσηθὸν βυλθυτήριον· σωμαγωγῆς τ' Ἰσδαυκής ὁ ἀπῶξά λόγισον δικαστήριον· καὶ λέξο μοι σαφῶς· μή ἀποκρύψῃς ἀπ' ἐμῆς τὰ συμβησοῦμνα.

Ἡ Θεοτ. Βῆμα καὶ κριτήριον ἀπῶξάλλακτον τῆς μῆνοντος αἰῶνος διαβλήθητι ὁ Ἰωσήφ, ὅπου ἔαγγέλοι βέμμοισι, οἱ μηδέ ποτε ἀμῶρησῆτες· πρῶξ ὅτι ὅτι πρῶξ βασιλέως καὶ δικαστηρίου, ὅλως μή σοι μελέτω.

Ὁ Ἰωσήφ. Γέγραπται ἐν τῇ βίβλῳ Μοῦσέως οὕτως· ἐὰν τις ὄρη τ' πρῶξένον, καὶ βιασάμνος κοίμηται μετ' αὐτῆς, δώσῃ ὁ αἰθερὸς ἐκεῖνος ὅ παρ' ἡ νεανίδος πενήτηκοντα δίδραχμα· τί οὖν πρῶξ ταῦτα ποιήσεις.

Ἡ Θεοτ. Γέγραπται ἐν τοῖς πρῶξήταις, ὅτι δοθήσεται ὁ ἔσφραγισμένον βιβλίον ἀνδρὶ εἰδοτὶ γράμματα, ἔρεῖ· οὐ δύναμαι ἀναγῶναι αὐτὸ, τάχα οὖν ὡς ἐμοί δοκεῖ ἡ πρῶξητεία αὐτῆ, πρῶξ σοῦ ἐλέγη.

Ὁ Ἰωσήφ. Δημοσίβουσον Μαρία τ' ὅτι βουλοῖ τ' ἐμῆς οἰκίας· ἀγαγε εἰς μέσον τ' ἀπακτήσῃματα· ἵνα ξίφα τεκτονικῶν τ' ἐκείνου κεφαλῶν ἀφελῶ, καὶ ὅτι ἐκεῖνος τ' ἐμῶν ἡπίμωσε πολιαί, ἔμυκτηρήσει με λοιπὸν ἡ δωδέκαφυλος τῆς Ἰσραήλ.

Luc. 2. v. 38.

Mariæ ac Ioseph dialogismi, vbi is prægnatema inuenisset.

Deut. 22. v. 28.

Isai. 29. v. 11.

Η Θεοτ. Δίχσιος εἶ, ἔ ἀμειψίος τυγχά-
νεις· καὶ εἰκότως ὁ Θεός μου ἀποκαλύψι σοι τὰ
ἐμοὶ συμβεησόμενα· ἔ δειξί σοι καθ' ὕπνον, ἔ ὄν
λέγεις ἐπίθετον. ἐγὼ γὰρ εἶς ὁ ἕως ἐκείνου οὐκ
εἶθισα ἀγεσθαι.

Ο Ιωσήφ. Εξίθι τῷ οἴκου μου ταχὺ, καὶ παρὲς
τὸ νέον ἐρασην ἀπήρησι· οὐδέ φάσκει σε ἀπὸ
τῆ νύκ· οὐ φάσκει ἀρτον τραπέζης ἐμῆς, κα-
θότι λυπὴν καὶ δεισμονίαν ἀπὸ γαστρίδος, ταῖς ἐμῆς
ἠπίμωνας πολιῆς.

Η Θεοτ. Εκδέξαι μικρὸν Ιωσήφ, καὶ μὴ ξε-
νώσῃς με λέξαι τῷ οἴκου σου· καθότι ξενιτεύειν
οὐκ εἶθισα, καὶ οὐκ ἐπιγινώσκω δειξί ἢ ἀρε-
σῆ· ἔ ποδ' λοιπὸν πορδύσσομαι οὐκ ἐπίσταμαι, ἢ
παρὲς τίνα καταφύξομαι.

Ο Ιωσήφ. Ζωῆς ἔ θανάτου μεταξὺ τυγχά-
σα, λέγε μοι Μαρία ὅ ἀληθές· τίς ὁ θηρόσας
με· φανέρωσόν μοι τὸ μὲν σοὶ στωομιλήσαστα.
ἐρμώθισόν μοι ὅ ἐκείνους ἀξίωμα· λέξον μοι
ποιῆς πόλεως ἐτύγχανεν, ἵνα ἐκεί πορδύθεις
δεισθηνίσω αὐτόν.

Η Θεοτ. Ζῆ Κύριος, ὅτι καθαρὰ εἶμι, καὶ
ἀνδρα οὐ γινώσκω· ὁ γὰρ φανεί μοι ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,
ἀγγέλου Κυρίου ἡσάρχη, ἀνδρασπορημαθίαις
καὶ μετ' ἀλαθείας ὡς ἀπὸ δεισθίματος δειξίτατο.
ἔ ἴσατο, ἔ οὕτως ἠρέμα τῇ ἐμῇ ταπεινώσῃ διε-
λέγετο.

Ο Ιωσήφ. Ἡξεί ἐπὶ σοί· ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἐμοὶ
τὰ ἥροντι, κλεψιγαμίας ἐγκλημα, καὶ δεισ-
μός ἀπεσδύκητος ὡς τῶν αὐτῶν κρινόντων·
ἔ ἐλέγξῃ λοιπὸν ἀμφοτέρους, εἶ ἔ μὴ βουλό-
μεθα, ὅ ὕδωρ τὸ ἐλέγξω.

Η Θεοτ. Ηκούθη σοι ὅτι ἔ Ελισάβετ, ἢ τῆ
Ζαχαρίας, καὶ σφενίς μου, καὶ τὸ καθὼν τῆτοι, πο-
φήτω καὶ παρὸδρομον πρὸ ἐλπίδα σινέλαβεν.
εἶ μὴ γὰρ παρὸφῆτης ἐτύγχανεν, οὐκ αὖ δειξί τῶν
σκιρτημάτων παρὸσκέως, τὸ ἐν ἐμοὶ κρυπτόμενον
Κύριον.

Ο Ιωσήφ. Θαυμάζω ἐπὶ σοί, καὶ σφόδρα κα-
ταπλήτομαι· καὶ οἶδα ὅτι δεισθίμα γέγονας τοῖς
ἡοῖς Ἰσραὴλ, καὶ δεισθίμα με Ἀδωνά Κύριος, ἀνθ'
ὧν πρὸελαβόν σε δεισθίμα Πνύματος, ἔ δεισθίμου
κατοικηθίαις εἶς τήρησιν, ἔ πρὸθῆνον σε οὐκ ἐτή-
ρησα.

Η Θεοτ. Ολίγωρος ἡμέρα κατέλαβέ με, καὶ
μέμφις δεισθίμας ἐπῆλθεν μοι· ἔ δεισθίμας μνη-
σθῆς μου κατεπεύχῃ με· ἔ κυοφόρησις παρὸδ'
Deipara. Iustus es, ac sine crimine:

ac verisimile puto, vt Deus meus tibi reuellet, quæ mihi euentura sunt; ipsumque in somnis ostendat, quem insidiatorem dicis. Ego enim non consueui ad illius celsitatem prouehi.

Ioseph. Citiùs excede domo, atque ad nouum amatorem abi. Amodò non alam: non comedes mensæ meæ panem, eò quòd tristitiam probrumque, loco gaudij, canis meis intuleris.

Deipara. Modicùm, ò Ioseph, expecta, nec me occultè à domo tuâ amandaueris; eò quòd non moris sit peregrè diuersari, nec sciam neque ad dexteram, neque ad sinistram: nec planè nouerim quò iam eam, aut ad quem confugiam.

Ioseph. Quæ vitæ ac mortis media posita sis, mihi Maria edicito quid res habeat. Quisnam ille sit, qui me est deprædatus. Declara mihi eum, qui tecum est congressus. Expone cuiusnam ille existat dignitatis: dic quâ sit ortus ciuitate, vt eò me conferens, hominem ad nihilum redigam.

Deipara. Viuit Dominus, quia munda sum, & virum non cognosco: qui enim mihi apparuit, Angelus Domini, vt quidem arbitror, hominis habitu fuit: ac reuerenter modesteque velut ab spatio aliquo exurgens, stansque, sic meam submissè allocutus est humilitatem.

Ioseph. Veniet super te; quin & super me fene, violatarum nuptiarum crimen, inexpectataque spretio ab ijs, qui hæc iudicant: amboque deinceps coarguret, tametsi nolimus, redargutionis aqua.

Deipara. Audisti etiam Elisabeth Zachariæ coniugem, ac cognatam meam, circiter tempus hoc, præter spem Prophetam concepisse, ac Præcursorem. Nisi enim esset Propheta, haudquamquam exultando, Dominum in me absconditum adoraret.

Ioseph. Miror de te, ac vehementer stupeo; scioque latè nomen tuum filijs Israël celebratum esse; ac Adonai Dominus ad nihilum rediget, quòd à Spiritu sancto, exque sacro domicilio ad custodiam te accipiens, virginem non seruauerim.

Deipara. Tribulationis me dies comprehendit, exque suspicione mihi est impactum crimen: vrgetque sponsi inquisitio; ac accusat, quam prolem in

utero gesto; quique Angelus mihi dixit *Aue*, fortè absconditus est; nec iam scio quid cogitem.

Ioseph. Vidi tuum vteri priùs sanctificati partum, totusque omninò contremui. Nam rogo, quo te loco occultabo; ac vbi te prodam? quauè ratione Iudæorum concilium latere quam? Abi ergo à domo meâ; citò abi.

Deipara. Ecce pellis me, Ioseph, à tuâ domo, nec scio iam quò pergam. Reuertar in domum sacri sanctuarij; an ad parentes redeam? At quâ facie in eos aspiciam?

Ioseph. Quamquam taceam ego tuum peccatum, at lapides clamabunt: Sanctaque sanctorum exercitâ contestabuntur voce, quòd te ad custodiam à delecto eius acceperim Sacerdote, nec virginem tamen seruaucrim.

Deipara. Occultabo me deinceps in vnâ aliquâ speluncâ meæ Bethlehem, ac expectabo legitimum mei partûs tempus; sciamque quisnam ex me nasciturus sit. Fore enim spero vt Dominus respiciat humilitatem meam.

Ioseph. Dic mihi palam, quisnam ille peregrinus ac viator fuerit, qui in domum nihil indicando aduenit, velut quis explorator, præsertim meabsente, ac cum intra muros vrbs Nazareth non essem.

Deipara. Cum hydriam accepissem, vt irem ad fontem haurire aquam ad potum, ingressâ est vox silentiò in aures meas dicens: *Aue gratiâ plena: Dominus tecum.*

Ioseph. Num verò ex auditu concepisti? A sæculo non est auditum, vt virgo viri expers ex solâ verborum voce aliquando conceperit: nec patres nostri nobis annunciarunt, eiusmodi aliquid factum esse in diebus antiquis.

Deipara. Nunquid non scriptum est in Prophetis: *Quia virgo concipiet in utero, & pariet nobis puerum?* Num potes dicere Prophetas esse mentitos? iam falleris, ô Ioseph, nimisque infans.

Ioseph. Nunc Maria dicam, Eux te vestigia matris tuæ fuisse secutam. Verùm illa quidem paradisi domicilio pulsa fuit, quòd ei suffurranti aures aperuisset: tu autem à domo meâ tanquam rea exturbaberis.

Deipara. Nunc tanquam alienigena quidam, ac accusator congressus increpasti; non quasi Reginam alloqueris: clamque è ciuitate in ciuitatem per-

A μου κατηγορή με. Ἐὸς χαῖρε μοι λέξας ἀγγελὸς τάχα ἀπεκρύβη. Ἐτί λοιπὸν λογισμομα, οὐκ οἶδα.

Ο Ἰωσήφ. Ἴδον σου τὴν τέχνην ἢ ἄρην ἠγνισμένης νηδύος, καὶ ὅλος δι' ὄλου σιωπῆς γέγονα. Εἶπε γὰρ μοι ποῦ σε κρύψω, καὶ ποῦ σε φανερώσω. ἢ πῶς διωχόμεν λαθεῖν τὸ Ἰσραὴλ ἐν σιωπῆριον. ἀπόστη οὖν τῷ οἴκῳ μου. ταχέως ἀπόστη.

Η Θεοτ. Ἴδε δὴ ὡκείεις με τῷ οἴκῳ σου, ὦ Ἰωσήφ, καὶ ποῦ λοιπὸν πορεύσομαι οὐκ ἐπιγνώσκω. Ἐσπέρησάν αὖτε ἐν τῷ οἴκῳ τῆς ἱερῆς ἀγιάσεως, ἢ ἀπελεύσομαι πρὸς τοὺς γονεῖς μου; ἀλλὰ ποῖα παρῶσά περ ἀπενίσω εἰς αὐτοὺς.

Ο Ἰωσήφ. Καὶ ἐγὼ σιωπήσω τὸ ἀμύθημά σου, οἱ λίθοι κεκράζονται καὶ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων μεγαλαβαύσονται. καθὼτι πῆρέλαβόν σε εἰς τήρησιν ἐν τῷ ἐκείνῳ καταλελειμμένῳ ἱερέως, Ἐπῆρθένον σε οὐκ ἐφύλαξα.

Η Θεοτ. Κρύψομαι λοιπὸν ἐμῶντι, εἰς ἐν τῶν ἀπηλαγίων ἢ ἐμῆς Βηθλεέμ, καὶ εἰσδέξομαι νενομισμένον καθὼν ἐμῆς κυφορίας. καὶ μάτρω τίς ὁ εἶς ἐμοὶ μέλλον τίς τε ἀξ. λογίζομαι γὰρ ὅτι ὁ Θεὸς ἐτόξευται ἢ ταπεινώσιν μου.

Ο Ἰωσήφ. Λέξον μοι σαφῶς, τίς ἑσθῆρχεν ὁ ξένος καὶ προδότης ἐκείνος, ὁ εἰς τὸ ἐμὸν δημαπτον ἀμηνυτὴν ἑσθῆρχόμενος, ὡς τίς ποτὲ κατάσχετος, καὶ μάλιστ ἐμοὶ ἀπόντος, Ἐοὐκ ὄντος ἑσθῆρ τῆ πόλεως Ναζαρέτ.

Η Θεοτ. Λαβούσα τὴν κάλπην ἀπέειπα ἐπὶ τῷ ἐμῶντι πηλῶ ἀντήρησα ὑδωρ ὅπως πείωμαι, εἰσῆλθεν εἰς τὰ ὄτα μου φωνὴ σιωπηκῶς, τοιαῦτα λέγουσα. χαῖρε κεραιτωμένη. ὁ Κύριος μετ' σου.

Ο Ἰωσήφ. μή γὰρ ἐκ τῆς φωνῆς σιωπῆλαβες; ἐκ τῆς ἀγῆνος οὐκ ἠκούσθη, ὅτι ἀπὸ φωνῆς ῥημάτων ἐκυφορήσε πῆρθένος ἀπειρεσθδρος ποτὴ. ἔτε οἱ πατέρες ἡμῶν ἀνῆγγειλαν ἡμῖν ὅτι τοιοῦτον γέγονεν ἐν ταῖς δευκαταῖς ἡμέραις.

Η Θεοτ. Μὴ γὰρ ἐγέγραπται ἐν τοῖς ἑσθῆρταῖς, ὅτι [πῆρθένος ἐν γαστρὶ λήψεται, καὶ] παρδῖον ἡμῖν τεθήσεται; μή ἐχθὴς εἰπεῖν ὅτι οἱ ἑσθῆρ(ῆ) ψυδδον; σφάλλη λοιπὸν, ὦ Ἰωσήφ, ὅτι πολὺ μνησόμενος.

Ε **Ο** Ἰωσήφ. Νῦν λέξω Μαρία, ὅτι τοῖς ἡγῆρεσιν Εὐαασῆς μητρὸς δεξικολέθησας. διῆ ἐκείνη μὲν, ἔπῆραδείσας ἀπακιάσθη, καθὼτι τὴν ἀκλύ ἐφῆπλωσε ἐπ' αὐτῆ ψυθῆρῆσιν σου ἢ οἴκῳ με ἐκβληθήσῳ ὡς ὑπεύθυνος.

Η Θεοτ. Νῦν ἐπῆλθες μοι ὡς τίς ποτὴ ἀλλοθῆς Ἐετρεσφυλος, Ἐκατησρος, οὐκ ὡς βασιλίδι πινὴ δεκαλεξόμενος. καὶ ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν

Omnia ex Iacobii historia.

Mai 7. v. 14.

λάθρα διώκομαι· καὶ τί λοιπὸν ἀπολογίσομαι.

Ο Ιωσήφ. Ξενίσθ' ὁ τόκος ὡς ἐμοὶ δοκεῖ· οὐ μόνον ἐμοὶ, ἀλλὰ καὶ ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους, ἔσθ' ἀπίστεύσαι. τίς ποτέ ἀκήκοεν, ὅτι κτήνενος βρέφος τέτοκεν· καὶ μάλιστα ἀπείρανδρος τυγχάνουσα.

Η Θεοτ. Ξενίσθ' σοι οἶδα τὰ λεγόμενα ἔκκαταπλήθησθ' τ' νοῦν τ' μουσικῆς κυφορίας τ' ᾧ δόξον μουσικεῖον. ἐγὼ δ' ἔκ ἐγνύμενον αἴτιος τ' ἐπενεργείσης μοι συμφορᾶς, καθότι ἀπὸ βρέφους λατρεῖναι εἶπισα τὰς Κυρίῳ μου τὰς ποιήσαμί με.

Ο Ιωσήφ. Οὐκ εἶπόν σοι, ὅτι δεῖξόν μοι τ' ὄπτιβουλον τ' ἐμῆς οἰκίας, καὶ ἐλευθερὰ σε τῆ ποιούτου ἐκλήματος; ὅσα εἶπόν σοι, ὅτι πορβύθητι σπουδαίως πρὸς τ' σὸν ἐρατὴν; ἔ τί λοιπὸν ἀπὸ τούτου ἐλπίζεις.

Η Θεοτ. Οὐκ ἔπίσταμαι σαφῶς τὸ, ἐν ποίοις τόποις αὐλίζετα· ἐπεὶ καὶ ἀλήθειαν ἠθέλον κἀγὼ αὐτὸν κατατυχεῖν. ἠθέλον αὐτὸς τὸ ἀξιοζωγραφεῖσθαι κάλλος θεάσασθαι, καὶ μετ' αὐτὸς ἀφελεκτήσθαι· οὐ εἶπέ μοι χαῖρε, καὶ ἀρ' τι λυποῦμαι.

Ο Ιωσήφ. Πῶς μὴ πατήξω, καὶ τύψω τιμῶν, ὅτι κτήνενος κτήνενος σε, ἐκ οἴκου Κυρίου μου, καὶ οὐ διετήρησά σε. πῶς δὲ ἀπὸ τῆς νύκτος παρσαῖξω Κυρίῳ τὰς Θεῶν μου, καὶ ἐκπληρώσω κομικῶς ἀξίτητον καὶ τὸ ἐμοὶ εἰπισομένην.

Η Θεοτ. Γίγνωσκ' ὡς φησὶ Θεοῦ, ἔ μὴ βλάβη πρὸς τὸν τῆς πειραστικῆς λύπη κατατήξῃς ἐαυτὸν· ὁρῆσθ' γὰρ ἐν αὐτοῖς γεγραμμένα· ἰδοὺ ἡ κτήνενος ἐν γαστρὶ ἔξει, καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσεται τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ.

Ο Ιωσήφ. Ράβδος ἄρχιερατικῆς ἐπεισέ με παρελαβόν σε ἐκ τῆς οἴκου τ' παρσευχῆς εἰς τήρησιν· καὶ κατέλιπον σε λοιπὸν μὲν πάσης θύταξίας ἐν τὰς οἴκῳ μου· καὶ ἵνα τί ὅσα ἐδέξω, Μαρία, τ' ἐμῆς ξενιτείας, καὶ τῶν ἐμῶν ἔργων τ' συμπλήρωσιν.

Η Θεοτ. Ρυτίδα κοίτης ἀλλοτείας, καὶ μῶνον ἄρκευθ' ἐπιθυμίας, ὅσα ἔπίσταμαι, ἔκ Κυρίου· ἀλλ' εἰ μὴ ὅτι καὶ πάλιν τ' πορβύθητι κατέχουσα, ἠκουσα φωνῆς ἀγγελικῆς βοῶσης μοι· μή φοβού Μαριάμ· ὄρες γὰρ ἔστιν ᾧ δόξα τὰς Θεῶν.

Ο Ιωσήφ. Σπέρξον ὀλίγον ἐπὶ ἀπαξ ἐν τὰς οἴκῳ μου, καθότι κατὰς ἀπογραφεῖς ἐφέσηκεν Αὐγούστου Καίσαρος τὰ νύκτα βασιλεύοντος· ἐγὼ δὲ καὶ γυναικῶν ἐμῶν ἀλαβοῦμαι σε ἀπογραφεῖσθαι· μάλιστα δὲ τ' Δαυιδικῶν συγγένειαν.

A sequeris: quid verò deinceps excusans respondeam?

Ioseph. Nouitate turbabit partus, vt quidem puto, nedum me, sed & Angelos, & homines, nec ij habebunt fidem. Quis vnquam audiuit Virginem puerum peperisse? maximè nullà viri consuetudine.

Deipara. Turbabunt te scio verba hæc, nouitate; mentemque tuam mystici partus mirabile sacramentum in stuporem vertet: haud tamen ego illatæ mihi calamitatis causa fui, quippe quæ ab infantia Domino Creatori meo seruire consueui.

Ioseph. Nonne tibi dixi, vt mihi eum ostēderes qui domui meæ est insidiatus; teque ipse liberarem ab hoc crimine? Nonne dixi, vt citò ad amatorem tuum abires. Quid ergo deinceps spe præsumis?

Deipara. Non noui liquidò quibus ille moretur locis. Nam & ego reuerà ipsum inuenire vellem: gratis omnibus tempeatam lubens eius aspicerem pulchritudinem, ac sermones cum eo miscerem: quippe cum mihi ille Ave dixerit, agamque modò in tristitia.

Ioseph. Quomodò non inhorrescam, ac facie confundar, quòd te Virginem è domo Domini accipiens, non te seruauerim? Quomodò autem deinceps offeram Deo meo, ac legalem pro more implebo constitutionem?

Deipara. Crede Dei Prophetis; nec te adeò abundantiori consumas tristitia. Inuenies enim hæc in eis scripta: Ecce Virgo concipiet, & pariet Filium, & uocabunt nomen eius Emmanuel.

Ioseph. Sacerdotalis virga, vt à domo orationis te assumerem ad custodiam, mihi persuasit: teque postea domi benè prorsus compositam, totaque honestate reliqui: quidni ergo Maria, donec mea absentia, operaque complerentur expectasti?

Deipara. Viuit Dominus, alieni fordes thori, ac carnalis labem desiderij ignoro: nisi quòd iterum tenens purpuram, Angelicam vocem audiui mihi dicentem: Ne timeas Maria: inuenisti enim gratiam apud Deum.

Ioseph. Semel adhuc in domo meâ sustine modicum, eò quòd professionis tempus Augusti Cæsaris nunc imperantis aduenit. Nam & ego, vt meam tu coniugem profitearis vereor, propter Dauidicam maximè cognationem.

Isai 7.v.14.

Luc. 1. v.30.

Deipara. Conferuabo ergo sermones tuos in corde meo, adhucque modicum sustinebo in domo tuâ; ac expectabo tempus professionis, ac partus diem, donec tributa penderimus Augusto Cæsari; Augusto, inquam, Romani nunc Imperij habenas moderanti.

Ioseph. Fortè Angelus erat, qui mihi apparuit in somnis, ac mihi dixit: *Ioseph fili David, noli timere accipere Mariam coniugem tuam: quod enim in eâ natum est, de Spiritu sancto est. Pariet autem Filium, & vocabis nomen eius Iesum.*

Hæc quoque omnia ex Iacobi libro, aliis etiam Patribus agnita.

Deipara. Forfan Dømine mi ille erat, qui mihi acclamauit *Aue.* Cæterum quod superest, speluncam para, ac queere obstetricem Hebræam de Gente nostrâ. seruabitque illa mysterium, ac pro more mihi ministrabit.

Ioseph. Planè is qui mihi apparuit, tum locum, tum speluncam subindicabit: tu verò Maria pannos præpara. Siue autem Propheta, siue Rex existat, qui est nasciturus; hoc verò scimus, quia *Nazareus vocabitur.*

Matth. 2. v. 23.

Deipara. Existimo fore vt Rex appelletur, is, qui est nasciturus: Scriptum enim est in Prophetis: *Gaude uehementer filia Sion: prædica filia Ierusalem: Ecce Rex tuus uenit tibi iustus & saluans.*

Zachar. 9. v. 9.

Ioseph. Qui in somnis mihi respondit, ipse nobis posthæc euentura declarabit. Porrò etiam Herodem timeo, ne quo fortè nuntiante, natum apud nos Filium inquirat.

Num. 24. v. 17

Deipara. Apparebit signum in cælo: nam scriptum est in Prophetis: *Orietur stella ex Iacob, & exurget homo de Israël, & percutiet duces Moab.*

Ioseph. Falsâ heri suspitione deceptus, speciei tuæ ac pulchritudini impegi crimen: nunc autem de alto certior effectus, excusabo pariter, ac reuerenter adorabo tuam magnificentiam; tuumque nomen benedicam.

Desunt aliqua.

A Η Θεοτ. Ζωτηρήσω ἄρα τοὺς λόγους σου ἐν τῇ καρδίᾳ μου, καὶ ἐρξῶ μικρὸν λοιπὸν ἐπὶ ἐν ταῖς οἰκῶσιν· καὶ ἐκδέξομαι καὶ ἐν ἀπογραφῆς ἡμετέραν κυροφείας μου, μέγας αὐτῶν φόροις τελεσασμένην Αυγούστῳ Καίσαρι, Αυγούστῳ Ρωμαίων πατρὶνῶ βασιλεύοντι.

Ο Ἰωσήφ. Τάχα, ἄγγελος ἦν ὁ φανείς μοι κατ' ὕπνον, καὶ λέξας μοι· Ἰωσήφ υἱὸς Δαβὶδ, μὴ φοβηθῆς τῷ βραβεῖν Μαριάμ τὴν γυναῖκα σου. ὅ γὰρ ἐν αὐτῇ γυνήτην, ἐκ Πνεύματος ἁγίου· τέξεται δὲ υἱόν, καὶ κηλεύεις ὄνομα αὐτῷ Ἰησοῦν.

Η Θεοτ. Τάχα κύριέ μου, ἐκείνος ἦν ὁ δὲ χαῖρέ μοι ἐπιφθονῆς ἀλδμος. ἀλλὰ ὅ λοιπὸν διπρέπτον ἀπῆλαιον, καὶ μέγαν Ἑβραῖαν καταζητησον τῶ γήνοες ἡμῶν· καὶ ὅ μυστήριον φυλάξει, καὶ κατ' ὅ ἐπισημοῦν δὲ ἀκροήσῃ μοι.

Ο Ἰωσήφ. Ὑποδείξῃ μοι πάντως, ὁ φανείς μοι, καὶ τὸ τόπον καὶ ὅ ἀπῆλαιον· σὺ δὲ Μαρία, τὰ ἀπῆλαιον ἐτοίμασον· καὶν τε ἀποφῆτης, καὶν τε βασιλεύοντι ἡμῶν ὅ μέλων τῆ τεσσῆται, ἡμεῖς ὅ ἐκ Λεγ. ἰδαμῶν, ὅτι Ναζωραῖος κληθήσεται.

Η Θεοτ. Ὑπολαμβανῶ ὅτι βασιλεύς κληθήσεται ὁ μέλων τῆ τεσσῆται. γέγραπται γὰρ ἐν ταῖς ἀποφῆταις· χαῖρε σφόδρα θύγατερ Σιών· κήρυσε θύγατερ Ἰερουσαλήμ· ἰδοὺ ὁ βασιλεύς σε ἔρχεται σοι δίκαιος καὶ σώζων.

Ο Ἰωσήφ. Φανερώσῃ μοι λοιπὸν ὁ κατ' ὕπνον χρηματίας μοι, καὶ τὰ μέλλοντα ἡμῖν μετ' αὐτῶν συμβαίνειν. ἐγὼ ἔτ' Ἡρώδῳ βραβεύομαι, ὅτι ποτὲ πινὸς μὲν ὕδατος, ποιήσῃ ζήτησον τῶ πατρὶ ἡμῖν τικτομῶν παιδός.

Η Θεοτ. Φανήσεται ὅ σημεῖον ἐν ταῖς οὐρανῶν· γέγραπται γὰρ ἐν ταῖς ἀποφῆταις· ἀγατελεῖ ἄστρον δὲ Ἰακώβ, καὶ ἀγασησεται αὐτὸς ἀπὸς ὅς Ἰσραήλ, καὶ ἀραύσῃ τοὺς ἀρχηγούς Μωάβ.

Ο Ἰωσήφ. Χρῆς ὅς ἡ ἀποφῆτας σφαλλόμδμος, μέμψιν ἐπήνεγκε τῇ ἀγαθότητί σου, καὶ ὅ κηλεύεις σὺν δὲ ὅς ἡ ἀποφῆτας πληροφείαν δὲ ἀλδμος, ἀπολογησῶμαι ἄμα· καὶ ἀποσκωήσω μετ' ἀγαθείας τῇ μεγαλοσυή σου· καὶ ἀλογησῶ ὄνομά σου.

Λεῖπει.

ΤΟΤΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣΑΣΑΝΚΤΙ ΠΑΤΡΙΣ ΝΟΣΤΡΗ
 ἡμῶν Γερμανοῦ ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπό-
 λεως. εἰς τὴν πάνσεπτον κοίμησιν τῆς ἁγίας Θεο-
 τόκου.

*Germani Archiepiscopi Constantinopoli-
 tani, in omni veneratione profequen-
 dam S. Dei Genitricis Dormitionem.*

ΛΟΓΟΣ Α΄.

SERMO I.

ΧΡΕΩΣΤΩΝ, πρῶτον
 τῆς ἰδίας διεργάτω αἰνυμένης. ὁ σωζο-
 μένος, ὅσα ἀγνοῖ τῆς οἰκείας σωτη-
 ρος τὴν σκέπην. ὁ δὲ ἔργων ἀμοι-
 βας πρῆχθῆν μὴ δύπορῶν, καὶ τὴν ἐκ τῆς
 λόγων δοκιμάζει παρεσφέρῃ τῶν παρεσάτη δε-
 ξίωσιν. διὸ καὶ σε, θεοτόκε, ὡς ἡσπῆ λόγον καὶ
 ἔννοιαν, τὰ τῆς πῶδα δόξων κεκτημένην θαυμα-
 σια, ἐγκωμιάσαι πλῆθος. σοὶ τὰ τῆς Φωνῆς ἐν
 ἀγαλλιάσει, καὶ τῶν πρῆρσι αὐθις παρεσδραπέμ-
 πω ῥήματα. ἔπι βλεψὼν ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν τῆς
 δούλου σε. ἔψασον ταπεινοῦ σώμα, καὶ πεινώσιν τὰ
 με τὴν σὺν ἔπιθυμητῶς δόξολογίᾳ, τῆς ὧν
 ἐμπλήσῃ τῆς ἐπιτυχίας ἀγαθῶν, ἵνα σοὶ τῆς αἰ-
 λήτης τῆς νοῦν ποδηγούμενος, μὴ ἐντραπῶ μεγα-
 λυαί σε, δέσπονα. σὺ γὰρ εἶπα, δικαίως μακα-
 εἶξιν σε, πάσας τὰς τῆς ἀνθρώπων ἡγεαί σε, τὴν
 μὴ πρῆ σὺ δένος ἀξίως μεγαλυνομένην. σε, τῆς
 συμπαροδοῦν αἰεὶ, τῆς γενῆς τῆς ἐγκωμιαστῶν σε καὶ
 παρεσπτεῖ παυχονοία. τῆς πρῆτον εἶπω, καὶ τῆς
 δούτερον πῶδα φυλάξω; τῆς ἐν ἁφῆ σου μὲν ἀ-
 θροῦτων στωαναροφῆς τοῖς ἐπαύνοις ἐπιδρυ-
 μνήσῃ. ἢ τῆς ζωοκοιμήτου σε καὶ πνεῦμα μετα-
 στασεως, τῆς δόξαν ἔπι κροτήσῃ; φόβου τὰ ἀμφο-
 τερα. Φεῖκα τὰ ἐκείτερα. πρῆ μὲν οὖν τῆς
 ὧν ἐν διηγήσει θριάμβων πῶδα κειπῶν ὁ λόγος
 ἡσπασήσῃ. παρεσίων δὲ, τῆς νῦν ἡσπασέσεως, τῆς πι-
 μίας ἐν δόξῃ σου, θεομήτορ, μεταστασεως, ἀπρῆ-
 ξηται τὸν ἕμνον. τῆς ἔπι τειγίων ὅτῃ μετέσης,
 τῆς οὐρανόων παρεσθίως ἐπέσης. πλὴν οὔτε
 παρεσίω τῆς οὐρανόων ἡμοίρῃς, οὔτε μετὰ πητῆ-
 σα τῆς ἔπι τειγίων δέξῃς. ἔπι τῆς, καὶ τῆς ἐν οὐ-
 ρανοῖς παρεσμάτων ἔψηλοτέρα κατέσης, καὶ τῆς
 ἔπι τῆς ποιμαστῶν ἡσπαστέρα κατεφθῆς. ἐπὶ
 ἀληθείας γὰρ, καὶ τοῖς οὐρανοῖς ἐκαλλώ-
 πισας, καὶ τὴν γλῶσσαν ἡσπασθῆσθῃσας, θεο-
 τόκε. τοῖς μὲν οὐρανοῖς, ὅτι πρῆ ἅμα τῆς εἶ-
 ναι τὰ τῆς ἀθροῦτων γλῆν, ἀγγελοῖ τῆς πύ-
 των ἔπι τῆς πρῆσθῃσθῃ παρεσπασθῃσθῃ ζωῆς. τῆς
 ὁδηγῆν καὶ δέξῃν, καὶ φυλάττειν αὐτοῖς, ἐν

Vi debitor est, continuis
 canticis beneficium cele-
 brat. Saluandus cliens, sui
 saluatoris praesidium non
 nescit. Qui minus habet,
 quam ut dignas reipsa vices referre pos-
 sit, verborum saltem officio protecto-
 rem demereri probat. Quamobrem ipse
 quoque. ὁ Deipara, quæ supra rationem
 ac cogitatum, rerum prodigio nouarum
 mirabilia adepta sis, audeo laudare. Ti-
 bi utique assumptâ fiducia, tuæ illius
 vocis in exultatione submitto verba.
 Respice in humilitatem serui tui: exal-
 ta os humilis; desiderioque sitientem
 laudare te, beatâ imple bonorum tuo-
 rum adeptione, ut tuo auxilio animi
 ditigente, non confundar, ὁ Domina,
 magnificare te. Tu enim meritò dixisti
 fore, ut te omnes hominum ætates bea-
 tam dicant: te, inquam, quam nemo
 condignè magnificare possit: quæ sem-
 per angustam ac præcipitem laudato-
 rum tuorum animi paupertatem, com-
 miserationis affectu, profequaris. Quid
 primùm dicam; quidue secundo loco
 enarrandum remittam? Tuæne in car-
 ne cum hominibus, conuersationis lau-
 des celebrem; an migrationis in spiri-
 tu quâ fomno viuis excessisti, gloriam,
 plausu excipiam? Sunt ambo hæc tre-
 menda: horrendum vtrumlibet. Ve-
 rùm sermo quidem enarrandis ceu tran-
 situ triumphis tuis positus erit; processu
 autem hodierni argumenti, præclaræ
 tuæ ac gloriosæ, ὁ Deipara, migratio-
 nis, canticum inchoauerit. A terrenis
 migrantem, liquet ascendisse cœlestia;
 cæterùm neque olim eras cœlestium
 expers, neque migrans excessisti à ter-
 renis: quando etiam sublimiores cœle-
 stibus ordinibus sedes petisti; terrenis-
 que creaturis altior apparuisti. Planè
 enim, ὁ Deipara, cum cœlos decorasti,
 tum terram immensum illustrasti. Cœ-
 los quidem, quia mox ut humanum ge-
 nus fuit conditum, iussi sunt Angeli ut
 eorum vitæ tutores agerent, atque præ-
 facti; quò essent ductores, gubernantes.

Luc. i. v. 48.

Angeli hominibus tutores præfacti.

rentque, atq; in immobili fidei in Deum proposito, custodirent. Nam, inquit, *Constituit terminos Gentium, secundum numerum Angelorum Dei. Et, Immittet, inquit, Angelus Domini in circuitu timentium eum, & eripiet eos.* Cum autem miseri homines, errori tunc ac idolorum cultui vitam agerent, ac victimarum nidore cōtaminarent aërem, etiam Angeli ab humanâ se, spernentes abiunxerunt consuetudine; suumque Deus ab illis vicissim abstulit Spiritum sanctum. At ubi ipsa nouissimis temporibus, Verbum illud Dei & Patris, quod erat in principio, peperisti; ab eo statim partu, etiam Angelorum exercitûs è cœlis aspexerunt, laudum canticis celebrantes ex te natum Deum; adiectamque in altissimis gloriam clamantes, pacem in terram aduenisse vociferati sunt; vt non amplius nominetur inimicitia medijs parietis Angelos inter ac homines, cœlumque & terram: sed consona vitæ ratio, vnaque mutuo respondens ab Angelis ac hominibus gloria, vni trinoque ab vtrisque Deo offeratur. Sed & Pater, vnigeniti Filij sui, corporali ex te sine patre conceptui testimonium perhibens, in ipsum clamat: *Ego hodie genui te.* Rursumque; *Ex utero ante luciferum genui te.* O verba plena theologiâ! Siquidem enim priusquam ex te matre Virgine nasceretur, vnigenitus ex Deo Filius erat, quomodo Pater ad eum ait: *Ego hodie genui te?* Vtique liquet vocem *hodie*, non diuinitatis Vnigeniti recentem significare existentiam, sed eius ad homines adstruere corporalem presentiam, ac aduentum. Cæterum illud, *genui te*, diuinam + in Patre Spiritûs sancti rationem principij, ac coagendi vim substantialem ostendit. Quia enim Spiritus sanctus non est alienus à Patre, ille autem ex Patris beneplacito ac missione, in te habitauit Virgine & Matre, eius sibi Pater vendicat actionem, ac suam facit: Quamobrem Filij sui corporalem ex te processione nouam molitus Pater cum Spiritu sancto: *Ego hodie*, inquit Filio, *genui te.* Illud quoque: *Ex utero ante luciferum genui te*; eandem ingerit fidem, ac veritatem: Hoc est; significat, cum sæculis anteriorem deitatis in Vnigenito certam exploratamque cum Patre cœternam substantiam; tum eius in carne sub finem temporum, ex te semper Virgine, naturalem illam

Deut 32 v. 8.
Psal. 33 v. 8.
Ab idola-
triâ auerfari
homines, per
Mariæ partu
eis conciliari.

Ioan 1 v. 1.
Luc. 2 v. 14.

Pf. 1 v. 7:
Pf. 109 v. 3.

Spiritus sanctus
Incatna-
tionis auctor.

Locus Psalmi
in vtr. que
Christi Nati-
uitatem alu-
ptus.

A τῆ παρὲς Θεοῦ ἀμεταθέτω πίστεως καρδία. ἔφη-
σε γὰρ, φησιν, ὅτι ἐὰν ἐθελῶν, καὶ ἄριθμὸν ἀγγέλων
Θεοῦ. καὶ πρὸς βαλαί, φησιν, ἀγγελος κυρίου κύ-
κλω τῶ φοβουμένων αὐτὸν, ἐρίσεται αὐτοῖς. ἀλλὰ
τῶ ἐλεεινῶν αἰθρώπων πλῆρη, καὶ εἰδωλολα-
τρεία τότε ἀφαιρουμένων, κνίσσης τε θυσιῶν
τὸν ἀέρα μολιωνόντων, " ἀφειδίασθαι ἅκ τῶ ἰσ. ἀφεί-
αιθρώπων σιωδραγωγῆς λειπὸν καὶ οἱ ἀγγελοι.
αὐτανεῖλε δὲ πρὸ αὐτῶ ὁ Θεός, καὶ ὁ ἅγιος αὐ-
τῶ πνεῦμα. οὗ δὲ τεκνύσης ἐπεράτων τὸν ἐν
B ἀρχῆ λόγον τῶ Θεοῦ καὶ πατρὸς, πρὸ οὗ
σῆς κνήσεως, καὶ τῶ ἀγγέλων αἰ γραφαί, ἀπὸ
τῶ οὐρανῶν πρὸ ἐκείνων, τὸν ἑσπὸ σοῦ γεγυ-
νημῶν αὐνομοῦτες Θεὸν, καὶ δόξαν ἐν τοῖς
ὑψίστοις προσεβλήω βοήσαντες, εἰρήνῳ ὅτι
γῆς ἐκκαύσασθαι ὅτι φθασαί. ὡς μικρὴ λει-
πὸν ἔσθαι μεσοτόχου μεταξὺ ἀγγέλων καὶ αἰ-
θρώπων, οὐρανοῦ τε καὶ γῆς χρηματίζειν.
ἀλλὰ σύμφωνον πολίτευμα, καὶ μίαν ἀπι-
φωνοῦσθαι δοξολογίαν πρὸ ἀγγέλων καὶ αἰ-
C θρώπων, τὰ ἐνὶ καὶ τριαδικῶ Θεῶ προστα-
ναπέμπεσθαι πρὸ ἑκατέρων καὶ ὁ πατὴρ δὲ τῶ
μονοῦμοῦ ὑπὸ αὐτῶ μῦτυρῶν τῆ ἐκ σοῦ χω-
εἰς πατρὸς σωματικῆ κνοφορία, εἰς αὐτὸν βοᾷ.
ἐγὼ σήμερον γεγῆνηκά σε. καὶ πάλιν ὅτι
γασρὸς παρὲ ἑωσφόρου γεγῆνηκά σε. ὡ ρῆ-
ματα θεολογίας μετὰ. εἰ παρὲ γηνηδύω
παρὰ οὗ τῶ πρὸ ἡμεῶν μήτρως, ὑὸς ἐστὶ μονοῦμοῦ
τῶ Θεοῦ, πῶς ὁ πατὴρ φησι παρὲς αὐτὸν, ἐγὼ
D σήμερον γεγῆνηκά σε; δῆλον ὅτι ὁ σήμερον, οὐχ ἔ-
τι τῶ θεότητος τῶ μονοῦμοῦ προσφάτον πρὸ-
σησι ἑπρῆξιν, ἀλλὰ τῶ παρὲς ἀνθρώποις σω-
ματικῶ αὐτῶ βεβαροῖ πρὸ οὐσίαν. ὁ δὲ, γε-
γῆνηκά σε, ὁ τῶ ἀγίου πνύματος ἐν τῶ πα-
τεῖ θεαρχικὸν ἐμοῦ καὶ σιμερητικὸν ἐμφανῆ
σιωούσιον. ὅτι γὰρ ἐκ δαμότερον ὁ πνεῦ-
μα τῶ πατρὸς. διδοκία δὲ καὶ ἀποστολῆ τῶ πα-
τρὸς ὡκῆσεν ἐκ σοῦ τῶ πρὸ ἡμεῶν καὶ μητεῖ, ἰδῆ-
E ποιεῖται τῶ τῶ πρῶτου πνεύματος ἐνέργειῳ
ὁ πατὴρ ὅτι τῶ ἐκ οὗ σωματικῶ τῶ ὑπὸ αὐ-
τῶ παρὸδον κηνοποιησάμενος μὲ τῶ πνύματος
ὁ πατὴρ ἐγὼ φησι τὰ ὑπὸ, σήμερον γεγῆνηκά σε.
καὶ τὸδε, ἐκ γασρὸς παρὲ ἑωσφόρου ἐγῆνησά σε, τῶ
αὐτῆς ἔχεται " πιστοφορίας. πύτεςιν, ὅτι καὶ τῶ ἰσ. ἀφεί-
προσάμωνιον τῶ θεότητος ἐν τῶ μονοῦμοῦ πρὸν μὲ εἰσι.
τῶ πατρὸς σιωματῶ οὐσίαν, καὶ τῶ ἐν ἑσπρον αὐτῶ
παρὲ τὰ ἔχεται τῶ κηρῶν ἐκ σοῦ τῶ ἀειπρὸ ἡμεῶν

ἰσ. ἀφεί-

ἰσ. ἀφεί-

fent. Instamus nihilominus, verbisque importuni sumus, qui fideli te mente venerari consueuimus : quamobrem non & ipsi id tantum boni consecuti sumus, vt tuâ in corpore frui mereremur consuetudine? Idcirco etiam magis ter beatissimos eos prædicamus, qui tui accolatûs spectaculo delectati sunt, vt qui te, Matrem Vitæ, communem secum vitam ducentem habuerunt. Cæterùm, velut etiamnum corporaliter inter nos, atque in humanis agens ambules; sic tuâ quotidie visum, animorum nostrorum oculos delectas & afficis.

Etenim quâ ratione cum antiquioris ætatis hominibus in carne conuersabaris, eâ quoque nobiscum spiritu habitas; tuaque illa, quâ nos foues, multa protectio, tuæ nobiscum consuetudinis index est: tuamque vniuersi audimus vocem; vniuersorumque vox, auditûs tui aures pulsat: quique à te pro tuâ in nos protectione cognoscamur, tuam semper auxiliatricem agnoscimus protectionem: Nihil enim illa, animam inter ac corpus diuisio, tuam, ac feruorum tuorum dignationem prohibere possit. Haud quippe dimisisti, quibus fuisti salutis: haud abs te congregatos dereliquisti: nam spiritus tuus semper viuunt; nec caro corruptionem sepulchri sustinuit. Omnes visitas, tuaque, Dei Mater, inspectio in omnes existit: adeoque, quanquam tenentur oculi nostri ne te videamus, ô sanctissima, lubens tamen in medio omnium habitas, teque ipsam, dignis te diuersimodè manifestas. Nihil enim caro, tui spiritûs virtuti ac efficaciam officit; quippe tuus ille spiritus vbi vult spirat; qui nimirum mundus fit ac vacans materiâ; incorruptus ac incontaminatus, sanctique Spiritûs sodalis, ac Vnigeniti Deitati delectus, spiritus. Tu iuxta quod scriptum est, *Speciosa es*; tuumque illud corpus virginale, totum sanctum est, totum castum, totum Dei domicilium; vt idèd quoque à resolutione in puluerem deinceps fit liberum: quod quidem ceu humanum, ad summam incorruptionis vitam fit immutatum; sitque nihilominus ipsum incolu- me ac prægloriosum; consummata vitæ, ac infoporabile: quatenus impossibile erat, vt mortuorum sepulcro clausum teneretur, quod vas Dei sus-

A κούμα. πλὴν ὁμοίως ἀδεδεχομένῳ, οἱ πο-^{ισ. ὁμοίως} τῶς σὲ προσκίωθῃν εἰδησομένοι. Διὰ τί, σὲ καὶ σὺ τῷ σώματι μὴ κατεξιώθημεν καὶ ἡμεῖς ὑποχῆσαι; εἰδὲ καὶ τεισμακλείους μέλλον καλοῦμεν, τοῖς τῆς παροιχίας σε κατα- τρυφήσασθαι θεαταῖς, ἐπεὶδὴ σε σιωροῦζων ἐαυτοῖς, πλὴν μητέρα τῆς ζωῆς κατεκτή- σαμεν. ἄλλως ἵνα καὶ μετ' ἡμῶν σωματι- κῶς ἐμπαθεῖταις, οὕτω καὶ τῶν ἡμετέρων ψυ- χῶν οἱ ὀφθαλμοὶ κατεκείνην σε θεωρῶντες ψυ-

B χαρωγῶνται.

Καὶ γὰρ, ὡς μὲν τῶν δευχοτέρων ἡμῶν ἐν σαρκὶ σιωεπολιτεῦς, ὁμοίως καὶ μὲν ἡ- μῶν τῷ πνεύματι σιωοικεῖς. καὶ ἡ πολλὴ σε πρὸς ἡμᾶς σκέπη, πλὴν οὐκ ἡμῶν χαρακτηρί- ζῃ σιωομιλίαν. καὶ τὸ Φωνῆς σε πρῶτον ἀκούου- μεν. καὶ ἡ Φωνὴ τῶν ὄλων πρὸς τὰ σὰ τὸ ἀ- κροάσεως ὤτα. καὶ γνωσθέντες πρὸς σὲ διὰ τὸ ἀνιλήμενος, ἐπιγνωσθέντες σε προσεαδικῶν ἀεὶ πλὴν ἀπίλημιν. κωλυτικὸν γὰρ εἶδέν,

C μερισμὸν λέγω ψυχῆς καὶ σώματος, μεταξὺ τῆς σῆς, καὶ τῶν ὄλων δούλων διαγνώσεως. οὐ γὰρ ἀφῆκας, οὐκ εἰσώσασας. εἰ κατέλφπας, οὐκ σιωήγαγας. ὅτι ζῆς σε τὸ πνεῦμα διὰ πρῶ- τος, καὶ ἡ σαρξ διαφθορὰν εἶχεν ὑπέμεινε τῆς πρῶτης πρῶτας ἐπισκέψη, καὶ ἡ ἐπισκεπή σε θεομήτορ ἐπὶ πρῶτας. ὥστε καὶ οἱ ὀφθαλ- μοὶ ἡμῶν κρατοῦνται τῆ μὴ βλέπειν σε, πα- ναγία, ἐν μέσῳ σὺ τῶν ἀπόπτων ἐμφιλο- χωρῆς, ἐμφανίζουσα τοῖς ἀξίοις σε διαφό- ρως ἐαυτῶν. ἡ γὰρ σαρξ σὲ ἐμποδίζῃ τῆ

D δυνάμει καὶ ἐνεργείᾳ τῆ πνεύματος σε. ὅτι πρὸ ὅπου θελῆς πρῶς τὸ πνεῦμα, ἐπεὶδὴ κατὰ τὸν τῆτο καὶ αὐτὸν. ἀφθαρτον καὶ ἀ- κηλίδωτον, καὶ τῆ πνεύματος τῆ ἀγία σιω- δρακτικὸν πνεῦμα, καὶ τὸ μονογενῆς θεότητος ἐκλεκτόν. σὺ κατὰ τὸ γεγραμμένον ἐν καλ- λωνῇ. καὶ τὸ σῶμά σε τὸ παρθενικόν, ὄλον ἀγιον, ὄλον ἀγιόν, ὄλον Θεοῦ κατο- κητήριον. ὡς ἐκ πύου λαιτόν καὶ ἀλ- λότειον χοίκτης αἰαλύσεως. ἐναλλαχῶ μὲν ὡς ἀνδραπέτινον πρὸς ἀκρὴν ἀφθαρσίας ζωῆς. ὡσον δὲ τῆτο καὶ ὑπερῆνδοξον, ζωοτελές καὶ ἀκόιμητον. κατὰ ὅτι πρὸ οὐ- δὲ ἐν δυνάτει πρὸς νεκροποιοῦ σιωκλεισ- μὸς τῆτο κρατηθῆναι, ὡς σκεδὸς ὑπαρ- χον θεοδῶρον, καὶ ἐμφυλτος ναὸς τῆς τῆ μα-

Luc. 24. v. 16.

Ioan 3. v. 8.

Cant. 2. v. 13.

Act. 2. v. 16.

νοήτοις πωμαγίας θεότητος. ἔνεκεν δὲ τούτων, μετ' ἡμῶν σε θεοτόκε πιπεύομεν πεινοσῆν. ὄντως γὰρ ὄντως, καὶ πάλιν διζησιτικῶς ἐρά. ὅτι ἐχωρίσθης καὶ μετέστης τῷ Χριστιανικῷ γένει. ὅτι ἐμακρυνθῆς σωμαφθαρισίας ζωῆς φηρομένου τούτου κόσμου, ἀλλ' ἐκίσεις τοῖς ὀπι-καλυμμένοις σε. διείσκη τοῖς πιστῶς ἐκζητοῦσί σε. ἀπαντα ζωῆς εἶσιν ἐνεργείας πνύματος ἀειπνίου, σώματος ἀδύφροβου πῶστα-πικῆ θεωρήματα. πῶς γὰρ εἶχε ἀφ' αἰσίου σαρκὸς πρὸς χροῖ καὶ κένιν ἀνυποσρέ-ψα, σὲ πῶς ἀπὸ θανάτου καταφθορῆς, τὸν ἀνδρόπουν, ἀφ' ἧς τῷ ὑπὸ σε λυτρωσα-μῶν σαρκώσεως; μετέστης χροῖ τῷ ὀπι-γείων, τῷ δὲ ζῆναι ὅ τῆς φεικτῆς ἐναν-δραστήσεως βεβαυμῶν ἀφαντάτως μυστή-ριον. ἵνα σοὶ πῶς ἐκδημίαν τῷ πρῶταίρων ἱσομεμνηκῆς, ὅ ἐκ σοὶ γυνήτεις Θεός, πιπευθῆ καὶ τέλειος πρῶταίρων ἀνδρόπουν, ὅτι ἀφ' αἰσίου μῆτρὸς ὑός, ἱσομειμῆς νό-μοις φυσικῶν ἀναγκασμάτων, ὄρου θείου κε-λθίσματι, καὶ χρόνου βιωτικῶς πῶστα-λθίσματι. ὅ, τῆς ὡς μῆτρὸς καὶ ἡμῶν πυγχομούσης σωμάτων, καὶ ἀφ' ἧς τῷ μὴ πῶ κοινῶς τῷ ἀνδρόπουν θανάτου διωηθεί-σῃς ἐκφυγεῖν ὅ σωμαίτημα. ὄν ὄπουν καὶ ὅ σὸς ὑός καὶ πῶ τῶν Θεός, καὶ αὐτός, ὄσον εἶπειν, ἀφ' ἧς τὸν πῶ τῶς ἀποθνήσκον-τα τῷ γένει ἡμῶν ἀνδρόπουν, τῷ ὄμοιου σαρκικῶς ἀπελάσαστο θανάτου. πῶστα-δὲ-ρας δηλαδὴ κατὰ τὸν ἴδρον αὐτῶ καὶ ζωο-ποιὸν ἴαφον, καὶ ὅ σὸν τῆς κειμήσεως ζωο-πῶστα-δεκτον μῆμα, ὡς ἀμφοτέρων σώ-ματα μὴ ἀφαντάτως ἱσομειμῶν, ἀφ' ἧς τῶν δὲ μηδαμῶς ἐνεργησῶντων. οὐ-δέ γὰρ ἐνεδέχτο σε θεοχάρητον οἴσῃ ἀν-γείων, τῆς ἀιάλσεως νεκροφθόρῃ ἀφ' ἧς ἡ-να καὶ. ἐπειδὴ γὰρ ὅ κενωτῆς ἐν σοὶ, Θεός ὡς ἀπ' ἀρχῆς, καὶ ζωῆ πρῶταίρων-νιος, καὶ πῶς μῆτρῃ τῆς ζωῆς σωσι-κῆν ἔδει τῆς ζωῆς γενεῆναι, καὶ κατὰ-πρ ὄπουν πῶς κίμῃσιν ἱσομειμῶν, καὶ ὡς ἐζηήρησιν ἱσομειμῶν πῶς μετῶσῃ ὡς μῆτρῃ τῆς ζωῆς. ὡσπερ γὰρ τέ-κνον πῶς ἴδιον ζητεῖ καὶ ποτῶ μῆτρῃ, καὶ μῆτηρ σωμαίτην τῶ τέκνῳ φι-λεῖ, οὕτως καὶ σὲ φιλότεκνα πῶστα-γ-

ceptiuum esset, ac sanctissimæ Vnige-
 niti Deitatis animatum templum. id-
 circò verò, te, Deipara, nobiscum cre-
 dimus obambulare. Verè etenim, verè,
 etiam iterum grati animi dicam exulta-
 tione: quanquam ab humanis migrasti,
 haud tamen à Christianorum gente
 recessisti. Non es elongata à mundo
 hoc exolefcente, paris tu incorruptio-
 nis vita; sed ijs, qui inuocant te, pro-
 prior accedis: inueniris ab ijs, qui te
 fideliter exquirunt: quæ planè, spiri-
 tûs vitæ iugiter spirantis, ac corporis à
 fluxione liberi, ac incorruptibilis, ex-
 hibitionem haud obscuram habent.
 Nam quomodo carnis te dissolutio in
 cineres, ac puluerum potuisset redige-
 re, quæ humanum genus à mortis cor-
 ruptione, per Nati ex te assumptam
 carnem, liberasses? Migrasti ergo ab
 humanis, vt horrendæ incarnationis,
 solidâ veritate, nullâ apparentiâ con-
 stans, confirmatum patefceret sacra-
 mentum; vt inquam, tuo illo à tem-
 poraneis, ac sæculo discessu, qui ex te
 natus est Deus, perfectus nihilominus
 ex verâ Matre crederetur processisse
 Filius, quæ nimirum necessitatum natu-
 ræ legibus subiaceret, diuinæ iussione
 concessio tempore sollicitante: cuius
 corpus, vt vnus haberet reliquarum
 mulierum, eoque communis hominum
 mortis occursum vitare nequiuisses:
 quo etiam modo Filius tuus, ac Deus
 vniuersorum, ob nostrum, vt ita di-
 cam, vniuersi generis mortuum homi-
 nem, similem & ipse carne, gustauit
 mortem: mirabilia planè operatus, cum
 in suo ipsius ac viuifico sepulchro, tum
 in tuo dormitionis vitam suscipiente
 monumento: vt ea, amborum quidem
 corpora veritate susceperint, haud-
 quaquam verò corruptionem induxe-
 rint. Neque enim fieri poterat, vt quæ
 Dei capax vasculum esses, emortuum
 corpus corrumpente diffloeres pulue-
 re. Quia enim is, qui in te fuerat exi-
 nanitus, Deus erat à principio, ac vita
 sæculis antiquior; utique par quoque
 erat, vt Vitæ Mater, Vitæ pariter con-
 tubernalis fieret; dormitionēque som-
 ni instat susciperet; ac migrationem,
 haud secus atque expergefactionem,
 ceu Vitæ patens, subiret. Vti enim
 chara proles propriam quærit ac desi-
 derat parentem, atque parens vicissim
 cum prole amat versari; ita & te, quæ

Sap. 6. v. 13

Quamobrem
Maria motus
tua sit.

Hebr. 2. v. 9

Rationes suf-
ficientes hreni
morto Mariæ.

prolis amantibus in Filium tuum ac Deum visceribus prædita esses, congruum erat redire ad Filium; parque vicissim erat, ut pro eâ, quâ Deus ad Matrem haberet amoris affectione, suam sibi contubernalem, consuetudine donans, adiungeret. Sic porro rebus caducis emortua, ad immortales æternorum demigrasti mansiones, ubi Deus inhabitat; cum quo pariter ipsa agens, Dei Genitrix, ab eius conuersione non discedis. Quippe ei, ô Deipara, corporalis domus, quâ quiesceret, es effecta; ipseque vicissim, ô laudatissima, domus requietionis migranti efficitur: *Hæc enim, inquit, requies mea in sæculum sæculi: hoc est, caro, quam is ex te, ô Deipara, induit; quâ indutus, nedum præfenti sæculo apparuisse creditus est, sed & est futurum, ut eadem ipsâ, veniens iudicare viuos & mortuos indutus appareat. Ergo te, ut quæ æterna ci requies esses, à corruptione liberam, ad se assumpsit; suis te, ut ita dicam, & affatibus & visceribus volens propius affixam: idcirco, quicquid ab eo quæris, id ille, filiorum lugenti sortem, tribuit; ac si quid petis ab eo, diuinâ implet virtute: qui est benedictus in sæcula: Amen.*

Pfal. 131. v. 14.

A.G. I. V. II.

Aχα παρὲς τὸ ὕψος καὶ Θεὸν κεκτημένην, ἤρμωσεν παρὲς αὐτὸν ἐπιμεληθῆν. Ἐτὶ Θεὸν δὲ μητρὸφιλή, διὰ κρητὸντα παρὸς σε σαργῶν, σιωδαίτην σοὶ τὸ ἑαυτῆς, καὶ πρῶτως ἔταρεπε καταστῆσαι σιωμομίλια. τούτω δὲ ἔσπεω τὸ ἀποβίωσιν τῆς φραγνομῶνων πεπονθῆαν, παρὲς τὰς ἀφάρτους τῆς αἰωνίων μετώκησας διατελεῖας, ὅπου Θεὸς ἐναυλίξεται, μὴ οὐδὲ σὺ σιωδιάγωγος οὖσα, θεοτόκε, ὅτι ἀποχωρίζη τὸ τοῦ σιωμαστροφῆς οἶκος γὰρ αὐτὰ καταπαύσεως σὺ γέγρανας σωματικῆς, θεοτόκε, καὶ τόπος ἀναπαύσεως αὐτὸς χρηματίζει μεταστάσει, πρῶτον μὴτε αὐτὴ γὰρ, φησιν, ἡ καταπαύσις μου εἰς αἰῶνα αἰῶνος· τουτέστιν, ἡ ἐκ σοῦ περιβληθεῖσα τούτω, θεοτόκε, ἄρξ· μὴ ἦς οὐ μόνον εἰς τὸ πρῶτοντα τῆτον αἰῶνα ἐπιφανεῖς ὁ Χειρὸς ἐπιεβῆ, ἀλλὰ καὶ τὸ μέλλοντα αἰῶνα, σὺ τῆ ποιότη σου ἄρχι, ἐρχόμενος κρίναι ζῶντας καὶ νεκροὺς ἐμφανισθήσεται. ἄρα οὖν, ὡς αἰωνίας σου τούτω καταπαύσεως ἕσης, παρὸς αὐτὸν ἀδιάφθορον παρσελάβετό σε, πλησιοχώρος, ὡς εἶποι τις, τῆς ὧν χαλιῶν καὶ ἀλάγχων ἔχον σε ἑλών. διὰ ἃ ὅσα ζητεῖς πρὸ αὐτῆς, τεκνοπειθῶ ἐπιδίδωσι, καὶ ὅσα ἀρ αἰτεῖς ἐξ αὐτῆς, θεοδωμάτων ἀποπληροῖ· ὡν βίλορητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας· Ἀμιώ.

B

C

EIVSDEM,

In beatam sanctissima Domina nostra Deipara, semperque Virginis Mariae dormitionem.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ,

Dεις τὴν ἀγίαν κόμησιν τῆς ἡσυχίας δεασίνης ἡμῶν θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

SERMO II.

ΛΟΓΟΣ Β΄.

ESSENT indocti vesanique hæreticorum sermones. Iniqua eorum labia obturentur. Exultent & latentur super te omnes quærentes te, ô Deiparâ; & dicant semper; Magnificetur Dominus, qui pro debito, diligunt, magnificare nomen tuum: Os enim Christianorum meditabitur iustitiam tuam, ac virginitatem; tota die laudem sanctitudinis partûs tui. Videntur pauperes, per te, diuitias bonitatis diuina; Viderunt, atque dixerunt: Misericordiâ Domini plena est terra. Peccatores, per te Deum exquisierunt, & salui facti sunt: dixeruntque & ipsi: Nisi quia Dominus, carnem de Virgine sumens, adiuuisset nos; paulominus habitas-

Pfal. 39. v. 17.

Pfal. 34. v. 28.

Pfal. 68. v. 33.

Rom. 2. v. 4.

Pfal. 32. v. 5.

Pfal. 93. v. 17.

DΑΥΣΑΣΘΩΣΑΝ τὸ ἀρετικῶν οἰαματεῖς καὶ ἐμβρονητητοὶ λόγοι ἐμφρατῆεσθωσῶν τὰ ἴδτων ἀδικα χεῖλη ἀγαλλιάσθω καὶ βύφρανηθῆσθω ἐπὶ σοὶ πρῶτες οἱ ζητουῶντές σε, θεοτόκε, καὶ λεγέτωσθω διὰ πρῶτος μεγαλωθήτω ὁ κύριος· οἱ ἀγαπῶντες μεγαλιώειν καὶ χρέως ὁ ὄνομά σου· ὅτι ὁ σὸμα τῆς Χειρῶν μελετήσῃ τὸ δικαιοσύνη σου, καὶ πρῶθεναι σου ὄλλω τὸ ἡμέρον τὸ ἔπαμον τὸ ἀμοσῶν καὶ τόκου σου. εἶδον οἱ πτωχοὶ τὸ διὰ σοῦ τὸ χρηστότητος Θεὸς πλῆστον. εἶδον καὶ εἶπον, ἔ ἐλέε κυρία πλήρης ἡ γῆ. ἐξέζητησθω οἱ ἀμῶντωλοὶ διὰ σοῦ τὸ Θεόν, καὶ ἐσώθῃσθω. εἶπον καὶ αὐτοὶ· εἰ μὴ ὅτι κύριος ἐβοήθησεν ἡμῖν ἐκ πρῶθενου ἄδικα, ὡς βεβαχὲ πρῶκησεν αὐ, ἐκ

Ὁ παμφάγῳ τῷ ἀπνεκρώσεως ἀδῆ, τῷ ψυχῶν ἡ-
 μῶν αἰ καταδύσεις. διωατῆ ποιητροῦ πρὸς σω-
 πείαν ἢ βοήθειά σου, θεοτόκε, καὶ μὴ ζῆζουσα τινὸς
 ἐτέρου πρὸς τὸ Θεὸν ὡς ἀδελφῆ σου. σὺ γὰρ εἶ τὸ ὄν-
 τως ἀληθινὴς ζωῆς ἢ μήτηρ. σὺ εἶ τὸ ἀναπλασέως
 τῆς Ἀδὰμ ἢ ζῆμι. σὺ εἶ τῆς ἰσχυροῦς τῆς Εὐας ἢ ἐ-
 λυθτεία. ἐκείνη μήτηρ χροῦς, σὺ μήτηρ φωτός. ἐκεί-
 νης ἢ μήτρα, ὡς φησὶς ἢ δὲ σὴ γαστήρ, ἀφθαρσίας.
 ἐκείνη θανάτου κατωκίσεις, σὺ μεταστάσις ἀπὸ θά-
 νατου. ἐκείνη βλεφαρῶν κατωκίσεις, σὺ ζῆ-
 ζουμένων ὀφθαλμῶν ἀκοίμητος δόξα. ἐκείνης
 τὰ τέκνα, λύπη ὃ δὲ σὸς ὑὸς παύλητος γὰρ. ἐκεί-
 νη ὡς γῆ οὐσα εἰς γῆν πρῆλθε. σὺ ἔξω ζωῆς ἡμῶν
 ἔτεκες, καὶ πρὸς τὴν ζωὴν ἐπὶ ἠλθες, καὶ ζωὴν
 πῖς ἀδελφοῖς, καὶ μὴ θάνατον, πρὸς ζῆναι κα-
 χύσας. ὅτι εἶ τὸ ἀπὸ πηλῆς σου κόρος, ὅσδε τὸ
 ζῶον μήτηρ σου μεταστάσις, ἐπιζῆμιος ὡς εἰ-
 πεῖν ἡ ποστέχουσα τοῖς ἀδελφοῖς ἀδελφῆς. εἴπῃ
 καὶ ἡ πρὸς αἰτία σου ζωῆς καὶ ἡ πρὸς εὐεῖα σου ζωῆς,
 καὶ ἡ σκέπη σου διωεκής. εἰ μὴ γὰρ σὺ πρὸς ἡμῶν,
 ὅσδεῖς πνθυματικός ἀπετελεῖτο ὅσδεῖς ἐν πνθυ-
 ματι τὸ Θεὸν πρὸς σκεπῶν. τότε γὰρ πνθυματικός ὁ
 ἀδελφός, ἔπῃ σὺ, θεοτόκε, πνθυματος ἀγίου
 κατωκίτηριον ἐγῶν. ὅσδεῖς θεογνωσίας ἀνάμεσος, εἰ
 μὴ εἴπῃ σὺ, πρὸς αἰτία. ὅσδεῖς ὁ σωζόμενος, εἰ μὴ εἴπῃ
 σὺ, θεοτόκε. ὅσδεῖς κινδύων ἐλύθρος, εἰ μὴ εἴπῃ
 σὺ, πρὸς θεομῆτορ. ὅσδεῖς ὁ ἐλελυθὼς ἀδελφός, εἰ μὴ εἴπῃ
 σὺ, θεομῆτορ. ὅσδεῖς ὁ ἐλελυθὼς δῶρον, εἰ μὴ εἴπῃ σὺ,
 θεοχώριτε. τίς γὰρ τὸ ἀμύρωτων ἔπῃ ποσῶν ὑφ-
 μαχί; τίς τὸ ἀδιορθῶτων καὶ ποσῶν [ἀπφω-
 νητικῶς] ὑφραπολογεῖται; πᾶς γὰρ τὸ διωαμῶν
 εἰδὲ ὅτε καὶ βοήθειν, τὸ πρὸς βολικῆς συκῆς τὸ ἐκτο-
 μῶν ἐν ἡμῶν διωαμῶν, αἰετᾶλλετο τὸ ὑφρῆ-
 μῶν ἰκεσίαν ὡς Θεῶν πρὸς σφραπέμ. φαίνα μὴ τὸ ἀ-
 ποφάσεως εἴπῃ τὸ ἀκέρπον τὸ ὑποχρέσεως δὸς ἰσῆς,
 ἀδελκός ἢ ἀπφῶνκοῖς ὀφθῆ. σὺ γὰρ, μὴ ζῶαν ἐχου-
 σα πρὸς τὸ Θεὸν τὸ ἰσῆ, καὶ τοῖς καὶ ὑφροχῶν ἀ-
 μύρωτοι, καὶ ὑφροβόλυ τὸ πρὸς ἡμῶν δὸς ἀμῶν.
 ὅσδε γὰρ ἐνδέχεται σὲ ποτε πρὸς αὐθιγῶν, ἐπειδὴ
 πειθαρχεῖ σοι καὶ πρῶτα καὶ εἴπῃ πρῶτα, καὶ ἐν πᾶσιν
 ὁ Θεός, ὡς ἀληθινῆ αὐτῆ καὶ ἀρχαῖτω μητρί. ἐ-
 θεν ὁ θλιβόμενος, βύλως πρὸς σε καταφύγει.
 ὁ ἀσθενῶν, σὺ πρὸς σπολλᾶται. ὁ πολεμύμενος,
 σὲ τοῖς ἐχθροῖς ἀποπλάζει. θυμὸν τὸ ὀργῶν καὶ θλι-
 ψιν, ἀποσολῶν δὴ ἀπφῶν πονηρῶν, σὺ μεταβάλλ-
 λεις. ἀπειλῶν διακαῖα καὶ ψήφον ἀπφῶν τοῖς κα-
 τὰ ἡμῶν σὺ μεταστέφεις, ἀγαπῶσα μεγάλως

Asent, in demortuorum omnia deuo-
 rante inferno, occidentes anime no-
 stra. Potensigitur ad salutem auxili-
 um, o Deipara, nec alterius cuius-
 quam apud Deum commendationem
 requirens. Tu enim reuera vera es Vi-
 ta parens: Tu fermentum reformatio-
 nis Adæ: Tu opprobriorum Euz libera-
 tio. Illa pulueris mater, tu Luminis.
 Illius vulua, corruptio; tuus vterus, à
 corruptione immunitas. Illa mortis de-
 moratio & sedes; tu, à morte translatio.
 Illa palpebrarum in terram demissio: tu,
 insomnis vigilantium gloria. Proles illius,
 dolor; tuus Filius, omnigenum gaudium.
 Illa vt terra, in terram cessit; tu, & nobis
 peperisti Vitam, & ad vitam rediisti; vi-
 tamque; post etiam mortem, homini-
 bus conciliare potuisti. *Tuae magnitudi-
 nis non est finis.* Te cogitandi, nulla sa-
 tietas; nec tui illius vitali somno tráfi-
 tús; velut subrepens sensus, ac se in
 hominum insinuans animos, damnum
 afferat: Nam & tutela tua immortalis
 est; & intercessio, vita; & protectio per-
 petua. Nisi enim tu præires, nemo spi-
 ritualis euaderet; nemo in Spiritu Deum
 adoraret. Tunc enim spiritualis factus
 est homo, cum tu, Deipara, Spiritus
 sancti habitaculum effecta es: Nemo
 Dei cognitione repletus est nisi per te, o
 sanctissima. Nemo saluus nisi per te, o
 Deipara Nemo periculorum expers nisi
 per te, Virgo patens: + Nemo redem-
 ptus nisi per te, Dei Mater: Nemo do-
 num per misericordiam consecutus, ni-
 si per te, o digna quæ Deum caperes.
 Quis enim tantopere peccatores defen-
 dit? Quis adeo nihil emendatis, spon-
 sionem prætendens patrocinatur? Qui-
 us enim eorum, qui etiam auxilio esse
 possent, parabolicæ ficus excidium in
 nobis metuens, supplicationem Deo pro
 nobis offerre detrectabat; vt ne inutili
 promissione, latâ sententiâ, non admit-
 tenda sponsio videretur: Tu autem, quæ
 maternâ in Deum autoritate polleas,
 etiam iis qui enormiter peccant, exi-
 miam remissionis gratiam cõcillas. Non
 enim potes non exaudiri, cum Deus, vt
 veræ ac intemeratæ Matri suæ, quo ad
 omnia, & per omnia, & in omnibus, mo-
 rem gerat. Hinc meritò, afflictus quisq;
 ad te confugit: Infirmus, tibi adheret:
 Bello petitus, te hostibus opponit. Tu,
*Indignationem, & iram, & tribulatio-
 nem, immisionem per angelos malos,*
 transfers; iustasque minas, ac condi-

Imp. φ. ε. σ. α.

Imp. αν. τε. κ.

Imp. α. δι. ο. ρ. η. ω. τ. ω. ν.

1

2

3

4

5

6

Gen 3. v. 19.

Psal. 144. v. 3.

Ioan. 4. v. 24.

Luc. 13. v. 6.

Psal. 77. v. 43.

gnæ sententiam condemnationis; 7 A
 quæ Filij tui nomine appellatum popu-
 lum, impensius diligas; auertis. Hinc
 & populus tuus Christianus, perpen-
 dens rerum suarum statum, fidenter ti-
 bi suas ad Deum, perferendas preces
 committit. Indubius fore sperat, vt exo-
 ret ac flectat, ô sanctissima, 8 ob factum
 olim periculum, & multitudinem tuo-
 rum in nos beneficiorum; quodque sæ-
 pius supplicando, vt benignè annueris,
 adigat. Quapropter, quis non beatam
 te deprædicet? Spectaculum, Angelor-
 um intelligentiâ maius; omni præstan-
 tem miraculo, summeque nouam homi-
 num felicitatem; Christianorum
 Gentis susceptionem peccatorum fre-
 quens asyllum; quæ per horas singulas
 Christianorum ore verferis? Simulat-
 que enim tremore correptus fuerit
 Christianus aliquis, aut pedem ad la-
 pidem offenderit, illicò tui nominis
 præsidium inuocat. Quare vt quis nul-
 lâ requie, te laudibus celebret, non
 existimat se celebrare; qui magis in-
 satiabili affectu celebrare incipiat. Ne-
 mo enim satis pro dignitate celebrare
 possit. Qui te semper magnificare desi-
 derat, iugi tuâ glorificatione, debitum
 in te suum apud se repetit. Cum enim
 multorum debitor nihil possit repende-
 re, accumulât gratiarum actionē, quem-
 admodum ipsa tutelam & protectio-
 nē accumulâs. Quia enim illa donum
 est optimum quod finem non habeat, iu-
 gi afficientem beneficio, velut à princi-
 pio, gratiarum actione demeretur. Quis
 enim te, admirationi non habeat, Spem
 immutabilem; Protectionem immobi-
 lem; statum per fugium; Semper vigi-
 lem deprecationem; Perennem salu-
 tem; Auxilium stabile; Patrocinium
 inconcussum; Murum inexpugnabi-
 lem; Thesaurum voluptatum; Hortum
 irreprehensibilem; Arcem tutam;
 Vallum vndique munitum; Validam
 auxiliij turrim; Portum tempestate ia-
 statorum; Malaciam perturbatorum;
 Peccatorum vadem; desperatorum ad-
 ductionem; Exulum reuocationem;
 Pulsorum, postliminiò reuersionem;
 Alienatorum conciliationem; 10 Dam-
 natorum commendationem; Maledi-
 ctorum benedictionem; Rorem squal-
 lentis animæ; Stillam irriguumque,
 confectæ ac tabescentis herbæ. Per te
 enim inquit scriptura, ossa nostra sicut
 herba germinabunt: Agni & Pastoris

τῷ ὀπιτεκνημῶνον τὰς ὀνόματι τῷ υἱοῦ σου λαόν.
 ὄραν καὶ ὁ Χριστιανὸς λαὸς σου, τὰ κατ' ἐαυ-
 τὸν ἀνακρίνων, πρὸς μὲν τὸ Θεὸν πρῆρσι-
 στικῶς ὑποπέλλεται σοὶ τὰς δεήσεις προσφέ-
 ρει· σὲ δυσωπεῖν αἰεὶ δάστος θάρρει, πημα-
 γία, ἀφ' οὗ πῦρ κείραν, καὶ τὰ πληθὴ τῶν εἰς
 ἡμᾶς ἀγαθῶν σου, καὶ τῶν εὐδαιμονῶν σε πολλα-
 κίς ἐν ἰκεσίαις. ἀλλ' ὡς τίς σε μὴ μακαρίσει τὸ τῶν
 ἀγγέλων ὑπὲρ ἔνοιας θεωρίας· τὸ τῶν ἀνδρα-
 γῶν ὑπὲρ ζῆνον ὀπιτυχίαν· τὸ ὑπόληψιν τῆς γέ-
 νοις τῶν Χριστιανῶν· ὁ ὀχλοῦ μῶνον τῶν ἀμύρτων·
 λαὸν προσφύγον· τὸ κατ' ὄραν ἐν τῷ τόματι
 τῶν Χριστιανῶν φερομένην· μόνον γὰρ εἰς θρη-
 σκῆ Χριστιανός, εἰ καὶ πρὸς λίθον τὸ εἰς ἑαυτὸν προσ-
 σκόφη πόδα, ὁ σὸν ὀπιτελείται πρὸς βοήθειαν
 ὄνομα. σὲ ποιζοῦν τίς δόξάζων, ἀπαύτως
 οὐ μὴ δόξάζεται· δόξάζειν σε, μᾶλλον ἐὰν
 ἀκέρως ἐναρξῆται. ἀδύνατον γὰρ ἐπαξίως
 αὐτομῆσαι σε. ὁ ἀφ' οὗ πῦρ μεγαλιώειν
 σε ποθεῖ, ἀφ' οὗ τῆς διευεκῶς δόξολογεῖν
 σε, τῶν ψυχῶν τῶν χρεῖσις ἀναλαμ-
 βάνων. ἐπὶ γὰρ πολλαὶ χρεωτῶν σὸν
 αἰταποδίδωσί σοι, πληθύνει τῶν βυρρε-
 σίδων, ὡς ἐν τῶν πρῶτων. ἐπεὶ δὲ πα-
 νάγατον δάρημα τέλος μὴ δεχόμενον, τῶν
 βυρρεσίδων ὡς ἐν ἀρχῇ, αἰεὶ ὁ ἀγαθὸν
 ποιῶντι προσάγει. σὲ τίς μὴ θαυ-
 μάσει τῶν ἀμετάπειτον σκέπῳ· τῶν ἀ-
 μετάπειτον καταφυγῶν· τῶν ἀκούμητον πρε-
 σβείαν· τῶν ἀδελφειῶν σωτηρίων· τῶν
 σαφερῶν βοήθειων· τῶν ἀσάλευτον προσ-
 σασίαν· ὁ ἀπόρητον τεῖχος· τὸ ἡσυχίαν
 τῶν ἀπολαύσεων· τὸ ἀνέγκλητον τῶν ἀδελφῶν.
 ὁ ἀσφαλὲς ὄχυρωμα· ὁ κραταῖον περὶ χα-
 ράκιμα· τὸ ἰσχυρὸν τὸ ἀνιπλήμωσ πύργον· τὸ
 λιμνὴ τῶν χμαζομένων· τῶν γαλιῶν
 τῶν τεταραγμένων· τῶν τῶν ἀμύρτων
 ἐχθρῶν· τῶν τῶν ἀπεγνωσμένων προσ-
 σαγωγῶν· τῶν τῶν ἐξομαθέντων ἀνάλη-
 ψιν· τῶν τῶν ἐκδιωθέντων ὑποπρο-
 φῶν· τῶν τῶν ἀλλοτερωθέντων οἰκείωσιν.
 τῶν τῶν κατακεκριμένων τῶν ἀδελφῶν· τῶν
 τῶν κατηρημένων βίολογῶν· τῶν δρόσον
 τῆς ψυχικῆς ἀυχμηρίας· τῶν σαφῶν
 τῆς ἐκτακείσης βοτάνης. τὰ γὰρ ὅσα ἡ-
 μῶν, ὡς γέγραπται, ἀφ' οὗ κατὰ τὸν βο-
 τῶν ἀνατελῆ· τῶν τῶν ἀμύρτων καὶ ποιμῶν

8.
 9.
 19

Reg. m.

ποιούσιν, ἡ
 πρὸς π.

Impr. α
 λειπίον.

Impr. β

Isai 66. v. 14.

μητέρας, καὶ πόλυται τῆν ἀγαθῶν γνωρίζουμένη
 παρ᾽ ἑξενον. ὅσα τὰ σά, παρ᾽ ἑξενον, ἀληθι-
 νά, δεδωκεν ἑπὶ τὸ αὐτὸ. ἐπιθυμητά τε
 πόλυτα, καὶ γλυκύτερα ὑπὸ μέλι καὶ κηρίον
 καὶ γὰρ οἱ δοῦλοι σου ποθοῦμεν αὐτά. ἐν τῷ
 ποθεῖν αὐτά, αἰτάμεν ἐκ σοῦ πολλή. τὰ
 ἑλέη σου τίς σιωπῆσει; ἀλλὰ ἔρχεῖ σοι παρ᾽
 ἑπαμὸν, ἀξιάραγε, ὅ μὴ ὑπορεῖν ἡμᾶς
 ἐγκωμιάσαι τὰ σά. ἔχθρῳ ἐκ Θεοῦ ὁ μέ-
 γα παρ᾽ ἑξενον ὑψος. ἔξῃ γὰρ ἑξενον αὐτῷ
 Χριστιανικὸν ἀπὸ ἑξενον τῆς σιωπῆσαι,
 καὶ ὁ ὁμοιογῆς σου, σύμμορφον τῆς θείας
 αὐτῆς καὶ ὁμοιωτικῆς εἰκόνος ἀπειράσασθαι. ὑ-
 λογημὸν τοίνυν ἑξενον τῷ ὀνομαῖ σου εἰς
 τοὺς αἰῶνας. παρ᾽ ἑξενον ἡλίου ὁ φῶς σου. ὑ-
 παρ᾽ ἑξενον πάσης τῆς κλίσεως ἢ τῆς σου. παρ᾽
 ἑξενον ἀγγέλων ἢ ὑπαρξῆ σου. ὑψιότερα σὺ
 τῷ οὐρανοῦ. ἀλλὰ καὶ πλατυτέρα τῷ οὐ-
 ρανοῦ τῆν οὐρανῶν, καὶ τῷ γαλαξίῳ παρ᾽
 ἑξενον ἀγίου ἀνιφερουμένου ἐξ ἑξενον. ὀγδωδέτε-
 ρε, καὶ εἰ ἔστι τίς ἑξενον, ἔξενον ἑξενον
 τοῦτου λέγειν, οὐρανέ. ὑλογημὸν σὺ ἐν ἡμε-
 αῖς ἡμεῶν. ἀλλὰ ἔξενον ὑλογημὸν ἐν σοὶ πᾶ-
 σαι ἀφ᾽ ἑξενον τῆς γῆς. ὅτι γὰρ ἔξενον τῶπος
 ἔξενον σὺ μὴ δέξασθαι. ὅτι γὰρ φυλὴ, ἔξενον ἡς οὐκ
 ἐβλάσθησθαι ἑξενον σοὶ καρποὶ τῶ Θεῷ. ὡστε
 καὶ τὰ μὴ ἐπεγνωκότα σε καὶ τὸν κόσμον τῷ-
 τον ἔξενον, καὶ ἑξενον δεκτῶ καὶ αὐτὰ μακαριοῦσί
 σε, καὶ ἑξενον. ὅτι γὰρ ὁ ἐκ σοῦ ἡμνητὴς ἔξενον
 κρίνας πλὴν οἰκουμένην ἐν διαγοσσίῳ, ὅτι γὰρ
 καὶ ἑξενον, οἱ μὴ θεοτόκην σε πιστῶς
 ὁμολογήσαι θελήσαντες. καὶ τότε γνώσονται,
 ποίου θεσσαροῦ ἑαυτοὺς κακοβούλως ἐξενον
 μίωσαν. ἀλλ᾽ ἡμῖν τοῖς Χριστιανικοῖς καὶ
 Χριστιανικῇ θεοτόκην σεβομένης σε πιστεῖ, πα-
 ράτεινον τὸ ἀμεταθέτου σε παρ᾽ ἑξενον ὁ ἑλεος.
 καὶ πλὴν γὰρ κοίμησίν σε, θεοτόκε, ζωὴν ἡγου-
 μέθα δικαίως, καὶ σιωπικὸν σε πνευματικῶς
 ἔξενον πεπρωθῆκαμεν. ἔξενον θλίψις ἑξενον εἰς,
 ζητωῦντές σε λυτρωθῆκαμεν. ἔξενον πάλιν γὰρ
 καὶ ἑξενον, σὺ εἰ τῆς παρ᾽ ἑξενον. καὶ ὅτι γὰρ ἐν ὅλοις
 ὑπὸ σε μεριμνώμεθα, μὴ ἡμῶν σε ἀφ᾽ ἑξενον
 πιστοφοροῦμεθα. ὅτι γὰρ τῶπος ὁ διψῶν,
 παρ᾽ ἑξενον πλὴν πηγῶν κατασπυρᾷ, οὔτω καὶ
 πᾶσα ψυχὴ πιστοτατῆ παρ᾽ ἑξενον σε κατατρέ-
 χαι, ἐμπλησθῆσαι τῆς ἡς φλεγματῆ βοη-
 θείας, καὶ πάλιν ὡστερ ὁ τῷ ἀέρος ἀόραμα

A Parentem, omniumque bonorum pa-
 lam conciliatricem. Tua omnia, admi-
 randa sunt, vera; iustificata in idipsum;
 omniaque desiderabilia, ac dulciora super
 mel & fauum. Nam & serui tui ea desi-
 deramus; in illis desiderandis, ex te, re-
 tributio multa. Quis tuas misericordias
 intelliget? Enimvero, sat tibi ad lau-
 dem, ὁ admirabilis, quod non possimus
 dignis encomijs res tuas celebrare.
 Magnam à Deo, ad triumphum cel-
 sitatem adeptas, quod tuâ ex carne,
 B populum ei Christianum comparaue-
 ris; quodque id quod similis tecum esset
 naturæ, diuinæ eius expressæque imagi-
 nis conforme reddideris. Quare, bene-
 dictum nomen tuum in secula. Vin-
 cit solem lux tua: Superat creata om-
 nia, tuus honor & dignitas: Præ An-
 gelis maior excellentia tua. Tu celo
 excelsior; Sed & celo cælorum ex-
 pansior, septimoque cælo, quod ceu
 ex scripturâ, Sanctus quidam astruit.
 ὁ cælum supra octauum, & si quod
 vltterius octauo cælum, dici potest!
 C Benedicta tu in generationibus gene-
 rationum: Sed & in te, benedictionem
 consecutæ sunt omnes tribûs terræ:
 Nullus enim locus est, vbi non honori
 habearis. Neque vlla tribûs est, ex quâ
 Deo, per te, fructus non germinaue-
 rint: vt & Gentes, quæ te vsu sæculi
 non cognouerunt, ipsæ etiam tem-
 pore placito beatam te, Dei Genitrix
 Virgo, sint prædicaturæ. Tuo enim
 Filio veniente iudicare orbem terrarum
 in iustitiâ, videbunt & plangent, qui te
 Deiparam, confiteri credentes nolue-
 runt: tumque demum perspicient,
 quanto se thesauro, peruerso sanè con-
 filio, defraudarunt. Nobis itaque Chri-
 stianis, teque Deiparam Christianâ
 fide venerantibus, stabilis tutelæ tuæ
 misericordiam exhibe. Etenim Dor-
 mitionem tuam, ὁ Deipara, iure vi-
 tam arbitramur; teque spiritali qua-
 dam ratione nobis contubernalem,
 credimus: Cumque adeò ingruerit ca-
 lamitas, tuum quærentes præsidium,
 liberamur: rursus verò faustâ, gaudij-
 que oboriente die, eam ipsa concilias;
 ac postquam in omnibus nostri sollici-
 ta es, nobiscum te agere persuasum
 habemus. Quemadmodum enim sici-
 culosus ad fontem properat, sic & fi-
 delis omnis anima, tota æstuans accu-
 rit, tuo implenda auxilio. Ac iterum,
 quemadmodum anhelitu haustus aër

Impr. malè

Psal. 106. v. 10.

Psal. 106. v. 41.

Rom. 8. v. 26. Psal. 71. v. 16.

Iob 11. v. 8.

II

Basil. He- xaem. hom. 3. Luc. 1. v. 43. Gen. 12. v. 3.

2. Cor. 6. v. 2.

Psal 97. v. 9. Zach. 12. v. 10.

E

13

animalem hominibus olfactum afflat; ita & te, Orthodoxi omnis Christiani flatus, ac spiratio, ore profert ac enunciat. Nec enim tantum ab aeris haurimus oblectatione, quantum à tui nominis haurimus protectione: adeò vt in Christo, ac te impleatur quod scriptum est: *Respiratio narium nostrarum es tu; in tegumento tuo & umbrâ uiuemus.* Quodnam enim aliud hominum genus à Christianis, id tantum obtinuit gloriæ? Tam illustri fuit exstimatione? Angeli cœlestibus gloriantur habitaculis, nos, incessu sanctorum templorum tuorum, ferijs delectamur. Vt enim illud quondam Salomonis templû, cœlum in terris adumbrarit; quam nos potiori iure, cum ipsa effecta fueris uium Christi templum, ecclesias tuas & templa, velut terrestres cœlos fumus elaturi? Stellarum claræ faces loquuntur in firmamento cœli: corporeique tuarum, ô Deipara, imaginum ducti colores, tuorum nobis donorum largitionem ceu stellanti fulgore coruscant. Sol & luna vnus axem circuli illuminant; at domus omnis, & ciuitas, regioque, tuum, ex tui nati lumine, splendet lumen. Quapropter beatus homo, etsi peccator, quod tuam adeptus per naturam cognationem, etiam diuinæ, per te, naturæ particeps inuentus sit: *Beatus reuerâ, & benè illi fuit: Imò, & erit bene:* non enim deficiet, ijs qui vsque ad finem auxilium tuum obtinere meruerint. ¹⁵ Faceffat in te mors, ô Deipara, quod vitam mortalibus produxeris. Faceffat in te sepulchrum, quando inexplicabilis sublimitatis diuinum facta es fundamentum. Faceffat puluis; noua quippe informatio es, quod ijs, qui in limo luti corrupti essent, Domina facta sis. Te igitur, vnâ nobiscum versari certâ confitemur fide. Nisi enim nostra in eo esset posita consolatio, deficeret præ tui desiderio spiritus noster. Quomodo ¹⁶ autem iuxta

Thren 4. v. 20.

14

Psal. 127. v. 2.

15

16

Hebr. II. v. 2.

Sant 5. v. 2.

scripturam, fide intelligi mus aptatos cœlos; ita & te, etiam à migratione corporis, accedentem nobis comitem, velut oculis contueri credimus. Non enim tantum dolet anima, cum à corpore auellitur, quantus dolor est te priuari, ô immaculatissima. Hinc, iuxta scripturam, *Etsi corpus tuum dormit, cor tamen tuum uigilat:* Et quam inuicibilem humanæ conditio-

Α ζωπικλώ τοῖς ἀνθρώποις ἐμπνέει τὴν ὄσφρησιν· οὕτω ἔσὲ πᾶσι ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ ὅτι σώματος παρφέρει προή. Ἐστὲ γὰρ ποσὸν τὸ τῆ ἀέρος ἀιμώματα ψυχολογίας, ὅσον τὸ τῆ ὀνόματος σου χρυώματα σκέπης· ὡς ἐν Χριστῷ ἔσὲ σοὶ ὁ γεγραμμένον πληροῦσαι· ἀλαπνοή, φησι, μυκτῆρων ἡμῶν σὺ εἶ· ἐν τῇ σκέπῃ σου καὶ προή ζήσομεν. ποῖον γὰρ ἦμος ἀνθρώπων πρὸς εἶπειν Χριστιανῶν, τοιαύτης ἐπέτυχε δόξης· τοιαύτης διπόρησεν ἑσπλήμης; ἀγγέλοι τῆς οὐρανίων ἐγγραμμένται καταμοναῖς· ἡμεῖς τοῖς τῆ ἀλοβατῆν σου ναδὶν διφραγμένα χροα- Malè ed. ἀγισματα. σμοῖς. εἶ γὰρ ὁ Σολομώντιος ναός, πάσαι τὸ οὐρανὸν ὅτι τῆς γῆς ἐσκιολογᾷ, πόσω μάλλον ἐμφύχου σου ναοῦ γενηίας τῆ Χριστοῦ, μὴ καὶ τῆς ἐκκλησίας τῆς σαῖς, ὡς ὅτι γείοις οὐρανοῖς δικαίως ὅτιν ἀλακμπάζειν; ἀσέρες λαμπηρογλωσσῶσιν ἐν τῷ φερεώματι τῆ οὐρανοῦ· αἱ σωματικῆ σου, θεομήτορ, τῆ εἰκόνων χρωματουργίαι, τὴν ἐπίδωσιν τῆ σῶν ἡμῶν ἀσφράσισοι δαρεῶν. ἡλιος καὶ σελήνη τὸ ἕνα τῆ κυκλώματος δαδουχοῖσι πόλον· πᾶς οἶκος, ἔσὲ πᾶσα πόλις, ἔσὲ χόρα, ὅσων, ἐκ τῆ σοῦ ζῆνηθέντος φωτός, ἀγγαίξεται φάος. Διὰ τῆτο μακείριος καὶ ἀμύρταλός ὁ ἀνθρώπος, ὅτι ὡς συγγῆν σε κατ' οὐσίαν κησαίμηνος διρέθη, καὶ θείας φύσεως διὰ σοῦ κρινωνός, μακείριος ἀληθῶς, καὶ κελεύς ἀπὸ γέρονε· μάλλον δὲ καὶ ἔσαι κελεύς. οὐ δαλείφη γὰρ τοῖς τὴν

Β

Δ τὴν ἀντίληψιν ἕως τέλους ἔχῃν ἀξιοιουμένοις. ἐρρέτω θάνατος ὅτι σοὶ, θεοτόκε, ζωὴν ὅτι τοῖς ἀνθρώποις παρσηγαγεις. ἐρρέτω τάφος ὅτι σοὶ, ἐπειδή ὡς ἡλοῖς ἀκαταφράστου θεῖος ἐγγύου θεμέλιος. ἐρρέτω χόρις ὅτι σοὶ· ἀνάπλασις γὰρ εἶ, ὅτι τοῖς ἐν ἕλη πηλοῦ διφραγαρεῖσι κηρηματικῆς δασποινα. ὀσκιῶν πίσει σε μὲν ἡμῶν στανάστροφον ἔχῃν ὀμολογηδύμην. εἶ μὴ γὰρ ἐν τούτῳ πρηνεσούμδα, ἐξέλιπεν αἰ τῆ ὅπιθυμία τῆ παρῆς σέ, ὅ ἡμέτερον πνύμα· καὶ πίσει τοῖς οὐρανοῖς, ὡς γεγραπται, κητηρήαζ νοοδύμην· οὕτω ἔσὲ μετελθοῦσῃ στανάστροφον ἔμῃ τὸ ἐκδημία τῆ σώματος πικέυοιμ ἀλαφωρῆν. οὐ γὰρ ὀδύνη ποσαύτη τῆ ψυχῆ, τὸ φηώς ὅτιν ἀποσασαδῆ, ὅσον ὀδυνηρότερον σου φηνηθῶσαι, πρηνεσάστε. ὅτιν καὶ ὁ γεγραμμένον, καὶ ὁ σῶμά σε κηθλύθη, ἡ κηρδία σε ἀρσηπνῆ· καὶ καὶ ὁ ἀπράτητον ἔσὲ θανάτου, τῆ ἀνθρωπίνῃ πρηνεδῆ-

Malè ed. ἀγισματα.

Impr. οὐκ ἔστι.

ζω φύσι, οὐ νυσάζει, ὁ δὲ ὑπνώσῃ οὐ φυλάσσων
ἡμᾶς ὀφθαλμῶσ. ὅτι ἀμύρτους γὰρ ἡ μετα-
στασίσ. ὁ δὲ ψευδὴς ἢ κρίμισι. ὁ οὐρανὸς τῷ
ἔπι σοὶ τότε σπυδραμέντων διηγεῖται δόξαν. ἡ
γῆ, τῷ πρὸς αὐτῷ πρὶς πῶν ἀλήθειαν. αἱ νεφέλαι,
τῷ δὲ αὐτῷ σοὶ δὲ κληθεῖσιν βοᾶσι πῶν.
καὶ ἀγγελὸι τῷ εἰς σὲ τότε ἡμοδύω ἀπαγγέλλου-
σι δαυροφορίδ. ὅτι πῶσ φημί καὶ τῷ Ἱεροσα-
λήμ οἱ ἀπόστολοι πρὸς ἡμῶν, κατὰ τῷ
καὶ Ἀμβροσίου ὁ πρὸς φήτης ἐκ μερῶν τῷ Ορφ-
νῆσ, ἐν ᾧ μιᾷ δὲ νεφέλης ἀρπαγίσ, καὶ ἀγγέ-
λικῆσ δόξιασ ἡσποληφίεσ, ἐν τῷ Περσικῷ Βα-
βυλωνί ἔισ τῷ ῥάκκον τῷ Δανιὴλ πρὸς ἡμῶν. ἀλλ'
ὡσπερ ῥάμις εἰς θαλάσσην ὅτι χρομύνη ὁ δὲ ἐν
πρὸς ἡμῶν, ὁ δὲ βαλάντιον πῶν, πλοισίου
ἡσπασθὲν ἀποκενοῖ, οὕτωσ ὁ δὲ τὰ ὑψῆσ τῷ
ἐγκωμίων, ἰχθύσ τίσ ἐν λόγων κατεμεγεθῆσ
φωναίσ. ἐχθρὸσ σὺ πρὸς ἑαυτῆσ τῷ ἴδθον ὑμῶν, ὅτι
τῷ θεοτόκου ἀπεδείχθῆσ. ὁ δὲ γὰρ, ὅτι πῶσ
ὡσὶν ἡμῶν πρὸς ῥαφικῆσ δὲ ηἰσῆσ τῷ τῷ
μῶν ἡσπασθῆσ ὁ δὲ πάλιν ὅτι τῷ οἱ πατέρεσ ἡμῶν
αἰσθῆσ ἡμῶν τῷ τῷ πῶν ἡσπασθῆσ διηγεῖται, τῷ
πρὸς ἡμῶν ὅτι κληρωσ τῷ θεοτόκου. ἀλλ' ὅτι
ὁ ἔργον ὁ εἰργάσθῆσ ἐν ἡμῶν, κυρίωσ ἐ ἀψευδῶσ
ἀγλωσσοφίτωσ καὶ ὀρθοδόξωσ, θεοτόκον σε, δι' αὐ-
τῷ βεβαίωσ τῷ πρὸς ῥαφάτων. καὶ τῷ τῷ
τῷ θεοτόκον σε σῶμα, πρὸς νεκροποιοῦ κατὰ
τοῦσ, ἔσπερ ἐν ὄντωσ μὴ συγκλειοθῆσ. ἀλλὰ
καὶ τῷ τῷ ὡσ ἀνδρῶν πῶν ὡσ δὲ ἡμῶν τῷ
φύσῆσ καὶ σὺ ζωοτελέσ πρὸς τὰ οὐράνια, τῷ
οικίωσ μεταστάσ ζωῆσ. κενὸν μὲν τῷ δὲ ἡμῶν
τῷ ἀρχίωσ. ἀρχίωσ δὲ τῷ τῷ ἀνδρῶν σωμα-
νασφῆσ βίρωσ τῷ τῷ πνευμάσ, ἀσπῆσ ἐνε-
ργία τῷ ὡσ σὺ πρὸς ἡμῶν ἡμῶν Χει-
ροσ τῷ Θεοσ ἡμῶν. ὅτι ἡ δόξα εἰς τοὺσ αἰώνασ.
Ἀμῶν.

Anis mortis necessitatem subiisti, non
tamen dormitabit, autue dormiet, nos
custodiens oculus tuus. Non enim te-
stibus caret tuustransitus; nec dormi-
tio tua falsi quicquam habet. Enar-
rat cœlum gloriam eorum, quæ in te
tunc concurrerunt: Terra, eorum re-
præsentat veritatem: Nubes, honorem
quem famulatu exhibuerunt, clamant.
Denique Angeli, quod id tempo-
ris satellitium stiparet, annunciant:
Vt nimirum Apostoli, ad te Ierosoly-
mam conuenerint, quemadmodum
etiam Habacuc Propheta, horâ vnâ,
in nube raptus, surripiente Angelicâ
dexterâ, ex partibus Orines, Iudeâ-
que, Babylone Perfidis, ad lacum
Danielis præsto fuit. Enimuerò, vt
gutta vna nihil mari adijcit, neque
pauperis crumena, diuitis thesaurum
euacuat; ita nemo tuarum celsitudi-
nem laudum oratione satis extulerit.
Habes planè, ipsa à te propriam lau-
dem, quòd Deipara effecta sis. Non
enim quia hoc tantùm, exponente
scripturâ, auribus nostris audiimus: ne-
que iterum quia patres nostri, hoc no-
bis verissimâ narratione annunciane-
runt, Deiparæ appellationem sortita
es; sed quia ipsum opus quod es ope-
rata in nobis, propriè & verè, nihilque
gratificante linguâ, & orthodoxè, Dei, te, Matrem, ab ipsis rebus con-
firmat. Ideoque par erat, vt ne reue-
râ, corpus illud tuum quod vitam sus-
cepisset, mortiferâ corruptione inuo-
lueretur: ac verò, vt & sepulchrum,
velut hominis propriam massam sus-
ciperet; vtque te, vitæ consummatio-
ne, à tuâ ipsâ vitâ migrante ad cœ-
lestia; monumentum quidem tuâ carne
ostenderetur vacuum; tuus verò spiritus
inueniretur ab humanâ conuersatione
inseparabilis; inuisibili eius virtute, qui
ex te Virgine natus est Christus Deus
noster; cui gloria in sæcula. Amen.

Ed. 1706. 1707. 1708. 1709.

Male edita

17

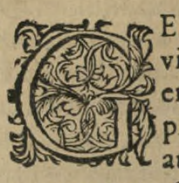
18

30

Ex Anonymo de Imagine dictâ Romanâ Regio Cod.

ΕΡΜΑΝΟΣ, πολὺς ἐν ἄρε-
τῇ, πολὺς ἐν παιδείᾳ τῇ ἐν δικαιο-
συνῇ. πολὺς ἡμόδιμος ἐν σο-
φίᾳ, καὶ πρὸς πᾶσ ἔργον ἀγα-
θὸν ζήτητιμῶσ, τῷ Κυζίκου μὲν πρὸς τῶν ἑπι-
τα δὲ δὲ πρὸς ἡμῶν ἄρετῆσ, καὶ σοφίασ. μᾶλ-

ERMANVS vir insignis
virtute; vir multâ iuris
eruditione, multâque sa-
pientiâ egregiè exultus,
atque ad omne bonû opus
comparatus, Cyzici primùm, tum pro-
pter præstantem illam virtutem, ac sa-
Q99

pietiam; quin & propter donorum Spiritûs affluentias diuitias, vrbis Constantinopolis thronum decorauit, anno secundo Imperij Anastasij Artemij, coactus acquiescere sedis illi translationi. Ad annos autem quatuordecim ac menses sex in Patriarchali agens sede, ac veritatis sermonem rectâ fide docens, sat multos scripsit sermones ad communem vtilitatem, quibus pios demeretur: sed & varios hymnos edidit, laudandis Sanctis; ac cantica, admirandis diuinæ gratiæ celebrandis operibus, quibus ille humani generis ruinam de integro reparasset.

Αὐτὸν δὲ καὶ πλεῖστον τῶν χειρογράτων ἔπιβήματος, τῆς Κωνσταντινῆς πόλεως ἐκόσμησε θεῖον, τὰ δὲ τε-
ρα ἔπει τῆ βασιλείας Αναστασίου ἔΑρτεμίου· Βια-
σθεῖς, καὶ δὲ ἀμύητος τὴ μεταθεῖν. σέπτε δὲ μηνίας καὶ
τέσσαρας ἐνιαυτοὶ ἔπι δέκα ἔτεσιν ἔπι ἔ θεῖ-
ον τῆ πατριαρχικῆς ἀγατελέσας, καὶ τῆ ἁληθείας
καλὸν ὀρθοτομήσας λόγον, λόγους μὲν ἰχθυοὶς
πρὸς κρινῶν ὠφέλειαν ἔγραψε, τοὺς ἄσβεστοῦ-
τας ὑεργετῶν· ὕμνοις δὲ ἀσφύροις ἀξέθετο τοὺς ἀ-
γίους ἑπαμῶν· Ἐ ἄσματα πρὸς δοξολογίᾳ τῶν
θαυμασίων ἔργων τῆ χάριτος ἔ Θεοῦ· ὧν εἰς πᾶν τι-
λῆ σωτηρίαν τῆ ἀνθρώπων ἐκπύσεως ἐνήργησεν.

NOTÆ.

AD duas iam editas in Bibliotecâ Patrum, accedunt nouæ duæ, quibus quaternus in Mariam Orationum Germani confurgat numerus: reddita suo auctori, nempe Andreae Cretensi, illâ in Mariæ Natiuitatem ei falsò inscriptâ· *εἰ μετέστι καὶ ἁγιωταμίῃ*. Haud dubium plura eiusmodi orasse sapientissimum virum longo illo sedium, tum Cyzicenzæ, tum Constantinopolitanæ tempore. Extat alia in sanctæ Mariæ vestem apud Surium; quam nolim hîc Latinam tantum repræsentare, & vt nihil noui conferam.

Ad Orationem in Presentationem in templo.

Qui secundo illo tomo Biblioth. Patrum ex Pantino edidit, etsi rectè sensiat, esse Germani Confessoris sub Leone Ifauro: at malè opinatur, quòd putet eundem esse cum Cyro Germano, cuius est Oratio *εἰς τὰ νήπια· in Infantes ab Herode occisos*, edita ab Hæschelio. Hic enim Cyrus Germanus, seu potius, Domnus Germanus, iunior ille est, cui Arsenius successit, cuius alia quoque extant: quâ de re Gretzerus ad eius Orationes libro suo de Cruce. Alia pia valde: verum quòd assertè adeò de sacris penetralibus, vbi Maria deposita sit, minimè possim probare, quâ de re pluribus scripsi alibi, & vt Sancta illa sanctorum commodè possint intelligi. Illa item de summo Zachariæ sacerdotio, nullo certo nituntur fundamento. Potuit Zacharias in ordine suæ vicis sacerdotio fungi tunc, cum Maria oblata est, eamque suscipere, quòd Iacobi liber ille habet; potuitque præstare in Mariam quæ habentur ibi

de eo, tamen si non esset auctus summo omnino sacerdotio.

1. *Meæ cognatæ atque consueræ.* *συγγόνῳ ἔστω δέλη*. Videatur omninò dicere aliquam è cognatis, fortè sororè, sanctitate spectabilem, vitâ iam functam. Absone is qui ediderat tomo illo 2. Biblioth. Patrum: *ἀντὶ συγγόνῳ*: quòd erat mendosè in eius Codice, suspicatur legendum *συγγόνῳ*: quòd & reddit, *coniugi*. Quasi verò Germanus aliquando coniugem habuisset, nec magis à Constantino Pogonato adhuc adolefcens cuiratus esset, vbi ille eius Patrem virum præstantem, ac clarum, tyrannidis metu occidisset, quòd omnes perinde testantur Græcificriptores.

Ad Orationem in S. Mariae Annunciationem.

HAbuit Regius Codex, sed sine mutilam: quâ tamen desint pauca ad epilogum spectantia, ac acclamationem aliquam in Mariam, siue supplicationem, si quam auctor subiùxit. Stylo congruit cum superiori iam editâ sub nomine S. Germani Patriarchæ constantinopolitani. Dialogismi, quibus tota dramaticè decurrit, valde Patribus familiares erant in Dominicâ hac solemnitate, vti liquet ex Orat. 6. Procli superiùs editâ, exque aliâ editâ nomine Chrysostomi, eodem planè ac ista schemate. Sed & Mariæ & Ioseph dialogismi, quæ extant in Vaticanâ nomine Georgij Nicomediensis, haud aliud videantur, quàm monumētum eadem formâ conscriptum, ac quo Iosephi anxius animus explicetur, cum is Mariam adulterij suspectam ha-

bens, clam relinquere meditaretur: ipsaque Maria vel mysterium hætenus taceret, vel non satis, pro eius incomprehensibilitate ac nouitate, faceret fidem. Vt quid autem in his & similibus pij Patres, ac Mariæ deuotissimi, videantur decorum excessisse, aut plus iusto adhæsisse Iacobi ἀδελφοῦτε apocrypho, siue Iacobi Hierosolymorum Archiepiscopi, vt Codex Eminentiissimi Cardinalis Mazarini inscriptum habet, piè omnino indulgendum: vniuersis constantissimum habentibus, nihil Mariam vel Ioseph commississe, quàm quòd rerum momenta, ac angustia committendum ferebant à iustissimis quibusque coniugibus, ac quales erant beatissimum illud par Dei nutu confertum.

1. *Quam purpuram tenes.* Alludit ad ea quæ habet liber ille Iacobi: vt Maria iam desponsata purpuram nendam acceperit, cum sacerdotum consilio velamen per puellas virgines conficeretur ad templi usum: eique intenta operi à Gabriele salutata sit Quæ ibi latè scripta habentur: sed modò sat indicasse.

Ad 1. eiusdem Orationem in Dormitionem S. Mariæ.

SChotus ediderat 2. quæ extat tom. 2. Bibl. PP. Græcol. sed versione quæ multis displiceat. Eius Codex potuit desiderare hanc primam, quam Regius perantiquus repræsentat, æquè ac secundam, sub eodem Germani nomine: ac planè altera alterius continuatio est, eodem vbique dicendi charactere. Multam stylus, totaque vtriusque Orationis compositio redolet pietatem in Mariam, nec rerum diuinarum mediocrem scientiam, ac meditationem: dignum planè opus egregio Confessore Germano.

1. *Tua illius vocis in exultatione.* Cantici Mariæ verba sunt, quæ in se auctor, eius imitatus modestiam, encomium auspicatoris detorquet.

2. *Quà somno viuis excessisti.* Longâ paraphrasî explicare conor vocem ζωοποίητον: quâ scitè auctor exprimit, vt Mariæ transitus habuerit: instar nimirum somni; spiritu interim migrante ad superos, nullâ corporis, qualis in aliis accidit, vitiatione.

3. *Liquet vocem hodie.* τὸ σήμερον. Sic quoque Methodius in Occurs. & alij, de temporali exponunt natiuitate, in quam etiam Ecclesia vsurpat, in officio dici Natalis Domini.

A 4. *Diuinam in Patre Spiritus sancti rationem principij.* τὸ τῆ ἀγίης πνεύματος ἐν τῷ πατρὶ θεαρχικόν. vt sibi Pater, Dominicani & ipse vendicet Incarnationem, quæ appropriatur Spiritui sancto; quæ nimirum vnâ vtriusque voluntate facta sit. τὸ θεαρχικόν hîc, velut ἀπὸ ἀρχῆς, τὸ αἰτία. quod habet Spiritus sanctus tantum ad extra.

B 5. *Paris tu incorruptionis vita.* συναφθαρσίας ζωῆ. Vel Christi Domini, qui ipse vita pariter est, ac incorruptio cum Mariâ; eius, atque adèd incorruptionis, ac vitæ matre: iuxta quod paulò inferius vocat, μητέρα ζωῆς. Vel, vita incorruptionis nostræ, quam secum incorruptibiles faciens, suo illa nobis puerperio conciliet.

Ad 2. Orat. in eandem Dormitionem S. Mariæ.

C Nullo exordio, velut superiori contentiuat, ac profequitur πάθος. Magnam partem verbis sensisque Scripturæ piè accommodatis, in texta oratio, iis velut margaritis & splendet, & deuotius quid spirat, vti omnes in Bernardo aduertunt, miranturque.

D 1. *In demortuorū omnia deuorante inferno.* ἐν τῷ παμφάγῳ τῷ ἀπονεκρώσεως ἀδην. Velut eorum inferno qui cesserunt in cadauera; quorum nulla, nisi Christo resurgente, erat futura resurrectio; atque adèd nisi nato eodem ex Mariâ.

2. *Illam pulueris mater, &c.* μήτηρ χοῦς, ἢ μήτηρ φωτός. Accedit ex Regio: quod paulò inferius ex eodem sequebatur, εἰς γλῶσσειῆλθε. mutauit in παρῆλθε. quod propius est voci ἀπήλθε, quâ illic vsi sunt 70. Interpretes.

E 3. *Nec tui illius transitus.* Restitui ex Regio ἐπιζήμιος. ἀπὸ τῆ ἐπιζώμιος, quod vel nihil significat, aut non satis appositum. Quid enim hîc ad ζωοίς, ἢ τὰ δ' ζωοία. nullâ præsertim sacra allusione. Alludit Germanus ad Pro. 25. vbi vers. 16. & 27. de mellis castigato vsu, alioqui exitioso: velitque non esse id periculi in memoriâ, sensuque migrationis Mariæ, velut continuè animum subeunte, ac recurrente.

4. *Nemo redemptus.* Id quoque ex Regio: ac congruè admodum redemptioni per Mariam adiungit τὸ θεομήτορ: quando ex Deo infinitus ille manat valor, ratione cuius Christi Domini, Mariæ prolis, satisfactio, abundans fuit, ac copiosa redemptio.

5. *Nemo donum per misericordiam consecutus.* ἐλευθέρως δωρον. Quicquid eximie dō-

num est, ac gratia per Christum, ex eo in nos deriuatum, quòd Maria fuit θεοχόρητος: quod ex Regio prætulimus: quanquam, τὸ θεοχόρητος in editis non displiceat. Vtrumque enim in Mariam congruit, quæ & Deū vtero complexa est, & Deo grata singulariter fuit; quod eam compellat Angelus Luc.

I. χαίρε κεχαριστομένη

6. *Nihil emendatis*. ἀδοξαστοῖς τὸ ἀδοξαστοῦτων editis, minùs quadrat. Deerat quoque τὸ ἀνθρωπικῶς, quod sequentia exigunt, vbi eiusmodi sponfionis priuilegium in Mariâ declaratur, sed malè explicatur à Schotto, cui τὸ ἀνθρώπις, quod sequitur, est *contradictio*; totâ serie ac sensu contrariis. Allusio est ad ficum succidendam, cui sola Maria, post longam adeò expectationem, & cùm aliorum sponfio iam ἀδικοτος videri possit, (quomodo restituo ex MS. ἀνὴ τῆ ἀδικος) inducias impetrare habeat. Simili sensu Andreas Cretenf Mariam deprædicat orat. in Annunc. allusione ad Moabitarum *Vrbem laterum*. In ficum arefactam nouum monumentum suggerit, nuper Græcorum cimeliis egregiis copiosè aucta, præclara inclyti Galliæ Cancellarij Petri Seguerij, gaza, inscriptum illud Ioanni Damasceno, aliud ab eo, quod Ioannis Chrysofomi nomine editum, nonnulli Romæ Codices eidem vindicant. Incipit illa Damasceni Oratio: Κινεῖ με πρὸς τὸ λέγειν ὁ ἐνυπόστατος τῆ Θεῆς ἔ πατρὸς Λόγος. Hanc ego Orationem dum auidius exscribo, mutilam, & vt fere exordio constet inuenio, plurium foliorum lacunâ diminuto præfato Codice.

7. *Filij tui nomine appellatum*. Quod Andreas Cretenf. alique vocant χριστιανισμόν à Christi dictum nomine, ac Christianum. Male Schot. *Filij tui nomen implorantem*. τὸ ἀξιοπαδοῦ: nonnihil nouum sensu quo reddo, ac reddidit Schottus.

8. *Ob factum olim periculum*. ἡγὰ πείραν ex MS. Ineptè edita, πέραν. Schottus minùs appositè, *robur*. Multum certè ad fiduciam facit, impensa aliàs benignitas, ac anterior impetratio.

9. *Hortum irreprehensibilem*. ἀνέγκλητον. Prætuli eam MS. lectionem, velut alludat ad primum illum hortum voluptatis, non omnino ἀνέγκλητον, ac vacantem crimine, vt quo Adam, ac cuius occasione peccauerit. τὸ ἀνέγκλητον etiam editorum,

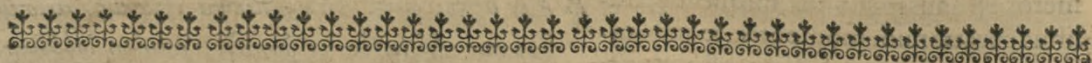
A non malè in Mariam horti typo dictum sit; quòd fugax sit hortorum decor, & temporaneus; non sic Mariæ, sed indeficiens.

10. *Damnatorum commendationem*. Ὁδοῦ θεῶν ad sensum Lucæ. Ὁδοῦ θεῶν ἀντοῖς θεῶν. *Commendants Deo*: quâ Mariæ commendatione, rei iam, ac prædamnati, absolutionem à Deo Iudice, ac veniam consequantur.

11. *Quod ceu ex Scripturâ*. γραφικῶς. Schottus, *graphicè*: verùm id parum graphicè, ac scitè. Palam enim est alludere ad illud Basilij hom. 3. in Hexaëm. quo vnitatem cæli impugnans, eò quod illud constet totâ suâ materiâ, etiam plures in psalmo, iis verbis, *cæli cælorum*, insinuos ostēdit: quod & nostrorum sententiæ de 7. cælis planetarum non malè congruit. Sic Damascenus lib. 2. c. 6. ἐν τῇ γραφῆς μεμνημένον eundem Basilium, ait dixisse cælorum substantiam, λεπτῶν ὡσεὶ καπνόν: *tenuem instar fumi*: quod nimirum id ille ex illo Isai. 51. v. 6. iuxta 70. ὁ θεανὸς ὡσεὶ καπνὸς ἐσπερώθη. *Cælum sicut fumus firmatum est*; nitatur statuere. Sensus ergo erit, esse Mariam septimum illud cælum, octauumque superius, ac si quod est vltterius cælum; eminens creaturæ toti corporali.

2. *Tempore placito*. καρὰ δεκτῶν. Sic lego ἀνὴ τῆ, καρὰ δεκτῶν. quod MS. habet. Vitiosius editis *σαυρὰ δοκῶ*. Verba sunt Pauli 2. Cor. 6. vt quod ille in primum aduentum dixit, Germanus in secundum transferat, qui & ipse καρὰ δεκτῶν futurus est: *accepto ac placito tempore*.

13. *Animalem hominibus olfactum afflat*. ζωτικῶν ὀσφρησιν ἐμπαύει. Vim olfactus ac nares, vt sequens auctoritas Threnor. 4. indicat, quam edita malè referebant Sap. 2. Significatur iugis quædam Mariæ memoria, eiusque nominis ore prolatio, vti est iugis aëris spiratio. Editis, ἀνὴ τῆ ἀδμα, est ἀδμα: sed minus quadrat. Quod postmodum in illis sequitur, nonnihil diuersum est, ab iis, quæ damus ex Regio. ἔπα ἔ ἡ παντὸς ὀρθοδόξου Χριστιανῆ πρὸς τὴ θεόμοεος ἁνοή. Verùm videatur vitiosum τὸ θεόμοεος, quanquam Schottus nititur reddere. E Legerim θεομήτορ; quomodo etiam MS. paulò inferius eandem corrigit vocem, vbi Schot. θεομέθεν τῆ εἰκόνων *prudentialium imaginum*: hic autem, θεόμοεος ἁνοή: *respiratio que facit participem diuinitatis*.

ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΩΤΑΤΟΥ A GERMANI SANCTISSIMI AG

κὶ οἰκουμένηκοῦ πατριάρχου, λόγος εἰς τὴν θεοσωμιον ταφῶν τῆ κυρίου Ἐ σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ῥηθεὶς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆ μεγάλου σαββάτου. Δέσποτα δὺλόγησον.

Oecumenici Patriarchæ, Oratio in diuini corporis Domini ac Saluatoris nostri Iesu Christi sepulturam, dicta in die Magni Sabbati. Benedic Domine.

ΑΒΒΑΤΟΝ ἡμῶν ἔστι σήμερον, καὶ σαββάτων πρῶτων ὅ κατέτισον. ἔξεσι ὃ ὅμως τὰ λόγῳ, τὴ τῆς σωπῆς κατὰ μὴν ἰσαδοται καὶ σαββάτων, καὶ κατὰ τὴν ἰσάδοται ἐφ' ἰκρονὸν ἐξ ἀνέσεως, παρὲς δόξολογίᾳ ἀρπὶ κινεῖσθαι Θεοῦ, τῆ βάρειας ζάλης τῆ νόμου τὴ ἀνδραπονον ἀπολύσθαι, ὅς ἔ πνύματικὴν σαββατισμὸν ἡμῖν ἐγκαινίζει. δεῦτε λέγων παρὲς με, πρῶτες οἱ κοπιῶντες, ἵνα παρὰ πειρασμῶν φιλοσωμάτου. Ἐπεφορτισμένοι. τῆς ματαιομελείας τῆ βιοῦ, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς, τῆς ἐλπίσιν ἀελαφείας τῆς ἀπίου ζωῆς, καὶ τῆ μέλλοντος καὶ ἀλήκειου ἄββατισμοῦ ἀναπερώσας τὰ ἔρωπι. οἱ δὲ ἀπαρέσχονται Ἰουδαῖοι. πάτερον γὰρ ὅ γρηγύστικὸν τοῖς θεομάχοις, οὐδὲ ἔπιγραφῆσεται. πὶ γὰρ κοινὸν τὰ λόγῳ, καὶ τοῖς ἀββαβελημῶν τοῖς κτενέσι τοῖς ἀλόγοις. μαῖλλον δὲ καὶ ἵνα φελάσσει τὴν ἀλόγια αὐτῶν. εἴπαρ, βοῦς ἡμῶν τὴ κτησάμνον ἐγνώκεν. ὄνος δὲ φάτνῳ τῆ κυρίου αὐτῶν. Ἰσραὴλ δὲ παρὲς ὅ μὴ γῶναι τὴ δεσπύζοντα τε καὶ πρέφοντα, καὶ πέρνισμὸν ἐμεγάλωκεν ἐπ' αὐτόν. καὶ κορεθεὶς τῆ, γάλα καὶ μέλι ῥεύσης ἡῆς, πωλικῶς καὶ τῆ πρέφοντος ἀπελάκτισεν. οἱ παρὲς ἡμῶν τὴν τοῖς κοιλίας ἵνα κρεσῆσαι, ἐνέργειαι παρτείνουσι χεῖρας ἐν τῶ σαββάτῳ, καὶ φορπία βρωμάτων ἔπιτσιβάζουσι τῇ γαστρί. λυούσι δὲ καὶ βοῦν καὶ ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης, καὶ ἀπαγαγόντες, ποτίζουσιν. ἐὰν δὲ σῶζοιτο ἀνδραπονος δι' ὃν ὅ ἄββατον, καὶ οὐ τῆ ποδῶν κατέστη βόας ἀπάσας, καὶ κτηνὴ πᾶντα ὁ Θεὸς κατὰπέταξε, κατὰβῶνται τῆ ἀεργέτου, καὶ δυσφημῶσι πὸν σῶσθαι. μὴ ἔξείναι νομοτεπιῶτες ἐν ἄββατῶ ἀγαθοποιεῖν. καὶ νῦν ἡμῶν ἐπεγκυλοδοσι τῶ ἀββατῶ, νόμου ἀββατῶν, τῆ τὴ κλῆνης ἁρπὶν βασαγμοδ τῆ ἀρθοφοεῖα κατὰπῶντος ἔν τεράχλων ὡς εἰχῆς. ἄλλοτε, βαρέως φέρουσι τὴν τὴ συγκυλοδοσις ἀνόρησιν, καὶ εἰς ἐπιμῶ.

HODIERNA equidem die Sbbatū agimus, ac inter sabbata omnia longè potissimum. Licet nihilominus sermoni, vt silentij

Ioan. 5. v. 10.

grabbatum tollat in humeros, vt que iam à longà per remissionem supinatione, in Dei incipiat agitari laudem, qui à graui legis fluctuatione hominem absoluit, ac spiritale nobis sabbatū inuariat, cū ita ait: *Venite post me, omnes qui laboratis,* præ vitiosâ impensioris in corpus amoris affectione; *Et omerati estis,* inanibus stultisque huius sæculi curis: *Et ego reficiam vos,* alacres subuehens animos, spe vitæ laborum nesciæ, alasque desiderio addens, futuri, ac perpetuò duraturi sabbatissimi, amore. Verùm non placet ea res Iudæis. Nec enim, Dei hostes, paternam murmurationis facilitatem emendauerint. Nam quid sermoni, exque ratione compositæ orationi, cum iis commune, qui iumentis irrationalibus comparati sunt; quinimò eorum quoque irrationabilitatem vice-

Matth. 11. v. 28

run? siquidem, *Cognouit bos possessorem suum, ac asinus præsepe Domini sui:* *Israel autem* nedum Dominum ac nutrimum non cognouit, vt etiam supplantationem in eum magnificauerit; ac terrâ melle ac lacte manante saturatus, pulli inter aduersus eum qui aleret, recalcitrauerit. Qui nimirum, ad ventris quidem obsequium operosas sabbato protendant manûs, ei que instruant ciborum onera; ac bouem quidem ac asinum à præsepio foluant, ac adaquatum abducant; homine autem, cuius gratiâ sabbatum est, ac *sub cuius Deus pedibus boues subiecit vniuersas, ac iumenta omnia,* salutem consequente, aduersus beneficium conclament, infamentque salutis auctorem; decernentes esse nefas sabbato benefacere: ac modò quidem Paralyticum criminantur, quod soluat legem, quæ ponderis onere, ob lesti gestationem, vt par est, ceruicem detraheret: modò grauè ferunt, incuruæ

Psal. 45. v. 13.

Isai. 1. v. 3.

Psal. 40. v. 10.

Deut. 32. v. 13.

foeminae erectionem, velutque in hu-

Psal. 8. v. 8.

E PARALYTICUM criminantur, quod soluat legem, quæ ponderis onere, ob lesti gestationem, vt par est, ceruicem detraheret: modò grauè ferunt, incuruæ

Ioan. 5. v. 10.

Luc. 13. v. 16.

meros ad onus ineūbunt; hisque inequalibus curationum momentis, æquā lance respondentem insaniam ostendunt: atque eius, qui benè, vtque erat in votis, inclinatus erat, gestamini, prohibentes obstant; ei autem quæ grauissimum fatanæ cyphonem, onerosum illum dorso abiecisset, iniuste onus adhibent: aliaque aliis vertunt crimini, beneficij nomine quòd sabbato sit collatum.

Pulchra ratio, vt non Domino solum sabbatum curandis agrotis.

Enimuerò, contra ipse, ô Iudæe, arguerim: Modò planè, vt vnquam aliquando, sabbatissimum isti, ac remissionem honori habuerunt. Siquidem enim sabbatum, sex dierum fatigationis liberationem promittit, estque illud laborum solutio, ac corporum iam fessorum quies; hi autem, cum plurimam vitæ partem grauibus affecti doloribus exegissent, solo nunc Christi sermone, laborum requiem inuenerunt, ac morborum inducias; vtique sabbati virtutem honorarunt: Ipse verò magis sabbatum transgredieris, qui nunc quoque, ac sabbato sanatos homines, prioribus vexari morborum angoribus, atque atteri velis. Ne ergo peccator supra eius fabricaueris dorsum, cui peccata condonata sunt, eius te etiam grabbato præbens grauiorem. Cum enim lecto ipse gestaretur, grauabatur magis, quàm vbi gestauit, ac strauit sibi in humeros. Eius quippe vniuersum stratum versatum est, vt Psal. 40. v. 4.

Ad quietem enim fabricatum cubile, graue erat homini resolutis membris, quòd multis hinc annis in eo reclinatus esset: vbi autem ei subcidisset, dulcius molliusque videri cœpit, ob sanitatem quam impensius desideraret. Planè siquidem voluntarius quoque labor, vitæque rationibus utilis fatigatio, quàm morbi causâ recubitus, inuitaque remissio, præoptari dignior. Nunc itaque reuerâ subiectus homo, corporalem hunc sabbatissimum à longis illis sabbatizauit doloribus: sed & animo sabbatizauit, grauissimo peccati leuatus onere; quo qui tenetur, haud quicquam laxamenti rationem nouit, quanquam lectulo impositus est, vt recumbat; quanquam manus pectori admoras ad quietem componat. Non enim Dauidi, peccato grauante, stratum requiem præbebat; nec verò noctis sabbatissimus vniuersis communis, beato viro quicquam otij ad remis-

A Δὴν ἄλλος οἰονεὶ ἐπιχειλεῖται, ἔ τῆς αἰτίας ταύτης τῆς ἰαθέντων ῥοπαῖς, μὲν ἰσοῦροπον ἐπιδείκνυται. καὶ τὸ μὲν, ἡσυχασμοῦ καλῶς, καὶ ὡς ἡδὲ αὐτῷ δι' ὀχλῆς, τὰ βασάγματι, ἀπαρροβόντες αὐτῶν αἰανθῶσι. τῆ δὲ, ἀδίκως ἐμφορτικέονται, ἀποφορτικῶν τῶν νότου τὸν τῶ σατῶν βαρύτατον κύφωνα. καὶ ἄλλα ἄλλοις ἐπεγχελοσι ἀφ' ἑνὸς ἐν σαββάτῳ ἡμεροῦ.

B Καὶ μὲν ὁ Ιουδαῖε αἰτείπομι αὐτὸς νῦν εἴθε ποτε, οὗτοι, τὸν σαββατισμὸν ἐπιμυσῶν, καὶ τῶν ἀέσι. εἰ γὰρ τῆς ἕξαήμερων φερεποινῶν ἀπαλλαγῶν ὁ σαββατισμὸς ἐπαγγέλλεται, καὶ πόνων ὅτι λύσις, καὶ σωμάτων ῥασῶν ὑπερκεκμημένων. οἱ δὲ ὁ πλείων τῆ ζωῆς περὶ δυνάμει καὶ ἄλλοισι ἀναλώσαντες, νῦν λόγῳ μόνῳ Χριστοῦ ἀνάπαυται ὄρον τῆς πόνων, καὶ τῆς καμάτων ἀνακαλῶν, ὄντως τῶν σαββάτου τεπιμήκασι δυνάμει. ὁ σαββάτης δὲ σαββάτου μᾶλλον αὐτῶν, ὅς τῆς ὑπερτέρας τοῖς ἰαθέντας κακοπαθείας, καταπέχεσθαι καὶ νῦν ἐβούλου, καὶ καταπέχεσθαι. μὴ πόνων ἐπὶ τῆς νότων τέκταινε ὁ ἀμύρτωλός, τῆς συγκεκαμημένου τῆς ἀμύρτωλίας, φορτικώτερος καὶ τῆς σαββάτου τύπου φανόμορος. βασάγματος γὰρ ἡ αὐτῆς, ἐβαρύνετο μᾶλλον, ἢ ὅτε τῆτον ἐβάστασε, καὶ τοῖς νότοις κατέστρωσεν. ὅλη γὰρ ἔστρωσεν ἡ κόπη αὐτῆς, ψαλμικῶς εἰπεῖν, ἐν τῆ ζωῆς αὐτῆς. ὅτι ὁ πρὸς ἀνάπαυσιν ἕξαήμερον τεκτόνημα, ἐπαρῆς τῶν κέρειν, ἀφ' ὅ τῆ κλίσεως πολυετές. ἡσυχασμοῦ δὲ τύπου, μᾶλλον αὐτῶν γλυκῆ φορτίον καὶ μαλθακόν, ἀφ' ὅ τῆς ὑγείας πολυδύκτον. ἀρετώτερος γὰρ καὶ πόνος ἐκθύσιος, καὶ μέγας βιωφελής, ἢ ἀνάκλισις ἐννοσιος, καὶ ἀέσις ἀποσείρετος. νῦν τῆς ἀληθείας ἀπὸ τῆς μακρῶν ὁδῶν ὁ ἀνθρώπος ἐσαββάτισε σαββατισμὸν τῆτον σωματικόν. ἐσαββάτισε δὲ γε ψυχικῶς, ἀεθελῶν τῆ βαρυτάτου φορτίου τῆς ἀμύρτωλίας. ἡδὲ ὅ ἔχων, ὅσα οἶδεν ὄρον ἀνακαλῆς. καὶ ἐπιχειλεῖται, ἵν' ἀναπέτη. καὶ τῶν σέρων τῶν χεῖρας ἐπὶ ἀναπαύλη. οὐ γὰρ τὸν Δαβὶδ ἀπέπαυσεν ἡ στρωμνὴ, βεβαρημένη τῆ ἀμύρτωλίας. οὐδ' ὁ κρινὸς ἀνθρώποις πᾶσι σαββατισμὸς τῆς νυκτός, εἰς ἀργίῳ αἴηκε τὸν

μάκαρσ. Ἄλλ' ἡ κλῆν τῆ βασιλῆς, πό-
 πος κακώσεως. Ἐδὲ ὑψηλὸν τὸ σιβάδος, κριθῆς
 κλαυθμῶνος ἐδείκνυτο. ὁ δὲ θεραπείας τότε τὸ
 ἐκείνου καρδίας τὸ ἄλλως διὰ τῆς ἀφέσεως,
 αὐτὸς καὶ τὸ πολυχρόνιον ἄλλως τῆ παρῆλυ-
 του, ἰάσατο, πλὴν νοσοποιὸν ἀελῶν ἀμύρῃαν.
 καὶ τῆ ἀπικυρὸν τούτου παραιρέθηντος, ἀπελύθη
 τὸ σῶμα τὸ παρῆλυσεως. Ἄλλὰ σὺ μὲν βῆσο-
 χαμος ὡν Ἰουδαίῃ μισθῷ θεοπος, ἐς χέρακας
 ἔρρε, Ἐ τοῖς τῆν ἀνθρώπων σιωπέζονε παλώ-
 μασι, Ἐ ἐπεντεύφα τῆν παρόντων τῆς ἀθε-
 νείας, εἰσὶν τῆτο πρῶτῳ ἡγῆ τῆ σαββάτου σσ.
 ἡμεῖς δὲ, τὰ τὸ κατ' ἡμᾶς ἑορτῆς φιλοσοφῆσο-
 σμῶν σήμερον, καὶ δόξα σομῆν τὸν τῆς ἀθε-
 νείας ἡμῶν ἀρδντα, καὶ τῆς νόσου βασιλῆσμῶντα.

Σεβαστέον οὖν τῆτο τὸ σαββατον, ἀδελφοί, ὡς
 ἡμέραν τὸ κατ' ἡμᾶς ἀναπλάσεως ἀπολυτέον δὲ
 τὸ σωματικῆς φάτνης, τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς βόας,
 καὶ λογικοῖς. δεῖ γὰρ νηστεῖαν σήμερον ἀρῆν, τῆς ἀ-
 ποστολικῆς πειθομῶνος νομοθεσίας. Ἐ ἀπακτέον
 αὐτοῖς ὕδωρ ποτιθησομῶνος πνευματικῶν, ἐκ
 τῆν τῆ σωτηρίου πηγῶν, ὅπερ τὸ ἐνταφίου πέ-
 τρας ἀρῆ ἀποκρουνίζεται, Ἐ εἰς ζωὴν αἰώνιον
 αἰλλεται, εἰ καὶ ἀπὸ τάφου παρῆσι, τὸ παρῆδοξον.
 τὸ σαββατον τῆτο, ἀπὸ τῆν μὲν σωτηρίας τῆ δὲ ἐθ-
 νῶν ἐκκλησία, καὶ δούτερον χέσμου παρῆσιπτον.
 μῆλλον δὲ τὸ τῆ παρῆτου παλαιώσεως κηπουργῶν.
 σαββατισμῶς δὲ καὶ κατὰ τῆς Ἰουδαίῃν ἀπὸ μύ-
 των σαββάτων. ἰδοὺ γὰρ Ἐββατον, καὶ ὁ λό-
 γος δὲ ἐρῆγεται ξυλβύσασθαι τὸ σαμῶν, ἔπι τοῖς
 δεσποτικῆς σαζῶνδρον αἵμασι, καὶ πῦρ ἀνακεδ-
 σαι πόθῃ δι' αὐτῶ παρῆς Χειρῶν τῆ παρῆ ἡμῶν τὸ
 πάθος καταδεδάμῶνον. Ἐ οὐ λιθοβυσηθήσεται
 τῆς τῆ μῆμου βορῆς, μακαριοθήσεται δὲ μᾶλ-
 λον τὸ τῆ Θεοῦ θυσιασῆμιον παροσκωήσας. καὶ
 ὁ καταπατασῆμιος ἀνθρώπος, παρῆτον χέκ-
 κινον τῆτο δὲ τὸ ἀσματικῶν, ἀποτελείσθαι τὰ
 χεῖλη, τῆ θεορῆτου αἵματος ἔπιφοινίζας τὰ
 ἐρυθῆματα. καὶ τὸ παρῆρῆον σαμῶν ἀέριον χῦ-
 μα, ὡς ὕδωρ ἀγιάσματος εἰς ψυχῶν αἰμῆ-
 σεται, ἀνασύρων Ἐ ἐδρβύλῶνδρος διὰ τὸ τῆν χεῖλῶν
 συμπιύξεως. μετέρχηκε δὲ τῆτο τὸ σαββατον, δι-
 λογίας μείζονος Ἐ ἡσοτέρας, ὡς ὑψηλοτέρων ἐρ-
 γων, ἐπι δὲ Ἐ ἐγκόπων κατὰ παυσις. οὐ γὰρ θελή-
 ματι μῶνα Ἐ νύματι ὡς ἡ παρῆτη παρῆτων χρο-
 μογῆς, τὰ μέγαλα ἐργα σιωπετελέσθη κλῆσεως,
 Ἐ ἡ τῆ παλαιωθέντος Ἀδάμ ἀναγέσις ἰδρῶσι δὲ

fionem dabit: sed erat cubile Regi, lo-
 cus afflictionis; celsumque stratum, val-
 lis fletus ostendebatur. Caterum, qui
 in Dauide cordis dolorem remissione
 curasset, ipse nihilominus etiam Para-
 lytici, sublato vitiâte peccato, dolorem
 diuturnum sanauit: ablatâque eiusmo-
 di causâ, etiam corpus à paralyâ solu-
 tum mansit. Enimuerò, tu quidem Iu-
 dæe, qui inuidus sis, ac hominum osor,
 ad coruos, ac rem malam vade, homi-
 numque cadaueribus pariter infide, at-
 que malè habentium infirmitatibus,
 quando rem eiusmodi, tui sabbati ho-
 norem existimas, deliciare: nos autem,
 quæ nostræ sunt solemnitatis hodiernâ
 philosophabimur die, eumque glorifi-
 cabimus, qui nostras tulit infirmitates,
 ac morbos portauit.

Itaque, fratres, venerationi haben-
 dum est sabbatum istud, tanquam dies
 nostræ hominum reformationis. Porro
 solui oportet à corporali præsepi Eccle-
 siasticos ac rationales boues. (Etenim
 hodie incumbit ieiunium vt Apostolicis
 legibus obsequamur.) abducique, vt
 spiritalem potentur aquam ex sepulchri
 petrâ recens scaturientem, salientem-
 que in vitam æternam, tametsi exit de
 sepulchro; quod planè admirationem
 habet. Sabbatum hoc, primitiæ quidem
 salutis Ecclesiæ Gentium, secundique
 mundi causa; atque adeo veterati primi
 nouatio; sabbatismus verò ac solutio
 est Iudaicorum omnium sabbatorum.
 En enim, sabbatum est, exitque sermo
 vt crucis lignum Dominico adhuc cruo-
 re stillans colligat, eoque, desiderij in
 Christum, qui pro nobis dignatus est
 pati, ignem accendat: neque is tamen
 reprehensionis iactibus lapidandus est;
 quinimmò Dei altare adorans, prædi-
 cabitur beatus: ipsumq; osculans homo,
 vittam coccineâ, qualis est scripta Can-
 tico canticorum, labia faciet, diuini de-
 fluentis sanguinis rubore purpurans,
 atque eum, qui crucem circumfluit æ-
 reum humorem velut aquam sanctifica-
 tionis, labiorum complexu attrahens,
 eoque irriguus, in animam hauriet. Cæ-
 terum sabbatum istud ampliozem di-
 uinioremque benedictionem percepit,
 ceu sublimiorum operum, adhæc verò
 etiam difficiliorum, requies. Non enim
 solâ voluntate & nutu, vti prima olim
 habuit mundi conditio, sic magna con-
 summata fuerunt creationis opera, ac
 veterati Adæ renouatio: sed magis

Psal. 83. v. 77

Ieiunium ma-
gni sabbati
die ex Apo-
stolicâ tradi-
tionæ.

Num 15. v. 32.

Cantic. 4. v. 5.

Eius sabbati
præ antiquo
prærogatiuæ.

Creatoris sudoribus, proprioque ipsius ac corporali labore, qui in se ipse, aliena susceperit mala, ac passiones, easque passione vltro defunctus consumpserit. Sanè quidem corruptionis impetus è sublimi olim paradisi loco, teneri nescio effusus cursu, ac velut in decliue præceps, nouis semper in peius cremen-tis subsidente naturâ, ferebatur. At vbi ad magnum illud incorruptæ Deitatis propugnaculum, ac sepulchri, quod Deum suscepit, petræ impexit; impeditus est, ac cursum retraxit: factaque est hodierni sabbati dies, incorruptionis quidem mundo principium; Dei autem hominis in corruptibili corpore, obnoxioque laboribus, vitæ rationis finis. Verùm eius quidem rei absolutior sermo, hæctenus nobis repositus sit: interim autem, quæ ad hefternam spectant diem, ac passionem, crucisque infamiam, modò expendamus. In carnis enim infirmitate, immensas Deitatis diuitias repositas inueniemus. Nec verò prolixâ oratione erit opus, vt Crucifixi potentiam probemus, aut voce, cuius sonus ad orbis fines peruadat. Cæli quippe coram sacri præcones tanquam producti, suâ ipforum ingloriatione enarrant gloriam Dei, affusisque toti mundo tenebris, mundi lumen quod nescit occasum, palam declarant terrarum orbi.

Psal. 18. v. 1.
Cæli præcones gloriæ Crucifixi.

Necesse autem erat, vt res creatæ, pro Creatoris gloriâ, benè tandem amitterent gloriam, quas priùs malè, ac impiè infani homines diuinitate donassent; ac quibus stulti, in auctoris iniuriam honores impendissent. Is porrò narrationis cælorum modus, quàm mirabilis! Quàm plenus portentis, ac vincens naturæ modum! Sanè sol dici existit oculus; isque nihilominus excæcatur, videtque miraculam vniuersa terra, quantam ipse lustrans gyro percurrit. Extinguitur mundi luminare. In obscurum cedit magnæ huius domûs lucerna; tum que pater familias dormit. Nihil modò Deus tenebras ponit latibulum suum: quinimmò eius scientiæ lumen per tenebras, orbis finibus affunditur; luxque in tenebris lucet: ac Dei Filius Centurioni manifestatur, nec eam tenebrae comprehenderunt. Nihil quippe in eo inuenit mundi princeps, irruens cum subiecto milite; de quibus ait Psalmista: *Conuertentur ad vesperam, & famem patientur vt canis, & circuibunt ciuita-*

Psal. 17. v. 12.

Ioan. 1. v. 5.

Ioan. 14. v. 30.

Psal. 58. v. 7.

A μάλλον τῆ ποιητῆ, καὶ ἀβουργίας χραδὴν, καὶ πόνον σωματικῶν, τὰ ἀλλότρια πάθη αἰαδέξα-
 μῶν πρὸς ἑαυτὸν, ἔτι ἐκοσίων πάθη κατὰ μα-
 λώσαντος. ἡ μὲν γὰρ ἡ φορὰ τῆ φθορᾶς ἀκράτητα
 ῥέουσα πρὸς τὸν μετεώρου ἥσους τῆ πῶρα-
 δείσα ἀιάρρα γέισα, ἔως κατωπαραιῶς φερομένη,
 τῆ αἰετῆς ἔπι τῆ χεῖρον παροκοπαῖς ἡ πωδομανού-
 σης φύσεως ἡμετέρας. ἐπεὶ δὲ ἡ μεγάλη ἐρύμα-
 τι τῆ ἀφάρτου ἡρότητος, ἔτι τῆ πέτρα τῆ θεοδείγμο-
 νος παροσέρρηξε τὰ φου, ἀνεκίπη ἔτι πωενόσησε. ἔ-
 γένηε ἡ τῆ σήμερον σαββάτου ἡμέρα, ἀφαρσίας
B μὲν ἡ κόσμου ἄρχη, τέλος δὲ τῆ ἐν φαρτῶν σώμα-
 τι ἔεικτο πῶ τῆ θεοφύτου ἀγαθότητος. ἀλλ' ὁ μὲν
 πρὸ τούτου τελεώτερος λόγος, αἰαμεινάτω ἔτι ἡ
 πὰ δὲ τῆ ἡμέρας, ἔσσα τῆ πόροις, καὶ τῆ ἐπι τῆ
 σαρκοῦ ἀδοξίας, ἀρῆ κατὰ μαρμῶν. ἐν γὰρ τῆ τῆ
 ἀρκῆς ἀσθενείας, τῆ τῆ ἡρότητος ἀπαιρον πλοδοτου
 ἀποτεταμιθυμῶν ὀρήσαντων. ἔτι οὐ δεηθῶμεθα
 μακροχρόνιος πρὸς ἀπόδξιν τῆ ἐσαυρημῶν
 διωάμεως, ἔσδὲ φωνῆς δικούσης ἔπι τὰ πέτρα-
 τα, καὶ σιωπεκτεινούσης τῆ ἀληθείας τῆ δῆλων. οἱ
C οὐρονοὶ γὰρ ἱεροκήρυκες, ὡσπερ παροβεβλημῶν
 διηρῶνται δόξαν Θεοῦ, ἀλλ' ἡ σφῶν ἀδοξίας, καὶ
 ἀλλ' τῆ παγκοσμίου σῆτος, ὅ φως τῆ
 κόσμου ὅ ἀδυτον ἀφατρανοδοσι τῆ οἰκου-
 μῆν.

Ἐδὲ δὲ καλῶς ἀδοξῶσαι τὰ κλίματα, ἡσφῆ τῆ
 δόξης τῆ κήσαντος, κακῶς καὶ ἀτέως παρότερον
 ἡοποινῆντα πῶ τῆ τοῖς ἀφοροι, ἔτι πῶ τῆ τοῖς ἀιο-
 ἡτοῖς πημῆντα εἰς ἕβειν τῆ ποιητῆ. ὁ δὲ ἔτα-
 πος τῆ τῆ οὐρανόων διηγήσεως, ὡς θαυμαστός ὡς
D τεραστῶς ἔτι ἡσφφουῆς. ἡμέρας μὲν ὀφθαλμῶς
 ὁ ἥλιος, καὶ ἐκτυφλοδοται. ὅσδὲ ὅ θαῦμα πῶ-
 σα ἡ γῆ, ὅστω αὐτὸς πειεῖτεχε ἐφοραδὴν. σβέν-
 νυται ὁ κοσμικὸς φωτοδοτής. ὁ λῆγος ἀμμου-
 ροδοται τῆς μεγάλης ταύτης οἰκίας, εἰτῆ οὐ-
 τως ὁ οἰκοδεσπότης ἡσφνοῖ. ἡ μὲν οὐ πῆεται σῆ-
 τος ἀποκρυβῶν αὐτῆ ὁ Θεός. ἀφαφωπῆζεται δὲ
 μάλλον ἡ πειε' αὐτὸν γῶσις ἀλλ' τῆ σῆ-

E τοῖς τοῖς πέτρασι. καὶ ὅ φως ἐν τῆ σῆ-
 τῆ φαινεταί. καὶ Θεοῦ ἡός, τοῖς ἔπι τὸν
 ἐκαπένταρχον φημεροδοται. καὶ ἡ σῆτῆ αὐ-
 τὸ οὐ κατέλαθεν. ὅρε γὰρ ἐν αὐτῶ ἔσδὲν
 ὅ τῆ κόσμου ἀρχων, ἔπιδραμῶν μὲ τῆς ἡσφ
 αὐτὸν ἐρατίας. πειε' ὦν, ἔπιπρέφουσι φη-
 σῆν ὁ φαλμῶς, πρὸς ἑσπέραν, καὶ λιμῶ-
 ξοισιν ὡς κύων, καὶ κυκλώσοισι πῶ τῶ

λιν. ἐπέβαλετο μὲν γὰρ ὁ Φαλαγγάρχης τῶν
 τῶ σκύτοις ἕξοισιν ἐπιλυτήσασιν ἔπειτα τῶν
 σωτηρίαι, ἀπὸ τῆς τῆ θεοφωρίας ἀκτῖνας ἀποδια-
 σκεδά τὴν κατὰ ὑδάτων τῆ Ἰορδάνου, ἔπειτα αὐ-
 τῆ που ἐρημίαις ἀναχρησάσῃ. οἶδας τῆ μὲν ὁ
 βάπτισμα πειρασμὸν ὁ μαθητῆς τῆ δι' ἀγγελίου.
 ἀλλὰ σιωπῆθ' ἀποδοῦν αἱ παμφάροι μύλαι τῆ
 αἰαδού. ἔπειτα θεομάχος ἀπεσβήθη. ἔπειτα τελέ-
 σασιν χεῖρ τῆ δι' ἀγγελίαν πῶτα πειρασμὸν, ἀπέστη
 ἀπὸ αὐτῶ ἀρετῆ καὶ κατὰ τῆ ἐστὶ τῆ τῆ πάσης
 καὶ γὰρ τῆ τῆ τότε κατὰ μύλων τῆ ἀλάστο-
 ρα τῆ γίνης ζωῆς καὶ ἀλαστοφῆς, ἐπιτρέφουσι
 πάλιν, καὶ ἐπιχάσκεισι γαυρουμύλων καὶ πᾶ-
 ροντι, τῆ πονηρίας τὰ πνύματα. ἀλλὰ λι-
 μφξοισιν ὡς κύων, κατὰ τὸν παροφητῆσῃ
 τα. ὁσὲν γὰρ τῶν αὐτοῖς τρέφοντων διείσχυ-
 σιν ἐν αὐτοῖς. τρέφονται γὰρ ἀμύρτιας ἀνθρώ-
 πων. ὁ δὲ ὅστιν ὡς ἀληθῶς ἀνθρώπιτος. ἐν-
 τῆσθ' οὕτω ἀποκρουθέντες, κυκλώσουσι πό-
 λιν. πλὴν ἀποκτείνουσιν τοὺς παροφῆτας,
 καὶ λιθοβολοῦσιν τοὺς ἀπεσαλμῶν παρὸς
 αὐτοῦ. αἵματα γὰρ ἐφ' αἵμασι σμιγνύοντες,
 τοὺς ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρώπων ἐστὶν ἡδύ-
 νοισιν.

Οὕτω μὲν οὕτω ἔκοσμοῦ τούτου λύγῃ τῆ πα-
 ράδοξον μύλων πεπονητός, ὁ γὰρ ὁ τῶ τειώρω
 τούτω σῶσει ἀναστροφῶν, εἶδε φῶς μέγα
 τῆ ἐπιγνώσεως τῆ Χριστοῦ. Ἰσδαῖοι μόνον ὁφθαλ-
 μοῖς ἔχοντες κατὰ Ἡσαΐαν, εἰ βλέπουσιν. ὡς γὰρ
 ὁ σῶσις αὐτῶν, οὕτω καὶ ὁ φῶς αὐτῶν. καὶ ὅσα
 ἔχοντες, ὅσα ἀκούουσιν οὐρανοῦ, καὶ τῶτα δὲ
 παρυσίως διηγουμῶν δόξα Χριστοῦ. δόξα δὲ
 Χριστοῦ, ὅστις ὁ ἕλκον ὁ γαυρικὸν μετεωρο-
 μῶς, δι' ὃν ὁ παρὰ δόξον σῶσις, καὶ ὅσα πλὴν
 ἡδὲς ἐπεραουργήσῃ δειγμάτα. σιωπῆσαι δὲ
 τῶ ἔρανα κατὰ τῆ καὶ ἡ γῆ, πλὴν τῶ
 αἰμοχρῶν τούτων μακίαν ἐλέγχουσα, καὶ
 χεῖρ τῶν δαμονῶντων βεβακχευμῶν, καὶ σφύζο-
 σα. καὶ ἀμφοτέρω παρὰ τῶ τῶ ἔπειτα ἔπειτα
 κινῆ τῆ πῶτος, Δαλιλικῶς ἀλαλάζουσα, κα-
 τὰ τῶ ἡκῶσασιν, οὕτω καὶ εἰδόμεν, ἐν πό-
 λει κρείς τῶν δυνάμεων, ἐν πόλει τῆ Θεοῦ
 Ἰακώβ. ἡκούσῃ, ἔχ' ὡς ἔτυχεν, ἔσθ' ἐκ τῆ
 πῶρεν, ἀλλ' εἰς μύρτυριαν τῶ τῶ
 μονοῦ παλαιά ποτε παροφῆται, παρὸς
 διαμύρτυριαν ἀπὸ γλώσσης τῆ Ἡσαΐα, τῆ
 ἐπ' ἐξάτων πῶρεν τῆ Ἰσραὴλ, καὶ ὁ μέλ-

A tem. Iam quoque prius turmarum prin-
 ceptum potestatum tenebrarum, suam in
 Salvatorem rabiem aggressus erat exe-
 rere, cum ille nuper ad Iordanis aquas,
 diuinæ suæ apparitionis radios cœpisset
 diffundere, atque in eius desertum
 quoddam recessisset. Nosti tu quisquis
 es Evangelij discipulus, secutam à ba-
 ptismo tentationem. Enimvero contri-
 tæ sunt impudentis omnia edentes mo-
 la; Deique hostis submotus est; ac *con-*
summata omni tentatione, iuxta quod
B ait Evangelista, recessit ab illo, usque ad
 tempus. Hoc porro istud est passionis
 tempus. Nunc enim, aduersus eum, qui
 terrenæ vitæ ac conuersationis pestem
 illam tunc confudisset, iterum *conuer-*
tuntur, crucique affixo, ac morienti in-
hiant, maligni spiritus: Verùm illi fa-
tem patiuntur ut canis, iuxta Prophe-
tam: quippe qui nihil eorum, quibus
 aluntur, in eo inueniant. Nam aluntur
 peccatis hominum; cum ille omninò
 immunis à peccato existat. Inde ergo re-
 pulsi, *circuibunt ciuitatem; illam nimi-*
rum qua occidit Prophetas, lapidatque eos,
C *qui missi sunt ad eam.* Etenim miscen-
 tes super sanguinibus sanguines, *ho-*
mocidas illos ab initio conuiuas dele-
ctant.

Sic itaque, cum mundialis hæc lu-
 cerna mirabilem illam defectionem pas-
 sa esset, *populus qui in trium horarum*
tenebris illis versabatur, vidit lucem ma-
gnam agnitionis Christi: Soli Iudæi
iuxta Isaiam, habentes oculos non vi-
D *dent: Sicut enim tenebra eorum, ita et*
lumen eorum: habentesque aures, non au-
diunt cælos, quanquam ij penetrabili
voce enarrent gloriam Christi. Porro
 Christi gloria est, eius in ligno crucis
 eleuatio; cuius causâ, nouæ illæ ac in-
 solitæ tenebræ, vniuersaque heri por-
 tentò edita signa. Sed & terra deorsum
 cælo concinit, ipsa quoque effusorum
 in sanguines insaniam arguens, furen-
 que bacchantis instar, ac pulsu agitata
 aduersus afflato dæmoniaco furore ho-
 mines: amboque extrema hæc, ac quo-
 rum complexu omnia teneantur, *Da-*
uidicis verbis iubilant: Sicut audiuimus,
E *sic et vidimus, in ciuitate Domini vir-*
tutum, in ciuitate Dei Iacob. Porro au-
 dierunt non defunctoriè, autve obiter;
 verùm cum quandoque olim ab Vnige-
 nito in testes accita essent, contestante
 pridem Isaiæ verbis futuram in nouissi-
 mis temporibus Israël in iuriam, futu-

1084 τῶ.

Luc. 4. v. 13.

Matth. 23. v. 37.

Ioan. 8. v. 44.

Isai. 9. v. 2.

Isai. 6. v. 9. Psal. 113. v. 12.

Psal. 118. v. 12.

Psal. 47. v. 2. 9.

Isai. v. 2.

rumque tanquam præfens existeret, re-
 præsentante, atque dicente: *Audi cæ-
 lum, & auribus percipe terra: Filios ge-
 nui & exaltaui, ipsi autem spreuerunt
 me. Me quoque illi exaltauerunt; ve-
 rùm id in cruce. Sublimem ij quoque
 extulerunt, id verò vt casu grauiori al-
 liderent. Quæ tunc ergo propheticè au-
 dierunt, ea nunc opere completa vi-
 dent. Ad hæc, cælum quidem ad ad-
 spectum caligat, offuso tenebris acutif-
 simi visus oculo: terra autem omnis do-
 lore baccharat, sese discerpens, ac fa-
 ciem dissecans; solusque Israël doloris
 expers agit, ac insensibilis. Sic Christici-
 dæ, nedum brutis animantibus irratio-
 nabiliores, sed & rebus insensatis insen-
 sibiliores extitere.*

Adhuc sermonem, miraculi in sole
 exhibiti nouitas detinet; ac quanquam
 celeriter ad monumenti occasum tendat,
 ac iustitiæ Solem illic occultatum,
 à cursu fistit, suadens omninò vt am-
 plioris aliquid otij circa ipsum ponat.
 Sanè quidem Iesus ille filius Naue, se-
 cundus post Moysen Israëlitici populi
 ductor, agitatum solis currum, rota-
 rum officio prohibuit, verbum dissylla-
 bum ceu validissimum retinaculum sub-
 iiciens, vt ne eius aurigatio Israëlis ho-
 stibus salus fieret. Mansit verò nihilo-
 minus lucifer Cùm enim imperator ad-
 uersus hostes visibiles bellum gereret,
 necessarium habebat lumen, quod visus
 facultatem moueret, ac visionem effi-
 ceret quò lucis illâ extensione, plures
 hostium in tenebrosos inferni secessus
 detruderet. Quid enim noui videatur,
 vt qui vmbatilis legis scita tueretur, ef-
 fetque minister occidentis literæ, eos
 interficeret, qui fugientibus à tenebro-
 sâ Ægypto ad beatam illam heredita-
 tem, iter prohiberent? nunc autem
 noua alia ac insolita nocturna pugna,
 meridie ipso committitur, ac trium ho-
 rarum tenebræ fiunt; caditque anti-
 quus ille, ac inuisibilis princeps tene-
 brarum, eo vulnerante, *qui induit lu-
 men sicut vestimentum;* quique se, carnis
 integumento obumbravit, eoque iam
 clauis discisso, ac lanceâ perforato, ob
 eam, quam sponte iniit paupertatem. Ij
 porrò, *qui in ignorantia tenebris, ac
 vmbra mortis sedebant, magnam vident
 redemptionis lucem,* videntesque vul-
 neratum tyrannum, à tenebris resiliunt
 ad lumen; à corruptione ad vitam. V-
 nius quippe Iesu victoria, salus est eo-

Isai. v. 12.

σίτω apud
 70. Hebr.
 monosyl.
 17. Arias;
 file. Pagn.
 expeeta.

Pl. 107. v. 2.

Isai. 9. v. 2.

A λον ὡς ἐνεσῶς πρὶς τῶντος· καὶ ἀκουε, λέγωντος,
 οὐρανέ, καὶ ἐνωπίου ἢ γῆ· υἱοὶς ἐγγύνησα καὶ ὑ-
 ψώσα, αὐτοὶ δὲ με ὑπέτησαν. ὑψώσω με καὶ
 αὐτοὶ, ἀλλ' ἐν τῷ τσαυρῷ ἐπήραυ καὶ οὗτοι με-
 τέωρον, ἀλλ' ἵνα κραυαίτερον καταρράξωσιν.
 ἀπὸ οὗ τότε παρηθητικῶς ἤκουσεν, σήμερον
 ὄρωσι παρηθητικῶς. ἐπὶ τούτοις, καμμεύει
 μὲν παρὲς τὴν ὄρασιν οὐρανός, ἐπιλυγῶσας τὴν
 πολυδερκέσατον ὀφθαλμῶν· ἀναβακχέεται δὲ
 τῷ παρὲς τῶν ἢ γῆ, παρηθηθηθη, καὶ ὁ παρη-
 σωπον ἀπαρῶσας· ἀπαρῆς δὲ μνηος ὁ Ἰσραήλ
 καὶ ἀιάλητος. οὕτως οἱ Χειροκτόνοι, οὐ μόνον
 ἀλορῶτερον τῶν ἀλόγων ἐπεφαῖησεν. ἀλλὰ καὶ
 τῶν ἀμαρτήτων ἀμαρτητότερον.

B Ἐπὶ τὴν λέγον ἢ παρὲς τὴν ἡλίον ἐπέχθη κρηνο-
 πομία, καὶ φερῶντον ὄξέως ἐπὶ τῷ δύσιν ἔ-
 μνήματος, καὶ τὸ ἐκείσε κρυβέντα ἡλίον διακο-
 σῶσας, τῶν ὄρμηματος ἴσησι, πείθουσα τῷ κατὰ
 αὐτῷ θαυμαί, γρηλαίτερον ἀπαρῶσας. ὁ μὲν
 δὴ τῶν Ναυῆ παρὲς Ἰησοῦ, καὶ δούτερον μὲν

C Μωσῶσας δημαγωγῶσας Ἰσραήλ, ἴσησι τῶν Ἑσχηλα-
 σίας τὴν ἡλίον, διούλαβον ῥῆμα, ὡς πολυδύ-
 ναμον ἐκείσε Ἰσραήλ, ἵνα μὴ ἡ ἰσπα-
 σία τούτου σωτηρία γῆται τοῖς πολεμοδῶν
 Ἰσραήλ. ἔληρε δὲ ὁμως ὁ φωσφόρος. κατὰ
 γὰρ τῶν ὄρωμῶν ἐσφῶν ὁ φρατηγῶσας τὸν
 πόλεμον συγκροτῶν, ἐδέϊτο φωτὸς, τῶν ὁ
 ὄρατικῶν κινουῶσας τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τῷ
 τῶν ὄραν συγκροτουῶσας ἐνέρχασιν· ὡς ἂν ἐπὶ
 τοῖς σκοτεινοῖς τῶν ἀδου κευθμῶσας, τῶν τῶν φω-
 τὸς πρὸς τῶσας, πλείονας εἰσπαρῶσας. τί γὰρ
 κρηνὲν εἰ τὰ τῶν σικωῶδεις νόμου παρησῶδεις,
 καὶ ὁ Ἰσραήλ ὡν τῶν ἀπαρῶσας γρημ-
 ματῶσας, τοῖς ὄρατῶσας ἀνήρει τῶν φερῶντων ἐκ
 τῶν σκοτεινῶν Αἰγύπτου, παρὲς τῷ μακαρῶσας
 μὲν κατὰσας; νῦν δὲ ἄλλη παρηθηθησας τε
 νυκτομαχία ἐν μοσημβεία τελείται, καὶ σῶσας
 τελίωρον ἀναφαίνεται· καὶ ὁ ἀρχαῖος ἀρχον τῶν

D σκοτεινῶν καὶ ἀόρατος, πίπτει βλητῶσας Ἰσραήλ
 ἀναβαλλομῶσας φως ὡς ἰμάτιον· συσκιάσας
 ἑαυτὸν τῷ ἐπενδύματι τῶν ἑσῶσας ἐ τούτω, ἡδη
 διερῶσας τοῖς ἡλοῖς, καὶ τῶν λέγει ἀπαρῶσας
 ἀπαρῶσας ἐκούσιον. οἱ δὲ ἐν σκοτεινῶσας
 καὶ σκία θανάτου κρημνοί, φῶσας μέγα ὄρα-
 σιν ἀπολυτῶσας, καὶ τὸν τυραννον βλέποντες
 βεβλημῶσας, ἀπὸ σκοτεινῶσας ἀναπηθῶσας εἰς φως·
 ἀπὸ φθορῶσας, εἰς ζωῶσας. νίκη γὰρ ἔενος Ἰησοῦ, ἡ σω-

Is. 107. v. 2.

rùm habere mysterium crucis, triumphum pro victoriâ speciem, res ipsæ clamant. Quamquam enim ego siluero, clamabunt lapides: ij, inquam, lapides, sub quibus primi Parentis caluaria fuit defossa, vti vera æ antiqua Patrum traditio habet. Velut enim potentissimus Rex, eam Adami sensuum arcem superauit, bellique pugna deuicto dæmone, qui per vim ei dominabatur, suum in eâ, iure belli fixit sceptrum, ac crexit trophæū, palam ostēdens, vt Adam ille, quâ præcipue propositam haberet, eius in terram aduentus causa fuerit, vtque eius instaurationis, ac reparatæ salutis, gratiâ, totum exinanitionis mysterium gestum sit: descensus, inquam, è cœlis; incarnatio; sudor; labor; precatio; mors; effusio sanguinis; depositio in monumento. Vniuersa hæc in Adæ refunduntur libertatem, fuitque mysterium, eius quâ fictor profequabatur, dilectionis argumentum.

Hæc porro quondam arx prior discrimen perpeffa erat, cum illam ligni adminiculo hostis quatiens, expugnasset, ac direptam posuisset. Quippe obaudiuit primus generis parens, comparaturum decipiendo draconis consilium. *Vidit quod fructus speciosus esset ad visum*: attingit, extendens dexteram; decerpfitque, ac ori admouens, gustauit, *ed quod bonus esset ad esum*, eiusque suauem odorem percepit. Pro sensuum itaque, sic à dæmone seruituti datorum, salute in Lithostroto rectâ crux specie figitur, ducitque Christus à Caluariâ, vbi olim sensus fixerat, curationis exordium: cumque solo sermone paradifum plantasset, ipsâ nunc manuum operâ, ac labore, sublimiorem plantationem molitur, cuius fructus, æternum mansura vita. Porro imitatur optimos satores, qui arborum qualites nihil commodi fructus edentium, bonis aliis qualitatibus, excisarum arborum infitione, commutare nouerunt. Piceæ malleum pinguedine vberē, amaræ nucis amygdalæ radici immittens, amarum arboris succum, in lenem ac dulcem commutauit; gustuique difficilem, cicurauit. Hoc verò etiam crux altiori fatione facit, que humani generis radici infixâ; primò, inquam, condito homini, à mortis eam amaritudine liberat, inque vitalem quandam qualitatem conuertit. Etenim crux lignum est vitæ, propter suspensum in eâ immortalitatis fructum.

Luc. 19. v. 40.
3
Adæ cranium in Caluarie monte sepultum.

Tota incarnatio ad reparandam Adamum.

Gen. 3. v. 6.

Christi ars reparando homine exemplo à re rustica.

A δὲ θριαμβόνικον τὸ μυστήριον τῆς σταυροῦ, αὐτὰ βοᾶσι τὰ σφραγίσματα. καὶ ἐγὼ σιωπήσω, οἱ λίθοι κεκράζονται· λίθοι, ὧν κατὰ τὴν καταρωρρυκται τὸ τῆς σφροτοπλάστου κράνιον, ὡς ἡ ἀληθῆς ἐξ ἑσφράγια τῆς πατέρων ἐχθρῶν ἀδούσις. ὡς γὰρ βασιλεὺς πῶν ἀνενέστατος, ὑπεράνω τῆς ἀκρόπολιν ταύτης τῆς Αδαμιαίων ἀιοθήσεων, ἐτὶ κατατυραννήσθητα ταύτης καταπρατήγησε δαίμονα, νόμου φραδωτικῶν, οἰκείον ἐπὶ αὐτῆς πηξάμενος σκῆπτρον, καὶ τὸ ἑσπαιον ἀνέστηλωσε· δεικνύς προσηλως, ὡς ὁ Αδαμῶν ἐστὶ τὸ οὐραπιμῶτατον τέλος τῆς ἐπιτῆ γῆς αὐτῆς προροσίας, καὶ τῆς αὐτῆς ἀιακλήσεως καὶ δὺασώσεως ἐνεκεν, τὸ τῆς κενώσεως ἀπὸν ἐσφράγη μυστήριον· ἡ οὐρανὸν καταβασίς· ἡ ἀνδραφῆπῆσις· ὁ ἰδρώς· ὁ κόπος· ἡ φροσευχή· τὸ πάθος· ἡ χύσις τῆς αἱματος· τῆς μνήματος ἡ κατατῆσις. ταῦτα πῶν τῆς Αδαμῆπιῶντο ἐλθῶντείας, ἐτὶ πρὸς αὐτὸν ἀγάπης τῆς πλάσματος, ὑπεθεσις ἰὼ τὸ μυστήριον.

Ἦν δὲ ἀρὰ σφροτοπαθήσα ἡ ποτε ἡ ἀκρόπολις αὐτῆ, ὅτῳ ὁ πολέμιος διὰ ξύλου ταύτης κατέσφραξε γέφυρος ἀλωτῶν. ἤκουσε γὰρ ὁ ἡμαρτίας τῆς ἀπατηλῆς τῆς δράκοντος συμβαλῆς. εἶδεν, ὅτι ὠρεῖος ἰὼ εἰς ὅρασιν ὁ κερπός· ἡ ψατο, τῆς δδξιαὶ ὀκτείνιας· ἐδρεφάμενος, καὶ πῶν πεμφάμενος σῶματι, ἐγλάσατο, ὅτι καλὸς εἰς βρασι, ἐτὶ δὺωδίας ἀπήλαυσε. ὑπερ γαυῶ σωτηρίας τῆς ἀχμαλωτῆσιων τῶν δαίμονι ταύτων ἀιοθήσεων, ὅτι τῆς λιθοσρώτου ὁ σταυρὸς ὀρθιάζεται· καὶ ἐπὶ τῆς κενώσις, τῆς θεραπείας ἀρχεται ὁ Χριστὸς, ὅπου σφραγῶν τὰ ἀιοθητήρια στωεπήξασα· καὶ λόγῳ μόνῳ πεφυτρωγικῶς τῆς σφραγῆσι, νῦν ἀσουργία καὶ πόνος, ὑψηλοτέρων φυτεῖαν ὅπιτεχιάζεται· ἡς ὁ κερπός, ζῆ δδξιαὶ νίζουσα· καὶ μεμείται τοῖς σφρίστις τῆς φυτικῶν· οἱ ποιότητις δένδρων μηδὲν σφροτοπλάστου κρησῶν, δὲ ὅπισανται μεταβάλλειν βιγρησῆσις ἀλλας ποιότησι, τῆς τῆς ἐσσημῶν πῶν φυτείας. πῶν κίνῳ σφύραν λίπει βιγηνουμῶν, Leg διὰ τῶν ἐτμῶν

Eπικεῖς ἀμυγδαλῆς ρίζῃ ἐπεμβαλῶν, μετεχύμισε τὸ τῆς δένδρου ὑπεπικρον, πρὸς τὸ βιγρησῶν καὶ γλυκῦ, καὶ τὸ δὺπρῶσιτον, δδξιαὶ ὠσε. καὶ ὁ σταυρὸς δὲ τῆς, κατὰ ὑψηλοτέρων φυτικῶν [ποιῆς] ἐμπαγῆσις ἀπὸ τῆς ρίζῆς τῆς ἀμυγδαλῆς γῆσι, τῶν σφροτοπλάστου φημι ἀπαλλάξας δὲ ταύτης τῆς θανάτου πικρίας, ἐπρὸς ζωηρῶν μετασφραγῶσις ποιότησι. ζῶσις γὰρ ἐστὶ ξύλον, διὰ τῆς αὐτῆς ἀιηρητημῶν ἀθανασίας κερπῶν. ὡ τῆ

ὦ τὸ ἀπορρήτου φιλενθεοτίας τῆ Θεοῦ. ὦ τὸ εἰς ἐμέ, τὸ πολλὰ μίσους ἐπάξιον δὲ κακίαν, πολλῆς ἀγάπης αὐτῆ δι' ἀνεξικακίαν πολλῶν. *Πρ. 101. v. 20*
 παρθεώσα μὲν αἰῶνα ὁ παρτεπόπιης Δρακῶτων δὲ οὐρανῶν, ὅ ἐνυποκείμενον κρανίον τῶν λιθοστρώτων, ἐλεεινὸν λειψιδιον τὸ χεῖρ τιμιμυρῆς τῆ πλάσματος πλάσεως καὶ ἰδῶν, ἐπεκαμφθη καὶ ὅπικαμφθεις, καμπτει τοῖς οὐρανοῖς, καὶ κἄτεισιν. ὁ ἀπεΐγγραπτος, ὅτι γῆς αἰθεράποις σιωδρασρέφεται αἰθερῶς γερωνῶς. ἔδραμν, ἔδραμν ἕως ὧδε, ὅπου καὶ ἔσῃσε τοῖς πόδας αὐτῆ, πῶν ὁδὸν τῆ γίνου βίου τελειώσας, καὶ καταλαβῶν τὸ ζῆτούμνον, ἴσταται καὶ ὅπου ὁ παλάμα, ἐκῆ καὶ ὁ μεγαλοπλήρυγος ἀετός, ὡς πτέρυγας τῆς χεῖρας διαπετάσας, καὶ περικοιῶσας τὸν καίμνον, καὶ ἐπετρασιῶσας, ὁ ἐν οὐρανοῖς κατοικῶν, καὶ τὰ ταπεινὰ ἐφορῶν. ὁ ἐγγίρων ἀπὸ γῆς παρῶν, ὅ ἀπὸ καρτίας αἰσῶν πένητα. ἐχρόμδα γὰρ ὡσεὶ κῆπος τῆ γῆ σῆψαν κατακρίνεντες καὶ δυσωδία.

Αδάμ ποῦ. Εἰ πάλιν αὐτὸν ἐρωτῶ. ἐγὼ γὰρ σε αἰαψηλαφῶν, ἐν τῷτα πῆρεχρόμνι, καὶ δὲ πῶν σῶν αἰθῆρσιν, δέξεταιί μου τῆς χεῖρ ἐν τῶν σαυρῶ. *Gen. 3. v. 10*
 πρὸς μὲν τὸν πατέρα, γῆμα ἐνδὲν καίμνος διγχερισίας ὅτι τῆ φανερῶσι τῆ σῆ. πρὸς σὲ δὲ αὐ, ἔκτασιν ἀγκάλισμοῦ. οἱ δὲ κρέτω ποτὲ καταθεθῆσῃς σου πῶν ψυχῶν πόδες. τῆτο γὰρ ἕσποπαζεῖν ὁ δυσμεῖδῆσον τῶν πῆρεχτο. νῦν ἀψοφῆσῃ σε κατέλαβον, καὶ ἀκινήτοι δὲ σὲ τῶν ἐύλω παρσπαγῆτες. ἔ γὰρ ἵνα κρίνω σε δι' ἀμῆρῆσαν, *Ioan. 12. v. 47*
 ἵνα σῶσω σε δὲ φιλενθεοτίας, ἐλήλυθα. οὐδὲ ἵνα καταρῆσαι δὲ πῶν σῶν παρσπαγῆτες, ἀλλ' ἵνα βλογήσω δι' ἐμῶν ἕσπακῶν, παρσπαγῆτα. ἐν τοῖς μεταφρῆνοῖς μου ὅπισκιάσω σε, ὅ ἕσπο τῆς πτέρυγας μου ἠδὲ ἐλπίσεις, ὡς ὁ τὸ καλιάς τῆ παρσπαγῆσου ἀποσιλημῆς ὡρῖν νεοπῆς, καὶ ὁδῶσι Δραλελωβημῆς τῆ ὄφως. ὅπλω κυκῶν σε ἠ ἀλήθια ἐγὼ σαυρῶ, καὶ οὐ φοβηθῆσῃ ἀπὸ φόβου νυκτεῖνοῦ. ἀέσπερος γὰρ ἠμέρος σε Δραδέξεται. οἱ δὲ ἀπὸ παρσπαγῆματος ἐν σῶν Δραπαρσπαγῆς, καὶ τοῖς ζοφροῖς τῆ ἀδου σκῆλωμασιν αἰσῶν ἀμῆρῆμου. οὐδὲ ἀπὸ συμπῶνματος καὶ Δραμονίου μεσημῆροῦ. ἰὼ γὰρ, ὡς οἶδας, δὲ λινὸν, ὅτε συγκατεπῶν τῆ ὁμοζύγῃ, ἕσποσκηλῆσῃ τῶν ἀρῆσῃ. *Mac. 24. v. 28*
Ezec. 17. v. 3
Ps. 112. v. 7
Ps. 117. v. 7

A O ineffabilem Dei benignitatem, ac clementiam! O multam in me, qui multo odio à vitiositate dignus fui, eius dilectionem, per multam sustinentiam! Sane quidem iam olim è cælo inspectans omnium inspector, cranium prævidit in Lithostrato humi conditum; miserabiles utique reliquias fictionis; miserabiles utique reliquias fictionis, quam manus fictoris honorauerat: vidensque, inflexus est; inflexusque, *Ps. 17. v. 10*
ac descendit. Qui nequit circumscribi, cum hominibus in terrâ versatur, factus homo. Cucurrit, planè cucurrit huc *Ps. 117. v. 7*
 vsque, vbi etiam stitit pedes suos terræ vitæ consummans viam, statque comprehenso eo, quem currens quærebat: *Mac. 24. v. 28*
Ezec. 17. v. 3
 ac ubi corpus, illic quoque magnam alarum adest aquila, alarum instar manûs expandens, circumobumbrans pariter, & illustransque iacentem hominem, qui habitat in cœlis, nihiloque minùs humilia respicit: qui suscitât à terrâ inopem, & erigit de stercore pauperem. Facti quippe eramus tanquam sterces terræ, qui fueramus damnati vt putresceremus, tetrumque odorem exhalaremus.

C Adam ubi es? quærit iterum: ego enim huc veni, vt te rimarer, atque vt te possim inuenire, manûs meas extendi in cruce: quod quidem spectat ad Patrem, gratias agentis speciem exhibens pro tuâ detectione; quod autem ad te, extendentis manus ad amplexationem. Cæterùm pedes illi, qui tuum quondam animum strepitu terruerunt: hoc enim tristis eius habitus dabat suspicari: nunc te sine strepitu comprehenderunt, ac sunt immoti, tui causâ ligno affixi. Non enim vt propter peccatum te iudicarem adueni, sed vt per benignitatem & clementiam saluarem: neque vt maledicerem propter inobedientiam tuam, sed vt per meam obediçionem benedicerem. *Ps. 90. v. 4*
Inter scapulas meas obambro tibi, iamque sub pennis meis speras, tanquam pullus è paradisi nido antea subductus, ac serpentis dentibus læsus. Ego Veritas scuto te crucis circumdo, nec timebis à timore nocturno: te enim dies nesciens vesperam exceptura est; necue à negotio perambulante in tenebris, atque in inferni caliginosis tabernaculis versante: nec denique à ruinâ, & demonio meridiano. Erat enim vt nosti, pomeridianum tempus, quando malo dæmone supplantante, pari cum coniuge ruinâ deiectus es. Ab his om-

E te enim dies nesciens vesperam exceptura est; necue à negotio perambulante in tenebris, atque in inferni caliginosis tabernaculis versante: nec denique à ruinâ, & demonio meridiano. Erat enim vt nosti, pomeridianum tempus, quando malo dæmone supplantante, pari cum coniuge ruinâ deiectus es. Ab his om-

Pf. 13. v. 15.

Anima ^{καρ-} ^{δια-} ^{σας} ac sub-
stantia cor-
poris.

Pf. 87. v. 5.

Vt Christus
mortuus.

nibus liberaberis, circumquaque munitus scuto crucis. Tandem ergo *non est occultatum os illud tuum à me. Quamquam autem est tua substantia in inferioribus terra:* Quippe substantia corporis anima est, cum & eâ abeunte dissoluatur quod subsistens erat: verum illuc quoque nunc eo, ac proficiscor, *estimatus cum descendebus in lacum, quæramque animam tuam in tenebrosis ac umbrâ mortis occultatam;* nec defistam sponte humiliatus, ac inferiùs descendens, donec te in cælum subueham, ad laudem quidem meæ in humanum genus benignitatis, ac clementiæ; ad probum verò diabolici in illud odij, ac inuidiæ. Qui enim tuam in paradiso conuersationem nequiuit ferre, quid non molestiæ patiatur cum fueris effectus cæli ciuis? quin & vero Patri meo confessor, per istas primitias, ac naturam quam assumpsi?

Quia ergo mors nihil aliud est quam separatio animæ à corpore, ac Emmanuel factus est veritate homo, omnesq; humanitatis modos per summam benignitatē suscepit excepto peccato, moritur pro humanæ naturæ lege: sponte tamen, non vi mortis compellente; ac anima quidem separatur à corpore, corpusque moritur eâ disunctione: manet verò Deitas à neutro seiuncta, diuisaque, ambas partes disiunctas colligens, postque etiam mortem, eam quæ fuit ex ipsâ vnione, subsistentiam in seipsâ feruans. Ac anima quidem sponte in infernum descendit: corpus autem includitur sepulchro. Cæterum, quâ ratione natiuitas ex Virgine non per omnia similis nostræ habuit, nec omnino humanæ natiuitatis leges secuta est: suntque etiam in quibus partus supra humanam rationem mirabilis fuit, ac natura nouata est. Quænam illa? Vtique conceptio sine semine; partus dolorum expers; seruata post partum, uti ante partum virginitas: ut ex rebus adeò mirabilibus, non nudus homo existimaretur qui natus esset, sed veritate Deus cognosceretur qui carnem induisset: Sic sanè etiam in morte naturalia commixta fuerunt, iis quæ naturæ rationem excedunt: Sunt autem ista; ut ex potestate, ac liberâ ex se volûtate, Patris manibus spiritum commendarit; ut in infernum descendens, vincetos, qui illic tenebantur, reduxerit; ut triduanum in sepulchro corpus resupinum incorru-

A ἀπαλλαγῆσι τῶ ὄπλῳ περικυκλωθεὶς τῷ σαυ-
ροῦ. τέλος οὖν οὐκ ἐκρύβη ὁ ὄραυ ἡτο ἀπὲ
ἐμοῦ. εἰ δὲ καὶ ἡ ὑπόστασις σου, ἐν τοῖς κατωτά-
τοις τῆ γῆς σώματος γὰρ ὑπόστασις ἡ ψυχὴ ὅτι καὶ
ταύτης ἀφισαρμόνης, ὁ ὑφιστάμενον διαλύεται.
ἀλλ' ἀπειμι νῦν καὶ ἐκί, καὶ κατέρχομαι, πωρο-
λογηθεὶς μὲ τῶν κατωβαρόντων εἰς λάκκον, καὶ
ζητήσω σε πλὴν ψυχῆ ἐν σκοτεινοῖς, ἔ ἐν σκιᾷ
θανάτου συγκρυπτομένην. καὶ οὐκ ἀποστήσο-
μαι παπεινοῦ μένος καὶ ὑποκαταβάμων ἐκόν,
B ἕως αἰ σε πρὸς οὐρανὸν ἀναγάγω, εἰς δεξάν
μὲν τῆ ἐμῆς φιλανθρωπίας, εἰς ἀριμύην δὲ
τῆ τῆ ἀβόλου μοσμουθροπίας. ὁ γὰρ οὐκ ἐνεγ-
κάν πλὴν οὐκ ἐν πῶραδείσῃ ἀναπροφίλῳ, τί οὐκ
αἰ πάροι τῶν ἀϊαράν, οὐρανοπολίτου σοῦ γε-
ρονότος; μᾶλλον δὲ καὶ σιωδέρα τῶ ἀληθινῶ
μου πατεῖ, δια τῆ ἀπὸρχῆς ταύτης, ἔ τῷ πωρο-
λήματος.

Ἐπεὶ τοίνυν ἐστὲν ἕτερον ὅστι θάνατος, ἀλλ' ἡ
C χροισιὸς τῆ ψυχῆς ἀπὸ σώματος, ἀνθρωπος δὲ
καὶ ἀλήθην γένηντο Ἐμμανὴλ, ἔ πῶτα τῶ
τῆς ἀνθρωπότητος μέτρα δια φιλανθρωπιδῶ
ἐδέξατο χροὶς ἀμύρτίας, θνήσκει καὶ νόμον φύ-
σεως ἀνθρωπίνης. ἐκροισίως μὲν, ἀλλ' οὐχὲ
τυραννίδι θανάτου σιωελαυνόμενος. ἔ δίσταται
μὲν ἐκ τῆ σώματος ἡ ψυχὴ, νεκροῦται δὲ ὁ σῶ-
μα ἀφ' ἑαυτῆ τῆ ψυχῆς ἡ θεότης δὲ, ἀμφοῖν ἀ-
δύνατος ἔ ἀδύνατος, τὰ διεσῶτα σιωάρευ-
σα, καὶ πλὴν ἑαυτῆς ἐνώσεως εἰς ἐαυτῶ ὑπό-
D στασιν, σιωτηροῦσα καὶ μὲ θάνατον. καὶ ἡ μὲν κα-
τεῖσιν ἀντιξοισίως ἐν τῶ ἀδῆ. ὁ σῶμα δὲ, τῶ
τάφῳ συγκλείεται. πλὴν ὡσπερ ἡ ἐκ πῶρῆνου
γῆνσις οὐ καὶ πῶτα ὡ καὶ ἡμᾶς, ἐστὲ τῆ
ἀνθρωπεία γῆνσις ὁλοτελῶς ἡ κελεύθουσεν.
ἀλλ' εἰσὶν ἐν οἷς καὶ ὑπὸ ἡμᾶς ὁ τόκος πῶρε-
δέξαθη, καὶ ἡ φύσις κεκαμνομένηται. τίνα ταῦτα;
ἡ τῆ συλλήψως ἀσποεία. ἡ ὠδίνων ἀνδρῶ
κροσειά. ἡ μὲ πλὴν κῆσιν ὡς πῶ ταύτης. τῆ πῶρ-
θενίας σιωτήρησις. ὡς ἐκ τῆλικούτου πῶραδο-
ξάσματος, μὴ ψιλὸν ἀνθρωπον τῆ τεχθέντα,
E Θεὸν δὲ τῆς ἀληθείας ἐγνωθῆ σεσρακωμένων.
καὶ οὐτῶ δὲ καὶ ἐν τῶ θανάτῳ, τὰ καὶ φύ-
σιν σύμμικτα τοῖς ὑπὸ φύσει. καὶ εἰσὶ ταῦ-
τα, ὁ, κατ' ἐξοισίαν, καὶ ἀνδραποτίως τῆς
παπεικῆς χροὶ πῶρατεῖναι ὁ πνεῦμα. ὁ,
κατελθῆν [ἐν ὡ ἀδῆ,] ἔ τοῖς ἐκῆ δεσμοῖς ἀϊα-
γαγεῖν. ὁ, σῶμα δὲ ἀδύνατος ἐν νηπιόσῃ

ταῖς τὰ φῶς τριήμερον, θαλασσὴν, ὡς τῆ θεότητι ζῶν· ζῶν πηγάζον, οὐ διαφθοράν· σωζέχον, οὐ σωεχόμενον τοῖς ἀταφίοις δεσμοῖς· μυρίζον, οὐ μυρίζον τοῖς νεκρικοῖς ἀρώμασι· ἑωλὸν μὲν τῆ ἡμερᾶν διαστήμασι, ζῶν δὲ τῶν ἐκ τῆ θεότητος ὑποστάματι.

Age τὸν ἡμεῖς τὰς μυσθόφους μαθητείας παρὰ τῶν μαθητῶν, μαθητῶν τῆ πνευματικῆς ἐλευθερίας τυγχάνοντες. ἐκφῆσαι γὰρ ἔπι νομοφυλαχοῦσι, καὶ τῆ νομικῆς σκιάς ὑποκείμενοι σαββαπίστου· ὁ δὲ λόγος, κατὰ φρονεῖται νῦν τοῦ σαββάτου καταπολεμάτω τῆ χυρῶν διασείσθω τῆ πέτρα λαζαρίῳ, καὶ τῶν ἀντικειμένων, ὁρᾶτω Θεοῦ ἀπόρητον συγκατάβασι· βλέπεται Θεοῦ πρόσωπον μὲν τῆ ῥησίας· οὐ μὴ γὰρ ἀποθανῆ· εἰς τοὺς αἰῶνας. πῶς γὰρ· ὅπου καὶ οἱ θανόντες, ἰδόντες ἀνέζωθήσαν· ἠέκο τὸν Δαβὶδ· σηκῆται μετῆ ἡμῶν· δεσπόζω τῆ εὐρυχωρίας· χρηματίζεται τῆ ἔμνων τὰ ἀφορμαῖς· πρόσωπον ὑποδύεσθαι ἔκατακρίτου τῆ διαφθορά, καὶ τῶν ἀδὴ βροτῶν πληρώματος, ἔπαλαι τῆ σωτηρίας ἀπεκδεχόμενον ἐπέλθωσι, καὶ τῶν ἐκ τὰ φῶς ἀθανάτου ὑποδύεσθαι ὑποκείμενα τῆ κύριον μελωδῶν, καὶ εἰσηκουσε τῆ δεήσεώς μου καὶ ἀνήγαγέ με ἐκ λακκου ταιλαπιωρίας· λακκων ταιλαπιωρίας, τῆ διαφθορῆς ὁ χωρίον, τῆ τάφον ἐπεξηγούμενος· καὶ ἀπὸ πηλοῦ ἰλύος· τῆ εἰς γῆν καὶ ἕδωρ τῆ σώματος ἀγαλύσεως, ἔξ ὧν καὶ σωζήσθη. ταῦτα τὰ ἐκ τῆ κατὰ φῶς ἡμῶν ἔπιπτα· ἀλλ' ἔπιμειδῆται ἡμῖν καὶ τὰ κατὰ γῆμα· καὶ ἔτισε, φησὶν, ἔπι πέτρα τοῖς πόδας μου, ἔκατεύθω τὰ διαβήματα μου. πῶς, καὶ τίνα ἔσπον; τίεται Χριστὸς ἔπι τῶν πέτραν ταῦτων τῆ μνήματος, ἔ τῆ σερρόν ἀβάσης τῆ ἡμετέρας λαμβάνουσι φύσεως, καὶ οὐκέτι ἐκχυθῶσιν τὰ διαβήματα τῶν ἀνθρώπων εἰς θάνατον· πηγάζον γὰρ ἡ πέτρα ἕδωρ ἀθανάσιας· πῶς τὰ μὲν οὖν τὰ φυσικὰ καὶ ἀδύνατα πᾶσι, προσεῖληπται τῶν μονογενῶν κατ' ἀλήθειαν, γερονόπι ἀνθρώπων ἔξ αἱμάτων πῆρηνικῶν, καὶ ὄλον ὁ Αδαμῶν φύσμα ἐν ἑαυτῶ ὑποστήσαντι· ἐκποτε οὖν κινεῖσθαι ἀρξάμενα, ὅτι ἀνάγκη φύσεως, ἀλλ' ἐνδύσθαι θεότητος, σήμερον ἐν τῆ πέτρα ταῦτη τῆ κινήσεως ἔσπον· ἔ ἐχόμενα πέτρας ταῦτησι κατεπόθησαν· ὅτι ἐκ κόπτος· ὅτι ἐκ ἔπιπτος· οὐ πείνα· οὐ δίψα, τὰ μὲν τῶν ἀδύνατων τῆ φύσεως ἡμῶν ἔπιπτα· τῆ γὰρ ἀφθαρσίας ἔξ ἀνθρώπων, ταῦτα κατεπόθησαν, ἀπὸ ἐμοῦ

ptum manserit, vegetum illud, ut quod viueret Deitate; vitam scaturiens, non corruptionem; quod contineret, non contineretur sepulchralibus vinculis; quod vngeret, non vngeretur mortuorum aromatibus; quod quidem dierum interuallo obsoletum esset, sustentante autem Deitate viuum existeret.

Age ergo vnguentiferas discipulas occupemus, qui spiritualis libertatis discipuli simus. Illæ siquidem adhuc legem seruant, subsidentq; sabbatizantes vmbra legalem: Nunc autem sermo, sabbatum negligat, contemnat custodiam; intret in excisam petram, eaque obtentus, videat inefabilem Dei inclinationem: Dei vultum liberè aspiciat: non enim morietur in æternum. Qui enim? Quando etiam mortui videntes, viuificati sunt. Veniat itaque David: stet nobiscum; festæ luci præsul existat; canticorum argumenta suggerat: personam subeat hominum cætus corruptioni addicti, ac inferno mortalis, eius qui olim Saluatoris præstolaretur aduentum, ac immortalitatem, quæ nunc exhibetur; modulans in hæc verba: Ex-

Exod. 33. v. 2.

Et statuit, inquit, supra petram pedes meos, & direxit gressus meos. Quo id modo, ac quâ ratione? Ponitur Christus super hanc petram monumenti, solidanturque nostræ naturæ bases, nec amplius hominum gressus in mortem effundentur: petra siquidem immortalitatis aquam scaturit. Sanè quidem Vnigenitus, naturales omnes affectiones, quæ vacant crimine, veritate assumpsit, qui sit factus homo ex sanguinibus Virginalibus, totamque Adæ conspersionem in se ipse sustentauerit. Ab eo itaque tempore, cum moueri cœpissent, non necessitate naturæ, sed Deitatis concessione, hodie in petrâ hac, à motu quicquere, fueruntque absorpta huic iunctæ petræ. Non enim amplius est labor; non fomus; non fames; non sitis, pœnalia illa à præuaricatione in naturam inuecta. Efflorente enim incorruptione, obsoluerunt ista; eaque ego appel-

Psal. 39. v. 4.

Psal. 72. v. 4.

Psal. 110. v. 6.

Pfal. 136. v. 8.

larim paruulos Babylonis, ad istam alifos petram, atque peremptos: paruulos quidem, eò quòd non imputentur ad culpam: Quippe vacant crimine. Babylonis autem; quia innocuæ eiusmodi affectiones, post casum in mundi illam confusionem, abductionemque à sublimi Ierusalem in vallem fletûs, occasione ingressæ, humanæ vitæ, quæ plenitudine ac exinanitione constat, interitum consciscunt.

Tu mihi quoque sermo longiùs exi, ad vsque deserti viam, Manna collecturus; nec te sabbati metus incessat. Habent enim qui Christi aduentu sabbatizauerit, Iudaica sabbata. Adeò igitur decantatum Manna, Angelorum panis in Psalmodum libro fuit appellatum: eratq; illud, quòd asserens dico, huiusce mysterij præuia designatio, ac Christum panem cœlestem, qui ad nos vsque descendit, ceu delineatione expressit; quem qui manducant, non moriuntur; vt eâ quoque ratione Angelorum panis vocetur: nam Angeli, immortales sunt: quòdque alioqui congruat, vt qui sunt Angelicis moribus præditi manducant. Erat certè quondam natura hominum vnus diei, cum propter diuini mandati transgressionem, fuisset corruptioni addicta. Sed & vermes ebulliebat, quos putredo edit: eratque plenus foetore, quique naribus difficile efflaretur, olentia influxus: quibus vtique corruptionis vitiis, etiam Manna obnoxium erat, vt in proximam crastinam lucem solis, seruari non posset. Pro more enim infectorum vnus diei, ipsâ die, cum nascebatur, tum interibat: Quòd autem amplius seruatum esset, tanquam mortuum corpus, ac loculo conditum, vermes ebulliebat. Cum autem dies adueniret quæ præcedit sabbatum, post quam sabbatum haberet oriri, recondebatur quidem à vesperâ, ac intra vasa abscondebatur; eratque omnino à putredine immune, & vt ne vestigium corruptionis inuaderet, vsque dum diei, quæ septimanæ dierum caput præcedit, diluculum claresceret: quòd ipsum tempus, cœlestis Panis sepulturæ designabat mysterium, ac incorruptionis delineabat figuras. Ante enim vesperam Parasceues, in monumento, supremo viuentium habitaculo depositus, immunis à corruptione seruatus est, omnique à morte vitiante immutatione, ac alteratione, superior effectus. Nactus

Pfal. 77. v. 25.

Christi typus in manna.

Αὐτὴ νῆπια Βαβυλώνια ὀνομασθήσεται, παρεσδαφιδέντα τῆ πέτρα τῆ αὐτῆ, καὶ ἀναλωθέντα. νῆπια μὲν, ὅτι οὐκ εἰς ἀμάρτιας λογίζεται. ἀδελφολητα γὰρ. Βαβυλώνια δὲ, ὅτι μὴ πῦρ, πρὸς πῦρ κροσικῶς σύχρυσιν ἐκπίωσιν, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ὑψηλῆς Ἱερουσαλήμ, πρὸς τὴ κοιλάδα τῆ κλαυθμόνος ἀπαγωγῆς, ταῦτ᾽ ἐπὶ πρῆσιδέουσιν τὰ μὴ δὲ βεβλημένα πᾶσι, ὅτι φθορὰ ὄντα τῆ δὲ πλήρωσεως καὶ κενώσεως σιωπασαμένη τῶν ἀδελφῶν ζωῆ.

B Εξήθη μοι λόγος καὶ πορρότερος, καὶ μέγιστος βλάβησιν τὸ ἐρήμου, τὸ τῆ Μάννα συγκρομηθῆναι ποικιλῆτος: μηδὲ ὑποσέλλω δὲ τῆ σαββάτου. ἔχουσι γὰρ σαββατίσθητα τῆ προοσία Χριστοῦ, τὰ Ἰουδαϊκὰ σαββάτα. Μάννα οὖν ἐννοεῖ τὸ πολυδύλλητον, ἄρτος ἀγγέλων τῆ βίβλω κέκληται τῶν φαλῶν. καὶ ἡ, ὡς ἐγὼ φημι, τῆ πρόντος μυστηρίου πρῶτον, τῆ ὑπέροχου τὸν Χριστὸν τὸν οὐρανόθεν ἄρτον, καὶ μέγιστος ἡμῶν καταβεβηκῆτα, ὃν οἱ τρώγοντες, οὐκ ἀποθνήσκουσιν.

C ὡς δὲ τῆτο, τῆ ἄρτον ἀγγέλων καλεῖσθαι. ἀθάνατοι γὰρ οἱ ἀγγελοι. καὶ τοῖς ἄλλως ἀγγελοῖς παρεσκήκειν ἐσθῆσθαι. ἡ μὲν οὖν ἐφήμερος ἢ τῶν ἀδελφῶν φύσις ποτὲ, ὑπὸ φθορᾶν ἡμοιότης, δὲ πῦρ τῆ θείας πρῶτασιν ἐπιτολῆς. δὲ βεβηκῆτα δὲ καὶ σκώληκας, τὰ τῆ σήψως ἀπικνήματα. καὶ πλήρης ἡ δυσοσμίας, καὶ μυκτῆρων δυσάποφορος εἰσορῆ. οἷς δὲ πάθει δὲ φθορᾶς, καὶ τῆ μάννα ὑπέκειτο, μὴ διώμαθρον πῦρ ἐς νέωτα καὶ ἀλήθεια φεραῶν ἡλιακῶ. κατὰ γὰρ τὰ ἐφήμερα τῶν ζωοφύων, ἀυθήμερον καὶ ἐτίκτετο, τῆ ἀπέθνησκε. τῆ δὲ ἀπὸ τοῦδε τεταμιθῆτον, ὡς τεθνηκὸς σῶμα, καὶ ἐσοριασθῆναι, δὲ ἐξέσε σκώληκας. ἐπὶ δὲ τῆ σαββάτου καταλάβοι, μὴ δὲ τῆ σαββάτου ὑπεπέτελλεν, ἐταμιθῆτο μὲν δὲ ἐσπέρως, καὶ ἐνδον ἐκρύπτετο τῶν σκιδῶν. καὶ ἡ ἀσηπτον πᾶντελῶς, καὶ δὲ φθορᾶς ἀπερσῆσαν ἴχρυσιν, ἕως καὶ ἐς αὐτὸν ὑπεαυγάζονται ὄρθησιν, τῆ εἰς κεφαλῶν παρεκθημένης τῆ ἐβδοματικῆς ἡμερᾶν. καὶ ὁ χειρὸς τῆ, τῆ ταφῆς τοῦ οὐρανόθεν ἄρτου πρῶτον μυστηρίου, καὶ τῆς ἀδελφότητος πρῶτον πρῶτον εἰκοσίματα. τῆ πρὸς ἐσπέραν γὰρ τῆ πρῶτον σκιδῆς, τὰ μνήματα ἀποταμιθῆται, τὰ τελευτάων τῶν βιοιώτων οἰκητηρίων, δὲ ἀντὶ τῆς δὲ φθορᾶς ἀποσέσωσται, καὶ τῆς οἰασοῦ νεκρώδους πρῶτον τῆς καὶ ἀλλοιώσεως ὑπερῆ. ἀπα-

ισ. ἀγγελοῖς

φθαρτῆς δὲ, πάση τῇ φύσει τῆ ἀφθαρσίας με-
 τῆδωκεν, ὡς πολλοὺς τῶ ἀφθαρσίας τὰ χερία
 καταλιπόντας, τὰ μνήματα, παλιμβίοις ὄσθ-
 ραι, καὶ δούτερον ἀμφιεννυμένους ζῶν· κα-
 θῆς εἶπεν, οἱ σπεύροντες ἐν δάκρυσιν, ἐν ἀγαλλ-
 λιάσθι θειοῦσιν. ἐκ τῆ τῆ Δαβὶδ· μουσικῆς γεν-
 πονίας, ὁ λόγος ταῦτα καρτίζεται, καὶ τῆ δῆνοιαν
 τῆ ῥημάτων, πρὸς τῆ ἀποθήκῃ ἀγῆ τῆ θεο-
 φόρα τάφα, καὶ ζωηρῆ.

Αλλ' ὁ μὲν παροφῆτης, τῆ εἰς Βαβυλῶνα
 ἐπίπτονον καὶ δον, καὶ τῆ ἐκείθεν αὐτῆς βύθμον ἀνο-
 δον τῆ Ἰσραήλ, ἐπιχεχυμένως δὲ τῆ ἀπό-
 ρου καὶ τῆ ἑρως ἠνίξατο· ἡμᾶς δὲ ὁ ἱερὸν
 βυαγγέλιον, ἐπὶ τῆ δεσποτικῆν μνημεῖον ἐκφέ-
 ρεται, τῆ θεολέκτου μεμνημένους φωνῆς, τῆ, ἐὰν
 μὴ ὁ κόκκος τῆ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀπο-
 θάνῃ, λεγούσης, αὐτὸς μόνος ῥῖζον· ἐὰν δὲ ἀποθῆ-
 νῃ, πολὺν καρπὸν φέρει. σπεύρεται γὰρ νῦν ἐν
 δάκρυσιν ὁ χρημοδύφος κόκκος ἐπὶ τῆ πετρῶδη
 τῆ μνήματος, ὅς οὐ μόνον οὐ ξηρανθήσεται, ἀλλὰ
 καὶ πολὺν καρπὸν ἀθανασίας τελεσφορήσῃ τοῖς γη-
 γηρέσι. καὶ τῆ βυαγγελικῆ μὲν ἀπορῶ, ἔσον τῆς
 πέτρας κατεσκεδάσθῃ, ἀπεξηραῖνται φησὶ τῆ λό-
 γον ἀφ' ὅ μὴ ἔχῃ ῥίζον· ὁ δὲ μουσικὸς καὶ
 ἡμέτερος κόκκος, ὡς διφυῆς, καὶ διρρῖζος ἔστιν.
 ἀπὸ μὲν τῆ πατέρα παρὰ τῶν ῥίζων αὐτῶν· κα-
 τὰ δὲ, τὴν μητέρα, καὶ δι' αὐτῆς, τῆ τῆ Δα-
 βὶδ πατέρα, τῆ Ἰεσοῦ. ἐκ τῆ ῥίζος γὰρ αὐτῆ, ὁ
 καὶ ἑρως, ἐβλάστησεν. ἀλλ' ὅσπερ ἡλίου αἰατεί-
 λαντος, ῥῖζον πεπονθῶς βύρεθήσεται· λίαν
 γὰρ φησὶ παρῶ τῆ μᾶς σαββάτου, ἦλθον αἱ μὲν
 γυναικὲς ἐπὶ τῆ μνημεῖον ἀνατεῖλαντος τῆ ἡλίου·
 καὶ ὁ κόκκος σαχυφορήσας τῆ τῆ βροτῶσθησαν,
 ἐκείθεν ἀνέγει, καὶ τῆ γῆν καταλέλοιπε. τί μὴ λέ-
 γω, ὡς ὅσπερ αἱ ἀχρητῆ τῆ τῆ τῆ ἀναπέπνι-
 ξαν· καὶ ταῦτα καὶ κύκλον παρὰ τῆ βροτῶσθησαν, καὶ τῆ μα-
 καρίδι συσφίγουσιν κεφαλῶν. οὐ γὰρ αἰατὰ
 τῆ δεσποτῆ τῆ ἀπῆμα· χαρμόσυνα μὲν οὖν
 ἀφ' ὅ τὴν ἐμὴν σωτηρίαν· καὶ ἑφάνος καυ-
 χήσως, ἡ πρὸς ἕβειν τεφνοφωρία τῆ ἀχρητῶν.
 ἔχαυρεν ἐπὶ βασιλῶν τῆ ἡμῶν ἀμάρτιας, τῆς
 ἀχρητῆς ὁξύντησι συμβολογραφομένης, ἕως
 τῆς τούτων ἀφέσεως τῆ πατὴρ παρὰ τῆ ἑαυ-
 τῶν εἰς ἡσῖαν. ὡς το δὲ τῆ το πάλαι καὶ τῆ σκιά-
 δει νομοθεσία τῆ γραμματος· καὶ ὁ ἕως ἀ-
 μάρτιας παρὰ τῆ ἡσῖαν, τῆς χεῖρας ἐπέπ-
 θεῖ τῆ τῆ ἡσῖαν κεφαλῆ· ὡσπερ τὴν πο-

Tomus I.

A verò ipse incorruptionem, eius uniuersam naturam participem fecit, ita ut multi corruptionis relicta sede; nempe monumentis; rediuiui apparuerint: ac secundam induiti vitam: quemadmodum ait: *Qui seminant in lacrymis, in exultatione metent.* Mystica Davidis agricultura est, ex qua sermo fructus hos colligit, verborumque intellectum, in deiferi, ac viuifici sepulchri penum mittit.

Psal 125. v. 5.

B Verum, Propheta quidem, plenum labore Israëlitici populi in Babylonem descensum, eiusque inde lætum regresum, sementis, ac messis symbolo, obscure designauit: nos autem sacrum Euangelium, in Dominicum monumentum rapit, illius vocis memores, quæ ait: *Nisi granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit, ipsum solum manet: si autem mortuum fuerit, multum fructum affert.* Nunc quippe seminatur in lacrymis supra monumenti petrosa, quod mundum alit, granum; ac nedum non arefcet, sed & multum immortalitatis fructum, perfectâ maturitate terrigenis producet. Equidem sementis Euangelicæ, quicquid sparsum fuerat supra petram, ait Scriptura, *exaruisse, et*

Christus grati symbo.

Ioan. 12. v. 24.

C quod non haberet radicem, at mysticum, ac nostrum granum, vti duplici naturâ, ita & radice duplici est. Patrem quidem, æternam in cælis radicem habet; in terris autem, Matrem, ac per eam, Davidis patrem Iesse. Quippe germinauit ex eius radice secundum carnem. Cæterum neque orto Sole inuenietur emarcuisse. *Valde enim ma-*

Matth. 13. v. 6.

Isai. 11. v. 1.

Marc. 16. v. 1.

D ne, inquit, *vnâ Sabbati, venerunt mulieres ad monumentum orto iam Sole; granumque, mortalium salutem spicæ instar ferens, inde emerferat, ac terram reliquerat.* Quidni dico; neque etiam spinas illud heri suffocasse, quantum in circuitu complexæ erant, ac beatum constringerent caput? Non enim Domino molesta sunt, quæ probrum habent; sed magis propter meam salutem, læta: ac coronam exultationis ducit, quod ad contumeliam spinarum fertum gestat. Gaudēbat, quod portans nostra peccata, spinarum aculeis symbolo designata, Patri se, pro eorum remissione sacrificium offerret.

Christus gaudiopro nobis tulic probra.

E Porro id quoque olim, literæ umbram habentis scito statutum erat; ut qui victimam pro peccato offerebat, capiti hostiæ manûs imponeret; tanquam

Leuit 4. v. 5. &c.

illa, malam actionem, cuius manus essent symbolum, in se reciperet, ac sanctificaretur pro offerente: quod ipsum innuens Christus, ait: *Ego pro eis sanctifico meipsum.*

Ioan. 17. v. 19.

Hanc nos incorrupti, ac vitalis grani seminationem, celebri celebramus conuentu; grani inquam, quod iam thesauro in terrâ conditum fuit, *ubi nec tinea, nec erugo demolitur.* Quippe intacta est omnia edentibus corruptionis molis, quæ in Deo subsistit caro: *ac ubi fures non effodiunt, nec furantur.*

Matth. 6. v. 20

Ne illuc Dei hostes, linguas mittant, dicentes: *Venerunt Discipuli eius nocte, & furati sunt eum.* Verùm, hi quidem tanquam feminiverbij, ac cadauerum amantes corui, circa sepulchrum gyrantes, aduersus eum qui iacet sepulchro positus clamant; appellantes quidem seductorem, sed quem tanquam veracem timeant. Quamobrem etiam aciem struunt contra veritatem, armisque instruuntur aduersus defuncti corpus. Nihil enimverò, per veritatem;

Matth. 28. v. 13.

eo apparatu submoturi sunt, præter mendacium, ac impudentissimam calumniam; eò re gestâ, vt miraculum resurrectionis, in præsentia multorum testium, idque aduersariorum perficeretur. Nihil enim actò in iudicium usque adeò ad victoriam valet, quàm vt ipsi se accusatores, patronos exhibeant; atque vt qui heri iniuriis lacescebant, encomiis hodie celebrent. Quanti hoc miraculi loco habendum putas, vt præcones resurrectionis, milites videas?

Psal. 149. v. 7.

Psal. 149. v. 7.

Ecce enim *exaltationes Dei iugiter in gutture eorum*: quæ Christi è sepulchro cum resurrectionem, tum exaltationem annuncient: *Et gladij ancipites in manibus eorum*; qui nihil proditam custodiam confirmant. Ac sanè quod spectat ad ipsos, cum milites Apostoli Christi præcones, non dormitantem, ac à mortuis suscitatum; mundo declaraturi erant, nisi occupans Iudæorum prauitas, illorum quoque animum, datis argenteis suffurata esset: quâ priùs

Milites pecunia auari.

ratione Iudam quoque, vim vocalem gutturis perstringens argenteis vinculis, miserabili laqueo præfocasset. Tandem ergo milites produnt veritatem. Quippe sordidum est id genus hominum, ac pecuniis insanè inhians: ac bouem quidem in linguâ gestat, animalique libertatem seruitutis iugo mancipat. Eorum malos mores, olim iam

Psal. 14. v. 3.

Ανεραν παρ᾿ ἑξίν ἧς πινος αἱ χεῖρες σύμβολον ἦσαν, εἰς ἑαυτὸ τῆ θύματος ἀναδεχομένου, ἐκ τῆς ἑωραταγωγίας ἀγαζομένης. ὁ παρ' ἐξ ὁ Χειρὸς ὑπομανιστομένου, ἔλεγε. ὑπὸ αὐτῆ ἐγὼ ἀγαζῶ ἐμαυτὸν.

Τοιαῦτῃ ἡμεῖς πρὸς κηρὸν, πὰ ὀπισθόπειρα ἔαμψαίτου κέκκευ, καὶ ζωοζήνου, δημοκρατίας ἡδὴ ἐπὶ τῆ γῆς, ὅπου οὔτε σῆς, οὔτε βρωσῆς ἀφανίσθ. ἀληγος γὰρ τῆς παμφάγους μύλας τῆ ἀφροσύνης, ἡ θεοῦ πόσατος ἀφ᾿. καὶ ὅπου κλέπται οὐ δὲρῦξοσιν, εὐδὲ κλέψοσι. μὴ πεμπέτωσιν ἐκεῖ τὰς γλώσσας οἱ θεομάχοι. ἦλλον οἱ μαθηταὶ αὐτῆς νυκτὸς, λέγοντες, καὶ ἔκκευ αὐτὸν. ἀλλ' οὔτοι μὲν ὡς σπερμολόγοι καὶ φιλοπαύματα κέραιες, τὸν πάφον περριχόμενοι, κατακράζουσι τῆ κειμένης. πλάνον μὲν αὐτὸν ὀνομάζοντες, δεδοκότες δὲ ὡς ἀληθῆ. δὲ καὶ ἀπγατεύονται τῆ ἀληθείας, καὶ κατὰ σώματος ὀπλοφοροῦσι νεκροῦ. οὐ μνησιν

Εἰτερον π, νη πὺ ἀλήθειαν, ἀποσολήσονται, εἰ τὸ ψεδδος καὶ πὺ ἀναδεδάττω συκροφάτταν. ὡς αὐ ὄπι πολλοῖς μαρτυσι, καὶ τούτοις ἀπκειμένοις, τελεσθῆ τὸ θαῦμα τῆς ἀναστάσεως. εὐδὲν γὰρ οὕτως τὰ κεινομένη παρ᾿ ἐκνήκισιν ἰχυρὸν, ὡς τὸ, τοῖς κειτηγροῖς ὑπὸ κηρῶν ἀφανίσωαι. καὶ τὴς τῆς ὑβείας, σημερον ἐγκωμμάτας. πόσου τῆ το σοι δοκεῖ θαύματος ἀξίον, κήρυκας τῆς ἀναστάσεως ὀράντι τοῖς γραπώτας; ἰδοὺ γὰρ αἰεὶ ὑψώσθ τῆ Θεοῦ ἐν τῆ λάρυφί αὐτῆς. πὺ ἐκ τὰφ ἀνάστασιν τε καὶ ὑψωσιν ἀπαγγέλλουσι τῆ Χειρὸς καὶ ῥομφαῖαι δίσομαι ἐν τῆς χερσὶν αὐτῆς, τὸ ἀκαταπερόδοτον βεβαῖσσαι τὸ φυλακῆς. καὶ τὸ, γε εἰς αὐτοῖς ἦγον, αὐτάκτον καὶ ἀνάσταντα ἀπεδείχθησιν οἱ γραπώται ἀπόστολοι Χειροκήρυκες ἐν τῆ κήσω, εἰ μὴ φτάσασα τῆ Ἰδαίων ἡ σκαμοῦπια, ἔργουλοισ καὶ αὐτῆ πὺ γνώμην ὑπέκκεψεν, ὡς καὶ πὸν Ἰδαῖον τὸ παρ᾿ ἑτερον ἀθλίως ἐβούχισε, ἀσφίγγασα δεσμοῖς ἔργουλοισ, τῆ λάρυφος τὸ φωνητικόν. ἀμέλει ποιγὰρ παροδιδάσει πὺ ἀλήθειαν οἱ γραπώται. φιλοκερδὲς γὰρ τὸ γῆος τούτο, καὶ ἔργουμανές καὶ φορεῖ μὲν τὸν ὄπι γλώττης βουῶν, καὶ τῆς ψυχῆς πὺ ἐλευθερίαν ζυγῶ δουλείας ὑποδύνηει. καὶ παροφάνει Δα-

Εὐψώσθ τῆ Θεοῦ ἐν τῆ λάρυφί αὐτῆς. πὺ ἐκ τὰφ ἀνάστασιν τε καὶ ὑψωσιν ἀπαγγέλλουσι τῆ Χειρὸς καὶ ῥομφαῖαι δίσομαι ἐν τῆς χερσὶν αὐτῆς, τὸ ἀκαταπερόδοτον βεβαῖσσαι τὸ φυλακῆς. καὶ τὸ, γε εἰς αὐτοῖς ἦγον, αὐτάκτον καὶ ἀνάσταντα ἀπεδείχθησιν οἱ γραπώται ἀπόστολοι Χειροκήρυκες ἐν τῆ κήσω, εἰ μὴ φτάσασα τῆ Ἰδαίων ἡ σκαμοῦπια, ἔργουλοισ καὶ αὐτῆ πὺ γνώμην ὑπέκκεψεν, ὡς καὶ πὸν Ἰδαῖον τὸ παρ᾿ ἑτερον ἀθλίως ἐβούχισε, ἀσφίγγασα δεσμοῖς ἔργουλοισ, τῆ λάρυφος τὸ φωνητικόν. ἀμέλει ποιγὰρ παροδιδάσει πὺ ἀλήθειαν οἱ γραπώται. φιλοκερδὲς γὰρ τὸ γῆος τούτο, καὶ ἔργουμανές καὶ φορεῖ μὲν τὸν ὄπι γλώττης βουῶν, καὶ τῆς ψυχῆς πὺ ἐλευθερίαν ζυγῶ δουλείας ὑποδύνηει. καὶ παροφάνει Δα-

Εὐψώσθ τῆ Θεοῦ ἐν τῆ λάρυφί αὐτῆς. πὺ ἐκ τὰφ ἀνάστασιν τε καὶ ὑψωσιν ἀπαγγέλλουσι τῆ Χειρὸς καὶ ῥομφαῖαι δίσομαι ἐν τῆς χερσὶν αὐτῆς, τὸ ἀκαταπερόδοτον βεβαῖσσαι τὸ φυλακῆς. καὶ τὸ, γε εἰς αὐτοῖς ἦγον, αὐτάκτον καὶ ἀνάσταντα ἀπεδείχθησιν οἱ γραπώται ἀπόστολοι Χειροκήρυκες ἐν τῆ κήσω, εἰ μὴ φτάσασα τῆ Ἰδαίων ἡ σκαμοῦπια, ἔργουλοισ καὶ αὐτῆ πὺ γνώμην ὑπέκκεψεν, ὡς καὶ πὸν Ἰδαῖον τὸ παρ᾿ ἑτερον ἀθλίως ἐβούχισε, ἀσφίγγασα δεσμοῖς ἔργουλοισ, τῆ λάρυφος τὸ φωνητικόν. ἀμέλει ποιγὰρ παροδιδάσει πὺ ἀλήθειαν οἱ γραπώται. φιλοκερδὲς γὰρ τὸ γῆος τούτο, καὶ ἔργουμανές καὶ φορεῖ μὲν τὸν ὄπι γλώττης βουῶν, καὶ τῆς ψυχῆς πὺ ἐλευθερίαν ζυγῶ δουλείας ὑποδύνηει. καὶ παροφάνει Δα-

Apud 70.
 71.

Εἰδὲ τὴν πύτων παρανίζων κακῆσπιαν· υἱοὶ δὲ
 θεσπίων, λέγων, ἔλατ' βαρυκάρδοι; βαρυταλάν-
 τοις ἀργυρείοις αὐτῶν ἔπιερίθοντες, ἄπειφρονοῦν-
 τες κ' ἀκείνο ἔϊερον ψαλταδὴματος πλοῦτος εἶαι
 ῥέη, μὴ προσήθεσ' ἡ καρδία, διδάσκοντος, κ' ἵνα ἴ-
 ἀτα πᾶτε μεταμοιότητα, κ' ζητεῖτε ψύδης; συκοφαν-
 τωῦτες ἔδεσσοῖσ' ἔῃσιν ἔλα φιλοκέρδαν. γινώ-
 τε ὅτι ἐταυμάτωσε τ' ὅσον αὐτῶ, μὴ δεδωκὸς ἰδεῖν
 αὐτὸν ἔλα φθοραὶ, μύλλον μ' ἔν, ἐνώρισην αὐτῶ πα-
 λινζωίας ὀδύς. ἔπι ψαλτάξ' γ' ἀμπεπάλμηλα ἔλα
 ἔπι πᾶφια ἔλα κερδῶ ζωοδότῃ νεκρῶ, τ' δεκάχορ-
 δον ὄργανον, κ' ἴσπαις ἔτερα ἐπάσ' ῥύσασ' με, κ' ἔξε-
 λθὲ με ἐκ χέρους ὑἰῶν ἀλλοτείων. ὦν τ' σῶμα
 ἐλάλησε μεταμοιότητας συκοφαντικῆς κατὰ σοῦ·
 καὶ ἡ δόξια αὐτῶ, δόξια ἀδικίας· πῶν προσ-
 δοσίαν δωροληπώδουσα τῆς ἀληθείας· ἀλλ' ἀ-
 πολεῖ κύριος τοῦτοις, θεμῶις ψύδης πῶν
 ἐλπίδα αὐτῶ, καὶ σκεπαθέντας πῶν ψύδει,
 κατ' Ἡσαΐαν. ἡμεῖς δ' ἀνακαλυμμένῶ
 προσώπῳ, καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ πῶν ἀλή-
 θειαν ἀφαιρῶντες, τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς
 ἐχρῶμεθα.

Ἀρχαίαν μὲν οὖν βουλιῶν καὶ ἀληθινῶν, ὁ προσ-
 φητικὸς λόγος πῶν ἀφῶσιν ἐκάλεισε τῶ μνο-
 γηνοῖς, καὶ πῶν ἔλα θανάτου τῶ θανόντων ἀθα-
 νασίαν καὶ εἰσάγαται μὲν πῶν βολικῶς ὁ γε-
 ναρχῆς ἡμῶν ἔλα Ἱερουσαλήμ εἰς Ἱερικῶν κα-
 πίων· ἀπὸ δόξης γὰρ θείας, καὶ ἀγγελικῆς χρῶ-
 μῆς, εἰς τὴν κριτάδα τῶ κλαυθμῶνος ἔλα πα-
 ρακλιῶν καταβέβηκε, καὶ κατεργχόμενος ὠδύσα-
 τίθη τοῖς πάθεσι, καὶ κατεμψλωπίαθη τοῖς
 δαίμοσι. ψυχικὰ δὲ μοι τὰ πάθη, καὶ τοῖς μῶ-
 λωπας νόσον. πῶν δὲ γε τῆς ζωῆς ἡμῶν ἔλα
 χηρῶν ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἰσχυρῶς ἔλα τῆς Ἱε-
 ρικῶν πρὸς πῶν Ἱερουσαλήμ ἀναβαίνοντι, ἀνή-
 λεεῖς ληστῶν στυγερῶν κησῶν. τ' Ἰουδαίων δὲ σωμα-
 γωγῆς τ' ἀν' εἶν ληστρικώτερον, οἷς τ' ὁ ναὸς τῶ
 φιλανθρώπου Θεοῦ, εἰς ληστῶν μεταπεποιήται
 σπηλαῖον; οἷς τ' ἐκδύσαντες αὐτὸν, τ' πληγὰς, ἐ-
 πιθέντες· ὡς νῦν μὲν φεραγελλοῦντες, νῦν δὲ ἡ-
 λωῦντες· ἀφῆκῶν ἡμῶν. στυγερὸς γὰρ ὁ Χει-
 ρὸς ἐκ ἀθανάτου φύσεως τ' θνητῆς· τ' ἡ μὲν με-
 λῶνκε ἀπάθης, ὅσῳ ἔλα αὐτῇ καὶ φύσιν φυλά-
 ξασα· ἡ δὲ, τ' πάθος τ' τ' θάνατον ἀθεσπίνας
 ὑποέμεινε. πῶν οὖν ἐκρητὶ καταδόξα μῶν
 τῶ μακροθύμου, πῶν οἱ φίλοι αὐτῶ, καὶ οἱ
 πλησίον μακρόθεν ἐσησῶν πῶν βλαψάμῶν,

A David deplorat, dicens: *Fili hominum: ut quid graui corde? quod graui pecu-
 nia pondere oneratis; illud quoque fa-
 cri Psaltis contemnentes, in hac ver-
 ba docentis: Diuitia si affluant, nolite
 cor apponere. Et, Ut quid diligitis va-
 nitatem, & queritis mendacium? lucri
 causâ calumniantes Dominicam re-
 surrectionem. Scitote quoniam mirifi-
 cavit sanctum suum; ut non daret eum
 videre corruptionem. Quinimmo, notas
 ei fecit vias instauratae vitæ. Alia enim
 aliis succedanea funebria cantica, vitæ
 auctori mortuo iacenti psallet, decem
 illud chordarum organum, atque ad
 ista, alia accinet. Eripe me, & libera
 me, de manu filiorum alienorum, quo-
 rum os locutum est calumniae vanitates
 aduersus te: & dextera eorum, dextera
 iniquitatis: quæ acceptione munerum,
 veritatem prodiderit. Enimuerò per-
 det eos Dominus, qui posuerunt menda-
 cium spem suam, & mendacio protekti
 sunt: iuxta Isaiam. Nos autem reuela-
 tâ facie, ac nudo capite veritatem præ-
 dicantes, subiectam materiam iterum
 resumamus.*

Sanè Propheticus sermo, Vnigeni-
 ti Incarnationem, ac morte concilian-
 dam mortuis immortalitatem, *consilium
 antiquum, ac verum* appellauit; ac qui-
 dem inducitur per parabolam primus
 generis parens, ab Ierusalem descen-
 disse in Iericho: A diuinâ enim gloriâ,
 ac gaudio Angelorum, præuaricatione
 in vallem fletûs descendit; descen-
 dens autem, obuias habuit passiones, ac
 plagas à dæmonibus accepit: Tu verò
 animi mihi passiones, ac plagas intelli-
 ge. At nostræ vitæ auctori, à Galilæâ,
 iuxta historiam, in Ierusalem per Ieri-
 cho ascendenti, dirilatrones occurre-
 runt. Quid enimuerò Iudæorum syna-
 gogâ prædatorium magis, quibus etiam
 clementis Dei templum, in latronum
 speluncam commutatum est? *Qui etiam
 spoliantes eum, ac plagas imponentes; pu-
 ta, nunc quidem flagellantes, nunc
 clauis configentes, reliquerunt semiu-
 uum.* Etenim Christus duplici compo-
 situs naturâ, mortali ac immortalis fuit:
 ac altera quidem mansit à passionibus
 immunis, id conseruans, quod per na-
 turam erat: altera autem, passionem,
 ac mortem humano more sustinuit.
 Cùm itaque longanimis ille hæc vi-
 trò susciperet, eius omnes amici ac pro-
 pinqui à longè steterunt, aspicientes

Pfal. 4. v. 3.
 Pfal. 1. 61. v. 11.
 Pfal 15. v. 10.
 Pfal 143. v. 7.
 Isai. 28. v. 19.
 Isai. 25. v. 1.
 Luc. 10. v. 30.
 Luc. 19. v. 46.
 Luc. 23. v. 49.

Psal. 68. v. 28.

morientem, exceptis Nicodemo & Ioseph. Quod enim ad eos attinet, *sustinuit qui simul contristaretur, & fuit; qui consolaretur, & inuenit.* Videntes autem nudum, & cui esset pollinatore opus, misericordiâ moti, blandas in eum lacrymas fundunt: sindonibus alligant, ac in stabulum inducunt, communi humanâ lege mandantes humo, ac tegentes sepulchro. Cæterum Mater vehementiùs adhuc lamentis incumbit: acerbiora adhuc assumit suspiria: vberiores parturit lacrymas. Facti sunt

Mariæ dolor sepulchro corpore Domini.

Psal. 103. v. 9.

dolores grauiore; acutiores cruciatûs. Nunc enim, neque ipsum habet Filij aspectum, maximam mœroris succidentem partem; quique per oculos, in ipsum cor medium, refrigerium instillaret. Etenim *Sol cognouit occasum suum, subtus terram ingressus; ac Solis Matri facta est nox;* grauis illa doloris ac calamitatis: In ipsâ pertransierunt molesta omnia bestiarum more depascencia animum. *Accumbens enim ut Leo, illud ex Iuda germen, subtus speluncam obdormiuit.* Nihilominus verò quan-

Gen. 49. v. 9.

quam dormiens, apertos tamen habet omnium inspectores oculos. Neque enim assumpta natura, à Deitate sciuncta est post mortem, in qua semel subsistentiam, ipsi vnita, habuerat. Cæterum Mater, quæ fortissimo illo catulo careat, *rugit à gemitu cordis sui, exque impensiori affectu, talia quædam deplorat: O diuitiarum profundum, ac altitudinem paupertatis! O mortem viuificam, ac morientem immortalitatem! O rerum complexionem, quam linguæ sedulitas dissoluere non possit! Quenam illa, ô Filii, Deusque, exaltare habens inclinatio?*

Psal. 37. v. 9.

Mariæ præclarus plangtus.

Qui cælum metiris palmo, quomodo trium cubitorum sepulchrum subis? Qui lucem micantem sinum Patris implet, quomodo inferni ventre comprehenderis! Qui cælum induis nubibus, quomodo aspiceris nudus, quodque tegumento careres, petrâ coopertus es? Occidisti oculorum lumen? nihil mihi iam necessarij oculi, postquam lumen defecit: consumam eorum humorem in lacrymas. Sepulchri absconderis modio, mundialis domûs lucernâ nesciens vesperam? ego quoque candelabrum, vnâ tecum abscondar. Non sustineo contrariam immutationem: Ferre non valeo deprecandam conuersionem. Quæ mihi in fama splendorem erant, in infamiam transeunt. Gloriosa, in gloria sunt: dulcia, amarescunt; contristant me leta. Sumi vellus,

Isai. 40. v. 12.

Qui cælum metiris palmo, quomodo trium cubitorum sepulchrum subis? Qui luce micantem sinum Patris implet, quomodo inferni ventre comprehenderis! Qui cælum induis nubibus, quomodo aspiceris nudus, quodque tegumento careres, petrâ coopertus es? Occidisti oculorum lumen? nihil mihi iam necessarij oculi, postquam lumen defecit: consumam eorum humorem in lacrymas. Sepulchri absconderis modio, mundialis domûs lucernâ nesciens vesperam? ego quoque candelabrum, vnâ tecum abscondar. Non sustineo contrariam immutationem: Ferre non valeo deprecandam conuersionem. Quæ mihi in fama splendorem erant, in infamiam transeunt. Gloriosa, in gloria sunt: dulcia, amarescunt; contristant me leta. Sumi vellus,

Psal. 146. v. 8.

Qui cælum metiris palmo, quomodo trium cubitorum sepulchrum subis? Qui luce micantem sinum Patris implet, quomodo inferni ventre comprehenderis! Qui cælum induis nubibus, quomodo aspiceris nudus, quodque tegumento careres, petrâ coopertus es? Occidisti oculorum lumen? nihil mihi iam necessarij oculi, postquam lumen defecit: consumam eorum humorem in lacrymas. Sepulchri absconderis modio, mundialis domûs lucernâ nesciens vesperam? ego quoque candelabrum, vnâ tecum abscondar. Non sustineo contrariam immutationem: Ferre non valeo deprecandam conuersionem. Quæ mihi in fama splendorem erant, in infamiam transeunt. Gloriosa, in gloria sunt: dulcia, amarescunt; contristant me leta. Sumi vellus,

Isai. 64. v. 3.

Qui cælum metiris palmo, quomodo trium cubitorum sepulchrum subis? Qui luce micantem sinum Patris implet, quomodo inferni ventre comprehenderis! Qui cælum induis nubibus, quomodo aspiceris nudus, quodque tegumento careres, petrâ coopertus es? Occidisti oculorum lumen? nihil mihi iam necessarij oculi, postquam lumen defecit: consumam eorum humorem in lacrymas. Sepulchri absconderis modio, mundialis domûs lucernâ nesciens vesperam? ego quoque candelabrum, vnâ tecum abscondar. Non sustineo contrariam immutationem: Ferre non valeo deprecandam conuersionem. Quæ mihi in fama splendorem erant, in infamiam transeunt. Gloriosa, in gloria sunt: dulcia, amarescunt; contristant me leta. Sumi vellus,

τὸ παθόντα, πλὴν Νικόδημος καὶ Ἰωσήφ. ὃ γὰρ εἰς αὐτοὺς ἦκον, ἡσπόμενε συλλυπούμενοι, ἐσπῆρξε· καὶ παρηγορούμενα, καὶ ὄρε. καὶ γυμνὸν ἰδόντες αὐτὸν, καὶ τῶ ἐπισσευδίστοντος χερζόντα, ἀλαγχιδέντες, ἰσάρον ἐπ' αὐτῶ χροιοὶ δάκρυον· σινδῶσι κατὰ δεσμοδοσι, καὶ ἐπὶ τὸ πηδουχίον εἰσάγεισι, νόμω κρινῶ ἀιδροπίνω, τῆ γῆ παρηπέμποντες, καὶ τῶ τάφω καλυπτόντες. ἡ δὲ μήτηρ ἐνακμάζει ἐπὶ ταῖς θρηνησίαις· ἐπὶ συλλαμβαίνει πυκνότεροις τοῖς φεναγμοῖς· ἐπὶ τὸ δάκρυον ὠδίνει βύρωπτερον. αὐτὴ δὲ παρωδωῖαι, βαρύτεραι· αὐτὴ δὲ ἀληθινές, ἄξύτεραι. νῦν γὰρ οὐδ' αὐτῶ ἐχθὲ τῶ πατρὸς πλὴν ὄψιν, τὸ πλεῖον ἡσπότερομοδίω τῶ ἀγυμίας, καὶ δὲ τῶ ὀφθαλμῶν, εἰς μέσην τῆ καρδίαν ἀναψυχῶ ἐναλαγήσουσιν. ἔγνω γὰρ ὁ ἥλιος τῶ δύσιν αὐτῶ, τῶ γλῶσσοπαλῶν, ἐ ἐγχετο νῦξ τῆ ἡλίου μητεῖ· νῦξ βαρυναλγίας καὶ συμφορῶς. ἐν αὐτῇ διήλθουσιν πόρτα τὰ δίκλιω θηρίων βιβρωσκόντα τῶ ψυχῶ ἀλγινά. ἀναπτοῶν γὰρ ὡς λέων ὁ δὲ Ἰούδα βραχὺς, ἡσπὸ τὸ σπῆλαιον ἐκοιμήθη. ἐχθὲ δὲ ὄμως ἐ κριμώδωμοι, ἀνεωγμένους τοῖς πηρυτεποπτικῶν ὀφθαλμοῖς· ὁ δὲ γὰρ μὲν γὰρ νατον, τῶ θεότητος διηρέθη τὸ παρῶσλημμα, ἡ κατὰ παζ ἐνυπέση, ἐ ἰώωται. πλὴν ἡ μήτηρ τῶ πηρυτενεσάτον σκύμνοι ὅσα ἔχουσα, ὠριέται ἀπὸ φεναγμοῦ τῶ καρδίας αὐτῆς, καὶ τοιαῦτά τινα παρηπαθέσασιν ἀριωδῶν. ὡ βάλωσ πλούτου, καὶ ἕψωσ πατωχίας. ὡ νέκρωσις ζωφώρως, καὶ ἀθανασία θανοδοσα. ὡ συμπλοκή παρῶματων, τῶ ἐκ τῶ γλῶσσης ἡσπῶνικῶσα δὲ ἀλυσιν. τίς, ὡ παῖ, καὶ θεός, ἡ ἕψωποῖς συγκατάβασις; τίς ἡ πληρεσάτη σε κένωσις. ὡ μετρεῖν τῶ οὐρανὸν σπῆταμῆ, πῶς ἡσπῆρχη τρεῖπηχῶ τάφω; ὡ ποῖς φωτοβόλωις κόλποισι πληρῶν τῶ πατρὸς, πῶς ἐν κοιλία συλλαμβαῖν τῶ ἀδου. ὡ ἐνδύων νέφωσιν οὐρανὸν, πῶς γυμνὸς κηδορῶ, ἐ παρῶ τὸ μὴ ἔχῶν σκέπλι, πέτρασ παρηεβάλω; ἔδωσ, τῶ ὀφθαλμῶν τὸ φῶς; οὐ χρεῖα μοι λοιπὸν τῶ ὀφθαλμῶν, τῶ φωτὸς ἐκλυπὸντος· κατὰ τῆσ τὸ τοῦτων ἐνυζρον εἰς τὰ δάκρυα. καλυπτή τῶ μωδίω τῶ τάφω, ὡ ἀνέσπερως λῶχος οἰκίας τῶ κόσμικης; συγκρηθήσομῆ σοι καὶ ἡ λυχνία· οὐ γέγω πλὴν ἐναγίαισ ἀλλοίωσιν· οὐ φέρω τῶ ἀπευκατάμω ἀντιφροφίω. τὰ βύφημά μοι, παρῶσ δυσφημίω μετὰ χερῶ· ἀδδῆξοσι τὰ ἐνδῶσα· πικραῖνοσι τὰ γλυκέα· λυποδοσί με τὰ χερμῶστωμα. πόκος ἐσῶ,

ἀλλὰ πλήρης ὕδατος τῆς δακρύων· ἐπὶ δὲ πᾶ-
 σθη τῷ γῶ, ξηροσία. ὡς ἐμείνα γὰρ συλλυπού-
 μθρον ἔσσω δακρύοντα, καὶ οὐχ ὡς ἤρξεν. ἡ βά-
 πος, συμφρῦσθαι τῆ ἀθυμία· ἐνακμαζοισι δὲ,
 μὲνα μοι κέντρα, καὶ κεντοδοι τὰ ἀπλάγχθα μου. ἡ
 κλίμαξ, λογισμάτων ἀναβάσεως καὶ καταβάσεως κερυ-
 πομῆρα, νῦν μὲ ἀναβασιόντων ἕως τῆ ἕρανῶν, καὶ κῆ
 τῶ δε κείων στωροῦντων νῦν ἡ καταβασιόντων
 ἕως τῆ ἀβύσσων. ἔ ἐν ἤχεσι γὰρ ἀβύσσου ἡ ἐπιπέδῃ
 ἡ φωτεινὴ νεφέλη, συγνή· καὶ ἡ κούφη, ἕπτικῶς
 βαρυσιφορος, ἔ ὄμβρων ἐγκύμων δακρυηρῶν.
 καὶ τίς μοι δώσῃ συγκαταβῶμαι ἔ νῦν ὡς ἦν, ἐπὶ τῆ
 σκευηνῶ Αἰγύπτου, ἢ ἀδύω; ἡ χρυσοῦ σάμνος τῆ
 μαίνα, πλήρης πικρίας, ἔ τῆ ψυχῆν κατίωμα τοῖς
 λυπηροῖς. μεθύσθητες τῆ μαίνα οἱ δὲ Ἰσραήλ,
 ἀνέστησαν παύσει λόγῳ Θεοῦ καὶ σοῦ, καὶ ἡ σὴ
 πλάξ στωπεῖσθαι τῶν καρδίας. ὁ σὸς ναὸς
 ἐγὼ σκυθροπὸς, ὅτι ὁ δὲ ἐμοῦ σοι σάγκινον
 καταπέτασμα, διερράγη, λόγῳ καὶ ἡλοῖς δε-
 τενην. πῦρ καὶ γνῶφος καὶ θυελλα, ἐπὶ τῷ ὄρος
 τῷ θεοβάδισον, καὶ πολὺς ἐν τῷ ὄρει τῆς φαναγ-
 μῆς ὁ καπνός. ὡς λαμπαρὸς ὁ θεμέλιος τῆ ἐν
 γῆ πρῶσις σα· ὡς συγνός ὁ ἕρφοός σα τῆ τε-
 λυθῆς. ἀπὸ γραῖς ἤρξατο, καὶ εἰς τὸ πένθιμον
 τελευτᾷ. ἔφθνας ἀπὸ σπηλαίῳ τῶ κόσμου,
 εἰς δὲ σπηλαίον δαύεις ἀπὸ τῆ κόσμου. ὀρθῆται
 σοι τότε σπηλαίον, τόπου μὴ ὄντος ἐν τῶ κατα-
 λύματι· καὶ νῦν ἐτέρῳ σπηλαίῳ ξενοδοχῆ μνή-
 ματος ἀπρᾶν. πλῆν ὁ δὲ ἀπέλων ὕμνος, τῶ
 σῶν διεσάλπει πρῶσις. πλῆν ὁ ἀστὴρ βασι-
 λείς Περσῶν σοι πρῶσις, καὶ παροσκωῶν καὶ
 ἔδωροφόρω ὡς βασιλεῖ· ἀπῆμα δὲ σοι νῦν τὰ
 ὅκ γραπῶν, οἱ δὲ ἀλλὰ, ἔ δωροληπῆσοισι καὶ
 τῆ σῆς ἀνασάσεως. τῆ παρὲς Αἰγύπτου σου κερυ-
 δοῦ, τὰ χροποῖητα κατεσείδησθαι, καὶ ἐδοξάζει
 τοῖς ἀγίοις ὁ Θεός. σεισμός καὶ νῦν, καὶ στωβίβον-
 ται λίθοι σα καπνός εἰς Αἰγύπτου· τῆ ζοφε-
 ρᾶν τυραννίδα τῆ ἀδύ· καὶ ὁ δὲ Αἰγύπτου κλη-
 θεῖς Ἰσραήλ, ὡς τῆ Φαραὼ σκληροκαρδίου.
 ὦ Συμεὼν Συμεὼν. ὦ τῶν τῆ ψυχῆς διόπτερον
 ὀξύτατε, εἰ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἠμβλωθῆς τῆ
 σώματος. ὦ τῶν παρῶρῶσιν κερυπαῖ, εἰ καὶ
 τῶν Φωνῶν ἠρῶταις κερυπαῖς. ἀφίκετο ἡ
 ῥομφαία· διεμδαίνει μου τῶν καρδίας·
 σπαράττει τὰ ἀπλάγχθα μου. εἶπε καὶ τότε
 ἀποκαλυφῆσονται ἀπὸ πολλῶν καρδιῶν δε-
 λογισμοί, καὶ πισωθῆσονται ἡ ἀλήθεια. τῶς

A verum, sed plenum aqua lacrymarum; cum
 siccitas sit in universa terra. Sustinui Psal. 68. v. 21
 enim qui simul contristaretur, ac collacry-
 maretur, & non fuit. Quae sim rubus, torre-
 ficio praestitit; solique mihi vigent acu-
 lei, punguntque viscera mea. Quae scala; Gen. 28. v. 12
 cogitationum ascensus descendensque; sustineo:
 nunc quidem ad ipsos usque ascendentium
 caelos, ac illic eum contuentium, qui hic tumulo
 iacet; nunc vero ad usque abyssos descendentium:
 Nam & nubes lucida, abissi vestigiis inam-
 bulat tristis; nubesque levis, graui omnino
 pondere est, ac lacrymarum imbribus plena. Exod. 14. v. 16
B Quis vero mihi det, ut & nunc quoque una
 cum Filio, in Aegypti miserabiles tenebras;
 Infernum, inquam, descendam? Vrna ego
 aurea manna habens, plena sum amaritudi-
 ne, ac praestitibus, rubiginem animo contra-
 xi. Furore ebrj Israelita, surrexerunt, o
 Dei Verbum, aduersus te ludere, & ego
 tua tabula corde conteror. Tuum ego sum
 illud triste templum, ob disruptum, quod
 ex me assumpsisti, saccinum velum; nempe
 lancea ac clavis perforatum. Ignis, & cal-
 ligo, & procella super montem Deo inces-
 sum, multusque inde gemituum fumus.
 Quam letum ac illustre tui in terram ad-
 uentus fundamentum! quam maestum ac
 triste tuae mortis tectum! Coepit a gaudio,
 desinitque in luctum. Ab spelunca oriens
 mundo apparuisti, inque speluncam su-
 biens occidis mundo. Inuenta tibi est id
 temporis spelunca, cum non esset locus
 in diuerforio, nuncque spelunca alia hos-
 pes exciperis carens monumento. Cete-
 rum Angelicus hymnus tuum illum ceu
 buccina clangente praedicauit aduentum.
 Verum stella, Persarum tibi sistebat reges,
 iique adorabant, ac ceu Regi offerebant
 munera; que autem nunc tibi a militibus
 sunt officia, ignominiam habent; qui &
 tuam cumulo resurrectionem muneribus
 acceptis calumniantur. Tuo in Aegyptum
 descensu, concussa sunt manufacta, teque
 impij Deum glorificabant: Nunc quoque ter-
 remotus est, lapidesque conteruntur, te in Ae-
 gyptum descendente, caliginosam utique in-
 ferni tyrannidem; ac quem vocasti ex Ae-
 gypto Israelem, supra quam Pharaeo durus
 est corde. O Symeon, Symeon! O animi dio-
 ptrā vique perspectiuā acutissime; tametsi
 caligauerant corporis oculi! Optime prae-
 dictor, quanquam eras praesentio infirma voce.
 Venit gladius; cor meum peruadit; dis-
 cerpit viscera mea. Dic quoque, quando
 futurum sit ut reuelentur ex multis cor-
 Luc. 2. v. 37
 dibus cogitationes, ac veritas astruatur.

10. τῶν τῶ
ἀδύ.

Hactenus quidem meus Filius crucis causa in multorum ruinam positus est, ut etiam amici, ac propinqui eum relinquentes, longè facti sint: quando igitur etiam est resurrecturus ad resurrectionem multorum? Dic rogo ocius: Dic quando tristium me prementium carmini accinetur. O Fili Matris conditor, ubi sunt modo, quos ex miraculis ad usque satietatem sanitatum donasti munere? Veniant: currant; se pro benefico suo, periculo exponant. Claudi iterum salite tanquam cerui: aduersus ingratum salite genus; serpentes, ac genimina viperarum occidite. Muti linguam expeditate; Phariseos, ut dicendi superate; eam acuite velut calamum scribæ, scribasque, qui malitiam scribant, expungite. Tu plures annos paralyticus, tollens grabbatum tuum, iterum quoque ambulans: ostende illud non credentibus tuo medico. Quaquamenim etiam sabbatum est, licet tamen illud tollere in Dei gloriam, qui omni tempore glorificatur. Dic incredulis: Frustra sepulchralem hunc lectum obsidetis. Resurget qui fuit reclinatus: Nihil est quod agitur triduum. Fui ego longi temporis mortuus; eius tamen verbum unicum, è grabbato me, tanquam è sepulchro exciuit. Hæc tu dicitis, qui quondam paralyticus fuisti: Sin autem non credent, laua lectum tuum; lacrymis stratam tuam riga, plangens aduersus adulteram gentem & homicidam. Cæcus tu à natiuitate, vide oculorum tuorum lumen clausum: atque ut nullo alio opitulari possis, qui sis mendicus, iis certè vel ad lacrymas utaris. Irriga terram; facito lutum; repende emplastrum tuo medico. Siquidem tractus fueris in synagogam, firmiter iterum resiste: cum manifesta qui lumine donauit: Lumen illud verum predica, qui lucernas corporis accendit. Vnà mecum dolete, qui quondam fuistis surdi; ita placè dolete mecum, ac pristinam querite surditatem, non ferentes blasphemias, quæ in Christum iactantur. Qui demonum tentamenta experti estis, nolite eorum amplius iniuriam timere: Vniuersæ siquidem tenebrarum turma cum principe suo, in crucifixores irruerunt. Porrò inueniunt opportuna cadi, quam moliebantur, organa. Ingressi subierunt; inhabitant; in furorem miseros egerunt. Non videtis ut stridant dentibus? Ut vestimenta discendant? ut stultè loquantur, blasphemie crimen Deo inferentes? Ut ore

Iffai 35. v. 6.

Pfal 44. v. 2.

Ioan. 5. v. 7.

Pfal 6. v. 7.

Ioan. 9. v. 1.

Aνω εἰς ὡραῖον κείται πολλῶν ὁ ἐμὸς υἱὸς ἔχῃ τὸ σακεῖν, ὡς καὶ τοῖς φίλοις, καὶ τοῖς πλησίον τῦτον ἀπολιπόντας, ἐκμεμακρίσθαι· ποτε δὲ καὶ εἰς αἰῶνα σὺν πολλῶν αἰαθήσεται; εἰπέ τάχος πῶδα καλῶ· εἰπέ τὸ ἐπαυθῆναι τῶν πιεζόντων με λυπηρῶν. ὦ παῦ δημιουργὸ τῆ μητρὸς, ποῦ εἰσὶν οἱ τῶν θαυμάτων σου παροσχρεῖς; ἐλθέτω σὰν, τρεχέτω σὰν, ἔδωκε γὰρ παροσκινδυνώσονται. οἱ χωλοὶ, πάλιν ὡς ἐλαφοὶ ἀλλεασθε· τῶν ἀγνωμόνων κεθάλλεασθε. αἰελετε τοῖς ὄφεις, καὶ τὰ ἐχιδνάκια θνήσκοντα. οἱ βογγηλάδοι, τὸ γλῶτταν τρυφώσατε καταρρητοποροῦσατε τῶν Φαρισαίων· ὀξύνετε ταῦτιν ὡς κάλαμον γραμματέως, τοῖς γραφόντας πονηρίων γραμματεῖς, ἐκκενθησονται. ὁ πολυχρόνιος παραλυτικὸς ἄρας σὺ τὸ κράββατον, ἀφιπάθη καὶ πάλιν· ἐπίδηξον αὐτὸν τοῖς ἀπίστοις ὡς ἰαθῶ σὺ· εἰ γὰρ καὶ σάββατον ἔστιν, ἀλλ' ἔξεσιν ἄρα τὸ κράββατον εἰς δόξαν Θεοῦ τῆ ἐν πύρῃ δόξα ζορδῶν κερῶν. εἰπέ τοῖς ἀπίστοις· μάτιν τὸ ἐντάφιον ταύτιν παρὲς καθεζέσθε κλίβω. ἐγερθήσεται ὁ ἀνακεκλιμένος. ὁ δὲν ἔστι τῦτο ὁ τριήμερον ἐγὼ νεκρὸς πολυχρόνιος, ἀλλ' ἐν τούτῳ ρήματι, τῶ κράββατῷ με ὡς τάφος αἰσῶ. εἰπέ ταῦτα ὁ ποτε πῶδα λυτός σὺ. εἰ δὲ καὶ πείθονται, λούσον τὸ κλίβω καὶ δάκρυσι· τὸ τρωθῶν καὶ βρέξον, γετλιαζὼν καὶ τὸ μοιχαλίδος καὶ φονοργῶν ἡμεῶν. ὁ ἐκ θυμῆς τυφλὸς, ὁ φῶς καὶ βλέπε τῶν ὀφθαλμῶν μεμυκῶν· καὶ εἰ μηδὲν ἔτερον διώη παρὲς σὺν ἀρασιν παροσάτης γε ἂν, καὶ γοῦν χεῖρα τῶν τοῖς εἰς δάκρυα. τῶν τῶν γλῶ· πηλοποιήσον. αἰθισκῶσον τὸ ἐμπλασθῶν καὶ ὡς ἰαθῶ· ἐὰν ἐλκυθῆς ὅτι τῶ σωμαγωγῶν, πάλιν ἐῖσητε κραταιότερον· φάμερῶσον καὶ τὸ φωτοδοτῶν· κήρυξον ὁ φῶς ὁ ἀληθινὸν, ὁ τοῖς λυχοῖς αἰηῆσε ποῦ σωματος. σωμαλεῖτε μοι καὶ ὑμεῖς οἱ ποτε κωφοὶ· ναὶ σωμαλεῖτε, καὶ τῶν παροτέρων ζητεῖτε κάφθαι, τῶν καὶ Χειροῦ μὴ τῶν βλασφημίας. οἱ πειροθέντες ἐδαμῶν· μηκέτι φοβεῖσθε τῶν τῶν ἐπιρρῶν. ὄλαι ποῦ σκότοις αἱ φάλαγγες αὐτῶν φάλαγγαρχῆ, τοῖς σαυρωταῖς σωμαπέθεντο. ἔτυχον δὲ ἐπιτηδείων ὀργῶν τῆς σφῶν φονοργίας. εἰσέδυσθαι· ἐνεφίλοχῶρησθαι· ὀξέβακχθισθαι τοῖς ἀθλοῖς. ἔχ ὄρατε ὡς τείλοισι τοῖς ὀδόντας; πῶς ἀφῆρηξοισι τὰ ἰμάτια; πῶς πῶδα φθῆγγονται, τῶν Θεῶν βλασφημῶν ἐπεγαλοῦντες; πῶς ἀφείλοισιν

ἐκ τῆς ἐπιπέδατος, ὡς δεασοτικῶν παρῶπα ἐμπύου-
 τες, πῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς διεστράφησαν; καὶ Βαραβ-
 βαῖ ὀραίντες ληστῶν, Χεῖρον ἠγρωῦται σωτήρα, καὶ
 σωτῆρα; Ἐ Χεῖρον ὀραίντες, ληστῶν νομίζουσι, Ἐ
 φονεῦσαι; Ὁ φῶς, βλέπουσι σκότος. Ἐ Ὁ σκότος,
 φῶς. Ὁ γλυκὺ νοοῦσι πικρὸν. καὶ Ὁ πικρὸν ὁ μολο-
 γῶσι γλυκὺ. Ὁ ἡμεῖς σκολιὰ καὶ διεστραμμένη. Ὁ
 παλίμβολον φῶς καὶ ἀπίστον. ἤδεις Ἐ παρῶν νου
 ὡς βασιλεῖ ταῖς ἰμάτια, σήμερον ὡς δούλον μασι-
 γίδου ἀπογυμνοί. ἤδεις ὀφθαλμοί, καὶ σήμερον δυσ-
 φημίαι. ἤδεις Ὁ, ἀλογημένος ὁ ἐργάτης. σήμε-
 ρον Ὁ ὀφθαλμῶν ὁ ξύλω κρεμῶντος. ἤδεις
 βασιλεῖ τῆς Ἰσραήλ, καὶ νῦν αἰτάρτης καὶ τῆς Καί-
 σερος. ἤδεις ἐσείσθη πᾶσα ἡ πόλις τῆ βασιλικῆ
 παρῶπι. σήμερον σεισμός οἰκουμένης, καὶ
 τῆ βασιλείας οὐ παρῶπι δύνονται τῆ κακίας. ἔσω
 ταῦτα, ὅτι παρῶπι δυσμενῶν. ὅτι παρῶπι βασιαι-
 νόντων Ἐ παρῶπι ἡμῶν παρῶπι Χεῖρ. οἱ φίλοι καὶ οἱ
 πλησίον, ποῦ; ποῦ εἶσιν οἱ ἤδεις Ἐ παρῶπι δύνονται
 κευχόμενοι; ποῦ Ὁ Πέτρος; ποῦ Ὁ κρυφῶς τῆ
 καλῆς φάλαγγος; οὕτως Ὁ τῶν κλειῶν βασιζῶν
 τῆ οὐρανῶν, ῥῶν ἀπεκρούσθης οἰκῶν τῆ θυροφύ-
 λακι; ἔτω ταχέως κατεσείσθης θεμελίαι; ἔτω κα-
 τεστῶν ἡ πέτρα, γυμνῶς παρῶπι; ἔτω
 δουλίδος λόγος ὁξέως τῆ ἀκαθαρσίας οὐ κατῶπι
 τῆ σκιδούλου Μάλχου Ὁ ἔς ἔξεδίχθη; μέρι
 τῆ ἐπιφουλίας δῦπολις εἶ, καὶ μέρι ὡπῶν ἡ
 κατῶπι ἐπῶν ἀμύα; ἀφῶπι καὶ λυιδροῖς γλώτ-
 τας μῆ, ἀπέτεμνες; ἀφῶπι μῆ καὶ τοῖς βασιαι-
 νοῖς ἐξόρυκτες ὀφθαλμοί; ἀλλὰ τῆ ταῦτα φη-
 μί; ἔδῶ μᾶλλον μῆ δὲ Ὁ σκιδούλου ἀποβαλεῖν
 Ὁ πλημῆματι, μαθητῶν σε ὄντα τῆ παρῶπι
 καὶ εἰρήνικου. οὐ γὰρ δι ἀσθενείας ἡ παρῶπι,
 ἀλλὰ ἀφῶπι φιλανθρωπίου ἡ μακροθυμία. εἶ
 γὰρ καὶ παρῶπι καλεῖται ἀφῶπι Ὁ ἀκαθῶν,
 ἀλλὰ καὶ λέων ἀφῶπι Ὁ παρῶπι ὀνομάζεται.
 εἶ γὰρ καὶ σκώληξ ἀφῶπι Ὁ ἀσπορον παρῶπι
 παρῶπι Δαβίδ, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀρκτος ἀπορῶπι, Ἐ
 ὡς παρῶπι κατῶπι εἰσῶπι τετάρτηται.
 ἐπερῶπι σατῶν ἀκρίσας, ὅταν ἀπελέγῶν
 Ὁ παρῶπι; ὅταν ὡς πέτρας καρδαλέου τῆ δι-
 δασκῶν ὅτι ἀπῶπι παρῶπι. τῶν ἀφῶπι ποῦ
 ἐγκαταλείπειται. ἀφῶπι τῆ παρῶπι ὀφθαλμῶν Ὁ
 Πέτρος εἶς ἀρῶπι, καὶ γλώτῆ παρῶπι,
 ὁξύτερα τῆς τῆς μαχίρας ἐχαλουργῶπι.
 ὅτι ὁλως παρῶπι τοῖς παρῶπι. ὅτι ἐπερῶπι
 ἀνακόπας μαχίρας τῶν ἔρωτα τῆ παρῶπι.

ἡ ὀπίσθαι.

A sument, Domino in faciem sumentes? Ut habeant peruersos oculos? videntesque Barabam latronem, Christum existiment, ac saluent: videntes autem Christum, latronem putantes, necent? Lumen, tenebras vident; & tenebras, lumen. Dulce putant amarum; ac amarum confideter dulce. O generatio praua atque peruersa! O genus inconstans ac infidele! Heri substernebant vestimenta tanquam Regi; hodie tanquam seruum flagrionem nudant. Celebrabes heri acclamationes; hodie maledictentia. Heri illud, Benedictus qui venit in nomine Domini; hodie, Maledictus qui pendet in ligno. Heri, Rex Israel; hodie, tyrannus aduersus Caesarem. Heri commota est tota ciuitas Dominico triumpho; hodie terramotus est vniuersi orbis, nec illi mouentur a nequitia base. Enimvero, sic illa habeant, quando ab insensis; quando ab iis, qui pro Christi honore inuidia agerentur: Vbi nam quae so amici, ac proximi? Vbi ergo, qui pro eo se morituros heri gloriabantur? Vbi Petrus? Vbi praclare illius turma princeps? Sicne qui caelorum claues gestas, facile ad eam vernaculam ancillam ostiarum repulsus fuisti? Sic cito fundamentum conuulsus es? Sicne petra mulieris incursum vulneratus es? Tam cito ancillae sermo tuis auribus illapsus, conserui Malchi aurem ultus est? Ergo ad gladium usque extractionem audacia habes, ac usque ad auriculas hostium vindicta? Quidni verò etiam abscindebas conuiciantes linguas? Quidni etiam effodiebas liuidos oculos? Enimvero, quid haec dico? Par magis erat, ut neque omnino facinus aggredere, qui eius esses discipulus, qui mitis ac pacificus est. Non enim proditio est ab infirmitate; sed longanimitas a clementia & benignitate. Quanquam enim ouis quoque vocatur propter innocentiam; propter summum nihilominus robur etiam appellatur leo. Quanquam a Davide fuit cognominatus vermis, quod sit natus absque semine; tanquam nihilominus etiam vrsa orbata, ac sicut pardalis aduersus hostes apparuit. Oblitus es ut fueris appellatus Satan, cum contradiceres passioni? Quando retrò post preceptorem, cen leonem petram fuisti reiectus? Ea forte fuerit ratio cur sis derelictus: Eam ob causam, Petre, in abnegationis crimen deuolutus sis: factumque est, ut ancillae lingua tuo gladio acutior cuderetur. Quòd omnino obstiteris crucifixoribus: quòd gladio adhibueris conatum, ut crucis amor

Isai. 5. v. 20
 Matth. 21. v. 9
 Deut. 21. v. 21
 Isai. 53. v. 7
 Apoc. 5. v. 4
 Psal. 21. v. 7
 Osee. 13. v. 8
 Matth. 4. v. 10
 Causa probabilis derelicti Petri

prohiberetur. Sciebas quam semper esset passio desiderata Magistro: Vt quid illi voluntati resististi? Vt quid communem salutem impedire tentasti? Enimvero fiduciam habe bone amulator; non extinguetur tui zeli ignis: divino iterum excitabitur spiritu. Accede tecum ad petram monumenti: iugi eam excauemus lacrymarum gutta. Libanimum heri lignis crucis imposita victima, lacrymarum humorem; Porro victima hæc, sui ipsa sacerdos est: siquidem ergo nunc quoque secundas exigit lacrymas, ei impendamus, ac sepulchri fossam iis foueamus. Siquidem dicat; Tertias adhibete; tertias quoque adhibeamus. Diurnum libamen, triduanò mortuo deferamus. Probè noui fore ut incensus tumulo Isaiæ carbo, splendidus letusque rursus elucescat, in nostram quidem gloriam, sacerdotum autem probrum. Respice Petre: ne desperaueris. Sine Iudam solum nexum laqueo. In talem quippe torquem, argentei ei commutari sunt. Tu verò, ab desperantium parte abstrahere. Tu quidem os ad confessionem; oculos verò ad lacrymas dilata. Ne Latro occupet: ut ne occupans, tibi clauigero paradisi obstruat portam. Praclarum tibi, monumenti petra suggerit argumentum. Equidem mortuum est, tuo illud pectore viuens desiderium in Magistrum: Verum modo reuiuiscet, resurgetque. Iam quippe Præceptor resurget. Nunquid qui dormit non adiiciet vt resurgat? Sponte suâ obdormiuit; suâ item sponte expergiscitur. Ego, inquit, dormiui, & somnum cepi: caput ad crucem acclinans: Haud tamen vim à morte passus sum pro reorum more. Sponte dormiui; sponte & resurgam. Descendit Præceptor in tuam terram, cuius ueltes, ueltes aterni: euerget inferni regiam: cete omnia vorans desolabitur: discindet inferni ventrem, quosque ille vorauit, uiuificans resuscitaturus est. Choros ducent Protoplasta, eum agnoscetes qui bonitate finxit; quique per iustitiam condemnauit. Eum qui uulnerauit, medicum inuenient. Ipse, inquit, verberauit, & sanabit nos: percussit, & curabit saucios: sanos nos faciet post duos dies; ac die tertiâ resurgemus ac viuemus.

Pfal. 48. v. 9.

Pfal. 3. v. 8.

Qlx. 6. v. 2.

Sunt hi Mattis ac Virginis funebres planctus. Aded lacrymarum imber nubi lucidæ copiosus fuit, vt vix non aquis obruere sepulchrum, instar atrox, in quâ pater ac auctor vitæ nostræ ceu thalamo seruaretur, certaret. Quan-

Α οἶδας ὡς ἠὲ πορηνὸν αἰεὶ ὁ πάρος ᾧ διδασκάλω σα· εἰσὶν ᾧ θελήματι ἰδῶ αἰτίσασ; εἰσὶν ᾧ κοινῶ ἐκώλυες σωτηρίῳ; ἀλλὰ τὰ ῥή καλὲ ἐκλωπαὶ ἔ κατασθεοθήσεται (ἔ ἔ ζήλησ ὁ πῦρ· ᾧ θεῖω πάλιν αἰαῖ ῥίπτιοθήσεται) πνθίματι. πωροσῆ μετ' ἐμοδ τῆ πέτρα ἔ μνήματος· ἐνδελεχί ῥαυίδι δακρύων τῶν τῶ κολάων ῥαυεικῶν θύματι. ὁ δὲ θύμα τῆσ, ἔ θύτης ἐστὶν ἐαυτῶ. ἐδύ γουὼ κελλῶ νιὼ δδύ τερῶσασ, δδύ τερῶσων, ἔ τ' ῥαύκων ἔ τῶ φου πωειαντλήσων δαύκρου. ἐδύ ἐρῶ, τεισθύσασ, ἔ τεισέσων. ἡμερήσιον σπονδιῶ τῶ τειημέρῶ νεκρῶ πωροσχομίσων. ὅ οἶδα ὡς ὁ ἐμπυροδύομνος ᾧ τῶ φου αἰ· θραῖ ἔ Ἡσαῖα, λαμπρῶσ αἰα φάουθεν, εἰσ δόξαν μ' ἡμετέραν, εἰσ αἰαυῶν δὲ τ' αἰαυῶν τ' ἱερέων. αἰαῖ ἡσον Πέρεμη ἀπογινῶσ. ἀφες τ' ἰδδὼ μόνον ἔπῆ ἔ βεῖχου. εἰσ τοῖστον γῶ πωειδέραμον, τῶ ἔργουεα πύτω σνεσθῶ ἀσθασμ. σὺ ἔ τ' ἔ ἀπογινῶσ κόντων μεεῖδδσ ἀποθροῖαθη. σὺ, ὁ μ' ἔσασ πωρῶσ δέσμορ δέγῶσιν· τοῖσ ὀφθαλμοῖσ δὲ, πωρῶσ δαύκρου πλάτυνον. μὴ πωρολαβῆ ληθῆσ· μὴ φηάσασ ἔπῆ ζυγῶσ σσι ᾧ κελδδύχῶ, τ' ἔ θύσαν ἔ πωρῶ δέισα· κελδὸν σσι τῶ μνημείου ἡ πέτρα τεκμήριον. ἀπενεκρῶθῆ μ' ὁ ζῶν ἐν σσι πόθος πωρῶσ τ' διδάσκαλον· ἀλλὰ νιὼ, αἰαζωθήσεται ἔ ἀεγρήσεται. ἡδῆ γῶ ὁ διδάσκαλος δέσασα). μὴ ὁ κοίμαθῶσ ἔχῆ πωροθήσῆ ἔ αἰασηῖμα; αὐτεξοσίωσ κεκοίμη), αὐτεξοσίωσ ἔ διυπνηθήσεται. ἐγῶ, φησιν, ἐκοίμηθῶ ἔ ὑπνωσασ πωροσκλίνας τ' κεφαλῶ ᾧ σωρῶ. ἀλλ' ἔχῆ τετυραῖ νημεσ ᾧ θανάτω, ἔ τ' τοῖσ ὑποδύκοισ αὐτῶ. αὐτεξοσίωσ [κεκοίμημα αὐτεξοσίωσ] ἔ ἀνασησομα. εἰσ γῶ κελῶσ σὺ ὁ διδάσκαλος, ἡσ οἱ μεχρῶ ἔχῆ τοχο αἰῶνοι. ἐκμοχλῶσ τῶ ἔ ἀδδὼ βασιλῶσ· ὁ πῶρ φάρον κῆτος χηρῶσ). διαρῆξῆ τ' ἔ ἀδδὼ γασέσασ, ἔ ἔσ κελῶσ ῥωμα ἔθετο, ζωῶσασ δέσθωσασ. χηρῶσασ σσι οἱ πωρῶ τῶ πλάσσοι ἐπιγόντες τ' πλάσσορτα δὲ ἀγαθότητα, ἔ κελῶσ ῥωματα εἰσ διυκροσῶν. τ' ῥῶσσορτα δὲ ῥῶσσοσιν ἰαζῶν. αὐτῶσ, ἐρῶσ, πέπασκε, ἔ ἰασῶ) ἡμῶσ, ἐπῶ τῶσ, ἔ μοτῶσ τοῖσ ῥωματίασ. ὑγῶσῆ ἡμῶσ μῶ δὲ ἡμέρῶσ ἔ τῆ τετῆ, αἰασησῶν δα κῆ ζῆσῶν δα.

Ταῦτα τῆ μητεὶ ἔ πῶρῶν τῶ ἔπῆ τῶ μεβια θρῶσ φημάτα. οὕτωσ ὁ τ' δακρύων ὑετῶσ, δαφῆλης τῆ νεφέλη τῆ φωτεινῆ, μόνον οὐχῆ κελῶσ κῆσασ φιλῶν κῆσασ τ' τῶ φον ὡσ κελῶσ, ἐνθα ὁ πατήρ, ἔ ζῶσ ἡμῶσ ἀρχηγῶσ ἐνθα λαμμεύομνος ἐτῆρῶσ. εἰ

γδ κχ τ τ αναστασεως λογον ουκ ωδ αμφιγνωσησα Α
 κχ αμφιβαλλουσα, οπι τερασι τουτοις μωτυσιν ισω-
 σα πτω πισωσιν τ ερησεως. εν τοις παρ ε νόμου.
 παρσεσκια γραφεται γδ οπι ερωσα ακ ε ερωσηφ.
 κχ ο νόμος δε πολλοις κχ ποιηλοις συμβολογραφη-
 μασι ταυτω παρ οπεσκιασε. ο μωζον ε τελεω-
 τερον, εν τοις τε υου θαυμασι, ων ο δεξαρετον, η
 νεκρερησια, κχ ο τρω οιοχουδων εκ βίε παρ ε βιον
 παλιεσροφον. ει κχ τα τερα γεω ταυτα, ως τι
 τευχμυρον ποξον, ο τ δικαιοσυνης ηλιος, τη ομ-
 βροτοκουση ηφελη τα δακρυα ενετυπου, κχ τα Β
 μνημονι τε νοοσ ενεπηη οπι ζωγραφων ως παρ ε-
 μωτουδου τ μητερα, κχ κελεπαυσιν τ τρω δα-
 κρυων βροχησ διεπαρ κλοιδου, αλλ οπι μητηρ
 ωδ τασ αληθειασ, κχ υος ωδ αυτησ αφυδωσ ο τε
 μνηματος παρ οικασ, κχ παρ οτερον ητηατο τρω
 παλαγγων τρω μητειρω, κχ ο αδικασ ουχ ητηον η
 απρωσ θανατοσ τε παιδοσ, απωδ ακλητοι ταυτη
 ο παντοσ επηηαζεν.

Εν γε μωδ τοις κευατατοις τ γησ, παρ μηγυρισ
 πισ ξενοφανησ τοις απ αιωνων νεκροισ συγκεκροτη C
 τα. διερηρηξεν κευατωσ τα τε αδου δεσμοα. δυπι-
 δεσμοουσι τ δεσμευτωι. αναστασειοσι. κευατωι
 παρσεπεμβαίνωσι. τα επικηδηα λαμωρα κευ-
 τεπαδουσι. ποδ σα θανατε ο κενον, ποδ σα αδη ο
 νικασ; αυτη εστι η ημερα ωδ εποιησεν ο κυριοσ οπι
 ο χαοσ ε τ ερεβοσ, τα αμειδη ταυτα κχ ψυρα σα
 βασιλεια. ηλιος ων δικαιοσυνης, δεξανατειλασ. κχ
 ημεισ οι τουτου παρσεσκιωπητα ζωορνηθεντεσ α-
 γαλλομυα, κχ βιφρομυομυα εν αυτη. αυτη εστι η D
 ημερα ωδ παρ οτε σοι παρσεκερομυομυ, τ σιω
 απεκεδηε μωροι παρ σιν, ει ε αυτοσ ωναυαδησ κευ
 ακερεσοσ, ου παρσεσιηεσ ημωι. κευτηλην Αβρααμ
 ο δερ κ ζωγραφωσ τ Χριστου παφησ κχ τ αναστα-
 σεωσ. αμφοτερα γδ οπι τα απαλα παιδι παρσε-
 γραξεν. εζητειτω τ μεγαλησ βελησ τε Θεου
 πτω παρσετυπωσιν. πτω ξυλοφοριδω οπι τ ωμω
 τε μονογμοισ. πτω αθυτον θυσιασ. πτω σφα-
 ρωδ εκεινω πτω ασφακτον. ηλητε μω τετον, ο E
 απογονοσ Ιωσηφ. διεμερωσε τα κχ Χριστον εκ-
 τυπωτερον. εβασκηναυ μοι λεγων συγονοι,
 κευ αυτεισ αγαπητην τι παρ ε παδωσ. απημω-
 ληστω ως οικετω. εκ πορνηκησ οπι βεβουλαμω
 γωαμωσ. εισ λακων κευτελω τρω κευακρητων,
 ενθα ο δερ κιστοποιοσ ε δερ κιστονοχοσ τε Φα-
 ραω. δεηλητον εκθεν διδοκια τε σωζοντοσ.
 επη δεριεσ δεξασ κευαθηκα. βεβασιλωκα. κευ-

quam enim resurrectionis doctrinam
 haudquaquam in dubium vocaret, sub
 tribus his testibus eius statuens fidem: In
 iis qui legem praecesserunt: Fuit enim
 velut in umbrâ, ac rudi delineatione si-
 gnata in Isaac & Ioseph: Sed & lex mul-
 tis variisque symbolorum umbris olim
 designauit. Maiori deniq; expressione,
 ac perfectius enituit in miraculis Filij,
 in quibus mortuorum suscitatio, ac
 eorum qui viuis excessissent, reuocatio
 ad vitam, eximium quid habuit. Quan-
 quam ergo iustitiæ Sol, tria hæc ceu
 exhauriens quoddam telum, nubi la-
 crymarum imbres parienti imprimeret,
 & mentis memoriæ, velut consolans
 Matrem, atque futuram irrigui lacry-
 marum requiem promittens, appin-
 gens adhiberet: quia tamen erat verita-
 te Mater, ac sepulchri incola eius reue-
 rã Filius erat, maternorum viscerum
 violentiæ succumbebat, Filiique non
 minus iniusta, quàm infamis mors, lu-
 ctum ei inconsolabilem scaturiebat.

Cæterùm, in infimis terræ locis, no-
 ua quedam celebritas, ac festa dies, mor-
 tuis à sæculo, indicta fuit. Diruperunt
 potenter inferni vincula: vinciunt vi-
 cissim vincientem: euertunt, prostrato
 insultant; læta accinunt pro funere can-
 tica: *Vbi mors stimulus tuus? Vbi tua
 inferne victoria? Hac est dies quam fe-
 cit Dominus super chao & erebo, tuâ il-
 lâ iniucundâ ac frigidâ regiâ. Sol exi-
 stens iustitiæ, ortus est; nosque eius ado-
 ratores vitæ editi, exultamus, ac læta-
 mur in eâ. Hæc est dies quam tibi sem-
 per opponebamus, expectantes tuam
 ruinam, quanquam ipse pro tuâ impu-
 dentiâ ac infatigabilitate, non nobis at-
 tenderes. Descendit Abraham prin-
 ceptus Christi sepulturæ, ac resurrectionis
 pictor. Vtrunque enim designauit in te-
 nello filio. Quærebatur vt magnum Dei
 consilium præeunte figurâ repræsenta-
 ret: gestatum Vnigenito lignum super
 humeros; victimam sine immolatione;
 necem illam necis nesciam Post hunc
 veniens Ioseph eius abnepos, spectan-
 tia ad Christum expressiori figurâ edi-
 dit. Mihi, inquit, inuiderunt fratres
 mei, quòd plus iis à patre diligerer:
 vendiderunt vt seruum: passus sum in-
 fidias ab adulterâ muliere; descendi in
 reorum lacum, vbi princeps pistorum ac
 pincernarû Pharaonis erant: exiui inde
 eius beneplacito, qui saluum facit: super
 gloriæ thronum sedi: regnaui: domi-*

Marie indu-
 bia fides futu-
 ræ resurre-
 ctionis: ac
 vnde ei lu-
 ctus.

1. Cor. 15. v. 55.
 Psal 117. v. 24.

Gen. 22. v. 2.
 Isaac Christi
 figura.

Gen. 37 &c
 Ioseph.

natus sum eorum qui infidiati essent: Rogatusque fabulæ expositionem, prædixit fore, vt quandoque dilectus Filius cœlestis Patris, à cognatis eius ac fratribus secundum carnem infidias pateret: vt & ipse venundaretur; vt in ipsum quoque Hebræorum synagoga à Deo exfornicata irrueret; calumniaretur; occideret; in caliginis lacum detruderet; hæc nimirum tenebrofa ergustula: Fore item vt cum principibus spiritalis Pharaonis congregaretur: cum morte, inquam, principe pincernarum, quæ amarum condy, ac lethale, mortaliū naturæ offerens, homicidæ illi ab initio propinat: tecum quoque pistorum principe inferno, qui tuis illis omnia domantibus molis, vniuersum hominum semen molens, mundi rectoris odium in genus humanum alis. Fore tandem, vt nouâ se ipse donaret vitâ, mortuorumque ac viuorum dominaretur. Hæc tu repudiabas: non enim libenter admittuntur quæ sunt voluntati contraria.

Moyfes typo Christum infiris annunciat.

Aliquanto tempore posterior descendit Moyfes, non vltra impeditioris linguæ, necve corporeum velamen super animi faciem ferens; sed linguâ expeditâ ad mysterij explicationem; sed nudo animo liber, annunciauit Agni immolationem: partam Israëli per eius sanguinem, salutem; transitum ab Ægypto in terram promissionis; eorum, qui tyranni vexassent, necem; quibus omnibus futura per Christi mortem captiuorum hominum restitutio significabatur; tenebrofæque huius ac caliginosæ Ægypti principum omnimoda destructio. Enimvero ad hæc tu obdurbaris, ac nouus ei eras Pharao, renuens ad liberationē populi. Vetera fileamus.

Symeon ciuilem præco.

Descendit Symeon grandi annorum numerositate venerabilis homo, cui magna animi securitas ex vitâ longiùs productâ accessisset: de quo tibi sæpius sermo erat, metuenti eius supra naturæ modum longæuitatem, ac timenti ne alius quidam Elias foret, neue & ipse, aquilæ assumens pennas, ac nubibus celsiora petens, omnia venantis retia tua euasurus esset. Descendit, inquam, ille vocalissimus præco; qui nedum nudo auditu expectarum doctus esset, sed & ipsis oculis vidisset. *Viderunt*, enim, inquit, *oculi mei salutare Dei*. *Viderunt*; non à me longè stantem, sed qui eius fuerim sedes, atque in vlnas portau-

Luc. 4. v. 30.

A κερήκη τῆς ὀπιβουλοσύτων· ἡ ἀπαγορεύσιμος ὡς τὸ τῆς δράματος πλὴν ὀξήγησιν, ὡς ἐξηγήσθαι ὡς ἔσται ὁ τὸ μὲν ἀγαπητὸς υἱὸς τῆς ἑβραϊκῆς πατρὸς, ὀπιβουλοσύ τῆς κτ' ἄρκα συγγενέσι καὶ ἀδελφοῖς· ὡς ἀθήσεται ἔσται αὐτὸς· ὀπιτεθήσεται καὶ αὐτὸς ἡ τῆς ἑβραίων σωμαγωγῆ, ἀπὸ Θεοῦ ἐκπορεύουσα· συκοφαντήσθαι· ἀνέλη· κατενέγκη ὡς ἑὸς λάκκον τὸ ζοφερόν· ταῦτα δὲ τὰ σκοτεινὰ δεσποτικῆρια· ἐντεύξεται ταῖς διωάσεις ἔνοητῆς Φαραῶ· τῆς ζοχοινοχώρα θανάτω, ὅς ὁ πικρόν κένδρον, καὶ αἰαρεπικόν τῆς βροτῆς τῆ φύσος ὡς ὀσφέρων, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἀνδροποκτόνον ὡς ὀσφέρει· καὶ σοὶ τῆς ζοχοισιτοποιῶ ἀδῆ, ὅς ταῖς σῆς πημάδα μάτοροι μύλας τῆς τῆς ἀνδρόπων πημασερμίας ἀλήθων, πρέφεις πλὴν μισομδροπῆται τῆς κρομοκράτορος. ἔτα πλὴν ἀναβίωσιν αὐτὸς ἐαυτῶν δαρῆσεται, καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων κυριδύσθαι· ἀπεξοπίδου ταῦτα· πὰ γὰρ μὴ ὡς βουλήσεται· ἀπὸ δὲ δεκτα.

C Μεταχρόνιος κατέπεισι Μωϋσῆς, ὁ δὲ κῆ μωγλαλαδῶν, ὁ δὲ ἀεικέλυμμα φέρων σωματικόν ὅτι τῆς ὡς ὀσώπου τῆ ψυχῆς· ἀλλ' ὀσιμῆς ὡς πλὴν τῆς μυστηρίου φανέρωσιν· ἀλλὰ γυμνῆ τῆ ψυχῆς πῆρῆσια ζῶντος, ἀπῆκελλε πλὴν σφαγῆς τῆς ἀμνοῦ· πλὴν ὀξ ἀίματος πύτου σωτηρίας, τῆς Ἰσραὴλ· τῆς ὀξ Αἰγύπτου ὡς τῆς γλῶττῆς ἐπαγγελίας δέξασιν· τῆς ὀλεθρον τῆς τυρῆνησῶντων, δὲ ὡν ἀπῶντων, ἡ δὲ θῆ θανάτου Χριστοῦ ἀνάκλησις μὴ τῆς ἀγχαλωπιδέντων ἀνδρόπων

D ὡς ἐδηλοῦτο, κατὰ πῶσις δὲ τῆς ἀρχόντων τῆς σκοτεινῆς τῆς Αἰγύπτου ἔσοφρας. σὺ δὲ ἀλλ' ἐσκληρωθῶς, ὡς τῆς ταῦτα, καὶ νέος ἡς αὐτῆς Φαραῶ ὡς τῆς ἐλθουρίας ἀπομανδύομνος τῆς γαοῦ· παρασιώπων μὴ τὰ παλαμά.

E Κατῆλθεν ὁ Συμεὼν ἀνδρὸς κληρῆρος δουλοθρησκῶν τῆς, καὶ πολλῶν νοὸς ἀσφάλειαν τῆς μακροζωίας σωμαγωγῶν, ὡς ἔσται σοὶ πῶντοτε λόγος πολὺς, δὲ λῶν τῆς ὀσφῆς τῆς φύσιν αὐτῆς πολυχρόνιον, καὶ φοβερόν μὴ καὶ Ηλίας τίς ἄλλος ὅστις, καὶ δὲ φθῶν καὶ ὀσφῆς τῆς πῶντα γα, ὡς ἑρυνας ἀετῆς λαβῶν, καὶ τῆς ὀσφῆς νεφελῶν ὀπιλαβόμενος ὑψώματων. κατῆλθεν ὀσφῆς μεγαλοφονότατος κῆρῆς· ὀσφῆς ἐκ ψλῆς ἀποῆς τῆς ὡς ὀδοκῶντοι διδασκῆς, ἀλλ' αὐτῆς ἀναδῆς. εἶδον, γὰρ, ἔλεγχον, οἱ ὀφθαλμοὶ μου ὁ σωτήριον τῆς Θεοῦ· εἶδον, ἔσται πῶντα μὴ, ἀλλ' εἰς δρόνον αὐτῆς χροματισμῶν, καὶ βασιλῆς ταῖς ἀγχα-

λαις ὁστέ πούπου ὁ γῆρας ἠδέαθης . ὁστέ! σβα-
αθης ὁ πολυχρόνιον, ἀλλ' ὡς πῖνα πῶς ἀλλήλων
ἀπεισίω.

Χρόνος ὁ πῶνυ συχρός, καὶ καταβέβηκεν ὁ Ἰωάν-
νης ὁλος Φρονήματος πεπερήσιασμένου . Φιλο-
κίνδυνος τραπιάτης, τῆ ἕσφ' τῆ βασιλέως ἐρυ-
δραμόμνος ἀίματι, τοῖς πυλωρῆς σου βοάων ἐποι-
μάσατε τ' ὀδὸν κυρίου. ἀρατε πύλας οἱ ἀρχόντες
ὑμῶν, ἵε εἰσελθῆσεται ὅσον ἦδη τ' διζῆς ὁ βασιλάς,
καὶ ἐξελεύσεται τ' ἀπειρον ἀπαρόμνος τῆ ἀδου
αἰγματοσάκ. ἐγὼ λυχνος τῆ λυχνόμνος νῦν ἐν
ὧ κῆστω, φωτός. ἐγὼ ἐωσφόρος πρῶδρομος τῆ
ἡλίος τ' δικαιοσύνης. ἐγὼ φίλος τῆ νυμφίου,
ἕς ἐαυτῶν πῶν ἀδου πῶν ἐμνησεύσατο φύ-
σιν, καὶ ἦνωται εἰς ἀδου πῶν. ἐγὼ καὶ αἶω πρῶ-
δρομος, καὶ κῆτω πρῶδρομος. ἐγὼ ἐν σκρτείνῳ
θαλάμῳ τ' μητεικῆς νηδύος ἐσκήρτησα, τῆ σω-
τῆρος ἀδου μνος . καὶ νῦν ἐν σκρτείνῳ κοι-
λία τῆ ἀδου σκρτῶ, τ' ἐλθῆρω πῶν εἰσοδε-
χόμενος. αἶω τῶν Ἡρώδη ἔλεγον, ὅτι ἐξέσῃ σοι
ἔχων γυναῖκα τῆ ἀδου σου . κῆτω σοι τῶν ἀδου
βοά, ὅτι ἐξέσῃ σοι κατέχων πῶν φύσιν ἡ ὁ Θεός
ἐμνησεύσατο . ἡ εἰς οὐρανοῖς πατάδας ἀνα-
καλεῖται. ἦχουες αὐτὸς ταῦτα, καὶ Φαρισαῖκῶν
σκληροκαρδίῳ ἡσῶν, ὅτι ἐδέχου πῶν μῦτυεῖδου
Ἰωάννου, τῶς ἐν πούτοις καυχόμενος, οἷς ἀδου
κατῆρξιν εἶχον οἱ πρῶς σὲ καταβαί-
νοντες.

Ἀλλά σὺ τ' ὄφρῳ, ὁ καλὸς κατέσασε Λαζαρος .
ὅτι αὐτῶν ἀποψύξας, καὶ ἀναψύξας, ὡς ἔτε-
ροι, ἀλλ' ἐφ' ὅλαις ἡμέραις τετραδικαῖς, ἐγ-
καρτερήσας σὲ τοῖς δεσμοῖς. καὶ αἰερωτῶμνος,
ἔλεγε φίλος τῆ καὶ αὐτὸς Χειροῦ . σὺ δ' ἀλλ'
ἐκόμεπαζες, καὶ ἐμεγαλαύχης, ὅτι τῆ πρῶ-
δοκαμνὸς τοῖς φίλοις ἐχῆς ἐγκατακλείσεις, καὶ
θαρρῆν καὶ τ' κατ' ἐκείνου νικῶν ἐνίσασο. ἀλλ'
ὡ θεϊκῆς διωάμεως. ὡ φωνῆς πῶν τουργῶ. φί-
λος τὸν τετραήμερον φίλον καλῶ, καὶ οὐ πῶ τέ-
λος εἶχε ὁ τῆς ἡρῆς ὑπερφῶνον, ὁ τοῖς
σοῖς ἐνεδόμνει κοιλώμασι, καὶ ὁ Λαζα-
ρος ὡσπερ ἐξ ὑπνου ἐρῆται, καὶ σῶμα ὡς
ἰματίον ἐνδυσάμνος, βύχημῶνως τῶν δε-
σπότη πῶν ἔσασο . ἰδοὺ ἐγὼ μνονουχὶ λέ-
γων . τί πρῶσάσῃς τῶν σῶ οἰκέτη ; αἱ δὲ
χαλκῆ σου πύλας, οἱ ἀπνοι πυλωρῆ, ἀ-
εχῆ καὶ ὄνειρος. ἐκτοτε ἦρξασὸ σου ἡ τυ-
ραννὶς καταλύεσθαι. σιωλεσγῆσῃ γὰρ, ὡς

A rim. At neque huius senectam reueri-
tus es, nec longævum honori habui-
sti, sed vt communem quendam homi-
nem submouisti.

Effluxerat inde non multum tempo-
ris, descenditque Ioannes, comparato
prorsus ad libertatem animi proposito;
miles periculi amans, sanguine purpu-
ratus, quem pro Rege fudisset, in hæc
verba clamans ianitoribus tuis: *Parate*
viam Domini: Tollite portas principes ve-
stras, hastenusque modicum *introibit*
Rex glorie, exhibitque immensam abdu-
cens inferni captiuitatem. Sum ego lu-
cerna eius lucis, quæ modò lucet in
mundo. Ego lucifer, iustitiæ Solis præ-
cursor. Ego sponsi amicus, qui huma-
nam sibi naturam desponsauit, ac indi-
uifo nexu vniuit. Ego in superioribus
pariter, ac inferioribus præcursor. Exul-
taui ego in tenebroso materni vteri tha-
lamo, cùm Saluatorem sensissem; nunc
que tenebrosiori inferni vtero positus
gestio, expectans qui sit liberaturus. Su-
periores auras ducens dicebam Herodi:
Non licet tibi habere uxorem fratris tui:
in inferioribus agens, tibi inferne cla-
mo: *Non licet tibi naturam retinere*
quam sibi Deus desponsauit; quam is
reuocat in cœlestes thalamos. Hæc tu
audisti, Phariacoque duri cordis mor-
bo laborans, noluisti Ioannis testimo-
nium recipere; in hoc hætenus glo-
rians, quòd ij, qui ad te descenderent,
carcere tenerentur ex quo effugium
non esset.

Enimverò tuum illud supercilium de-
traxit bonus Lazarus; non vt alij, mo-
mentò expirans, ac spiritu donatus; sed
qui tribus totis diebus tentus egisset
tuis vinculis. Ac quidem interrogatus,
dicebat & ipse Christi se amicum; tu
enimverò illudebas, quòd eius qui ex-
pectaretur amicos, clausos carcere habe-
res, ac statuisti, vt & in illum victoriam
præsumeres. Sed ὁ diuinam potentiam!
O vocem omnium opificem! Vocat
amicus triduanum amicum, vixque vl-
timos vocis sonos ediderat, in tuis cir-
cunstrepentes cauernis, cùm ecce La-
zarus velut excitatus à somno, corpus-
que indumenti instar indutus, Domino
se, decenti habitu sistit: tanquam fe-
re diceret: Ecce ego; quid iubes seruo
tuo? Interimque, *arex tuæ portæ*; in-
soporabiles ianitores, aranearum tela
ac infomnium fuere. Cœpit inde tua
tyrannis concidere. Collegisti enim,

Item Ioannes

Luc. i. v. 3.

Pfal. 23. v. 7.

Luc. i. v. 41.

Mar. 6. v. 18.

Lazarus vni-
uersæ, ac Chri-
sti resurre-
ctionis pater.

siquidem is qui expectaretur tanta ex nudo sermone posset, quàm fuerit importabile in manus eius incidere. Nunc itaque, timor te ex timore inuasit, & quem timebas occurrit tibi; fuitque amarum, inferne, vt ei occurreres, qui in manu forti, & brachio excelso, vterum tuum discerpit: vincetofque, diuinâ virtute educit.

Euge itaque Moyfes: Chorum compone ex animabus iuuentulis, nunc recens Christi sanguine carcere educis. Vident carmen pro exitu: *Videns enim vidit Deus de celsis cœlorum afflictionem populi sui, ac miseriam quâ hie premebantur, descenditque vt eum liberaret à tenebroso incolatu: ac modò acu alios principes; diabolium; mortem, ac infernum, tyrannos illos nostros ac persecutores; sui sanguinis mari rubro submersit. Hi in curribus, & hi in equorum fremitu: nos autem, in nomine Domini [Dei nostri magnificabimur.] Ipsi obligati sunt, & ceciderunt; nos autem surreximus, & erecti sumus.*

Exod. 3. v. 6.

Pfal. 19. v. 8.

Exod. 15. v. 1.

Gen. 1. v. 1.

Pfal. 22. v. 1.

Pfal. 37. v. 6.

De cætero *Cantemus Domino: Gloriosè enim magnificatus est. Adoremus eum, dicentes: Inducens planta nos in monte hereditatis, in præparato habitaculo tuo, quod præparauerunt in cœlis manus tuæ, ab eius ædificatione cruciatæ: quòd lignis primùm crucis coafasti, ac manuum clauis cõpegisti: tumque ei fundamenti loco, monumenti petram supposuisti. Eâ enim etiam arte ipse ædificare nosti; vt primò fastigies tectum, tumque fundamentum supponas. Fidem verbis astruunt, cœlum ac terra, quæ tali modo creata fuerunt. Eia agite vinciti omnes, ascendamus ad antiquam Ierusalem; nempe paradysum. Ante omnes præcurrat Adam. Prima nostri generis radix, prima in paradysum transplantetur. Sicut præiuit descensu; præeat & ascensu: Vt primus descendit in corruptione; prior ascendat in incorruptione. Psallat pari modulo cum Prophetâ & Rege: *Dominus pascit me, & nihil mihi eius oui deerit; in loco pascuæ ibi me collocauit; cum recens finxisset me: & super aquam refectiõnis educauit me. Enimuerò animam meam, quam spiritalis lupus rapuerat, modò conuertit. Deduxit me super semitas iustitiæ. Etsi enim ambulauit in medio umbra mortis, nunc tamen non timebo mala, quoniam tu mecum es; factus mihi similis, quique ad me vsque descenderis, inter mortuos**

A Εἰς τὸν ἀπὸ ψιλῆς φωνῆς ὁ παροδοκώμενος ποσαῦτα διώαται, πόσον ἀν' εἰν ἀλύτοιον, ὃ ἐμπειν εἰς χεῖρας αὐτῶν. καὶ νῦν φόβος ἐκ φόβου ἐπῆλθε σοι, καὶ ὃν ἐδεδοίκαίς, σιωλή τῆσέ σοι: καὶ ὅτι κερῆνθῆς ὁ ἀδης σιωπηθῆσαι αὐτῶν, ὅς ἐν χεῖρὶ κραταῖα καὶ ἐν βραχίονι ἐψηλῶ, ἀξασπῶ σου τ' κριλίδν, ἐ τοῖς πεπεδημένοις δὲ ἀγῆ ἐν ἀδρεῖα θεῖκῆ.

Αγε τὸνινω Μωσῆ· εἴησον χορὸν ἐκ νεαυίδων ψυχῶν, τῆν ἀρπὶ ἀεφθῶτων τῶν ἀίματι τῶ Χριστοῦ. ἀλαλαξάτωσιν ὡδὴν τὴν ἐξόδον. ἰδὼν γὰρ εἶδεν ἡ Θεὸς ἀνώθεν τὴν κέκωσιν τῶ λαοῦ αὐτῶν, καὶ τὴν τῆν ἐν τῶ ταλαιπωρία, καὶ κατῆλθε τῶ δὲ ἐλεύσασιν αὐτὸν ἐκ τῶ σκετεινῆς πῆροικίας: καὶ νῦν ὡς ἄλλοις τρεῖσάσας, τ' ἀφ' ὁλοθον τ' θάνατον· καὶ τ' ἀδύ, τῆ τῶ ἀίματος αὐτῶν κατεπόντισεν ἐρυθρῶν, τοῖς τυράννοις ἡμῶν ἐ δικάσας. οὔτοι ἐν ἀρμασι, ἐ οὔτοι ἐν ἵπποικῶις φρυάσμασιν ἡμεῖς εἰ ἐν ὀνόματι κυρίου [Ἐ Θεοῦ ἡμῶν] μεγαλιωθῆσάμεθα.] αὐτοῖς σιωπεποδῆσασιν ἐ ἐπέσων, ἡμεῖς δὲ ἀέσημεν καὶ ἀνωρθῆμεν. λοιπὸν ἀσώμεν ὡς κείω· ἐσδῆξας γὰρ δεδῆξασα. παροσκυνήσωμεν αὐτῶν λέγωντες: εἰσαγαγὼν καταφύτευσον ἡμας εἰς ὄρος κληρονομίας, εἰς ἐπιμον κατακτηθῆσῶν σα· ὁ ἡτοῖμασιν αἱ χεῖρές σα ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀίμα θεῖσασιν ἡσπ' τ' πούτου οἰκιδόμηης. ὁ τοῖς σαυεῖκῶις παρῶν ὡρόφωσας ἐύλοῖς, καὶ τῆν χηρῶν τοῖς ἡλοῖς σιωπέσας. εἶπα καὶ τὴν ἔμνηματος πῆσαι εἰς θεμέλιον ἡσποτέσας. ἔτω γὰρ οἶδας αὐτὸς τεκτονόειν, παρῶν ὄροφουῦ, εἶτ' ἡσποβάλλῃν τ' θεμέλιον. μῆρτυρες τῶ λόγου, ὁ οὐρανοῦ καὶ ἡ γῆ, τοῖσασιν ἔσπας κησέντες. δδ' ὅρ' ἴτε δῖσμοι πῆρτες, ἀαβαίνωμεν εἰς τ' ἀρχαῖα ἱερουσαλήμ, τ' ἡσπῆδῶσιν. ἐμπαρῶσιν πῆρτων, παρῶν ἐχέτω Ἀδάμ· ἡ παρῶν ῥίζα ἔσ' ἡμῶς ἡμῶν, παρῶν μεταφτευέστω παρῶν τ' ἡσπῆδῶσιν. καθῶς τ' καταβάσας παρῶν ἡσασατο, παρῶν ἡσασατο ἐ τ' ἀαβασῶσ· καθῶς εἰς φθορῶν παρῶν ἐβῆ, παρῶν ἡσασαίνετω παρῶν ἀφθαρσία. συμπαλλέτω ὡς παρῶν ἡσ καὶ βασιλῆ· κύριος ποιμαίνει με, ὡδὸν με δ' ἐαυτῶν ἡσπῆσασε παρῶν ἡσασατον· εἰς τὸν χλοῖς ἐκδ' κατεσκήνωσεν, ἀρπὶ με δ' ἡσπῆσασας· καὶ ἐφ' ὕδατος ἀαπαύσας, ἐσπῆσεν. ἀλλὰ δ' ἡσπῆσασε παρῶν τ' ἡσπῆσασε ὡς λύκω ὡς νοκτῶ ὡς ἐσπῆσασε νῦν. ὡδῆγῆσῶ με ὅτι τρεῖσασιν δ' ἡσπῆσασας. εἰ γὰρ ἐ πεπῶρθημεν ἐν μέσασιν σακῶν θανάτου, ἡσπῶ νῦν ἔσπῆσασε ἡσπῆσασε κακῶ, ὅτι σὺ μεῖ ἐμοῦ εἶ, καὶ ἐμὲ γαζῶνῶς, ἐ ἔσπῶς ἐμοῦ κατῶρθησασας, ὅ ἐν νεκροῖς ἐλδῶ

B

C

D

E

θεος. ἡ ῥά βδοσ σε ε βακτηρια σε, αὐτά με πα-
 ρεκέλευσθι. Τωῦτα δέ, ὁ σαυρος ἐν ᾧ τ' ἀσθενειδω
 ὑπεσπείρας τ' ἄρκους, καὶ δι' οὐ τοὺς ἀθροικοὺς ἐμα-
 σίγασας δυσμενῆς. καὶ τ' μὴ ῥά βδοσ σιωπέυεις
 τ' ἀμύρτωλιν, τ' δὲ κληρον ἑσώσας τ' ἡ δικάων. τίς
 εἰμὶ κύριέ μου, κύριε, ὅτι ἡγάπηχάς με ἕως τού-
 του; ἔσπεις τ' κροπεῖν με εἰς χάραν. εἰ γὰρ καὶ διέρ-
 ῃξάς μου τ' ἄρκινον σάκχιν, θανάτω κατακρίνας
 δὲ τ' ῥά βδοσιν· δηλὰ νῦν, ὑπεσπείρας με ὑπερ-
 σιωῶν ἀθανασίας, ὅπως αἰὶν ἄλλη σοὶ ἡ δόξα μου,
 καὶ οὐ μὴ ἐπι κατακρινῶ. εἰς γὰρ χάραν αἰώνιον
 ἀπελεύσομαι. ἔπι σπείρον ψυχῆ μου εἰς τ' αἰά-
 πασίον σε, ὅτι κύριος ὑπεργένησέ σε· ὅτι ἔξείλετό
 σε ἐκ θανάτου· τοὺς ὀφθαλμοὺς μου ἀπὸ δα-
 κρύων, καὶ τοὺς πόδας μου ἀπὸ ὀλιθίματος, καὶ τ'
 εἰς γαῖαν ἔξῃς ἐλήφθην καταστροφῆς.

Τοιαύτη καὶ τ' ἀδύω σήμερον ἡ πόρνη γυεῖς· οὐ-
 πως ὑπερφυῖς· οὕτως ὑπερλαμπρος, ἔσθ' ὑπερ-
 ραίνου ἡλίου ὑπερσυνίου δὲ σπυράσματος, καὶ
 ἀσκιον μεσημβρίαν ἐν σκοτεινοῖς, καὶ ἐν σκιά θα-
 νάτου νῦν κηνοουργήσματος. νῦν ὁ πατήρ ὁ θεός
 αἰατέταλκε τ' ἡλιον αὐτῷ ἕπι πονηροῖς καὶ ἀγα-
 θοῖς· ἡ γὰρ αὐγὴ τ' ἀφέσεως, πρὸς πᾶσας ἐξῆ-
 πλώ· καὶ ἔβρεξεν ἕπι δίκαιοις καὶ ἀδίκαιοις, δίκου-
 νον ὑετὸν αἵματος καὶ ὕδατος, ἐκ πλοῦτος τῆς με-
 νοχημοῖς. ζωπικόν, φημί, καὶ καθαρτικόν· ἀμφοτέ-
 ρων γὰρ οἱ ἐν τ' ἀσχυροῖς τῆς ἀδύω σκλωμάσιν
 ἐχρηζον. ἀπέθανε γὰρ ὑπερ πᾶσων ἐ δικάων,
 καὶ ἀδίκων. καὶ τὰ βόθρα ὑπεκλήθη τ' ἀδύω ὁ
 ποιμὴν ὁ καλός, δὲ τ' ἔξωλιθικός ἐκ τ' πρὸ
 βατον, ὅτι θεῖας δόξης γυμνόν, καὶ τ' τῆς ῥά βδο-
 στου νομῆς ἀπελήλαται πρὶν, μόνον κωδίω σκεπό-
 μθον. ἔσαστον δὲ καὶ τῆτο κρεατοῖς ὀδοῦσιν ἀδύω
 διεμασῆσατο. ὡ ζωῆς καὶ ζύμης τ' θεοῦ ποσάτου
 ἄρκους, ἡ τίς πρὸ μεμβληθεῖσα τ' φύσεως ἡμῶν τῶν
 φυράματι, μύλας ἀδύω ἀληθεσιμῶν, σιωεξω-
 μσίωσεν αὐτῆ, ζωηροῖς ποιότητος μεταδοῦσα, καὶ
 ἀπρωκτον ποσάποδο δὲ τῶν καμφάζω θανάτω εἰρ-
 γάσατο. ἐμβέλειται μὴ οὖν τῶν κατὰ βαθῆτι ἐξ
 οὐρανοῦ ἀρῆται, ὅτι ζύλον χερσὶν Ἰσδαίων, καὶ αἰώ-
 θεν ὁ πρὸ φηπικός ὀφθαλμός τῶν δοκῶν τῶν τῶν
 ἔχον πρὸ γνωριστικῶς ἐν αὐτῶν, ὅτι ζύματα ὁ μέλ-
 λον πρὸ ἔλεπεν. ἐμετωεῖαθη ὁ ἀρῆτος, ἐθεατέ-
 αθη. εἶδον οἱ ἐν τῆ ἔρημῳ τῆς ἀδύω αἰακλήντες·
 ἐπεινάσθην τῶν ἐν τῶν σιταρχουμῶν τῶν ἔσθην
 τ' ἀθανάτων. ὁ δὲ, ἀποταμιβεται μὴ τῶν τῶν
 ὅτι ἀνέχεται δὲ, πρὸ ἀπεινομῶν τῶν πείνας

A liber. Virga tua & baculus tuus, ipsa me
 consolata sunt. Hæc porro sunt, crux in
 quâ sustentasti infirmitatem carnis, &
 per quam cecidisti incorporeos hostes:
 ac contriivisti quidem virgam peccatorû,
 saluasti verò hæreditatē iustorum. Quis-
 nam ego sum Domine meus, Domine,
 vt usqueadè dilexeris me? Conuertisti
 planctum meum in gaudium. Quanquam
 enim concidisti carnis meæ saccum, dam-
 nans morte propter præuarcationem;
 nunc tamen circumdedisti me letitiâ im-
 mortalitatis, vt cantet tibi gloria mea,
 nec ultrà compungar; quippe qui æter-
 num gaudium adire habeam. *Conuertere
 anima mea in requiem tuam, quia Domi-
 nus benefecit tibi: quia te eripuit de mor-
 te; oculos meos a lacrymis, ac pedes meo a
 lapsu: sumque deinceps assumptus, vt
 ne redigar in terram.*

Talis hodie apud inferos festus con-
 uentus; ita mirabilis; ita præclarus ac
 lætus, supercœlesti Sole inferno facto
 irradiante, meridiemque sine umbrâ in
 tenebrosis, ac umbrâ mortis nunc diei
 nouante. Nunc cœlestis Pater solem suum
 oriri fecit super malos & bonos: Splen-
 dor enim remissionis, in omnes expli-
 catus est: pluitque super iustos ac iniustos,
 ex Vnigeniti latere duplicem pluuiam,
 sanguinis & aquæ: Pluuiam, inquam,
 vitalem, ac mûdatiuam. Vtroque enim,
 qui in squallidis inferni tabernaculis
 tenebantur, egebant. Quippe mortuus
 est pro omnibus, iustis pariter ac inius-
 tis: seque bonus pastor inferni foueæ
 inclinauit, propter collapsam illuc ouē;
 quæ planè nudata diuinâ gloriâ, à pa-
 radisi quoque pascuâ olim expulsa, so-
 lo vellere protecta erat. Cæterùm hoc
 quoque supremum, fortibus dentibus
 mandit infernus. O vitam, fermentum-
 que in Deo existentis carnis, quod nos-
 træ naturæ immissum massæ, inferni
 comminutæ molis, eam sibi consimilem
 præstitit, vitali qualitate donans, ine-
 samque penitus morti omnium edaci,
 fecit Fuit quidem Iudæorum manibus
 immissum lignum pani illi qui de cœlo
 descendit, eamque iam olim trabem
 propheticus oculus per præscientiam in
 seipso habens, acutissimè futurû præui-
 dit. Eleuatus est panis ille, ac spectaculo
 productus: Viderunt qui in inferni ere-
 mo recumbebant: esurierunt, quâ in-
 de pascerentur immortalem annonam.
 Interim sepulchro quidem reconditur;
 sed non sustinet videre horum produ-

Isai. 54. v. 5.

Psal. 29. v. 12.

Psal. 114. v. 7.

Matth. 5. v. 45.

1ct. II. v. 19.
Matth. 7. v. 30.

Mar. 8. v. 2.

etiosem famem. Quid enim ait? *Miseror iterum super turbam istam, quia iam triduo sustinent me, qui sim factus similis descendentibus in lacum, & cum eis versatus; noloque eos ieiunos praterire.*

Ioan. 6. v. 27. Psal. 16. v. 15.

Omnes itaque manducauerunt cibum permanentem in vitam eternam, suntque satiati, apparente eis gloria Deitatis Christi; ac cum eo ascendente vnde descenderat, pariter ascenderunt; primogenitumque ex mortuis, qui mortis dolores soluisset, secuti sunt, qui in ventre inferni tenebantur mortui. Quotquot nimirum ab incredulitate cæcati non fuerunt.

Phil. 2. v. 10.

*Adesto, igitur Christi nomine appellatus cætus, adoremus, eique procidamus, qui collapsos nos erexit, cui hodie omne genu flectitur, cælestium, terrestrium, & infernorum. Ipse enim qui esset cælestis, factus est terrestris, inque extrema abyflo ambulauit, scalam hanc immensam fabricatus, quæ à cælis, ad inferni vsque imum pertingeret: haudquaquã Angelis in cã ascendentibus ac descendentibus: *Non enim legatus, non**

Gen. 28. v. 12.

*Angelus; sed ipse Dominus saluauit nos: qui descendit in inferiores partes terra, ascenditque supra omnes exercitûs Angelicos, ac Patri confidet. Quippe egebat iterum figmentum, fictore; ac opus, opifice; quò reformari ac refici posset. Sanè quidem olim apparuit Patriarchæ innixus scalæ, tanquam adhuc differret descendere. Erat autem visio nocte; atque in somno, non vigiliã: Necdum enim illuxerat dies quam fecit Dominus, illucens iis, qui in tenebris, & in vmbra mortis dormiebant. At quando venit plenitudine temporis, tunc quoque salutis nostræ mysterium peractum fuit. Venite ergo Christi, ac pauperum amantes, Christo, qui propter nos factus est pauper, ac sicut hospes in propriis versatus est, egitque nudus, per hospitalitatem conciliemur. Æmulemur Iosephum ac Nicodemum, bonos præclarosque Christi hospites, ac ipso Abraham illustriores. Non enim ignorantes Angelos hospitio susceperunt, sed ipsum Angelorum Dominum. Quorum pietatem probans: *Venite, inquit, benedicti Patris mei, percipite paratum vobis regnum. Nudus enim eram, & operuistis me induentes sepulcralibus linteis: Infirmus, propter passionem mortis, ac sponte susceptam crucẽ; & visitastis me. Hospes ac mortuus, & collegistis me, nouo**

Isai. 53. v. 9. Eph. 4. v. 9.

Eccl. 13. v. 2. Matth. 25. v. 34.

Quorum pietatem probans: Venite, inquit, benedicti Patris mei, percipite paratum vobis regnum. Nudus enim eram, & operuistis me induentes sepulcralibus linteis: Infirmus, propter passionem mortis, ac sponte susceptam crucẽ; & visitastis me. Hospes ac mortuus, & collegistis me, nouo

A τούτων ὀρεῶν. καὶ πῖφθοι; πάλιν ἀπαλαγχίζομαι ὅτι τὸ ὄχλον τῶτον, ὅτι ἤδη τρεῖς ἡμέρας πωρομύροισί μοι, τοῖς καταβαίνοισι εἰς λάκκον ὀμβρωθέντι, καὶ τούτοις σωμασφραγομύρω, καὶ πῶδρα μείν τούτοις νήσεις, οὐ βούλομαι. ἔφαρον τίνω πῶδες πλὴν βρώσιν τὴν μὲν ἄσθμ. εἰς ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἐχορτάσθησιν ἐν τῷ ὀφθάλμῳ τούτοις τὴν δόξαν τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ. Ἐκ καταβαίνοισι ὅθεν ἔκ καταβέβηκε σωμασφραγομύρω, ἔκ τῶ ἐκ νεκρῶν πωροποτόκαλυπτομύρω τῆς θανάτου ὀδίνος, οἱ ἐν τῇ **B** κελίᾳ τῆς ἄδου, σωμαίποντο. ὅσοι δηλαδὴ τῶ ἀπίστιας οὐκ ἐπαθον ἀμβλωμα.

C Δεδοτε τίνω τῶ Χριστῶν ὀμνὴν πλήρωμα, πωροσκυθῶν ἡσώμω καὶ πωροσώμω τῶ, πεσόντας ἡμᾶς αἰασησώμω, ὅ σήμερον πῶν γένυ. καί μωτῆς ἐπουρανίων καὶ ὀπιγείων ἔκ καταβροίνων. ὁ αὐτοῖς γὰρ ἔρεθίος τέ βῆσι, καὶ ὀπίγῃος γέρονε, καὶ ἐν ἡγεσιν ἀβύσως πωροπαίησε, κλίμακα τῶ τῶ ἀφάντων τεκτινῶ ἀμῆρος, διήκασώμω ἔρεθῶθεν, ἔως καὶ εἰς ἄδου τῶ πῶσωρον. οὐκ ἀγγέλων αἰαβαίνοντων καὶ καταβαίνοντων ἐν αὐτῇ. ἔπῶρεσιν γὰρ, ὅδὲ ἀγγελοσ, ἀλλ' αὐτοῖς ὁ κύριος, ἔσωσεν ἡμᾶς. ὁ καταβάς εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς, ἔκ αἰαβάς. ἔπῶρῶ πάσης ἀγγελικῆς γραπῆς, καὶ συζηταθεῖς τῶ πατρί. ἔρηξε γὰρ τῶ πλάσμα πάλιν, τῶ πλάστω. καὶ τῶ ποίημα, τῶ ποιητῆ εἰς ἀνάπλασιν τε καὶ ἀναποίησιν. πάλαι μὲν οὐκ ὀπιγείζομῶρος τῇ κλίμακῇ ὀρεῶτο τῶ πατειαρχῆ, ὡς ἐπὶ αἰαβαλλομῶρος τῶ κατάβασιν. ἰὼ δὲ καὶ ἡ ὀρεσῖς ἐν νυκτί. καὶ ὄναρ, οὐχ ἔπῶρ. οὐπω γὰρ ἡύρασεν ἡ ἡμέρα ἰὼ ἐποίησεν ὁ κύριος, ὀπιγῆμα-

D τῶ τῶ ἐν σῶσσει ἔκ σκιά θανάτου κατευδοεσιν. ὅτε δὲ ἦλθε τῶ πλήρωμα τῶ χρόνου, τότε καὶ τῶ σωτηρίας ἡμῶν ἐπῶρεθη μυστήριον. δεδοτε τίνω φιλόφρονοι ἔκ φιλόπῶχοι, Χριστῶ τῶ πῶχούσῶρι δι' ἡμᾶς, ἔκ ὡς ξένω ἐν τοῖς ἰδίοις αἰαφραφέντι καὶ γυμνιτεύσῶρι, πωροσικειωτῶμω δῆφ φιλοπῶχῆ. μιμησῶμῶτα Ἰωσήφ καὶ Νικόδημον τοῖς καλοῖς ξενοδόχοις Χριστοῦ, καὶ αὐτῶ τῶ

E Αβραάμ πῶρεφῶρεσῶρι. οὐ γὰρ ἀπέλῶς ξενίσῶρτες ἔλῶτον, ἀλλ' αὐτὸν τῶ τῶν ἀγγέλων δεσπῶτῶ. οἱ τῶ ὀγνωμοσῶνῆς ἀποδεξῶμῶρος, δεδοτε οἱ ὀλογημῶροι τῶ πατῆρος μου, ἐρεῖ. κληρονομησατε τῶ ἡτοιμασῶμῶν ἡμῶν βασιλείαν. ὅτι γυμνὸς ἦμῶν, καὶ πῶρεβάλετέ με τοῖς νεκροταφίοις ἀμφιδόσῶρτες. ἀσθενῆς δῆφ τῶ πάθημα τῶ θανάτου, καὶ τῶ ἐκρύσιον σῶμῶσιν, καὶ ἐπεσκέφῶστέ με. ξένος καὶ νεκρὸς, καὶ σωμασφραγομύρω, καὶ κλημῶ

συνείλαντες μνήματι. Εἰ δὲ καὶ Σήμ καὶ Ιαφεθ, παῖδες δὲ ἕτοι Ναε τῷ δικαίου, οὐκ ἔτι πατρικῶς ἐκάλυψαν γύμνωσιν, δαψιλοὺς τῆς βιολογίας ἠξίωσαν, ὡς ἀληθεῖς φιλοπάτορες, πόσις δὲ ἡ φιλόζυγος ξυωαίς αὐτῆς ὅτι τὸ βίωμα βιολογίας πηλικῆς τῆς βιολογίας, τῆς βασιλείας τῆς δόξης περιεκαλυφάμεν καὶ περιετίθησαν, πόντα δὲ ποτήριον ὃ δέδωκεν αὐτῷ ὁ πατήρ, καὶ γυμνοθέντα ἕσπερ τῆς βιολογίας τῆς γυμνοθέντος ἐν παρθερείῳ; καὶ γὰρ καὶ περιεδοκίμος ἔστιν αὐτοῖς ὁ κύριος ἐξεργασίας ὡς ὁ ὑπὸν ὡς διωατὸς κεκραπαλικῶς ἐξοίνου καὶ πατάξει τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν εἰς τὸ ὄπισθεν, ὡς ὁ ἀγαθὸς περιεσώπη παρὸς αὐτὸν ἐξεργασίαν, ἔτι τῆς γύμνωσιν ἐμυκτίεισιν, οἱ τῆς παλαμναίας κατὰρας ἐπάξιμοι. οἱ μὲν τῆς γῆς, καὶ τῆς ἀσέβειας τῆς Χαναναίων ἐκληρονομησάντων. καὶ τῆς, πλέον ἢ ἐκεῖνο. ἡ μὲν γὰρ κατὰρας καὶ ἡ ἀσέβεια, μόνιμος αὐτοῖς καὶ ἀναφαίρετος. ἡ δὲ γῆ κατὰρας, ἀκατάρατος. καὶ πλανηταί φέρονται πρὸς τὰς πλατῆς γέλωτος ἀξιοί.

Τίς δὲ μακαρίων τῶν καλῶν τῶν ζῶντων; τίς δὲ ζυλωτυπήσας τῆς φόρτου, οὐκ ἔτι Χειρὸν ἐποχον φέρειν ἠξίωσαν, ὅτι τῆς νόσῳ τῆς βίας φερόμενον, καὶ τῆς δρόμου λήξοντα τῆς ἐκτόμῳ ἀναστροφῆς; καὶ, οἶδα οὐκ ἔτι ζυλωτυπεῖτε ὑμεῖς ἀδελφοί, καὶ δι' ἐφέσεως ἔστιν ὑμῖν συμβασάσαι τούτοις τῆς βασιλείας τῆς αἰομίας ἡμῶν, καὶ τῆς καλοῦ συγκοινωνήσας φιλοφρονημάτων. καὶ τῆς τῆς πάλιν ῥάβδῳ εἰς βάλαντα, δὲ περιεδοκίμα πινὸς δεόμενον δὲ περιεσπέρχειας. οὐ πολυμερῶς εἰσελεύσεως παρὸς Πιλάτον. ἀλλὰ μόνον τῆς οἰκίας προκύψασας, ἐξέσται αὐτῶν ἐν τῆς χερσίν, πρὸς τῆς γυμνοθέντων. ἀσκεπῆντι. ὃ γὰρ παρὸς τῆς θυρῶν τῆς βασιλείας προσαίτης. ὁ ἡλικώμενος. ὁ ἀρδενός, καὶ τῆς ἀναβολῆς διεργημένος, ὃ παρὸς τῶν φέρει τῆς Χειρὸς καὶ ἡ παρὸς αὐτὸν συμπάθηα καὶ τῆς φίλοικτον, εἰς τῆς ἐν δόξῳ καὶ τῆς μόνον τῆς παρὸς ἀναβέχῃ. αὐτῶν γὰρ ἔστιν ἀβουδῆς ἐπαγγελία, ὃ, ἐφόσον ἐποιήσατε ἐν τούτων τῆς ἀδελφῶν μετὰ τῆς ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε. ἐκ πλωμάτων πλὴν ψυχικῶν σινδῶνα δὲ δακρύων, καὶ μίγμα σμύρνης καὶ ἀλόνος, ταῦτα ὅτι πεποικιλῆσασιν. τὰ πικραίνοντα πλὴν ἀσθησιν καὶ Θεόν, καὶ μὴ ἐάντα, παρὸς τῆς πλαδαρῶν κατὰ χαλαρῶν τῆς τρυφῆς ἔτι βιολογίαν. περιεσπέρχονται δὲ καὶ τῆς ψυχῆς ὄπισθεν τῆς κλισίῳ τῶν, ἔτι οὕτως ἔτι περιεδοκίμα τῆς ὡς ὅτι μετεώρου τῶν παρὸς τῆς ὑψηλῆς καὶ θεοφόρου τῶν παρὸς τῆς τελείμενον Χει-

recondentes monumento. Quod si verò Sem ac Iapheth : filij ij fuerunt iusti Noë ; quòd paternam operuissent nuditatem, copiosam benedictionem, tanquam verè patris amantes, meruerunt percipere; quantam rogo Christi amans par istud benedictionem perceperit; quantam gloriam, quòd Regem gloria contexerit ac collegerit, cùm sibi à Patre propinatum calicem bibisset, effertur nudatus, pro eius qui in paradiso nudatus fuisset, honestate? Nunc enim etiam in expectatione habent, ut excitetur Dominus tanquam dormiens, sicut potens crapulatus à vino : & percutiet hostes suos in posteriora ; eò quòd impudenti facie aduersus eum riserunt, eiusque subsannauerunt nuditatem, vindicis maledictionis rei, qui nedam terram, sed & impietatem Chananaeorù hæreditate acceperunt. Quin hoc, magis quàm illud. Quippe maledictio ac impietas, firmius, ac inaufertibilis adhæret ; terra verò, constanti possessione retineri non potest ; vaganturque omni loco errone, peramplo risu digni.

Gen 9. v. 22.

Psal. 77. v. 65.

Quis non præclarum hoc par beatum prædicet? Quis pro sarcinâ non æmuletur, quòd infidentem Christum, ad vitæ metam tendentem, suæque in mundo conuersationis finientem cursum, portare meruerit? Planè scio fratres, vos æmulari, ac in votis habere, vt onetis focij, cum portetis, qui portauit vestra scelera, impensæque illius præclaræ benignitatis ac officij, participes sitis. Id porrò admodum facile sit, si modò vultis, non indigens circuitu aliquo; non circumcursatione; non audaci ad Pilatum accessu: sed vt quis tantum domo prospectet, licet inuenire esurientem; nudum; tecto carentem. Qui enim pro tuis foribus mendicus stat; vlcerosus ille; infirmus, ac conscissâ veste, Christi personam gerit: quamque ei commiserationem impendis, ad eum recurrit qui fedet in dexterâ Patris. Eius enim vera est pollicitatio illa: *Quando uni ex his minimis fratribus meis fecistis, mihi fecistis.* Abluamus lacrymis animæ syndonem, eique mixturam mirrhæ ac aloës adiungamus; ea nimirum quæ sunt amara sensui secundum Deum, neque ad vuidum fluidumque voluptatis laxari sinunt: sed magis retro Creatorem ceu glutine animam adstringunt; sicque suscipiemus, velut in sublimi cruce, sic in excelsâ ac deiferâ mensâ positum Christi

Morale.

Matth. 25. v. 40.

stum. Is porrò, vti in resurrectione, quæ in ianuis ac proxima est, sic & in communi ac futurâ, quando nudi ac aperti astituri sumus illi tribunali, amictum salutaris, ac lætitiæ tunicam induerit, ac immortaliregno, dulcique communi-
ne dignos pro hospitalitate habuerit; quam vtinam consequamur omnes, gratiâ ac clementiâ eiusdem Domini ac Dei nostri Iesu Christi, quem decet omnis gloria, honor, ac adoratio, cum æterno ipsius Patre, sanctissimoque, bono, ac viuifico Spiritu, nunc & semper, & in sæcula sæculorum: Amen.

σὺν. ὡς δὲ αὐτὸ ἐν τῇ ὄψει τῶν οὐρανῶν ἀναστῆναι, καὶ ἐν τῇ κοινῇ ἔμελλοῦσι, ὅτε μὲν γυμνοὶ καὶ τετραχίλιστοι ποταμοὶ ἰσθμῶν ἐπιβήματα, σωτηρίου ἰμά-
τιον καὶ χιτῶνα ὑπεροσώης τοῖς ξεναγῶσι ὑπε-
δύσει, καὶ τὸ ἀθανάτου κατὰξιώσει βασιλείας, καὶ τὸ
γλυκείας μεθέξεως, ἧς ἤμοιο πᾶσι ἡμᾶς ὅτι
τυχεῖν, χάριτι καὶ Φιλανθρωπίᾳ αὐτοῦ ἔχεις καὶ
Θεοῦ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃ ὁφείλει πᾶσα δόξα, τι-
μὴ, καὶ προσκλήσεις, σὺν ὃ ἀναρχῶ αὐτὸς πατεῖ,
καὶ ὁπρωγίῳ καὶ ἀγαθῶ καὶ ζωοποιῶ πνύματι, νῦν
καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

NOTÆ.

QVAM fusa prolixaque Oratio hæc, tam certè culta, ac rhetoricis peror-
nata flosculis, seu magis Theologicis illu-
strata gemmis, vt disertissimi æquè ac eru-
ditissimi Christiani Oratoris monumen-
tum, meritò videri possit. Cui eam Germa-
no adscribam, cùm plures, iique scriptis
clari, Constantinopoli federint, haud dif-
ficile statuerim, post Gretzeri ex Augusta-
no censuram, vbi hæc oratio eidem Ger-
mano tribuitur, atque illæ de Cruce ex-
scriptæ à Gretzero, ac singularis in Domi-
nicam Orthodoxiæ, quibus se auctor alium
prodit à seniore Germano ac Confessore.
Videri potest præfatus Gretz. Non desunt
qui etiam tribuant iuniori Germano My-
stagogiam, quæ circumfertur, ac edita est
S. Germani nomine: in quibus Leo Allatius,
vir omnino censendis PP. Græcorum
monumentis accuratus. Ipse titulus hîc
præfixus, alium indicat à S. Germano, ac
Patriarcham, qui solâ Patriarchalis digni-
tatis prerogatiuâ, appellatus sit *sanctissimus*:
quanquam vt alia deessent, esset argumen-
tum hoc debilius.

1. *Primò venditi draconis deceptio.* τῇ τῆ
ζωοποιοῦσιν δράκοντος ἑξαπάτη. Draconis
illius, qui primus os diabolo tentanti ac-
commødauit, eique ceu instrumentum ad
malum venditum fuit: iuxta illud Aposto-
li Rom. 7. *Ego autem carnalis sum, venun-
datus sub peccato.*

2. *Ligno detinente suffultus erat.* ἐρείπσο
συχρόμυθος. alioqui in terram prolapsuro ina-
nimi corpore, vt idem orat. in adoratio-
nem crucis, vbi eandem comparisonem
crucis cum scalâ Iacob edisserit.

3. *Lapides, sub quibus primi Parentis cal-
uaria.* Sit hæc ratio, quam se nescire fate-

tur Gretz. cur citatâ proximè orat. Germa-
nus appellet Lithostrotum Caluarix lo-
cum, ac quo fuit Domino posita crux, quâ-
quam eo nomine à Ioanne appelletur Pila-
ti tribunal, quòd fortè locus esset stratus
lapide, nec id vulgari, aut minùs exquisito
opere: alioqui omnia passim loca strata la-
pide sic fuissent dicta. Vti ergo Pilati illud
tribunal ab eximio lapidum opere, ac strato
singulariter solo, dici meruit *λιθόστροπος*:
sic sibi Germanus, ac Græci alij quos indi-
cat Gretz. indulerint, vt locum Caluarix,
à lapidibus antiquo more Adæ cranio im-
positis pro tumulo, ac quibus peculiari ra-
tione stratus lapide mons ille videretur,
iuxta eam inibi sepulti Adæ traditionem,
λιθόστροπον appellarent: quod sanè vero si-
milis est, quàm vt tot Græcos scriptores
oscitantius credamus loca confudisse.

1. *Illustransque.* ἐπεὶ ἐξ ἀνίστας. Vox est Ger-
mano peculiaris. Sic citatâ orat. de cruce:
*δοξάζεται ὁφίς χαλκοῦς ἑλκῆς ἐπεὶ ἐξ ἀνίστασι
ζωοποιῶν.* Laudatur serpens æneus qui solâ
ac nudâ irradiatione viuificaret. Videatur si-
gnificare quandam affusionem luminis ab
obutu, siue in eos qui respicerent, ratione
cuius in eos imprimens, à serpentum mor-
su liberaret. Valde displicet Gretz. dum
ita annotat ad eam orat. & verba relata.
*Verba illa referri possunt ad ipsum Moysen, sicut
lectio hoc modo constituitur. Ἐδοξάζεται
ὁφίς χαλκοῦς καὶ τὸ ἐ. Et tamen laudatur ἔ-
celebratur Moyses, quod æneos serpentes effinxerit.
Ita vt ζωοποιῶν non sit viuificare, sed ani-
malis speciem effingere. Nam 1. Moyses v-
num duntaxat, non plures eiusmodi effinxit
serpentes. 2. Effinxit, non nudò ἔ- solo
intuitu, quod ipse reddiderat τὸ ἐπεὶ ἐξ ἀνί-
στασι: sed fabrili arte: vel erat alia eius vocis*

asserenda expositio, nouo isti sensui qua- A
drans. 3. Vltro conficta est illa vocis ζω-
ποιείν significatio, nec quicquam eo loeo
apta. Verè serpens ille δεξάζεται· habetur
celebri memoriâ, habuitque suam religio-
nem, siquidem erat crueis figura, & eâ ra-
tione aspectu curabat, obscurâ quadam in
Christum relatione, etsi postea proniori in
idololatriâ populo, ac religionis excedente
modum, summâ ab Ezechiâ religione con-
tritus sit. Aliter philosophatur Andr. Cret.
Orat. in crucis Exalt. vt non tam Christi,
eiusque crucis typus fuerit, quàm per eam
crucifixi peccati, ac diaboli: quomodo nul-
lam religionem habere potuit: & tamen
δεξάζεται· laudatur, tanquam ritè, nullâ-
que violatione legis diuinæ cusus, sed ma-
gis Deo iubente, quanquam videretur sic

imagines constare ab eo prohibitum.
5. Quotquot ab incredulitate cœcati non
fuerunt. ἐκ ἐπαθον ἀμελωμε. Explicatio est
superiorum, quibus impensiohem Christi
beneficentiam in omnes iustos pariter ac
iniustos, ipsius ad inferos descensu fuerat
prosecutus, ac visus fuerat indicare, om-
nes prorsus liberasse, qui vincti illic tenē-
bantur. Corrigit ergo vt solos fideles libe-
rauerit: non qui olim, ac in vitâ fuissent
fideles, sed qui tunc, ac apud inferos fide-
les essent, ac decessissent immunes à reatu
peccati mortalis, siue iam expiassent admis-
sas culpas, ac pro eis omnino fecissent sa-
tis, siue aliquid luendum haberent, quod
Dominus misericorditer indulserit, vt spe-
cie triumphi vinctos omnes quandoque
absolucndos, secum eduxerit.

ΤΟ ΤΑ ΓΙΩ ΤΑ ΤΟΥ ΜΙΚΑΗΛ
συγγέλλου· Εγκώμιον εἰς τοὺς ἀγίους τῆ Θεῆ ἀρ-
χαγγέλους καὶ ἀγγέλους, ἔ πίσις, τὰς ἐπουρανίους
δυνάμεις.

SANCTISSIMI MICHAELIS
Syncelli. Laudatio in sanctos Dei Ar-
changelos, Angelosque, ac vniuersas
cœlestes Virtutes.

ΚΟΝ μὲν λόγον, ἢ παρρημία κι-
νεῖ· τὴν δὲ χεῖρα, συγγέλλει ὁ θεός
ὡσπερ λίαν ὑψηλοτάτῳ ὁμοῦ ἔ
ἀκροτάτῳ κορυφῷ δὴ ἀσφραμῆν
χαμόθεν τῆ λόγου ἀσπίδουτος· μήπως ἐκ τοῦ, ἢ
ὑπὸ μέτρον ἐφάραταται, καὶ τῆν ὑπὸ διώ-
αμιν γλίχεσθαι, καὶ τῆν ὑπὸ τῶν οἰκείαν
ἐγχειρεῖν ἀξίον, δυοῖν ὡσεὶ πεσεῖται θάτερον,
οἷς εἰπεῖν, ἢ τῆν ἀκρων μὴ διωθηεῖς λαβέ-
σθαι πάλιν χωρήσει παρὸς τὰ ὀπίσω, ἢ καὶ
τούτων ἀλάμνος, μὴ ἔχων δὲ ὅποι εἴη καὶ
ὑπερείσπηται, θάτην ἐξολοθήσει· καὶ πεσὼν
ἐπιόθεν ὅτι τὰ κέτω, πᾶσι γήοιτο παύ-
γιον θεώμενος. οὕτως ἢ πίσις ἐκτείνει· ὁ
δὲ φόβος συγγέλλει· ἀφ' τε ὁ ἀμαθῆς
καὶ λίαν ἀνάξιον· ἀρδῶν δὲ πάμπαν ἐρ-
γῶδες καὶ μαθησέτατον· νικᾷ δὲ ὁμῶς ὡσπερ
αἰεὶ, καὶ αὐτῆς, ἢ παρὸς τὸν μόνον Θεὸν ἀσφα-
λεσάτη πίσις, ἔ ἐλπῆς, καὶ πεποιθήσις, ὁ
μὲν θεός θάρρῶνουςα· τὴν δὲ, συσπλῶ
ἐξαπλοῦσα, καὶ τὴν ἀσθενείαν ἐνισχύ-
ουσα.

SERMONEM quidem, ala-
critas prouocat; manum
verò, contrahit timor: tan-
quam nimirum ille è ter-
rà, quâ humilis serpit, ad
celissimum pariter supremumque ver-
ticem excurrere contendat; ne quâ mo-
dum excedentia præsumit, ac maiora
virtute affectat, meritisque superiora
aggreditur, duorum alterum, quod
aiunt, omninò accadat; vt nempe, vel
non valens extrema prehendere, retrò
iterum cedat; vel vbi attigerit, non in-
ueniens vbi consistat, ac cui nitatur, ei-
tius prolabatur; vtque è sublimi deor-
sum prouens, vniuersis spectantibus
ridiculus fiat. Sic planè fides exporrigit;
at contrahit timor, ob inscitiam pari-
ter, summamque indignitatem; nec
non argumenti maximam difficulta-
tem, atque molestiam: ceterùm vti
semper, sic & rursus vincit, tutissima in
solum Deum fides, spesque, atque fi-
ducia, quæ & metum in audaciam con-
uertat, contractumque timore animum
dilatet ac explicet, demumque imbe-
cillitatem roborat.

Εστὶ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὑπεράγαθος ἄμα, καὶ
πηγὴ ἀγαθότητος· ἀφθονος κλύων ναμέτων ἀκε-
νώων· ῥοῖς ἀένναος ἀαργυρῶς τε δόσις, ἰδὲς διψῶν-
τας ποτίσσαι· τοῖς πεινῶντας χερσενύσαι· τοῖς θελάσει

Est enim Deus noster, cum summè
bonus, tum fons bonitatis; copiosa
inexhausti laticis scaturigo; iuge fluen-
tum; gratuita datio, quæ & sitientes
potet, ac satiet esurientes; vniuersis qui

Ex Eminen-
tissimi Cardin-
alis Mazari-
ni Biblio-
thecâ,

μύνα δέξασθε, καὶ μὴ πρὸς τὴν ἐμὴν ἐξα-
 πῆν ἀποβλέψαυτες, τὸν λόγον ἐκμυκτηρή-
 σιτε. οὐ γὰρ προσώποις ἢ χάρις, ὡς ἔφη-
 μιν, ἢ ταῖς ἀξίαις καὶ ἡύεσιν ὑπὸ τῶ παύ-
 των Θεοῦ διδοῦνται, ἀλλ' ὅποι αὐτοῖς νύ-
 σσει, καὶ ἐφ' ὅσον βουληθεῖν, καὶ ἰούκα, καὶ ὀ-
 σον. καὶ ὡν ἐν δικαίσις· καὶ ὡν ἐν ἀμύρ-
 τωαῖσι, καὶ ἂν ἐν ἀνδράσι, καὶ ἂν ἐν θηλείαις,
 ψυχωφελές τι πρῶτέρημα θεωρήσωμεν, ἀπὸ
 Θεοῦ τὴν χάριν ὁμολογήσωμεν, ὡς πρῶτα-
 χος ἐνεργεῖν δι' αὐτοῦ, καὶ μὴ τὰ ἡμῶν καὶ
 τῶν ἀξίαις σκοποῦντες, ἢ μὴ τοῖς λόγοις σφε-
 τερισάμεθα. ἢ δ' αὖ πρῶταχως ἀγαπήσω-
 μεν. ἀλλ' ἀπὸ εἰσὶν εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ ψυ-
 χικὴν σωτηρίαν, ἐκεῖνα ἀποδεδώμεθα. πολ-
 λούς γὰρ ἴσμεν ὁμοίους καὶ δικαίους ἐνδραχτέπυ
 λόγου κατόλου καὶ πρῶτοις ἀμοιρήσω-
 τας· ἀμύρτωαῖς δὲ πλουτήσωτας κατ' ἀμ-
 φότερα, δι' αὐτὸ οἶδεν ἀγίας, ὁ μόνος σαήμε-
 ζων δικαίως, καὶ διαγράν στυνόμωσι, καὶ νέ-
 μων βύλως, πρὸς τὸ συμφέρον ἐκάστῃ
 τὰ πρῶτα· οὐ πινος ἀβυσσος δι' ἀβύσ-
 σου τὰ κρίματα αὐτῆ, καὶ ἡ γνώσις ἀρέ-
 φρασος, καὶ ὁ πρῶτος ἀτέκμητος· ὃν καὶ
 ἡμεῖς ὡς μόνον φωτοδοτεῖν ἔπιχαλούμενοι,
 καὶ πρῶτος ἐπικώτατον μέρος τῶ αὐ-
 τῶ θεῖω ἀπαυγάσματι μὴ μύρῶσονται,
 καὶ πρὸς πᾶσαν σωτήριον πρῶτιν καὶ ἔπι-
 τήδωσιν ποδηγούτα καὶ κατευθύνοντα, οὐ-
 τω τῶ λόγου, ὡς οἰοί τε ἐσμεν ἀπρῶξώ-
 μεθα.

ἡ προσεισιμὸς σου τὰ κρίματα αὐτῆ, καὶ ἡ γνώσις ἀρέφρασος.

Οὐκοῦν μὲν τὸ βίχης συμπλήρωσιν, πρῶτως
 βίχρησῆσαι δεῖ τῶ αὐτῶ πρῶταχως Θεῶ
 καὶ οἰκίημονι, ὅτι τὸ λόγον τῶτον, καὶ τῆς
 αὐτῆ δόξωσις ἴδιον κέσμον ἐκ μὴ ὄντων συμ-
 πῆξαι βουλόμενος, πρῶτον ἀγγέλωσι ἐποί-
 ησε, καὶ ταξέσις ἐπουρανώσις ἐξέτετο· πρῶ-
 τίω, καὶ μέσση, καὶ τελωτάω. εἰς τρεῖς
 μὲν ἄρχαι δισαμύρας· εἰ καὶ πρῶτος
 ἄριθμωδ, μάλλον καὶ εἰχασμωδ κρεῖττον,
 καὶ καταλήξωσι πέρα, ἢ τούτων ἀπειροπλά-
 σιος ἀοείσια κατέστηκεν.

ἡ λογικὸν.

Εἰσι τῶν ἡ μὲν πρῶτη καὶ πρῶταχως
 καὶ πρῶτων πλησιαχάτη Θεοῦ ἀγαχέσμη-
 σις, ἢ πρῶ αὐτὸν ἀμέσως καὶ πρῶταχως
 καὶ ἀεὶ ερεφομεν, πρῶτως ἢ πρῶταχως
 εὐ καὶ παμμέγιστος, πρῶτοπαχῆς τε καὶ

A cidè, ea quæ dicuntur, suscipite; nec ad extremam meam vilitatem respicientes, sermonem spernite. Nam, ut dicebam, gratia, non personarum, aut meritorum, vel familiarum habitâ ratione, ab vniuersorum distribuitur Deo, sed vbi annuerit ipse, ac quandiu, & quando, quantumque voluerit. Quamquam ergo in iustis; quamquam in peccatoribus; quamquam in viris; quamquam in fœminis, præclarior aliquid, quod animorum saluti conducatur, viderimus, Dei gratiam agnoscamus, ac confiteamur, vt quæ vbique efficax esse queat; nec genus, ac dignitates, meritaque spectantes, aliorum quidem asseciscamus sermones; aliorum verò, penitus aspernemur: sed si qua sunt ad Dei gloriam, ac animorum salutem, ea suscipiamus. Scimus enim multos Sanctos ac iustos, cuius sermonis qui animo conceptus manet, ac acuminis ingenij, tum eius qui ore profertur, facultate omninò destitutos extitisse; peccatores verò, abundè vtrisque ornatos fuisse, quibus ex causis nouit, qui solus iustè ponderat, ac legitimè diuidit, congruèque ad vtilitatem cuique conducibilia distribuit: cuius iudicia abyssus ex abysso, ac scientia inexplicabilis; prouidentiaque, cuius arcanum nullâ coniecturâ assequi possis: quem ipsum nos, vt solum lucis datorem inuocantes, quique vniuersi partem perspicacissimâ eodem ipso diuino radio illustret, atque ad salutarem omnem actionem, molitionemque, ducat, ac dirigat, sic pro facultate sermonem ordiamur.

Sancti plures nec acri iudicio, nec eloquio facundi.

D Post ergo absolutas preces, omninò habendæ sint gratiæ, Deo summè bonò, ac misericordi, quod hunc ratione constantem, suæque potentiaæ proprium mundum ex nihilo volens condere, primùm creauerit Angelos, ac cœlestes ediderit ordines; primùm scilicet, medium, atque infimum; trino quidem discretos principatu; quamquam eorum infinitis partibus indefinita multitudo, numero omnino, quin & coniecturâ superior existat, ac omnem transcendat comprehensionem.

Trinus Angelorum principatus.

E Est itaque prima quidem, ac antiquissimâ, omniumque propinquissima Deo, distinctio, quæ circa ipsum absque medio, proximèque ei coniuncta, ac semper versatur; nimirum, multis præditus alis, omninòque maximus, primò con-

Primus, Seraphim, Cherubim, ac Thronis constants.

ditus, ac diuinâ specie venustissimus chorus Seraphicus, indiuulsus ille, atque immobilis: tum eum sequens, perspicacissimus omninò, ac lucidissimus, quadriformis, ac multis præditus oculis, scientissimus ordo Cherubicus: rursusque multiformium, importabilium, eleuatorumque, ac summè terribilium Thronorù. Hęc porrò vniuersa trimembris, diuinissimaque multitudo, circum principem illam potestatem discurrens, ac choros agens, victoria canticum indefinenter canit, tanquam in regia constituta vestibulis, statamque, ac omninò immutabilem habens deiformis suæ perennitatis stabilitatem, quæque à diuino ipso principatu regatur, multasque, beatas pariter ac lucidissimas videat notiones; simplicesque diuinarum illustrationum micatùs suscipiat (quam nimirum ipsa sola diuina illuminatrix princeps absolutio illustret) ac in sequentes iterum diuinos splendidissimè radios reflectat.

Secūdus, Dominationib⁹, Virtutibus, ac Potestatibus.

Ab hac, secunda omninò distinctio, præstantissimarum est, nihilque pro nominis ratione, seruilium, atque honoratissimarum Dominationum: rursusque impercularum, summoque robore præditarum supermundanarum simul, ac fortissimarum Virtutum; nec non inconfusarum, ac planè compositarum, perquam gloriosarum pariter, optimarumque Potestatum; adeoque illa purgatur, illuminatur, ac semper perficitur, eorundem diuinorum radiorum illapsu, quos secundis partibus distributos accipit, per primam, quæ illi superior eminent, distinctionem.

Tertius, Principatibus, Archangelis, atque Angelis.

Tum tertia ac extrema complemento sequens distinctio principalissimorum robustissimorumque, summeque venerabilium, ac prorsus inclytorum Principatuum; itemque subdocentium, ac velut portitorum; vniuentium, inquam, ac boniformium Archangelorum; sicque demum infimo ordine, sanctissimorum, ac iustissimorum pariter, diuinissimorumque Angelorum: quæ nimirum medij principatùs communione suprema percipiat, atque ab illâ ipsâ illustretur, ac accipiat lumen, summèque arcana discat; quin ad nos quoque mortales, quoad licet, veniat, Deique mandata deferat; præsideatque, ac manducet; tumque ab omni viâ malâ auertat, atque in impollutæ vitæ fœnitam pedes nostros dirigat.

A Θεοειδεσάτη Σεραφική χορεία, ἀδιάρκτος οὔσα καὶ ἀκίνητος· εἶπα μετ' αὐτῶν, ἡ πρῶτωτικωτάτη ἔ Φαεσάτη, τετραμέρφος τε καὶ πολυόμματος Χερουβική γνωστικωτάτη τάξις· καὶ αὖτις, ἡ τῶν πολυμέρφων ἀτέκτων ἔ ἐπηρμύων καὶ Φοβερωτάτων Θεῶν. καὶ αὐτῆ παῖσα ἡ τελεμερῆς καὶ θειοτάτη πληθὺς κυκλόθεν κύκλω τῆ δ' ἁρχικῆς ἔξοσίας ἀπειθούσα καὶ ἀπειροβόουσα, τῆ ἑπτακίον ἕμνον ἀκαταλήκτως ὀξάδδ', ὡς ἐν τοῖς ἀνακτορικῶς τεταγμένῃ περὶ ἑξοσίας, καὶ ἀσπίτων ἔχουσα καὶ πᾶμπῶν ἀμετακίνητον πλὴν τῆ οἰκείας θεοειδοῦς ἀϊδιότητος ἴδρῶν, καὶ πρὸς αὐτῆς ἱεραρχουμένη τῆ ἡεαρχίας, καὶ πολλὰς ὁρᾶσα μακαρίας τε καὶ τηλαυγῆς θαείας· ἀπλᾶς δὲ καὶ θαίας ἐλλαμπομένη μῆρμύρας, ὡσπερ αὐτῆς ἐκείνης τῆ μόνης ἡεαρχικῆς φωτοδότητος τελεταρχίας φωτισουμένη, ἔ τῆς μετ' αὐτῶν πάλιν μεταδιδόσα τῶν θαίων ἀγῶν τὰς Φαειροτάτας ἀντομακλάσας.

B Η δὲ δούτερε αὐτῆς πέφυκε πᾶντως, ἡ τῶν κρατίτων καὶ ἀδουλώτων κυριανύμων ἄμα καὶ ἡεαρχικῶν Κυριοτήτων· αὖτις τε τῶν ἀκαταλήτων καὶ πρῶτακῶν ἐπὶ ἀρεσκίμων ἄμα ἔ ἀνδρωπάτων Δωάμεων, καὶ τῶν ἀσυφύρτων ἔ πρῶτακῶν, ἐπὶ ἀρεσκίμων ἄμα καὶ πρῶτακῶν ἔξοσιῶν· κατᾶμερμύνη, φωτισουμένη, καὶ εἰς αἰεὶ τελεσιουργουμένη, ὡσπερ αὐτῶν ἐκείνων τῶν θεουργικῶν ἀκτίνων, ἐν διδουμένων αὐτῆ δούτερος, δὲ τῆ πρῶτερας ἡεαρχικῆς ἀρεσκίμων.

Leg. ἀρεσκίμων ἐπὶ ἀκτίνων.

D Εἶθ' ὅπως ἡ τρίτη καὶ ἀκροτάτη συμπληρωτικὴ δ' ἀρεσκίμων τῶν ἡεαρχικῶν καὶ ῥωμαλεωτάτων, σεβασμωτάτων τε καὶ πρῶτακῶν Ἀρχῶν· καὶ αὖτις, τῆ ἡεαρχικῶν καὶ δ' ἀρεσκίμων ἐνωπιῶν τε Φημι, καὶ ἀρεσκίμων Ἀρχαγγέλων· καὶ οὕτω τῆ τελεταρχίας, τῶν ἀκροτάτων καὶ δικαιοτάτων ἄμα, καὶ ἡεαρχικῶν Ἀγγέλων· κρινωνικῶς μὲν τῆ ἱεραρχικῆς μεσότητος τῶν ἀκρων ἀντομακλάουμένη, καὶ πρὸς αὐτῆς ἐκείνης φωτισουμένη καὶ κατᾶμερμύνη ἔ μουρμύνη τὰ μυστικώτατα· ὡς θεμιτὸν δὲ καὶ πρὸς ἡμᾶς τοῖς θνητοῖς ἐπιφοιτῶσα, καὶ τὰς ἐκ Θεοῦ κελθούσας δ' ἀρεσκίμων ἀπειροβόουσα· ἐπιτατῶσα τε καὶ ἡεαρχικῶν, καὶ πάσης ὁδοῦ πονηρᾶς ἡμᾶς ἀποτρέφουσα· πρὸς δὲ τῆ τῆ ἀκροτάτης ζωῆς τελείων, ἀσφαλῶς ποδηγεῖσα καὶ κατευθύνουσα.

mitatem; iram, roburque; regale quid, ac pernitem volatum; sobrietatem, ac fortitudinem; vigorem, ac robur indomitum, secando sacros fulcos, ac ferendo diuinam sementem: quorum Moyses Dei ille inspector, Dei ipsius viuâ voce præcepto, tum figuras expressit, tum in sacris ipsis adytorum penetrabilibus collocauit: per quos verbo tenus expressâ voce, qui maior substantiâ Dominus est, cum eo loquebatur, atque ei, quoad cōcessum est, agnoscebatur: quos denique olim diuinus Ezechiel Deum

Exod. 25. v. 18.

Ezech. 1.

Throni.

Dan. 7. v. 9.
Videntur cōmutatæ voces.Dominatio-
nes.

Virtutes

Potestates.

Principatūs.

Archangeli.

Throni, inquit, terribiles propositi sunt, & antiquus dierum sedit: thronus eius flamma ignis; rota eius ignis flagrans. Mille millia assistebant, & dena millia denum millium seruiabant ei: & quæ sequuntur.

Auete, pro nominis ratione dictæ meritò Dominationes, medius Dei ornatus, ac distinctio; honoratissima; nihil seruales; summè liberæ; implacabiles; semper mobiles; inconuertibiles, diuinam in vobis viuâ imagine exprimentes Dominationem, ac auctoritatem.

Auete diuinæ Virtutes supermundanæ; tutissima; seuero ac graui adspectu; imperculsæ; fortissima, maiorem substantiâ, ac diuinam in vobis Virtutem exprimentes.

Auete Potestates intellectrices, per quàm maximæ; boniformes; inuariabiles; incommixtæ; immutabiles, omnipotentem verè ac solam potestatis conditricem Potestatem in vobis delincentes.

Auete Principatūs summè venerabiles; summè decori; eximie præstantes; diuino pollentes ornatu; scientiâ præditi; principales; optimi principatūs auctorem, ac vniuersis principantem, summum in vobis Principatum designantes.

Auete Archangeli lucidissimi; sanctissimi; mansueritissimi; terribilissimi; boni;

Αχὴν καὶ ῥωμαλέον · ὁ βασιλικὸν καὶ ταχυπε-
τές · ὁ νῆφον καὶ ἰχυρόν · ὁ ἀκμάζον καὶ ἀδά-
ματον, καὶ τέμνον πρὸς ἱεροὺς αὐλαχάς, καὶ
ἀπειρόν τ' ἴσιον ἀπόρον, ὡν Μωσῆς ὁ θεόωτης
ὑπὸ τῆς μόνου Θεοῦ, ζώσῃ φωνῇ παραλαβείς,
ἐαίτηυπα κατεσκεύασε, καὶ αὐτὰ εἰς τὰ τῶν
ἀγίων καθέδρυσεν ἅγια· δι' ὧν ἀβλέκτω φωνῇ
ὁ ὑψοῦσιος δεσπότης πύτω διελέγετο, καὶ ὡς
θεμιτὸν ἐπεγινώσκετο, καὶ οὐκ ἀλλοίως ἰερεὺς
ἀπέσιος κύκλω Κυρίου τῆς Θεοῦ σαβασῶς πρὸς
ἑαῖας, ἐθεάσατο, ἐ τούτου τ' ἀσέκτον θρόνον ἀμ-
φέποντας, καὶ τ' τρισάγιον ἅμα ἐδπηνίκιον ἕμνον
ἀκσταλήκτως δὲ ἀδόντας.

Χαίρετε Θρόνοι ὑψηλοὶ καὶ περιέμορφοι, δι-
σταθεῖς · ἀκλινεῖς · ἀξέρεπεῖς · ἀκατάσφατοι · ἀπε-
εὶληκτοί · ἐπηρμηνοὶ · θεραπειτικοὶ · θεοδό-
χοι · θεωρητικοὶ · πύρινοι πύω ὑψοῦσιον
ἐκτυπωῦτες βασιλικῶν καθέδραν τέ καὶ αἰα-
παυλαί · οὐκ ἀδαμῆλ ὁ παρθεῖτης, ὡς κατὰ
ἐρὸς ὧν, τηλαυγῶς ἐθεάσατο, καὶ σαφῶς δὲ η-
γήσατο· θρόνοι λέγων φθεροῖ παροετέθησαν,
καὶ παλαῖος ἡμερῶν ἐκἀθισεν· ὁ θρόνος αὐτῶν·
φλοξ πυρὸς· οἱ ἔσχοι αὐτῶν, πύρ φλέζον· χί-
λιαί χιλιάδες οἱ περιστάμοι, καὶ μύρια μύ-
ριαδες οἱ λειτουργοῦντες αὐτῶν, καὶ τὰ ἐξῆς τού-
των.

Χαίρετε Φερώνυμοι Κυριότητες, ὁ μέσος τῆς
Θεοῦ ἀφάριστος, ὑψοῦσιμοι· ἀδούλωτοι·
πρωτελάθεροι· ἀμειλικτοὶ· ἀεικίνητοι· ἀνε-
πίστροφοι, ὁ ἴσιον κύρος ἐν ὑμῖν εἰκονίζου-
σαι.

Χαίρετε ἴσιαι Δυνάμεις, ὑψοῦσι-
μοι· ἀσφαλέστατοι· ἀξέρενωτοὶ· ἀκατά-
πληκτοι· πρωθενέστατοι, τ' ὑψοῦσιον δυνά-
μιν ἐν ὑμῖν ἐκτυποῦσαι.

Χαίρετε νοεραὶ Ἐξουσία, παρμύγιστοι, ἀ-
γαθειδεῖς· ἀγαλλοῖωτοι· ἀσύμφορτοι· ἀπα-
εῖρεστοί, πύω πρωτεξούσιον ὄντως καὶ μό-
νῳ ἐξουσιοποιὸν ἐξουσίαν ἐν ὑμῖν ἀπογρᾶ-
φουσαι.

Χαίρετε Ἀρχαὶ πρωσεβάσμοι· πρωδύ-
παρεπεῖς· ὑψοῦσιμοι· θεοκόσμητοι· ἐπιση-
μονικαὶ· ἡγεμονικαὶ· κατέπιστα, πύω ἀρχο-
ποιὸν καὶ πρωτεμάργον ὑψοῦσιμον ἐν ὑμῖν
ἀνιτήρομαι.

Χαίρετε Ἀρχάγγελοι πρωφάεστατοι· ἀγνώ-
τατοι· ἡπιώτατοι· φοβερώτατοι· ἀγαθὸι· παρο-

σωεῖς, οἱ τῷ Θεοῦ κελύβης τοῖς βροτοῖς ἀναπέλλοντες.

Χαίρετε Ἀγγέλοι δικαιοτάτοι Φωτοειδεῖς: ἀγρα-
 πόμορφοι · σηκωθερχαίτορες καὶ ὑποτάξεσι ·
 ὁ τρίτος τῷ Θεοῦ καὶ τελευταῖος ἀφ' ἑξου-
 σίας · ἀποπερατικός · σικωκεδοχικός, ἐνο-
 ποιός · ἀειφρασιτικός · ἀεσηρηγικός, φε-
 ρωνύμας ἀεὶς πὶ ἔχων · ἀόριστος · ἀναφο-
 ρικός · ἀειληπτικός · ὀπιμελιζόμενος · πε-
 ριεκτικός · πεποιτημένος · ἡμικός · ἰδικός ·
 πακτικός · μετουσιαστικός · ἀπολελυμένος, B
 οὐχ ὡς ἡ τέχνη, ἀλλ' ὡς αὐτὰ δηλοῦσι
 τὰ ἀρχαῖα. ἀεσηρηγικός μὲν, ὅτι
 πῶς τῶν ὅλων νόων οὐσίαν σημάνετε. φερω-
 νύμος δὲ, ἀφ' ὅτι ἐκ Θεοῦ ἀεὶς ὑμᾶς
 ἀγγελίας · ἀεὶς πὶ ἔχων, ὅτι πρῶτος π-
 νός ἀγγελιοῦ, ἡγεῖται τῷ Θεοῦ · ἀναφορι-
 κός, ἀφ' ὅτι ἀναφαιρέσι · ἀειληπτικός,
 ἀφ' ὅτι πλήθος σημάνετε · ὀπιμελιζό-
 μένος, ὅτι καὶ εἰς ἕκαστον ἀφαιρεῖται ·
 ἀειεκτικός, ἀφ' ὅτι πλήθος σημάνετε · C
 ὅτι ἀειέχει τὸν κόσμον · πεποιτημένος,
 ἀφ' ὅτι ὑποτάξιν τῆς μουσικῆς ὑμνο-
 λογίας, καὶ πῶς ἐκάτω ἴσως ἐκείνῳ
 καὶ ἀδελφόν σάλπιγγα · ἡμικός, ἀφ'
 ὅτι ὁμοφύεις, καὶ εἰς πολλὰ ἀφαιρεῖ-
 σθαι · ἰδικός, ἀφ' ὅτι ἕκαστου ὑποσα-
 πτήν · ἀπολελυμένος δὲ, ἀφ' ὅτι καὶ
 ἑαυτοῦ νοεῖσθαι, καὶ ἐκ ἑνὸς ἄλλου
 ἀδελφείματος · μετουσιαστικός δὲ, ἀφ' D
 ὅτι τῆς αὐτοῦ μετέχει οὐσίας, καὶ τῆ
 θεοῦ καὶ νοεοῦ ἀπαυγάσματος · τὰ γὰρ
 πύτων ἀκρότητα, ἀεθόλητα, καὶ πᾶ-
 σι γνωστά · οἷον ἀκατορημειτικός · ὑπο-
 φητικός · ἀφ' ἡμειτικός · φωταγωγικός ·
 ἐκφρασιτικός · καὶ αὐτὸς ὁ αὐτός ·
 ὑποκόσμιος καὶ ἐγκόσμιος · οὐρα-
 νιος καὶ ὀπίγειος · ἀεσηρηγός καὶ ἀεθό-
 σιτος · ἀφ' ἡμειός καὶ φαινόμενος, ὅτε E
 καὶ ὅποι, ὁ μόνος πρῶτος ἀπὸ
 τῆς βουλήσιν καὶ ἀεθόληται, ὁ
 πῶς ὑμῶν ἀεθόληται ἀοριστῶς, εἰς
 πᾶσι ἀναλογούσας ἐπισήμους ταξιαρ-
 χίας, οὐσίαν φημί, καὶ δυνά-
 μιν, καὶ ἐνέργειαν. ὁ μὲν γὰρ ἀεθό-
 σιτος ἀφ' ἡμειός, τῶν Σεραφίμ λέγω,
 καὶ Χερουβίμ, καὶ τῶν Θεσβίων, οὗτος

lenes, Dei mandatorum ad mortales in-
ternuntij.

Auete Angeli iustissimi, lucis speciem Angeli.
 habentes; fulguranti habitu; scepra
 tenentes, ac alis præditi: tertia Dei, no-
 uissimaque distinctio, ac velut agmen
 claudens; cōprehensiu, totiusque loco
 accepta pars; vnio ac commissio; cir-
 cuitu vtens; appellatiua; pro nominis
 ratione ad aliquid habens: indefinita;
 fursum tendens; collectiua; in partes di-
 stributa; complexione continens; + poë-
 tica, efficaxque; vniuersalis; singularis;
 centuriata; participans; absoluta, non vt
 ars, sed vt ipsæ res declarant: Appella-
 tiua quidem, quod vniuersarum Men-
 tium significetis substantiam: iuxta au-
 tem nominis rationem Angeli, nuntij-
 que propter Dei nuntia ad homines: ad
 aliquid habens, eò quod omninò An-
 geli, i. nuntij, alicuius Angeli ac nuntij;
 id est, Dei: fursum habens, ob eam vim
 quâ fursum ferimini: comprehensiu,
 quod nomen eiusmodi multitudinem
 significet; in partes distributa, quod in
 singula diuidatur: complexiua, quod
 item multitudinem significet, quodque
 mundum velut complectamini, ac con-
 tineatis: poëtica, efficaxque; propter
 mystici laudum cantici excellētem mo-
 dulantiam, ac propter fortè extremæ il-
 lius, ac mirabilis tubæ clāgorem: vniuer-
 salis, ob naturæ communionem, quod-
 que in multa diuidatur: singularis, ob
 cuiusq; propriam substantiam, ac per-
 sonam: absoluta autem, eò quod per se
 intelligatur, nec aliquo alio exemplari
 opus habeat: participans verò, quod na-
 turæ immaterialis, diuinique illius, ac
 intellectualis radij sit particeps. Quæ
 enim his sunt consentanea, palam ma-
 nifesta sunt, ac eunctis nota: verbi gra-
 tiâ, vt velut portitores sint, ac concilia-
 tiui; quod accepta à superioribus velut
 per manûs inferioribus tradât, doceant-
 que; nuntij functio; illuminandi; ex-
 ponendi ac declarandi: Item eadem di-
 stinctio, supermundana est, ac munda-
 na; cœlestis, ac terrena; accessa, ac inac-
 cessa; obscura, ac se perspicuè prodens,
 vbi, ac quando solus ille omnipotens
 Dominus voluerit, iusseritque, qui ve-
 stram indistinctionem, in tres congruè
 respondententes ordinis sacri insignes prin-
 cipatûs discreuit; nimirum, in substan-
 tiam, & virtutem, & operationem. Nam
 prima distinctio, Seraphim, inquam,
 Cherubim, ac Thronorum, substantiæ

Angelorum
expositi varij
tituli.

Dionys c. 14.
Substantia,
facultas, ac-
que actio, ni-
na velut di-
stinctio, simi-
lis Angelicæ.

nomen fortita est : media autem Dominationum, Potestatum, atq; Virtutum, virtutum appellationem : tertia denique, Principatum, Archangelorum, ad vestra Angelorum, ô summè omnes venerandi, operationum. Omne enim per vos gaudium in ipso consummatum est, atque ad salutem conducens eruditio, ab antiquis, ac vsque modò.

Gen. 16. v. 5. Angelica apparitiones, ac beneficia eorum in homines.

Per vos enim, sancti Dei Angeli, princeps patrum Abraham, ancillam suam Agar, cum illa Sarram dominam suam fugiens, in solitudine oberraret, in domum recepit; ac vbi eam vos docuissetis, parituram esse filium, ac vocaturam Ismaëlem; quis item ille futurus esset, ac quantus euasurus, atque vt vitam in vniuersis esset instituturus. Vbi autem postea amborum consilio eadem ancilla puero suo accepto eiecta fuisset, ac aqua in vtre deficiente puerum procul abiecisset, vt ne mori aspiceret; ipsaque ex aduerso loci abiens, plorans federet; tunc sanè, tunc, è diuino vestro Angelorum choro, vnum quem ex nomine vocantem, vidit, iterumque promissa omnia de puero prenunciantem; ac tum puteum aquæ ostendentem, ex quo idem puer potatus, recreatus est.

Gen. 21. v. 17.

Gen. 19. v. 1.

Eiusdem autè Patriarchæ nepos Lot, cum in Sodomorum portâ federet, duos Angelos vidit, quos & cadens in faciem suam adorauit : atque intra domum benignè, gratanterq; suscipiens, euerendam ciuitatem, ac ciues incendio concremandos, iis præmonentibus didicit; tumque iisdem manu ducentibus, saluus in Segor euasit.

Gen. 28. v. 12.

Iacob quoque similiter, simplex ille, animoque sincerus, cum in ciuitatem Lamaüs venisset, ac obdormisset, scalam vidit terræ innixam, cuius caput pertingebat vsque in cælum; in quâ Angeli Dei ascendebant, & descendebant: Et Dominus incumbebat super eam. Quin & idem Patriarcha è domo Laban ad suam ipsius propriam domum reuertens, vidit castra Dei applicata; vnde & ait: *Castra Dei hæc*: indeque Angelos obuiam habens, liberatus est ab irâ fratris. Sed & rursus in eius morto, cum Iosephi filios esset benedicturus, hæc ait: *Deus, Deus meus, cui ego placui*; Et, *Angelus qui eruit me ex omnibus malis, benedic paruos istos* : hoc est, Ephraim & Manassen.

Gen. 48. v. 15.

Exod. 3. v. 1. Potius, i. thec.

Moyse autem ille Dei inspector ac legislator, cum in monte Horeb oues

A ούσια ὠνόμασα· ὁ δὲ μέσος, ὁ τῶν Κυριοτήτων Ἐξοισῶν, καὶ δυνάμεων, δυνάμεις· ὁ δὲ τρίτος, τῶν Ἀρχῶν, ἔ Αρχαγγέλων, ἔ ὑμῶν τῶν Ἀγγέλων, ὡ πρὸς βᾶσμοι πρῶτες, ἐνέργειαι. καὶ γὰρ δι' ὑμῶν πᾶσα χερά ἐκτετέλεσται ἐν αὐτῶν, ἔ σωτήριος παιδύσις ἐκ πάσαι μέγρι τῆ νιῶ.

Δι' ὑμῶν γὰρ ἀγιοὶ ἄγγελοι τῆ Θεοῦ, ὁ ἄρχιπατρὸς Ἀβραάμ τῆ οἰκείῃν παιδύσκειν Ἀγαθὸν ἐκ αὐτῆς κυρίας ἀπεδράσασθαι Σάρρας, καὶ πλανωμένην τῶν αὐτῶν ἀνὰ τῆ ἔρημον, πάλιν εἰσεδέκεται· καὶ ὑμῶν διδάξεισθαι, ὅπως ἦν τέξῃ τε, ἔ Ἰσμαὴλ κληθήσεται· ἔ τί ὁ παιδίον ἔσται· ἔ πηλίκεν ἐκβήσεται, καὶ ἔπως ἐν πᾶσι βιώσει. ὅταν ὃ πάλιν ὑπὲρ ἀμφοτέρων τῆ βελῆς ἢ αὐτῆ παιδύσκειν ἐκβήσεται) ὁ ἴδιον τέκνον λαβῶσα, ἔ ἔν ᾧ ἀσκή ὑδάτος ἐκλελοιπὸτος ὁ παιδίον πρῶτων ἔρριψεν, ὡς ἀνμῆ ἴδοι τῆ ἰσὶ θάνατον αὐτῆ ὃ ἀπελθῶσα ἀπέθανεν ἔ τόπου ἐκείνῃσιν κλάυσαν, τότε δὴ τότε, ἔξ ὑμῶν τῆ θείων ἀγγέλων ἔνα τελέα) ἔξ ὀνόματος ἰαύηλι καλέσθαι, ἔ αὐτῆσιν τῶν ἔ παιδύσεται πασῶν ὑποχέσθαι ποροδραγαθίαντα. εἶτα ἔ φρέαρ ὑποδείξοντα ὑδάτος, ἔξ ἔ πῶν αὐτῶν παιδίον αἰεζωπήρησεν.

Ο ὃ ἔ αὐτῶν πατριάρχου ἀδελφίδου Λωὶ τῶν τῶν Σοδῶμων πύλιον κατήλθον, δύο ἀγγέλους ἐώρακεν, οἷς ἔ πεσὼν ἐπὶ ὄψιν αὐτῶν, ποροσκύνησεν· ἔ ἰσὶσιν φιλοφρόνως ἐνδόν ἔ ἰδὶσιν δώματος εἰσεδέξαμενος, καὶ αὐτῶν τῆ πόλεως κατατροπῶν, καὶ τῶν αὐτῶν οἰκητόρων τῶν ἐμωρησμένων ἀκριβῶς πορομαθήσκον· εἶτα χεραγωγητῆς ὑπὸ ἰσὶων, εἰς Σηῶν δρασίσωσθαι.

Καὶ ἰακώβ ὁμοίως ὁ ἀπλαστος ἔ ἀκέραιος, ἐν Λαμαῶσιν τῆ πόλῃ ἐλθὼν ἐυπνώσας, κλίμακα εἶδεν ἐν γῆ ἐστεικμένην ἢ ἢ κεφαλῆ, μέγρι ἔ ἔρατῶ ἀφικησθαι εἰς τὸ οἶθῶ Θεῶ ἀέβαλλον ἀγγελοῖς ἔ κατέβαλλον· ὃ ὃ Κύριος ἐπὶ αὐτῆ ἐπέσθησεν· ἐπιδραγρέφων ὃ ὃ αὐτὸς πατριάρχης ἀπὸ τῶ οἴκου Λαβαν εἰς τῶ πατρικὸν αὐτῶ οἶκον πρὸς βολίῳ ἐώρα Θεοῦ πρὸς βεβληκῆσαν ὅθεν ἔ εἶπε· πρὸς βολή Θεοῦ αὐτῆ ἔ σωματήσας ἐνθεν ἐν τοῖσιν ἀγγέλοισιν, τῶ ὀργῆς ἔ ἀδελφῶ ἀπελεύσῶ) ἐν τῆ ἰσὶ αὐτῶ πάλιν τελεβῆ ἔν ᾧ ἰσὶσιν ἰωσήφ βύλογαῖν, παιδάδε ἔφη· ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, ἔ βηρέσθησεν ἐγὼ καὶ ὁ ἀγγελοῦ ὁ ῥύσμενός μου ἐκ τῶ κακῶν ἀπολύτων, βύλογησαι τὰ παιδία τῶντα ἢ ἢ τῶν ἔ Εφραῖμ ἔ τῶν Μανασσῆ.

Μωϋσῆς δὲ ὁ θεοτάτης καὶ νομοθέτης ἐν τῶ ὄρει Χωρηῆ τὰ ποροβάτα νέμων ἢ Pa-potius

ρουήλ & κηδεσού αὐτῶν, ἀγγελον εἶδε Θεοῦ ἐν φλογὶ πυρὸς ἐν τῇ βάτῳ· ὅτε & αὐτὴ ἡ βάτος· φλογωμένη & κατεκαίετο, καὶ αὐτὸς κατέρχον ἔρασε δὲ ἀπέσαλται. καὶ αὐτὸς ὁμοίως ἐν τῷ ὄδῳ καταλύματι σὺν τῇ οἰκείᾳ σιωβύνῃ καὶ ὡς ἦν αὐτῶν, ἀγγελον εἶδε Θεοῦ, αὐτὸν θανατῶσαι ζήτουῦτα· Σεπφάρᾳ δὲ ἡ γυνὴ αὐτῶν ἤφρον ῥαβδῶτα, περιέτεμνεν αὐτῆς τὸ ἰδῆν υἱόν· & ὡς ἀπέλω βύθος παρεπεσοῦσα, ἐβόησεν· ἔστη δ' αἶμα τὸ περιτομῆς τῆ παιδὸς μου· καὶ οὕτω Μωϋσῆς ἔθανάτου λελύτρωται. ὁπωσὶν δὲ πάλιν τὸ ἔ Θεοῦ ῥαδὸν δεβίβαζεν, ἀγγελος τοῦτοῖς θεῖος παρεπορεύετο. Φησὶ γὰρ ἡ γραφή· ἔξῆρην ὁ ἀγγελος ὁ παρεπορεύομενος τὸ πῆρεμβολῆς τῷ υἱῷ Ἰσραὴλ, & ἐπορεύθη ἐκ τῶν ὀπίσθεν· ὁπότε Φαραὼ κατ' αὐτῶν ἐπεστράτευσεν.

Βαλαάμ δὲ τῷ παρεφητομάτῃ πορβορομῶφ παρὸς Βαλαάκ βασιλέα Μωαβ υἱὸν Σεπφῶρ, ὡσαύτως ἀγγελος Θεοῦ ἐν τῇ ὁδῷ σιλωτηίῃ, ὃν καὶ ἡ ὄνος ἰδοῦσα, ἐξέκλινε, καὶ παρεστρίβασα ὡς τείχῳ, τὸ Βαλαάμ πόδα σιωέτριψεν· ὁ δὲ τῇ ῥαβδῶ τῷ αὐτῷ ὅτι τείρον μασιζας, καὶ ὡς αὐτῆς ἀδυσπίνῃ φωνῇ ἐλεγχεῖς, τότε τὸ ἀγγελον εἶδεν ἐστῶτα· & αὐτῷ πεπωκῶς παρεσκῶησεν· ἡ δὲ ὄνος πεφεικῶσα ἐν τῷ τὸ ἀγγελον ἰδεῖν, ἵφ' ἐαυτῷ σιωεκάθισεν. εἶτα Βαλαάμ ὡς ἀπέλω φεῖσαι μου φησὶ κύριε, ὅτι ἀνοσὶν ἡμῶν ἦν· καὶ ὡς ὁ ἀγγελος τὸ τῷ Θεοῦ παροσῆλῶ πύτω αἰήθειλε.

Μιχαὴλ δὲ ὁ ἀρχιστράτηγος αἰτησικῶτος ἀπὸ τῶν ἀρχαῖκου σατῶν, καὶ ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς Μωσῆος σώματος διχρησίζετο γὰρ φωνῆς ὁ παραμυῆος ὄφης & πολυμήχανος ῥαβδῶν τῶν, & ἀποκρύβασα, ὅπως καὶ αὐτὸς ἀποπλανήσοι τὸ τῷ Θεοῦ ῥαδὸν, τῶ ἐν αὐτῷ εἰδωλοθρατῆσαι, & αὐτῷ λατρευτικῶς παροσκῶησαι, καθὼς καὶ ἐν ἄλλοις ἀλλοῖς ἀπεπλανήσαι· καὶ μέγρι μὴδ' ἐθεοποιουῦτο τὸ κλίσι· ἵνα ποίνω καὶ ἐν αὐτῷ τὰ ὄμια οἱ παρὸς τὸ κακὸν βόλιαδοι μὴ ποιήσωσι, πύτου χάριν ὁ δεσπότης Θεὸς ὁπότε κατ' αὐτῶν σιωετελεσεν, βύθως αὐτῷ ἐνετείλατο ἐν τῷ ὄρει αἰαβαῖα, τελειωδύσαι· καὶ πύτου τὸ τάφον, ἀνωσον πᾶσι πεποιήκε. Ὅτε λοιπὸν τῷ ἀρχαγγέλου οὕτως φιλονεικῶντος, ὁ θεῖος ἀρχαγγελος ἐπετίμησε, λέξας αὐτῷ ἀγγελοπαρεπῶς· ὅτι πῆμα σε Κύριος, σατῶν. ὁ δὲ τῷ λόγῳ σοβήσῃς, ἀπέδρα, καὶ δὲ κηφανίσαι.

Τοῦτου καὶ αὐτὸς τὸ θεῖον ἀρχιστράτηγον Ἰησοῦς

A pasceret Raguel foci sui, Dei Angelum vidit in flammâ ignis in rubo: quando etiam rubus ardebat, nec tamen comburebatur, ipseque missus fuit ut populo praesflet. Simili quoque rursurratione in itineris diuerforio existens cum Sephorâ coniuge suâ, ac filio suo, vidit Angelum Dei quarentem ipsum occidere: acceptoq; Sephora eius vxor calculo, circumcidit filium suum; ac mox Angelo procidens clamauit: *Stetit sanguis circumcisionis pueri mei; inque hunc modum Moyses à morte liberatus fuit.* Quando item Dei populum traduceret, diuinus eis Angelus ductor praibat: ait enim Scriptura: *Profectus est Angelus qui praibat castra filiorum Israël, & iuit à tergo: cum scilicet Pharao aduersus eos mouisset.*

Exod. 4. v. 24.

Exod. 14. v. 19.

Num. 22. v. 1.

Quin & Balaam prophete ariolo eunti ad Balac regem Moab filium Sephor, itidem occurrit in viâ Dei Angelus; quem cum asina vidisset, declinauit, atque ad parietem compressa, pedem Balaam attriuit: cumque is tertio virgâ cædens, ab asinâ, voce humanâ redargutus esset, tunc & ipse Angelum adstantem vidit, ac cadens, eum adorauit. Horrore autem percussa asina ad spectu Angeli, in se ipsam concidit. Tum Balaam ad Angelum: *Parce mihi Domine, quia ignorans pececaui: sicque Angelus, Dei illi praecceptum nuntiavit.*

Cum autem Michaël militiae principis, aduersante ei mali auctore Satanâ ac contradicente pro Moyse corpore: Altercabatur enim disputans sceleratus ac dolosus serpens, ut illud acciperet, ac occultaret, quod & iterum Dei populum errore deciperet, induceretque ad idololatriam in eo cultum, atq; ut eum ceu numen, Deumque adorarent, vti etiam in aliis eisdem errore deceperat; ut ad vsque muscas, creaturam deitate donarent: Ne itaque in eo quoque, eadem illi in malum facile labiles perpetrarent, idcirco Dominus Deus, vbi ille quæ sui ministeri erant consummasset, statim in montem, illic consummandum, iussit ascendere; eiusque se pulchrum vniuersis ignotum fecit: tunc demum sic contendentem diabolum, diuinus Archangelus congruâ Angelis ratione increpauit, dicens: *Increpat te Dominus, Satan: quo ille verbo submotus, aufugit, euauitque.*

4. Reg. 1. v. 2.

Deut. 34. v. 5.

Iud. 7. v. 9.

Rursus quoque, cum Iesus filius Na-

Ios. 5. v. 13.

ue aduersus hostes depugnans, diuinum eundem militiæ principem aspexisset, recto corpore stantem, vultu lato ac splendido, micantique indutum stolâ, ac manu tenentem gladium, tanquam nesciens, in hæc eum verba interrogauit: *Noster, inquit, es, an aduersariorum?* Eoque dicente: Ego Domini Dei princeps militiæ: statim Iesus in faciem cadens, eum adorauit; ac ait illi: *Quid, Domine, precipis tuo famulo?* Ex eo autem probabili admodum coniecturâ existimarunt omnes, Michaëlem Iudæi populi ducem, ac præsidem esse. *Constituuit enim, inquit, terminos Gentium, secundum numerum Angelorum Dei.*

Deut. 32. v. 8.

Ephratâ. Iud 6. v. 11.

Gedeon verò Iudex Israël, cum in Chærathâ ad quercum, cœlestem aspexisset Angelum, simili ipse ratione in terram cadens, eum adorauit: ac citò currens, accepit hædum captarum, ac farinam subigens, panesque in escam coquens, ei obtulit. At ille cuncta accipiens, ac supra petram ponens, tumque ineam virgâ pulsans, atque ex illâ ignem excutiens, vniuersa igni materiâ vacante consumpsit, rursusque euolans in cœlos euasit.

Iud. 10. v. 11.

Alius itaque rursus Angelus missus est in Clauthmonem, ac Bethel in Galaad, monens Israëlitas vt à malis operibus, ac studiis recedentes, ad Deum solum toto corde conuerterentur.

Iud 13. v. 3.

Quin ad Manoe quoque iudicem, venit alius Angelus, quicui Sampsonis tum natiuitatem prænuntiaret, tum vitæ rationem: ad quem Manoe: *Quod tuum, inquit, nomen, domine, vt cum sermones tui completi fuerint, splendide laudemus te?* Ad quem Angelus: *Quorsum verò, inquit, me meum nomen interrogas? Et hoc admirabile, ac inefabile est.*

2. Reg. 12.

Cum autem Dauid Propheta ac Dei parens in Vriæ vxorem adulterio peccasset, atque eo nomine à Nathan Prophetâ reprehensus fuisset, apparuit Angelus districtum manu gladium in eum intendens: At vbi ille ab ipso rege audiuiisset: *Peccauit Domino:* statim gladium auertit: ac Nathan vt vidisset, ait: *Dominus quoque abstulit peccatum tuum, nec modò velut subito moriturus es.*

2. Reg. 14.

Sed & aliâ vice, cum idem Dei parens, suggerente pessimo Belial, vniuersum populum numerasset, tunc mirabili ratione diuinum Angelum vidit vrbem Ierusalem mediam in gladio transeun-

A καπιδών ὁ παῖς τῆς Ναοῦ τοῖς ὑπεναντίοις τότε ᾤδρατα πόρμος, ὄρθιον ὄλον ἐστῶτα, ὡς παρσάπια Φαιδρότατον, καὶ τῆς σολῆς ἔξαλλον. ἐν τῇ χειρὶ τιμὴ ῥομφαῖαν ἔχοντα, ὡς ἀγροῶν ἐπηρώτησεν οὕτως εἰπὼν. ἡμέτερος εἶ Φησιν, ἢ τῆς ὑπεναντίων; καὶ τῆς, λέξιδυτος. ἐγὼ Κυεῖς τῆς Θεοῦ Στρατηγῆς. ὁμοῦς ἐπὶ ὕμνῳ Ἰησοῦς πεπλωκῶς, αὐτὰς παρσεκωῆσε, καὶ τούτω ἔφη. τί παρσελάσεις τὰς σῶ οἰκέτη, δέσσονται. **B** ἔκ τότε τῆτον οἱ πόλυτες διτόχως ὑπέλαβον, ὅ, αὐτὸν ἠγεῖσθαι τῆς τῆς Ἰσραήλων λαοῦ. ἔφησε γὰρ Φησιν, ὅρια ἐθιῶν, καὶ Σριθιῶν ἀγγέλων Θεοῦ.

Ὁ δὲ τῆς Ἰσραήλ κριτῆς Γεδεὼν ἐπὶ τῆς δρυὸς ἐν Χαμερῶν ἀγγέλων ἀδρήσας οὐράνιον, ὁμοῦς ἐπὶ γλυπτοῦ αὐτὰς παρσεκωῆσε. Ἐ γὰρ τὸν δραμὸν, δὲ ἀγγῶν εἰληφεν ἐριφον, καὶ φυράσας ἀλβύρου, καὶ πέφας ἀρτοῖς εἰς βράσιν, αὐτὰς προσενηγόχεν. ὁ δὲ τὰ πόλυτα λαβῶν, Ἐ τίς ἐπὶ τῆς πέφας, εἶτα τῆς βράσιν τῆς οἰκείας κρούσας ἐπὶ αὐτῇ, Ἐ πῦρ ἐκβαλὼν ἐκ τῆς πέφας, ὡλοκαύτωσε πόλυτα τὰς πυρὶ τὰς αὐλάς, Ἐ ὄχετο αὐτῆς εἰς οὐρανοῖς ἀναπίας.

Ἄλλος οὖν πάλιν τῆς ἀγγέλων ἐσάλη ἐπὶ τε τὸν κλαυθμόνα καὶ Βηθὺλ ἐν Γαλααδ, δὲ ἀγγέλων Σποσηναί τούτοις τῆς πονηρῶν ἔργων καὶ ὀπιτηδύματων, καὶ παρὸς τὸ μόνον Θεόν ὀλικῶς ὀπιτηρέψα.

Καὶ παρὸς Μανωὲ δὲ τῆς κριτῆς, ἀγγέλος ἄλλος ἐλήλυθε, τῆς τῆς Σαμψώνων γήνησιν τε καὶ βίωσιν τούτω παρσεναφέλλων. παρὸς ἐν Μανωὲ. τί σου Φησὶ ὁ ὄνομα κύριε, ἵνα σου τῆς λόγων

D παρσεναφέντων τηλαυγῶς σε δόξασωμι. ὁ δὲ Φησὶ παρὸς αὐτὸν. καὶ ἵνα τί σὺ Φησὶ τούτω, ἐπερωτῆς με ὁ ὄνομα. καὶ τῆς τῆς ὅτι θαυμαστὸν καὶ ἀνεκφραστον.

Δαβὶδ δὲ τῆς παρσεφῆτι καὶ θεοπάτορα σωματικῶς παρὸς τῆς Οὐρίας γυναικὸς δὲ ἀμάρτηματα, ἐπὶ αὐτῷ Ναθαν ἔπαρσεφῆτου ἀπελεγμῆτος, ἀγγέλος Θεοῦ τῆς ῥομφαῖαν ἐσσα σμῆνῶν τῆς χερὶ παρὸς αὐτὸν ὀπιτηίνων, ὡς δὲ ἠμάρτικα τῆς Κυρία παρὸς αὐτῆς τῆς βασιλείας ἀκήκοε, παρβύθῳ τῆς ῥομφαῖαν ἀπέστρεψεν ὁ δὲ Ναθαν ὡς εἶδεν, ἔφησε καὶ Κύριος ἀφῆλε ὁ ἀμάρτημά σου, καὶ μὴ Σποτανῆς ὡς ἐξαπίνης ἀρπ.

E Ὁ τῶν δὲ πάλιν ὁ αὐτὸς θεοπάτωρ καρτυποβληθῆς ἐκ τῆς δὲ Βελίαρ τὸν λαὸν ὄλον δὲ κρηθῆμησε, τότε ἀγγέλον θεῖον ἐώρεα παρσεδύξως Ἰερουσαλήμ τιμὴ πόλιν ἐν ῥομφαῖα μέσῳ διε-

χρόνον, & θανατουῦτα ἕξαπίνης ἀπορίας τοῖς
 μετητηνέτας· εἶτα πρὸς αὐτὸν ὁ ἄγγελος, λέξας,
 & πρὸς ἑαυτὸν & τῆς ἰδίας πατρὸς τὸ οἶκον πλὴν ῥομι-
 φαῖαν μετελθεῖν ἐπὶ δὲ ἄμδρος, αὐτίκα ὁ θεῖον
 ἔξιλεώσατο, & ἡ θραύσις ἐκοίμασεν.

Ἡλιού δὲ τὸ Θεοσβίτιον ἀπὸ παρῶν πρὸς τὸν
 ζάβελ ἀποδιδράσκοντα, εἶτα καθεσθέντα ἕσω-
 κῆτα δὲ κευθου ῥαθυμείν, καὶ πλὴν ἰδίαν ἀπο-
 λεγόμενον ψυχῶν· καὶ ντεθην ἕσ' αὐτὸν ὁ φυ-
 τὸν ἀφυπνώσθητα, ἄγγελος θεῖος διύπνισεν, ἀφ' ἡ-
 μδρος αὐτῶν, & εἰπὼν· ἀνάστα, φάγε. & ἀέβλεψεν
 ὁ Ἡλιὸς, & ἰδοὺ πρὸς κεφαλῆς αὐτῶν ἐγκρυφίας
 ἐλυρίτης, & καμψάκης ὕδατος· ὅξ' ἔφαγὼν καὶ
 πῶν, ἀέξω πύρην· ὅτις ῥέψας δὲ πάλιν,
 ἀφύπνωσε· καὶ ἰδοὺ ὁ αὐτὸς ἄγγελος ἐκ
 δευτέρου ὅτις ῥέψας, ἤψατο αὐτῶν ὁμοίως εἰ-
 πὼν· ἀνάστη, φάγε· καὶ φαγὼν δὲ πορβύς·
 ὅτι πολλὴ ἡ ὁδὸς ἀπὸ σοῦ, & ἀνέστη ὡσαύτως Ἡλιὸς,
 & ἔφαγε & ἔπιε· & ἐνήχουσε, & ἐπορβύθη ὁδὸν ἡμε-
 ρῶν τεσσαρῶν ἡμέρας, ἕως ὅρου Χωρήβ· & εἰσῆλθεν
 ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ κατέλυσε ἐκεῖ,
 ὅτε καὶ τῶν χρησμοῦ ἀκήκουε τῶν θεῖων.

Καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν ἰωὴα Οχοζίας δὲ ῥωστία
 κατεκλίθη, & τοῖς οἰκείαις ἀπέστρεψε πρὸς
 τὸ ἐσθρωπῆσαι δὲ τὸν Βαάλ πρὸς τὸ ἰδίαν ζωῆς εἰ-
 ζήσε, ἀπέστρεψε πρὸς τὸν αὐτὸν Ἡλιὸν τὸν πο-
 φητίον πρὸς ἡμεῖς λέγων· ἀνάστα, δεῦρο εἰς ἀπώ-
 τησιν τῶν ἀπέλων Οχοζίας βασιλέως Σαμάρειας,
 & ἔρῃς πρὸς αὐτοὺς· πρὸς δὲ μὴ εἶθε Θεὸν ἐν Ἰσ-
 ραὴλ, πρὸς ἡμεῖς, & ὅτις ἡτεῖτε ἐν τῇ Βαάλ
 μύαν θεὸν Ακαίρων; & ἔχ' ἔσθ'· ὅτι τὰ δε λέγει
 ὁ Κύριος· ἡ κλίση ἐφ' ἧς ἀνέβης ἐπὶ αὐτῶν, ὅτι
 αἰαβήση ἀπ' αὐτῆς, ὅτι θανάτω ἀποθανῆ. & ἔσθ' ἔσθ' ἔσθ'
 οἱ ἄγγελοι πρὸς Οχοζίαν ἀνέστρεψαν, ἀπώρητα ἀ-
 παπέλλοντες· & τότε ὁ βασιλεὺς Οχοζίας τὰ τῶν
 ἀνδρῶν σημεῖα καὶ λόγον ἐσθρωπῆσας, & γνοὺς ἐκ
 τῶν συγκρίσεων ὡς Ἡλιὸς ὁ Θεοσβίτης, ἔχ' ἔτερος ἔ-
 τος, ἀπέστρεψε πρὸς αὐτὸν ἕνα πεντηκόνταρην λέγον-
 τα· ἀνδρῶν πε Θεοῦ, ὁ βασιλεὺς καλεῖ σε, κατὰ βῆθη.
 ὁ δὲ φησὶν πρὸς αὐτὸν· εἰ ἀνδρῶν πε Θεοῦ ἐγὼ, κατὰ
 βῆθη πῦρ ἐκ τῶν ἔσθ' (κατὰ φάγε) σε, & τοῖς
 σπεντήκωντα σε· ὅτις ἐπὶ πρὸς ἡμεῖς κατέβη γὰρ
 πῦρ ἐκ τῶν ἔσθ' & κατέφαγε αὐτὸν, & τοῖς πεντή-
 κωντα αὐτῶν· ἦλθε δὲ καὶ ὁ δευτέρος αὐτῆς, & ὡσαύ-
 τως· εἶτα ὁ τρίτος ὅστις πεντηκόνταρχος Οχοζίας Αβ-
 διας ὡν ὁ ποροφήτης, εἶς τὸ δεκά ὅξ' τὸν Ἡλιὸν ἔξιλεω-
 σάμενος, καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν ποροφήτειας εἰληφώς.

At cum, repentinâque internecione omnes
 qui numerati fuissent, delentem : ac
 verò statim peccasse dicens, inque seip-
 sum, ac domum patris sui ultorem gla-
 dium prouocans, diuinum continuò
 placauit Numen, sedataque est quassa-
 tio.

Eliam verò Thesbitem, cùm is à fa-
 cie Iezabel fugeret, ac tum subter iuni-
 perum sedens, segnior effectus viuere
 deinceps recusaret; eâque de causâ sub
 ipsâ arbore obdormisset; diuinus exci-
 tauit Angelus tangens eum, ac dicens:
*Surge, comede. Respexitque Elias; & ecce
 ad caput eius subcinericius siliginus, &
 lecythus aquæ: ex quibus comedens, ac
 bibens, recreatus est. Reuersus autem
 iterum, obdormiuit: ac ecce idem An-
 gelus secundò reuersus, similiter eum
 tetigit, dicens: Surge, comede; ac co-
 medens vade: quia multa à te via. Sur-
 rexitque pariter Elias, ac comedit, &
 bibit: confortatusque, ambulauit viam
 quadraginta dierum, vsque ad mon-
 tem Horeb: ingressusque illic in spe-
 luncam, diuertit illic, quando & res-
 ponsum diuinum audiuit.*

Post hæc autem iterum, cùm Ocho-
 zias graui infirmitate decumbens, nun-
 tios suos misisset, vt Baalis oraculum
 super eius vitâ, an illa superstes foret,
 consulere, Angelus Domini ad ipsum
 Eliam Prophetam accessit, dicens: *Sur-
 ge, vade in obuiam nuntiorum Ochoziaz
 regis Samariae, & dices ad eos: Propterea
 quòd non sit Deus in Israël, itis vos, &
 inquiritis in Baal muscâ, deâ Acaron?
 Et non ita: Quoniam hæc dicit Dominus:
 Lectus, super quem ascendisti, non des-
 cendes ab eo, quia morte morieris. Sic-
 que nuntij ad Ochoziam reuersi, om-
 nia nuntiarunt. Tunc rex Ochozias vi-
 ri indicia ratione interrogans, ac vbi eo-
 rum collatione, Eliam Thesbitem esse
 cognouit, non alium quemquam, misit
 ad eum principem vnum quinquagena-
 rium, dicentem: Homo Dei, rex vocat
 te: Descende. At ille ait: Et, si homo Dei
 ego, descendet ignis de cælo, & deuora-
 bit te, & quinquaginta tuos: vti etiam
 statim factum est. Descendit enim ignis
 de cælo, & deuorauit eum, & quinquaginta
 suos. Venit verò rursus etiam se-
 cundus, ac idem accidit. Tùm tertius
 hîc quinquagenarius princeps Ocho-
 ziaz, nempe Abdias Propheta vnus de
 sexdecim, qui Eliam placauit, atque ab
 eò prophetiæ gratiam accepit. Videns*

Leg. κατεβή-
 σθαι, vt est in
 70.

verò combustos alios, à longè genu fle-
 etens, Prophetam obsecrauit: dicens:
Homo Dei, pretiosa queso sit anima mea,
& anima senorum tuorum, horum, in
oculis tuis. Tuncque locutus est Ange-
 lus Dei ad Eliam: Surgens, descende
 cum eis: ne timeas à facie eorum.
 Quamobrem etiam surgens Elias, def-
 cendit cum eis ad regem Ochoziam,
 eique vniuersa annunciauit, quæ erant
 oraculo prodita.

4. Reg. 6. v. 33.

Sed & rursus Elifæus minister
 eius, atque successor, eiusq; gratiarum
 duplici fœnore hæres, cùm rex Syriæ
 grauem exercitum in Dothaim misisset,
 equosque ac currûs, quibusipsum Pro-
 phetam caperet, ministro eius timore
 ac tremore correpto, ait ad eum Eli-
 fæus: *Ne timeas: quoniam plures, qui*
nobiscum, super eos, qui cum illis. Tum-
 que Deum in hæc verba precatus est:
Heu Domine, Domine, aperi queso ocu-
los pueri, & videant: Et aperuit Domi-
nus oculos pueri, & vidit: & ecce mons
plenus equorum, & currum ignis circa.
 Tum Gentem percusserunt cæcitate,
 iuxta quod Propheta rogauerat. Omni-
 nò verò Angelicarum virtutum fuit,
 quod fuit visum signum, nec sermo vl-
 lus, ratiove contradixerit.

4. Reg 7. v. 3.

Cùm autem rursus Ader Syriæ rex ad-
 uersus Ioram regem expeditionem sus-
 cepisset, ac Samariam vallo posito obsi-
 deret; nonne leprosi quatuor egestate
 pressi in Syriæ penetrarunt castra, con-
 festimque Dominus auditam fecit ca-
 stris Syriæ vocem curruum ac equorum,
 vocemque magni exercitûs, vt Syri vni-
 uersi stupore attoniti, quisque ad proximi-
 mum suum dicerent: *Nunc mercede con-*
duxit super nos Ioram rex Israël reges
Chettæorum, & Amorrhæorum, & Iebu-
seorum; regesque Aegyptiorum, ut ve-
niant super nos, ac nos gladio perimant.
 Surgentes igitur, hinc abeamus; ac cùm
 ita surrexissent, aufugerunt? Cuius-
 nam ergo hæc, taliaque, ac tanta pro-
 digia? Nonne Angelicorum Dei exer-
 cituum, quos vniuersorum Rex Domi-
 nus Sabaoth destinasset, vt iniecito ad-
 uersariis stupore, eius populo ac suis au-
 xiliarentur?

4. Reg 19.
Hai. 37.

Quid verò rursus quis dicat de An-
 gelo, qui vnâ nocte irruit, ac centum
 octuaginta quinque millia in castris Af-
 syriorum occidit? quando rex Ezechias
 in faciem cadens, magno gemitu ac
 planctu, misericordem Deum placauit,

A ἰδὼν δὲ καὶ τοὺς ἄλλοις καταφλεγεθέντας, πόρρωθεν
 κάμψας ἐπὶ τὰ γόνατα, τὸ προσφώνησεν ὄξελι πρὸς
 λέγων· ἀνθρώπε τῷ Θεοῦ, ἐπιμνήσθητι δὴ ἡ ψυχὴ
 μου, καὶ ἡ ψυχὴ τῶν δούλων σου τούτων ἐν ὀφθαλμοῖς
 σου. καὶ τότε ἄγγελος τῷ Θεῷ τῷ Ἡλίου ἔφη· ἀνα-
 στας κατὰ βῆτι μετ' αὐτῶν· μὴ φοβηθῆς ἀπὸ προσ-
 ῶπου αὐτῶν. ἔθεν καὶ ἀνασας Ἡλίου, κατέβη
 μετ' αὐτῶν πρὸς τὸ βασιλεῖα Οχοζιάδου, καὶ ἀνήγει-
 λεν αὐτῶν τὰ τῶν χρησιμοῦ ἀπόματα.

B Ελισαῖος δὲ πάλιν ὁ Ἰσραὴλ τοῦ λητουργῆς καὶ δαδ-
 χος, καὶ τῶν αὐτῶν χρησιμάτων ἐπὶ τὸ διπλοῦ κληρο-
 νόμος, ἠνίκα ὁ βασιλεὺς Συρείας ἐν Δοθαίμ διώσα-
 μιν βαρβαρὰ ἀπέσφλεν, ἵππους καὶ ἀρμάτα, πρὸς τὸ
 συλλαβεῖν τὸ αὐτὸν ὑποφώνησεν, φοβηθέντος δὲ ληστῆ-
 ῶ αὐτῶν καὶ ἑσμάξαντος, ἔφη πρὸς αὐτὸν Ελισαῖος·
 μηδὲν πλοηθῆς, οὐκ πλείους οἱ μὲν ἡμῶν ὑπάρχουσιν μετ'
 αὐτῶν, καὶ τὰδε πρὸς τὸ Θεόν. ὦ δὴ Κύριε, Κύριε,
 αἰοῖζον τοὺς ὀφθαλμοῖς τῶν παιδαρέων, καὶ ἰδέτωσαν·
 καὶ διώσει Κύριος Ἰσραὴλ τοῦ ὀφθαλμοῖς τῶν παιδαρέων, καὶ
 ἰδέτω καὶ ἰδοὺ τὸ ὄρος πλῆρες ἵππων, καὶ ἀρμάτων πυ-
 ρῶν περικύκλω. εἶτα τὸ ἔθνος ἀορασία ἐπάταξεν
 κατὰ τὴν ἀίτησιν τῶν προσφώνητων. ἀγγέλιον δὲ
 πύργου διώσμεων τὸ θαρσύνει τὸ σημεῖον, καὶ
 ὁσδεῖς αἰτερεῖ λόγος.

C Οδοῦ δὲ πάλιν Ἀδερ ὁ τῷ Συρείας βασιλεὺς ὡς
 Ἰωραμ βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐπεσφάθισεν, καὶ τῷ Σαμα-
 ρίαν κύκλω περιεκέχισεν, ἔχι λεωροὶ τέσσαρες εἰς
 τὸ περιεβολῆν Συρείας ὄξα πορθόντες εἰσήλθο-
 σαν, καὶ πρὸθεν ἀκουσθῆν ἐποίησε Κύριος τῇ περιε-
 βολῇ Συρείας, φωνῶν ἀρμάτων καὶ ἵππων, καὶ φωνῆν
 μεγάλης διώσμεως, ὥστε ἐπύργα ἀνδρῶν Συρείας
 ὄξεσκότα, φάσμα πρὸς τὸ πλοῖον αὐτῶν· νυκτὸς ἐμι-
 σάσαστο ἐφ' ἡμᾶς Ἰωραμ βασιλεὺς Ἰσραὴλ τοὺς
 βασιλεῖς τῶν Χεθαιῶν, καὶ Ἀμορρῶν, καὶ Ἰεβουσαιῶν,
 καὶ βασιλεῖς Αἰγυπτίων ἐλθεῖν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ θανατώ-
 σαι ἡμᾶς ἐν ῥομφαίᾳ. αἰσάντες ἔν πορθῶντων
 ἐνθρόθεν· καὶ ἔτως ὄξεσθέντες ἀπέδρασαν; τίος
 τίνων τῶντα καὶ τὸ ποιῶντα, καὶ τιλικεῖστα τεροτυρ-
 γήματα· καὶ τὸ ἀγγέλιον τῶν Θεῶν γραπτῶν ὡς
 αὐτῶν τῶν παμβασιλέων Κυρίου σαβαὼθ ἀποστα-
 λέντων, εἰς ἕκαστον μὲν τῶν ὡσενδωνίων, ὅτι κου-
 ρίαν δὲ τῶν οἰκείων;

D Τὶ δὲ πάλιν εἶποι τις αὐτῶν ἐν μιᾷ νυκτὶ
 ἐπελόντος ἀγγέλου, καὶ τὰς ἕκαστον ὀδοκονταπέντε
 χιλιάδας ἐν τῇ περιεβολῇ τῆς Ἀσυρίαν θανατώ-
 σαντος· ἠνίκα βασιλεὺς Ἐζεκίας ἐπ' ὄλῳ αὐτῶν πε-
 πτωκῶς μετ' οἰμωγῆς καὶ θρήνησ μεγάλης, τῷ Φιλοκ-

Ἰερμνα Θεὸν ὄξιλῶσατο· ὅταν Σενναχηρείμ ὁ
 Σποσάτης καὶ τυραννος, ὁ νοῖς ὁ μέγας ὁ Ἀσσύριος,
 εἶπε Ῥαφαήλ τοῦ βασιλέως καὶ οἰκείου αὐτοῦ ἀρ-
 χιστρατήγου, ἡ ἀληθεῖα καὶ ζῶντα Θεὸν ἐπανείδισε·
 καὶ εἶπε τὸ λόγος Κυρίου δι' ἀγγέλου αἰγίου πρὸς
 Ησαΐαν ἡ προσφώνησις ἐγένετο, ὅπως ἐμφανῶν
 τὰδε λέγει Κύριος ὁπτι Ἱερουσαλήμ· ἡ ὀνειδισ-
 μὸν σου ἀκήκα, ὡς ἐξουδένωσέ σε ἄλλοτερος,
 καὶ ἐμυκτήρισέ σε ἡ γὰρ πρὸς Σιών· ὅπτι
 οὐ κεφαλῶν ἐκίνησε, ἡ γὰρ πρὸς Ἱερουσαλήμ.
 Πῶς ὀνειδίσαις καὶ ἐβλασφήμισαις ὁ ἰσταν-
 πος, καὶ ὅπτι πῶς ἔβλασφημῶν τὴν φωνὴν σου· καὶ
 ἤρας εἰς ἕψος τοῖς ὀφθαλμοῖς σου εἰς τὸ ἅγιον
 τῆς Ἰσραήλ, ἐν χεῖρ ἀγγέλων σου ὀνειδίσαις Κύριον
 τὸ Θεόν σου, καὶ εἶπας· ἐν ταῖς πλήθῃ τῶν ἀρμάτων
 μου ἐγὼ ἀναβήσομαι εἰς ἕψος τῶν ὄρεων, μέγας δὲ
 Λιβάνου, καὶ ἐκκεῖθεν ὁ μέγας τῶν κέδρων αὐτοῦ·
 καὶ ἦλθον εἰς μέσον τῆς ἑρμῆς καὶ Καρμήλου·
 ἐγὼ ἔκλυα καὶ ὅπτι ὕδατα ἄλλοτερος, ἐξ ἑρ-
 μῶσα πρὸ ἰσραήλ τῆς ποδός μου, πρὸς ποταμοὺς
 παρὰ ἑρμῆς· καὶ νῦν ἦραρον αὐτὴν, καὶ ἐγνήθη εἰς ἐπὶ
 σὺς ἡ πόλις οἰκειῶν μαχίμων πόλις ὁ χυράς· ἐοῖ
 οἰκοκῶντες ἐν αὐταῖς ἡ δὲ ἑρμῆς ἐν τῇ χεῖρ μου
 ἔπεσον καὶ κατηγνώθησαν· καὶ ἐγνόντο χόρτος
 ἀγρῶν, ἡ χλοὴ βοτάνης, ἡ χλοὴ δωματίων, καὶ πάτη-
 μα, ἀπὲρ ῥῶτα ἐσηκότες, ἐγὼ δὲ ἐγνων οὐ κατὰ
 δρῶν, τὸ Ἰσοδὸν, καὶ τὸ ἐξοδὸν σου, εἶπε Κύριος, δι' ἀν-
 γέλου αὐτοῦ προσφώνησις, ἐπὶ εἰς ὁρμαδιῶναι σε
 καὶ ἐμὲ καὶ τὸ ἐρμῆς σου] ἀέθη ἐν τοῖς ὠστέμας, καὶ γή-
 σω τὰ ἀκίρα μὲ ἐν πῶς μυκτῆρσί σου Σενναχηρείμ
 ἀληθῆς, καὶ χαλινὸν ἐν τοῖς χεῖλεσί σου, ὡς ἔξ Ἱερου-
 σαλήμ ὄξελεύσει) καταλήμματα, ἐπὶ αἰασαζοῖμος
 ἐξ ὄρεος Σιών, καὶ αὐτὴς μὲ τῶν ταῦτα τὰδε λέγει Κύ-
 ριος ὁ Θεὸς πρὸς βασιλέα Ἀσσυρίων· οὐκ εἰ-
 σελεύσει εἰς τὴν πόλιν ταύτην καὶ οὐκ ἐπιβήσεται ἐκ
 βέλος σου καὶ οὐκ ἐπιθήσεται αὐτῷ θυρεὸς σου· καὶ οὐ
 μὴ ἐκχέῃς ἐπὶ αὐτῷ προσόχημα· ὅπτι τῇ ὁδῷ
 ἡ ἦλθες ἀπογραφῆσι, καὶ εἰς τὴν πόλιν ταύτην οὐκ
 εἰσελεύσει. Ἐπὶ αἰασαζοῖμος γὰρ ὁ πῶς ἐπὶ πόλεως ταύ-
 τῆς δι' ἐμὲ, καὶ εἶπε Δαβὶδ τὸ παῖδά μου, τὰδε λέ-
 γει Κύριος δι' ἀγγέλου αὐτοῦ Ησαΐαν ὁ προσφώνη-
 τῆ καὶ ἐγένετο νικτὸς, καὶ ἐξῆλθεν ἀγγελος Κυρίου, καὶ
 ἐξήτασεν ἐν τῇ παρεμβολῇ τῶν Ἀσσυρίων ἑκατὸν ὀγ-
 δῶν καὶ πέντε χιλιάδας, καὶ ὤρθησαν οἱ Ἀσσύριοι
 τὸ πῶς, καὶ ἰδὲ πῶς τὰ σώματα νεκρά· καὶ ὅπως
 ἀπῆρε Σενναχηρείμ, καὶ ἀνέστρεψε, καὶ ἀπλῶς σε-
 λόντα εἰς τὴν ἐάνυ ἐπιμελῶς πολυπραγμῶν ἡσθεν,

A quando Sennacherim ille apostata, ac
 tyrannus, mens magna Assyrius ille, per
 blasphemum Rafacem, sui que exerci-
 tus ac militiæ principem, Deum verum,
 ac viuum exprobrauit; ac ideo sermo
 Domini per Angelum sanctum ad
 Isaiam Prophetam factus est, ita indi-
 cans: Hæc dicit Dominus super Ierusa-
 lem: Audiui exprobrationem tuam; quâ
 te ratione extraneus vilipenderit, ac sub-
 sannauerit te, virgo filia Sion: super te
 caput mouit, filia Hierusalem. Quem ex-
 probraisti ac blasphemasti tu aduersarie, ac
 B aduersum quem exaltaisti vocem tuam? Ele-
 uasti in altitudinem oculos tuos in Sanctum
 Israël? In manu nuntiorum tuorum expro-
 braisti Dominum Deum tuum, ac dixisti:
 In multitudine curruum meorum ego as-
 cendam in altitudinem montium, in par-
 tem Libani, & excindam magnitudi-
 nem cedrorum eius: venique in medium
 syluæ, & Carmelis: Ego fodi, & bibi alie-
 nas aquas, ac desolauit vestigio pedis mei
 omnes fluuios clausura. Nunc verò addu-
 xi eum, contigitque fieri tumulos demi-
 C grationum, ciuitates munitas: quique in-
 colebant illas, infirmati sunt in manu
 meâ; ceciderunt, ac confusi sunt; sunt-
 que facti ut fœnum agri; aut herba vi-
 rens, vel gramen tectorum, ac proculca-
 mentum, immensum attoniti, ac stupen-
 tes. Noui itaque sedem tuam; ingressum
 tuum, ac egressum tuum, ait Dominus
 Prophetæ, per Angelum suum; eò quod
 iratus sis aduersum me; ac strepitus tuus
 ascendit in auribus meis; ponamque ha-
 mos meos in naribus tuis, ô miser Sena-
 D cherim, & frenum in labiis tuis: quo-
 niam de Hierusalem exhibit residuum, ac
 salui futuri de monte Sion. Ac iterum
 post ista: Hæc dicit Dominus Deus ad
 regem Assyriorum: Non ingredietur in ci-
 uitatem hanc, & non iaculabitur illuc iaculum
 tuum; & non occupabit eam cly-
 peus tuus; nec effundes ad eam aggerem.
 Quâ viâ enim venisti, reuertêris, nec in
 hanc urbem ingredieris. Protegam nam-
 que hanc ciuitatem, propter me, & propter
 E David puerum meum. Hæc locutus est
 Dominus per Angelum suum Isaiæ
 Prophetæ: Et factum est nocte, & exi-
 uit Angelus Domini, atque in castris Af-
 syriorum centum octuaginta quinque mil-
 lia, ad pœnam depoposcit. Et surrexerunt
 mane Assyri; & ecce omnia corpora mor-
 tua: sicque abiit Sennacherim, & reuer-
 sus est. Atque vt verbo dicam, vt quis in homines
 per Angelos
 administrat.

Lev. ἐσκαίω
 καὶ ἐπιον.
 Apud 70.
 ἡ ποικίλων
 quod & le-
 go.

is. εἰσελεύσθ.

5

Omnia Deus
 in homines
 per Angelos
 administrat.

nulla signa, nulla trophæa; nullas prædictiones, aut diuinas reuelationes, aliter quàm sanctorum Angelorum ministerio exhibitas fuisse inuenerit.

Nam etiam principes patrum per Angelos illuminati sunt, eorumque Prophetæ ministerio, procul, ac longè posita, ac si in propinquo essent prædocebantur: pij item Reges per Angelos accipiebant responsa; iudicesque, ac prouinciarum præfecti, prætoresque, ac subditi; vniuersi denique, si quos sibi Altissimus deuinxit, ac aduersum improbos excitauit, vimque illis ac robur contra eos adiecit, Angelorum operâ confortati sunt, faustèque ac prosperè res gesserunt; nec viri tantum, sed & foemina; quemadmodum Deborailla, & Iaël, & Esther, Iudithque, ac rursus Prophetissæ, Olda pariter Annâque Samuëlis mater, ac Anna Phanuelis: item Anna Ioachim vxor, auia Saluatoris: simili quoque ratione Elisabeth Prophetæ coniux, ac Prophetæ mater, ipsaque adèd Prophetissa. Sic & hæ omnes Angelorum ministerio eruditæ sunt, tumque diuinas prædoctæ sunt iussiones, tum eas ipsæ prænuuciauerunt. Ergo & iterum necesse sit, vt diuinorum omnes Angelorum, hætenusque exhibitas inspectiones; nempe ad nostram vsque ætatem; dilucidè ostendamus, ordineque ac serie exponamus: vt, inquam, hominum vniuersum genus, magistros, ministrosque pariter, ac duces, custodesque, atque Dei iussionum prædoctores, ac interpretes, diuinos ac admirabiles Angelos, consecutum sit; itemque vniuersorum promptos animis auxiliares prodamus, ac qui homines singulos, ad paratum cuique locum in cælis pro operum ratione, abducant. Audiat quæso meritò quisque prudens, cordatusque, ac quid Scriptura de Dei per Angelos auxilio per singulas ætates, ac momenta, commemoret, vtque deinceps per eos ad vsque nouissimam horam cuncta sint administranda, attendat.

Iudas itaque Maccabæus, suo illo aduersus hostes pleno generositatis prælio, Angelum Domini vidit sedentem in equo albo, ac albam indutum vestem, armaque aurea manu tenentem, ac ipsi auxiliantem, atque iubentem vt ferreos ipsos muros feriret. Cùm verò rursus Heliodorus à Seleuco rege iussus esset, vt templi vasa omnia, ac

2 Mac. 11. v. 8. Alia in homines Angelorū beneficia.

2. Mac. 3. v. 25.

A ὁ δὲ ἐν τῷ θαυματῶν ἢ τῷ σημείων, ἢ τῷ ἔσπασιων, ἢ τῷ παρορήσεων, ἢ τῷ θείων ἀποκαλύψεων, ὁσὸν τὸν ἀγίων ἀφελων διήρησεν γινόμενον. 10. παρορήσ.

Καὶ γὰρ οἱ ἀρχιπάτορες πρῶτες, δι' ἀγγέλων κατεφωτίσθησαν. καὶ οἱ παροφῆται, δι' ἀγγέλων τὰ πόρρω καὶ μακρὰ ὡς ἐγγύς παρεδιδάσκοντο. καὶ βασιλεῖς διπλοεῖς, δι' ἀγγέλων ἐχρηματίζοντο. καὶ κριταὶ. καὶ τοπάρχαι, καὶ ἀρχόντες. καὶ ἀρχιερεῖς, καὶ πρῶτες ὅσοις ὕψιστος ἑαυτὰ παροσφκείωσε, καὶ πρὸς τοὺς ἀνόμοις διήγαγε, καὶ κατ' αὐτῶν ἐκρεμάσθη, ὡς ἀγγέλων ἐνεδωμάτωσιν καὶ κατευωδῶσιν, οὐ μόνον ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες. ὡς ἡ Δεδορρά ἐκείνη, καὶ Ιαήλ, καὶ Εσθήρ, καὶ Ιουδίθ. καὶ αὐτὴ αἱ παροφῆτιδες, Ολδα τε καὶ Αἰννα ἢ τῆ Σαμουήλ. καὶ Φαρουήλ ἢ Αἰννα. καὶ τῆ Ἰωακείμ ἢ Αἰννα, ἢ τῆ δεσπότου παρομήτωρ. καὶ Ελισάβετ ὁμοίως ἢ τῆ παροφήτου σκώδνος καὶ Ἰωσοφῆτου μήτηρ, καὶ αὐτὴ παροφῆτις. οὕτω πρῶτες καὶ αὐταὶ ὑπὸ τῶν τῆ Θεοῦ ἀγγέλων σιωπέωσιν, καὶ

C τὰς τῆ Θεοῦ κελδύσεις παρομεμαθήκασι τε καὶ παροδηγήθησαν. ὁσὸν καὶ αὐτὴ ἀναγκασίαν, καὶ μέγιστον δόξον. ἡρωὶ τῆ ἡμῶν ἡμεῶν ἡμοιόνας, τιλαυγῶς δεῖξαι, καὶ κατ' εἰρήμιν ἐκφασίαι. ὡς διδασκαλοὺς καὶ ἀφαιρέτους ἅμα καὶ χροσχωροὺς καὶ φύλακας. παροφῆτησιν τε τῶν τῆ Θεοῦ κελδύσεων, ἢ ἀιδροπῆτιν φύσιν ἅπαντα τοὺς

D θείους ἔχε καὶ θαυμαστοὺς ἀγγέλους. καὶ συλλήψεις πάλιν τῶν ψυχῶν ὄλων, ἀπαγωγῆς γε πούτοις πρὸς τοὺς ἐκείτω αἰῶ ἡυπεπισμῶν, κατὰ παροφῆταισιν τοῖς ἀκροσάτω δὴ πᾶς ρουνεχῆς ἀξίως, καὶ παροσχετῶ τὶ ὁ γραμμα διδάσκει παρὶ τῆ Θεοῦ ἀγγελικῆς συμμαχίας, ἐκείτω κειροδ πρὸς Θεοῦ ἡμοιόνης, ἔ μετέπειτα πᾶς ἡμῶνται πρῶτα δι' αὐτῶν μέγιστον τῆ τελουτάας ὄρας.

E Ἰούδας τοίνυν ὁ Μακκαβαῖος ἐν τῇ αὐτῆ πρὸς τοὺς Ἰσταντιοὺς ἡμῶν παροπάξῃ, ἀφελον ἰδὼν Κυρίου ἐφ' ἵππῳ λευκῷ καθιζάνοντα, καὶ λευκὴν ἡμφοισμῶν ἐσθῆτα, καὶ χρυσῆν πρῶντοπλῆδιν ἐν τῇ χερσὶ κειροῦντα, καὶ συμμαχοῦντα τούτῳ, καὶ σιδηρῶν ἐκπῶσιν παροσάσονται τείχεα. ὅταν ἢ πάλιν Ηλιόδωρος παρὰ Σελεύκου τῆ βασιλείως ἐτάγη πρὸς τὸ λαβεῖν ἀπῶματα τῆ ἱεροῦ τὰ σκε-

υη κη χεήματα· ἦδη καὶ τῆ, σὺ τοῖς δορυφόροις
 καὶ τῷ γαζοφυλάκιον πρῶτοντος, καὶ πῶντος τῆ
 λαοῦ θρῖνωλιώτους καὶ πενήτουῦτος καὶ ἀγωνιάν-
 τος, ἔξάφνης ὠφθη φοβερώτατος ἵππος ἔχων
 θαυμαστὸν ἄμα τὸ ἐπιβάτιον καλλιῆ σαγήνῃ δὲ
 κεχοσμηνιδόν, φερόμενος ῥίβδῳ ἐνέσθη ὁ Η-
 λιοδώρω τὰς ἐμπροσθεν ὀπλάς· μὴ οὐ καὶ ἔτεροι
 παρσεφαιήσθη αὐτῷ δὺς νεαῖαι· τῆ ῥώμῃ μὲν θύ-
 ωρεπτεῖς καλλιῆσι δὲ τὸ ὄψιν, ἔδραπαρέποιτες λυ-
 κῆ τῆ πολῆ· οἱ καὶ ἐπισησάμτες αὐτῷ ἔξ ἑκατέρου
 μέρους, ἐμασίχων αὐτὸν ἀδελείως· πολλὰς
 αὐτῷ πληγὰς ἐπιρρίπτοντες, ἕως αὐτὸν ἐπι-
 γῆς πεσόντα, πλάσμα γηέσθαι τὸ εἶμας ἀπονοίας
 ἄξιον. μὲν τῆτον δὲ πάλιν, ὁ παρσῶτον ἠπῆ-
 ρεῖς ἔσθαι τῆς Ἰουδαίων Τιμῆτος, σωμαραγῶν
 ξένας διδάμεις πρῶτω ὡς δορυάλωτον τὸ πόλιν
 ληψόμενος. οἱ δὲ παρὶ τὸ Μακκαβαῖον, γλυτὰς
 κεφαλὰς καταπάσάμτες, παρὸς τὸ Θεοῦ ἰκε-
 τεῖαν ἐπράπισαν. ἔδῃ καρτερεῖς γηομῆνης μά-
 ρης, ἐφάμῃσθαι τοῖς ἔσθαι ἐναντίοις ἔξ οὐρανοῦ ἐφ'
 ἵππων χρυσοχαλίνων ἀήδρες πέντε παρσεκαλλεῖς
 καὶ δραπαρεπτεῖς ἀφῆρῶνιδροι τῆς Ἰουδαίων· οἱ ἔ-
 τὸ Μακκαβαῖον μέσον λαβόντες, τὰς εἰμας πα-
 νοπλίαις, ἀπρωτον δοεφύλαχον. Πτολεμαῖος δὲ
 πάλιν ὁ Φιλοπάτωρ βουλήτεις ἀποκτεῖναι τοῖς
 Ἰουδαίοις, καὶ τοῖς ἐλεφαῖτας παρσεγῶναι κε-
 λάσας παρὸς αἰαῖρεσιν, τότε οὖν τομωάτιον
 ἀδρόως εἶδεν ἔξ οὐρανοῦ πρῶντας δεδξασ-
 μένοις δύο φοβεροῦδεις ἀγγέλοις ἀήτσαμῶνις
 τῆ διωατῆια πύπτου, καὶ πληρωσάμτας φεικῆς
 τοῖς Ἰουδαίοις· αὐτῶ τε πάλιν τῆ βασιλέως τὸν
 θυμὸν εἰς οἶκτον, καὶ τὸ θράσος εἰς λήθην
 μεταβαλόντας.

Τωβίας δὲ ὁ δίκαιος, ὁ τῆ Θεοῦ δὲ χαλγάτω
 Ραφαὴλ σιωαντήσας, καὶ ὑπὲρ αὐτῶ παρὸς Ραβρυὴλ
 ὀδηγητεις, Σαρρῶν τὸ αὐτῶ θυγατέρα ἐπιανδρον
 ἔσθαι ἠρμύσατο· Ασμοδαῖον δὲ τὸ πονηρὸν ἔδῃ
 δροκτόνον δαμῶνιον, εἰς τὰ τὸ Αἰγύπτου ἀνώτατα
 φυγαδύσας, ὅκει δεισμῶις ἀλύτοις τῆτο, αὐτὸς
 Ραφαὴλ κατεδέσμησε· παρὸς δὲ Τωβία τὸ Σαρ-
 ρῶν κεχρῆσαι· καὶ τῆτον πάλιν τοῖς εἰμας ἀπο-
 δοῖς γηνήτορσιν· ὅς καὶ τὸ πύπτου παύσας, ἔκ τῆ
 θεαρίσου ἔρρησ· λέγω δὲ τὸ παφῆς τῆς ἐρῆμιμῶν
 σωματῶν ἐν τῆ αἰχμαλωσία· παρσεγῆρομῆνης
 τυφλώσεως παρσεδοξοποιοῦ θαυματουργίας καὶ
 ὑπαφθοῦις ἀαβλέφως, παρὸς Θεῶ βύχραρειν, καὶ
 εἰς αἰὶ δξομολογεῖσθαι παρσετάξεν. ἀνακαλύ-

A pecunias caperet; iamque ille militi bus
 stipatus in gazophylacio adesset, ac vni-
 uersus populus, lamentis ac luctu an-
 xius deplangeret, apparuit subitò terri-
 bilissimus equus mirabilem pariter ses-
 sorem habens, pulcherrimo strato ador-
 natus, qui impetu ac ferociter inuectus,
 anteriores vngulas Heliodoro incute-
 ret: post quem etiam apparuerunt ei
 alij duo iuvenes, præclari quidem ro-
 bore, 6 adspectu autem pulcherrimi,
 ac candido amictu decori, qui etiam
B ab utroque latere adstantes sine inter-
 missione cæderent; multas ei infligen-
 tes plagas, donec ille in terram cadens,
 dignum vecordiâ suâ 7 velut cadauer
 efficeretur. Post hunc rursus, qui pri-
 mùm à Iudæis victus fuerat, Timo-
 theus, congregato magno exercitu
 peregrinæ multitudinis aduenerat, tan-
 quam armis ciuitatem capturus. Mac-
 cabæus autem, & qui cum ipso erant ca-
 put terrâ aspergentes, ad Deise suppli-
 cationem conuerterunt. Ac verò cum
 vehemens pugna facta esset, apparue-
C runt aduersariis de cælo viri quinque in
 equis aureo freno præclare ornatis at-
 que decoris, qui se Iudæis duces præbe-
 rent: qui & Maccabæum medium assu-
 mentes, suis eum armis protectum, illa-
 sum seruauerunt. Cùm item 8 Ptolemæus
 Philopater, volens Iudæos internecioni
 dare, elephantos ad rem præstandam
 adhiberi iussisset, tunc citò admodum
 atque repente duos de cælo adesse vidit
 gloriosos terribili specie Angelos, qui
D eius obniterentur potentia, ac Iudæos
 horrore plenos efficerent: quique rur-
 sus regis ipsius furorem in misericor-
 diam, audaciamque ac ferocitatem in
 obliuionem conuerterent.

Tobias porrò ille iustus, Dei Archan-
 gelo Raphaëli obuiam factus, atque ab
 eo ad Raguelem ductus, Sarram eius fi-
 liam septem iam viris nuptui traditam
 in sponsam accepit: ipseque Raphaël,
 Asmodæum dæmonium pessimum ac
 homicidam ad Ægypti superiora rele-
B gans, insolubilibus illic vinculis ipsum
 alligauit; Tobias verò Sarram concessit;
 eundemque ipsum rursus parentibus
 reddidit. Quin & pro nouo, ac naturæ
 vim totam vincenti miraculo, redditi
 visus patri eius, à cæcitate, quam ex
 pio, Deoque placito opere; ex sepultu-
 râ, inquam, proiectorum in captiuitate
 corporum, is contraxisset, Deo gra-
 tias agere, ac ei confiteri præcepit, re-

in sacro
 textu διακε-
 ρωμηθῆτος.

6

7

2 Mac. 10. 7. 24.

Tob. 12. v. 15.

uelans eis, ac dicens: Ego sum Raphael vnus è septem sanctis Archangelis, qui Deo offerunt orationes Sanctorum, & ingrediuntur in conspectu glorie Sancti.

Isai 6.

Sed & rursus Isaias clarissimus ille Prophetarum, sacrorum Seraphim gloriæ spectator fuit, quando & gloriosè in forcipe, nec ab aliquo alio inferiori diuinum carbonem accipiens, ab omni mundatus est maculâ, ac dignus effectus, vt, quâ nemo alius post ipsum claritate, futura videret.

Ezech. 3. v. 12.

Sed & pariter præclarus Ezechiel, Deum vidit quantum licet Deum aspicere, throno insidentem maiestate pleno; ac Cherubim trinæ sanctitatis voce ei canticum modulantes: *Benedicta gloria Domini de loco isto in sacula*: Vidit quoque eorum proportione respondentes formas, bouis, aquilæ, leonis, ac hominis: quibus ratio pariter, ac ira; roburque; ac sublimis volatus designaretur.

Dan. 7. v. 9.

Post hunc Daniel Propheta, ac martyr, cum se somno ad Chobar fluuium dedisset, diuinam aspexit, horrendamque visionem: nimirum positos terribiles thronos, igneosque, ac antiquum dierum federe: millia item millium, ac dena millia denum millium assistentia ei pariter, ac ministrantia videt. Visionis nouitate attonitus, totusque animo conturbatus, Gabrielem cernit ad se diuinitus missum, qui & visionis intelligentiam præstaret. Cum autem missus fuisset in lacum leonum, Angelus alius

Dan. 12. v. 30.

Ambacum rapiens, mirabili inde ratione in Babylonem deduxit, cibos in escam inferentem; moxque iterum eundem Ambacum tollens, subito in Iudæam reduxit. Hic Daniel, etiam consummationis diem didicit à Gabriele; fore, inquit, vt Michaël rursus confurgat, ac terribilis clangore tubæ, vniuersos dormientes à primâ die in sæculum vsque, exsuscitet. Quin & sancti tres pueri in caminum iniecti, diuini Angeli operâ velut rore aspersi, ac refrigerati, incolumes transiere.

Ibid. v. 1.

Dan. 3. v. 49.

Zacharias quoque vnus de Duodecim, equum rufum vidit stantem inter medios mōtes vmbrosos, ac illi insidentem virum; nempe, Angelum: qui sequentium equorum missionem; vnde, ac quò proficiscerentur, sacrorum discipulo, ac Prophetæ annuntiaret. Sed & alium, rursus Angelum idem Zacharias vidit, quo is doceretur Christi aduentum; eoque fiduciâ ait: *Gaude*

Zach. 1. v. 8.

Zacharias quoque vnus de Duodecim, equum rufum vidit stantem inter medios mōtes vmbrosos, ac illi insidentem virum; nempe, Angelum: qui sequentium equorum missionem; vnde, ac quò proficiscerentur, sacrorum discipulo, ac Prophetæ annuntiaret. Sed & alium, rursus Angelum idem Zacharias vidit, quo is doceretur Christi aduentum; eoque fiduciâ ait: *Gaude*

λας αὐτοῖς καὶ εἶπὼν· ἐγὼ εἰμι Ραφαήλ ὁ εἷς τῶν ἑπτά ἀγίων ἑξαγγελῶν, οἱ προσομαφεροῦσι τὰ Θεοῦ ἔργα πρὸς τοὺς ἀγίους, ἔτι σπορδύοντα ἐνώπιον τοῦ ἀγίου ἡ δόξης.

Ἡσαΐας δὲ πάλιν ὁ τρυφῶν ἐν προσφῆταις, ἢ τῷ Σεραφίμ θεασάμενος δόξαν, ὅπου καὶ δεδοξασμένως ἐν τῇ λαβίδι, καὶ οὐκ ἐκ τινος ἄλλου τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἀγγέλων, ἀπὸ θρακα θεῶν προσεδεξάμενος, ἐκασταρίσθη πάσης κηλίδος, ἔτι τὰ μέλλοντα ἐλεπτεῖν κατηξίωται ὡς σόδοις μετ' ἐκείνων.

Βιεζεκχιήλ δὲ ὡσαύτως ὁ πόντος, εἶδε τὸ Θεὸν ὡς ἔσθαι ἐνα θρησκῶν, κατὰ ζῶντων ὅτι θρόνου ἀσέκτου. ἔτι τὰ Χερουβίμ ὑμολογῶντα τῶν τῶν τῆ βίσαγια φωνῆ, ἔτι μελωδουῦντα· βύλονη μὴ ἢ δόξα τῷ Κυρίου ἀπὸ τοῦ τόπου τούτου εἰς τοὺς αἰῶνας· μορφᾶς τε τούτων εἶδεν ἀναλογούσας, βοῶς, ἀετῶ, λέοντος, καὶ ἀνθρώπου. ὅτι λογικὸν τε καὶ θυμικὸν διήλασας, ὅτι ῥωμαλέον· ἅμα ἔτι ὑψηλοφῶρον.

Μεθ' οὖν Δανιήλ ὁ προσφῆτης καὶ μάρτυς ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Χωβάρ ἀφύπνῳσας, ἢ θεῶν εἶδε καὶ

Φεικτεῖν ὅπλασιον· θρόνους τε τῶν φοβεροῦς ἔτι φλογώδης, ἔτι τὰ παλαιὸν ἡμερῶν καθεστέντα· χιλιάδας τε χιλιάδων ὡσαύτως, καὶ μυριάδας ἀμέτρων μυριάδων πῆρισμα μύσας αὐτῶν, καὶ λειπυργούσας. ἔξερσηκῶς δὲ τῆ ὄρασι τῆ ξένη, καὶ στυπαρχεῖς ὅλος τῆ θρακῶν, βλέπει σαλέντα τὸ Γαβριήλ θεῶν, ἔτι τῶν ὄρασι στυπεῖζοντα ποτόν· ὃν ἔτι βληθέντα τῶν λεόντων ἐν λακκῶν, ἀγγελος ἄλλος τὸ Ἀμβακίμ ἀρπάσας, ἤγαγον αὐτὸν πρὸς ἀδύξως ἐκείθεν, ἔσθης ἔδεσμα φέροντα ἐν Βαβυλῶνι· ἔτι πάλιν ἄρας τὸ Ἀμβακίμ αὐτίκα, εἰς Ἰσραήλ ἀνιῶσεν ἀθρόως. ἔτι ὁ Δανιήλ, ἔτι τὸ στυτελείας πρὸς Γαβριήλ μεμάθηκεν ἡμέραν ἀνάσθηται φήσας Μιχαήλ αὐθις, ἔτι τῆ σάλπιγγι τῆ φεικτέως σαλπίστας, ἔξασαθήσθαι πόντος τοὺς κρημνέντας, ἀπὸ ἡμέρας προσφῆτης τε ἔως αἰῶνος. οἱ δὲ ἄγιοι τρεῖς πάντες ἐν καμίνῳ προσβληθέντες, ὑπὸ θεῶν ἀγγέλων, ἐδροσίσθησαν, καὶ ἀσινεῖς διήλθον.

Καὶ Ζαχαρίας ὁ εἷς τῶν δωδεκάδων, ἵππων ἔτι πρὸς κατεῖδεν ἐφρηκῶτα ἀνάμεσον ὄρεων τῶν Leg. πρὸς κατὰσκίαν, ἐφ' ὃν αἶψα ἔλετο· ἀγγελος ἔτι οὗτος· τίμω ἀποστολίῳ τῶν ὀπισθίων ἵππων, ποθεν τε καὶ ποδὶ τῶν μύσῃ θραγγέλλων. ἄλλον δὲ πάλιν τῶν ἀγγέλων κατεῖδε τῶν μουῦντα τίμω Χειροδὸς πρὸς Ζαχαρίας ὁ αὐτός, καὶ θαρράδων εἶπε· χαῖρε θυγατερ

Καὶ Ζαχαρίας ὁ εἷς τῶν δωδεκάδων, ἵππων ἔτι πρὸς κατεῖδεν ἐφρηκῶτα ἀνάμεσον ὄρεων τῶν Leg. πρὸς κατὰσκίαν, ἐφ' ὃν αἶψα ἔλετο· ἀγγελος ἔτι οὗτος· τίμω ἀποστολίῳ τῶν ὀπισθίων ἵππων, ποθεν τε καὶ ποδὶ τῶν μύσῃ θραγγέλλων. ἄλλον δὲ πάλιν τῶν ἀγγέλων κατεῖδε τῶν μουῦντα τίμω Χειροδὸς πρὸς Ζαχαρίας ὁ αὐτός, καὶ θαρράδων εἶπε· χαῖρε θυγατερ

Leg. πρὸς κατὰσκίαν
ut est in 70°

Ζυγατερ Σιών, Ἐκατέρπου· κήρυσσε πάλιν καὶ ἡ
 λίδυε παράλλω, Ἱερουσαλήμ Ζυγατερ τῆς μεγίστης.
 ἰδοὺ γὰρ ἦκει παρθένος ὁ βασιλεὺς σου· οὐκ εἰρίζων
 αὐτὴν πάλιν, ὅθεν κραυγάζων· ἐπιθεσικαῖς ὅπτι
 τῆ νεόν πῶλον ἑσποζυγίαν ἕβον· λίαν διλόγως, καὶ
 αὐτὸς ἄλλον ὁ αὐτὸς ἰομύτης ἀγγελὸν εἶδεν,
 ἐπιάλυχνον λυχνίαν δεικνύοντα τούτῳ· καὶ ταῦ-
 τῆς ὁ λαμπάδην, ἑσπερδῶ φᾶνον ἀκατα-
 σβέστως· παρῶπορράφον δὲ πλυτέφορον ὄμα-
 μα τῆ βασιλείως καὶ Θεοῦ τῆν ἀπύρ-
 των, ὅ βλέπον αἰεὶ ὅπτι τῆ ἀπύρτα κέ-
 μων.

Κατὰ μέτωπον πάλαι τῆν αἰδουμένων ἀγγέλων
 θεῖος πεποίηκε σημεῖον, καὶ τῆ τραύσεως τῆ ἐπελ-
 θούσης τότε, αὐτοῖς ἐλυτρώσατο θεῖα παρσάξει.
 καὶ μὲν τῆτο, ἕτεροι ἀγγέλων ἐσαλήσθη ἔχοντες
 πέλεκυς· καὶ συσκόπειν τούτοις παρσέντες ἐφ' οἷς
 καὶ μέτωπον οὐκ ἔστικτο θεοθεν ὁ σημαντικόν.
 καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὡς ἐπιπροχάδην εἶρη-
 ναι, ἐκ τε τῆ παλαιᾶς γραφῆς, καὶ τῆν παρ-
 φητικῶν, ὡς τῆν θεῖων καὶ σεβασμίων νόων.
 μεπιτέον δὲ πύρτως, ἐκ ταύτης παρσ τὴν
 νέαν· ὡς αὐτὴ ἐκ πύρτων αὐτῆν τῆς ἐπο-
 ψίας, καὶ θεῖας αὐτῆς πύρτων ἐπιπασίας, θαυ-
 ματοποιίας τε παρσάδ' οἷς ἄμα σιναγαγόν-
 τες, διφῆμως λίαν καὶ θεοφρόνως αὐτοῖς μεγα-
 λυώωμην.

Ἐν τῆ παρσβατικῇ ποιηροῦν κελυμβήδρα
 ἀγγελος θεῖος ἐξ οὐρανοῦ κατιῶν κατὰπαξ τῆ
 χροῖνου, ὅ ἐν αὐτῇ ὕδωρ ἠγάξεν· ὡς ἐ τῆ παρ-
 τον ἐν ταύτῃ λουόμενοι παρσθὴν λαμβανῆν τὴν
 ἰάσιν, ὁποῖα αὐτὴν πάσῃ κατείχετο.

Γαβριὴλ ὁ παρσμνημονοθεῖς, τῆ Θεοῦ ἄρ-
 χιγράφτης ἐπιπασ Ζαχαρία παρσ ἱερεῖ θυμαῶν-
 τι ἐν ποῖς τῆ ἱεροῦ ἀδύποις, τὴν τῆ παρσδρό-
 μου σύλληψιν ἄμα καὶ γήνησιν τούτῳ παρ-
 διασάφησε· καὶ αὐτὸν ἀπιστήσθητα, κατεκώ-
 φωσε.

Καὶ αὐτὸς ὁ αὐτὸς ἄρχισατραπῆς ἕρηνόθεν
 κατὰπίας, ἐν Ναζαρέτ τῆ πόλῃ ἐπέστη· καὶ τῆ μόνῃ
 παρσθηνομήτοις καὶ θεῖα δεσποῖν, τὴν τῆ παρσ-
 γίου πινδύματος ἐν αὐτῇ ἐπέλθωσιν, ἔ τὴν
 τῆ Θεοῦ Λόγου παρσάχρατον γήνησιν· κέσμου
 τῆ παρσπὸς τῆ δὲ αὐτῆς σωτήριον ἔγερσιν, θεο-
 θεν διηκελίσατο. ἔ τῆ δὲ ἰαχον Ἰωσήφ τῆ μυστη-
 ρίου δὲ ἕξον μὴ σιωπέντα, ἕτερος ἀγγελος

A filia Sion, & vehementer latrare: Pre-
 dica rursus, ac valde exulta, maximæ
 illius Hierusalem filia. Ecce enim Rex tuus
 mansuetus venit: non iam denuò con-
 tendens, autve clamans: sedens super
 pullum novum filium subingalis; con-
 gruâ admodum ratione. Rursus quoque
 diuinorum idem discipulus alium vidit
 Angelum, qui septem ei lucernarum
 candelabrum ostenderet, ac lampadem
 super ipsum inextinguibili fulgentem
 luce: quâ omnium inspector Regis, ac
 Dei vniuersorum oculus designaretur,
 in totum semper mundum intentus ac
 apertus.

B Signum olim fecit diuinus Angelus
 in eorum fronte, qui à crimine liberi es-
 sent, eosque diuinâ iussione ab ingruen-
 ti liberauit confractio: tumque An-
 geli alij missi sunt habentes secures, ac
 quibus præceptum esset vt eos percute-
 rent, in quorum frontibus non fuisset
 diuinitus iniustum signaculum.

C Et hæc quidem hæctenus velut cur-
 sim, ex veteri Scripturâ, ac Prophetarum,
 de diuinis, omnique veneratione
 profequendis Mentibus diximus: om-
 ninò verò ab hac transeundum ad no-
 uam; vt ex omnibus, inspectiones illa-
 rum, diuinasque rursus earum curatio-
 nes, nouaque ac insolita miracula in
 vnum colligentes, præclarâ admodum
 famâ, ac diuino sensu ipsas celebre-
 mus.

D In Probaticâ itaque piscinâ, cùm di-
 uinus Angelus semel quot annis des-
 cenderet, eius sanctificabat aquam; vt &
 qui primus in eâ lauaretur, quocunque
 tandem morbo detineretur, statim sani-
 tatem reciperet.

Gabriel, cuius in superioribus mentio
 facta est, Dei militiæ princeps, Zacha-
 ria sacerdoti adstans, dum ille adoleret
 in templi penetralibus, Præcursoris
 conceptionem pariter, ac natiuitatem
 perspicuè futuram declarauit, ipsum-
 que incredulum vocis vsu priuauit.

E Iterum quoque idem archisatrapa
 cœlitus volans in ciuitatem Nazaret ad-
 uenit, folique puerperæ Virgini ac Do-
 minæ, sanctissimi in eam Spiritûs ad-
 uentum, ac Dei Verbi intemeratissi-
 mam natiuitatem; mundi que vniuersi
 per eam salutarem excitationem, diu-
 nitus annuntiauit. Iustum item Ioseph,
 cùm mysterij nouitatem non intellige-
 ret, adstans Angelus alius, eius eum
 docuit rationem. Pastores quoque in

Zach 9 v 9.

Isai. 42. v. 2.

Ezech. 9. v. 4.

Ioan. 5. v. 4.

Luc. 1. v. 11.

Luc. 1. v. 26.

Matth. 1. v. 20.

Luc. 2. v. 9.

Leg. τὸν ποῖον ἔπιπασ σιωπέντα.

δραπορευώσας, καὶ τούτοις ἐπερωτούσας. ἀρ-
 τε γὰρ φησιν, οἱ πρῶτοι πρὸς τοὺς δευτέ-
 ρους. Ἐξ οὐρανόθεν πύλας οἱ ἀρχόντες ἡμῶν,
 καὶ εἰσελεύσεται ὁ βασιλεὺς τῆς δόξης. ἔτεροι
 αὐτῆς ὡσαύτως, ἄψτε ὁ σῶμα, καὶ τὰ τῶν
 πάθους σύμβολα καθάπερ ἄεσκηκότες, καὶ δραπορευ-
 ούμενοι, ἐρωτασι· ἄψ τί σὺ ἐρωτᾷς τὰ ἱμάτια, δε-
 σσονται τοῦτέστιν ἡ σολή τῆς ἄρκος ὡς λινοβάτου, ἔ-
 πληρήν λιπὸν κατήσθητος, ὡσαύτως οἱ θεοὶ προ-
 φηταὶ πρὸ τῶν ἀγίων ἀγγέλων πρὸς τὴν ἁγίαν.

Τοὺς ἀποστόλους δὲ πάλιν Πέτρον ἔτι Ἰωάννην Β
 ἀγγελος θεὸς τῆς εἰρηκτῆς ὑπεξήγαγε, ἡ δὲ ἴσχυρα
 ταύτης ἄεσκηκότες νυκτός. καὶ τὸ αὐτὸ πάλιν κρυ-
 φατότατον Πέτρον, ἀγγελος ἄλλος τὰς ἑκατοντάρ-
 χην Κορνηλίῳ ἐπιταξάς, δραπέμψασθαι καὶ ἀγα-
 γῆν αὐτὸν ἐκ τῆς Σίμωνος οἰκίας προσεταξέ.
 καὶ αὐτῆς τὸ αὐτὸν μετ' οὐ πολὺ ἐν ἑτέρῳ φεφυραῖ
 ἐγκλεισθέντα, ἀγγελος ἐπιφανὴς Θεοῦ, πρὸς
 ἡρῶδου λέγων· ἀπελευθέρω τὸ ἱμάτιόν σου, ἔτι τὰ
 σπυδαλία σου ὑπόδησον, ἔτι δευρὸν ἀκροῦσθαι μοι.
 πρὸς αὐτὸν δὲ αἱ αὐτῆς ἀλύσις ἐκ τῶν χερῶν καὶ τῶν
 ποδῶν ἐκπεπύκασαι καὶ ἀναστῆναι, σὺ αὐτὰς ἐκ-
 πεπύκασθαι καὶ ἄνω ἐκ τῶν χερῶν τῶν δυασέβους Ἡρώ-
 δου ἐκπεπύκασθαι καὶ λελευθῶσαι. εἶτα ἔτι αὐτὸν
 Ἡρώδου δημηγροῦντα σοβαρῶς, καὶ τὸ Θεὸν μὴ δο-
 ξασάμενος, θεὸς ἀγγελος ἄεσκηκότες ἐπ' ἀτάξου καὶ σκω-
 λικῶς ἄνω γερῶς, πρὸς ἀρχὴν ἄεσκηκότες.

Φίλιππον δὲ τὸν ἀποστόλον καὶ μεσημβείῳ πα-
 ρουθῆναι ἐπὶ τῆ ὁδῶν καταβαίνουσαν ἀπὸ Ἱερου-
 σαλήμ εἰς Γάζαν, ἢ πῶς ἐστὶν ἔρημος, ἀγγελος
 Θεοῦ ἐπιταξάς διεταξάσθαι ἐνθα καὶ τὰς Αἰθίοπι σι-
 αντήσας, καὶ τὸ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ Θεὸν
 Ἰσθῶν διαγγελισάμενος, ἐπὶ τῶν ποταμῶν τῶν ἐβά-
 πτισε καὶ ὑπὸ πνύματι Κυρίου ἡρωῦσθαι ἀγγέ-
 λου πνύματα γὰρ οἱ ἀγγελοὶ ἄεσκηκότες ἀφ' ἁλῶν ἀρπα-
 γαίς τῶν δυνούχου, οὐκέτι ὡφθη αὐτῶν, ἀλλ' ὡρέ-
 θη εἰς Ἀζωτον

Καὶ πῶς αὐτῶν εἰρημῶν ἄεσκηκότες κατηγούσας, ἡ δὲ τῶν
 ἀγγέλων ἐπιταξίας καὶ βοηθείας, καὶ τὰ τούτων
 ζένα περιουρήματα, ἐν ἑκάστῃ ἡμερᾷ καὶ γε-
 νεᾷ· καὶ μάλιστα ἐν ταῖς τῶν ἀγίων μάρτυρων
 τῶν Θεοῦ ὁμολογίαις, καὶ φεφυραῖς, καὶ δε-
 νοτάταις τιμωρίαις· ὅπως αὐτοῖς τιλαι-
 γῶς ἐπεφάνοντο, ποτὲ μὲν, ἀκηδιάντας θαρ-
 συνοῦντες· ποτὲ δὲ ἡσυχαστοῦσιν ἐπὶ τῶν
 τῶν ἀδενουώσας ῥησιν ὡντες· ἀδυνατουώσας
 ἐμψύχοντες· πεινῶντας ἄεσκηκότες· δι-

dubitantes, ac illos interrogantes. Tollite
 enim, inquit, primi ad secundos, celestes portas principes vestras, & introibit Rex gloria. Rursus autem alij, corporis ratione, ac propter passionis symbola, velut stupore attoniti, ac dubitantes, in hæc percontantur verba; Quare, Domine, rubra sunt vestimenta tua? hoc est, stola carnis; tanquam vinitoris, ac plena tercular calcantis? In hunc modum diuini Prophetæ, habituros Angelos sanctos prænuntiauerunt.

Petrum rursus ac Ioannem Apostolos diuinus Angelus è carcere eduxit, cum eius noctu portas aperuisset. Sed & iterum, summum eundem principem Petrum Angelus alius, cum is Cornelio Centurioni astitisset, accersiri ac adduci iussit. Iterum quoque eundem haud diu post in alio inclusum carcere, Dei Angelus apparens confortauit, dicens: Induere vestimentum tuum, & subliga soleas tuas, & veni, sequere me. Statim verò ceciderunt catenæ de manibus ac pedibus eius; surgensque, exiit cum illo, inque hunc modum impij Herodis manûs, ab eo liberatus euasit. Post hæc autem eundem Herodem arroganter pro concione orantem, ac cum Deo gloriam non dedisset, diuinus Angelus repente percussit; statimque ille vermibus adedentibus, animam efflauit.

Philippum autem Apostolum, pergere, ac ire contra meridiem ad viam quæ descendit ab Hierusalem in Gazam, quæ est deserta, præcepit Dei Angelus, cum ei adstitisset: vbi obuiam factum Æthiopem, ac cum ei Dominum nostrum Iesum Christum ac Deum annuntiasset, in flumine ipsum baptizauit; tumque à Domini spiritu; id est, ab Angelo: Sunt enim Angeli, spiritus: ab Eunuchi raptus oculis, non apparuit ei amplius, sed inuentus est in Azoto.

Quis verò sufficiat ordine enarrare Angelorum inspectiones, impensamque curam ac auxilia, nouaque per eos in singulis ætatibus exhibita prodigia; atque id maximè in sanctorum Dei Martyrum confessionibus, carceribusque, ac dirissimis tormentis; vt eis palam se conspicuos exhibuerint, modò quidem tædio velut confectis animos addentes; modò molliores effectos confirmantes; infirmos roborantes; imbecillis, vires addentes; esurientes pascentes; potan-

tes sicientes ; compeditos soluentes ; igni conflagrantibus refrigerium praebentes ; rafa latera curantes ; conscissa membra coaptantes , ac committentes ; tenebricosos inclusos carceribus , lucis radijs perfundentes ; accensum in eos ignem mirabiliter extinguentes ; gladium aciem obtundentes ; feras subigentes ; verberantium nervos dissoluentes ; quin & quandoque vicissim eodem caedentes , ac percutientes ; modò quidem caecitate ; modò autem , ipsa eorum iacula in eos retorquentes . Ad hanc , Dei eis gratiã paratorum praemiorum atque honorum , firmas promissiones annuntiantes ; atque vt verbo dicam , eorum vniuersis laboribus leuamen , ac solatium afferentes , ac tum omnem ab eis exterminantes calamitatem , tum diuinum eis gaudium ingerentes .

Simili item ratione in ijs qui sancte vitam instituerunt . Vbique enim praesentia fouentes eis apparebant , in praeclearis operibus auxilium impendentes ; velut manu ducentes , ac dirigentes ; simul ministrantes ; protectione munientes , ac lucem praeferentes ; quandoque verò etiam indigentibus , annonam inferentes . Nec eos duntaxat velut sanctos protectione municbant , ac eis ministrabant ; quin & nos vniuersos , qui communem ac terrenam saeculi vitam viuimus , vt ex diuinis edocis sumus , accepimusque oraculis . Omnino enim Angeli , tum viuentes custodiunt , tum morientes assumunt : vt & Sacerdos inter horrenda mysteria , Angelum nobis pacis roget , atque precetur , *fidelem ducem ; nostrorum tum animorum , tum corporum custodem* . Dauid quoque iterum Propheta ita doceat : *Immittet Angelus Domini in circuitu timentium eum , & eripiet eos* . Ac de Filio rursus : *Pater inquit , Angelis , suis in mandabit de te ; & in manibus tollent te* . Iterumque aduersus aduersarios : *Fiat via illorum tenebrae ac lubricum , & Angelus Domini persequens eos* . Deinde etiam scimus , Ieannem Theologum ac Euangelistam in diuinã suã atque horrendã Apocalypsi ; Angelum dicere , cuique vbique praesidem Christianorum Ecclesiae : quod etiam stabiliens , astruensque , qui post eum , vi sermonis pariter atque operis . Theologus enituit Gregorius , in suã quam in praesentia Episcoporum habuit Oratione ,

A πάντας ποτιζόντες · πεπεδημένους ἀγαλόντες · κρισμένους δροσίζοντες · ξερομένους θαλασπώνοντες · τεμνομένους συναρμολογηῶντες · ἐν σκῆτι ἐγκεκλεισμένους ἀγάζοντες · ὁ κατ' αὐτῆν πῦρ παραδίδως σθενύοντες · τὰ ξίφη ἀμβλυώνοντες · τοὺς θῆρας ὑποπάτοντες · τοὺς αἰκισὰς ἐκλύοντες · ἐστὶ δὲ ὅτε καὶ ἀντιπαλήθοντες · ὁ μὲν ἀορασία · ὁ δὲ , τοὺς φῶν ἐκείνων βέλεσιν . εἶτα , τῆν ἐν Θεῷ τούτοις ἡτοιμασμένων χερῶν ἐκ τῆν τὰς βεβαίας ἐπαγγελίας προσδραγγέλλοντες · ἐκ ἀσφαλὸς ἀπλῶς , πῦρ τας αὐτῆν τοὺς πόνους ἐπικουφίζοντες · πᾶσαν τὴν θλίψιν δὲ αὐτῆν ἄξορρίζοντες , ἐκ τείων χερῶν ἐν αὐτοῖς εἰσποκίζοντες .

Ομοίως καὶ ἐν τοῖς ὁσίοις βιώσειαν · ἀπὸ πταχρὸν γὰρ αὐτοῖς συμπρόντες ἐφαίνοντο , συνερρηγῶντες τούτοις ἐν ἔργοις τοῖς καλλίστοις · χερσαγωγῶντες καὶ ποδηγῶντες · συλλεπτουργῶντες · ἀεφοθυρῶντες καὶ δαδουχῶντες · ἐστὶ δ' ὅτε καὶ ἐσφίω αὐτοῖς ἐπικουφίζοντες ἀπρουμένων . ὁ μόνον δὲ τούτοις ὡς ἀγίως περιεφρούρου καὶ δικόνων · ἀλλὰ μὲν καὶ ἡμᾶς ἀπὸ τῶν τῶν τῶν κοινῶν καὶ προσοχῶν τούτου τῶν κόσμου ζωῶν βιωτέοντας , ὡς ἐκ τῆν τείων λογίων μεμαθήκαμεν καὶ πρὸς εὐφραδίαν . ἀγγελοὶ γὰρ πᾶν τῶν καὶ ζῶντας φυλάττειν , καὶ τεθνεώτας προσλαμβάνουσιν ὡς καὶ τὸ ἱερέα ἐπὶ τῆν φεικτῆς μυσταγωγίας , ἀγγελὸν ἡμῶν εἰρήνης ἀπεῖσθαι , πᾶσαν ὁδηγῶν , φύλακα τῆν ψυχῶν , καὶ τῆν σωματῶν ἡμῶν . τὸ δὲ προσφίτω πάλιν Δαβὶδ , οὕτω διδάσκειν · πρὸς βαλεῖ ἀγγελοὺς Κυρίου κύκλω τῆν φοβουμένων αὐτῶν , καὶ ῥύσεται αὐτοὺς . καὶ ἀπὸ τῶν ὑοδὸν πάλιν οὕτω φησὶν , ὁ πατὴρ τοῖς ἀγγελοῖς αὐτῶν ἐντελείτω ἀπὸ τοῦ Θεοῦ , καὶ ἐπὶ χερῶν ἔροδοι σε . ἐκ αὐτοῖς ἀπὸ τοῖς ὑποεναντιοῖς · χρηστήτω ἡ ὁδὸς αὐτῆν σκοπὸς καὶ ὀλισθημα , καὶ ἀγγελὸς Κυρίου καταδιώκων αὐτοὺς . εἶτα καὶ Ἰωάννην τὸν Θεολόγον καὶ διαγγελιστὴν · ἀγγελὸν λέγειν ἐν ἡμετέραν ἐν τῆ αὐτῆν τεία καὶ φεικτῆ ἀπακαλύψει προσπατεῖν ἐκείνης τῆν Χριστιανῶν ἀπὸ πταχρὸν ἐκκλησίας · ὁ καὶ βεβαίαν καὶ κυρῶν ὁ μετ' αὐτῶν θεολόγος καὶ λόγος καὶ ἔργος . φησὶν ὅτι , ἐν τῶν λόγῳ αὐτῶν τῶν ἐν τῆν προοσία τῆν ἐπισημάτων , οὐ-

In sanctos alios.

In sancti Iacobi liturgia inter εἰρηνικῶν .

Psal 33 v. 8.

Psal 90 v. 11.

Psal 34 v. 6.

Apoc. 1 v. 20.

Greg. Orat. 32.

τω Φησι· πρὸς δὲ τοῖς ἐφεσώτας ἀγγέλους· Αἰ
 πειθόμεν γὰρ ἄλλοις ἄλλης πρῶτα τῆν ἐκκλησίαν,
 ὡς Ἰωάννης διδάσκει με δεξιῶν τῶν ἀποκαλύψεως.
 καὶ πᾶσι ἄλλα πολλὰ εἰς τούτων διαλεγόμενα, καὶ
 οὐ ταχέως τῶν λόγων συμπεραίνουμην. σχεδὸν ποι-
 γαρῶν καὶ σιωπώντων εἶπεν, ὅτι πᾶσα θεῖα
 καὶ πρῶτα ῥήσις καὶ ἔλλαμψις· ἀποκαλύψις
 καὶ σιωπῆρα, κελύσθαι τῶν πρυτανικῶν
 ἔργων πρυτανῶν διασώτου, δι' ὑμῶν τῶν αὐτῶν
 πρυτανῶν ἀγγέλων, ὅς ἔρχηται μέγλη τέλος εἰς
 ἡμᾶς τοῖς θνητοῖς, καὶ τελεῖται, καὶ ἐνεργεῖται,
 καὶ πρῶτα ἀγγέλλεται ἔλλαμπεται· ἔπασα
 δαμνιωδὴς ἐφοδὸς τε καὶ πλῆθις, ἐπιβουλή
 καὶ ἐνεργῆρα, δι' ὑμῶν ὁμοίως ἀποσβεῖται,
 καὶ φανεροῦται, καὶ ὀλοθρεύεται· ὑμεῖς γὰρ
 καὶ τῶν ἀνθρώπων σωτηρηταί, καὶ τῶν ἐκ-
 κλησιῶν ὑποστυπῆται, καὶ τῶν δαμνίων φυ-
 γαρῶν, καὶ τῶν κελῶν ἀπάρτων εἰσηγή-
 ται.

Ω τοίνυν νοερά καὶ αὐτὰ θεῖα στρατεύματα.
 δεῖν γὰρ ὑμᾶς καὶ κλίμακα βίβηται καὶ ἰκε-
 τῶσαι καὶ μεγαλιῶσαι. ὡς Σεραφίμ ἐξαπέ-
 ρυγα καὶ πρῶτα ταχεῖς καὶ ἐμωφῆζοντες· ὁ κατ'
 εἰκόνα θεῖαν ἡμῖν ὑποφαίνοντες, ἀφ' οὗ πῶ
 ἀναλλοίωτον ἴδρουν, καὶ ὁ ἀσώματον καὶ ἀί-
 διον· ἄμα ὁ γνωστὸν καὶ ἐμπύριον· οἱ δὲ
 πρῶτα φῶς τῆς ἐκ τῶν πρῶτων φωτὸς πρυ-
 ολβίας ἐκχύσει, καὶ ὄντως κελουμένοι, ὡς
 ὁ ἀρῆτον ἐκείνο καὶ θεῖον ἀπαύρασμα τῆς
 τρυφῆς καὶ αὐτοῦ· ὑποφωτιστὴς τε καὶ ἀκα-
 ταλήπτου καὶ θεῖας ἔνιαιας θεαρχίας, κατὰ
 θελήτων, ἀμέσως εἰσδεχόμενοι, ἔπασιν ἄλλοις
 νόσοι μεταδίδοντες καὶ θερμάνοντες· σημα-
 νόμοι, ἀφ' οὗ τε ὁ καθαρκῆν, καὶ κελου-
 κῆν, καὶ πάσης ἐλώδους κακίας εἰς ἀπῶν
 ἀναλωτῆν· κελουρέτε μου τῆς ψυχῆς
 τῆς ἐνδοτάτα, καὶ φλέξατέ μου πῶν ἀ-
 κατῶν ἐν ἑμῶν, τὸν θεῖον ἀπῶν ἐν ἑ-
 μοὶ κελουρέοντες, καὶ τῆς ἐμῆς καρ-
 δίας τὸν σκοτασμὸν εἰς ἀπῶν ἐκδιώ-
 ξοντες, φωτίσατέ μου τῆς νοεράς ἀ-
 νήσεις.

Ω Χερουβίμ πολυόμματοι καὶ τετρα-
 μορφοί, τῆς ἀναλόγης καὶ φωτιστικῆς
 σιωπῆσιν ὅπως κατακτασθεῖτε· λογ-
 κῆ καὶ θυμικῆ· καὶ ῥωμαλέοι καὶ ὑψη-
 φῶροι· οἱ σοφίας πλῆθος, ἔπασως χῆσις

ita ait : Ad Angelos autem huiusce præ-
 sudes civitatis : Existimo enim alios alius
 subinde præsides esse, ac patronos Ecclesie,
 ut me docet Ioannes in Apocalypsi.
 Quid verò plura hoc argumento dif-
 ferimus, nec citò orationi finem im-
 ponimus ? Ut itaque compendiò di-
 cam, omnis fere diuina tum prædi-
 ctio, tum illustratio ; reuelatioque,
 ac auxiliij exhibitio, vniuersorum Re-
 gis ac Creatoris Domini iussu per vos,
 sanctissimos eius Angelos, à principio
 in finem vsque in nos mortales, & con-
 summatur, & peragitur, prænnuntiat-
 que, atque affulget : omnisque dæmo-
 num incurfus, ac error, insidiæque,
 ac actio, vestrà similiter operâ submo-
 uetur, detegiturque, ac pessundatur.
 Vos enim tum hominum conseruato-
 res estis, tum defensores Ecclesiarum,
 dæmonumque fugatores, ac vniuerso-
 rum bonorum conciliatores.

aliquantò ante medium

O Itaque intelligentes, ac immunes
 à materiâ diuinæ cohortes ! Operæ
 enim pretium est, vt vos gradatim lau-
 dibus celebrem, supplicemque, ac ve-
 stra magnalia prædicem. O Seraphim
 fenis alis præditi ! primi ordinis milites,
 ac incendentes ; diuinæ nobis rationem
 imâginis, immutabili vestrà stabilitate,
 incorporeique ratione, ac sempiterni-
 tate ; nec non scientiæ vi, igneaque
 naturâ ; indicantes : secundum lumen,
 beatissimis à primo illo Lumine effusio-
 nibus, ardentes ac incendentes appel-
 lati ; tanquam nimirum, qui inefabi-
 lem illum diuinumque splendorem tri-
 nè fulgentis ac materiæ expertis, su-
 permirandi, incomprehensiquæ, diui-
 ni ac singularis Dei principatûs, quâ
 ratione voluntatis obiectum existit,
 nullo medio in vobis suscipiatis, ac
 Mentibus reliquis impertiatis, cale-
 faciatique ; quorum notæ, ac insignia
 sint, purgandi vis, ac adurendi ; om-
 nemque prorsus materialem vitiosita-
 tem absumentis ; purgate mei animi in-
 tima, meamque comburite spinosam
 materiam, diuinam in me seminantes
 fementem ; atque mei cordis tenebras
 penitus dispellentes, spirituales meos
 sensus illuminate.

Pia singulorū Ordinū lau- datio, ac de- uota suppli- catio.

O Cherubim multis oculis præditi,
 ac quadriformes, congruis, ac illumi-
 nationem habentibus compositionibus
 omninò perornati ; ratione, ac irâ pol-
 lentes, roboreque, ac sublimi volatu ;
 qui sapientiæ copia, ac scientiæ effusio

appellemini; diuinâ me ratione ac scientiâ ornate; irâque aduersum singularem serpentem instruite; ac cœlesti robore implete, atque à terrâ in altum subuehite.

O Throni flammei ac inaccessi; Dei fedes, vehiculumque, ac requies; terrenâ omni abiectiōe sublimiores, vt qui supremum omninō Regem in vobis suscipiatis; ab omni me profanâ segnitie ac otiositate liberate, dignumque, qui Deum suscipiam, præstare.

O dignâ nuncupatione, ac venerandâ Dominationes, tanquam diuinum in vobis dominium, ac auctoritatem specie exhibentes, propriêque ac verè liberam bonorum participationem in vobis suscipientes; ad supremum vsque spiritum vitiis me, animum lædentibus, ac insidiis rationem pessundantibus, dominari concedite.

O Potestates ab omni liberæ seruitute, ac casûs nesciâ, nuncupationem actioni patrocinantem pariter habentes, atque à solo potentie auctore diuino principatu, potestatem ac firmitatem adeptæ; potestatem mihi aduersus hostes tum materiæ concretos, tum absolutos à materiâ, donate; qui nimirum aduersus animam insurgentes, rationem captiuare contendunt, meosque ad Deum gressûs supplantare.

O Virtutes inconcussæ ac terribiles; diuinum in vobis robur, fortitudine, quâ polletis, fummoque robore, ac potentiâ exhibentes: imbecillum me, diuino circuncingite robore, vtque dignè spirituales scorpiones atque serpentes conculcem, dignemini præstare.

O Principatûs inflexi, ac mutari nescij; qui Principatûs nomen ac dignitatem ab ipso principij experte, auctoreque; principij, ac solo diuino principatu, consecuti estis, tanquam tertiæ illius Choreæ principes; exitiosissimis me hostibus dominari præstare, atque in finem, me ab iis liberum fore concedite.

O Dei sanctissime, amabilisque, atque inclyte Michaël principes militia: minister, ac Angelorum prime; summè venerabilis; summè celebris; laudatissime: qui Iudæorum præsideres populo, illique præires, atque ad potiora dirigeres: qui terribilissimâ illâ vbique gentium audiendâ, supra modum mirabili, ac vbique reboanti tubæ voce, habeas clangere; cuius excitati sono, è terrâ

Α καλούμηνοι· λόγῳ με θεῖῳ καὶ γνώσῃ κοσμησατε· καὶ θυμῶ καὶ τῷ ὀφείω μόνου ὀπλίσατε· ῥώμῃς τε οὐρανιας πληρώσατε, καὶ χαμόθεν πρὸς ἕλκος ἀιάξατε.

Ω Θεοὶ Φλοῦροι καὶ ἀπρόσιτοι, Θεοὶ καθεδραὶ καὶ ὄχημα καὶ ἀνάπαυλα· οἱ πάσης ὑποπέρας ὕψεως ὑψήθη, ὡς τὸν πῦρ ἀφάρτατον βασιλέα ἐν ὑμῖν ὑποδεχόμενοι, λυτρώσαθε με πάσης ἐνάργεως ὑπερβίας, καὶ τῆς τῷ Θεοῦ ὑποδοχῆς ἀξίον ἀγαδείξατε.

Β Ω Κυριότητες Φερώνυμοι καὶ σεβάσμιοι, ὡς ὁ θεῖον κῦρος ἐν ὑμῖν εἰκονίζουσα, καὶ πῶ μὲτεξιν τῆς καλῶν ἀνεμπόδιστον κυρίως καὶ ἀληθῶς εἰσοδερέμηναι, παθῶν με ψυχοφθόραν, καὶ φρενοβλαβῶν ἐπιβουλῶν, τῷ κυριεύειν μέγιστος ὑσάτης μου ἀναπνοῆς ῥαίσαθε.

Ω Εξουσία ἀδούλωτοι καὶ ἀκατάσφατοι· αἱ πῶ κληῖσιν τῇ παρῆξει συλλαβοῦσα σωνήγρον, καὶ πῶ τῷ μόνῃς ἐξουσιοποιῶς θεαρχίας πῶ ἐξουσίᾳ λαβοῦσα, καὶ αὐτῆς ὁ ἀδελφώτων· ἐξουσία μοι δωρησαθε κατ' ἐγγράφῳ ὑλικῶν καὶ αὐλῶν τῆς ἐπιδυσταμῶν τῆ ψυχῆ μου, καὶ πειρωμῶν ἀγχμαλωπίσειν τ' ἐμὸν λογισμόν· ὑποσκελίσειν δέ μου τὰ πρὸς Θεὸν ἀφάσματα.

Ω Δυνάμεις ἀκατάσφατοι καὶ ἐξῆρνωτοί· αἱ ὁ θεῖον ἀένος ἐν ὑμῖν ὑπογράφουσα, δὲ τῷ ἰσχυρὸν καὶ πῶμαλκῆς, καὶ ὁ κρατίστον· ἀένος με θεῖον τῶν ἀδρανῶ παρῆζώσατε, ἐ συμπατεῖν ἀξίως τοῖς νοητοῖς σαρπητοῖς καὶ ὀφείας παρῆζώσατε.

Ω Ἀρχαὶ ἀκατάκλιτοι καὶ ἀνεπίτροφοι· Leg. α. αἱ " φῶς λαβοῦσα πῶ αὐτῆς τῆς ἀναρχοῦ καὶ ἄρχιπαιῶ, καὶ μόνῃς θεαρχίας, ὁ τῆς Ἀρχῆς ὄνομα καὶ ἀξίωμα· ὡς τ' εἰς τῆς χορείας ἀρχόμενα· πῶμαλκῆς ἰσχυρὸν τῷ κατέρχων ποιήσατε. καὶ τ' ἐγγράφῳ ἀνυπότακτον μέγιστον τέλοισ δὲσπότηρήσατε. ἔσ. πολέμοι.

Ε Ω τῷ Θεοῦ πῶμαλκῆ καὶ ἐράσμιε καὶ αἰοίδιμε Μιχαὴλ ἄρχιγράφτη· λειτουργέ καὶ παρῆζέλε· πῶμαλκῆς· πῶμαλκῆς· πῶμαλκῆς· ὑψήθη· ὁ τῷ Ιουδαίων ἀρχῶν λαοῦ, ἐ παρῆζέλε, ἐ καθοδηγῶν πρὸς τὰ κρείττονα· ὁ μέλλων σαλπίζειν τῇ πῶμαλκῆς κῶμαλκῆς ἐκείνη φωνῆ, καὶ ἀξίω, ἐ πῶμαλκῆς κῶμαλκῆς φεμωδεσάτη τ' σαλπίζος·

sumque ac sapius: Michael, Michael, A
 res venerabilis, atque nomen; latus
 mihi ac pacificus appare, cum meæ vi-
 tæ curriculum explere contingeret; me-
 que sub pretiosarum tuarum alarum
 tegumento protegens, sic ab angustiis
 ac caligine inferni exime, atque *in loco*
tabernaculi admirabilis, usque ad mon-
tem Dei in voce exultationis & confesio-
nis soni epulantium, constitue.

Pfal. 41. v. 5.

In Gabrielem.

O & tu diuinissime Gabriel, mundi
 amantissime; gaudiose; fauste nuntie;
 arcanorum scientissime, ac latissime; B
 qui bonorum omnium primus existas
 tum explanator, tum minister, doctor-
 que, mentem meam ac animum crudi,
 quod Dei iudicia ac iustificationes intel-
 ligat, tu qui Daniele in Chobar diui-
 nissimam illam visionem intelligere fe-
 cisti: meæ sterilitatis infœcunditatem
 dissolue, qui diuinâ pridem iussione E-
 lisabethæ dissoluisti sterilitatem, opti-
 mique fructus feracem effecisti: meæ
 miseræ ac afflictæ animæ gratiam imp-
 pertire, ac lætitiā, iucunditatemque,
 qui sanctissimæ ac intemeratissimæ Do-
 minæ nostræ, ac Dei Genitricis Mariæ
 immaculatissimam animam, gaudij
 plenâ, ac salutari tuâ annunciatione
 præclarè lætificasti, Euaque luctum in
 gaudium conuertisti, ac mœstitiam mu-
 tasti; vnoque verbo vt circuitu vtar,
 vniuersi mundi tristitiam in gaudium
 transtulisti; ac lugubri discissâ tunicâ,
 vniuersos iucunditate induisti: ita sup-
 plico, rogoque, iterumque, ac sæpe,
 Gabriel, Gabriel gaudij minister, con-
 ciliatorque, visita me graui reum im-
 pietate, ac diuinâ me iucunditate adim-
 ple, liberans me à iaculis Beliar, atque
 à visibilibus inuisibilibusque hostibus,
 Iustorumque ac Sanctorum confortem
 efficiens in locis voluptatis, tuæ ad
 Deum intercessionis suffragio.

Dan 8. v. 6.

In vniuersos
Archangelos,
atq; Angelos.

O vos quoque reliqui omnes Ar-
 changeli, Angeli que, cœlestis populus;
 infinitus cuneus; optima phalanx; im-
 mensa multitudo; exercitus innumera-
 bilis; celsitas imperscrutabilis; ma-
 gnitudo incomprehensa; chorus in-
 comparabilis; scientia imperuestigabi-
 lis; lætitia inenarrabilis; conuentus om-
 nem admirationem vincens; turba nul-
 lis definita terminis; agilitas ventis si-
 milis; ordo infinitis partibus multiplex;
 celeritas omni maior pernicitate; sub-
 stantia incircumscripta; gloria, quam
 nullus cogitatu assequi possit; virtus

ἁπικελούμα, καὶ αὐτὸς καὶ πολλάκις· Μιχαήλ,
 Μιχαήλ ὁ σεβάσιμος πνεῦμα καὶ ὄνομα· Φά-
 νηθὶ μοι ἰσχυρὸς καὶ εἰρηνόβωον, ὁ τὸν τὸν διαβολὸν ἔ-
 ἐμῆς ζωῆς ὑπεξέρχου· ἔτι ὑπὸ τῆ σκέπῃ
 τῆν ὧν με τιμίων πτερυγῶν καλύψας, οὕτω τὰ
 στενά τῶ ἀδου καὶ ζοφερά ὑπεξάγε· καὶ ἐν τόπω σκη-
 νῆς θαυμαστῆς, ἕως τῆ οἴκου τῆ Θεοῦ ἐν Φωνῇ
 ἀγαλλιάσεως καὶ ἔξομολογήσεως ἡχοῦ ἑορταζόν-
 των ἀποκατάστησον.

Ω καὶ αὐτὸς θεϊότατε Γαβριήλ κοσμοφίλτατε·
 χαρμόσυνε· ἀγαθὰ εἶλε· μουσικώτατε ἔτι ὑπερ-
 συνε· ὁ τῆν καλῶν ἀποδύτων, καὶ πνευματικῶν
 καὶ ὑπερήτης καὶ μύσαρχος καὶ ἀφύκονος, σιωπέσιόν
 μου τῆ νοῦ ἔτι ἔχοντοιν πρὸς τὰ τῆ Θεοῦ κρίμα-
 τὰ τε καὶ δικαίωματα· ὁ τῆ Δαηὶλ ἐν Χωβάρ τῆ
 ἡγοτάτῃ ἐκείνῳ ὄρασι σιωπέσιος· καὶ τῆν φεί-
 ρωσι τῆ ἐμῆς ἀκαρπίας ἀφύλυσον, ὁ τῆ Ελισάβετ
 πρὶν ἀφύλυσας πρὸς τῆ Θεοῦ τῆν φείρωσι·
 ἔτι καρποφόρον ἀναδείξας ἀρίστον· καὶ τῆ ἐμῶν δύ-
 στηνον ψυχῆ ἔτι τεθλιμμένῳ χρεῖτωσον, ἔτι κε-
 τεύθειρον, ἔτι ἀγλαῖστον· ὁ τῆ ὑπεραγίας ἡμῶν ἔτι
 ἀχρηάτου δεσποίνης ἔτι Θεοτόκου Μαρίας τῆ πρῶτα-
 μων καὶ μακαρίδῳ ψυχῆ ἐν τῆ χαρμόσυνῳ σε
 τῆ σωτηρίῳ ἐπαγγελία κατευθειρίας· καὶ τῆ Εὔας
 ὀδυρμὸν εἰς χαρὰν μεταποιήσας, καὶ τῆ κατήφειδῳ
 μετασβυάσας· ἔτι ἀπλῶς πνευματικῶς φάνα,
 τῆ τῆ σύμπαντος κόσμου λύτῃ εἰς χαρὰν μετε-
 νέγκας· καὶ τῆ πενήτην ἀφύρρηξας χεῖρα· ὑπερ-
 σιωῶν τε τοῖς πρῶτος ἀμφιάσας· καὶ ἰκετεῦν καὶ
 δέουμα, καὶ πάλιν καὶ πολλάκις· Γαβριήλ Γαβριήλ,

τῆ χαρὰς καὶ ὑπερητὰ καὶ πρὸς ἐνε· ὅπισκεψαί με
 τῆ δεινὰς ἀσεβοῦντα, καὶ πληρωσὸν με θεϊκῆς θυμη-
 δίας, λυτῶν μὲν με τῆν βελῶν τῆ βελίαρ, ἔτι τῆν
 ὄρα τῆν ἐρῶν ἔτι ἀοραίων· καὶ ἀκνύων με κοινωνόν
 ἐν πρῶτῆς τόποις, τῆν δικαίων τε ἔτι τῆν ὀσίων, ἀμα
 τῆ σῆ πρὸς Θεὸν μεσιτεία.

Ω καὶ ὑμεῖς οἱ λοιποὶ πρῶτες ἀρχαγγέλοι τε
 καὶ ἀγγέλοι· δῆμος οὐράνιος· εἶφος ἀπέ-
 ραντον· φάλαγγξ ἀρίστος· πληθὺς ἀμέτη-
 πος· στρατὸς ἀναρίθμητος· ὕψος ἀνεξερβύ-
 νητον· μέγεθος ἀκατάληπτον· χροὸς ἀνεξεί-
 κηστος· γνάσις ἀνεξιχνίαστος· φαιδρότης ἀεκ-
 δήγητος· ἡσασ ὑπερθαύματος· ὄχλος ἀπε-
 εἰληπτος· λεπτότης ὑπερβάλλουσα· ἐλαφρό-
 τῆς ἀνέμιος· πάξις ἀπειροπλάσιος· ταχύ-
 τῆς ἀκατάφρατος· ὑπαρξις ἀπερίγραπτος·
 δύξα ἀκατάμωτος· δυνάμις ὑπερδυνά-

E

μιν· λειτουργίαι τῆς πρυτανείας· ἀγγελοι· πρύ-
 ματα· ὕδατα· ἀρχοντες· ἵπποι· ἀρματα·
 στρατεύματα· ἀρχακοι· ἀποστολοι· κήρυκες·
 ποσειδηται· διαφελισαι· θεοφαντορες· φύ-
 λακες· ποσειδαται· σωτηρηται· ἀπαγωγί·
 σωμαγωγί· ποδηγί· ἐξετασαι· ζυγισαται·
 λογιηται· ἐπιγρηπται· φωτισαι· πλουτισαι·
 φωστῆρες· λυχίαι· λαμπάδες· ὄρη· βουνοί·
 νεφέλαι· συλλογισαι· κριται· ὀρθοκλήτορες·
 αἰαγραφῆς· πυλωροί· διατρέχοντες· παιδα-
 ται· διδακται· ὀρθοκλήτορες· ὀρθοκλήτοι·
 ἀνταγωνισαι· ποσειδαται· ἑσπῆρας θεῖα· ἰνδαλ-
 ματα καὶ ἀγαλματα· πλωτῆρες· ὀλκίδες· κυ-
 βερνήται· οὐρανοδρόμοι· κούφοι· ἀερόβιαται·
 ὀξύπατοι· ταχύπατοι· αὐτὸν οὐρανόθεν καὶ τὸν ἀίθε-
 ρα πληροῦντες· θερμῶτατοι· οἱ περὶ τὸν οὐρανὸν
 πᾶσιν ἀνθρώποις· οἱ δὲ τῆς κτίσεως τέλει μα ἀνεπι-
 στρόφως τελειῶντες· οἱ τῆς φωνῆς τῆς λόγων αὐτῶν ἀκα-
 ταπαύτως ἀκούοντες· οἱ αὐξάνοντες αἰεὶ ἐν πο-
 κῶσιν, καὶ ἀενάως ποσειδητικῶν λαμβάνοντες·
 ὁ γὰρ θεῖον ἀκατάφραστον· οἱ σώματα οὐράνια ἐ-
 ὄντες καὶ καλούμενοι· οἱ νόες καὶ σκηνώματα
 θεῖα ὀνομαζόμενοι· οἱ ἀνδρακες καὶ ποσειδη-
 τες καὶ φλόγες χρηματούχοντες· οἱ μύσαι ἐν κ-
 φαίτορες καὶ φίλοι πρυτανείας· οἱ λειτουργίαι
 καὶ ὑμνοδοὶ ὡσαύτως καὶ ἀρχακοι, ὑμῶν δέομα
 τῆς κλεουχίας ἔνδοξοι, καὶ δυσωπῶ τῆς χρηστότητας,
 ἀγαθοὶ ἀγγελοι ἐν ἀρχαγγελοι καὶ ἰκετεύω πρὸς
 μεγαλόνοιαν ἀρχαγγελοι, ὅπως ἀποσχετόν μου
 πρὸς ζωὴν σωτηρήσῃτε· ἀκατάφραστον πρὸς
 ἐλπίδα· ἀμώμητον τὸν βίον· ἀδίστακτον πρὸς
 πίσιν· ἀσκαυδάλισον πρὸς ἀγάπην πρὸς ποσειδη-
 Θεὸν καὶ τοὺς πέλας· χριστογλυφῶντες με καὶ
 ποδηγῶντες, καὶ κατευθύνοντες, καὶ δα-
 δουρῶντες, ποσειδητικῶν σωτήριον καὶ θεο-
 φιλεσιὰ πρὸς τείβον· καὶ πάλιν ἐν τῇ ἐμῇ πνοῇ
 τῇ ὑστάτῃ, ὅταν ἐκδημιῶν τῆς πηλίνου σκῆ-
 νοις ἐξέρχου καὶ ἐπιέρχου, καὶ μέλλοιτέ μοι
 ζυγισατεῖν τὰς ποσειδητικῶν, καὶ λογιητεῖν τὰ
 κρυπτά μου καὶ δῆλα, τότε δὴ τότε, ἀντιβο-
 λῶ, ἰκετεύω καὶ αὐτῶν καὶ πλησάκις, εἰρη-
 νικοῦ καὶ παύσις ἰδοίμι, ὡσαύτως ἐκ τῆς πο-
 σεδῶ ὑμῶν ὁ μόνος πρυτανεῖται Θεὸς ἐκ-
 πέμψῃ τῆς λαβῆν πρὸς ἀθλίαν καὶ τάλαιναν ψυ-
 χῶν μου· καὶ πρὸς ἀσπῆρα καὶ κακῶς ἐβά-
 ρωτα τοῖς πονηροῖς μου ἔργοις, ἐλαφρῶσατε, καὶ
 κούφισατε τὰ πρὸς, ὡς ὀρθοκλήτοι τῆς μόνου

A maior virtute; vniuersorum Regis mi-
 nistri; venti; spiritus; aqua; principes;
 equi; currus; exercitus; ministri; missi;
 praecones; prophetae; euangelista; diui-
 ni explanatores; custodes; praesides;
 conseruatores; depulsores; congrega-
 tores; ductores; exquisitores; expen-
 sores; rationum praefecti; conuersores; il-
 luminatores; ditatores; luminaria; can-
 delabra; lampades; montes; colles; nu-
 bes; collectores; iudices; curatores; in-
 scriptores; ianitores; discursores; eru-
 ditores; doctores; consolatores; defen-
 sores; adiutores; propugnatores; diui-
 uina specula; ductae similitudines; vi-
 uaque simulachra; vectores; naues; gu-
 bernatores; caeli cursores; leues; per
 aera incedentes; citissimi; celerissimi;
 caelum ipsum implentes, ac aethera:
 feruentissimi; vniuersis hominibus dati
 comites; inflexe Creatoris volun-
 tatem facientes; vocem sermonum
 eius incessanter audientes; qui semper
 augetis, ac proficiatis, iugiterque ac-
 ceptionem recipiatis: Deitas enim eius-
 modi est, vt eius nemo modos assequi
 possit: qui caelestia corpora sitis pariter,
 ac appellemini; qui Mentis, ac Dei ta-
 bernacula nuncupemini; qui carbones,
 ac ignei turbines, flammæque existatis:
 discipuli vos, interpretesque, ac amici
 vniuersorum Regis; ministri quoque,
 ac pariter cantores, famulique; vestrum
 rogo, gloriosi, splendorem, ac bonita-
 tem obtestor, boni Angeli, Archange-
 lique; ac supplex magnificentiam oro,
 D intemeratissimi, vt vitam meam ab om-
 ni offendiculo conseruetis; spem libe-
 ram a confusione; vitam irreprehen-
 sibilem; indubiam fidem; inoffensam
 in Deum, ac proximos dilectionem;
 manu ducentes, dirigentesque, ac fa-
 cem, ad omnem salutarem ac commo-
 distimum callem terendum praeferen-
 tes: rursusque in supremo meo spiritu,
 cum è luti tabernaculo hoc egredi festi-
 nabo, estisque vos mea expensuri acta,
 ac mecum, occultorum pariter atque
 E notorum rationem posaturi; tunc planè
 tunc obsecro, iterumque, ac sapius
 supplico, vt pacificos ac lenes liceat in-
 tueri, quos è vestro choro, qui solus
 omnipotens est, Deus, ad miseram ac
 deploratam animam meam suscipien-
 dam destinaturus est: quamque malè
 lancem malis meis operibus aggrauaui,
 eam vos leuiorem reddite, minusque
 grauem, tanquam eius ministri qui est

solus clemens ac misericors; optimo-
rum ac præclarorum operum loco, qui-
bus destituor, inefabilem Domini in-
ducentes misericordiam: vniuersasque,
si quæ mihi toto vitæ decursu accide-
runt afflictiones, morbique, ac omni-
genæ calamitates, vice criminum, quo-
rum reusteneot, vt & meis responden-
tem meritis pœnam, ac dirum suppli-
cum euadam, beneficium illum, ac
Deum, acceptare ac reputare, vestrà,
clarissimæ omninóque optimæ Men-
tes, intercessione, impetrantes; quò
perfectè deuictò hoste, ac victrice gra-
tiâ, miserâque meâ animâ adeptâ salu-
tem, gaudium maximum in cœlis fiat;
vosque vniuersos Creator conuocans,
iterum dicat: *Congratulamini mihi, eò
quòd tāquam misericors inuenerim ouē,
quæ pridem in montibus errauerat.* Vbi
autem iterum aduenerit consummatio-
nis dies, mundique appetierit terminus,
ac cœli firmamentum contremuerit,
concutienturque fundamenta terræ,
atque abyssi perhorruerit abyssus, ac
terrena metu commouebuntur; marif-
que immensum æquor in ignem con-
uertetur, ac elementa omnia tanquam
cera à facie ignis dissoluentur; atque ij,
qui in terræ sepulchris dormiunt, ex-
fufcitabuntur, mundique præterierit
figura, terribilisque Iudex aduenerit;
atque vos ante eum circumquaque terræ
fines percurreritis, vniuersos cōgregaturi
à sæculo mortuos, quò planè omnes se-
uero sistatis Iudici, rationem redditu-
ros pro iis quæ gesserunt, ac cogitaue-
runt, verfaruntque animo; tunc om-
nium inspectores, iterum quoque, ac
semper in finem vsque vitæ rogo, qui
Dei ministri ac famuli existatis, regiam
in vobis exprimentes dignitatem, quâ
virgas tenetis ac scuta, eò castigandi
vim ac potentiam velut oculis subii-
cientes; propitij estote mihi, ac miseræ
animæ meæ parcite, tanquam summè
boni Regis boni principes; meque à lu-
gubri illâ, plenâque irarum sententiâ,
amandantē in ignem æternum, eruite;
ac iucunditatis, lætæque vocationis par-
ticipem efficite; vitæque tristitiæ ex-
pertis, ac nullo indigentis, confortem,
præstate; interminabilis gaudij hære-
dem facite; fratrumque meorum, ac
cooperariorum cohæredem (quorum
nouit nomina, ille omnium inspector)
vestrà bonâ ad eum intercessione.

A Φιλανθρωπόπου, ἀντιστάξαντες τῇ ἐλλείψει τῆς
ἔργων τῆς χρησῶν καὶ καλλίστων, τῆ δεσπότου
τὸν ἀφατον ἔλεον. Ἐ πάσας μου τὰς ἐν τῷ βίῳ
ὑπομυβάσας θλίψεις, καὶ νόσους, καὶ συμφορὰς
πῶντοίας, εἰς ἀπάλλαγμα τῆς ἐμῆς ἐγκλημα-
των, καὶ ὑπεξέλθουσιν τῷ ἐμοὶ ἀρμολογίῃ κα-
τὰ δίκης τε, καὶ δίκης τιμωρίας, τὸν διεργάτιον
καὶ Θεὸν δυσωποιῶντες, καὶ τὰς καὶ λογισα-
σθαι τῇ ὑμῶν μεσιτεία, ὧ πῶνδύφημοι καὶ
πῶνδύφισοι νόες, ὅπως τῶ ἐρροῦ τελείως ἡτή-
θέντος, καὶ τῷ Θεοῦ χάρητος νικησάσης, Ἐ τῷ ψυχῆς
μου σωθείσης τῷ ἀθλίου, χάρᾳ γῆνται ἐν οὐρανοῖς
μεγίστη καὶ συγκαλέσει πῶντας ὑμᾶς ὁ κλίσης,
λέγων καὶ αὐτῆς, συγχαρήτε μοι φίλοι, ὅτι ὡς
ἄσπονδον ὁ πλανήτην μου πάλαι, ὅτι τὰ ὅρη παρ-
εβατον, ὡς οἰκίτηρων. ὅταν δὲ πάλιν ἡ τῷ σω-
τελείας ἡμέρα καταλάβῃ, καὶ ὁ τῶ κόσμου
ἡξῆ συμφοράσμα, Ἐ σὺν ἔμαξῃ οὐρανοῦ ὁ
σφάραγμα, καὶ δονηθῶσι τῷ γῆς τὰ θεμέλια, καὶ
καταπλήξῃ τῆς ἀβύσσου ἡ ἀβύσσος, καὶ σαλευ-
θῶσι φόβῳ τὰ καταρτήνια, καὶ τραπήσηται εἰς
πῦρ ὁ τῆς θαλάσσης ἀπλετον πέλαγος, καὶ τὰ
σοιχεῖα πῶντα διαλυθήσονται ὡσεὶ κηρὸς ἀπὸ
πυρρόςου πυρρός. καὶ οἱ ἐν τοῖς κενεαῖσι τῷ γῆς
ὑπονωῶντες, ἀναστήσονται. καὶ ὁ τῶ κόσμου
πῶνδύγη γῆμα. καὶ ὁ φοβερός ὅτις δίκης
ὑμεῖς δὲ τούτου παρλαβόντες ἐν τοῖς ὡρασι πε-
ειδραμεῖτε τῷ γῆς, ἀδροῖσαι τοῖς ἀπὸ ἀγῶνος
νεκροῖς ἀπῶντας, καὶ τούτοις ἀρδῶν τὰ ἀδεκά-
τω πῶνδύσηται κριτῆ, πῶντος ὑφέξῃ λόγον πῶ-
σης τῷ πῶνδύξῃ καὶ λογισμῶ καὶ ἐνοίας, τότε
πῶνδύπται καὶ αὐτῆς ὑμῶν δέομα καὶ εἰς ἀεὶ,
μέχρι τέματος βίου, λειτουργοῖ τῷ Θεοῦ καὶ
ἀσπῶνοι, ὁ βασιλικὸν ἐν ὑμῶν ἐκτυπωῶντες
ἀξίωμα, ἐν τῷ τῶς ῥάβδοις κατέχῃν Ἐ δδρα-
τα, ὁ παιδδύτικὸν ἐντεῖθεν καὶ ἐνεργῆς ὑπο-
φῶντοντες. ἴλεοι γίνεσθε μοι, καὶ φείσασθε τῷ ἐμῆς
ἀθλιότητος, ὡς τῶ ὑπαράγου βασιλέως ἀγα-
θοῖ ἀρχοντες. καὶ τῷ γρεῶς με ρύτασθε καὶ ὀργί-
λου ἐκείνης καταφάσεως, τῷ εἰς πῦρ ἀποπεμ-
πούσης ἀώνιον. τῷ δὲ χερμονῆς καὶ φαιδρᾶς κλη-
σεως, καὶ μέτοχον ἀγαδείξατε, καὶ τῷ ἀλύτου ζωῆς
καὶ ἀπῶνδύξῃ, κοινωνὸν ἀσπῶντασθε, καὶ τῷ
ἀλήκου γρεῶς κληρονόμον ποιήσατε, καὶ τῷ ἐμῆς
ἀδελφῶν καὶ συμπόνων, ὡν ὡς τῶς κλησῆς εἰς-
λεῖπ. συγχα-
ρῶν ὁ πῶνδύπτης, τῷ πῶντος αὐτὸν ὑμῶν ἀγα-
θῆ μεσιτεία.

I.UG. 15. v. 9.

1573

1573

1567

Κύριε Σώτηρ Θεὸς Θεῶν κ' Λόγε.
 Ὑψιμέδων ἀναρχε σωτορῆς πάντων.
 Αληκτε φερέσβιε φεικτὲ τοῖς πᾶσιν·
 Ὁ τ' ἕρανον φροσάγματι ποιήσας,
 Καὶ τὴν ἠπειρον, καὶ πάντα τὰ ἐν τούτοις.
 Ὁ φροστρον μὲν ἀγγέλοις ἐνοήσας,
 Καὶ τὸ σὺν ἐνόημα ἔργον ἄποτελέσας,
 Λόγω πληρώσας ἔ πνοῦματι τελέσας·
 Εἶτ' ἕτως τὸν ἀνθρώπον ἐκ χορῆς διαπλά-

σας
 Κατὰ αὐτὴν ὁμοίωσιν, ἔ τὴν εἰκόνα·
 Ελαττώσας τὲ τέτον βραχὺ ἢ παρ' ἀγγέ-

λοις·
 Καὶ κατὰσῆσας δευότιον τῆς ἀπάντων,
 Αὐτεξέσπον ὄντα ὡς βασιλέα
 Κατὰπολαύην τῆς ἀγάθων ἐκείνων
 Ὡν ἠτήμασας αὐτῆ ἐν ὠδραδίω,
 Ἔως παρέβη δειαν ἐντολαῦ σου,
 Ὑπὸ ὄφειως κλαπείς ἔ ἡ συζύρου
 Ἐν γούσιναι ξύλου θανατηφόρου·
 Καὶ βασιλικῆς ἔέπεσεν ἀξίας·
 Ἀπὸκίσθη τε αὐδὶς τῆ ὠδραδίω,
 Λαβὼν τῆς αὐτῆ φροσῆσας κ' γῆμα,
 Τάξιν δουλικῶν, δάκρυα σὺν ἰδρωσὶ
 Κόποις ἔ πόνους, ἔ λύπας ἔ ὀδύνας·
 Καὶ τελευταῖον τὸ πικρότατον ὄντως,
 Ἐπιήμιον τὸν θάνατον δικαίως,
 Καὶ τὸ φροσ τὴν γῆν ἀνθυποσπέφην αὐδὶς,
 Ἐξ ἧς ἐλήφθη, ἔ παρήχθη τὸ φροσπον.
 Σὺ δ' ὡς οἰκίρμων ἐδάμῳς ἰαφρέιδες,
 Τὸ ἰαφρὸ πᾶν, σου πμωτάτων κτήμα,
 Ὑεαννέμδρον ἰαφρὸ τῆ διαβόλου·

Ἀλλ' ἐπλήρωσας τὸ φροσ πάντων αἰώνων,
 Πρωεσομδμόν μουσῆειον φεικῶδες,
 Σαυτὸν κενώσας τῆ παφῆς ἢ σοφία·
 Ὁ νοῦ ἔ λόγος κ' χροσκατῆρ ἔ ὄρος,
 Εἰκὼν καὶ σφραγίς, ἦος καὶ ἐμμαγῆιον·
 Διὰ φροσμάτος ἀγίου ἐνοικήσας,
 Ἀγῆ παρτένω, καὶ τεχθεῖς ἰαφρὸ λόγον,
 Μὴ κλεισῆσας ὄλως ἔ κλειθεα παρτε-

νίας·
 Ἀλλ' ἀσαρκος μὲν εἰσελθὼν ὡσπερ οἶδας,
 Ἐξελίλυδας μὲν σαρκὸς ἐκ ταύτης,
 Ἀφείς τὴν δύεαν ὡς ὠρὶν ἐσφραγισμδλίω.
 Εἶτα καὶ σαυροῦ ἰαπομείνας βελήσῃ,
 Καὶ χολῆς γευσάμδρος ὄξει μυχθεῖσης,
 Καὶ λόρρη νυχθεῖς τὴν πλδρεαν ἐκεσίως,
 Καὶ θανῶν, κ' θάνατον ἐνδεν ὀλέσας,
 Καὶ τ' σῶμπατα κόσμον ἀθνατώσας,
 Καὶ τὴν πεσῆσαν ἀνασῆσας εἰκόνα,
 Καὶ τὴν ἀρχαίαν ἔχαλείφας κατὰσαν
 Τὴν δ' ἔ ξύλου δουδεῖσαν τοῖς ἐν νόμῳ,
 Σὺ πανβασιλῶ κ' φλασουργῆ τῆς ὄλων·
 Ὁ τῆς ποσῆτων ἀρχιτέκτων ὀμμάτων·
 Ὁ ταῦτα πάντα φροσ τὸ συμφέρον δρᾶ-

σας·
 Ὑπευθιῶδες τε τῆ ὀργῆ σου κολάζων,
 Ὁταν καθεδῆ πάντας ἀξαι εἰς δικλιν,

A Domine Saluator Deus deorum, Verbumque,
 Sublimis Rex principij expers, omnia continēs,
 Jugis auctor vita, uniuersis tremende,
 Qui mandato creasti caelum,
 Et continentem, ac quicquid in iis est.

Qui quidem prius excogitaueris Angelos,
 Tuumque illum cogitatum opus feceris,
 Ratione implens, ac perficiens spiritu:
 Tumque hominem e puluere formaueris
 Ad similitudinem tuam, atque imaginem.
 Paulo, Angelis minorem eum creans,
 Ac uniuersorum Dominum constituens,
B Liberi facultate arbitrij pradiu, velut Regem;
 Vt plenā frueretur uoluptate, bonis
 Eidem in paradiso abs te praparatis,
 Donec transgressus diuinum tuum mandatum,
 A serpente deceptus, atque coninge,
 Gustando lignum quod esu mortem ferret,
 Tum regiam illam amisit dignitatem,
 Tum rursus eiectus est e paradiso,
 Pro sui facinoris merito recipiens,
 Seruilem sortem, mixtas sudoribus lacrymas,
 Labores & dolores, atque tristitias,

C Ac demum illam reuerā amarissimam
 Muletam; iuste utique illatam mortem;
 Utque rursus reuertatur in terram
 Ex quā primū assumptus, ac productus foret.
 Tu uerō tanquam misericors haudquaquam def-

perexisti
 Ut quod uniuersis charius peculium habebas,
 Diaboli cerneres tyrannidi mancipatum.
 Quin impleuisti quod ante secula omnia
 Tremendum mysterium praedestinatum erat;
 Te ipsum exinaniens, in Patris Sapientia;
 Mensque, ac Verbum, figuraque, ac ratio;

D Imagoque, ac signaculum, Filiusque, & ex-
 pressio:
 Per Spiritum sanctum in castā inhabitans
 Virgine,

Natusque altiori supra rationem, modo,
 Nihil planē solutis claustris uirginitatis,
 Sed cum sine carne esses ingressus, quā nosti
 ratione,

Carnem indutus ex eā prodisti;
 Portam relinquens clausam, quā prius ratione.
 Qui & deinde uoluntate crucem pertulisti,
 Ac aceto mixtum fel gustasti,

E Sponteque latus lanceā confixus fuisti,
 Atque mortuus, morte, mortem interemisti,
 Mundumq; uniuersum immortalitate donasti,
 Ac Imaginem prolapsam excitasti,
 Vēteresque diras aboleuisti,

Iis à ligno illatas, qui sub lege erant,
 Tu Rex uniuersorum, conditorque,
 Tam multarum tu summe opifex rerum,
 Qui omnia haec commodō fecisti;

Tuā reos criminum irā puniturus,
 Quando sederis uniuersos sistens ad iudicium,

In dexterâ me tuâ constitue parte,
 Cum iis, quorum omnino memoriam recolo,
 O omnium inspector, cognitorque occultorum,
 Immemor eorum, quæ commisi criminum:
 In corruptique illius thalami ianuam,
 Sponse nobis immortalis aperi,
 Facque audiamus benedictionis vocem,
 Ac cum Iustis, benefice, colloca:
 Tuique nos gaudij participes effice,
 Intercessionibus castissima matris tuæ;
 Diuinorumque ac intelligentium Angelorum,
 Apostolorum item, Prophetarum, atq; Martyrū,
 Omniumque, quotquot à sæculo iusti fuerunt:
 Qui nunc & semper sis benedictus,
 Cum Patre, diuinoque Spiritu,
 In vniuersa sæculorum sæcula:
 Amen.

A Τῆ δέξιᾳ σου κατὰ τὰξὸν με εἰσὶ.
 Μεθ' ὧν τὴν μνήμην ἐν δὲ ἀνοίᾳ ἔχω.
 Ὡ παντέφορε, καὶ τῶν ἀδύλων γῶσα,
 Ἀμνημονήσας τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.
 Καὶ τὴν θυμῶνος ἀφάρτου τὴν θύραν,
 Ἀνοίξον ἡμῖν ἀθάνατε θυμῶν.
 Καὶ φωνὴν ἀκούσον ἐπευλογῆσαν,
 Καὶ τοῖς δικαίοις σωτῆρον διεργάτα.
 Καὶ τῆς χάριτος σου μετόχους ἡμᾶς δέξου.
 Ταῖς ἐντόξεσι τῆς πανάγνου μητρὸς σου.
 Καὶ τῶν δείων Ἐνοερῶν Ἀγγέλων,
 Ἀποστόλων τε, θεοφρητῶν, Ἐμάρτυρων,
 Καὶ τῶν δικαίων πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνας,
 Ὁ νῦν καὶ αἰὲν ὀλογοῦντος ὑπάρχων,
 B Σὺ τῶν πατρῶν καὶ τῶν πνεύματι δέξου,
 Εἰς τοὺς ἀπαντὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
 Ἀμήν.

NOTÆ.

Vix quicquam illustrius extet hoc argumento: nec potui thesaurum humanissimè mihi, ex locupletissimâ Eminentissimi Cardinalis Mazarini gazâ productum, mundo inuidere, vt ne iuris publici facerem. Versio mihi difficillima, nec desit vbi sit obscurior, quòd ampla illa nominum seges auctori in Angelicas naturas vsurpata, haudquaquam Latinas voces toto respondententes sensu habeat: vtque Dionysius eo nomine negotium facessat, facessere amplius Syncellum fatebitur, qui eius hîc omnia dicta in Angelos expendet. Manuscriptus Codex σὺν ἑλλῶν apertè nominat: in Encomio, seu vitâ B. Dionysij dicitur σὺν ἑλλῶν. Syngelus: sic reddunt ambo Interpretes, tum Godefridus Tilmanus, tum Basilius Millanus Cassinas Monachus, ex quo Lanselius edidit: ex quâ vitiosâ scriptione in eam fere sententiam inducebar, vt velut gentile cognomen acciperem: cùm palam sit, esse officij nomen, quo auctum habent Menæa à Patriarchâ Hierosolymitano, vbi nonnihil correctius scribitur σὺν ἑλλῶν σὺν ἑλλῶν ὧν τὴν ἰεροσολύμων ἑξιστόπου κατὰ τὰξεται. Creatur Syncellus ab Episcopo Hierosolymorum. Decem-
 br. 18. Erat Syncellus Patriarchæ velut contubernalis assiduus, ac persona ei coniunctissima, vt multi ex eis suis, successores Patriarchis assumpti sint. De Michaële habent eadem Menæa designatum à Theodorâ Augustâ in Patriarcham Constantinopolitanum; nempe defuncto S Nicephoro; sed cùm non acquieuisset, subrogamini sanctum Methodium; ipsum autem

Michaëlem maximo monasterio ἢ χάριτος prefectum esse: sit fortè illud monasterium magni Agri, cui Theophanes celebris historicus sub hæc tempora, ac paulò antè præerat. Sic pia augusta præcipuos quosque Confessores, pro agonibus, quos sub Theophilo marito, aliisque Iconoclastis principibus desudassent, demereri studebat.

1. Hunc rationem constantem. Lego, quod adscripsi margini: λογικόν· quanquam non mihi omninò facio satis: nam videtur sermo de mundo vniuersim, qui non constat totus ratione, nec omninò potest vocari λογικός κόσμος· nisi fortè causaliter, vt aiunt, & quia diuinâ ratione conditus sit, eâque gubernetur.

2. Ομνιόσως maximus, &c. παμμέγιστος, θεοτοπαγής. Primum Michaël ordinem, ac omninò supremum constituit Seraphinorum; quod & ferè nostri faciunt; sic nimirum intelligentes Dionysium, vt sexto quidem c. percensendo primæ hierarchiæ ordines, ab inferioribus cœperit; sequentibus verò, cuiusque dotes inchoando, à superioribus, exposuerit. At Maximus eiusdem scholiastes, secus exponit, primosque locat Thronos, secundos Cherubim, tertios Seraphim: quo eos modo Dionysius sexto illo capite distribuerat; eorum maiorem excellentiam colligens, ex maiori ad Deum propinquitatē; quæ certè ratio maximi ponderis videri possit. Videri potest ipse ibi Maximus. Sanctus Ioannes Chrysostomus, quem liquet Dionysij opera neciuisse hom. 3. de incomprehens. Cherubinos

nos locat supra Seraphinos, καὶ ἐν αὐταῖς
μόνον [τὰ Σεραφίμ.] ἀλλὰ ἔαι τούτων ἀνω-
τέρω, τὰ Χερουβίμ. αὐταὶ μὲν γὰρ πλησίον
ἐσημασίου ἐκείνου ἢ Θεόνος ὑπαρχουσι τῷ Θεῷ·
ἐκπεριδαν Θεόνος δέεται ὁ Θεός, ἀλλ' ἵνα ἔ-
αρετῶν τῶν δυνάμεων τούτων μάθῃς. Nec he-
tantum Virtutes, [nempe Seraphim,] sed
ἔαι iis superiores, nempe Cherubim. Nam he-
quidem propè astant: at ille, Dei existunt
sedes: non quia Deus egeat sede, sed ut ha-
rum Virtutum, virtutem noueris: quibus
verbis, tum primas Cherubim tribuit, tum
eos cum Thronis confundit, à quibus nec
omnes fortè antiquiores distinxerint: tum
denique ab ipsà sedis ac throni ratione,
summam colligit eorum excellentiam, ma-
iorem quàm Seraphinorum, qui circa
Deum volitantes, eique adstantes, descri-
bantur. Idem cum Chrysofotomo sentit Ba-
silius Seleucizæ orat. in S. Deiparam, quâ
palam cœlestibus Virtutibus vniuersis præ-
fert Cherubim.

1. *Leuiter, non fixo obtutu aspicientes.* πα-
ρόβηται· velut correctio est vocis præceden-
tis, ac τῷ, θεόβηται· vt modus explicetur,
quo Cherubim Deum vident, velut nimi-
rum leui ictu oculi, atque obiter, Deitatis
maiestate perculsi, nec in Deum audentes
intendere.

4. *Poëtica, efficaxque.* ποιοιμῆδος· Sit
fortè ποιοιμῆδος· quod reddo, expositioni
respondet ab auctore traditæ, estque ipsum
quod vox ποιοιμῆδος reddi solet, secundum
aliam & aliam eius significationem: vt
enim in modulatis Angelorum canticis,
poëtica vis; sicut tubâ nouissimâ, maxima
elucet efficacia, excitandis vniuersis mor-
tuis, ac ad Christi tribunal trahendis.

5. *Ego fodi, & bibi alienas aquas.* Lego,
quod proximum Hebr. veritati auctor le-
gisse videtur, habentq; nedum Vulg. sed &
noster Forrerius, alique noui ex Hebræo
Interpretes: ἐσκαλακὴ ἐπιον: significat tan-
tam militum ac equorum multitudinem,
vt ne ipsi fluuij illis sufficiant: ac in iis, ipse
Nilus, qui est fluuius ὠκειοῦς· atque vt
Vulg. reddit, aggerum. Liquet enim vt ille
aggeribus contineatur, vt neque terram
cui eminent inundatione lædat, congruâque
eam irrigatione fœcundet. Non vacat sen-
su, quod Codex repræsentat ἐκυστα ἔπι ἰ-
δατα· velut adspexi, ac adhibui animum: vt
nimirum iis exercitum potarem: siue etiam
vt eas hostibus auferrem: quo vtroque mo-

A do facile omnes fluuios ait desolasse.

6. *Adspectu pulcherrimi.* καλλιστοὶ τῶν ὄψων·
Planè aptior litera, quàm habeat Macca-
bæorum textus editus καλλιστοὶ τῆ δόξης·
multaque ex hac oratione restitui possint in
Græcis Bibliis: quanquam sæpe auctor,
magis sensum reddit, ac affert, quàm verba.

7. *Velut cadauer.* πῶμα· alludit ad ver-
bum πεσεῖν, à quo πῶμα· vt & nobis cada-
uer, à cadendo. Non fuit tamen Heliodo-
rus omninò factus cadauer, siquidem ab eâ
plagâ superstes, rediit ad regem: idcirco
vtor particulâ diminuentem: sic enim ille
corruit ab Angelorum plagâ, vt tanquam
mortuus efficeretur.

8. *Ptolemaus Philopater.* Non occurrit hi-
storia, quam postremam in Iudæos ac Mac-
cabæos auctor hîc scribit. Meminit huius
Ptolemæi Iosephus p. 12. c. 3. qui Ptole-
mæi Evergetis filium ait.

9. *Ac cooperariorum.* συμπόνων· Sanctos
indicat, qui priores in agro Dominico la-
borauerint; iamque præmia, ac hæredita-
tem acceperint, quibus accenseri petit. In
S. Germani orat. in S. Mariæ Præsentatio-
nem vbi restituo συζήτης, suspicatusque erat
Interpres legendum συζήτης· commodissi-
ma esset ea vox, quâ se vir sanctus significet
patriam desiderare. Qui sequuntur versûs,
totaque orationis œconomia plurimum
augent veterem suspensionem, vt oratio in
Defunctos adscripta Damasceno, nullo
modo Damasceni sit, in cuius orationibus
nulli extant versûs eiusmodi: sitque po-
tius auctoris ipsâ septimâ Synodo sequio-
ris, ac imaginum restitutione factâ sub Me-
thodio, Theodorâ imperante; vt auctor
velut in gratiam Imperatricis Theodoræ;
atque ad murmur compescendum, quod
diuulgata liberatio animæ Theophili à ge-
hennæ cruciatibus precibus Sacerdotum
ac aliorum piorum spargebat, opus illud
conscripserit: atque vt vllius eius ætatis ve-
limus, nemo alius facile occurrat, cui ma-
iori ratione tribui videatur, quàm noster
Syngelus, qui & Theophilo superstes, à
Theodorâ honoribus auctus fuit; nepe præ-
fecturâ amplissimi monasterij, vbi ille re-
nuisset Patriarchatum inire; præclarâque
aded notâ, monumenta sua velut obfigna-
uit. Longum esset, vt omnia dicta in An-
gelos, fereque accepta ex scripturâ ac Dio-
nyfianis, vel in fontes vellein reducere, vel
pluribus illustrare.

PHOTII ARCHIEPISCOPI AΦΩΤΙΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
 Constantinopolitani, Oratio in sanctissima Dei Genitricis Natalem diem.
 Κωνσταντινουπόλεως · λόγος εις τὸ γήρειον τῆς ὑπαρχίας Θεοτόκου.

Ex Eminentiſſimi Cardinalis Mazanini Codice.

Festa, ac Christianorum facti conuentus, pacem conciliant, ac concordiam.

OMNIS quidem festiuitas, celebrisque omnis conuentus, quo piorum cœtus exhilaratur, tum diffidia, mutuasque lites dissoluit; tum animis, studiisque diuisos, ac eos, qui amoris vinculum feditione diruperunt; canticorum consonas voces, quibus ipsâ re consoletur, ad concordia instauracionem exhibens; mirè colligit, vnitque: atque vnus eiusdemque Domini ac Creatoris, figmenta ac creaturas, eos qui collecti sunt, ostendit: exque vnitrate cultus, figmenti partem dignitatem subindicans, eorum qui in se inuicem acerbis odiis afferentur, lenit, ac deprimit animos, suadens modestè sapere, ac pro humanâ ratione; docensque ad eandem fictoris manum respicere, atque idem fictionis lulum reputare. Ad hoc enim solemnes conferre conuentus, congruâ Christianis consuetudo documento est; ac alius quidem, Christum natum ostendit; alius testatur baptizatum; profert alius transfuratum: alius exhibet diuina patrantem signa; dæmoniacos curantem; cœcis visum restituentem; sanguinum siccantem fontes; claudis ac paralyticis membra adstringentem; mortuos suscitantem: ac demum alius pendentem in cruce traducit; alius verò iterum resurgentem, ineamque visibilibus factis, gestisque resurrectionem initiantem.

Marie Natiuitas, festorum omnium causa, ac radix.

Cùm sic autem diuinæ congruè religioni institutus omnis eiusmodi conuentus, tum communia dona fruenda præbeat, tum propriam pariter emicantem gratiæ illustrationem prætendat, longè præ aliis, solemnis hic dies, Virginis ac Dei Matris Natalitio inelytus, præclara honoris insignia refert. Quemadmodum enim radicem, ramorum, truncique, ac fructus, florisque agnoscimus causam, tametsi fructus gratiâ omne aliis studium laborque impenditur; citraque radicem, aliorum nihil enascitur: sic Virginis demptâ festiuitate, aliarum, ab ipsâ germinantium, nulla illucescet. Ideo namque resurrectio est,

ΠΑΣΑ μὲν ἑορτὴ, καὶ πᾶσα πόνηγυεις, καθ' ἑνὸς τῆς δισεβουμένων Φαειδρωέται σύλλογος, λυέται μὲν τὰς πρὸς ἀλλήλους διαφορὰς, καὶ τὰς ἐρίδας· σιωπάει δὲ τοὺς ἀπαλλήλων γνώμη διεστώτας, ἔτι δὲ δεσμὸν τῆς φίλτρου γαστρίλυσην τῆς ἀσμάτων συμφωνίαν, ὡς ἀκλινῆς ἔργω καταβαλλομένη, πρὸς τὴν ὁμοφροσύνης ἐπιμάκλινῃ· δείκνυσσι δὲ καὶ τῶν αὐτῶν διασώτου καὶ δημιουργοῦ τοὺς σωματικὰς πλάσματά τε καὶ ποιήματα· καὶ τῆ ἐνόητη τῶν σεβάσματος, τῶν ὁμοτιμίδων τῶν πλάσεως ὑποφαινοῦσα, τοὺς καταλλήλων πικρῶς ἐπαγομένης πρὸς αὐτὴν καὶ κατασπᾶ, μέτρια φροσίνῃ καὶ ἀιδεφτινα πείρουσα, καὶ πρὸς τὴν αὐτὴν τῶν πλάστου παραμύλιω ὁρᾶν, καὶ τὴν αὐτὴν ἀναλογίζεσθαι τῶν πλάσεως πηλὸν ἐκδιδάσκουσα. Εἰς τὸ το γὰρ ἔμοι γε τὰς πόνηγυεις τελειῶν ὡρέτων Χειστηνοῖς θεομὸς ὑποπίηται· ἔτι μὲν Χειτὸν ἐμφανίζει πικτόμυρον· ἢ δὲ, μὲν τῶν βαπτίζομένων· ἄλλη φέρει μεταμορφούμενον· ἑτέρα δὲ, τὰς θεοσημείας ἐργαζόμενον· δαμνομένης θεραπέυοντα· πηροὺς ὁμματουῦντα· πηγάς αἱμάτων ξηραίνοντα· χαλκοὺς καὶ πρὸς αὐτοὺς συσφιγόντα· νεκροὺς ἀνίσταντα· τέλος ὅτι σαυροῦ κρεμάμενον ἄλλη παροδύματα τίζει· καὶ ἄλλη πάλιν ἀνίσταμενον, καὶ τὴν ἐμὴν ἀνάστασιν ἔργοις ὁρῶμενοις ἐγκαινίζοντα.

Ἀλλ' οὕτω πάσης θεοωρετοῦς πόνηγυεως, ἔτι τῶν ὅπτικων γρηισμάτων πρὸς εὐχολογίας τῶν ἀπολασιν, ἔτι ἰδίαν τινὰ σωματικὰς ζούσης τῶν γρηίτος ἔλλαμψιν, ὡς πολὺ τῶν ἄλλων ἢ πρὸς πόνηγυεις, τῶν πρὸς θεοῦ καὶ Θεοῦ μητρὸς φιλοτιμουμένη τῶν γρηίτων, λαμπερὰ καὶ πάσης τῶν ὡρεσεία ἀποφέρειται, ὡς γὰρ τὴν ῥίζαν κλάδων ἔτι τελέχοις καὶ καρποῦ καὶ ἀγνοῦς αἰτίαν γνώσκοντα, εἰ καὶ τῶν καρποῦ χερσὶν ἢ πρὸς τὰ ἄλλα σπουδὴ καὶ ὀνός καταβάλλεται· καὶ ὡς δὲ τῶν ἄλλων χερσὶς τῶν ῥίζης ἐκφύεται· οὕτως ἀνθ' ἑτῶν πρὸς θεοῦ πόνηγυεως, ὡς δὲ μία τῶν δὲ αὐτῆς ἀναβλαστῶν ὅπτικαί φαινεταί. ἀνάστασις γὰρ,

γὰρ ὅτι θάνατος· θάνατος δὲ, ὅτι σμῦρως·
 σμῦρως δὲ, ὅτι Λάζαρος τεταρτάτος ἄδου
 πυλῶν ἀεὶ ἠλυθε· καὶ τυφλοὶ βλέποισι· καὶ
 κλίνῳ ἐφ' ἧς ἔκειτο, φέρει τρέχων ὁ πῶδ' ἄλυ-
 τος· καὶ τῶν πῶδ' ἀδοξουμένων ἔργων· οὐ γὰρ
 ἐπίκειρον πῶδα καταλέγειν· τὰ ἐπίλοι-
 πα, ἃ τὸ Ἰουδαίων ἔθνος δέον δοξάζειν καὶ
 αἰνυμένῳ, εἰς φθόνον ἐξέκαυσεν· ἀφ' οὗ
 τ' κατὰ τῆ σωτηρίας ἐπ' ὀλέθρου σφῶν
 φθόνον ἐπαλαμῆσαντο. Ταῦτα δὲ, ὅτι
 Χριστὸς βασιλοσάμνος, καὶ τοῖς ἀνθρώ-
 ποις τ' πλάνης ἀπολυσαίμνος, ἔργω καὶ
 λόγῳ πῶν θεογνωσίαν ἐδίδασκεν· βασιλοσά-
 μνος δὲ, ὅτι γῆνσις· Χριστὸς δὲ γῆνσις, σω-
 τομῶς καὶ καλῶς εἰπεῖν, ὅτι πῶρθενος γῆ-
 νσις· ἐν ἧ καμιζόμεθα, καὶ ἡμῶν εὐορτάζειν
 ἡξιώμεθα. οὕτω ῥίχης, ἡ πιγῆς, ἡ θε-
 μελίων λόγον, ἡ οὐκ οἶδ' ὅτι καὶ οἰκειό-
 τερον εἶπω, ἡ πῶρθενική πληροῦσα πα-
 νήγεις, ἐκείνας τὲ πάντας εἰκότως ἀγλαί-
 ζεται, καὶ πολλοῖς καὶ μεγάλοις ἐνδιασφάπει
 γρησίμασι, ἃ παγκοσμίῳ σωτηρίας ἡμέραν
 γινώσκειται.

Legō φόνον·

Σήμερον γὰρ ἡ πῶρθενος μήτηρ, ἐκ τείρας μη-
 τρός ἀποτίκτεται, καὶ τ' δεσποτικῆς ἐπιδημίας τὸ
 παλαιὸν διτρεπίζεται. σήμερον δεσμὰ σφῶσεως
 λύεται, καὶ τ' πῶρθενίας τὰ κλειθρα σφραγίζεται.
 οἷς γὰρ νηδὺς ἀγνός, καὶ λόγους νεκρωθεῖσα τεκνώ-
 σεως, καρπὸν πῶρ ἐλπίδας ὥρῳν παρῶν γεν-
 τούτοις καὶ τὸ πῶρθενίας μνηστεύεται ἀδιάφθορον,
 ἃ τὸ θαῦμα τ' κυφορίας ἐπιδημίας ἔργους παρ-
 αφέλλεται. ὑπερφυῖς μὲ τὸκος ἀνδρῶν, καὶ πῶρθε-
 νίας φυλακὴ μὲ γῆνσιον· νικῶ δὲ θεσμοῖς φύσεως
 καὶ τείρας μὲ γῆρας γεορρημῆ καὶ τίκτουσα, καὶ τ'
 πῶρθενος τ' τὸκος, δι' ὧν τερατουργεῖται, παρῶ-
 μιάζεται. σήμερον τ' ὀνειδισμόν τ' ἀτεκνίας ἡ Αν-
 να θερίζεται, καὶ τ' χρῶσ τοῖς σάχους ἡ οἰκουμένη
 καρπίζεται. πατὴρ παιδός ὁ Ἰωακείμ ὀνομάζε-
 ται, καὶ τ' ὑοθεσίας ἡμεῖς ἀρραβωνίζομεθα τὸ ἀξί-
 ομα. σήμερον ἡ πῶρθενος δὲ ἀγνόν λαγνόν παρ-
 ἔρχεται, καὶ τὰς γονάς τ' ἀμῶρτίας ἡ τείρωσις δὲ ἀδε-
 χεται· καὶ τ' σωμαγωγῆς τῶν Ἰουδαίων χερσὶν τὸ
 πλήρωμα, ἃ τῶν τ' ἐκκλησίας κέλτων τὰ τέ-
 κνα παρῶν τοῖσι, Κεῖς ὡ τὰς νυμφίω θε-
 παρῶσις αὐξάνομεθα τε καὶ πληθυνόμεθα. ἐξ
 ἀγνόν λαγνόν ἡ πῶρθενος παρῶν ἔρχεται, ὅτε
 καὶ γῆνσιον ὄντων ὁ τὸκος πῶρ ἀδέξος. ὡ τῶ

A quia mors: mors autem: quia crucifi-
 xio: crucifixio, quia Lazarus quadri-
 duanus ab inferni portis reuersus est;
 ac quia cæci vident, paralyticusque, le-
 ctum in quo iacebat portat currens: ac
 demum quia admiranda alia patrata
 opera (nec enim per tempus licet per-
 censere omnia) quibus Iudæorum po-
 pulus, cum ad laudem ac cantica pro-
 uocari debuisset, inuidiâ exarsit; quâ
 permouente, in suum ipsi interitum Sal-
 uatoris necem moliti sunt. Hæc autem
B eò fuere, quòd Christus baptizans, at-
 que ab infidelitatis errore homines libe-
 rans, opere pariter atque sermone, Dei
 scientiam ac fidem doceret: baptismus
 autem, quia natiuitas: Christi autem
 natiuitas, vt summâ ac præclare dicam,
 quia Virginis natiuitas: in quâ initia-
 mur, quamque meruimus celebrare.
 Quamobrem, radicis, fontifve, aut
 fundamenti, vel nescio quid germa-
 nius ac magis proprium dicam, rati-
 onem, Virginalis festiuitas implens,
 illis pariter vniuersis honestatur, ac
C splendet, multisque ac magnis præpol-
 let donis, ac mundi veniueri salutis dies
 noscitur.

Hodie enim Virgo mater, ex matre
 sterili nascitur, Dominicique aduentus
 palatium præparatur. Hodie soluuntur
 sterilitatis vincula, ac virginitatis clau-
 stra obfignantur. Quibus enim infæ-
 cundus vterus, ac cuius prolificæ ratio-
 nes emortuæ essent, præclarum fructum
 protulit, cum spes omnis abesset; iis
 quoque virginalis incorruptio promit-
 titur, partusque miraculum perspicuis
D rebus prænuntiatur. Equidem exi-
 mia res, ac totâ quid maius naturâ,
 partus sine viro, ac seruata virgini-
 tas ab editâ prole; verum naturæ quo-
 que iura superat, vt sterilis à senio fœ-
 cunditate augeatur, pariatque; ac rei
 prodigium, Virginali partui exordio
 præit. Hodie Anna sterilitatis oppro-
 brium amputat; gaudii que segetes ter-
 rarum orbis metit. Ioachim puellæ ap-
E pellatur pater, nosque adoptionis arrha-
 bonem honoris cumulo accipimus. Ho-
 die Virgo ex infæcundis lumbis proce-
 dit, peccati que fœcundos partus sterili-
 tas excipit; synagogæ Iudæorum cœtus
 viduus manet, exque Ecclesiæ sinu filij
 prodeunt, qui Christo sponso diuinè
 crescant, ac pleno numero augeantur.
 Procedit Virgo abs sterilibus lumbis,
 tum, cum etiam iis fœcundis partus mi-

Marie ex sterili editio, eiusdem virginali partui fidem astruit.

rabilis ac infolitus foret. O rem mirabilem! cum defecisset sementis tempus, tunc editionis fructus opportunitas aduenit: vbi cupiditatis ignis extinctus esset, tunc fœcunditatis fax accensa est. Iuuentus non protulit florem, germenque senectus edit: vegeti veteri tumor ignotus fuit, effœctique ventris virgo perpetua infans noscitur par-

Probatur sterilis Annæ partus.

tus. Enimuerò, dubitas homo, num sterilis pepererit? Quinimmò quæris, quibus te quoque mirari oportebat, quibus admiramur ipsi, vt dignam rem miraculo ridiculam facias, spernasque, ac num sterilis pariat, verbis contendis? Si enim non parit sterilis, nec quæ parit sterilis est; quomodò arentia vbera in lactis fontes acuuntur? Si quidem enim senectus sanguinis thesauros nescit recondere, quomodò quod mammæ non acceperunt, in lactis dealbant speciem? Quî verò etiam vulua emortua, maturam viuamque prolem edit, eamque ipsa continet, alit? & Hæc tu aduersus teipsum, tuamque subtiliter consuis salutem: quis nempe existens? Nec enim vnus quis fidelium existas, ac eorum, qui miraculo digni sint. Nam neque fidelis producatur, qui iis abroget fidem, per quæ fides adstruitur; sed Iudæus. At quomodò, ac vbi tibi excidit Sara? Nonne enim illa, senectutis ac sterilitatis dispendiis editam prolem, Isaac vidit? Si quidem Anna animum tibi confundit, ac turbat; potiori iure Sara, quando etiam prior. Quod si hoc dubitationem facit, ille tu, neque persentis, tuam te præscribere ac submouere cognationem, radicesque ex quibus tibi ramo esse accessit, amputare, atque à Iudaicis iuribus reuinceris excidisse?

Vt quidem ego naturæ seric partum factum dicens, postea rogarem in meam pedibus manibusque ires sententiam; meritò sterilitas senectutem; natura, rationum laborem progigneret: cum autem diuinæ gratiæ opus doceam, quid gratiam cogis seruire naturæ, cuius illa semper dominari comparata est? Num Adamum admittis è luto formatum, ac absque natiuitate productum esse? Nû admittis & Enam absq; copulâ editam, ac lateris, costarq; germen esse? vt planè non hæc dicas rationem naturæ. Quæ enim humanâ successione accretio ac procreatio est, modum alium

A θαύματος· ὅτε τὴ σποράς ὁ χρόνος ἔξελιπε, τότε ἔκαρπυ τὴ Φοράς ὁ χειρὸς ἐπεδήμησεν· ὅτε ὁ πύρ ἐσβέσθη τὴ ὀπιθυμίας, τότε ἡ λαμπρὰ ἀνήθη τὴ παιδοποιίας. νεότης ἀήθος ὄκω ἰώεγκε, ἔβλαπὸν ὁ γῆρας παρβόλλεται. γὰρ ὁσὸς ἀκμαζόντης ἐκ ἐγνώσθη φύσεως, καὶ ὑπερ ἀκμου νηδύος ἀδὲ πύρ-θενον βρέφος γινώσεται κύνημα.

Αλλ' ἀπορεῖς δὲ δεσποτε, εἰ ἡ γείρα τέτοκεν; μάλλον δὲ ζητεῖς, οἷς καὶ σὲ θαυμάζειν ἐχέτω δι' ὧν θαυμάζομεν, ὡς αὐτὸν φασὶν ἵεσθαι ὁ θαυμάζομενον, καὶ πῶς γείρα τέκει λοζωμαχεῖς; **Β** εἰ γὰρ γείρα οὐ τίκεται· τίκετουσα δὲ οὐ γείρα· πῶς δὲ μαζοὶ ἐπηρεαζόντες εἰς πηγὰς ἀνασπομυῶνται γάλακτος. εἰ γὰρ ἴστανεῖς αἶμα ὁ γῆρας ὄκω οἶδε, πῶς ὁσὸν ὄκω ἔλαβον αἰθρηαὶ, λυκαῖνοισιν εἰς γάλα. πῶς δὲ μήτρα νεκρατῆσα τελεσιουργεῖ καὶ ζωοποιεῖ, καὶ σιωεχὴ καὶ τρέφει ὁ ἔμβρυον. ταῦτα οὐ κατὰ σεαυτὸν, καὶ τὸ σὸς μηχάνορραφεῖς σωτηρίας· τίς ἂν τῆν πιαῶν γὰρ καὶ ἀξίον τῆ θαύματος, ὄκω αὐ εἶης ὄσδὲ γὰρ ὄσδὲ τοῖς, δι' ὧν ἡ πίστις, ἀπιεῖν οὐ μὲν οἶω ὁ πιστὸς ὡς αὐθιθήσεται, ἀλλὰ **Γ** Ιουδαῖος. ἡ Σάρρα δὲ, πῶς, ἡ ποδὸ σοι δὲσπέντωκεν. ἀρὰ γὰρ οὐ γῆρας καὶ γειρώσεως εἶδε πάντα τὴ Ισαάκ; αὐτὴ ἡ Ἄννα σοι συγχεῖ καὶ παρῆσαι τοῖς λοζιμοῖς, ἡ Σάρρα μάλλον ὅτι καὶ παρῆσεν. αὐτὴ τῆπο ποιῆ τὴν ἀμφιβολίαν, ὄκω οἶος σὺ, καὶ τίς σὸς ὄκω ἀδαίνη ὡς αὐτὸν γάφων συγγυείας, καὶ τέμνων τὰς ρίζας ἐξ ὧν σοι ὁ εἶνα κλάδω, καὶ **Δ** τῆν Ιουδαίῳ θεσηῖν δὲ ἐλέγχι κατενηνεγμένος.

Εγὼ δὲ, εἰ μὲν εἰρμῶ φύσεως πεπαρῆσθαι λέγων τὸ τέκον, ἔπειτὰ σε ὀμνοεῖν παρεκάλω, καλῶς ἡ γείρα ὁ γῆρας· ἡ φύσις τῆν συλλογισμῶν ἐγῆνα τὸ τέκον· εἰ δὲ χῆριτος θείας παρβόλλω τὴν παρῆσιν, τὴ τὴν χῆριν ἐκβιάζω δουλεύειν τῆ φύσει, ἡς αἰεὶ αὐτὴ πῆφουκε κυρία. **Ε** δέχη τὸν

Ε Ἀδάμ πηλῶ πλααθέντα, καὶ χωεῖς ὡς αὐθέντα γυνήσεως; δέχη τὴν Εὐάν ἀνθὸ στωαφείας, καὶ πλυθεῖς ὡς ἀρχουσαν γυνήμα; λοζον ταῦτα φύσεως ὄκω δι' εἰπεῖν ἔχον. ἡ γὰρ κατὰ ἀφροδελῶ τῆν ἀνδρῶπων αὐξήσις τε καὶ γυνήσις, ἀλλῶ τὰξιν

τῆ παρ' οὐδοῦ Δρακώζουσα, οὐκ ἔα τὴν παρομοίω-
 λιών ἐκείνων φύσεως δοξάζειν ἔργον. ἀλλ' ὁσδὲ
 γε τῶν φύσιν πάλιν. ὁμοίω γὰρ τῆς κατὰ
 φύσιν τῆν ἀνθρώπων συστάσεως. θείας ἀρα βα-
 λῆς, καὶ ἰσχύος. τί δέ. τότε μὲν ἰσχύειν καὶ
 τοῖς ὑπερδοξοτέροις δίδως ὁ θεῖον, καὶ τὴν
 πᾶσιν τῆς φύσεως κατὰ τὸ τῆς οὐχ ὀπλί-
 ζεις πλάτου. καὶ δὲ ὡσπερ γῆρας βαρὺ κατε-
 γνακῶς τῆ προμαθενεράτης καὶ ἀκηχετου δυνα-
 μείως, ἀσθενετέραν πούτοις ἀποφαίνεις; ἐφ' ὧν
 τοῖς ἐμπροσθεν ἐπέγυμνασθῆνός, δίκαιος δὲ
 ἡδὰ μᾶλλον καὶ τοῖς ἄλλοις ὀφθῆναι τὴν πᾶσι
 τούτων πᾶσιν ἀδίστακτον πῆρεσθῆνός. οὐκοῦν
 ὁσδὲ Ἰουδαῖος ὁ ἀμφοισθητήσαν εἶη, ἀνὴρ
 Ἰουδαῖος εἶη. ἀλλὰ τίς τῆν ἑλλῆνα νοῦν καὶ
 γνώμην κεκτημένην.

Ἀπίστευτος δὲ ἀρα σὺ, ὅ φραυλίσεις ἐν γείρας
 παῖδα παροεληλυθέναι, ὁσὴ φως τέκνα πλατ-
 τῶν τοῖς ἀνθρώποις; ὁ δρακοντεῖος ὀδόντας μή-
 τρας ἀνθρῶγῆσας τοῖς σπῆσι γε παρορνοῖς; ὡς
 εἶθε πάφοις τῶντα λέγοντί σοι πούτοις ἐδείκνυς,
 ὁ λίθοις ἀνθρώποις παρορσάθων, καὶ τῆν
 σῶν παροπατόρων ὁ γῆρος ἀξίως γε σαυτῆ γε-
 νεαλογῶν, εἰς ὃ τῆν μυρμηκῶν ἀναφέρων
 αἶμα. σὺ τῶντα φροσῶν, καὶ μακρὸς ὑπαρ-
 χει λῆρος. καὶ οὐδαμῆ, ὁσδὲν οὐ χάρῖν οὐ νοῦν
 οὐ φύσιν. οὐκ ἀδοθῆσιν. οὐκ ἀλλοτρίαν δόξαν οὐ
 τὴν σαυτῆ. οὐκ ἄλλο ὁσδὲν σαυτῆ ἔχων,
 πλὴν τῆ σῆς ἀναγκωτίας ἢ ἀναδοθῆσας. ὁμοῦς,
 παροεπέεις καὶ παροεσθῶεις. ἀ δὲ καὶ δόξαν κυ-
 ροῦσι μαχρόναι, ταῦτα πᾶσι πούτων ὑπὸ τῆ
 ἀληθείας σαυτῆ γέσθαι βιαζόμεναι. καὶ ὧν
 παροφῆ μῆρτος ἢ ἀδωφία καὶ ἀδοθῆσας, καὶ
 οἷς πολλὰ τῆν ὁμοιοῦσθως πάλαι γερνοῦτων,
 καὶ χροῖς τῆν εἰρημῶν τὴν πᾶσιν πῆρεσθ-
 ται. τῶντα χλοδάζειν ὀπιχρήεις, καὶ ἐν
 φραυλῶ πῆρεσθαι; καὶ οὐ τῆτο φραυλῶ ἀν' ἔγω-
 γε, ὡς οἷς ἐκεῖνοι τῆ ἀποπῶτατα παρορεσ-
 θῶκασι, πούτοις ἡμᾶς δεήσθ σαυτολογῶν τὰ
 ἡμέτερα. ὁσδὲ πολλοῦ δεῖ, ὁ φως τῶν
 σαυτῆ γερνοῦσθαι, ἢ τῶν φραυλῶ σαυ-
 τῆσθαι τὴν ἀλήθειαν. ἢ τῆ πλάσθ τὴν
 πᾶσιν ἐπεισθῆσθαι. ἀλλ' ὡς ὅλως οὐκ
 ἐξῆν ἐκεῖνοις κατὰ πῆρτελῶς κατενε-
 χθῆσθαι, καὶ ὅσον ἡμεῖς ἀπὸ τῆς φύ-
 σῆσως, τὰ μὲν τῶν φύσιν, καὶ ἀ μὴδ' ὅστις
 οὐκ ἔσθως συγχοτήσθαι, τῶντα πῆμα, καὶ

processionis feruans, non finit vt illo-
 rú processionem naturæ opus existimes:
 at neque rursus vt contra naturam: si-
 quidem illa naturalis hominum consti-
 tutionis principium est. Diuini ergo
 consilij fit, atque potentia. Quid verò?
 Tum quidem potuisse concedis, in iis
 quoque quæ maiorem admirationem
 habebant, diuinum Numen, nec natu-
 ræ ordinem aduersus eius fictorem in-
 struis; nunc autem, tanquam potentissi-
 mam ac immortalem virtutem graui
 senio defectam existimares, istis imbe-
 cilliozem pronuncias? cū prioribus
 exercitatus, par esset vt aliis quoque po-
 tius videreris, indubitatam in eiusmodi
 præbere fidem. Quocirca ne Iudæus
 quidem dubitauerit, vt quidem Iudæus
 fit; sed eorum aliquis, qui animum ac
 mentem habent Gentilitio errore ten-
 tum.

Non credis ergo tu, subsannasque, vt
 puella abs sterili prodierit, qui homi-
 nes putredine ortos confingis? qui dra-
 conis dentes maioribus tuis vuluas, qui-
 bus sint suscepti, efficis: adeoque vti-
 nam tibi ipse dicenti, eos sepulchra
 ostendisses, qui lapides iubes concre-
 scere in homines, tuorumque maiorum
 genus dignâ te serie recensens, in formi-
 carum sanguinem referens. Tu hæc sa-
 piens, quanquam sunt maximum deli-
 rium; nec vsquam aliquid, non gratiam;
 non mentem; non naturam; non sen-
 sum; non alienam opinionem; non
 tuam ipsius; non aliud quicquam ha-
 bens quod suffragetur, exceptâ dunta-
 xat impudentiâ tuâ, siue insensibilitate;
 veneraris tamen, ac honori habes: ea
 verò quæ & pugnantem confirmant opi-
 niones, cogete veritate vt de his eadem
 consentienter pronuncient: ac quorum
 primus testis est ipse adspetus, sensus-
 que; quibus denique, plura olim simili
 ratione facta, exceptis etiam iis, quæ
 sunt dicta, fidem conciliant, subsanna-
 re contendis, ac flocci pendere? Nec
 sanè ego id dixerim, vt quibus illi res
 absurdissimas honorarunt, iis nos oport-
 eat honestare nostras; neque, quod
 longè abest, tenebris lumen illustrare;
 aut veritatem mendacio adstruere: vel
 fidem, infidelitatis errore confirmare:
 sed planè nefas eos præsumere, omninò
 sensu ad ima depressos, quantò nos na-
 turæ superiores sumus, vt quæ sunt con-
 tra naturam, quæque nulli comproba-
 uerint mores, ea illi honori habeant, ac

Occupatio, &
 vt assumpta
 probatio.

αυγας, τας βαθει δ' ασεβειας ζοφω καθυβρι-
 ζουσα. δε τοις μακροις υθλοις και μυθοις μα-
 κρα χαρειν ειποντες, και τοις εσπονημοις ποει-
 τατα τ' ωφρανοιας ελεουωτες, και μισουωτες
 τ' αλαζονειας, οπι τον δεαρχησ τε λογου δρομαν
 και δη ιδιωμυδα.

Παλαυ ποιηροω τ' αιθερπινησ φυσεωσ
 τινω περιθρηκων αμυρτηματων τω κρατει δε-
 δουλωμηνησ, ο τ' απορηου τονεσ τ' καταμε-
 τιω τουτων υποσαλπικτων, ανενεγκειν τ' τυ-
 ραννιδωσ και απαλλαγιωμ τ' δουλειασ λαμ-
 ωρα πρειχετο τα σωτηματα. δε και Αδαμ
 σιω τη Ευα τοις παλαγοις εκεινοις τ' ωφρα-
 βασεωσ αποκαθηραμμοι μολυμοις, και ο τ'
 κατηφειας αποκαθασαμμοι σκυθηροπον, ελδ-
 θερα και φωη και οψη, τιω περθηκωω χρο-
 σατωσ παρηγευει χαριοντες. μαλλον δε, κρυ-
 φαοι τωτης κατεσηκοτες. δι ων γαρ η τ' αμυρ-
 τιασ απορα ολω ωφραφυδα τω γημει, κη τεπο
 νοτυοσιασ. ουτοι μαλλον τωτης απορηζουμηνησ,
 καπαρχη τ' χρασ, και τ' χροσασιασ, κη μετερ-
 χροσα, κη συγκαλειν τοις δε αυτην πεφυκοτασ,
 τυχηροοι δικαιοι. και γαρ δεφ αντων μηρ απο
 τινω ωρατωσ ωφραβεσηκτων, τε τ' ωφραπιω-
 σιωσ δερωσηματος μεταρρυνετοσ. αντων δε τ'
 ομοιασ θεραπειασ οπιδεομηνωσ. τ' δε παγκοσ-
 μιου σωτηριασ σιμερον τωσ τησ περθηου τονεω
 θεμελιζουμηνησ, κωνωω μηρ κη παγγηη ωραση-
 κε συσησασαι τιω παρηγευει. δημοτελεισ δε
 και υαφρομοιοσ τεσ βυθρεσηηοιοσ ωδασ ανα-
 κρουσασαι. υαφρομοιοσ γδ απαται τιω βυ-
 θρεσηαν, ο τ' σωτηριασ παγκοσμοιοσ.

Αναπεμφαμμο βυθρεσηηοιοσ ωδασ, οπι Αδαμ
 αναπλαπεται, και η Ευα ανακαμνιζεται, και η
 δερα αφλυεται. κη η φυοιοσ ημηνω ο νεκερην
 τησ αμυρτιασ και δερματινον αποδουσαμμοη ωρο-
 σωπον, οπι ο δεραχοιο τ' δεασοτικησ εικηνοσ δυνα-
 μορφοδται κειωμ. αναπεμφαμμο βυθρεσηηοιοσ
 ωδασ, κη χροσεσ παρηδημοιοσ συσησωμεθα, οπι κελ-
 πων ανων περθηνοσ ωροκυπιησα, τ' αστονον μηδρα
 αιμαζ τ' φυσεωσ, εισ δερετην δικαρπιδω ο τω-
 τησ ακαρπον ενκειντειζουσα. δι ων γδ τωσ δεασο-
 τη αντων και γωργω, τα τινω ανρατων αυ-
 τησ αιματων ρειδρα εισ δερειδω ολου κατα-
 ξεκαυθενποσ εχρησε τεσ φυραματοσ, τουτοις ει-
 κωτωσ κη τησ καρποφοριασ βυθρηαν αναδεχεται.
 η κλημαξ η ωρεσ ουρανοιοσ αναφερουσα καταρ-

tes radios, profundā impietatis caligine
 probro afficiamus. Quapropter amplis
 illis nugis ac fabulis procul valere iuf-
 fis, eorumque, qui ea admirantur cum
 amentiam miserantes, tum odio habent-
 es superbiam, ad priorem orationis cut-
 sum dirigamur.

Olim itaque humano genere, pecca-
 torum, quibus se primi parentes ob-
 strinxissent, victoriā, seruituti addicto,
 neptis proles eorum futurū destructorē
 subtonans, ac obscuro velut clangore
 indicās, fore ut illud emergeret à tyran-
 nide, ac à seruitute liberaretur, claro
 signo monstrabat. Quapropter etiam
 Adam vnā cum Euā, antiquas illas præ-
 uaricationis depurgantes fordes, tri-
 stemque à mœstitiā vultum deponen-
 tes, liberā tum voce, tum facie, lætis
 choreis Virginalē coronant festiuita-
 tem: quin eius potiùs existunt auspices.

Cum enim peccati fermen toti adnatum
 generi, illud vitiaffer, eo radicitus ex-
 tirpato, meritò potiùs gaudium ac cho-
 ros auspicientur, accersantque, ac socios
 conuocent, vniuersos ab eis procreatos.
 Ex quo namque prolapsionis infirmi-
 tas, ab iis, qui primi præuaricati essent
 in omnes transfusa diffluxerat, vniuersi-
 que similem curationem necessariam
 habebant; ac mundi totius salutis, ho-
 die Virginis partu ponuntur funda-
 menta, operæpretium erat vt commu-
 nis, ac generis totius constitueretur ce-
 lebritas; vtque populi totius, ac mun-
 danis maiora, gratiarum actionis mo-
 numento, cantica pangerentur. Mun-
 di enim totius salus, mundanis maio-
 res exigit, ac vendicat gratiarum actio-
 nes.

Adami ac E-
 uæ gaudium
 in Maria.

Gratiarū actionis cātica submittamus;
 quod Adam reformetur, ac instauretur
 Eua; diræque dissoluantur, ac huma-
 num genus, mortuam peccati, ac pelli-
 ceam exuens personam, in pristinam
 ac antiquam Dominicæ imaginis re-
 stauetur dignitatem. Gratiarum actio-
 nis submittamus cantica, ac populi vni-
 uersi choros constituamus, quod Virgo,
 ab infæcundo sinu prodiens, naturæ
 vuluam infæcundam sanctificet, eiuf-
 que sterilitatem, ad virtutum vberes
 fructûs exstimulet. Quibus enim vni-
 uersorum Domino ac agricolæ, purif-
 simorum sanguinum riuulos ad massæ
 totius aridæ irrigationem commodauit;
 iis meritò feracitatis benedictionem re-
 cipit. Scala in cœlum subuehens coar-

tatur, terrenaque natura suos ipsa terminos præfiliens, in cælestes mansiones transfertur. Dominica sedes in terrâ paratur, terrenaque sanctificantur, ac cælestium ordines nobiscum congregantur; illiusque nequam, ac qui nos primum decepit, fuitque auctor insidiarum humano positarum generi, dolis eius ac molitionibus euanscentibus, potentia colliditur.

Quis Dei mirabilia enarrare poterit? Quis autem sermo ea explicet, quæ vim totam sermonum excedunt? Quî verò animus non obtorpeat, ad rerum magnitudinem, comprehensionem contendens? Deus à principio formauit hominem, inefabilibus impensioris in humanum genus amoris diuitiis permotus; suæmet figmentum manûs, ac fictoris largiens ferre imaginem: quorum alterum, carnis; alterum spiritûs manifestare dabat ingenuitatem. Porro paradifus, res delectabilis ac amoris plena, ad Orientem plantatus erat; quem pratorum immarcessibiles flores perflerent; pulchrique, ac omnigeni arborum fructûs copiâ ditarent; ac flumina medium decurrentia, limpidisque aquis soli faciem irrigantia, immenso quodam decore augerent. In eo fictor, Dominicæ manûs arte compositum collocat opus; vniuersorum quidem constituens Dominum; bonorumque omnium affatim affluentiam tribuens. Tum verò coniugem, inefabili partu lateris obstetricatus produxit, vt eum, qui id commodasset, ex quo fuisset sumpta, caput sciret, ac debitum reputans in illum aspiceret; naturæque vinculo, concordia ipsi, indiuiduâ vitæ societate, vinculum constaret.

Cæterum, cum omnibus in paradiso positis concessisset frui, ac vniuersorum dominio potiri; quia etiam præcepto erudiri oportebat, ac exerceri eum, cui talis ac tantæ potestatis magnitudo concredita esset, fert ei legem, è cuius ratione, nec difficile admodum vitæ rationes componere; nec omninò facile seruare; quibus tum præmium, tum pœnam mercede proponeret. Arborem namque pulchrâ venustate florentem sermone ab aliis segregans, præceptum ponit, quo vnâ hac vesci prohibeatur. Mala autem bestia, ac mali auctrix: diaboli cognomen actio tribuit; ab ipsâ conditione liuidis oculis aspiciens hominem, aliâque de reptilium genere

πίξεται, ἔη γενεὰ φύσις τῆς οικείων ὄρων ὑπεραλλομήνη, πρὸς τὰς ἕρανίους μονὰς ἐνοικίξεται. ὁ δεσποτικός θεὸς ὅτι γῆς ἐτοίμα (ἐ), καὶ τὰ ὅτι γὰ ἀγάξεται. ἔτὰ τῆς ἕρανῶν ἡμῶν σωμαγελάξεται πάγματα. ἔ ὁ πονηρὸς, καὶ πρῶτος ἡμᾶς ἀπατήσας, ἔ τὴ κατὰ ἡμῶν ὀπιβουλῆς δεχτικῶν γρόμνος, τὸ δόλων ἀπὸ ἔ τὸ μηχανημάτων ὑποσαδρουμένων, τὸ ἰγμὸν πᾶσι δραύεται.

Τίς ἰχρὸς Θεοῦ θαυμάσια διηγῆσασθαι. ποῖος δὲ λόγος ἐκφραστὴ τὰ ὑπερλόγων τὴ δυνάμιν. πῶς δὲ νοῦς ἀπᾶς οὐ ναρκῆσθ, τὰ μεγέθη τῆς ἔργων συμπροαπεινόμενος τὴ κατὰ ἡμῶν ἐπλασε τὸ δὴ θεοπον κατάρχας ὁ Θεὸς, ἀφᾶτω φιλανθεοπίας πλούτω κινέμενος. χιρὸς οἰκείας πλάσμα, καὶ εἰκόνα φέρειν χειρὶτάσας ἔ πλάσματος. ὦν δὲ μὴ τὸ θερὸς. ὁ δὲ τῆς πινύματος ἐδίδου δηλοῦν πῶς βύχρῶν. πᾶσι δὲ χεῖμα τερπνὸν ἔ ἐπέ-

ρασον, καὶ αἰατολάς πεφύτευτο, λειμῶν ἡμῶν ἀμύρῳ τοῖς κατὰ πνεύματος ἀνῆσι. φυτῶν δὲ καρποῖς ὡραίοις καὶ πρῶτοδαποῖς ἐνδυσιμῶν ἡμῶν. καὶ ποταμοὶ μέσοι ῥέοντες, καὶ καθαροὶ τὰς ῥείθεσ, ὁ πρῶσωπον τῆς πεδίου κατὰ δδύοντες, ἀμνηχρόν πῶς τῆς χροῖου τὴ ὡραῖότητα κατεσκιάζον. ἐν τούτῳ τὸ δεσποτικῆς παλάμης ὁ πλάστης ἐγκατοικίξει ὁ φιλετέχημα. πᾶτων ἡμῶν δεσποτικῶν κατὰ πνεύματος. πᾶσι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς ἀφρόνως δείξας πᾶσι ῥέομενον. ἔπειτα δὲ σῶνικον ἐκ πλῆθος ἀφροῦ τοῦ μεγαθύμου ὑπεσῆσατο, ἵνα ὅς οὐκ ἐλήφθη, κεφαλῶν γινώσκῃ τὸ δεινῶστα, καὶ πρῶς ἐκείνον ἀφοράσασθαι, συλλογίζομεν ὁ ὑπερῶρον. ἔ τὰ σῶν δέσμοι τὸ φύσεως, ὁ τὸ μονοίας ἀλλοῖς ἐμπολιθίουτο σῶν δεσμος.

Ἀλλὰ γε πᾶτων τῶν ἐν πᾶσι δέσμοι τὸ σῶν λαουσιν καὶ δεσποτικῆς χειρὶτάσας, ἔπειτα ἔδθ καὶ ἐντολῆ πῶν παιδαγωγηθῆναι, καὶ ἐβύμασθῆναι, τὴ τηλικαύτης ἔ ποσαύτης ὀξοῖας κατὰ πῶν ἔ τῶν μέγθος, εἰσφέρει νόμον αὐτῶν, καὶ ὅν οὐτε χαλεπὸν ἐμπολιθίσασθαι, οὐτε ῥᾶσον δόλου φυλάξασθαι. δι ὦν ὁ γε ἐμῶν, ἢ ὁ ὑπερῶρον ἐβραβῶετο. φυτὸν γὰρ τῆς ἀποκρίτων ὡραῖότητα τὰς λόγῳ τῶν ἄλλων ἀφορεῖσθαι, πύτου μὴ φαγεῖν μένου πῶν ἐντολῶν πῶν πῶν ἀποκρίτουσθαι. θεῖον δὲ πονηρὸν καὶ ἀρχέκαχον, ὅν ἢ πρῶς δεινῶρον ἐπωρόμασεν, ὅς αὐτῆς πλάσσεως ἐποφθαλμίσας τὸ ἀνθεοπον, ἀλλὰ θεῖον τῶν ἐρπόντων ὀργῶν

Creati Adami, historia.

Eux creatio.

Lex Adamo posita.

Diaboli tentatio.

χρησάμενος, καὶ τῆ ζωακί παρομιλήσας ἐπα-
 γωγά ἔτελετήεα, καὶ πολὺ τῆ νομοθέτου κα-
 πασκεδάσας ὁ βραβόσφημον, πείρη πλὴ ζωαί-
 κα, καὶ δι' αὐτῆς πὸν ὁμόζυγα, ἡ μὲν ἐν-
 πολλῆς καταλιγώρησας. φαγεῖν δὲ οὐ μὴ φα-
 γεῖν ἐτετέλεισας. οἱ δὲ, ἅμα τὲ ὁ παρσα-
 ζῆν ὑπερέβαινον, καὶ πόντων τῶν χρησιμά-
 των διεξέπειπων. ὁ παρ ἡμῶν τῶν ἐπιβουλόωντι
 ἀποῦδασμα. εἰς τῆτο γὰρ αὐτῶν σύμπου κα-
 πασιδάσας ὁ μηχόνημα. κἀντεδθεν ἀπὸ τῶν
 παρζῆνων εἰς τοὺς ἀποζῆνοὺς κἀπασιρομήνου B
 ὁ παρζῆνωματος, ὅλον ἡμῶν ὁ γῆνος ὁ ἐπιβου-
 λώσας ὑπὸ χεῖρα εἶχε δουλωσάμενος.

Τί δ' οὖν ὁ πλάσας καὶ κηδεμάν. ἀρὰ πα-
 ρζῆν εἰς τέλος ὁ πλάσμα ταλαμπωρῶμενον,
 καὶ πασῶν τῶν πλάσῃ βυθιζόμενον, καὶ κἀκεῖσθ
 τοῖς πάσθιν ἀνδραποδιζόμενον; οὐ μὲν οὖν. πῶς
 γὰρ ὁ παρ φιλοτιμούμενος ἐπλάσεν, ἡ ἐξέχετ' αὐ-
 τῆ δέσας ὁ παρ συλαγωγῶμενον καὶ πλάσῶμενον.
 εἰς παρζῆν εἰσὶν αὐτῶν μὲν ἡ τῆ τειάδος ἐνόθης εἰ-
 θέμης εἰπεῖν ἐκκλησιάσασα. θέμης δὲ τῆτο C
 λέγειν ἐπὶ τῆ ἀνάπλασας, ὅτι καὶ τὸ. ποιῆ-
 σωμεν αὐθροπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ
 ὁμοίωσιν, ἐπὶ τῆς πλάσας εἰρηται. τῶν ἐνιάσθ
 τῆ γνώμης βυθίματι, τῆ ἀνάπλασθ σιωπει-
 βέντος διεπίητο πλάσματος, ἡ δὲ, χαλεπῶς γὰρ
 ὁ αὐθροπὸν δὲ κηδεμάν ἔδξηρῆμωτο. οὐτε
 ἀπειλαῖς. οὐτε ποινῶς. ἔτε νόμοις, οὐτε παρζῆ-
 τας ἐπὸν ἀζῆμενον, αὐθροπον δὲ κηδεμάν τῆ αὐτῆς
 ἡμῶν λαχόντα φύσεως, ἐν ᾧ τῆ νομοθεσίας ἐνῆ
 εἰδεῖν ἀπαρζῆνωσθ πλὴ σιωτήρησθ. ὡς αὐθροπ
 ὁ αὐθροπὸν οἷς ὁ παρ ὁ ὁμοζῆμὲς πολιτευόμενον,
 ἐκμμεῖσθ τῆ ὁμοζῆμὲς. καὶ ἵνα δι' οὐ ὁ
 κατ' ἡμῶν κηδεμάν, ὁ παρ μηχόνας παρζῆμὲς
 ἀνεδήσασθ, εἰς τῶν κηδεμάν τῆ κυρείας,
 ἐννόμω νίκη καὶ ἀγωνίσμαθ.

Οὐκ οὖν ἔδξθ πινὰ πὸν τῆ τειάδος εἰς ἀν-
 θροπὸς τελέσας, ἵν' ἡσθ ἡμῶν ὁ πλά-
 σῶρημα, τῶν τῶν παρζῆν ἐφθείη καὶ
 ὁ ἀνάπλασθ. ἐκεῖνον δὲ πλὴ τῶν ἡμῶν
 εἶδε κατῶ κηδεμάν, καὶ μὴ κηδεμάν
 ὁ αἶω ἀζῆμὲς, πὸν εἰς αἰδίου τῆ-
 το καὶ ὄντα καὶ δδξῶζῆμενον. τελείν δὲ
 εἰς ἀνθροπὸν ἡμῶν, ἐκ αὐθροπὸν
 εἰς κηδεμάν γε σαρκώσας, σαρκώσθ
 γὰρ, ὁ δδξθ ἐπὶ ἡμῶν. ἡμῶν δὲ,
 κηδεμάν ὑπὸ χεῖρα εἶχε σιωπῶρημα. ἡ δὲ,

A bestia organo utens, blandaque ac mul-
 centia cum muliere collocata, inque
 legislatorem multam spargens blasphemiam,
 mulieri suadet, ac per eam con-
 iugi, ut spernant quidem præceptum;
 edant verò de arbore, de qua ne comederent
 sancitum erat. Porro, illi, mox
 ut præceptum transgressi essent, dona
 quoque omnia amiserunt; quod utique
 ponentis insidias consilium erat. In eum
 namque finem tota molitio comparata
 erat: indeque à maioribus in nepotes
 disseminatâ prævaricatione, uniuersum
 humanum genus subiectum, captiuum-
 que infidiator tenebat.

Ad præuari-
 catio.

Quid ergo fictor, curatorque? Num
 in finem, in miseriam prolapsus spre-
 uit figmentum, inque tanti erroris pro-
 fundo demersus, ac quotidie passionibus
 malisque mancipatus? Minime
 gentium. Quomodo enim quod magnificè
 condidisset, lubens spoliari atque
 errare videns sustinisset? Quamobrem
 apud seipsam quidem sacre Triadis
 Vnitas, ut fas sit ita loqui, conuentum
 agens: porro nihil nefas dicere in re-
 creatione, quando etiam in creatione
 illud dictum est: *Faciemus hominem ad
 imaginem & similitudinem nostram*: eo-
 dem, ac singulari voluntatis consilio, re-
 formare quod contritum erat, figmen-
 tum constituit. Illa autem: valde quippe
 eferatum ac desolatum erat humanum
 genus, quod minis, neque pœnis, ne-
 que legibus, nec monitis Prophetarum
 reduci potuisset; hominem quærebat
 eiusdem nobiscum consortem naturæ,
 in quo legis lætæ obseruantiam nullâ
 prævaricatione liceret perspicere; quod
 humanum idem genus, quibus sui generis
 hominem vitam instituentem videret,
 eundem ipsum imitaretur; ut-
 que ipso eo, cui machinarum instructor
 aduersus nos victoriam acceptam referebat,
 legitimâ victoriâ ac certamine
 profligatus, dominio eaderet.

Reparationis
 consilium; ac
 decretum In-
 carnationis.

Gen. 6.2.1.7.

Ergo vnum aliquem, è Trinitate oportebat
 fieri hominem, ut cuius erat formatio,
 ac opus; eiusdem videretur esse
 reformatio ac instauratio operis. Illum
 porro omninò oportebat in terrâ filium
 appellari, nec supernam tamen violare
 dignitatem, qui ab æterno hoc pariter
 esset, ac laudaretur. Censeri autem inter
 filios hominum impossibile erat absque
 incarnatione. Incarnatio enim,
 via est ad generationem: generatio verò,
 conceptionis, ac gestati vteri ter-

E

μου καὶ ἀγόνου μήτρας παρέρχεται, ὅς οὐ τμη-
 θεὶς ἀλλ' ἁγίαν λίθος ἐνπιμος ἀκρογωνιαίος Χρι-
 στός ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὰ τῶν δαυμῶν τεμνὴν, καὶ τὰ
 τῶν ἀδύ βασιλεία, αὐτῇ τυραννίδι σιμῆται. ὁ
 ἐμφυχος καὶ οὐρανίος ἐπι γῆς χαλκεύεται κλί-
 βανος, ἐν ᾧ ὁ πλάστης τῶ ἐμοῦ φουράματος τῶ
 θεῶν περὶ τῶ ἀπὸ γῆς ὁπωσάμηνος, καὶ τῶ
 τῶν ζῆλῶν ἐπιπροσεν συμφλεξάμηνος, ὅλον
 ἑαυτὰ κατὰ τὸν ἄρτοποιεῖται ὁ φῦραμα.

Αλλὰ τί αἰ τις εἶποι· τί δὲ οὐκ αἰ τις πάθοι,
 τῶν τῶ πρῶτου χειρομάτων καὶ καταρτωμάτων
 διαπλέων ὁ πέλαγος. δὴ λια καὶ χαίρη· καὶ ἡρεμεί
 καὶ ἄλλεται· καὶ πάλιν σιγὰ καὶ ἀσπῆκται· καὶ
 συφέλλεται καὶ πλαθιώεται· τὰ μὲν τῶ φόβω· τὰ
 δὲ τῶ πόθῳ συμμετελομῶνος. ἐγὼ δὲ ἐμμετὸν
 τῶ πόθῳ μάλλον, ἢ τῶ φόβῳ νωὶ χειρομάτων,
 ἡδέως δὲ, ὅτι ἴτε, καὶ πολλῶν ῥέων ἡμῶν ἐπέσει·
 εἰ καὶ ἀρχήσῃ τῶ λόγου τῶ ῥόματι, τῶν πρῶ-
 θενικῶν θαυμάτων ἐλλιμνάσει ἐμοὶ καὶ πληρω-
 μύρειν πρῶτοματων· μάστιγα καὶ ὑμᾶς ὄραν,
 παροφύμως μὲν τῶ ἀκούσ ἀναπεπυνωτάς, ὅλον
 δὲ τὸν νοῦν παρὸς τῶ ὀφθαλμῶν τῶ ἀειπρῶτου
 ἀναφαιδύοις· καὶ αἶμα ἀφοσιούμηνος, εἰ πὶ ἐγὼ
 τετελεσεμῶνος τοῖς πρῶθενικῶν ὄργιοις κατέστηκα.
 Ἄλλ' ὅμως ὁ χειρὸς ἐπ' ἄλλα παρὰ καλῶν· ἐπ'
 ἀλλῶν τιμῶν τῶ πρῶτου· τῶ μυστικῶν φημὶ καὶ
 ἀναμάρτου θυσίας ἀπὸ ζῆσασα. πημὶ γὰρ μήτρῶς,
 ἢ τῶν ἐκοσιῶν τῶ ὑοῦ παθῶματων ἀνάμνησις·
 ἐφ' ἡμῶν μετελομῶνα, καὶ ἡμῶν ἐπιχευῶτατον ἱερα-
 σασα.

Αλλὰ σὺ ὦ πρῶτη καὶ μήτηρ τῶ Λόγου, ὁ ἐμὸν
 ἰλασθῆιον καὶ παροφύγον· ἢ παρὰ δόξως μὲν ἐκ
 εἰρας γεωργηθεῖσα· παρὰ δόξωτερον δὲ τὸν σάχην
 τῶ ζωῆς ἡμῶν καρποφορήσασα, παρὸς τὸν σὸν ὑόν καὶ
 Θεὸν ἡμῶν διαπαροσδομῶνη καὶ μεσιτεύσασα, τοῖς
 σοῖς ὑμνητάς παρὸς ῥύπου καὶ παρὸς ἀποσκηξασ-
 μῶνοις μολύσματος, τῶ οὐρανοῦ νυμφῶνος ἀξίους
 αἰάδξων, εἰς αἰδῶν λῆξιν τῶ τῶ παροφύσου
 τειάδος τειασῶ φωτὶ κατὰ γαζομῶνοις· καὶ τῶ
 τῶ τῶς ἐν τρυφῶν τῶ παροφύσει καὶ ἀσπῆκται
 θεάμασιν· ἐν Χριστῶ Ἰησοῦ τῶ κυρίῳ ἡμῶν, ὅς ἢ
 δόξα καὶ ὁ κράτος εἰς τοῖς αἰάνας τῶν αἰώνων.
 Ἀμήν.

è defertâ sterilique vuluâ progreditur,
 ex quo pretiosus ille sumangularis la-
 pis Christus Deus noster nullâ manuum
 operâ abscissus, dæmonum delubra, ac
 inferni regiam, vnâ cum tyrannide con-
 truiuit. Animatus ac cœlestis in terrâ fa-
 bricatur clibanus, in quo plastes ille, ac
 conditor, meæ massæ primitias diuino
 excoquens igne, ac zizania superfemi-
 nata comburens, totam sibi mundam
 massam in panes efformat.

Verum quid quis non dicat; quidue
 non patiat, Virginis donorum meri-
 torumque pelagus pernauigans? Metuit
 ac gaudet; quiescit ac exilit, rursumque
 tacet ac loquitur; contrahiturque ac
 dilatatur, quâ timore, quâ desiderio se-
 cum trahentibus. Porro ego in præsen-
 tiarum desiderio, quàm timori ampliùs
 indulgens, lubens, probè nostis; longè
 vobis vberius congressus essem, quan-
 quam inutili orationis fluxu, præstan-
 tibus miraculis Virginis velut stagnan-
 tes ac exundantes aquas: ac maximè,
 quòd & vos totâ alacritate videam ad-
 aperientes aures, totòque animo in per-
 petuâ Virginis accensos laudem; si-
 mulque persoluam ipse, siquid Virgi-
 nalibus Orgiis ac sacris existo reus: ve-
 rum tempus ad alia prouocat; ad Virgi-
 nis aliam laudem: ad mystici, inquam,
 ac incruenti sacrificij inchoationem,
 (Earum enim passionum quæ Filius vl-
 trò suscepit, commemoratio, honor est
 Matris:) ad quod vtique trahimur, ac
 cuius faciendi adest opportunissimum
 tempus.

Sed tu, ô Virgo ac Verbi parens, pro-
 pitatio mea ac refugium; quæ mirabili
 ratione ab sterili edita es; mirabiliori-
 que, spicam nobis vitæ edidisti; apud
 Filium tuum ac Deum nostrum inter-
 cedens, ac mediatrix accedens, lauda-
 tores tuos ab omni forde, omnique ma-
 culâ depurgatos, cœlesti thalamo di-
 gnos effice, vt in requie perpetuâ, trino,
 substantiâ omni maioris Trinitatis lu-
 mine, illustrentur, eiusque mirabili ac
 ineffabili spectaculo delectentur; in
 Christo Iesu Domino nostro, cui gloria
 ac potestas in sæcula sæculorum: Amen.

Missarum sœ-
 lemnia post
 concionem.

ΕΠΙΤΗΔΕΙΟΝ
 ΕΠΙΤΗΔΕΙΟΝ

NOTÆ.

VT schisma excipias, erat vt Photius magnis quoq; viris, ac Ecclesiæ magistris accenseri posset; cuius monumentum hoc in sanctam Deiparam, diutiùs latere nolui, ex quo Photij vena in festiuis eiusmodi orationibus velut specimine aliquo sese prodat. Nec enim alia eius generis illius prodiisse arbitror; nec fortè extant. Seguierano Codici præfixus index antiquâ manu aliam ei tribuit, in sepulturam Domini; extatque ibi ferè integra ex-

Acepto exordio: valde illa luculenta; tamen si nolui ita mutilam exscribere, atque hîc loci repræsentare; præsertim iam in molem nimiam excrescete volumine. Præcipuè imitatus videtur auctor Gregorium Nazianzenum Orat. in sancta lumina, vbi ille tam multis absfona Gentilium sacra traducit. Nolim ego immorari explicandis fabulis, quas perstringit. Adeat qui volet Mythologos.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΒΑΣΙΛΕΙ
ΑΙΩΝΙΩ, ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

LEONIS, ÆTERNI REGIS CHRISTI GRATIA,
IMPERATORIS.

IN HVMANÒ GENERI SALUTAREM prolem semper-Virginem, ac Dei Genitricem, ex sterilibus lumbis floris instar nascentem.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΚ ΣΤΕΙΡΩΤΙΚΩΝ λαρόνων ανθήσαιαν σωτήριον ανθερόποις χρονί, τλώ αειπάρθενον τῆ Θεού μητέρα.

Ex Bibliotheca Eminentissimi Cardinalis Mazarini.

ORATIO I.

ΛΟΓΟΣ Α΄.

Psal 117. v. 24.

HÆC dies Domini; Exultemus & letemur in eâ. Operæ enim pretium est, vt à regali cantico, Reginae laudem inchoemus: non eo duntaxat nomine quòd Regina sit ea, quæ laudatur; verùm etiam quòd ex eius lumbis prodierit: ad hæc verò, quòd & probri illius à maioribus inuecti, plenæ nunc liberationis pignus nobis detur, ex Ioachim ac Annæ placidis sinibus, velut è thesauris quibusdam, productum: sinibus inquam, priùs quidem infœcunditatis probra apud gentiles suos referentibus, quique nunc in orbem vniuersum fœcunditatis adauerunt gloriam; ex quibus Rex, manumissionis tomum condit, ex quo liberationis à diuturnâ seruitute, sanctionem diuulgaturus est.

Nunc mundo innotuerunt gaudij

ΑΥΤΗ ἡ ἡμέρα κυρίου· ἀγαλλιασάμεθα καὶ ὑφρανηθήμεθα ἐν αὐτῇ. καὶ γὰρ τῆ βασιλείου ἀσματος τῆ βασιλίδι τὸν ἔπαυον παρομιάσασαται· οὐ μὲν γὰρ τὸ μόνον ὅτι βασιλὶς ἡ ὑψημομύθη, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸ ἐκείνου παρομήθεν ὁσφύος· δι' ἕτερον δὲ, ὅτι καὶ τὸ παρορηκῆς κατηφείας νῦν ἡμῖν τῆς πομπηλοῦ ἀπαλλαγῆς, ἐνέχουσι δίδουσι, τῶν ὑδίνων χάλπων Ἰωακείμ καὶ Ἀννης ὡσπερ ἐκ ἑνῶν παρορηθῆν θησαυρῶν. χάλπων ἐκείνων, οἱ τῶν μὲν τῆς ἀργίας πρὸ ὁμοφύλοισι ἔφερον τὰ ὀνειδή· νῦν δὲ εἰς τὴν οἰκουμένην τῆς ὑβρίας τὴν δόξαν ἐπλήθυσαν· ὡς ὅν τῆς ἐλευθερίας τὸν τόμον ὁ βασιλεὺς ἔστρεψεν· δι' οὗ τῆς πολυχρονίου δουλείας τὴν ἀπολύτρωσιν ἀποκηρύξει.

Νῦν παροίμια τὰ κόσμῳ ἐγνωρίσθη χάρας·

εἰς ἐφαίη γὰρ δι' ἧς αἰαρεθήσεται ἡ δόξα. Ἦδη τῶν πόνων καὶ τῶν μόχθων οἷς ἐκτεταγμένοι τῇ ἀχθῆνῃ διαταλαιπωροῦμεν, παρεμύθησιν αἰάπαυσις· κέρηται γὰρ ἐξ ἧς ὁ πάσσοφος γεωργὸς κέρηται ἡμῖν. νῦν τὸ μεγάλου μυστηρίου ἐγγίζει ἡ φανέρωσις, καὶ τῆς Θεοῦ πατρὸς ἀιδεστέως συγκαταβάσεως δόξα ἡ οἰκονομία λαμβάνει. τὸ γὰρ ἀμήτορος πατρὸς αἰώνων· ἐπ' ἐράτων δὲ τῶν ἡμερῶν ἀπάτορος υἱοῦ, ἡ ἀνδρὸς ἐτέρευη μήτηρ· καὶ τὸ τρέφοντος πατρὸς πτωχῶν, ἡ ἔσφοδός τιθωεῖται· καὶ ὁ νυμφῶν τὸ ἀγαπητὸν καὶ μονογμοῖς ἐπιμαρτυρεῖται. ἀρπὶ ἀφ' ἀπλάγχθα ἐλέους ὁ φιλόθεος τῆς οἰκείας χείρας ὁ πλάσμα μηκέτι φέρων ὄραν τυραννοῦμενον, πτωχῶν μητρῶν ἡ ὑποφωδὸς οἰκῆσει, ἐκ τείρας πατρὸς μήτρας. ἔδδ γὰρ θαῦμα θαῦματος παρτελεῖσθαι· τὸ μείζονος καὶ ὑποφωδοῦς, ὁ ἔλαττον· καὶ εἰ μὴ ὑποφωδός, ἀλλ' οὖν ὑποφωδὸς ἐλπίδα. ἔδδ πτωχῶν μέλλουσῶν πτωχῶν καὶ πτωχῶν τὸν ἥλιον λυεῖν ὠδῖνα, καὶ αὐτῶν μὴ κοινῶν ὠδῖνων, μηδὲ ὁ σύμπαν σαρκὸς καὶ αἵματος εἶ) θελήματος· ἀλλ' ἔχον τί κρείττονος ἢ κατὰ σωτήριον ἐνεργείας.

Παρέρχεται πίνω ἡ ἀσπορος μήτηρ ἐκ ἀκάρτων λαγῶν ὀφίονος, ἵνα τοῖς ὀνειδέσι τῆ ἀτεκνίας οἱ ἡμνητόρες παρτελεῖσθαι, τῇ ἐκείθεν ενοχολογία τῆ ἁρκίνης παρτελεῖσθαι τῆ νομῶν σφείλαντες, πατρὸς τῆ καρποδοτικῆ ἀγαθῆσιν· ἐκείθεν τε τῆ καρποδοτικῆ δῶρον κατὰ λαγῶσιν. δὲ τῆσιν ἀκίσις τῆ ἀπαρτίας ἐνυττοῦτο, ἵνα ὅλη γνώμη Θεῷ πλησιάζουσιν· ὅτι πέφυκε τὰ λυπηρὰ οὐ μόνον τοῖς πατρὶ Ιωακείμ καὶ Ἄννῃ πατρὸς θεῖαν φέρειν ἐξυπῆτα, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀποπηδαῖν ἐπελπίσας, καὶ τούτοις ἐπειδὴν παρτελεῖσθαι, ἐ τούτοις πλησιῶν ἀγῶν Θεοῦ· ὡσπερ τὰ ἡδέα καὶ ἀγαθόντα ὡς ἐπιπλείσων οὐ μόνον διεσῶσας, ἀλλὰ καὶ ἡδὴ ἐπίσιν ὄντας, πόρρω ἐλαύνειν αὐτῶν.

Ἀλλὰ γὰρ Ιωακείμ καὶ Ἄννα τῆ ἀτεκνίας ὀνειδέσιν ὑποφωδῶν κατὰ ὁμοδούλων βαλλόμενοι, αἶνω πατρὸς τῆ διασώτῆ καὶ πλάσῃ τῆ φύσεως ἀγαθῶσιν· ἐκείθεν ἰατρῶν τῶν νοσοῦντων κίλτων ἡμέαζ ἐλπίσμεντες, ὅς μόνος οἷα δημιουργὸς ὁ ἀπῖον τῆ ὅτι ποσούτου καὶ ἀκαρπίας αὐτῶν σὺ ἀκριβεία ἡπίστατο. εἴτε γὰρ ἀμοιρος ἐνεργείας τεκνώ-

A exordia: quippe cum illa apparuerit, per quam maledictio est auferenda. Laborum iam ac molestiarum, quibus spinâ macerati miseri agebamus, praefignata est requies: siquidem illa aduenit, ex quâ sapientissimus ille agricola nobis affuturus est. Nunc propè est ut manifestetur magnum sacramentum; Deique in homines inclinationis dispensatio initium habet. Filii enim ante saecula absque matre, diebusque nouissimis sine patre geniti, viri nescia parens nata est; eiusque, qui omnem spiritum alit, nutrix lactatur; ac dilecti & vnigeniti paratur thalamus. Nunc clemens Deus propter suae misericordiae viscera, non ultra ferens figmentum videre tyrannicâ vi oppressum, vuluam, quam supra naturam fit inhabitaturus ex sterili vuluâ producit. Oportebat enim ut miraculum miraculo prius perageretur; maiore, ac naturæ totam vim superante, quod minus est; quodque licet non naturæ vim totam, at spei tamen rationem superet. Oportebat, ut quæ nouum sub sole partum editura esset, ipsa quoq; non communi ederetur partu, ac qui totus ex carnis ac sanguinis voluntate foret; sed qui potioris aliquid virtutis haberet, quàm consuetudine comparatum est.

Tarda itaque proles procedit, sine femine mater ex non genitalibus lumbis, quò parentes sterilitatis vndiq; probris velut indagine cincti, ab iis angustiis, à carnali errore animum comprimentes, ad prolificum Patrem subueherent; ac inde fructus donum deducerent. Idcirco pungebantur sterilitatis aculeis, ut mente totâ Deo accederent. Sic enim tristitia comparata sunt, ut nedum Ioa-chim ac Annam, iustosque similes, ad diuinam propinquitatem adigant; verum etiam eos qui resiliere quærunt, vbi & illos comprehenderint, Deo propius adducant: ut è contrâ, dulcia ac diffundentia animum, nedum iam diffitos, sed & eos qui propiores erant, ab eodem longius abigunt.

Enimvero à Ioa-chim & Anna sterilitatis opprobrio à conferuis in terrâ degentibus appetiti, in cœlum ad Dominum, ac naturæ fictorem mente ascendunt; fore illum sperantes agrorum medicum lumborum, qui solus, utpote creator, accuratè sciret, cur ijtandiu infœcunditatis morbo laborassent. Siue enim vulua expers esset virtutis prolifi-

Vt sterilitas in Mariæ permissa parentibus.

Ioa-chim ac Anna ad Deum confugiunt.

Gen. 2. v. 18.

I

ca, ac velut emortua, inditurum eum sperabant vitalem virtutem, qui animâ donasset animal è limo fictum: siue aliud quidpiam obsisteret partui, visum iri ipsum adiutorem, qui secundum, ac vicinum, simileque animal in eum condidisset finem, vt in adiutorium foret, ac velut ager quidam, generationis humanæ spicam produceret. Videbat enim quod erat futurum, cui etiam ea quæ non sunt, tanquam ea quæ sunt, præsentia sunt.

Cæterùm cœlestis ille Pater, sacrificiæ puellæ sacros parentes in hunc modum, quibus illi appetebantur opprobriis, ad se trahebat, longo temporis spatio ante excultos lumbos prolificos, ieiuniis ac orationibus animum excolentes. Mihi porrò dubium est, deceatne vuluam fœlici ad eò honestatam prole, sterilitatis nomine accusare, illosque dicere ineptos procreandæ proli, qui omninò adepturi essent, vt partûs omnes superarent. Quin illud dico, fuisse Annam aptam quæ pareret. Quomodò enim ex quâ salus florere habebat, infœcundis accensenda foret? Enimuerò, benè quidem ac præclarè ad fructûs editionem comparata erat, at necdum aduenerat hora, quam sapientissimus ille temporum definitor, ante omnia sæcula opportunam germinandæ proli constituerat. Cæterùm habeat quisque vt liberit; interim illi meliori spei animum adhibentes, scalam illam in cœlum vsque protensam erigunt, ieiunio, & oratione, ac contrito constantem corde, eaque ad misericordiarum Patrem ascendunt: atque ei clamore valido, qui ante etiam clamorem noscet, opprobria, quibus appeterentur, ipsorumque animi angustiam atque dolorem, declarant: ac tum quidem hominum grauem illam indignationem, tum verò ipsum, tamen nemo alius increparet, ab ipsismet nascentem angorem, ac mœstitiam soluere flagrant.

Exaudit verò mirabilium Deus, orationem seruorum suorum, annuitque, ac tribuit, pro oblatiis gemitibus, ac eâ, quam in oratione exhibuissent assiduitate, munus spem omnem vincens: munus quale nemo à sæculo visus est accepisse. Dat namque fructum, qui nedum ipsam quæ profert, verùm etiam veterem illam generis primam parentem, ab opprobrio liberet: portatque manibus puellam Anna, quæ ipsum, qui paren-

A σως, καὶ οἷ ἄψυχος ἢ μήτρα, αὐτὸν ἠλπίζον ἐπιθήσει ζωτικὴν δυνάμιν, ἢ ἐκ πληροῦ ψυχῶσθαι ζῶν. εἴτε τι ἄλλο τὰς ὠδύνας ἐπέχη, ἐκείνον ὀφθαλμῶν βοηθόν, ἢ ὅτι ποῦτο ὁ δούτερον καὶ ὀφθαλμῶν ζῶν ὑποσησάμενον, ἐφ' ᾧ εἶ) μὴ βοηθόν, φθεῖν δ' ὡσπερ πινα χῶραν καὶ τ' ἀνδροπίνης τὸν σάχην ἡμεσεως. εἴρα γὰρ ὁ ἐσόμενον, ᾧ καὶ τὰ μὴ ὄντα ὡς ὄντα πῆρέσκειν.

B Ἀλλὰ ποῦς μὴ τ' ἱερατάτης παιδὸς ἱερισ γονέας, οὕτως ἐφ' οἷς πλὴν φείρωσιν ἀνειδίξοντο παρὲς ἑαυτὸν ὁ οὐράνιος μετέλκε πατὴρ, ὅτι πλείστον χρόνον παρ' τ' γεωργίας τῆς τεκνοποιῶν κέλτων ηἰσείας καὶ δεήσεσι πλὴν ψυχῶν γεωργουῦτας. ἐμοὶ δ' ἄπορον πῆρῖσαται σφρώσεως οὕτως ὅτ' ἔκκενον ἀπῆσθαι μήτραν, καὶ φάσκειν ἐκείνους ὅσα ἐχθρὸν ἐπιτηδείως παρὲς γονάς, οἱ πύτων ἐμελλον κρατεῖν ὁ γυναικῶν. ἀλλ'

C ἐκείνο φημὶ, ὅτι παρ' ἐπιτηδείως ἢ Ἄννα παρὲς τὸν πῶς γὰρ ἢς ἐμελλεν ἢ σωτηρία ἀηθῆν, ἀκέρποις στωαριθμῆτο. ἀλλ' εἶχε μὴ δ' καὶ καλῶς εἰς καρπογονίαν, οὐπω δ' ἄρα ἢ ὠρα πῆρῖσατο, ἢ ὁ πύσσοφος ὀρθῆτης παρ' πύτων ἀγῶν εἰς ὁ πλὴν βλάστην ἐνέγκαι διέταξεν. πλὴν ὡς βούλεται τις ἐχέτω. τέως δ' ἀμείνοσιν ἐλπίσιν ἀέχοντες, ἰσῶσιν ἐκείνῳ πλὴν οὐρανο-

D μήκη κλίμακα, ηἰσείας καὶ παροσευχῆς καὶ σωτηριμμοῦ καρδίας πεπονημῶν, καὶ παρὲς τὸν πατέρα τῆς οἰκηρμῶν ἀϊασιν. καὶ πύτω μὲν κραυγῆς ἰσυχῆς, καὶ πύτων βοῆσσαι εἰδῶσι, τῆς τε ὀνειδισμῶν τὰς βοῆσσαι, καὶ ὁ ἄλλῃς καὶ πλὴν ὀδυῶν αὐτῆς ἐμφανίζοσι. καὶ λυεῖν μὴ πλὴν δ' ἀνδροπίνων χαλεπὴν νέμεσιν. λυεῖν δ' καὶ πλὴν εἰ μηδεὶς ἄλλος ἐπέπλητην, ὅτι φουροδῶν οἰκοθεν στροχῶσαι ἠτοιῶτο.

E Ἀκούει δ' ὁ τῆς θαυμασίῳ Θεὸς τῆς τῆς θεοπόντων δεήσεως, καὶ νύβει, καὶ δίδωσιν. ἀπὸ τῆς παροσειξέως τῆς ὀδυρμῶν καὶ ἐκ βύχῃ παροσεδρίας, δῶρον ἐλπίδος κρεῖττον. δῶρον, οἷ ὁσδεὶς δ' ἀγῶνος ὠφθη λαβῶν. δίδωσι γὰρ καρπὸν, ὅς οὐ μόνον πλὴν φέρουσαν, ἀλλὰ καὶ πλὴν ἐρχαίῳ τῆς ἡρώς ἀπαλλάττει παρομήτορα τῆς ἐνειδισμῶν. καὶ φέρει χερσὶν ἢ Ἄννα παιδίον, ὁ τὸν δωρησάμενον τὸν τῶν

Scala ad cœli pertingens.

της τόκον τὴ ἡγνησαμένης, οἷα δὲ τόκον οἰκεῖον
 ἐν χειρὶ βασιλέως. παίδιον, ὃ τὸν ὅτι πόντων
 Θεὸν παρδοποίησεν. Φέρει βλαστὸν ἢ ἀκαρπὸς
 δόξατα τέως μήτρα τῆς Ἀννης, ἧς τῶ ἀήτοις
 ἢ δὴ δία μωρὸς τὰ φάρατα. πορέρχεται πυ-
 λῶν κεκλεισμένων ἀτεκνία, ἢ ἐσφραγισμένη
 πύλη τῆς πύργου, καὶ μόνον τῷ βασιλεῖ πρὸς
 εἰσόδον τηρουμένη. ἧς πρὸς ἐλθὼν δὲ ῥήτως καὶ
 ὑποφωτῶν, πρὸς ἑαυτὸν ὅτι πρὸς τὴ κακῶς
 ἀποβύσασθαι.

Πάλα μὲν Ἰωακείμ, ἐσκυθεσπάζεις. οὐ
 μόνον οἴκητον τῶ το ὑπομνήτων, οἷς τε τῶ Ἀν-
 ναν ἐώρας, γονῆς ἀπορροσῶν, καὶ εἰς τῶ το
 φυγὸν ὄμμα καὶ κατηφές φέρουσαν. οἷς τε
 οὐδὲ αὐτὸς εἶχες ἐν χειρὶ φέρειν τῶ πόντων
 γεωργίον. τί δὲ ἄν οὕτω γλυκύτητα τοῖς κρι-
 νωνήσασι γάμων, ὡς ἢ ἐκ ἀλλήλων φυὴ γέ-
 νοιτο. ἀλλὰ καὶ τῶς ἐξωθεν ὅτι πλῆξαι πλέον
 τῆ κατηφείας ἢ ὁμίχλη σιωπῆν. δι' ὧν δὲ
 ἀσπερμον καὶ ἀτεκνον οἱ συμφυλέται ἀνείδι-
 ζον. ἀλλ' ὅρας ἀρτὶ φαδραῖς, φαδραῖ τῶ
 ὄσων σπερμάτων τῶ γεωργίαν, δι' ἧς ἢ κα-
 τήφεια πόντων ἠγάσθαι τῶ ὀφθαλμῶν. ὅρας
 ἀρτὶ τῶ Ἀνναν σπυρίων, σπυρίων ὅτι τῶ
 καρπῶ τῆς κριλίας καλλιπλομένη. ἠγεμῶν
 πάλα ἀνάσσει τῶ ὁμογενῶν ἡρηνουμένης
 τῆς ἀτεκνίας. ἀλλὰ νῦν ἀπάσας γλώσσας
 τερπνὸν ὑπαρχῆς ἀκουσμα καὶ διήγημα,
 περὶ λαουμένης τῆ ἀτεκνίας. καὶ πάλα μὲν
 ὡς εἰκὸς καὶ αὐτῶν ὑπερέλλου τῶ δὲ οἰ-
 κίας πορροδον, καὶ μόνον ὀφθαλμῶν διδραχού-
 μνος. νῦν δὲ σύνπας ὁ τῶ ἀγίων χορὸς, καὶ
 τῶ ἀγγέλων οἱ δῆμοι, ὡς πατεῖ μήδης Θεοῦ
 σιωβερνομένη σοι περὶ χορδοῖσιν. ἐγγύου τέ-
 κνου πατῆρ, ἢ δὲ χρέος ἀποδώσει τῶ πορ-
 πάτοι. ὅσων ἐκ πλῆθους εἰς ἀφάπασιν
 ἐχρησε τῆ πορρομένη. πληρώσεν τῶ το ἀνθ
 πορροῦ τῶ αὐτῆς ἀμύτων σαρκὸς ἀμειζουσα
 τῶ νέω Ἀδάμ, καὶ τῶ παλαμὸς πλασουργῶν.
 ἐβραδύως κληδύων πατῆρ. ἀλλ' ἐχρῆς
 ἐν πατῆσιν τὰ πορροῦ. ἀλλ' ἔτεκες μητέ-
 ρα τῶ πόντων πατῆρ. ἦκει καὶ Ἀβραάμ ὁπῶ
 τῆ ἠλικίας πρὸ ἐλπίδα τῆ κληρονομῶν τῶ ἐπαλ-
 γελίαν. δὲ οὐ ὡς τὰ ἀστρα τῶ οὐρανοῦ, καὶ
 ὡς ἢ ἀμμος τῆ θαλάσσης πληθύνεται λαός,
 καὶ γῆς πολλοσὺ κυριβύει μέγας. ἀλλὰ τί
 τῶ το πρὸς τόκον δὲ σὸν. ἔτεκες γὰρ δὲ

tibus donavit ut eam parerent, in mani-
 bus ipsa, utpote propriam prolem, por-
 tatura esset. Puellam, inquam, ipsum, Rom. 9. 7. 5;
qui est super omnia, Deum genituram.
 Germen profert hactenus sterilis existi-
 mata Annæ vulva, cuius floris suaue
 fragrans odor, orbis terræ fines perfla-
 turus est. Procedit clausis sterilitate por-
 tis, obsignata illa virginitate porta, so- Ezech. 44. 7. 11
 liquæ Regi servata, ut per eam transeat;
 ex quâ inefabili planèque mirabili ra-
 tione procedens, eos qui malè aberrav-
 erant ac declinaverant, ad se conuer-
 tet.

Olim quidem mæsto, Iochim, vultu
 eras: non id tantum à te ipso perpe-
 tiens, ac tum quia Annam prole desti-
 tutam, ideoque tetricoso ac depresso
 tristitiâ vultu videres; tum quia nec ip-
 se posses laborum fructus in manibus
 ferre: Quid namque connubiali socie-
 tate iunctis ad spectaculum dulcius,
 quàm ut enatum ex se videant germen?
 verum etiam ab extraneis increpanti-
 bus grauior mæstitiæ animi caligo oc-
 cupabat, quod gentiles tui tanquam ste-
 rilem, ac orbem prole probris appet-
 rent: Nunc enim uerò lætis gaudiis, læ-
 tum tui seminis adspectas fructum, quo
 tristitia, mærorque ab omnium depul-
 sus est oculis. Vides modò venerabilem
 Annam, sui fructu vteri præclarè hone-
 statam. Pudebat olim sterilitatis genti-
 lium tuorum communi ore iactatæ; ac
 nunc omnium ore dulcis existis auditio
 ac narratio, ipsâ sterilitate vbique cele-
 bratâ. Ac olim quidè, ut veri quis specie
 existimet, etiâ domo procedere verebaris,
 metuès vel etiam videri: nunc autem
 vniuersus Sanctorum chorus, ac Ange-
 lorum populi, tanquam Dei Matri pa-
 renti congratulantes, lætis circuncin-
 gunt choreis. Factus es filix pater, quæ
 primo parenti debitum redditura est;
 quod nimirum primæ commodauit pa-
 renti, ut illa ex eius latere formaretur.
 Porro rem præstabit nullo femine ex
 suis sanguinibus nouo Adæ fœnerans
 carnem, ac quo antiquus ille conditus
 est. Tardè pater appellatus es; at pri-
 mas honoris partes habes inter patres:
 at vniuersorum Patris genuisti matrem.
 Abraham quoque prouectâ iam ætate,
 contra spem hæredem gignit promissio-
 num, ex quo velut stellæ, ac sicut are-
 na maris augetur populus, magnâque
 patte terræ imperium protrahit; verum
 quid hoc ad tuum partum? Eam enim

peperisti, ex quâ non solùm populi immortalitatis partu augentur, aut terram possidendam accipiunt; sed quâ cœli adeunt hæreditatem, effecti filij Altissimi.

Agedum verò, tu mihi Annam voca, priorumq; lamenta canticorù, quæ illa Deò solitaria canebat, velut lyram quandã harmoniã concinnã in fausti ominis laudationem conuertentes, personanti mihi vestrum inclytum partum, auxilio adeste. Vestrum namque est, vt & condigni sermonis copiam faciatis, è quibus editum est sanctissimum germen. Agedum vteri fructum ostende, quæ abiiceris ignominiam veterem, quibus nunc in gloriã gestis. Vteri infœcunda tellus, in fertilem agrũ transiit. Tristitia tibi in gaudium cessit, quali à sæculo nullus exultauit. Ex his probris, indifolubilis gloriæ corona plexa fuit. Tardum fuit genitale germen, at naturæ totius germen gloriã obscurauit. Defuit aruo flos, at vniuersum orbem messe impleuit. Lugebas orbitatis ergo lacessita opprobriis; at quæ vnquam sic probã amplãque prole delectata fuit? Puellam nutris, cuius operã vniuersus mundus lætitiæ diuitias habebit. Matres vniuersas supergressa es.

1 Reg. 1. 7. 20. Parit quoque alia quedam Anna, cum & ipsa orationis munus filium accepisset; verum seruum; verum ministrum, quanquam is propheticã vñctione excelluit: tu verò cœli ac terræ Reginam paris; eam, inquam, quam canticis celebrat omnis natura particeps rationis: sola paris Dei Matrem: sola Dei auia existis. O beatum partum! O lumbos, quorum habitaculum elegit Deus, cum in nobis habitare voluisset! O conceptionem, partumque, ac infantem, quibus exitiosus peccati partus elanguit, salutisque multa proles innotuit. O infantem, per quam natura, quæ malitiæ ac vitiositatis turpitudine consenuerat, nouum induta decorem præclare exornatur! O infantem, per quam vitæ pauperis pannos exuentes, primam illam stolam induimus diuinæ dignitatis! per quam Deus nobis reconciliatus, in incomparabilem paterni amoris necessitudinem dissoluit inimicitias, quas ei facti hostes, constitueramus. Te namque Deus ac Pater Vnigenito sponsam dilexit, proque futurarum arrhabone nuptiarum, vt cognato humano generi reconcilietur, conccedit: neque solùm

A ἥς, οὐ μόνον λαοὶ ὠδίῳ ἀφθαρσίας πληθύνονται, ὡς δὲ γῆς ἀπάσης καρπῶσιν, ἀλλ' οὐρανοῦ κληρονομίαν λαμβάνουσιν, υἱοὶ Υἱοῦ γενόμενοι.

Age δὲ μοι, καλεῖ τὴν Ἄνναν, καὶ τῆς πάλαι δριμύτων τὰ ἄσματα, ἃ καὶ μόναις ἐπηῆδεν Θεῷ, ὡς πῶς τινα λύσαν διαρῆμασιν ἀνακινούσασιν εἰς βίφημίαν μεταβαλόντες, ὡς ἐκ χειρῶν τῶν αἰοίδιμον ὑμῶν λοχίας, σιωφάπλιθε. ὑμετέρεσσιν γὰρ ὅστιν ὑπορεῖν ὡς ἀσκυδίασιν καὶ λόσσιν ἄξιον, ὧν ἐμπαύθη τὸ πρῶτον γέννημα. φέρε τὴν κριλίαν τὴν καρπὸν ἐπιδείκνυε, οἷς νῦν ἐπ' ἀδοξία κερῶσιν, τῶν παλαιῶν ἀδοξίαν ἀπογεμῆν. μετέβαλεν εἰς ἀφοσίωσιν τὴν κινδύος ἢ ἀφορεῖς χῶσιν. ἐγράφη σοι εἰς χῶσιν ἢ λύπη, οἴαυ ὡς δὲ ἀνδρὸς ἠγαλιάσατο. ἐπλάκη τῆν ὀνειδισμῶν ἐκείνων, ἀδελύτης βίφημια. ὀψήζονος ἢ γενῆ, ἀλλ' ὑποφῆρεν πάσας φύσεως τὰς γενὰς. ὑπέρησεν εἰς ἀνθρώπων ἢ ἀρούρα, ἀλλ' ἐπλήρωσε τῆς ἄλλω τῶν οἰκουμένων. ὁδύρεσσιν ἀπάσιν ὀνειδισμῶν καὶ τίς οὕτω ἦσθιν ὑπάσιν γενημῶν. πρέφεις παίδων, δι' ἧς ὁ χῶσμος πλουτήσῃ τῶν ἀφορεσιῶν. πῶς ἦλθες πάσας μητέρας.

Τίθει καὶ ἄλλη τις Ἄννα, δῶρον βίχης λαβοῦσα τὴν τέκνον καὶ αὐτή, ἀλλὰ ὁδοῦν. ἀλλὰ λειτουργῶν. εἰ καὶ πρῶτον διέφερεν γέννηματι. σὺ δὲ τίθει τῶν οὐρανοῦ καὶ γῆς βασιλίδα. τὴν ὡς πάσης λογικῆς φύσεως ὑμνουμένων. μόνη τίθει Θεοῦ μητέρα. μόνη γενμητῆρις παρμήτων Θεοῦ. ὡ μακαρίων ὠδύων. ὡ λαζίων, ὧν κατοικητήριον ἐν ἡμῶν σκηνάσῃ βουλητῆς ὁ Θεὸς ἔξελέξατο. ὡ σὺ ληψίς καὶ τέκος καὶ βρέφος, δι' ὧν ὁ τὸ ἀμύρητος ὀλέθριος ὠδὸς ἀπήμωλω, καὶ τὴ σωτηρίας ἢ πολυγονία ἐγνωείσθῃ. ὡ βρέφος, δι' ἧς ἢ καταγεγάσασα τὰς ἀρχαίς τὴ κακίας φύσιν, κακὸν ἀλλαξάμην καὶ κλος ἔξωράσαστο. ὡ βρέφος δι' ἧς τὴ πεινχρῶς ζωῆς τὰ ῥάκκη ἀποδοσάμενοι, τῶν παρῶν σολῶ ἐκείνῳ τῷ θεοῦ ἀξιώματος ἐνεδυσάμεθα. δι' ἧς ἡμῶν κατηλλάγη Θεός, εἰς αἰείασιν ἀφελυθείσιν σργῶν, τῆς ἡμῶν ἡμεῖς ἐκπολεμῶσθῆντες αὐτῶν ἔσθῃ σιωρησάμεθα. ἔξελέξατο γὰρ σε εἰς νύμφῳ τῶν μονογενεῖ ὁ Θεὸς καὶ πατήρ, καὶ δίδωσιν αὐτῶν μνηστων, τῶν παρῶν τὸ συγγῆρῆς καὶ ἀλλοτῶν καὶ ὡς αἰαρεῖ

μόνον τὴν ἔσθραν, ὅσπερ τὴν ἀφ᾽ ἑσπιν δίδωσι τῷ Α
 ὀφλήματος· οὐδ' ἴω κατ' αὐτῷ ἐχθρογραφῆ-
 σαμὸν διαχίρει γραφίω· ἀλλὰ ἔσθρη κηρονό-
 μοις τῷ ἀγαπητῷ ποιεῖται· καὶ τῶτον εἰς τὴν κατ'
 ἡμῶν ἀποπέλλει πόλεμον· σὺ δὲ διενεγκεῖν ἀδὴ
 ἡμῶν τοὺς πόνοισι, καὶ τὴν δυσμῶν πμωρήσα-
 σθαι.

Ἀλλὰ κατῆσασο νῦν σοφιστὰ τὴν κακίας εἰς
 ποινῶν τῶν δολερῶν ἐκείνων σκεμμάτων, οἷς τῇ
 ψιφύρα γλώσση τοὺς ἐμοὺς δὲ χειρῶν παρπάτο-
 ρος· μάλλον δέ, δι' ὧν κατ' ὅλης τῆς φύσεως Β
 ἐτεχνάσω τὸ ὄλεθρον· οὐ γὰρ ἐπὶ ἀλύτως ἔχον
 ἀπίοις· ὅσπερ ἐπὶ τῇ χελύκῃ σκεμνωμένος· ἤδη
 γὰρ ἤδη σοι ἐπὶ τὴν κακὴν κεφαλῶν, ὅ
 κατ' ἡμῶν εἰσκήπει κακὸν ἐργον ἐργονήθη τῇ
 εἰς παιδίον, δι' οὗ ἐκείνης ἀνακαλεῖται μὴ
 ἡ ἡττα, καὶ ὅσπερ σκεμνωμένη εἰς φαιδρότητα με-
 παχρεῖ· σὲ δὲ ἀποδράκηντος ἡττα περὶ σοι χεῖ,
 ἔβατα, εὐνοίας· ἐργονήθη τῷ ἀδελφῷ, δὲ
 ἡς ἀναβλαστῆς φυτὸν ἀθάνατον, τῷ κῆρας τῷ C
 φυτῷ ἀφελύον, οὐ τὴν γαστρίν παρξένου· καὶ τὴν
 ἔξ ἀπάτης τῷ ἀδελφῷ θανάτω, παρξένου ἀθα-
 νασίαν ἀνακτώμενον· κλεπτῆ καὶ ψεύδῃ τὴν μη-
 τέρα κακοῖς περὶ βαλε· ἐκδέχου μικρὸν ὅσον
 οὐπω τῆς σῆς κακομηχανίας τὰ ἐπιχρεα, αἰ
 σοι τῷ ἀγαπητῷ τῷ τέκνου παρξένου τὸν πα-
 νάμων τὸν ἡκοντος· ἀρτὶ θεοῦ μὲν ὅψη
 τῷ ὄντι, ὃν πάλαι πλάω θεώσεως ὑποχέ-
 σει, θείας σπουδαίας κατέστησας ὑποφύον·
 καὶ τὸν ἐξ ἀρχῆς ἐπακέντα σοι φθόνον, τῷ D
 κατ' οὗ τῶτον ὠδινος, τῆς σῆς ἐπιβάνον-
 τος κεφαλῆς, ἔξεις ἐπιπλέον σε διεαδίον-
 ται.

Ἰπέθου θεώσιν τῷ γυναικί, καὶ τὴν ἀλύτου
 ζωῆς ἀσπασίας, λύτης ἀνάμεσον ζωῶν
 παρξένου· οὐ μόνον οἷς ἀλλα μύλαι κῆρας
 τὸν βίον περὶ σοι χεῖ· ἀλλὰ καὶ ἐξ ὧν
 ἐργῶν ὑποφύσιν ἀφροσύνης τῷ ἀδελφῷ
 παρξένου φάσ ἐξίοντος τῷ σκεμνωμένῳ τῷ ἐγκά-
 των χωρίων, καὶ τῶτον δὲ λύτης ἀπὸν τεκτι-
 νάμενος· ἐν γὰρ λύτης πίκτειν τῇ βαρείᾳ
 κατ' ἡμῶν ἀποφάσ παρξένου· ἀλλὰ νῦν
 πόκος ἐμψύθη τῆς λυπηρῆς κατ' ἡμῶν ἀπο-
 φάσεως, καὶ τὴν χερσὶν τοῖς παρξένου
 μνάμενος· διέσφησας τὴν ἡμαρτίαν σκελίσας
 γυναικί, καὶ τὸν φθροποιὸν τῆς σῆς συμ-
 βουλῆς λόγον ἐπὶ κακῷ τῷ σφῶν ἐπει-
 Tomus I.

inimicitias perimit, aut debiti tribuit
 remissionem; vel etiam, quod aduer-
 sum nos ipsi scripsimus chirographum,
 disrumpit; verum etiam Unigeniti co-
 heredes facit; cumque ipsum bello no-
 bis suppetias mittit, vt pro nobis pari-
 ter labores desudet, ac hostem vlcisca-
 tur.

Enimuerò, pœnam nunc lue, ô mali-
 tiæ sapiens artifex, dolo plenarum eâ-
 rum molitionum, quibus susurrone lin-
 guâ meos progenitores malè habuisti:
 immò quibus aduersus naturam vniuersam
 interitum machinatus es. Nec enim
 adhuc à tristitiâ liber abibis; neque vt
 subsannando glories. Iam enim, iam
 tibi in maleficum caput, quod aduer-
 sum nos excogitasti maleficium verti-
 tur. Nata est Eux puella, per quam eius
 quidem instauratur ruina, incestitiâque
 in lætitiâ transit: te verò inconsola-
 bilis circumstabit casus, ac profundus
 mœror. Cultus est paradysus, ex quo
 immortalis germinabit arbor; quâque
 arboris dispereant mortes, cuius gustan-
 dæ auctor fuisti: quâ, inquam, is, qui
 errore deceptus morti traditus fuerat,
 ad immortalitatem reparetur. Furtiuo
 mendacique susurro, matrem malis im-
 plicasti; modicū aliquantulum maligni
 tui consilij mercedem expecta, quam
 consequeris, cum Filius immaculatissi-
 mo partu in lucem exhibit. Videbis mo-
 dò reuerâ deitate donatum eum, quem
 olim imposturâ, deitatis promissione
 deludens, à diuinâ extorrem consuetu-
 dine effecisti: eumque liuorem, quo à
 principio contauisti, ipso, aduersus
 quem parturisti tuum calcante caput,
 ampliori te æstu comedentem habe-
 bis.

Deitatem mulierculæ suggestisti, at-
 que à vitâ à tristitiis liberâ abstrahens,
 vitam importasti tristitiis plenam; necdū
 quâ innumera alia mala humanam cir-
 cunstans vitam, verum etiam quod il-
 lud ipsum, quod in lætitiæ argumen-
 tum cedere oportebat, exeunte homi-
 ne in lucis auras à tenebricosis viscerum
 finibus, tristitiæ effeceris causam. Gra-
 ui namque illi aduersum nos sententiæ,
 partus in tristitiis adiunctus erat. Nunc
 enimuerò partu editur ac suscipitur pro-
 les, tristitiarum sententiam vincens,
 gaudiique pignora orbis terrarum fini-
 bus præbens. Fefellisti generis paren-
 tem, ac per fœminam supplantasti, tui-
 que consilij exitiosum sermonem in
 Yyy iij

Aduersus dia-
 bolum.

Gen. 3. v. 5.

Gen. 3. v. 16.

suam ipsorum perniciem, suscipere persuasisti: at nobis nata est puella ex eodem quidem atque Eua figmento; quæ tamen Eux emendatio sit, ac causâ ut ipse supplantêris, quâ viuificum Dei Sermonem, inefabili, ac maiori cogitatu ratione, susceptura est.

Audi senex progenitor, inque spem meliorem transferaris: nec enim iam auxilio destitutus in afflictione ac angustia æges: quippe venit per quam fortis ille in virtute auxiliatricem explicans manum, à miseriâ educat, ac liberet. Non vltra per escam depascens corruptio, quod ad fictoris imaginem figmentum conditum est, lædet: Conditor enim suis ipse visceribus prouocatus, consilium inquit, decernitque cum corruptione versari, quò in incorruptionem commutet. Iubilemus Deo, quod diuturnæ tyrannidis graue onus, leue fieri incipiat. Immò apostata tyrannus, pro eo ut perfequatur, fugam iniês recedit, vbi regale cõspexit sceptrum. Non amplius auersum nos inuadendi locum inueniet: erigitur enim nobis cornu potentia de domo Dauid: cornu, inquam, in quo eorum cornu, qui hætenus in malitiâ dominati sunt, conterendum est.

Enimuerò, mihi Dauid opportunus venis: Cane verò puellæ ex tuis lumbis genitæ: Cane ducifona tuæ sapientia cantica, Sanctificationis arcam suauiter modulans; gloriosam illam in fimbriis aureis; montem, in quo beneplacitum est inhabitare in eo, portanti manu vniuersos fines terræ. Age autem, nunc quoque salta coram diuinâ arcâ, saltûs vtique ab omni liberos reprehensione. Breui quidem post, ingredientem in Sancta, pompâ deduces, iucundam illam iuencularum congregans choream: hætenus autem, tuo ipsius saltu, honora visam illam. Nemo enim est, qui hoc nomine reprehendere præsumat: nemo instar filia Saülis sinistra voluntate immittet linguam: quin vniuersos res delectabit, tum quòd mysticam Dei arcam honorari videant, tum quòd tibi, ob eius tecum necessitudinem, pari exultatione congaudeant. En tibi & finis eorum aduenit, quæ iureiurando promissa sunt: qui namque de fructu ventris in sæculum super regni folium sessurus est, è Virginali iam folio assurgit.

At tu Virgo ac Mater, quæ hæc pluri-

σας δέξασθαι· ἐτέθη παιδίον ἡμῖν τῆς αὐτῆς μητρὶ τῆ Εὐα πλάσεως· τῆ σφάλματος δὲ αὐτῆς ἢ ἀνόρθωσις, καὶ τῆς σῆς ἢ ἀφορμὴ πτερνίσεως, οἷς τὸν ζωοποιὸν τῆ Θεοῦ λόγον ἐξήρητως, καὶ ὑπερνοῦ ὑποδέξεται.

Ακουε γηρατέ πατριάρ, καὶ παρὲς ἀμείνων ἐλπίδας μετάγου· οὐ γὰρ ἐπὶ ἀδοκήθης ἐν θλίψι καὶ φενοχωρία ἐξεζητήσῃ· ἐπέστη γὰρ δι' ἧς ὁ κρατερός ἐν ἰσχύει βοήθον ἕξαπλώσθαι χεῖρα, ἔτι παλαμπωρίας ἐξαγάγει. ὁ κατ' εἰκόνα τῆ πλάσεως ἐπινεμερδὴν φθορὰ, ὅ κατ' εἰκόνα τῆ πλάσεως πλάσμα λωβήσεται· ὁ γὰρ δημιουργὸς οἰκειοῖς ἀπάγχουσι εἰαυτὸν πῶρα καλέσας, ὅ ἀγιον αὐτῶ ὑπερήσαστο σήνωμα· καὶ μὴ τῶν κατοικωῶτων ἐν φθορᾷ γινώμην πῆται σιωδρασφωῶμα, ἵνα δὲ αὐτῆ παρὲς ἀφαρσία. ἀρα γὰρ ἐξωδὸν ταῖ Θεῶ, ὅτι τὸ πολυχροῖου τυραννίδος ἢ βαρύτης ἐργλὴν λαμβάνει τῆ ἐλαφρώσεται· μᾶλλον δὲ ὁ ἀποστάτης εἰς φυγὴν τὸ διώξιν ἐναλλάξας, αἰαχρεῖ τυραννος, ὁ φθίντος τῆ βασιλικῆς σκῆπτρου. ὁ κατ' ἐξέσθαι ἐφόδου κατ' ἡμῶν ὑρῆσθαι· ἐγείρεται γὰρ ἡμῖν ἐξ οἴκου Δαβὶδ κέρας διωμέως· κέρας ἐν ὧ σιωπειθήσεται τῶν μέγρι νῦν ὅτι κακία διωαγευσσάντων ὁ κέρας.

Αλλά μοι Δαβὶδ εἰς καρὸν ἦκεις· καὶ ἄδὲ τῆ δὲ ὄσφους ἀποκητεῖσθαι θυγατεῖ· ἄδὲ τὸ σῆς σοφίας τὰ ἡδύφθογὰ ἀσματα, πλὴν κλωτῶν ἀαμέλτων τῆ ἀγιάσματος· πλὴν δεδδοξασιδρῶν τῆς χροσῶσις κροσῶσις· ὁ ὄρος ὁ βυδὸκῆσε κατοικεῖν ἐν αὐτῶ, ὁ φέρων τῆ χεῖρὶ τῆ τῆς γῆς ὄσῶτα. ἀγὰρ δὴ καὶ νῦν σκίρτησον ἐμπαρθεσθαι τὸ θείας κλωτῶν, σκίρτημα μῶμων ἐλθῶθερον. μικρὸν μὲν οἶν ὑπερὸν εἰς τὰ ἀγία εἰσιπέσης, παρτομπεύσης, πλὴν τερπιλῶ ἐκείνῃ τῶν νεανίδων σιωσιτῶν χροεῖδμ· τίως δὲ νῦν τῶ κατ' αὐτὸν ἀλματι, πῆμισον ὀφθεῖσθαι αὐτῶ. οὐ γὰρ ὅστιν ὁ ὅτι τῆτο δρασωτεῖν μωμήσασθαι· ὁσδεῖς κατ' ὁ Σαοὺλ θυγάτειον, γλῶσσῶν ἐπαφῆσθαι γινώμῃ· ὁ κατ' ὄρθῃ κινουμῶν· ἀλλ' ἡ ἀθήσασθαι· τῆτο μὲν πλὴν μουσικῶν τῆ Θεοῦ κλωτῶν πμωμῶν ὀρῶντες· τῆτο δὲ, ἔτι σοὶ δὲ τῆ παρὲς αὐτῶ οἰκειότητα σιωαγαλλῶμνοι. ἴδε σοὶ καὶ ὁ παρὲς τῶ ὀμωμοσῶν πῶρῆσθαι· ἐκ καρποῦ γὰρ τῆς κοιλίας ὁ μέλων εἰς τὸ ἀγῶνα κληθῶν ὅτι τὸ θεῖνον τῆς βασιλείας, ἡδὴ τῆ πῶρῆνικῶν θεῖνον ἀγῶσται.

Αλλ' ὧ πῶρῆνε καὶ μήτηρ, ἢ τὰ πολὺ διε-

Luc. i. v. 69.

Psal. 131. v. 8.
Psal. 44. v. 14.
Psal. 77. v. 17.

Reg. 6. v. 16.

Psal. 131. v. 11.

ἑὼτα ἑὼτα, ἡὼ μὲν ἀὶ ἐπὶ σοὶ δείξασα· ἡ πρὶ ἐλ. Α
 πίδας μὲν τεύξεισα, ἡὼρ λόγον δὲ τεύξουσα, τ
 εἶον καὶ Θεὸν ἰλεουμένη μὴ δὲ ἀλίπτης, ἡὼρ ἡς ἔδω-
 κεν ὁ πατὴρ αὐτῆς κληρονομίας· ἡς δὲ ἡμῖν τὴ ποι-
 μασιτικῶ ἔπιτασίαν ἐπέτελλεν· Φυλάττεισθε αὐ-
 τὴν κρείττους ἔπιβουλῆς τῆς ἀρπάγων θηρίων, ὅσοι
 τὴ ἀφανῆ, καὶ ὅσοι ὀρώμενον φέρουσι κίνδυνον
 ἀγῆν δὲ καὶ ἐκτρέφειν νῦν μὲν ἐπὶ τῆς ζω-
 φόρου τὴ βίσεβείας μοναῆς· ἐπειδὴ δὲ ἐκείθεν
 μεταφοιτῆσαι δεῖοι, εἰς τῆς σωτηρίους ἐπαύλεις
 διναπαῦσαι· οὐ φόβος ὁσδεῖς, ὁσδεῖ τὰραχος, Β
 οὐδ' ἔπιβουλῆς μέριμνα· πᾶσα δὲ ἀείσις καὶ ἀπα-
 ραξία καὶ ἀγαλλίασις· ὅτι αὐτῆς ἔσμεν λαός, καὶ
 αὐτῆς μόνῃ τῶν δόξων καὶ τῶν παροικιώνων
 φέρουμ· νῦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῆς αἰῶνον·
 Ἀμὲν.

mum distantia, vnita in te ostendisti: tu,
 inquam: contra quidem spem nata, que-
 que altiori supra ratione partu prolem
 edideris, ne Filium ac Deum placare
 desieris, pro hæreditate, quam ei Pater
 dedit; cui etiam nos pastores præfecit: vt
 ab omnibus rapacium bestiarum infidijs
 illæfos custodiat, tum quotquot obscu-
 rum, tum quotquot apertum, ac quod
 oculis ipsis videatur, periculum afferut:
 nutriatque ac educet, nunc quidem in
 pietatis viuificis mansionibus: vbi autem
 hinc migrare oportuerit, accumbere fa-
 ciat in salutis atrijs, atque stabulis, vbi
 nullus timor, nulla est turbatio, nulla in-
 fidiarum sollicitudo; sed omnis remissio,
 tranquillitasque, atque exultatio; eò
 quod ipsius simus populus, folique ei
 gloriam ac adorationem tribuamus,
 nunc, & in sæcula sæculorum: Amen.

Psal 1. v 8.
 Reges Chri-
 stiani, pasto-
 res hæredita-
 tus Christi.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ,

Λόγος εἰς τὴν ἐκ τειροπικῶν λαρόνων παροαγο-
 μῶν εἰς τὰ ἀγία, ἀγίαν γονὴν τῶν ἀειπαρ- C
 θενον τῶ Θεῷ μητέρα.

ΛΟΓΟΣ Β΄.

ΤΙΣ αὐτὴ ἡ ἀνατέλλουσα ὡς κρί-
 νον ἐν μέσῳ τῆς ἀχθῶν τὴ ἀνδρα-
 πίνης ἐν κακία συγκύσεως. τίς αὐ-
 τῆ ἡ ξενίζουσα ἀπὸ τῆς οὐ γδ σιωπῆ-
 θης· ἀλλὰ καλλίτων εἰκοεῖα καὶ χαμοτάτων, ὅτι
 χαμοτάτοις τὰ ἱερῶ ἀφοεῖζεται. τίς ἡ μὲν δό-
 ξης παρὲς τὸ τῆ βασιλέως αἰάκτορον εἰσε-
 λαίνουσα. τίς δὲ ἡ τῆ νεαίδων χορεία, αἷς
 μάλα σεμνῶς ὡεπηχυμένη, οἷα νύμφη βύφρε-
 πῶς ἐσολισμένη παρὲς τὴ νυμφάνα ἐν Φαιδρό-
 τητι ὡραίνεται. τίς αὐτῆ ἡς ἐν ταπεινώσῃ
 τὴ ἡμετέρας ἐρατίας ὡσφραίνῃ τὸ ἱματίον τὴ
 Δωδίας τῆς δρετῆς τῆς σολῆς, ὁ ἀπείρω
 ἔψι ὡερεναβεβηκῶς. τίς αὐτῆ ἡ ἀλη-
 θῶς τῆς πριωτάτων ἀπὸ τῆς ἀρπὴ γὰρ ἡ
 ἀπὸ κατάρου ἀχθῶφορος, παρὲς τὸ δὲ
 φορον μεταβαλοῦσα, καὶ καρπὸν ἐνεγκοῦσα, Ε
 οὐ καὶ τὴ σιωπῆσι πικρία, ἀλλὰ γλυκερομὸν
 βύλογίας ἐμφαίγοντα, ὡς ἐν τιμον ἀπὸ τῆς βύ-
 ραυροῦσα τὰ καρποδοτῆ φέρει. αὐτῆ ἀλη-
 θῶς ἡ νυμφικῶ καταπλουτῆσα βύφρεπειαν
 καὶ παρὲς νύμφῳ τῆ μονογυροῦς ἔξειλεγ-
 μένη. ἀπὸ τῆς καὶ παρὲς τὸν θεῖον νυμφῶ-
 να μετὰ τειότητος ἐνδημεῖ: ἡ δὲ καλὴ τῆς

EIVSDEM,
 In sanctam prolem Dei Matrem semper
 Virginem ex sterilibus lambis in Sancta
 adductam, atque oblatam.

ORATIO II.

QVÆNAM itaque exori-
 tur velut lilium inter mē-
 dias humanæ confusionis
 in vitiositate spinas? Quæ
 nouissima ac insolite primi-
 tiæ? Non enim consuetæ, sed quæ præ-
 clara admodum, summæque nouæ vi-
 deantur, atque in nouum maximè finem
 templo consecrentur. Quænam ista in
 Regis palatiū cum gloriâ intrans? Quæ-
 nam verò iuencularum chorea, qua-
 rum honestè admodum circunstrepente
 choros, tanquam decore amictu sponsa,
 læta in thalamum venit? Quænam ista,
 cuius in humilitate infimæ nostræ abie-
 ctionis, suæue fragrantis virtutum sto-
 læ indumentum odoratus est, qui im-
 mensa celsitate vniuersis eminet? Quæ-
 nam hæ verè pretiosissimarum rerum
 primitiæ? Iam enim quæ propter diras,
 spinarum ferax erat, in frugum feracem
 conuersa, fructum editum, non qui pro
 more acerbum aliquid, sed qui benedi-
 ctionis dulcorem exhibeat, vt pretiosa
 primitiarum munera, gratiarum actio-
 nis monumento, frugum dator præ-
 sentat. Hæc verè sponsa decore vberi
 prædita, inque Vnigeniti sponsam ele-
 cta. Idcirco etiam in diuino thalamo
 cum Deitate moratur: præclara autem

Cant. 1. v. 25

Ex Eminen-
 tissimi Cardi-
 nalis Mazari-
 ni Biblio-
 thecâ.

iuencularum chorea, quâ pompâ deducens honorat; quâ tanquam virgines, Virgini congaudent.

Quid nos verò? Solasne ergo præclaras iuenculas diuinâ adedò deliciari voluptate sinemus? ac cùm liceat choreæ participes esse, ne curabimus quidem lætitiâ perfrui, an coniunctis studiis laudatione pariter contexemus, ac sacri itineris accedemus socij; tum illâ, quibus obsequimur, honorantes; tum ipsi nobis indulgētes? Sanè quidem perquam iustum, sanctumque, vt quæ sunt ad honorem, Virgini persoluamus: quin si quid etiam nobis, quibus illa laudatur, gloriæ accedat, id quoque spectantes pariter choream explere, ac laudem, id verò rationi consentaneum est. Haud planè conatus cedit inutilis: immò, quâ commodè eam laudabit, ad nos inde præmia referet. Quibus illa vt maximi pretij donum eligitur, ambitiosi in eam cultus nostri lucra consequemur. Enimverò, vbinam quorum donum hoc pretiosissimum inuentum est? Vbinam verò quorum magna hæc excellentia? Præclare namque habuerit, vt primùm eos allocuti, sic filix collatēmur. Quin & ab eis operæpretium gaudij causam edificamus.

Agite ergo, quicumque tandem huic iusce præclaræ prolis parentes estis, eius nos lætitiæ ac choreæ, quæ in filiâ agitur, socios adhibete. Quid verò? Pro fœlici partu gratias habituri pergitis; quæ nimirum mos habet præstituri; sacerisque initiationibus tanquam signaculis filiam obsignaturi; vt cuius gemmen precibus excoluistis, eam precibus augendam ac consummandam credatis: aut quibus comparastis vt parentes essetis, iis pro virili beneficium datori, pensantes, eius domui pretiosa vestra, quibus exoluatur debitum, offertis: vel magnifico pectore ingenuam consecratis prolem, totum quod vestro agro succreuit frugum, frugum datori præbentes. Hoc enimverò intelligendum fuggerit, eorum voluntas qui sic affecti fuerunt. Porrò visa est, magna quædam negotiari ac præstare oblatio; futuramque ex illâ lætitiâ, quæ nunc geruntur, significant. Verùm vos Ioachim & Anna, vbi hæctenus mirabilem fœlicitatem abscondistis? Vbi diuinum continentem partum delituistis? Quâ autem ratione ex tristi adedò sinu cogitatu maior lætitiâ eluxit? Quomodo sic & ve-

A νεοιδων χορεία· τὸ μὲν, παρομοιεύει τιμῶσαι τὸ δὲ οἷα πρῆνοι τῆ πρῆνεω σιωπῶνται.

Τί δὲ ἡμεῖς. ἀρ' οὐ μόνως πρῆσομεν ταῖς καλῆς νεαῖσι τῆς οὕτω θείας καταπευφᾶν ἠδονῆς· εὐδὲ δὲξὸν ἡμῖν συμμεταχεῖν τῆ χορείας, εὐδὲ ἀπολαβεῖν τῆς διφροσύνης; ἢ σιωπεπληψύδα καὶ σιωδραπλέξομεν τὴν διφρημίαν, καὶ τῆ ἱεράς πορείας συμμεταχέσωμεν· ἐκείνω τε οἷς λειτουργῶμεν τιμῶντες, ἔῃ ἡμῖν αὐτοῖς χειροῦμενοι; μέλιτα μὲν γὰρ ὅσιον τῆ πρῆνεω τὰ εἰς τιμὴν σιωτελεῖν· εἰ δ' ἀρὰ πὶ καὶ ἡμῖν μετέσαι δόξης οἷς ἐκείνη δόξάζεται, καὶ τὸ δὲ σκοπιῶτας· σιωαπρῆζειν τὴν χορείαν, καὶ τῆ ἔπαμνον, βύλορον. πόρτως δὲ εὐδὲ ἀκερδῆς ἡμῖν ἔσαι ἢ ὀπιχείρησις· ἀλλ' οἷς αὐτῆ δόξης διπορήσει, καὶ πρὸς ἡμᾶς τὰ ἐκείθεν σεμνὰ ἀφαιρηθήσεται, οἷς αὐτῆ ὡς πολῦτιμον δῶρον ἐκλέγεται, τῆς ἐπ' αὐτῆ κερδαμοῦμεν φιλοτιμίας. ἀλλὰ ποδμοῖ ὦν ὁ πολῦτιμον διρέθη δῶρον. ποδδὲ, ὦν ἡ μεγάλη αὐτῆ δὴ κληρία, καλῶς γὰρ ἔχῃ πρὸς οἷς ἐκείνοις πρῆτιχόντας, ἔτω τῆ θυγατρὶ σιωβραίνεσθαι. αἶμα δὲ ἔῃ πρῆ αὐτῆς εἰκὸς ἐκμαθεῖν τῆ χερμονῆς τῆ σιωπῶνται.

Φέρε δὲ οἱ τῆ καλλιῶδῖνα αὐτῆν λυσάμενοι, οἱ πίνες ποτέ ἔσε, κρινονοῖς ἡμᾶς τῆ διφροσύνης καὶ τῆ ὀπι τῆ θυγατρὶ χοροσασίας ἀγριτε. τί δὲ τῆ ὠδῖνων διχρησῆσοντες ἀπιτε· αὐτὰ δὲ τὰ σιωπῆ, καὶ τὴν θυγατέρα τῆς ἱεραῖς τελεταῖς οἷα δὲ σφραγῖσιν ὀπισσημνοῦμενοι· ἢς

D τὴν βλάστω διχρῆς ἐγωργήσατε, αὐτῆς τὴν αἰξῆσιν καὶ τελείωσιν ἐκείνας καταπευφῶντες· ἢ δι' ὦν αὐτῆ ὁ εἶ πατέρες ἐκνήσασθε, τῆ δὲ δωκότα ὡς διωσάτων ἀμμοῦμενοι, τὰ ἐκείνου οἷα τῆ πρῆ ὑμῖν ἡμῶν· εἰς κτῆσιν Leg. ἐκπῆ πρῆσάγετε· ἢ μεγαλοψύχως τῆ βύλορον πῶκην ἀφιερῶτε, ὅλον ὑμῶν τὰ κερποδότη χερζοῦμενοι ὁ γέωργον. τὸ δὲ ἀρὰ δίδωσι κα-

E τῆμοῖν ἢ τῆ παθόντων πρῆρεσις. εἶχε δὲ οὐ μόνως ἡμᾶς ἢ πρῆσῆσῆσι πρῆματῶσθαι· ἔῃ τὴν πρῆσομεν ἐκ αὐτῆς φαιδρότητα, τὰ νῦν μὲν γὰρ γινόμενα. ἀλλὰ γὰρ Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, ποδ τὴν θυγατρὶν δὴ κληρίδω μέλει τῆ νῦν κατεκρύπτετε. ποδ τὴν θεῖαν ὠδῖνα ἐπέχοντες ἐλατῶνετε. πῶς δ' οὕτως σιωδραπῶν ἐκ κέλλων, ἢ ἀμμοῦσθαι φαιδρότης δὲ γέωργον. πῶς οὕτω καὶ ἀκαρ-

πος ἢ ἡμετέρα χάρις, καὶ τὰ δόματα καρπὸν, ἅπλῃ πλοῦτον καρποῦ ὑπερέλασεν. ἀλλὰ τί τῶντα, δεῖον συγχαίρειν καὶ συμπαιδευέσθαι, πολυπραγμοναί.

Πλὴν τί λιτὴρθετε ὁ θυγάτριον· τὸ μόνον πμῶντες τὸ προσέειπεν; ἢ δὴλον ἐκείνο· οὐκ ἔστι καὶ πρὸ ὑμῶν δοκεῖ προσελήθειαι, ἀλλ' οὖν κρινὸν ὑπερπύτων ἐξέλασμα προσφερέμενον, κρινὴ καὶ τῆ λιτῆρεια προσφέρεται. εἰ δὲ παμείων ὑμετέρων προσέρχεται, ἀλλ' οὖν ὑπερπύτων δὴ δεικνύει γαλιζεται. ὡ δώρου ἰγμός. ὡ δώρου, ὡ δωροδοκίαν Θεὸς βουληθεῖς, σέβεται τε τὸ πρῶτον ὄν δὲ καύσασθαι, καθ' ἡμῶν, οὐκ ἔστι πῶν πολυπύτων γαλιζέων τῆ ὑμετέρων κώπων προσήγαγμ· δώρον, ὡ λαβῶν, ὡ πλάτης δωρησεται πῶ ἀνάπασιν· δώρον δὲ οὐ πῶ πρῶτον ἡμῶν τὸ οἰκείας δὴ δεικνύει χάρις ἑαυτὸν πρῶτον ἔλασεν, εἰς ἔργον ἐξοίση. πάλαι μὲν οὖν Θεὸς ὄν ἐδημιούργησεν ἀνθρώπων ὄρων δαμονίων σκαμῶτη κακούμενον, εἰ δὲ ἀκέραιον ἡμῶν ἐν κακίᾳ κατατελεσθαι· τί γὰρ ἐχρῆν ἄλλο κερδαίνειν τὸ ἀλογίστην μὲν δεσποτικῆς ἐπιτολῆς, δαμονίων δὲ προστέμενον συμβουλή· ἔμφως ὄραν ὅτι ἔφερον ἐν κακίᾳ, ὄν ἐφ' ὡ ἀγαθῶν ἀπολαύει δαμονιούργη· ἀλλὰ βουλή ἐπαμύειν ποιεῖται ὡ ὑπερέλατος. ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ τῆς δεσποτικῆς ἡμῶν καὶ σοφίας καὶ ἀγαθότητος, μὴ μόνον προσίκα τῆς πρὸ αὐτῆ βοήθειας ἐτέλει ἀξιῶν· ἀλλὰ καὶ τοῖς οἰκουμενικοῖς ἀφορμῶν πρῶτον, τὸ μὴ δοκεῖν ἐν γαλιζέτων (εἰ) μίση πῶ βοήθειαν· ἀλλ' ἔχειν π καὶ πρὸ αὐτῆ εἰς τὸ πωτελεῖν· ἡπόρω δὲ ἀρὰ οἶκθην, ὡ τὸ ὑπερέλατος πῶν ἐφ' ἡμῶν δὴ δεικνύονται, δίδωσι καὶ τὸ αὐτὸς· ἵνα μὴ μόνον ἢ πρὸς ἡμῶν ὄργη ἢ δικίως ἡμῶν ὑπερέλατος λυοῖτο ἐν τῶ τῆ ἀπρόσδοκῆ δωροδοκίαν δοκεῖν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν δὲ ὑπερέλατος φίλθου δωροδοκίᾳ· ὄμοιον π ποιῶν ὡ ἀπρόσδοκῆ τὸ ἀνθρώπου γῶν ἐλατῆς, εἰ δὲ τὸ εἰπεῖν εἰς τὸν πῶ ἀόμοια, τοῖς δὲ ὑπερέλατος ἔρωτος ὄποπμ ἀπορεῖν ἢ τοῖς φιλομενικοῖς πρὸς δεικνύειν, οἶκθην πῶ ἐπιτήθειαν πρῶτον σκαταλάλοσιν· ἵνα αὐτοῖς τε δεικνύεται δικαιοσύνη, καὶ τοῖς ἐρωμενικοῖς ὡς πρὸ αὐτῆ π

A ster sterilis ager, frugumque diuitias omnes, dando fructum superauit? Enim uerò quid hæc curiosius inquirò, cum pariter gaudere, atque lætari oporteat?

Enim uerò cuius gratiâ filiam supplicatione deducitis; hoc tantum honorantes oblationem? An non liquidò, quia licet à vobis offerri videatur, velut tamen communis pro vniuersis oblata propitiatio, communi etiam supplicatione offertur. Quanquam profertur de vestro penu, ad Numen tamen omnibus placandum triuitur. O doni vim! O donum, quo Deus donari volens, iramque extinguere, quam in nos ipsi accenderamus, de vestro sinu, velut thalamo quodam auro prædiuite, produxit: donum, quod fictor accipiens, figmenti donabit instaurationem: donum, per quod consolationem, quâ se nos consolatum suâ ipse misericordiâ prouocauit, in opus efferet. Sanè quidem Deus, quem condidisset hominem, demoniacâ malignitate malè affici videns, quanquam consequens erat vt in malitiâ contereretur: Quid enim aliud lucrì reportare debebat, qui spreto præcepto Dominico, dæmonis consilio adhaesisset? haud tamen in malis videre sustinuit, quem creat hominem vt fruatur bonis: quin inuit consilium, summè bonus ille, ipsum vlciscendi. Cæterùm cum illud Domini tum sapientiæ, tum bonitatis esset, vt nedum gratis suo nos dignaretur auxilio; verùm etiam vt quibus misericordiam præstaret, occasionem præberet, vt ne merâ gratiâ auxilium collatum videretur; sed posset humanum genus ipsum à se etiam aliquid conferre; cumque nihilominus deesset positus in terrâ, quo celsitate omni maiorem acciperent: hoc ipsum tribuit ipse: vt non solum accensa in nos ira solueretur, cuius meritò rei tenebamur, quâ nullo egentem donare videremur; verùm etiam ipse sese impensioris amoris exuperantiâ donaret: simile quid præstans, qui eximio quodam amore in humanum genus habet; siquidem sic loqui liceat, ea comparanti, quæ maiora sunt comparatione; atque ij, qui & ipsi excellentiâ amoris, vt amicis deesse contingat quibus lautè excipiant, à se ipsi in postcessum opportuna dependunt; vt & ipsi lautè excipi videantur, habeantque, quos amore prosequuntur, quo glorientur, tanquam aliquid

ex propriis dederint. Eiusmodi aliquid molitur benignus ille, ac clemens; videturque puellam dare Ioachim ac Annæ; at accipit genus ipsum humanum, ut non desit, quod Deo volenti à nobis accipere, demus munus.

At ò vos, qui munus hoc locupletissimum ad nos deuexistis, qui & eà gratiâ, quam primi accepistis, dedistisque, vniuersis locupletiores facti estis! O beatum ærarium, ex quò illud prodiit! O beatum partum! O tardam fœtus editionem, vniuersam amplæ probæque sobolis gloriam obscurantem! O puellam, quæ matrem veteri illo debito absoluet, parentisque obteget nuditatem; quâ fictori carnis tunicam commodatura est; ex quâ dum nouus Adam compactum accipiet corpus, antiquus ille, costæ debitum recipiet. O puellam, cuius is, qui est supra cœlos, se amatorem ostendet! O per quam Deus, cum naturâ puluere constante, consuetudinem habiturus est! O per quam nobis accessura est dignitas, quàm cum importunè captassemus, eorum quæ suppetebant, iacturam fecimus! Eamus verò, veteri ac inanimi templo, templum nouum ac animatum dedicaturi; sacro loco, locum inducturi, in quo sit inhabitatura plenitudo tota diuinitatis: sacro tabernaculo, gloriæ tabernaculum adiuncturi: Regis solium, in palatium illaturi. Vnà sociabus virginibus, perpetuam in thalamum deducuntibus Virginem, abeamus. Communi generis honori, communi studio honorem adhibeamus: communi generis exultationi, communi plausu choream celebremus: communi latitiâ, nostræ salutis arcæ præful-temus.

In Dauidem.

Age verò nunc mihi Dauid, tuis vter saltibus. Ipse namque optimus choreæ præses eris, quòd maximè quâ honore prosequimur, ex tuo fata sit genere: ac cum olim iam vel in figurâ meditatus sis saltationem, ac caticum præcinueris, quod argumentum præfens respiciebat. Nunc enim quam acuto mentis oculo filiam præuidebas, ac quam paternè docebas, ut paternam obliuisceretur domum, ex tuis orta lumbis declarata est. Nunc stolâ aureâ decorè amicta, in sui cupiditatem decoris, Regem, ac Christum pertraxit. Idcirco adolescentulæ tanquam Reginam, ante eius vultum deuoto obsequio deprecabuntur. Veni itaque, quocumque tandem existas loco,

Psalm. 44. v. 11.

A Διδόσι σπυριώεσθαι ωσει. ποιότο τι ο φιλέν-
δεσπος ωεματύετα, ε δίδωσι ο μύ φαί-
νόμνον Ιωακείμ ε Αννη τ παύδα, λαμβάει δέ
υ τήν αι δεσπών φύσις, έν χοιμυ Θεω βουλη-
θέντι λαβέν δε ήμην, μη σπόρος πωρς δωρεάν.

Αλλ' ω τ πολισίαν τωτίω δωρεάν ελαπορη-
μεύσαστες πωρς ήμας, οι τω πωρτως ε λαβέν
ε δόδωαι πδύτων βύπορώτεροι γεγημημένοι. ω τα-
μειών ολβίων δε άν πωρελήλυθεν. ω μακαρίων
ωδίνων. ω λοχείας οφικόου, πάσων σποκρυφα-
μήνης βύπαδία. ω παύδος, ή τλώ μητέρα τ
B πολυχρονίου οφειλής σπολύση, και τς γενέως
τιώ γύμνωσιν ωεσελεεί, εν τω δδμείζειν τής
Αρχός τ χιτώνα τω πλασουργω. ής εν τω
λαμβάειν πήξιν τω νεω Αδάμ ο παλαός, ο
εκ τ πλβυρς σπολάβοι χρεός. ω κέρης, ής
ο υφάτω τήν ουρανών οφθήσεται έρατής. ω
δι ής ομιλήση Θεός φύσει τή χοιμή. ω δι ής
ήμιν ωεποιηθήσεται ο αξίωμα, οωρ εκ εν
C κειρω λαμβάειν βουληθέντες, τήν πωρσόν-
των έξημώθημεν. Αλλ' οπίωμεν τω παλαω
και αλύχα ναω, τ νέον και έμφυχον κατε-
ρώσσοντες τω ιερω. κατοικίζοντες χωρίω ο χω-
ρίον, εν ω κατοικήσει πδω ο πλήρωμα τής
θεότητος. τω αλίω σκηνώματι, ο σκηνώμα
τ διξης σωάποιντες. τ θενον τς βασι-
λέως, τοίς ανακτόροις σποτιθέντες. σωαπίω-
μεν τής πδύθenois, τλώ αειπδύθενον πωρς
τιώ πασάδα περιπούσας. τή κοινή τς γήους
πμή, κοινή συσήσωμεν τλώ πμύ. τή κοινή
D τς γήους αγαλλιάσει, κοινή τλώ χρείω κρα-
τάρω. κοινή τ ήμην σωτηρίας πωρσκιρτάρω
τ κίωτς.

Αγε δή μοι Ααβιβ, τήν σων σκιρτηματων
χρησον. συ γδ αν άριστος εής χοροσάτης. μά-
λισα μδ τω δε άμαπος εί) τ πμωμδύω. πά-
λαι δ' οω καν τω τύπω τω σκιρτηματα μελε-
τήσας, ε πωρσάσας ο άσμα, ο είς τω πδύροντα
σωεπήητο. νω γδ ω' οξυωπει δεινοίας ορ-
E ματι θυγατέρα πωρεέλεπτες, ή και παπεικλώ
εδίδως είσήγησιν, οίκου πατρώου λήθηω λα-
βείν, εκ τ σής οσφύος έφανερώη ήμιν. νω
δη τ χροσων χιτώνα σολισαμδμή, είς έπι-
θυμδω τς κάλλοις τ βασιλέα και Χεισόν
είλκυσεν. Αφ' τς το οία βασιλίδι νεάυιδες,
πωρ πωρσώπου άυτής θεραπειτικώς λιτμ-
ύσσειν. δδύφο δη όποι ποτ' αν ής, πωρς τω

νῦν ᾠδαίμοι τελευτήματα. ἢ οἷς γὰρ ὑπάρκ- A
του χορείας ἡμῖν δεῖ, καὶ τῆ σκιρτήματος.
καὶ ἂν παρελαβὼν ἐπήδες, ταῦτα καὶ νῦν
ἄδων πὰ εἰκότα λειτουργήσῃ. ὁρῶς γὰρ
πῶ σὺ θυγατέρα λιτοθυμῶν ἐν παρ-
μασιν, ἢ μόνος ἐν θεωρίᾳ ἐλιτοθύβεις. ὁρῶς
πῶ δὲ ὀσφύος σε κίβωτόν τῆ ἀγάσματος,
εἰς κρινῶν ἀϊσαμῶν τῆ πεπονηκῶτων ἀνά-
παυσιν. ὁρῶς ὁ ἱερώτατον καθερεύμενον ἰλα-
σῆιον. λέγω μὲν· μάλλον δὲ, λέγε αὐ-
τός· ᾠδαίμοι, οὐχ ὡς βασιλεῖ. B
τούτου γὰρ μέτεσι καὶ ἡμῖν· ἀλλ' ὡς πατρὶ
ἢ πατρός.

Ἀκούσον θυγάτερ, καὶ κρινῶν ὁ οἶός σου.
μόνη δὲ ἀγῶνος εἰς νύμφην δὲ ἐλεῖς Ἰψί-
σου· μόνη τῆ πληρωῶτος πὰ πύργα χρη-
ματίζεις χορείον. ἀκούσον θυγάτερ· οἴκου
πατρῶου, καὶ λαοῦ ἑπιλάτου· εἰς οἶκον
γὰρ πατὴρ ὅτι τῆ Χερουβὶμ παρεσλήφθης
καθήμενῃ. ἀπάτη εἰς ναὸν ἅγιον, ναὸς
Θεοῦ χρηματίζουσα. ἀκούσον θυγάτερ, καὶ
ἑπιλάτου τῆ λαοῦ σοῦ· πλήθους γὰρ
ἀναριθμητοῦ τῆ ἐν οὐρανῷ καὶ γῆ, πῶ
δραστηρίᾳ ὀφθήσῃ λαχούσα. πολλαὶ θυγα-
τέρες ἐποίησαν δυνάμιν· πολλαὶ δόξαν ἐκλη-
ρώσαντο· πολλαὶ σεμνότητα ἀειποιήσαντο,
ἀλλ' ὑπερῆσαν πασῶν· ἀλλ' ὑπερῆσαι
δόξαν καὶ μεγαλειότητι· ἀλλὰ πασῶν ὑπε-
ρήκει σεμνότητι. ταῦτά μοι Δαβὶδ πῶ
σὺ ἐπαγαλῶν παῖδα, σπεργάζου τὸν ὕμνον,
καὶ τῆς ἑορτῆς σωμαπόλαυε· μάλλον δὲ, D
σοὶ τῆ πλείονος μέτεσι. πάλα μὲν γὰρ ἑπι-
θυμήσαντί σοι ναὸν ἐγείρειν Θεῷ, ὅτε ἐγένε-
το πρὸς ἑσῆς δόξῃ τῆ ἑπιθύμιον· νῦν
δὲ σοὶ τῆ οὐρανῶν ἀμεινῶν ἠγῆθη ναὸς· ναὸς
οὐ θυμάτων, ὅτε κνίσσις δέομνος. ἦδη γὰρ
τούτων παρεκλήθη ὁ τέλος, τῆ οὐρανίου ἄρχε-
ρέως ἢ ἐκ σοῦ ναὸν ἀγιάζοντος. ἀλλὰ ταῦτα
μὲν, εἰς ἴδρον κερὸν ἀπορρῆσεται· νῦν δὲ τοῖς
τελευτήμοις λειτουργῶν, καὶ πὰ σπερχῆ
τῆ λιτομεία παρεσάπτωμεν.

Οὐκ ἀπενεργήσονται πῶρῆνοι παρεσάδον-
τες· τῆτο γὰρ πάλα παρεσάλλες θεωρῶν· ἀλλ'
ἰδοὺ σε πῶρῆνοι ἐν ἀγαλλιάσῃ ἀειχορβύουσαι
οἷα βασιλίδος εἰς ναὸν βασιλέως ἀπαύσης παρεσά-
ρῃσιν. ἰδοὺ σε ὡς ἀσπλιν ἱερόν, εἰς τῆ τῆον παρεσ-
φέρουσι θάλαμον. ἰδοὺ σε πῶν θεόφυτον ῥίζην ἧς

atque sacris, quæ peraguntur, præsen-
tem te exhibe. Tuâ namque egemus
compositâ choreâ, & saltatione: ac quæ
occupatò cecinisti, ea nunc accinens,
congruum ministerium imple. Vides
enim tuam filiam, vt reipsâ eam depre-
centur, quam solus mystico intellectu,
ac cõtèmplicatione deprecatus es. Vi-
des ex tuis ortam lumbis arcam sanctifi-
cationis, in communem eorum, qui
labore premuntur, exurgentem re-
quiem. Vides sacratissimum dicari pro-
pitiatorium. Equidem dico; potius au-
tem dicas ipse. Cedimus, non tanquam
Regi; quippe cuius nec ipsi excellen-
tiæ exortes simus: sed tanquam patri
puellæ.

Audi filia, & inclina aurem tuam. So-
la ab æterno electa es in sponsam Altis-
simi: sola eius, qui vniuersa implet, lo-
cus capax existis. *Audi filia.* Paternam
obliuiscere domum, & populum: fuisti
namque in matrem ab eo assumpta, qui
fedet super Cherubim. Vade in tem-
plum sanctum, quæ Dei templum exi-
stas. *Audi filia, & obliuiscere populum
tuum:* innumerabilis enim multitudo
eorum, qui in cælo, ac qui sunt in terrâ,
Dominam te obtinebunt. *Multa filie* Proi. 29. v. 29.
fecerunt virtutem: multæ filiæ gloriam iuxta 70.
adeptæ sunt; multæ cõparauerunt hone-
statem; verum emines vniuersis: verum
supergressa es gloriâ ac maiestate; ve-
rum honestate cunctis præcellis. Hæc
David filia tuæ pangens laudes, me-
cum pariter canticum ede; ac festâ lu-
ce simul fruire: quin præcipuæ tuæ
sunt partes. Nam olim quidem, cùm
Deo templum erigere desiderasses, non
fuit concessum vt animi votum in fi-
nem perduceres: nunc autem cælis po-
tius tibi templum excitatum est, quod
nec victimas, nec nidorem necessaria
habeat. Iam enim eorum imminet finis,
cœlesti Pontifice, quod ex te assumpsit,
templum sanctificante. Verum hæc suo
recurrent loco; nunc verò iis ministræ-
mus, quæ peraguntur, ac quæ deprecæ-
tio continuâ habet serie, connectæ-
mus.

E Non afferentur virgines, quæ acci-
nant: hoc enim olim contuitus psalmo
edito præcinnisti: sed ecce virgines cir-
cum choreas in exultatione agentes, ve-
lut reginæ præeunt in Regis abeunti
templum. Ecce te vt immaculatam vi-
stimam, ad diuinum adducunt thala-
mum. Ecce te diuinæ plantationis radi-

Psal. 44. v. 16.

In Mariam.

cem, ex quâ geminaturus sit ramus, sub cuius vmbra requiescent fines terræ, in gloriæ prato conferunt. Ecce te generis gaudium choreis vndequaque cingentes, in locum inducunt exultationis. Et quidem hastenus tui sunt exordia gaudij: breui post, absolutius gaudium tuus tibi perferet pronubus; quando tibi gratiâ plenæ gaudium veniet annunciaturus: quando læto faustoque nuntio, tecum eum esse dicet, qui vbiq; adest: ille, inquam, pronubus, qui abstruso illi ministrans mysterio, germen tibi absque semine nuntiabit; qui Filij sine patre, vniuersorumque parentis, partum occupato præconio significabit: Filij, inquam, qui nunc velut aromatum suaueolentiam concilians, postea tuis ex lumbis prodiens, vnguenti fragrantiam in orbem vniuersum diffundet: qui nunc sacrum florem in suâ recipiens domo, posthac ab intacto tuo vtero effloret.

At Virgo nostræ gloriatio salutis; quæ & sacram sis sortita generationem, sacratiûsque enutrita fueris ac instituta; in quâ spei nostræ fixas anchoras habemus, tum ego, tum quem pascendum concredidisti gregem, præsta nobis, vt peccati tumentes superemus fluctûs; præsta verò, vt & hostium procellas eludamus, si quæ tum extraneis hostibus, tum domesticis excitantur; tuam protectionem gubernaculi instar prætendens, vniuersos tum qui gubernantur, tum ipsum cui commisisti gubernandi partes, in tranquillum Filij tui portum subducas; vbi læticia omnis, gaudiumque, ac remissio; vbi omnium epulantium sonus, omniumque lætantium habitatio: In Christo Iesu Domino nostro, cui cum Patre, vnâque Spiritu sancto, gloria, potestas, honor, nunc & in sæcula sæculorum: Amen.

A αἰσθησῆς κλάδος, οὗ ὑπὸ τῆς σκιάς ταῦτα ἀπαύσειται, ἐν ταῖς δόξαις λειμῶνι κεταφυτεύουσιν. ἰδοὺ σε τῶν χαρῶν τῶν γεννοῦσιν ἐπιχρῶθῆσαι, εἰς τὸν ἀγαλλιάσεως τόπον οἰκίσουσιν. ταῦτα μὲν ὅτι τῶν πρῶτον τῶν σῆς παροῖμα χάρας· μικρὸν δὲ ὑστερον, τελειώτερα σοὶ τὰ θερμώτερα κερμῆς, ὅσος δὲ οὐρανοῦ νυμφόστος· ἐπειδὴ σοὶ τῆς κερματωμένης τῆς χάρας ἤξει μιλύων· ἐπειδὴ σοὶ μὲν σοὶ εἶ) τῆς πηρυχῶς πρῶτον διαγγελίσεται· νυμφόστος ἐκείνος, ὅς τας ἀποκρύφους ἀφ' ἐκείνων μυστηρίων, τῆς ἀπορῶν σοὶ βλάστῶν ἀπαφελῆς· ὅς τῶν ἀπάτορος παιδὸς, ἔξ ἡνείως τῆς ὄλων, τῆς πόρον παρομακρυῶν· ὅς νῦν ὡσπερ ζῶματων διοσμίδου οἰκείωσάμηνος, μετέπειτα τῆς ὅων παροῖαν λαχόνων, εἰς τῶν οἰκουμένην τῶν μυρωδίων ἀφ' ἀφ' ὅς νῦν ὁ ἱερὸν αἴθος εἰς τῆς ἑαυτῶν ἀποδεχόμενος οἶκον, μὲν ταῦτα τῶν σῆς ἀνεπάφου αἰθήσεως κοιλίας.

C Ἀλλὰ πρῶτον τῆς ἡμῶν σωτηρίας ὁ κερματωμένος· ἡ λαχόνσα μὲν τῆς ἡμῶν ἱερῶν· ἱερωτέρας δὲ αἰσθησῆς ἔξ ἀφ' ἡμῶν· ἐφ' ἡ τῶν ἡμετέρων ἐλπίδων, τῶν ἀγκύρας ἀφ' ἡμῶν, ἐγὼ τε, καὶ ὁ ποιμαίνειν ἔδωκας ποίμνιον, δίδου μὲν ἡμῶν τῆς ἀμύθησας τῶν κλύδωνος παφῆσιν· ὁδὸς δὲ καὶ τῆς ἡμῶν ἐκείνων περικυμίας, ὅση τε ἀλλοφύλων, καὶ ὅση τῶν ὁμογενῶν ἐπὶ ἡμῶν· καὶ τῶν ὁμῶν παροσῆσιν οἶα πηδάλιον ἡμῶν ἐπιδοῦσα, ἀπὸ τῶν καὶ κυβερνωμένων, καὶ τῶν ὁμῶν τῶν κυβερνήσιν ἐνεχίρισας, εἰς τῶν ἀκίμονα λιμένα τῶν ὑποῦ σου κερματωσῆς· ἔνθα πᾶσα φαιδρότης, καὶ θερμώτης, ἔξ ἡμῶν· ἔνθα πᾶτων ἑορταζόντων ὁ ἡμῶν, καὶ πᾶτων ὑφραμονομένων κερματωσῆς· ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ταῖς κερματωσῆς ἡμῶν, ὅς σοὶ ταῖς πατρὶ, ἀμα ταῖς ἀφ' ἡμῶν πνύματι, δόξα κερματωσῆς πμῆ, νῦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων· Ἀμήν.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ,

A EIVSDEM,

Εἰς τὸν διαγγελισμὸν, ὅτε χειρὶν διαγγελίσθῃ
παρθένος, καὶ ἡ ἀρὰ κατελύθη.

In Annunciationem, quando Virgo fau-
stum gaudij nuntium accepit, ac ma-
ledictio dissoluta est.

ΛΟΓΟΣ Γ΄.

ORATIO III.

ΤΩΝ πρῶτονικῶν λαγόνων αἰά-
τείλας ἡλίου Χειρὸς ὁ Θεός, καὶ
σήμερον ὁ ἡμέτερον τῆ καρδίας
διαλαμψίας χειρὶν, οἷά τινα αἰ-
ρη τοῖς λόγοις δίδωσι φέρειν ὑμῖν. καὶ μοι, κα-
θάωρ παλάμας, τὰς καρδίας, ἀν' ἀρὰ τι χη-
σιμον ὀρώητε ἀπὸρτιζόμενοι ἀγαπώσατε.
Θεῶ τὴν χάριν αἰτηφέροντες, πρὶ οὐ τὰ κέ-
λινα κρητὴν τευγαμῶν. τῆτο μὲν ἐλοιδόοις πι-
μῶν τὴν πρηνήγειν. τῆτο δὲ ἀφοσιωμένοις τῆ
πρὸς ὑμᾶς ἐγκέρσειν τῆ πνευματικῆς ἀγάπης
ἴρωτα. ἀλλὰ δεδρὸς μοι δευμαγωγὸς τῆ ἀνά δὴ-
μων, τὰς οὐρανίους ἀψίδας καὶ ἀλιπῶν, τῆ παρ-
θένα λειτουργήσον. ἐξέσι σοι γὰρ καὶ νῦν εἰς
Εἰς Ναζαρέτ ἑπιστάντι Ἰουδαϊκῶν χειρῶν,
ἀλλ' ὡς ἀληθῶς ἐν τῆ πόλει τῆ βασιλέως
κρείου, ὁ θεῖον αὐτῆ τῆς δόξης ἀνάκτο-
ρον κατατίθειν τῆς βίφημίαις. πρὸς σοι
καὶ νῦν τῆ πασάδι τῆ μονοῦμοις πρὸς φω-
νεῖν τὴν χεραὶν, ἡ, πάλα αὐτῆ διαπέλι-
ζόμενος. μάλλον δὲ, δι' ἐκείνης ἀπάση τῆ
οἰκουμένη, ἐβόησαι. νῦν μέλινα ἀγαπώ-
σιον τῆ κρητὴν τῆ δὲ χεραὶν εἰπέ, δι' ἧς
ὁ Θεός καὶ πατήρ, ἀ πρὸ τῆ ἀνώνων βε-
βούλδεται. τὴν τῆ ἀνδραπῶν καταλα-
γῶν. ἑπιδημία τῆ ἀγαπῆς ὑοδ ἐν ἀγίῳ
πνεύματι δὲ ἐπλήρωσε. πάλα γὰρ μὲν δι' ὑπο-
ψίας οὐτων τῆ πρηνῆς τῆ διαγγελίων. πρὸς
δοξα γὰρ πρὸς πῶντα λόγον ἐφίκει τῆς
φύσεως. εἰχὸς σε μετ' ὑποσολῆς ὁ χε-
ρε βοᾶν. νῦν δὲ, τὴν πρηνῆς οὐδὲν
ὑποτέμνεσαι. εἰκοῦν οὐ πρὸς ἀξίεις, οἰ-
δὲ θαμβήσεις τῆ λαλιά τὴν πρηνῆν,
ὅτι τῆ πρὸς ἀμάτων τὰ σὰ διαπέλια κα-
θραδωδμ. πρὸς εἰλε καὶ φθέρξαι, οὐχὲ τὰ
παλαὰ ἐκείνα. συλλήψῃ ἐν γαστρί καὶ
πέξῃ ὑοδ. ἐξέβη γὰρ. ἀλλὰ πῆ. σω-
λαβες ἐν γαστρί τὸν ἐπειλημῶν ἀ-
πῶντων. ἐχώρησαι, ὃν κῶτος οὐρανῶν

VI ex Virgineis Sol vis-
ceribus oriens, Christus
Deus, hodieq; nostri cor-
dis regionem illustravit,
quasi flores quosdam, ora-
tionem proferre tribuit; velimque, ut
vos pectora, instar manuum, ad decer-
pendum explicetis, si quid conducibili
aspectui occurrat; Deo vicissim gra-
tias agentes, à quo pulcherrima quæ-
que communi vsurâ decerpimus: tri-
buit, inquam, quâ ut solemnitatem ho-
nore prosequamur; quâ ut spiritualis di-
lectionis, nostri in vos, cordi hærentis
amoris, debitum persoluamus. Verùm
C adesto supernorum populorum ductor
ac princeps; relictisque cœlestibus axi-
bus, Virgini ministerium impende. Nam
& modo tibi licet, ut non in Nazareth,
Iudaicam delatus prouinciam; sed ut
profectò in Regis Domini ciuitatem,
diuinum eius gloriæ templum faustis
acclamationibus, ac laudibus corones.
Promptum est, ut nunc quoque Vnige-
niti thalamo acclames, quod ei olim
nunciasti; vel potius per eam vniverso
terrarum orbi inclamasti. Nunc maxi-
mè clarâ ac penetrabili voce, ei dicitō
Aue, quæ existit gratiâ plena, per quam
Deus ac Pater, quæ sæculis anteriori
consilio statuerat; hominum videlicet
reconciliationem; aduentu charissimi
Filij sui, in Spiritu sancto adimpleuit.
Olim quidem cùm faustus eiusmodi
nuntius Virgini suspectus esset: Nouus
quippe, ac contra naturæ totam ratio-
nem, videbatur: decebat, ut non sine
formidine Aue illud inclamares: nunc
autem, nihil est quod libertatem impe-
diat. Haud itaque denuò Virginem tur-
babis, nec in stuporem ex sermone con-
iicies, quippe cùm cernat, ea quæ nun-
ciasti, iam reipsâ esse completa. Acce-
de, ac loquere, non illa vetera; Conci-
pies in utero, & paries filium: hæc enim
iam euenerunt: Quid ergo? Concepisti
in utero, ac eum complexa es, qui com-
plectitur omnia: capere licuit, quem

Inuocat Ga-
brielem.

Luc. I. v. 28.

Luc. I. v. 31.

Luc. II. v. 27.

cœli latitudo non capit: eum portasti, cuius omnia nutu portantur. Peperisti nouissimis temporibus eum, quem ante sæcula Pater genuit. Adde, si lubet, encomiasticam quoque illam mulieris vocem: *Beatus venter tuus*. Verè enim beatus, qui eum partu ediderit, qui verbo edidit vniuersa: qui cœlestem illum Panem miscuit: cuius operâ, decretum exilij aduersus inobedientiâ reos conscriptum, abolitum est; scitumque factum, quo ad primæuam patriam reuertendi facultas concederetur. Neque illud proferes, quodnam eius sit vocatura nomen: sed dices: Ecce reipsâ, de quibus olim dubitabas, fausta nuntia, toto clarè celebrantur orbe. Omnes enim fines terræ gloriantur tui Filij inuocatione, in quo solo inuenere salutē.

Ergone thronum Dauid proparentis tacitus præteribis, an vel in primis eius facies mentionem? Cernis Virgo, quæ tibi olim nunciabam? Cernis, quantâ gloriâ Filius tuus paternum solium teneat? Non enim tantum vnam nationem ditione regit: neque vnam prouinciam exiguis terminis circumscripam; sed pariter in omnia cœlestia, terrestria, & infera dominationem habet. Quid igitur? An adhuc, ô cœlestis præco, tuam nobiscum laudationem coniunges? an, vt non ignarus eorum, quibus præconia tua longè excellentius exornes, tam grandia, communionem nostræ humilitatis, nequaquam deprimi patieris? Planè enim alia proferes, quæque haud facile in intelligentiam nostram, terrenâ nimirum caligine circumfusam, eadant: at tu omnibus tenebris solutus, & à primo collustratus lumine, à cuius participatione nulla te materialis concretio arcet; hæc facile contueris. Verum, principem Angelorum, eo quo voluerit modo, laudationem instituere sinamus. Nos verò quid? Num hîc gradum figemus, illique foli, ob præstantiam dignitatis, quâ nos præcellit, commitemus, vt Reginam nostrâ ex stirpe ortam laudibus cohonestet? an & nos, quantum assequi licebit, ora in laudes soluemus? Equidem ita censeo. Quamuis enim ille laudis texendæ doctior artifex est, nihil tamen Regina minus lubens ab iis accipiet, quorum cognatione gaudet. Norunt quæ dico, quotquot cognationis amorem illibatam integrumque custodiunt.

Ergo & nos Virgineo thalamo hyme-

A οὐ χωρεῖ· ἐβάστασας, οὐ πόρτα βασιλεύεται ὡς νύμια. ἔτεκες ἐπὶ ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν, ὃν παρὰ αἰῶνων ἐχύνῃσεν ὁ πατήρ. παρὰ δεξιῶν, εἰ βούλει, πλὴν ἐπαγγέλλω τῆς ζωαίου Φωνίῳ μακαρία ἢ κριλία σε. ὄντως γὰρ μακαρία ἢ τεκνοῦσα τὸ ἀποτεκνύειν τὰ πόρτα ὡς λόγῳ· ἢ τὸ οὐρανίον ἀρτόν φυλάσσειν· δι' ἧς ἢ ὑπερόκειος ἀπήλειπται γραφὴ ποῖς ἐκ παλαιότητος καταδίκης, καὶ πάλιν τὸ δεξιῶν ὀφθαλμῶν πατρὸς ἐγράφη ψῆφος. ὅσπερ τῆτο ἐρεῖς, ὃ πῶτον ὅτι καλέσῃς τὸ ὄνομα αὐτῆς· ἀλλ' εἴ ποῖς αὐτῆς· ἴδε σοὶ τὰ θιαμέλια οἷς πάλαι ἠμφισβήτηεις, ἀλλὰ πᾶσιν τῆς γλῶσσης μεγαλιώεται. σωτήρα γὰρ τὸν σὸν υἱὸν πόρτα κευχάται ὅτι κεκρημμένα τὰ ἄφρατα, ἐν αὐτῆς μόνον τὸ σωτήριον διδάσκειν.

B Ἀρ' οὖν ἐφάνη τὸν θρόνον Δαβὶδ τῆς πατρὸς ἢ πόρτων μάλιστ' αὐτῶν ἐρεῖς; ὅρας πρῶτον αὐτῶν ἀλαμίνων; ὅρας μετ' ὅσων δόξης ὁ σὸς υἱὸς τῶν πατρῶν θρόνον κληῖται· ὅρα ἐθνῶν ἐνός, ὅσπερ γῆς δι' αἰετοῦ· ἀλλ'

C ὁμοῦ συμπόρων οὐρανίων, καὶ ἐπιγίων, καὶ κεραιῶν. πλὴν κρεῖσσον ἔχων; ἢ οὖν; ἐπὶ σοὶ ἡμῖν εἰσοίσῃς πλὴν διφθέρων, ὁ οὐρανῶν πόρτων, ἢ αὐτῶν εἰδῶν, οἷς πολλῶν ἀμεινον πλὴν σὺν πόρτων σεμνωῖς· ὅρα ἀνέχῃ τὰ σὰ τῆς ἡμετέρας ταπεινοδοξίας κρινῶν. εἴ ποῖς γὰρ ὁ καὶ ἀλλ' ἀπὸ αὐτῶν ἀλλ' ὅτι παρὰ πλὴν ἡμετέρας ἀφῶν, οἷα δὴ τῆς γλώσσης ὁμίχλης ἐπιπαροῦσης, οὐ

D ῥάδον φαίνεσθαι· οὐ δὲ ἀπηναιγῆτος γόφου πόρτος· μάλλον δὲ ἀπὸ τῆς πατρὸς φωτὸς μηδεμίας πλὴν μέτεξιν ἀφῶν ἰσχύσεως ὑλώδους συστάσεως ἐκλαμπόρως, οὐ χαλεπῶς κεραιῶν. ἀλλὰ τὰ μὴ ἀφῶν τῶν ἀφῶν ὅπως αὐτῶν βούλοιο κατ' αὐτὸν ἀφῶν πλὴν διφθέρων. ἡμεῖς δὲ τί; ἀρ' ἐν αὐτῶν κεραιῶν ἐκείνῳ μόνῳ κεραιῶν πόντες, δι' ἧς ἐπὶ παρὰ ἡμᾶς ὑπερόκει, πλὴν ἐκ τῆς γλῶσσης βασιλίδα γράφειν· ἢ

E καὶ ἡμεῖς ὅσον ἐφικτὸν, ὅρα εἰς ἀφῶν περὶ σὺν αὐτῶν; ἐγὼ γὰρ τῆτο φημί· εἰ γὰρ καὶ ἀμεινον αὐτῶν ἀφῶν πλὴν διφθέρων, ἀλλ' ἢ γὰρ βασιλῆς τῶν συγγενῶν ὅρα ἀνδρείων δέξασθαι αὐτῶν ἴσασιν αὐτῶν λέγω, ὅσοι τὰ συγγενῆ φίλτρα κεραιῶν ἀφῶν ζοῖσιν.

Οὐκοῦν καὶ ἡμεῖς τῶν νυμφῶν κεραιῶν τῶν

ὑμῶν ἀδωρῶν. Ἐστὲν δὲ καλύει οἶά τινα κο-
 ρυφίῳ τῶν ὑμῶν ἰερατῶν πλὴν τῆ ἀπέλου
 φωνῶν. Ἐστὲ γὰρ πρὸς τῆς ἡμῶν Γαβριὴλ
 ἀμφισβητήσας, ὅτι καὶ πρὸς τῆς πατρὸς τῆ βα-
 σιλίδος αὐτῶν ἐδέξατο. συφένης δὲ αὐτὸς ἡμῶν.
 καὶ ὡς πρὸς ἡμᾶς ἔσκησεν, ἐδέξατο. χαί-
 ρε ποιητῶν τῆ χειρὶ τῆ βουλήν. Ἀφ᾽
 οὗ οὐ Κύριος μὲν ἡμῶν. βασιλὴ τῆ φωνῶν ἔσαλ-
 λῶντες, χαίρε βουλήν, ἡ ὡς κρινὸν ἐν
 μέσῳ τῆ πλυσυγχύτου τῆ πατρῶν χειρὸς τῆ
 ἀδελφίνης φύσεως ἀναβλαστήσασα, καὶ ἀφ᾽
 τῆ τοῦ οἰκείου ὑψους ἀκενῶτως ὁ βασιλὴς κα-
 τελθὼν, μὲν τῆν κἀτω σιωπήσεν. ἐκ τῆ σῆς βίω-
 διάς τῆ οἶκον πηξάμενος ἑαυτῶν. χαίρε τῆ οἰκονομῶν
 ἡμῶν ἀναπύξασα μὲν γὰρ τῆν, δι᾽ οἶ τῆ πρῶ-
 γονικῆς πτωχείας ἀπηλλάγημεν. χαίρε δὲ ἡς
 εἰς ἀμείνονος ἀναπέσειν κόσμου τῆ γῆρας κα-
 τακλυζομένη ἀπέρμα σωτηρίας διετηρήθη. χαί-
 ρε ῥάβδος, ἡς ἐπειλημμένος ὁ δούτερος Μωσῆς.
 μᾶλλον δὲ τῆ παλαμῶν πρῶτος τῆ διασώτης,
 βυθίζει μὲν τοῖς δῶκον τῆς σῶξαι δὲ τοῖς ὡ πηλῶν καὶ
 πλίνθων τῆ ἀμύνης τετραγωνίους. χαίρε πρὸς
 δῆσε, οὐ τῆ κερπῶν τρῶφεντες, τῆ πρῶτος
 ἡμῶν φηροποιῶν ἰὸν ἀνεπίσταμεν. πρὸς ἀδελφῶν
 δὲ καὶ ἀγῆρω ἰδέαν μετεποιήθημεν. βουλητικῆς
 αὐτῶν ἡμῶν ὅτι τῆς πειν, ἀμωμε νύμφη, τῆν σῶν
 μνήστων, ἀ ὁ πατήρ δῆ τῆν ἔσοφῆ τῆ
 πνύματος ἐχρησάτο, εἰς ἐργασίαν τῆ βίφη-
 μίας λαβόντας ἀποχρησάσασα; καὶ ἔστιν, καὶ ὅτι
 τῆς πειν. χαίρε δῆ τῆ βουλήν, ὡ βάτε, δι᾽ ἡς τῆ
 ἔσοφῆ ἰὸν ἐδηλοῦτο μυστήριον, ὅτι τῆ τῆ ἀσκε-
 τον τῆ θεότητος πῦρ τῆ ἀδελφίνης ὕλης ἐπει-
 λημῶν, τῆ μὲν φωτὸς ἐνήσ τῆ μετοχῶν. οὐ
 κατὰ φλέξει δὲ, οὐδὲ ἀφ᾽ αἰετῶν πρὸς δεδραμῶν
 πλὴν φύσιν τῆ θεότητος τῆ φλογῆ. χαίρε λυχνία,
 εἰς ἡς τῆ ἀπαύλασμα τῆ πᾶς λαμῶν, αἰε-
 ρύμῶν τῆ κόσμον εἰς ναὸν τῆ γῆν ἡμῶν, φέγ-
 γαι τῆς εἰσὶν κατελάμῶν ἐπιγνώσεως. χαί-
 ρε ἀκρότομε, εἰς ἡς ὁ χῆμῶν τῆς ζωῆς
 ἀναβλύσας, τοῖς ὅσον οὐ πῶ δῆ πῶ σωτηρίας
 τεθηξέσασα μέλλοντας, οὐ μόνον τῆ ζωηφό-
 ρῶν ποσει ἀνεβίωσασα, ἀλλὰ καὶ πᾶντα ῥύπον,
 ὃν ἐκ πορείας τῆ πατρῶν πρῶτος ἔσασα, ἔ-
 δωκεν ἀπολούσασα. χαίρε νεφέλη, ἡς ἀνα-
 τεύχας ὁ τῆς διακοσμήσεως ἥλιος, τῆς ἀπιστίας
 τὸν ζῶον εἰς πᾶντα κεχυμῶν τῆ πᾶντα,
 εἰς ἡμῶν, φῶς ἀγαθῶν θεογνωσίας, οἶς

A naxum decantemus. Porro nihil prohi-
 bet, vt ne hymenæi totius velut caput
 quoddam, vocem Angeli statuamus.
 Neque enim ob id nobis Gabriel litem
 intender: siquidem ille, à Regina eam
 acceperat Filio: qui ipse iunctus nobis
 est cognatione: ac eo acceperat finè, vt
 nostris eam auribus succineret. Accla-
 memus igitur *Aue*, illi gratiosæ: Per te,
 Dominus nobiscum. Paululum immu-
 tatâ voce clamemus *Aue*: tu, inquam,
 quæ tanquam lilium in medio confusif-
 fimi ac pe rturbatissimi humanæ naturæ
 B passionum agri effloruisti: quamobrem
 Rex à suâ celsitudine, nihil ipse detri-
 menti passus descendens, cum terrige-
 nis habitauit; cum ex tuâ sibi suaeco-
 lentiâ domum construxisset. *Aue*, quæ
 cœlestem margaritam nobis reclusisti,
 quâ sumus ab auitâ egestate liberati.
Aue, per quam, ad melioris mundi re-
 parationem, humano generi vndis
 obruto, semen salutis conseruatum fuit.
Aue Virga, quâ assumptâ, secundus
 Moses, seu potius veteri illo senior, Do-
 minusque, cum persecutores submer-
 git, tum eos saluat, quos labor luti, &
 C laterum peccati attriuerat. *Aue* paradise,
 cuius alti fructu, adnatam lethalem
 rubiginem abiecimus, & ad floridam,
 senisque expertem formam traducti su-
 mus. Libetne permittas, ô immaculata
 sponsa, vt ad pertexenda tua præconiâ
 iis abutamur, quæ Pater, velut nuptia-
 rum tuarum arrhabonem, per Spiritûs
 sancti interpretes ac internuntios, do-
 nauit? Licet vtique, permittitque. Sal-
 ue igitur clamemus, ô rube, per quem
 D cœlis altius declarabatur mysterium: vt
 nimirum importabilis ille Deitatis ignis,
 apprehensâ humanâ materiâ, luminis
 quidem communionem esset immissu-
 rus; haud tamen combusturus, autue
 absumpturus naturam, quam corripuis-
 set Deitatis flammâ. Salue candela-
 brum, ex quo Patris splendor eluces-
 cens, mundum Genitori in templum
 dedicans, eundem suæ cognitionis lu-
 mine collustrauit. Salue durissima pe-
 E tra, ex quâ vitæ torrens exortus, eos,
 qui iam iam siti rerum ad salutem perti-
 nentium morituri erant, nedum vitali
 recreauit potu, sed & omnes sordes,
 quas à vitiorum viâ contraxissent, ablui
 concessit. Salue nubes, ex quâ iustitiæ
 Sol existens, infidelitatis caliginem in
 omnes terræ fines diffusam, disiecit; su-
 blato diuinæ cognitionis lumine iis, qui-

Cant. 2. v. 2.

Exod. 3. v. 2.

Exod. 17. v. 5.

bus oculi ad diuinum lumen hauriendum non cæcutiunt. Cùm enim adhuc in lumbis paternis contineris, tuus tibi clamabat progenitor: *Audi filia, & vide, & inclina aurem tuam; & obliuiscere populum tuum, & domum patris tui.* Planè audiuisti, sapiens filia, commotionem, esque oblita populi tui, ac hæreditatis, domusque paternæ: hæreditatis, inquam, illius, ac fortis, quam progenitrix Eua generi vniuerso distribuit; innumerabili passionum, ac affectionum cumulo velut hæreditario iure relicto. At nihil horum tuam in domum intulisti: propterea Rex, tuam animi pulchritudinem admiratus, te sibi in sponsam delegit.

Eâ de causâ nunc tibi tanquam Regi-næ ministramus, tuoque vultui supplicamus, tuæ gloriæ diuitias abundè consecuti. Ecce omnes generationes, vt prædixisti, te beatam prædicant. Fecit enim tibi magna, qui potens est; ex te carne; quasi velo tectus prodiens, deponensque potentes, atque exaltans humiles. Fecit tibi magna, nedum in generationibus hominum, sed & in cælis gloriæ tuæ titulum erigens. Iam enim iam Angelorum ipsis populis dulce est, vt tibi offerant laudem, atque vt Regis matrem, beatam prædicant; nihilque potius habent quàm vt tibi inseruiant, cui impensum obsequium, ad Filium transire compertum habeant. Benedicunt te solam benedictam, cuius dulci partu amarus inobedienciæ partus abolitus est; nempè maledictio. Benedicunt te, vt pote hominum amantissimi, qui hominem videant, fraude à beatitudinis illâ sublimitate deiectum, nedum ad eandem reuocatum, sed & diuino folio donatû. Vt quid verò quis tuæ conetur gloriæ magnitudinem metiri? Faciliùs arbitror cæli sidera, quàm eam oratione complecti. At ô Virgo & mater, quæ sola cælestibus his opibus affluis; quæ dicenda suggestisti, ea & diximus. Nihil enim meum; sed & lingua, & oratio, & regnum, ac si quid aliud est, id omne tuæ curæ ac beneuolentiæ munus duco. Quare tua tibi vendicans, nunc quidem largire, vt gregem tuum ad salutis pascua dirigam: ne incitiâ muneris regendi: (Vides enim quantulus ego sim) noxia aliqua fera in gregem in filiat: neque vlli ex meis, vel tuis potius gregalibus vllum animæ periculum accidat: sed nunc quidem, tum

Psal. 44. v. 11.

Luc. 2. v. 48. &c.

A εἰς ἀντίληψιν θείου φωτός ὃ ὄμμα σου ἀπονεῖ. ἐπὶ μὲν οὖν σοὶ τῆ ὀσφύϊ θαλαμυδομήνη ὁ σοὶ ἐβόα παρπάτωρ· ἀκούσον θυγάτηρ καὶ ἴδε, καὶ κλῖνον ὃ οὐς σου, καὶ ἐπιλάθου τῆ λαοῦ σου, καὶ τῆ οἴκου τῆ πατρὸς σου. ἤκουσας ὄντως ἡ σοφὴ θυγάτηρ τῆ περὲλέματος, καὶ ἐπελάθου τῆ λαοῦ σου, καὶ κλήρου, καὶ οἴκου πατρῶου· κλήρου ἐκείνου, ὃν ἡ παρμήτωρ Εὐὰ, ὅλω τῶν ἡγῆει δένειμε, τὸ μωρεῖον τῶν παθῶν φόρον κληροδοτήσασα. ὡσὲν πούτων οὐ μὲν οὖν εἰς οἶκον ἡγάγην τὸν σόν. εἴθε τῆτο ὁ βασιλεὺς ἡγάσθη σε τὸ ψυχῆς ἀσφαλείας, ἐ νύμφην δὲ ἐλέξατο.

Διὰ τῆτό σοινῶ οἶα βασιλίδι λειτουργηδῶν, ἐ ὃ παρσώπω σε λιτομόλομ, τὸ σὺ δὲ δέξαι καταπλάτου μῆμοι. ἰδού σε πᾶσαι ἡμεαὶ καὶ τὸ σὴν παραναφώνησιν μακαρίζουσι. ἐποίησε γὰρ σοὶ μεγαλεῖα ὁ δυνάτης, ἐκ ὃ ὡς ἐν τῶ πατάσματι τῆ ἑσπέρου παρσελθῶν, ἐ κατελῶν δυνάτας, ἐ ἀνυψώσας τοὺς ταπεινοὺς. ἐποίησέ σοὶ μεγαλεῖα, ἐκ ἐν ἡμεῶν μόνον ἀΐθεστων, ἀλλὰ ἐ ἐν οὐρανοῖς τῶν σὺ δὲ δέξαι ἀνασηλώσας. ἡδὴ γὰρ ἡδὴ ἐ δὴμοις ἀγγέλων ἐπέρασόν ἐστὶ σοὶ παρσάγην τὸ ἀνεσιν· καὶ μακαρίζοσὶ σε ὡς βασιλέως μητέρος, τὸ σοὶ λειτουργεῖν ἀπὸ τῶ πῶτος πητέμμοι, ὡς τὸ σὴς θεραπείας εἰσεβανούσης παρὲς τὸ ἴόν. ὄλογορδὸσὶ σε τὸ μόνον ὄλογομῆμῶν, ἡς τῶ γλυκεῖ τὸ καὶ ὁ πικρὸς τῆς παρσεκῆς ἡφανίαση τὸ καὶ· ἡ δὲ δὲ. ὄλογορδὸσὶ σε οἶα δὴ φιλῶν θεσποι, τὸ εἰ ἀπάτης καταπεσόντα ἀΐθεστων τῆ τῆς μακαριότητος εἴφοις, οὐ μόνον παρὲς αὐτῶ ἀναδῶτα πάλιν· ἀλλὰ τῶ τεικῶ θεσῶ κατῆμῶν κατρωῶντες. καὶ τί αὐ τῆς τῶ σὺ δὲ δέξαι ὄπιχειροῖν, ὅση τις δυνάμετρεῖν; ῥᾶν γὰρ οἶμα οὐρανοῦ εἴρα, ἡ τῶ τῶ λόγῳ εἰσελαβεῖν. Ἀλλ' ὡ παρῆνε καὶ μήτηρ, ἡ μόνον τὰ ἡσφουῆ τῶντα πλουτήσασα, ἀ παρῆνε ἡσπῆσασα, ἐ δὴ εἰρηται ἡμῶν· ὡσὲν γὰρ ἐμὸν· ἀλλὰ καὶ γλάσασα, ἐ βασιλεία, ἐ πῶ εἰ πὶ ἄλλο, τὸ σὴς ἐστὶ δᾶρον κηδεμονίας. εἴθε δὴ παρσοικειουμῆν τὰ σα, νῶ μὲν εἰδου ὃ σὸν ποίμμιον ὅπτι νομας ὄθωφῶν τὸ σωτηρίας, μηδὲ ἀπειρία ποιμαντικῆς ὄπισημης· ὄρας γὰρ ὅσος ἐγὼ· ὄπισημῆσασα ἡμῶν οὐκ ἐνὶ λυμασῶνι θεῖ· μηδὲ ἐνὶ τῶ ἐμῶν κατῶν ὃ, τῶ σὸν θερεμμέταν τὸ ψυχῆς ἀσφῆτῆσασα κίνδυνον. ἀλλὰ νῶ μὲν διεξάρασις

ἐμέ τε τὸ νέον ποιμένα, καὶ τὸ ποιμνιον πάσης ἑπι-
 βελῆς αἰωτέρας· ἀγρὶς δὲ, καὶ παρὰ τὰς ἐκείθεν
 τὴν ἀπαθείας μονὰς ἐντεθῆναι ἀποχωρήσασθαι, ἵνα
 σε καὶ ἐκ τῆς παρὰ τῆς ἀπολαύσεως, γρηγορήσῃ καὶ
 φιλαρι θεοπία τὴν παρὰ τῆς ἀπολαύσεως σου τὴν κρείσθαι ἡ-
 μῶν Ἰησοῦ, ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

A nouum me pastorem, tum gregem, vni-
 uersis infidiis superiores gubernaueris,
 exque mundo hoc migrantes, ad im-
 mortalitatis illas mansiones duxeris, vt
 & illic tuis fruamur præfidiis, gratiâ ac
 humanitate primogeniti Filij tui Do-
 mini nostri Iesu, cui gloria in sæcula sæ-
 culorum: Amen.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ,

Ὅτε νεφέλης ἐρχάντου ἐποχέμενος, πρεσβυτικῆς
 χειρὶν, εἰς σκιάδῃ ναὸν μετοικισάμενος, ὁ τὸ δό-
 ξης εἰσελήλυθεν ἦλιος.

ΛΟΓΟΣ Δ΄.

ΠΙΣΤΟΥ ἑορτῶν πνεύματι,
 τῆς χαλᾶς ἀπασὶ πνεύματι δὲ
 τῆς χάριτος. Χειρὶν ἱερὰν τελευ-
 τῶν πνεύματι, δι' οὗ ἀπεσβέθη-

σθαι δυνάμει τελετῆ, ἢ πνεύματι αἰθρῶν αἰ-
 ἰεραῖ. τῆς ἐν ἀσπλάγῃ φωτὸς αἰατεῖαντος, καὶ
 νῦν τῶν πνεύματι ἡμέραν κατὰ πνεύματι,
 φαιδρωσάμεθα. πάλιν γὰρ, ὁ δὲ οὐ οἱ ἐν ἡλίφως
 κατὰ πνεύματι σκέπει, φῶς ἀγαθιάσεως εἰδόμεν,
 ἑορτῆν αἰθρῆ φαιδρότητα· ὅτι ἀπὸ ἀσπλάγῃ
 ἐκλάμπων, ἀλλ' οἷα νεφέλη, πνεύματι μητρί
 ἐποχέμενος· ἀλλὰ παρὰ οἶκον εἰσελαύνων
 πατρῶον. παρὰ τὸν ὁ γὰρ τῶν αἰθρῶν μη-
 τρῶν τῶν ῥήματι ἀποτεκνῶν, μητέρα ἑαυτῶν
 ποιησάμενος, νόμοις ἐκαγοτόμει φύσεως, μήτρας
 αἰθρῶν ἀσπλάγῃ, τῆς νόμου ἀλλοτερον, παρὰ
 λήλυθε νῦν δὲ καὶ νέμον κρινόν, ὡν ἐκ τῆς ἀσπλάγῃ
 τῶν ἀσπλάγῃ, ὁ τῶν ἐν Σιναιῶν γρα-
 φῶν, ἀσπλάγῃ αἰθρῶν, τῆς ἐκείνου ἀσπλάγῃ ἐκ-
 πληροῖ· ἡ δόξα τῆς Ἰσραὴλ· ὁ φῶς τῆς ἐθνῶν.
 πᾶντα τὰ ἐθνη ἀμείνατε· ἰδοὺ γὰρ Θεὸς πατρίον
 ἐγγύετο, ἢ πολιτευέται ὑπο νόμον, ἵνα καὶ τοῖς
 ἐν νόμῳ βοηθήσῃ, τῆς ἐλλείπον ἐκείνῃ ἀσπλάγῃ
 ρῶν, καὶ τοῖς ἀνόμῳς ἐθνεσι πολιτευομένοις,
 τὸν πλουτὸν γωρίση τῆς οἰκείας χριστότη-
 τος.

Ἐπειδὴ γὰρ ὁ δακτύλῳ Θεοῦ γραφεὶς νόμος,
 οὐχ οἷος τε ἡ ἀσπλάγῃ τῶν ἀσπλάγῃ, ἐκ
 τῆς ἀσπλάγῃ σκαμᾶ εἰσηγήσῃ ἀσπλάγῃ
 αἰθρῶν, ὅτι τῆς ἀσπλάγῃ ἀσπλάγῃ, οὐδὲ ὡσπερ
 ὄργημον τῆς οἰκείας ἀσπλάγῃ ἀσπλάγῃ
 τῶν ἐαυτῶν φησὶν ἀσπλάγῃ· οὐδὲ δὲ πᾶσα τὰ
 οἰκεία διδάσκει· ἀλλὰ χριστῶν ἀσπλάγῃ τὰ

EIVSDEM,

*Quando intemeratâ inuectus nube, senili-
 bus manibus, gloriae Sol in templum um-
 bratile commigrans ingressus est.*

B ORATIO IV.

CH RISTI solemnem ho-
 noramus diem, qui vni-
 uersis benè honorari au-
 ctor fuit, Sacram Christi
 celebritatem agimus, per
 quem profanis celebritatibus extinctis,
 exortæ sunt sacrae celebritates. Exorto
 lumine in speluncâ, præsentemque ho-
 die lucis radiis illustrante diem, collæ-
 temur. Rursus enim, is, cuius benefi-
 cio, qui in tribulationis tenebris fede-
 bamus, exultationis adspeximus lu-
 men, lætæ festiuitatis iucunditatem
 præterdit; non ita vt è speluncâ efful-
 geat; sed vt tanquam nube, Virgine ma-
 tre vehatur, ac paternam ingrediatur
 domum. Qui prius hominis matrem
 terram verbo edidisset, sibi ipse ma-
 trem condens, naturæ innouauit leges;
 quâ nimirum ratione processit è vuluâ,
 nullâ semente factâ, quod abhorret à
 lege: nunc autem præ communis ratio-
 ne legis, eorum, quorum ex semine car-
 nem assumpsit; qui legem in monte Si-
 na scripsisset; tanquam legis reus, legis
 constitutionem adimplet: ipse, inquam,
 gloria Israël, ac lumen Gentium. Gen-
 tes vniuersæ laudate: Ecce enim Deus
 puer factus est, ac sub lege viuit, vt tum
 iis qui sub lege, auxilietur, adimplens
 legis defectum, tum Gentibus sine
 lege viuentibus, bonitatis suæ diuitias
 ostendat.

Quia enim Dei digito scripta lex,
 haud satis erat vt perturbatam ratio-
 nem eius malo conatu, qui sinistra pri-
 mùm peruertisset suasionem, ad sobrieta-
 tem reduceret, vtue tanquam organum
 consonantiâ amissâ ad proprios iterum
 componeret modos, ac sua probè mo-
 derari doceret: quinimodò, cum peio-

rum accessionibus priora increfcerent, nec sufficeret inobedientiæ præsumptio; sed abundè vnà cum mandato, Dominum ipsum repuliffemus; mensque, pulli instar adeso fræno, præceps tota in interitum proruiisset: quia, inquam, diuinâ manu scripta lex sic præcipitem factum animum minimè poterat reuocare, ac secus inflectere; Verbum ipsum super substantialiale; vniuersorum productrix sapientia, in figmenti crasso corpore, figmento consuefcit; fitque lex ipsa, ac admonitio, ipsum per se, in compositos emendans; atque in mutabili cernitur specie, qui Patris existat immutabilis figura; ipsumque inter ac hominum genus sequestrum agit, soluens in carne suâ aduersam inimicitiarum maceriem.

Ne Iudæus insaniat, autve haud secus ac vlula, seu eiusmodi aliud noctiuagum animal, diem auerfetur; quin potius nullo oculis liuore oblatfis, diuinæ Incarnationis splendorem, ex iis conspiciat, quæ sunt apud ipsum. Nihil Gentilis veritatem derideat, qui sua ipse probra deitate donet, deorumque populos ex passionibus, vitiis que sibi constituat. Nobis enim vnus Deus est, Pater, Filius, & Spiritus sanctus: non ita, vt vni personæ attributa sint nomina; sed vt tribus, eiusdem coniunctis communionem naturæ. Lugeat enim eiusce dementiæ pater, quique vnam personam appellationibus commutat; nec hoc ipsum, emotæ mentis homo intelligit, quod vni hypostasi ambitiosè nomina tribuat, ne hoc quidem dici sine re, quod appellauit: nec verò quod appellat, firmum ac ratum esse concedit: quando illa verè firma, rataque sunt, quæ successionem haudquaquam admittunt. Quâ ergo ratione, suam illam vnam personam Patrem appellabit; cum illâ notionè, Filij appellatione amittat? vt nunc omittâ, quâ prorsus ratione Pater dicatur, aut quâ appelletur Filius, qui in Spiritus commigrauerit appellationem? Vnus ergo est Deus noster in tribus personis; nec trium ratione, diuersi generis sectionibus singulari deitate diuisa: sed ita vt tres semper existant, ac nec Filius ex nihilo fit, nec Spiritus sanctus; vt ne Deitas, cum prius deficiens esset, postmodum videatur defectum abieccisse: sed vnà cum causâ, Patre scilicet, simul existant qui sunt ex illo: vt nihilominus tum Pater, tum

Aduersus Sabellium,

Α παρθενογονία ἡξάρετο, ὅτι θεογονίαν ἡμῶν τὰ πολήματα τῆ πατρικῆς, ἀλλ' ὁμοῦ τῆ ἐπιτολῆ ἔτ' ἀσπύτιω διωσαμῶν· καὶ κατὰ τὸ πῶλου τὸν χαλιπὸν ἐκδιδόντος, καὶ κατακρημνῶν ἀπωλείας ὄλου ῥυέντος τῆ νοῦ· ἐπεὶ οὖν ὁ θεῖα χειρὶ γραφεὶς νόμος οὕτως ὠρμηκῶτα ὅτι εἶχεν ἀναχαπτεῖν, αὐτὸς ὁ ὑπερούσιος Λόγος· ἡ πῶντων ὑποστάσις σοφία, ἐν τῶν πάχῃ τῆ πλάσματος, τὰ πλάσματι ὁμιλεῖ· καὶ χρηματίζει νόμος αὐτὸς καὶ πατρικῆς, δι' αὐτῶν τοῖς ἀτάκτοις ἐπιδρογοῦμενος· καὶ ὁρᾶται ἀλοιοῦται ἐν εἶδη ὁ αἰαλοῖωτος τῆ Πατρὸς χαρακτήρ· καὶ μεσιτεύει τὰ Πατρὶ καὶ ἡμῖν, λυθέντος ἐν τῆ σαρκὶ αὐτῶ, τῆς ἔχρας τῆ ἀιπφορῆγματος.

Μὴ φρενοελαβεῖτω Ἰουδαῖος, μηδὲ παρθενογονίας τοῖς νυκτονόμοις, πλὴν ἡμέραν ἀποφρεφέω· ἀλλ' ἐφθαλμοῖς φθόνω μὴ ἀφελουμασμοῖς, ὅ λαμπαρὸν τῆ θεῖας ἐκδιδουπήσεως, ἐκ τῆς πῶν αὐτῶν κειμένων ὁρᾶτω. μηδὲν πλὴν ἀληθῶν Ἐλλῶν ἀφελουμάτω, ὁ τὰ οἰκεία ἀγῆ θεοποιᾶν, καὶ δήμοις θεῶν ἐκ παθῶν ἑαυτῶν σιωπῶν. ἡμῖν γὰρ εἰς Θεός· Πάτερ, Υἱός, καὶ Πνεῦμα ἅγιον· οὐχ ἐν παρθενογονίᾳ τῶν ὀνομάτων κειμένων· ἀλλὰ τεισὶν ἐνομοῖς ταυτοῦτη φύσεως. οἰμαζέται γὰρ ὁ τῆ πατρικῆς ταυτοῦτη πατήρ, καὶ ὅ ἐν ἀμείβων τῆς κλήσεσι παρθενογονίᾳ· μηδὲ αὐτὸ τῆτο σιωπῆς ὁ ἐμβροχῆτης, ὅτι τῆ μιᾶ ὑποστάσι φιληπομῶν τὰ ὀνόματα, ὅτι εἶπασε λέγεσθαι ὁ ἐκάλειεν· οὐδὲ ὁ παρθενογονίαι κείσθαι δίδωσιν, εἰσὶν ἀληθῶς κείται τὰ μὴ ἀφελουμάτω παρθενογονίαι. πῶς οὖν ὅ ἐν αὐτῆ παρθενογονίᾳ ὀνομασῆ πατέρες, τῆ ὑοῦ παρθενογονίαι ἐκείνης ἀξισάμενον· ἵνα νῦν ἑάσω, πῶς ὄλωσ ῥηθῆναι πατήρ, ἢ πῶς υἱὸς καλέσονται, εἰς πλὴν τῆ πνύματος μετεσῶς. εἰς οὖν Θεός ἡμῶν ἐν τεισὶ παρθενογονίαι· οὔτε ἀφελουμάτω τεισὶν τμήμασιν ἐτεροφύεσι μετεσῶς ἐκείνης τῆς ἐνιαίας θεότητος, οὔτε τῶν παρθενογονίαι ἀφελουμάτω ὀνομασῆ συγχομῶν τῆς φύσεως· ἀλλ' αἰὲ τῶν τεισῶν ὄντων, καὶ οὔτε τῆ ὑοῦ εἶς ὅτι ὄντος, οὔτε τῆ πνύματος· ἵνα μὴ ἐλλιπέσ ὄν ὅ θεῶν, ὑπεροχῆ ὀφθῆ πλὴν ἐνδειαν ἀποτέμενον· ἀλλ' ὁμοῦ τῶν ἀιπῶν πατρὶ, καὶ τῶν εἶς ἐκείνου σιωπῶν· Πατρὸς μὲν καὶ πνύ-

eo modo volens reparare, quod in legem offendens, crimen commississem.

Quænam tanta hæc benignitas, ineffabilisque misericordia? Ex seruili ego conditione, dominorum propriis honestatus priuilegiis, ac tanquam dominus, meique iuris viuens, meæ custodem gloriæ legem repuli: Dominus autem, sempiternæ iure hæreditatis dominium possidens, vitæ cum seruis societatem minimè renuit; atque aded legis serui, latæ morem gerit. Quorsum id verò? Nimirum, vt mihi præbeat quo excusam ordinis desertionē, meaque inobedientiæ crimen diluat: ac si pater amoris visceribus plenus pœnæ obnoxium nepotem videat, tumque mali causam in filium longè solertio-rem, ipsius diluendum opere, conferat. Quodnam horrendum hoc opus, vniuersisque excellentius, si qua Deus operatus est!

Incarnatio; maius omnibus opus.

Sanè quidem magnum quid exten- tum cælum, terraque super nihilum fundata; nec non lumen verbo obau- diens, vt mundo toto latè effulgeat; eo- que prius secreti à materiâ populi, præ- stò existentes ad ministerium: longè enim uerò maius opus, ac maiorem ha- bens admirationem, vt Deus in vuluâ capiat, atque formetur: diuinius hoc ac sublimius, vt Deus nostri causâ la- tenses existat, ac manibus portetur, quan- quam iis, qui loquuntur iniquitatem in excelsis occasio sit, vt Vnigeniti gloriæ detrahant; tanquam peritus artifex spernendus sit ob præclariora opera; aut inde conandum sit vt cuiuspiam poten- tiam conuellamus, vnde illi excellentis potentiæ testimoniū accedit. Quid ais? quod tibi in tenebris obruto lumē afful- serit, lumē infamas? ac quia Rex tuæ mi- fertus miseræ ac calamitatis, ad te ipse venit, nec negotium alij committit; sed tibi ipse bonitatē ministrat, ex beneficij summâ præstantiâ, in eius contemptum gloriæ procedis, qui te eo impertit? pu- tasq; , ob eam humilitatem, quâ se tibi inclinauit, illius deprimi celsitudinem? Atqui eâ ratione maicestas honore effe- renda erat: tu verò, propterea quia in- fantem, fasciasque, ac manûs fouentes audias, sæculis antiquiorem gloriam Verbo adimis; haud secus ac si regem, quod ipse ad te, laboribus leuaturus quibus affligereris aduenisset, diadema- te spoliare velles? Quia tui ergo creatus, matris filius audit, idcirco eius cum Pa-

Psal. 72. v. 8.

Α κήσας ἐπηνωρθακέναί τ' ὀψίασμα, ὁ νόμος προσ- κρούσας διεπερξάμην.

Τίς ἢ φιλανθρωπία, καὶ ὁ οἶκος ὁ ἀφα- πος. ἐκ δούλων ἐγὼ δεασσοτικῆς τιμηθεὶς παρο- νομοίς, καὶ οἷα δεασσοτικῆς ἀφαιτάρμυρος, τὸν φύλακα τ' ἐμῆς δόξης διωσάμην νόμον. δεασσο- τικῆς δὲ αἰδέσθην κλήρον ἔχων τ' δεασσοτείαν, οὐ πα- ραιπιῖται πλὴν μὲν δούλων σιωδιατήσιν, καὶ τὰ κειμήλιω δούλοις ἀφ' ἑαυτὰ πειθαρχεῖ νό- μω. ἵνα τί γήνηται. ἵν' ἐμοὶ τ' ἀπαξίας ἀπολο- γίαν παρθέσθῃται, καὶ τῷ τ' ἀνηκίας ἀπολύσῃ ἐγκλήματος, ὡσπερ ὑπόπλεως φιλέσθου πα- τὴρ ἔκρηνον ἐπιτιμίαις ὄραν ὑποκείμενον. εἴ- τα δ' αἴτιον τ' κακώσεως τὰ παρδὶ κατὰ πο- λὺ δόξιοτέρω, αὐτὰ ἀφελύσῃ τὰ ἔργω. τί δ' φεικθὲν τῷτο ἔργον, καὶ πᾶντα ὑπαρῶρον ὅσα Θεὸς εἰργάσατο.

Videtur deef. se vox aliqua.

Μέγα μὲν οὖν οὐρανόσ ἐκτεινόμενος. καὶ γῆ ἐπ' ἐσθένος ὑποσπειρομένη. καὶ φάσ ὑπα- κούων τὰ ῥήματα, πρὸς ὄλου κόσμου ἀλλάξω- ῖν τὸ τοῦτου αὐτοῖσι δῆμοι παρθεῖοντες εἰς λειτουρ- γίαν. ἀλλὰ Θεὸς ἐν μήτρα κροσόμενος ἐπλαί- τόμενος, μείζον ἔργον καὶ θαυμαστότερον. τῷ- το θεϊότερον τε καὶ ὑψηλότερον, Θεὸς δι' ἡμαῶ- ἀγαθῶν ἐ χειρὶ βασιλομένησ. εἰ καὶ τοῖς λαλοδοσιν ἀδικίαν εἰς ὑψος, ἀφορμὴ τ' τῷ μο- νογῆμοῖσ ἀπετήσεως γῆσ. ὡσπερ δέον ἐκ τῆσ ἀμεινόνων ἔργων, ὄξυτελίξιν τὸν ὄπισθήμενα. ἢ ἀφ' ὧν πινὶ δ' μὲρτύειον τ' ὑπαροχῆσ τ' διωά- μεως, ἐκείθεν αὐτὰ πειρῶσθαι δ' κραταῖον κα- θάρειν. τί λέγασ; ἐπειδὴ σοι κατωρωρυγημένησ ἐν σκότει ἐπεφαίνε δ' φάσ, ἀπμαξίεις δ' φάσ; καὶ ὅτι ὁ βασιλάσ οἶκτον λαβὼν τ' σῆσ τα- λαμπραίας πρὸς σὲ παρθέσθῃται, καὶ οὐχ ἑτε- ρω ὄπιπρέπει. ἀλλ' αὐτοῖσ σοι ἀφαικονεῖ πλὴν χρηστότητα, ἐκ τ' ὑπαρβολῆσ τ' διεργασίας, πρὸς κατὰ φρονησιν ἔρχη τ' δόξης τῷ διεργέτου; καὶ δὲ πλὴν πρὸς σὲ ταπεινώσιν οἷει δ' ἐκεί- νου ὑψος ταπεινοῦ; καὶ τοι δὲ τῷτο ἐχρῶν δ' μεγαλειὸν πμαῖν. σὺ δὲ, ὄπισθ' βρέφος καὶ σπάργανα καὶ χεῖρας παρθεποῦσας. καὶ τὰ ἀλ- λα ὅσα δὲ πλὴν σὺν οἰκονομείται σωτηρίαν, ἀκούεις, τ' παρθεσίωνιον δόξω ἀποπερεῖσ τὸν Λόγῳ. ὡσπερ αὖ εἰ καὶ τὸν βασιλέα, δὲ π αὐτοῖσ σοι παρθεσθῆσ ἦρε τοῖσ τ' κακώσεωσ πό- νοις, ἡξίτοις ἀποπερεῖν τῷ δὲσθῆματος; ὅτι δὲ σὲ κἀξέται μήτεσ χρηματίζων υἱὸς, δὲ τῷτο τ'

πατειῆς Δαιρέεις σωμαφείας, καὶ μὴ τῆς κλι-
 μάτων σωμαριθμεῖς, καὶ μηδὲ τῆς καίτω γυνήσεως
 τοῖς πολυπαραγμονοδοσι εὐσεῖς ληπτήης ; ἢ πλω-
 ται γὰρ καὶ ταύτης ἀδέκκατος γόφος ἀποκρυ-
 βῆς . σὺ δὲ, κόραϊς, ὃ δὴ λέγεται, ἀτενέσιν, δε-
 αἰαδείας τὰ ἐπέκεινα τῆς αἰώνων καταλαμ-
 βάεις, καὶ ἀγατάπεις ὡς ἢ σὺ θεοεία βούλεται
 τὰ Χιῶ ; ὡς τυφλὸν σου ὁ ὄξυωπὲς, καὶ ἠλί-
 θιον ὁ σοφόν. ἀλλὰ τῆς φρενολαβῶν τῆς ὡδρα-
 πληξίας ἀφένδροι, τῆς πρῶντων ἐχθρῶνα, καὶ
 τὰ τῆς ἡμέρας θειάζωνδρ, ἱεροῖς ὀφθαλμοῖς τῶρος
 ναὸν εἰσοδοσῶν θεῶνδροι, τῶν τῆς κόσμου ὡδρα-
 κησιον.

Ἡδη μὲν οὖν παρθεῖν ἐν σπηλαίῳ διατηρηθῆναι
 τὰ βασιλεῖ, ἢ ἐκ τῆς αἰῶ βασιλείων ἐφοῖτα
 δορυφορία . οὐρανιοὶ δῆμοι παρσαδόντες . ἀστὴρ
 ἐδνηῶν βασιλεῖς, ἔ αἰαχειμῶν ἐν φάτην
 τὰ δεσπότη παροσκυωῶτας παρσαῶν . καὶ
 τῆς βυτέλειδρ ἢ δεσποτεία ἐδρυφῶρει, μινύον-
 τος τῆς θείου πλάτου, τῆς ἐκρύστον τῆς ἀτέρου
 αὐίχου τῶραχίαι. πῶς δὲ τὰ πρῶντα. μήτηρ
 ἢ λοχευσαμῆν ἢ οὐ καὶ μητέρας, γινώσκου
 πτόκην ἑαυτῆς ἀπεισι Θεῶ παρσαήσουσα .
 βρέφος ἐν βυτέλεισ παρσαῶν τῆς νομίμων
 τυχεῖν παρσαφῆρει τὰ ἱερεῖ . ὡσαδέχεται ὁ
 ἱερεῖς . τί ὁ ἐντῶθεν ἀγκάλιζεται βρέφος, καὶ
 διασπῆτω ὑμνεῖ . ὡς ἀρπὶ παρσα ἡμεσιν παρσα-
 δοσῶν τῆς φύσεως βλαστὴν λαμβάνει, καὶ ζωῆς
 ἀπολελυῶσαι ὡς πλάσθην αἰτεῖ . τί φλέγη . τί
 γέρονεν, ἱερεῖ . οὐ συμβαίνοντα τοῖς ὀραμῶν
 λαλεῖς . ποῦ τῆς δεσποτείας ὁ ὄλκος . ποῦ τῆς
 ἀξιώματος τὰ γινώσματα . οἱ δορυφῶροι δὲ
 ποῦ . οἱ σωπρέχοντες . οἱ παρσαμπῶντες .
 οἱ ἐφεπῶνδροι . ὅρας τῶν βυτέλειαν ὄση, καὶ
 δεσπότην καλεῖς ; νήπιον ἀρπὶ παρσαῶν
 εἰς βίον κρατεῖς . καὶ ζωῆς ὡς κρα-
 τωῶν ρήματα φλέγη ; πῶς ἐν οὕτω πε-
 νηροῖς μεγάλα παρσαμῶντες καὶ θαυμα-
 σά . καὶ δεξάν Ἰσραὴλ καλεῖς, καὶ φῶς
 ἐδνηῶν παρσααγρῶντες, νήπιον μήτερος βυτε-
 λειῖς . ἀλλὰ παρσαῶν καὶ τὰ λῶν τῆς βυ-
 φημίας, τῶν, ὡς ἐν παρσαπετάσματι τὰ
 ἡμετέρῳ σαρκίῳ κρυπτομῶν φωπῆ . τί
 τελεσῆ . τί παρσαγματεύσῃ . ἢ διπλὰ τε-
 λέσει τὰ παρσαγματεῖα, τῆς μὲν ἀνάστα-
 σις ὦν . τῆς δὲ, τῶρασις . ὁ διπλοῦς
 σοῖ ὀραμῶν γηραῖ . καὶ τοῖς μὲν ἐξέ-

tre coniunctionem diuellis, connumera-
 rasque creatis ; cum tamen ne ipsa qui-
 dem eius in tertis natiuitas, curiosis
 comprehensa sit ? Nam huic quoque
 impermeabilis caligo, quæ sit latibulo,
 superfusa est : tu verò, intentis pupilli,
 vt dici solet, præ impudentiâ, ea quo-
 que quæ sæcula antecedunt, compre-
 hendis, atque Filio, quem velit intel-
 lectustuus, ordinem præscribis ? Quàm
 cæca tua illa visûs acuties, ac sapientia
 stulta ! Enimuerò stultorum nos omissâ
 amentia, argumento insistamus, dici-
 que celebremus mysteria, sacris oculis
 ingredientem in templum spectantes,
 mundi consolationem.

Iam verò prius agenti Regi in spe-
 luncâ, à cœli regalibus sedibus satellitium
 venerat ; nimirum accinentes su-
 pernorum ciuium populi ; stella regum
 ductrix, iacentique in præsepio Regi,
 eosdem adoratores admouens ; ac do-
 minatus, vilitatem obsequio fouebat,
 indicantibus deitatis diuitiis, eius spon-
 taneam paupertatem, qui sine tecto ac
 domo erat. Quâ verò ratione habent
 præsentia ? Mater vtique, aliâ ac ma-
 trum ratione, susceptâ, editâque prole,
 primogenitam illam Deo oblatum abit :
 Infantem Sacerdoti offert vilibus ob-
 tectum pannis, vt legitimorum, ac le-
 galis benedictionis compos fiat. Susci-
 pit Sacerdos. Quid verò inde ? In vlnas
 susceptum stringit infantem, ac laudat
 Dominum. Tanquam recens procrea-
 tum accipit naturæ germen, vtq; mun-
 di fictorem, vitæ missionem rogat. Quid
 loqueris ? Quid ita, Sacerdos, factum
 est ? Non congruunt, iis quæ cernun-
 tur, quæ ipse ais. Vbinam dominatio-
 nis fastus ? Vbinam dignitatis indicia ?
 Vbinam satellites ? Vbinam qui simul
 gradientur, qui præeant, qui sequantur ?
 Vides quanta sit abiectio, Dominum-
 que dicis ? Tenes infantem nudiufter-
 tius in vitam progressum, affarisque tan-
 quam vitæ habentem imperium ? Quo-
 modò in propensâ ad eò paupertate,
 magna mirandaque conferis ? vocasque
 Israël's gloriam, ac Gentium appellas
 lumen, pauperculæ matris puellum ?
 Cæterùm adde quod reliquum lauda-
 tio habet, ac perge celebrare lumen
 nostrâ occultatum carne, tanquam ve-
 lo: Quidnam ager ? Quid molietur ? Pla-
 nè, duas rerum faciet sortes, aliorum
 resurrectio : aliorum ruina existens ;
 quem senex intueris duplicem : ac

quidem deiectos exsuscitabit, atque eriget; elatos autem, deiciet, atque deprimet; suâque ipse afflictione ac cruciatu, mortalium res statu meliori componet; quando etiam matris Virginis animam, tristitiæ gladius feriet.

Nouerat enim Dei occisorum facinus, utque eadem stillantes manûs, armandæ in eum forent, qui manibus gestaretur: ut modò quidem in patinis ac cunabulis, furens Herodes sit persecuturus, Ægyptusque susceptura hospitio, eum, qui violati iuris hospitij pœnam reposcens, olim Ægyptum cecidisset; ut denique gladij infantum tinguantur cæde, quâ Infantis cædem molientur. Pat namque erat, ut Deo nato in terrâ Virginalibus ex sanguinibus, coætanei in cœlis fuso sanguine nascerentur; priorque illa ætas aduentûs Dominici fructum perciperet, quæ prior infantibus accensum vidisset; tumq; vniuersis cõmodum accederet, necato ipso omnium causâ regenerationis: quando magnus ille Paris Nuntius peracto opere cuius missus est consummator, cœli finum omnibus pariter aperturus est.

Ne iterum propter missionem, Vnigeniti gloriam submittras; neque dominationem in seruitutem detrahas, alienum eum pronuncians à necessitudine, quâ generantem contingit; sed cum audis missionem, eius disce, qui misit, cum eo qui fuit missus, in operibus sociam dispensationem; atq; illius, in iis quæ Verbum negotiatur, parem assistentiam: nam tu quoque, cum verbum misisse ais, non diuidis illud à mente generante, nec seruili ipsû habitu indius; sed tanquã mente vnâ præsentem, ac ea quæ verbum disponit, pariter disponentem, missum fuisse tuum verbum ais. Hæc aduersus eos dicta sunt, qui beneficij vicem, ingratos, atque improbos mores ostendunt, quique idcirco, quia Verbi humilitate honorati sint, ac exaltati, ipsum, à quo honore affecti sunt, dehonestant; exaltationisque mercedem, vicissim abiectionem inducunt. Enimuerò, ad senem illum sapientem redeamus. Vbi itaque in abiectionis profundo, maiestatis sublimitatem aspexit; atque in assumpto ex nobis testaceo vasculo, diuinitatis margaritam inuenit; eius pulchritudine animo delectatus, sacra doctam verba, ac propheticam linguam propensius agit: Cumque ab eo susceptionis in vlnas vicem, migrandi à se-

γερει καταβεβλημένοις • τοις δὲ καταβαλεῖ ἐπηρμένοις • καὶ ἀφ' ἑσθ' δὲ τὰ βροτῶν ἰδίᾳ κακώσῃ, ὅτε καὶ μήτηρ ἢ πρῆτινύουσα, λύπης ῥυμφαία πεπληξέται πλὴν ψυχῶν.

Ἦδὲ γὰρ, τῶν θεοκτόνων ὁ πόλμημα, καὶ ὡς χεῖρες ἀποσάζουσαι φόνου, κατὰ τῶν χειρῶν ὀχουρῶν ὀπλιθήσονται. νῦν μὲν ἐν ἀσπαργῶν αὐτὸν μεμηναῖος Ἡρώδης διώξεσθαι, καὶ ξενίᾳ Αἴγυπτος, τὸν πάλαι τῷ πτωχῷ κακῶ ξενίαν μασιζόμενα • ἐβαφῆσεται ξίφη κατὰ σφαγῆς νηπίων, ἀφ' ἧν σφαγῶν τῶν νηπίου. ἔδει γὰρ Θεοῦ ἐκ πρῆτινικῶν αἱμάτων ὅπτι γῆς τεφέντος, σικκικιῶτας αἰτὰ δι' αἵματος οὐρανοῖς ἀποτεθῆναι • καὶ ποστέραν ἐκείνου τῆ ἡλικίαν ἀπόνασθαι τῆ δεασοπικῆς πρῶσιᾶς, ἢ τῶν εἶχε ποσῆτι ἐν τοῖς νηπίοις ὀρώμενον • ὑπερον δὲ πᾶσιν ἢ ὠφέλεια ἤξει, ἐκείνου τῆς πῶντων ἢ ἀγαθῶν πλὴν σφαγῶν ὑφισαμῶν • ὅτε ὁ μέγας τῶ Πατρὸς Ἀπόστολος, οὐ ἀπέσαλα ἔργου τελειωτῆς φραθέντος, ὁμοῦ πᾶσι τοῖς οὐράνοις κέλποις ἀναπετάσῃ.

λείπ. καὶ ἐν. vel quid si. mile.

Μὴ πάλιν ἀφ' ἧς ἀποστολῆς, τῆ δόξῃ τῶ μονοθεοῦ ὑποπόσιος • μηδὲ πλὴν κυριότητα εἰς δουλείᾳ κατὰ βλάσῃς, ἀλλοτεῶν τῶ ποσῆ τῶ γρηνηκότα οἰκειότητος • ἀλλ' ἀκούων ἀποστολῆς, τῆ ἐν τοῖς ἔργοις τῶ ἀποσταλέντος σικκικιῶν ὀμῆσιν, ἐκ διδάσκου τῶ ἀπεσαλκῶτος, καὶ τῆ ἐφ' οἷς ὁ Λόγος φραγματεῦται συμπαροσῆν ἐκείνου • ἐπεὶ ἐ σὺ ὅτῳ φῆς Λόγον ἀπεσαλκῆναι, οὐ δὲ φραρεῖς αὐτὸν τῶ γρηνηκότος νοῦ • ἐσθὲ δουλικὸν αὐτὰ φραπῆς γῆμα • ἀλλ' ὡς τῶ νοῦ σικκικιῶν, καὶ ἀ φραπῆσιν ὁ λόγος σικκικιῶν ὀμῆσιν, τῆ ἀποστολῆς γρηνηκότος ὅτῳ λόγῳ ἐρεῖς. Ταῦτα ποσῆ τοῖς ἀφ' ἧς ὁ δὲ πεπονηταῖ κακογῶμονας, καὶ τοῖς ἀφ' ἧς ὁ τεπημῆσθαι καὶ ὑφῶσθαι τῆ τῶ Λόγου ταπεινώσῃ, ἀπμαζῶν τῶ τεπημῆκότα, καὶ ἀμοιβῶ τῶ ὑφῶσθαι, πλὴν ταπεινώσθαι αἰτεσῶν τῶ. ἀλλὰ ποσῆ τῶ σοφὸν φραρεῖ τῶ ἀπῶμῶ ὡς ἐν ὅτῳ βᾶσθαι τῶ ταπεινώσθαι, ὁ ὑφῶσθαι εἶδε τῶ μεγάλουσῶν • καὶ ἐν τῶ δὲ ἡμῶν ὀφρακῆν πλῆξῆ, τὸν μῶ φραρεῖ τῶ δὲ τῶ θεότητος • οὐ τῶ κέλλει πλὴν ψυχῶ ἀφρανωτῆς, πλὴν ἰερολόγον γλασθῶ κινεῖ φραρῶμῶτερον • πρῶ οὐ καὶ ἀμοιβῶ τῶ ἐν ἀγκάλας ὑποδοχῆς πλὴν ἐκ τῶ βίου

Vt Filij mis-
sio, nihil Dei-
satio officiat.

afflictis, positisque in angustia consolator adueniret, verum etiam eò beneficii nuntius præiret; quò bonorù spe, leuior efficeretur labor, eoque velut rore, afflictionis flamma remissa mitesceret.

Cæterum, senio quidem veteratus Sacerdos, seniori aduenienti Infanti, manus suscipiendo famulantes offerens, ac vbi futuram salutem præmisso cantico laudasset, solutionem à carnis vinculis mercede recipit. Quid verò nos qui deposuimus vetustatem? qui natiuitate regenerati fumus: qui Patri oblati, per vnigeniti Filij eius in corpore nobis simili ministerium; quodnam ministerium? quodnam obsequium cultuq;, offeremus? Planè, vt nos ipsi, ei offeramus, cuius oblationis ergo tanta illa exinanitio fuit, ac inclinatio: vt imaginè integram seruemus, nec Dominicæ picturæ obruamus florem: quin potius, vt non defunctoriè eam depurgemus, pulchrisque rursus coloribus nouum ei florem addamus. Efficiamur altissimi Patris, filij, propter eum, qui ex nostrâ extremâ vilitate matrem agnouit. Efficiamur Dei templum: hoc enim Dei ad homines aduentus complementum. Nos ipsos ornemus virtutum ornamentis, atque trophæis, latitantiaque animis vitiorum ac perturbationum reptilia, totâ virtute persequamur. Manus castas reddamus, benefici in conseruos, qui à Domino præclarè beneficia consecuti simus. Benignitatem ac clementiâ exhibeamus, qui ipsi benignè clementerq; fuerimus habiti. Ad augmentum promoueamus spiritualis ætatis, cum reueriti, qui in carnis nostræ imperfectâ ætate versatus est, nostræ perfectionis causâ. Emundemus igni labia. Nam & nobis expiatorium licet carbonem contingere. Quinimò, quibus eius nobis sit facta facultas, ne inde accedentem emundationem contemnamus. Sic facti, eum adeuntes qui hodie offertur in templo, vnâ cum vetulâ ac castâ Annâ vicissim confitebimur: Semper virginem matrem affabimur, non ex iis, quæ Synagoga in eius primogenitum Filium molitura est; neque id verò, *Tuam animam pertransibit gladius*: sed de beneficio quod orbis fines consequentur; de gaudio colloquemur, cuius diuitias adepti fumus.

Te castissimam magnificè efferimus (non incongruo clamemus vocis sono) per quam magnificus opifex, maximum

Α ποῖς ἐπιλήψαι τὴν ἐπινοήθειαν αὐτὸν ἀφίξασθαι τῷ ἁγίῳ κλησιν, ἀλλὰ ἐπεσμερίμυκται δὲ διεργετήμα· ἴν' ἐν τῇ τῆς χριστῶν ἐλπίδι, κρυφότερον ἢ δὲ ἐπίπονον· ἐκείνο τῶν ὡσπερ δρόσῳ ἢ φλόξ τὴν κενώσεως.

Αλλ' ὁ μὲν τῇ παλαιότητι γεγενηκὼς ἱερεὺς, τὰ πρεσβυτέρῳ τῷ ἁγίῳ γονίῳ νηπίῳ, παρῆμας λειτουργίας εἰς ἡσυχίᾳ προσερχομένων, καὶ τὴν μέλλουσαν εἶσθαι προσεγγινκὼς σωτηρίαν, τῆς δεσμῶν τῆς ἁγίας τῶν λυτῶν ἀπὸ τῆς ἀνάγκης.

Β Τί δὲ ἡμεῖς οἱ τὴν παλαιότητα ἀποδέκται· οἱ ἀγαθῶν ἔργων δὲ τὴν ἡλικίαν· οἱ προσεγγίνοντες τῷ Πατρὶ δὲ τὴν καθ' ἡμᾶς λειτουργίας τῆς ἡραπηνόρου παιδὸς αὐτοῦ· τίνα λειτουργίαν· τίνα προσεγγίνοντες προσεγγίαν· τίνα τὴν ἡμῶν αὐτῶν προσεγγίαν, δι' ἣν ἡ ποσάτη κένωσις καὶ συγκατάβασις· τὴν σωτηρίαν τὴν εἰκότως, ἐκ τῆς μὴ συγχῶσαι τὴν διαπονηκῆς ζωγραφίας τῆς αἴτης· εἰ δὲ οὖν, ἀλλὰ τὴν μὴ πρὸ ἔργων ἀνακαταίρειν, καὶ τοῖς καλοῖς πάλιν αὐτῶν περὶ αἰσθητικῶν χρώμασι. ἡμῶν πατρὸς ὑψίστου υἱοῖ, ἀλλὰ τὴν ἐκ τῆς ἡμετέρας ἐραίας μητέρας ἡραπηνόρου. ἡμῶν ναὸς Θεοῦ· τὸ γὰρ τὸ πρὸς ἀνθρώποις ὅτι δημίας Θεοῦ ἢ συμπλήρωσις. κενώσαντες ἑαυτοὺς ἕνεκα ἀγαθῶν, ἐκ τῆς ἐμφωλθόντα τῆς πατρῶν ἐρπετῶν, ὅση δυνάμις ἐκδιώκων. ἀγίστων χεῖρας, δι' τοῖς ὁμοδόμοις ποιουῦντες, οἱ δὲ καὶ καλῶς τῶν δεσπότην πατρῶν.

Δ Φιλανθρωπῶν, οἱ φιλανθρωπίας ἡξιώσαντες. πρὸς αὐξήσει τὴν πνευματικῆς ἀγῶν ἡλικίας, ἀδούλων τὴν ἐν ἀτελεῖ ἁγίας ἡλικίας δὲ τὴν ἡμῶν χηματιστῶν τελεότητα. καθαρῶν πυρὶ τῶν χεῖλων. ἐστὶ γὰρ ἐκ τῆς τῆς καθαρῶν ἰσχυρῶν ἀνδρακῶν· μέλλον δὲ οἷς ἡξιώσαντες τὴν αὐτῶν ἀπολαύσεως, μὴ τὴν ἐκείνην καταφρονῶντων καθάρσεως. οὕτω προσεγγίνοντες ἱεροῖ τῶν σήμερον προσεγγίνοντες ἐν ἱερῶ, τῇ μεγαλειᾷ ἐκ σφρόνι Ἀννη σωματομοσλησῶντα· προσεγγίνοντες τῇ ἀειπρῆτην μητρὶ, ἐκ δὲ ὧν καὶ τῆς προσεγγίνοντος παιδὸς αὐτῆς παλαιότητι σωμαγωγῆ· ὅθεν ἐκ τῆς ψυχῆς διελευσεται ῥομφαία· ἀλλ' ὅτι ἡς κληρονομίαν διεργασίας τῶν ἁγίων, ἐκ τῆς χημοσιῶν ἐραίας, ἡς τὴν χηρῶν ἐπλουτήσαντων.

Μεγαλιώμεν σε τὴν πνευματικῶν, φλόξῳ μὴ ἀναξίῳ βοήσων, δι' ἧς ὁ μεγαλοεργὸς τὸ μείζον

Maralis adhortatio.

Luc. 2. v. 38.

ισ. λ. αν.

τῶν ἔργων αὐτῆς καὶ φεικτὸν ἐτέλεσατο ἢ σωέ-
 ρας ἐν κόλποις τῆς σωσῆρας ἢ διετράφη μα-
 ζῶν, ὁ πᾶσιν ἐν γῆς ἀναβλαστάνων Ἐσφίω·
 ἢ μόνη ἐν γυναιξὶν ἀλογιμότης, καὶ πλὴν
 ἀλογίαν τὰ γῆρι κληροδοτήσατα, τῆς συγ-
 ρῆς τῶν πατρῶν κληρονομίας ἀφ' ἧσδ' αὐτῆς
 ἀφ' ἡμῶν δευτέρως. Αἰνίγματα σε πάλαι, καὶ
 πλὴν διδάσκει παρὰ τὸν μητέρα· θρόνος καὶ
 λαβίς· καὶ οἶκος πλήρης δόξης· καὶ ὅσα
 ἄλλα, ὀφθαλμοὶ ἱερανοὶ μὲν, τῶν δὲ σκιαῶν
 ὀρανοὶ, σοὶ ἐτελεύτησαν μυστήρια· νῦν δὲ παρὰ
 ἐμφανίσει αὐτῆς περὶ σου, τῶν σκιαῶν ἀμειφ-
 ρῆν παρὰ πλὴν ἐν χάρτι τρυφότητα. νῦν σε τη-
 λαυγῶς τὸν Χερουβικόν· μᾶλλον δὲ, πρὸς
 τὸν θρόνον ὀρανοῦ. νῦν σε τῆς πυρφόρου λαβί-
 δας καταμνησάνομεν, καὶ τὸ πλῆρες τῆς ἀγίας-
 ματος τέλειος. ὡς γὰρ θρόνον ἐν σοὶ ὁ δεσπό-
 τις ἀνεπαύσατο, καὶ ὡς λαβίδι περιελάττει ὁ
 ἀσπετος· καὶ οἶκον κερῶρηται ὁ μηδ' ἀποχρη-
 τός. μακαρία μόνη ἐν γυναιξὶν ἀληθῶς, ἢ με-
 ταδοῦσα τῆς σῆς δυσχερείας ἡμῶν καὶ μακαρί-
 ος.

Ἀλλ' ὦ παρὰ τὸν μητέρα ἢς ἐκ τῶν ἀρχαί-
 των αἱμάτων τῆς ἀσπλάστῃ ὡσπερ ἐν τῷ τῷ
 λόγῳ παρὰ μιλήσονται, πλὴν ἀλογίαν ἀπε-
 σκόδασμα, αὐτῆς τὰ πικρὰ σου τῶν ἡμετέρων λό-
 γων τὸ δῶρον παρὰ τὸν ἀδελφόν μου, ὁ μὲν δὲ
 τὸ σήμερον οἰκονομητὴν, ἐκείνῳ τιμῶντι μοὶ ἀφ' ἡ-
 γασμῶν, δεῖξαι τῆς σου γὰρ τῆς ἐμοὶ βοηθῆσαι
 ῥήσας, ἀνεδέξαμην τὸν κάματον. ἢ ἡμῶν ἐκ
 βρέφοις τῆς εἰς τῶν μέτρων ἡμερῶν βίου, ὅταν
 εὖ παρὰ, καὶ παρὰ τὸν δεῖξαι πᾶν· μηδὲ μα-
 κρῶς ἀφ' ἡμῶν πλὴν σὺ παρὰ τὸν ἀδελφόν· ἀλλ'
 αἰς δὲ δευτέρως περιελάττει σκέπουσα, δευ-
 τέρως παρὰ τὸ συμφέρον τὸν βίον· σιωπέπου-
 σα ὡς ἐστὶν τῆς σῆς μεσιτείας βασιλείαν διέπειν,
 φυλάττουσα μοὶ πλὴν μεγάλῳ τῆς ἰσθμοῦ σου
 κληρονομίαν· τῆς μοὶ τὸ πᾶν παρὰ τὸν ἀδελφόν
 μου· δευτέρως τῆς ἐκλεκτῆς λαοῦ σου, τῆς
 ἀγίου ἔθους τῆς σωτηρίας. καὶ τούτων ἴσατο
 παρὰ τὸν ἀδελφόν· καὶ μὴ δεῖξαι τὸ ἐμὲ ὀφλεῖν,
 οἱ τοὶ παρὰ πείραν κακώσεως ἠκασιν. ἔχεις οἷς
 δυσσημῶσις. ἔχεις οἷς πείρας, τῆς χεῖρας αἷς
 ἐβάστασας· τοὺς μαστοὺς οἷς ἐδύλασας, τῆς
 τῶν παρὰ τῶν ἀδελφῶν ἀδελφῶν· τῆς ἀλλῆς ἐκ
 βρέφοις ἀγαθῆς, τὸν, ἵνα λαὸν εἰς
 δεῖξαι ἑαυτῶν περιελάττειν νηπιότητά.

A suorum operum, summèque horren-
 dum perfecit: quæ continentem omnia,
 sinu continueris: ex cuius vberibus al-
 tus sit, qui vniuersis è terrâ, quo alan-
 tur producit: quæ sola benedicta sis in-
 ter mulieres, vniuersoque generi be-
 nedictionem hæreditate comparaueris,
 ac tristem maiorum fortem à nobis ab-
 stuleris. Vetera te ænigmata, felici par-
 tu matrem præsignarunt: nempe, thro-
 nus, ac forceps; domusque plena glo-
 riæ; ac si quæ eiusmodi, videntes oculi,
 hæcenusque vmbra obtuentes, tua
 mysteria contemplabantur; nunc au-
 tem præfens ipsa clarè ostendis, com-
 mutatis quæ vmbra erant, in eam
 claritatem quam gratia habet. Nunc te
 perspicuè Cherubicum thronum; quin
 & illo augustiorem videmus. Nunc te
 forcipem ignem ferentem docemur, ac
 sanctitate plenum delubrum, Dominus
 enim velut in throno in te requieuit,
 cumque forcipis instar complexa es, qui
 maiestate importabilis existit: ac domo
 fuit contentus, qui nusquam potest ca-
 pi. Sola tu verè benedicta inter mulie-
 res, ac quæ nos gloriæ tuæ ac fœlicita-
 tis participes feceris.

Sed ô Virgo, materque, cuius ex in-
 temeratis sanguinibus formatione, ve-
 lut in libro, Verbo consuescentes, bru-
 talem abiecimus vitam, tu tuæ proli no-
 strum hoc offer verborum donum: ac
 quanquam haud satis dignum; mihi ta-
 men honore prosequenti, quod ab illo
 prouide hodie dispensatum est, suscipe
 elaboratum. De te enim meâ adiutrice
 conceptâ fiduciâ, laborem suscepi. Que
 à puero, inque hunc adulto ætatis mo-
 dum auxiliatrix ades, quæ so semper ad-
 sis; necue à nobis præsidium tuum elon-
 gaueris: quinimmo quibus à principio
 alis protegens fouisti, vitam compone
 pro eo ac commodum sit; simulque fo-
 ue quod tuis intercessionibus fouen-
 dum Imperium fundasti; magnam il-
 lam Filij tui, mihi seruans hæreditatem:

Mihi hoc vniuersis charius: electæ ple-
 bis tuæ; nationis illius sanctæ; perfici-
 ens salutem. Pro his sta, ac deprecare;
 nec quia reus ego ac debitor sim, cala-
 mitatis illi periculum fecerint. Habes
 quibus exores: habes quibus suadeas
 atque impetres; nempe, manûs quibus
 portasti; vbera quibus lactasti. In me-
 moriam pannos reuoca; Infantis aliam
 educationem, ei, qui vt populum sibi
 compararet in gloriam, factus est in-

10. ἀμειφρῆν-
σιν.

Leg. ἡμῶν

fans. Tuis ipsa commisce quæ illius A sunt, crucem scilicet; sanguinem; vuln-
nera, per quæ salutem adepti fumus: magnificabiturque peculiaris populus, nunc quoque eius curâ fruens: Ipsi gloria ac potestas, nunc & semper, & in sæcula sæculorum: Amen.

τοῖς σοῖς, τὰ ἐκείνου σύμμιζον· τὴν σαυρὴν·
τὸ αἷμα· τὰ τραύματα, δι' ὧν σεσώσμηθα· Ἐ
δδξαθεῖη γε ὁ πατριούσιος λαός, ἔνω τῆ πρὸ αὐ-
τῆ ἀπολαύων κηδεμονίας, ὧ ἡ δδξα καὶ θεοφ-
τος, νῦν ἔδει, ἔεις τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων Ἀμήν.

EIVSDEM,

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ,

In festum Palmarum, quo multitudo uni-
uersi orbis exultationem auspicata, vi-
ctorem mortis Palmarum ramis cele-
bravit.

Εἰς τὴ βασιλῆα, ἐν ἣ παγκόσμιον ἀγάλλιασιν προσι-
μασάμεθα τὰ πλήθη, τὸν νικητὴν τῆ θανάτου
βατοῖς ἀνύμησαν.

ORATIO V.

ΛΟΓΟΣ Ε΄.

Psal. 8. v. 3.

ODIERNAM solemnita-
tem quondam quoque
aliàs lingua Regia cele-
brauit, ac orationis flori-
bus ex meliori sapientiã
decerptis, splendorem eius ac maiesta-
tem exornauit. Spiritu enim iucundum
illum puerorum chorum contempla-
tus, linguã itidem Spiritûs, præuio ea
præconio edixit, quæ choro eodem per-
agenda erant. Cæterùm perspicacissi-
mo mentis oculo solus tunc videns, quæ
postmodum euentura erant, solus item
celebrando festi mysterio sese exerce-
bat. At nunc, quando omnium oculi
lætissimo huius festiuitatis spectaculo
exhilarantur, omnes quoque ora in lau-
des resoluunt, tametsi non iidem om-
nibus eloquentiæ fontes affluunt. Sta-
tui autem & ego pro viribus aliquid
ad diei huius iucunditatem conferre:
ac licet Regis illius facundiam minimè
assequar; nihilominus conueniens, æ-
quumque arbitror, vt à Rege etiam
hæc tam læta dies dilaudetur, ac præ-
dicetur. Decet enim vt Rex vniuerso-
rum ab omnibus celebretur, maximè
verò ab illis, quos præter cæteros be-
nevolentia suã dignatus est, quique
diuinæ aliquo modo cognatam & con-
firmilem potestatem acceperunt. Quam-
uis autem ad citharam hymnos non
modulemur, vt Rex ille in diuinis lau-
dibus concinendis exercitatissimus; aliã
tamen ratione à nobis Iesus laudibus
extollatur, ipse pariter Rex, ac Deus
meus: cui licet ignea labia laudum can-
tica depromunt, non tamen luteorum
aspernatur propositum. Nam quorum
formam assumpsit, vt eis consuesceret,
haudquaquam eorum despiciatui habi-
turus sit orationem; rationis, inquam,

ΠΗΝΕΣΕ καὶ ἄλλοτε ποτε
βασιλέως γλώσσα πῶν προδοσῶν
πονήγειν, καὶ λόγων αἰθῆ σοφίας
ἀμείνονος, ἐξωγράφησε τὸ φαιδρὸν
αὐτῆς. ἐν πνύματι γὰρ ἰδὼν τὴν τεργνῶν τῆ
παίδων χορείαν, καὶ γλώσση πνύματος
παραφώνησε τὰ τῆ χορεία τελοῦμεθα. ἀλλὰ
τότε μὲν ὀπτικαῖσιν νοὸς ὀφθαλμῶν μόνος
ὄρων τὰ μετέπειτα γηροσῶμεθα, μόνος ἐμελέτα
τῆς ἑορτῆς τὸ μυστηριον· νῦν δὲ, πνύτων ὀφ-
θαλμῶν τρυφώντων τῆ ἑορτῆς τῶν καλλίστων
θεάματι, ἀπὸν σιωπελεῖ σῶμα πῶν δι-
φημίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσιν ὁμοίως αἰ πη-
γαὶ ῥέουσι τῆν λόγων. βούλομαι δὲ καὶ
ἐγὼ, καρῶσιν οἶον τε τῆ ἡμέρα ἡ
σιωπεισενεγκεῖν. οἶμαι γὰρ, εἰ καὶ μὴ
πᾶσα πλησίως ἐκείνων χειλῶν, βασιλέως
δὲ ὁμοῦς ἢ διφημία παρασάξωτο, δι-
καῖα τε καὶ ἀρέποντα γίνεσθαι παροσῆ-
κειν μὲν γὰρ αὐτῶν ἐξ ἀπνύτων τῶν
βασιλεῖ τῆν ὄλων, μάλιστα δὲ ἐξ ἐκείνων,
οἱ τῆς αὐτῆ πᾶσα πνύσας τυχόντες δι-
μνησίας, συγγηοῖς μετέλαχον ἐξοισίας
καὶ πμῆς. σῶκοῦν, εἰ καὶ μὴ παρὸς
κηθάραν ἀδδρῶν, ὡς ὁ πολὺς ἐκείνος
ἐν θείας ὑδαῶς βασιλῆς, ἀλλ' ἔτε-
ρον γε παρὸς ἡμῶν διφημείστω ἔσπον Ἰη-
σοῖς, ὁ ἐμὸς καὶ βασιλῆς καὶ Θεός·
ὅς, εἰ καὶ πνεύων δδξολογᾶται χειλῶν,
σῶκα ἀπμαῖζει πῶν τῆν πληνῶν παροσῆ-
ρεσιν. οἷς γὰρ ἰν' ὀμιλήσῃ, πῶν ἐκεί-
νων λαμβάνει μορφῶν, τούτων οὐ φαι-
λίζει τὸν λόγον· μάλιστα, μὲν, ὅτι ἐκεί-
νου κατάρχας τῆτο δῶρον, καὶ αὐτῆ

Psal. 5. v. 3.

Malim' aia-
ολοσειν.

Ἐξαρέτω πμῆ τῆς παλάμης ὁ ζῶον τιμῆ. οὐ μὲν ἄλλὰ καὶ ἕτερον, ὅπως ἀλογία γε-
 γονός ἀπιμον πάλιν τημήση, " πλάσθην αὐ-
 τὸν καὶ ἀδεχεται. καὶ τῆτο δὴ ὁ σήμερον ἡμῶν
 πῶρηγε ζῶον. ὁ ἐπιβεβηκώς ἐπὶ τὸν
 οὐρανὸν τῶ οὐρανοῦ, πῶλῳ ἐπιβιβάζεται.
 καὶ ὁ ἐπὶ τῶ Χερουβίμ καὶ θρόνος, ἀλό-
 γου νότοις κατίζει.

Ἦδη γὰρ τοῖς ἐν βίῳ ἀποχρόντως
 ἐχούσης τῆς πρὸ αὐτῶ βοηθείας, ἔργοις
 καὶ λόγοις διεργατομῶν τῶ πλάσμα-
 τος, καὶ τῆς τῶ Ἀγαμονίων μαρτυρίας
 ἀπαλλατομῶν. χροῖόντων δὲ καὶ τῶ
 κἄτω τῆς βοηθείας, καὶ τῆ μακρῶ κεκα-
 κωμῶν φροσῶ τὸν ἐλθυτερωτῶ ἐκδε-
 χρομῶν, ὅς ἔσθ' ὄλου τῶ κόσμου τῶ
 οὐρανόων ἐλήλυθε θρόνων. πῶ λύσιν τῶ
 κἄτω δεσμῶν παρματεούμνος, καὶ
 φθάνειν πῶ βύργεπιν χεῖρα κἄν πῶς
 ἐπ' ἔρατα γῆς οὐσι παρματεούμνος, ἐπὶ
 Ἱερουσαλήμ, ἢ πῶς τῶ δικαῶν ἐπέφυα
 σφαγῆς, ὁ τῶ δικαῶν Θεός παρματεται
 θανάτω μὲν οἰκείῳ πῶ θάνατον ὄλοέσων.
 ἐργάτας δὲ τῶ θάνατου εἰδώς, οὐχὶ ἐπέ-
 ροις ἢ ἐκείνοις, οἱ αἰεὶ ἐδίψων ὄσου
 αἵματος. οἱ καὶ ὀφθαλμοῖς, καὶ ἀφ-
 νοιαί φθόνῳ μύσσητες, καὶ πᾶσιν βύγω-
 μροτῶν τῆς ἀπόπου καρδίας κενώσση-
 τες, χεῖροις αἰεὶ τῶς βύργεσίαις ἐγί-
 νοντο, καὶ πῶς θεοπαρεπέσι τῶ ἔργων παρῶ
 θεοκτονίας ἠκρωάντο. ἐκείθεν εἰς θεο-
 μαχῶν παρῶπλοτες, ὅθεν ὄλορην εἰς
 θεογνωσίας χροῖαγῆντας, ἀκρω αἰδῶ
 καὶ παρῶπλο φουλάθειν τῶ παρῶδῶν ἔρ-
 γων πῶ ποιητῆ.

Καὶ πάλαι μὲν ἡ αὐτῶ ὄργης παρῶ-
 φασίς, ἀρπὶ καὶ καὶ πῶσματοι λαμβά-
 νων ὁ βλέπειν αἰδεσπος, οὐ πῶν τῶ
 μητεῖν θῶ παρῶν εἰς βίον πρῶηθε.
 καὶ σώματος λεπαρῶντος. φωλίδες ἀποξέ-
 μῶναι ρῆμασι. καὶ χεῖρ ὡς βαρῦ φορτίον
 ἀποπτημῶν πῶ ἔργων, καὶ τῶ λοιπῶ.
 νωὶ δὲ, ἀναζεῖ ὁ πῶρ τῶ μαρίας αἰδῶς,
 ἐπείαφ ἴφαη παρῶαζει καὶ φρονήσας ἀδου
 καὶ φροσῶς αἰδεσπος νεκρός, καὶ κειρίαις
 αἰδῶς ἀναπῆδῶσας τῶ μνήματος. καὶ
 ὅπ παῖδων γλῶσσα, πῶ μὲν ἀτελεῖ

A illud opus; maximè cum eius ab initio
 hoc sit donum, honorisque illà prarogatiuâ,
 quod manu condidisset, animal
 exornarit. Quin & postea, vt brutis si-
 mili insipientiâ honore deiectum, de-
 nuò gloriâ ac honore donaret, idem re-
 parandum ac instaurandum suscipit,
 Hoc verò ipsum est, quod præsenti con-
 uentu celebramus. Nimirum, qui as-
 cendit super cælum cæli, is in pullum a-
 ni-næ ascendit; atque is, qui super Che-
 rubim sedet, ille dorso bruti vehitur.

Psal. 67. v. 14.
Psal. 79. v. 2.

B Cum iam enim his, qui præsenti sæ-
 culo viuerent, quod satis esset opis ac
 auxiliij attulisset; nimirum operibus pa-
 riter ac sermonibus benè de figmento
 meritis, ac vbi ipsum à dæmonum mo-
 lestiâ ac vexatione liberasset: illi autem,
 qui in inferno positi essent, eiusdem ni-
 hilominus opis indigerent, diuturno-
 que carcere afflicti, Redemptorem ex-
 pectarent, ipsum vtique, qui pro mundi
 totius salute ex æthereis sedibus venis-
 set; eos exsoluere moliens, qui infernè
 vindicti tenerentur, manumque benefi-
 cam ad eos quoque volens pertingere,
 qui in terræ infimis sinibus agerent,
 Hierosolymam, quæ Iustorum cædibus
 gauderet, Deus iustorum venit; tum
 morte suâ, mortem perempturus; tum
 quòd sciret, nullos alios ipsi mortis au-
 ctiores fore, præter eos, quos sanguinis
 iusti ac innocentis, sitis perpetua ha-
 beret; qui & oculos, ac mentem præ in-
 uidiâ clausissent, omnique probâ, ac
 grati animi affectione ex stolido corde
 expulsâ, deteriores semper beneficiis
 redderentur; diuinæque congruis ma-
 iestati operibus, in Dei necem acueren-
 tur: in Dei inde bellum, atque odium
 promouentes, vnde par erat, vt velut
 manu in Dei cognitionem ducti, sum-
 mâ reuerentiâ, ac veneratione sic mira-
 bilium operum effectorem profequen-
 rentur.

Triumpho
Dominus Hiero-
solymam
ingreditur ve-
lut mortem
acceleraturus.

E Ac olim quidem iræ fomitem sub-
 ministrabat homo ille, qui luto oblitus,
 ac sputo visum recuperauerat, quo pri-
 uatus ex utero materno processerat: ite-
 que ille, cuius lepræ squammas verbo
 absterferat; nec non ille, à cuius manu
 tanquam graue onus ariditas depulsa
 fuerat; & id genus alia: at nunc furo-
 ris flamma rursus exfulscitatur, post-
 quam homo mortuus, eius præcepto vi-
 sus est inferni ac mortis spreuisse iura, ac
 cum ipsis institis ex sepulchro resiliit:
 postquam item infantium lingua ob

Ioan. 9. v. 1.

Luc. 5. v. 12.
Luc. 6. v. 7.

Ioan. 11. v. 44.
Matth. 21. & 6.

Christi miraculis, prouocata Iudaeorum inuidia.

ætatis quidem defectum balbutiens, Spiritu autem diferta, victorem mortis theologicis decantauit vocibus: quæ autem impuro ore semper voluebant oracula, ea iam videntes ipso completa opere, videre noluerunt; velut utique ad meliorem mentem redire reueriti: ac velut ad amorem ac obseruantiam benefactoris regredi, ex iis quæ fierent haud procliuè esset; necue vt ita infanientes, præsentis remedij ac curationis donum perciperent: sed cum à principio in vnum illum finem sua omnia consilia conuertissent, vt ei necem inferrent, qui ipsorum demereretur gentem; non priùs destiterunt, quàm ad sanguinem Prophetarum, cuius iam rei erant, cædem quoque Domini adiicerent: inde indignationis occasione sumptâ, vnde etsi non volentes, ac certè nolentes, impudentiam suam verecundiæ prætextu mutare poterant. Caterùm inuidia nullam admittit admonitionem, ac quod prouerbio dicitur, auribus caret: omnemque medendi rationem, ægritudo eiusmodi superat: quâ etiamnum Hebræorum principes irremediabiliter laborantes, dum interim infantes difertâ linguâ ac rectiloquâ Deum deprædicant, ipsi maledictâ linguâ conuitantur: ac infantes quidem nullo doctore Regem agnoscunt, ac honore prosequuntur: seniores autem, qui que meditando Prophetarum oraculis ætatem totam insumpserunt, eundem ignorant, ac salutis auctori interitum fruunt: quasi eo consilio diuinas literas didicissent, non vt eum, quem illæ prædicebant, præsentem iam agnoscerent, sed vt animo in cædem magis incenso, velociùs ad insidias tendendas properarent. Verè *veloces pedes iniquis ad effundendum sanguinem*; tardi verò ac claudi, vt se eo conferant, quò mens ac ratio melior suadet. O te miserum, qui oculos tibi ac rationem ipse ademisti, cur signa, aliaque admiranda leuiter adedò præteris? Nonne ex latentium ore, quod olim Regi atque Prophetæ prædictum esset, laudem perfici vides? Nonne, quæ olim eodem in Spiritu modulante edoctus es, vt manifestissimis ac euidentissimis signis præsentem Regem tibi agnoscere liceret; iam & auribus audita, cæcisque oculis tuis conspicua, ac visa habes? Num & hæc ad gratiam fiunt; aut errore decepti infantes, hymnum texunt? At neque laus eius-

Inuidia caret auribus.

Psal. 13 v. 3.

Α ἡλικίας ἡμελλίζουσα, πνθίματι δὲ τραυμῶν, θεολογίᾳ φωνῆς ἐπέδημαι τὸν νικητὴν τῆ θανάτου· καὶ οὐκ ἐδίωκεν εὐμελέτων χρησμοὺς σόμασι μαρτίᾳ, τοῖσι ὅτι τῷ ἔργῳ ἐκβεβηκῆσθε ὁράντες, ὅσῳ οὐκ ἐβούλοιντο, ὡσπερ φοβούμενοι σωφρονεῖν· ὅσῳ πρὸς διχόνοιαν καταστῆναι τῆ διεργῆτου, ῥαδίῳ τῆ πρῶτου ἐκ τῆ γνομῶν ὄντος· οὐδὲ ἄμα τὴ προνοίας, προύσης τῆς θεραπείας λαβεῖν· ἀλλ' ἀπὸ τῆς πρὸς ἐν μόνον ὀρμηκότες, τὸν φόνον τῆ γῆρος διεργῆτος, οὐ τῶν ἀνῆσαν, μέγιστος οὐ ἐφ' οἷς ἡσυχάουσι σωφρονιστικῶν αἵμασι, τῆ δεσποτικῆ πρῶσεθῆσαν πλὴν σφαζῶν· ἐκεῖ χαλεπαίνοντες, ὅς οὐκ ἔστιν· εἰ καὶ μὴ ἐκόντας, ἀλλ' ἀκόντας γυνῶ ἀδιδῆς χρώματι μεβαλαεῖν πλὴν ἀνάδεικτον· ἀλλ' αἰουδέτητος, καὶ οὐκ ἔχον ὅσα· τῆτο δὴ τῆ λόγου· ὁ φθόνος, καὶ φαρμάκου βικησιῶτος ἀμείνων ἢ ἐκείνου δὲ ῥῶστα· ἢ καὶ νῦν Ἑβραῖοι κέμνοντες ἀπερῆσθαι, νηπίων ἀγυρῆμονι γλώσση θεολογῶντων, αὐτοὶ λοιδοροῦνται δυσφήμῳ γλώσση· καὶ βρέθη μὲν ἀδιδάκτα γωεῖζει τὸν βασιλέα, καὶ πῶς· πρῶτον βύτεροι δὲ, τῆ μελέτη τῆ σωφρονιστικῆ χρησμοῦν γνησιότες, ἀγνοοῦσι, καὶ κατὰ τῆ σῶζοντος μελετῶσιν ἀπώλειαν· ὡσπερ ὅτι τῆτο μεμαθηκότες τὰ λόγια, οὐχ ἵνα ὅτι γῶσι πρῶταγεροντὰ τὸν σωφρονιστικόν· ἀλλ' ἵνα φωνικωτέραν ἔξιν λαβόντες, ὅς βύτεροι δραμεῖν ὡς πρὸς πλὴν ὅτι βουλεύ· ὄντως ταχνοὶ πόδες τοῖς πρῶτονοις εἰς τὸ ἄμα ἐκτρέφειν, δὲ καὶ χαλεπὸν βαδίζειν κατὰ γῶμῳ τῆ κρείττους· ὡς οὐ καὶ ὀφθαλμοῖς, καὶ λογισμὸν ἀφρηκῶς εἰαπὸν, τὴ τὰ σημεῖα πρῶτατέχεις, καὶ τὰ λοιπά· οὐχὶ ἀναζῶντων σωματῶν, τῆτο δὴ τὸ πάλαι σωφρονιστικὸν τῶ βασιλεῖ καὶ σωφρονιστικῆ, ὅσῳ τὸν ἄμνον καταρτίζοντον; οὐχ ἂ πάλαι ἀδύνατος ἐκείνου ἐν πνθίματι, ἐδιδάχθης, ὡς εἶναι σοὶ κατὰ πῶν ἐνδηλοτάτοις σημεῖοις γωεῖν ὅτι πάντα βασιλέα, ταῦτα ἔχεις καὶ ὡσὶν ἀκουσῶν, καὶ πῶς σοῖς οὐχ ὁραοῖν ὀφθαλμοῖς θεωροῦμενα; μὴ καὶ ταῦτα πρὸς χῶρῳ γίνεται, ἢ πλῶν ἄμνον τῆ νῆπια πρῶσεθῆσαι πλὴν βύφημῳ; ἀλλ' οὐδὲ ὅ

αἶνος, οἷος ἐκ πλατωνικῆς, ἡμεῖς αὖτε φρένος · οὐδ' ἡ ἐλικία πρὸς χάριν πρὸς φθίνοντι δαίμονι.
ὄθεν οὖν ἀδελφὸς σοφίας ἀσμετα χεῖλη θηλάζοντα, εἰ μὴ τῷ πνύματος κινούσης τῆς ὑπερνοίας τὰ τῆς οἷας πονηρίας ἀμέτεκτα νήπια.

Ὡς γὰρ ἀρχήθεν ἐμπροσθεν, δι' ὧν οἷς ἐπέπνει πρὸς φθίνοντι, τὰς μαυφόνους ἐπέβαλες χεῖρας · νῦν ὡσπερὶ σεμνωμόνους εἰς ἀνάδελφον ἔξυβειεῖς, αὐτὰ τε ἀλαϊδρῆν, καὶ ἐκείνου διώταμιν βεελζεβούλ ἀναφέρων · καὶ τῶν, ὧν πρὸς μαρτυρεῖ ἀπὸ τῶν ἔργων ὡς συγγενεῖ συμπτῶν, τὸ οἷας πονηρῶν φονικῆς πρὸς ἀρέσειως ἔργον ποιήσασθαι. σὺ μὲν οὖν, ἀπαξ τὰ τῷ φθίνοντι συλλαβῶν ὀλέθρια σπέρματα, οὐ πάυση γενωχρωσύνμοτος, ἕως αὐτῶν ἀπολοῦσθαι ῥήξης ὠδύνα. ἤδη γὰρ ἐκείνῳ τῶν μαρτῶν ἐπιβαλεῖς παλάμην, καὶ ἐπιβαλόντος, πᾶν αἷμα δίκαιον, ὃ ἔδειχθαι, καὶ ἀποδοῦναι. καὶ σε κροσφάνα τῆς μαυφόνου ἐπιτεχέστα τῶν διασποικίω σφαγῶν, ὃ τῶν κακῶν ἀειλήφεται κολοφῶν. μεταβαλεῖ μὲν δὴ σοὶ πρὸς ἀδελφίαν ἢ διδουξία · μεταβαλεῖ δὲ ἡ δίκαια, ἐφ' ἣν πᾶσα πύτων ἐθαυμάζου, εἰς ἀκήμονα δυσκλειδῶν · οὐ βασιλείας μόνον, οὐδ' ἱερωσιώης · ἀλλὰ καὶ αὐτῆς, ὡς ἐφυρεῖς αἷματι δίκαιῳ, γῆς ἀφαρσύνμοτος · καὶ σκυδεσπάσης ἀληθῶς εἰς αἰῶνα τῆς συμφορῆς φροντίζων, αἷθ' ὧν ἔχον δυσκόλως, καὶ πρὸς τῶν εἶναι κακῶς, δεῖον φαιδρῶν εἶναι τῆς πρῶσις τῷ βασιλείῳ · σὺ δὲ τὸ ἐκείνου πονηρῶν θάνατον, ἐσκυδεσπάσεις. σὺ μὲν οὖν Ἰουδαίε, εἰς ὃν ἦκα ἐχρῶν παρηγήσας, ποιαῦτα κληρονομῆσθαι, σκέπτι μὲν εἰς λαόν · σκέπτι δὲ εἰς υἱὸν πρῶν τοῦ Θεοῦ · ἀλλ' ἔξελανόμενος τῷ οἴκῳ μὲν τῆς δυσκλειδῆς καὶ φαύλης πρὸς ἀρέσειως. λήφεται δὲ ὁ μονοκλιδῆς πρὸς τῷ πατρὶς κληρον τὰ ἐθνη αἰτῶν, οἱ καὶ λαοὶ χημεπίσσοισι, καὶ τῶν υἱῶν ἀρεπόντων ἀπολαύσοισι, ἀγνεῖ τόκῳ καὶ ἐλευθέρῳ ἡμεῖς ἀνὰ τῶν πατρῶν · ὃ σήμερον ἢ ὑπὲρ τῶν πάλῳ κατέδρα μίμνυει, τῶν τῶν ἀγαθῶν, καὶ ἀνυποτάκτων ἐθῶν Θεοῦ τῶν ἐσομένων ὑποπατῶν.

Ἀλλὰ τῶντα μὲν εἰς ἴδρον ἀπορτήσουσα, πρὸς ἀγαθῶν σιωπῶντι πρὸς ὑλεθῶν ὃ δε-

A modi est, ut ex deceptâ mente proficisci queat; neque ætas talis, quæ auribus seruire nouit. Quâ igitur ratione, adhuc pendentes ab ubere infantes, plena sapientix promunt cantica, nisi diuini eos Spiritûs afflatus, instinctusque, quorum nulla tuæ improbitatis societas sit, mouet ac concitat?

O te iam olim insanum, quod cum Prophetis diuino afflatis Spiritu, sacrilegas iniiecisses manûs; nunc quasi glorians, ut maioris quidpiam iniuriæ, maiorique petulantia feceris: tum illi conuitiaris, eius potestatem Beelzebud adscribens; ipsumque, cui ille ut eiusdem secum naturæ ac substantiæ per opera testimonium defert, prauo tuo voluntatis proposito, neci tradere quaeris. At tu quidem postquam perniciofa inuidiæ semina semel concepisti, non desines arctari ac coangustari, quoad perniciem, quam parturis, parias. Iam enim illi scelestam manum iniicies; ac ubi inieceris, omnis sanguis iustus, quem effudisti, contra te exclamabit: cumque homicidiis ac parricidiis apposita nece Domini, quasi colophona imposueris, simul etiam te malorum omnium colophon apprehendet: gloriaque, in inglorium tibi statum cederet: ac fors illa felix, cuius gratiâ omnibus fuisti admirationi, in ignominia plenam infelicitatem uertetur; ut nedum regno & sacerdotio, sed & ipsâ, quam iusto sanguine tinxisti, terrâ spolièris: verèque in sempiternum tempus affligèris, calamitatibus confectus; eò quod te nunc improbè gerens, ac prauitatem præoptans; cum Regis præsentia te vel maximè exhilarari oporteret; tu peruersâ mente ei interitum moliens, morosior esse malueris. Cum igitur, Iudæe, in quem minimè debueras debacchatus sis, id verò consequèris, ut non amplius Deo in populum; non amplius in filium reputeris: sed domo propria, cum degenerate, ac improbo tuo proposito exterminèris. At Vnigenitus, Gentes à Patre postulans in hæreditatem accepturus est, quæ & populus vocabuntur, ac filij cõsequentur iura; ingenuo, liberoque, partu Patri natæ, ac comparatæ: quod hodie sessio illa super pullu indicat; fore nimirum, ut eousque immundæ Gentes, ac indomitæ, Deo subiicerentur.

Enimuerò, hæc quidem suo euentura tempore, muto Dominus operis prænunciabat præconio: at Hebræi, nihil

Matth. 22. 7.
24.

Psalm. 2. v. 8.

Conuersio
Gentium, pul-
li sessione fi-
gurata.

Match. 21. v.
16.

in animum volentes inducere, ac intelligere, vel vt præterita dicas, vel vt presentia; sed id tantum molientes vt impudentiâ agerent; quasi Saluator has sibi laudes procurasset, ac laudatores congregasset, ipsum adeunt, atque in murmur prorumpentes: *Non audis, inquit, quid isti dicant?* Tu illos interroga; quis est, qui impulit? quisnam docuit, quando memoriam omnem, tum oraculorum diuinorum, tum operum exterminasti, omnemque humanam rationem ac cogitationem ex improbo tuo pectore proscripisti. Nam ille quidem habitu modesto ac moderato procedit: hi verò, Regiæ congruis maiestati salutationibus excipiunt: ex illis sciscitare, quidnam edocti, non pro eius speciei sensiant ratione, quam vident oculis subiectam; sed ad eò eximios honores deferant. Hem, cum stupidus valde sis, ac tardus sensu ad honesta; admodum tamen velox, ac expeditus arripieudis malè agendi occasionibus existis! Et iis quidem, qui Regi honorem habent, nihil videris molestiæ inferre: Nosti enim non ab alio, quàm à superiori vi edoctos, impulsosque; quare ab his abstines, non parcendi studio; sed quòd scias non esse tuarum virium, vt vim eos diuinitus afflantem cohibeas: ac ne si vetare nitaris, nihilque molitione conficias, tu ipse deinceps vel inuitus fatearis, laudem illam Saluatori à Spiritu sancto fuisse concinnatam. Nam tenella illa ætas, quam agrestis tua feritas minime erat terrefactura, ac cuius nullâ ratione inceptum erat diremptura: hæc, quæ dixi, te vel inuitum fateri cogebant: Idque tu callidè admodum animaduertens, illos quidem præteris; ad illum verò, qui vili apparatu inuehebatur; Rexque nihilominus à laudantium rectis oculis intuentium turbâ agnoscebatur; non sine murmure accedis; hymnumque ei in crimen vertis. Verùm audit pueros, qui hæc ipsa, priusquam in vtero formarentur; vt fieret ordinauit: Audit, & vt plurima alia, ita & hoc, ipso euentu consignauit. O te, qui vel furdam aspidè auribus obturandis superas; & eo solum sine nunc auditu es vsus, vt successores. Mihi ea que peraguntur cum eâ cõpone scripturâ, quæ ex ore infantium, & lactentium testatur laudem perfectum iri: ac nisi cum eâ rem ipsam congruere compereris; tunc succenseas licet. At si omnia consonare videris; impera musti-

Psal. 8. v. 3.

Ασπίτης· Εβραῖοι δὲ μηδὲν ἠσυνεῖναι βουλόμενοι, αὐτίται· οὐ τῆν γεγρότων, οὐ τῆν πρόντων· ἀλλὰ τὸ μόνον αἰαθμωτῆν ἑαυτοῖς πεποιηκότες, οἷα σωτῆρος τῆ δὲ φημίαι ἑαυτῶν παροδιωκηκότος, καὶ τοῖς ἐπαγνέας σωμαζαζόντος, ἐκείνω παροπερχονται· οὐκ ἀκούεις τί λεγροσιν κατὰ γροφύζοντες· ἐκείνοις ἐρώτα· τίς ὁ κινήσας· τίς ὁ διδάξας· ὅτι μνήμης ἀπάσης ἐ θεῶν λογίων καὶ ἔργων ὡσπερ ἀειφυγίδω κατεψηφίσω, καὶ πῶτα λογισμὸν αἰθερῶπινον τῆ σῆς ἀτόπου καρδίας ἐδίωξας· ὁ μὲν γὰρ μετὰ μετείου τῆ γῆματος παρῆσιν· οἱ δὲ, τῆς βασιλεῖ παροπούσας δεξιουῶται φωνῆς· ἐκείνων πύτου, ἡ μαθόντες οὐ παρῆς ὁ φανέρωμεν γῆμα φρονοδοῖ· μεγαλοπαροπῆ δὲ οὕτω φέροσι τιμῶν· ἡ καὶ λίδω αἰαθδήτως ὅτι τῆς καλοῖς δευκαίμενος, βλαμθῆτως ἔχης ἐν τῆς τῆν κακῶν ἀφορμῆς, καὶ τοῖς μὲν τιμῶσιν ἐνοχλεῖν οὐ δοκεῖς· οἷδας γὰρ οὐχ ὑφ' ἐτέρου ἡνὸς ἡ τῆ κρείττονος καὶ διδαρῆτας καὶ κινήτῆς· καὶ τούτων μὲν ἀπέχη, οὐ φειδόμενος· ἀλλ' εἰδὼς ἀδιώτατον ὄν σοι δευκαίμεν τῶν ἀγῶν αὐτίς ὅτι πηδύσασω διώαμιν· καὶ ἵνα μὴ καλύειν ὅτι χειρων, εἶπα μηδὲν ἐξδύων, ἀκων καὶ αὐτίς μαρτυρήσας, ἡ τῶν πνύματος ἐξεργάσασω τῶν σωτῆρε τὸν ἐπαμνον· ὁ γὰρ ἀπαλὸν τῆ ἡλικίας, ὁ φοβήσῃ ἡ σὴ οὐκ ἔμελλε θηλειωδία, οὐδ' ἐκκέψιν αὐτῆν τῶν παροαφροσιν· τῶν δ' ἀσφ' εἶπον ἡνὸς καὶ καὶ ἀκωντα μῆρυρεῖν· ὁ σὺ λίαν ἡσουλῶσ νοῶν, ἐκείνοις μὲν παροαφροσιν, τῶν δ' ὄχουμῆς μὲν διτελῆς, ἐγνωσῶν δὲ βασιλεῖ τοῖς τῆν δὲ φημοῦτων ὀρθῶ βλεπόντων ὀφθαλμοῖς, παροπερχῆ γροφύζων, καὶ τὸν ὑμνον ὅτι καλεῖς· ἀλλ' ἀκούει τῆν παῖδων, τῶν τῶν ἐν μήτρα πλοαθῶναι εἰς τὰ νῦν γηγρόμενα τῆς· ἀκούει, καὶ ὡσπερ δὲ πηδῶδ' ἔτερε, οὕτω καὶ τῆτο σφραγίζει δὲ τῆς ἐκβάσσεως· ὡ σὺ τῶν καφῶν ἀσπίδα νικῶ ἐν τῶν βύειν τὰ ὄπα, καὶ δὲ ἐν τῆτο ἀκούσας νῦν, ἵν' ἀγροακτῆσης· τίθει μοι πῶρ ἐκείνω τῆ γροφῶν τὰ τελοῦμενα, ἡς θηλαζόντων τομάτων ἑμαθῆς ἄμνον· ἀδεοσασω· καὶ μὴ κατ' ἐκείνω ὀρεῖς ἔχον ὁ γῆμα τῆ παροαφροσιν, ἀγροακτεῖ· εἶ δ' ἀπῶταχῶ ὁ ὀμοιον, κατῆς ἡρεμῆν ἔπι-

πρέφας τοῖς ῥηθῆσοι χείλεσιν.

Οὐδ' ἐκείνο ἀρὰ σοι καὶ πόδας ἱσάμηνον
 βύδηλον, ἥδη πρὸς κεφαλῶν γωνίας τ' ἀλύτου
 οἰκωδομῆς γηνομένην, οὐδ' οὐ λίθου φαύλου εἰς
 ἀποδοκιμασίας, ὅτι πύργον αὐτὸν δόξιδιον δι'
 ἀβελήαν γνώμης ἰδεῖν εἰς δυνάμην· καὶ ἔτι
 τῆς ἀποδοκιμασίας τῆς οἴκου, οὐδ' ὅτι σαθρὸν
 ὄσον οὐπω ἢ κατάλειπες πύργον αὐτὸν ἐλέγξαι.
 εἰς ἀγώνιον ἀλλίαν καὶ γαίαν ὄντως οἰκωδομῶν
 εἰς ἐν τῆσιν καὶ ἐκλεκτῶν πύργων ἀποδοκιμασίας λίθου
 καὶ λαμπρότητας τῆς ἀμαρτίας τῆς βαφῆς, εἰς
 οἶκον ἀγιον ἀνύσσει τὰς Θεῶν καὶ πατρῶν, τῶν ἁγίων
 εἰς ὁσίων χρησίμους, καὶ ἀποδοκιμασίας σωμα-
 τῶν, καὶ καλῶς ἐν αὐτῶν ἀρμολογισμέ-
 των. καὶ σου μὲν ἀποδοκιμασίας καὶ καταπί-
 πτοντος· τῶν δὲ ἀγίων, καὶ οἷα νύμφης τὰς
 καλῶν πύργων ἀποδοκιμασίας νυμφίω. οἷς καὶ λίαν
 συμβαίνοντα σήμερον ὁρᾶται τῶν πύργων τὰ
 ῥήματα, χαίρειν ἀποδοκιμασίας τῶν πύργων
 ἀποδοκιμασίας βασιλείας, καὶ τῶν μύροισιν
 τῶν τῆς Φαιδρότητι. καὶ μὲν τοι γε καὶ σιωπῶ-
 σι τῶν κήρυκος, καὶ ἀσπύροι τ' ἐφ' ὃ σῶσαι πα-
 ραγεγονότα δεχόμενοι, τέρπονται τέρψιν ὄντως
 ἡδυπάτιω τε καὶ οὐ λήγουσιν· λαμπρότητα καὶ
 γλώσση καὶ φωνῇ βοᾶντες, ἀ τοῖς πάλαι θεορ-
 ῆμασιν εἰς τὰ πύργων ἀποδοκιμασίας· βίλο-
 γημένος εἰς ὃ ἐργάμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου·
 ὡσπερ ἐν τοῖς ὑψίστοις. βίλογημένος εἰς, ὁ
 ῥήματι χύσας τῶν ἀδύ γαστέρας, καὶ τε-
 τραήμερον τ' φίλον ὡς ἔξ ὑπνῶν ἐγείρας. βί-
 λογημένος εἰς, ὁ ἀνὰ μὲν θεοσχεπῶν Χερου-
 βικῶν ἀρματι ἐποχόμενος· κατὰ δὲ ὡς ἀν-
 θεσπος ἐπὶ πάλαι ὄντα ἐν βυτελεῖ κηρήματος
 γήματι. βίλογημένος εἰς, οὐ ἀδης μὲν νῦν
 ἐπέμαξε τῶν φωνῶν ἀκούσας· μὲν βραχὺ δὲ
 νεκρωθήσεται ὡς ἀποδοκιμασίας ὡς νεκρὸν. βίλογη-
 μένος εἰς, τῶν θανάτου ἀγαρέτης, ὁ τ' ζῶν ὄξα-
 τῶν· ὁ τὰς πλάσματι ἰδίᾳ σαθρὸν ἀ-
 μαρτίας βοηθήσας· ὁ πάτερ τοῖς σοῖς τ' ἀγιά-
 τως πάροντα θεοσχεπῶν. βίλογημένος εἰς, ὁ
 πάλαι μὲν ἐν Βηθανίᾳ ὡς τῶν παιδῶν ὑμνῶ-
 μένος, νῦν δ' εἰς πάντα τὰ πέριτα δόξολο-
 γούμενος· ὁ τῶν ἡμετέραν ἀσχήμονα μορφῶν
 βίδοκῆσας ἀγαλαβέσσαι, ἵνα ἀπὸ τῆς βί-
 σκεπείας εἰς ὃ πύργον κέλλος ὁ ἡμέτε-
 ρον ἀρμονον μεταποιήσῃ. ὁ καὶ ἡμετέραν
 πύργον ἐξῆν πῶλον καὶ παρὰ γήματιζαν

A tantibus tuis labris silentium.
 Neq; illud tibi, quod iam ante pedes
 versatur, liquet; lapis nimirū, qui factus
 est in caput anguli, in illo insolubili ac
 nunquam ruituro edificio; quem lapi-
 dem tu imperitè reprobasti; aptum il-
 lum, ac omni parte comparatum ob
 mentis cœcitatem perspicere non va-
 lens; eamque ob rem à tuâ ipsū domo
 amolitus es; cuius putridum fundamen-
 tum proxima ruina coarguet: cū alter
 ille pretiosus ac electus lapis, ad sempiternam
 aliam, ac verè diuinam structuram assumatur,
 quam & proprij sanguinis liquore præclare
 tinctam, in domum sanctam Deo & Patri
 perficiet: iis, quæ antea abiecta, ac nullius
 commodi erāt, congregatis; ac pulchrè in ipso
 coagmentatis: te quidem diffracto, & ad
 ima detruso; his verò excitatis, ac instar
 sponsæ pulcherrimo sponso coniunctis.
 Quibus etiam hodiernā valde congruunt
 Prophetæ verba, quibus mansueti Regis
 aduentu gaudere monet, ac præsentiam,
 læto splendore honorare. Sanè verò etiam
 præconis vocem intelligunt, lubentesque
 eo adentantem fine suscipientes vt salutem
 conferat, delectatione verè suauissimā, ac
 nunquam cessaturâ perfudūtur: clarâque
 tum linguâ, tum voce ea clamant, quæ à
 diuinis olim interpretibus in tempus præ-
 sens fuerant prædicta. *Benedictus es qui
 venis in nomine Domini; Osanna in excelsis.*
 Benedictus es, qui verbo inferni ventrem
 scidisti, ac amicū quatrīduanum, quasi
 ex somno excitasti. Benedictus es, qui
 Cherubico curru, vt Deum decet, in cœlis
 inueheris; qui que pullo asini, vili habitu,
 insidens in terrâ conspiceris. Benedictus
 es, cuius nunc quidem auditâ voce contremuit
 infernus; idem ipse breui postmodum
 perimendus, cū vt mortuum te susceperit.
 Benedictus es, mortis occisor; vitæ splen-
 dens fulgores; qui figmento, tui guttis
 sanguinis opem tuleris; qui passionibus
 tuis eum curaueris, cuius esset morbus,
 passioque immedicabilis. Benedictus es,
 qui olim quidem à pueris in Bethaniâ
 fueris celebratus; nunc verò omnibus
 terrarum ditionibus decanteris: qui
 deformem nostram formam assumere
 dignatus sis, vt decore, nostram de-
 formatem ad priorem venustatem
 reduceres: qui etiam nostram reductio-
 nem ac conciliationem, pulli olim ac
 puerorum symbolis designans; alteri
 Aaaa iij

Psal 117. v. 22.

Iudæorum pœna Christi reprobatione.

Zach 9. v. 9.

Luc 19. v. 38.

quidem, infides; hos verò, ut laudes tibi concinant, impellis. Quòd enim nos, in bruti morem vitam agentes conciliaturus esses, ac pietatis lacte nutriturus, hisce vtrisque mysterium adumbras. Ast ò pulcherrime infantū Theologorum cœtus, chorusque, qui Spiritu assistas, vnà nobiscum laudes celebra, atque concinna. Nam olim quidem seniorum cædem spirantium notatâ publicè vefaniâ, quòd pullo vectum mansuetum Regem honore coleretis, dulcibus canticis vestris, ficcarios, ut infensis in Deum animis essent, eumque oppugnarent, visi estis excitare; nimirum coangustatis amaro felle eorum pectoribus: nunc verò, abest omnis murmurator, nec est qui laudes iniquo animo ferat; nemo est, qui festi lætâ faciem tristi, ac tetricâ specie iniuriâ afficiat; sed omnes, eâ, quâ decet alacritate, in Domini gratiam conueniunt; atque ad victorem mortis, omnisque meroris expulsorem læto tum pectore, tum linguâ accurrunt; congratulantes amico Lazaro, qui modò factorem ex sepulchro contractum deponens, communis generis incorruptionis vnguenta perspirat: sed & illi congratulantes, qui per viscera misericordiæ, suis ipse laboribus tristitiam extinxit, mundoque gaudium insequit: multoque stupore, ac miraculo ea honorantes, quæ dispensatione geruntur; ac vestri cantici modos dulcissimo haurientes auditu, quorum nihil tunc peruersa synagoga intellexit: sed cum infernum tremore concussum viderent, ac necdum prolatis verbis, ipso remittente, eductum mortuum, eo audaciores esse contendebant. Ac ille quidem cum sepulchralibus fasciis è sepulchro exiliebat; ij verò, insolubilibus malignæ mentis nexibus adstricti, liberatori necdebant vincula, verbisque lacte manantibus labiis fufis, spurca eorum pectora dissecabantur improbitatis exuperantiâ. Adesto: decore ac splendore Ecclesiæ præclarè induere; desiderantis inquam pariter, desideratæque ac prædilectæ inculpatæ sponsæ; quam Pater iunxit charissimo Filio, abiunctâ à mitissimo sponso, feroci, ac ingrati synagoga: quòd nimirum tantæ desponsationis iura violans, sponsum suum despiciatui habuerit; eum prosequens odio, à quo dilecta esset; ac pro nihilo ducens eum, qui honore auxisset: eum denique, cuius beneficio rerum copiâ abunda-

Lazari resurrectione, Ecclesiæ gratulatio.

A πάλα, τῷ μὲν κατὰ τὰ δὲ διοικονομῆ φέρειν σοι τὴν διφρημίαν. δι' ὧν γὰρ ἡμᾶς ἐμελλες παροσάχεσθαι ἀλογία βιωῦντας, καὶ τὴν ὑπεβείας ἡρέψαν τῷ γάλακτι, τούτοις ὁ μυστηριονησματοπίσεις. ἀλλὰ γε παγκέλη χορεία τῆς θεολόγων νηπίων ὡρῆσασα τῷ πνύματι, σωεέρταξε καὶ σπερράξεν τὴν διφρημίαν. πάλα μὲν γὰρ τῆς φωνώντων παροσβυτέρων ἐπιτρυφούσης τὴν φρενοεραβείας, οἷς ὅτι τὸ πᾶλον τὸ παρὸν ὀχρούμυρον ἐπιμάτε βασιλέα,

B ἀκρονᾶν ἐδοκίετε παρὸς θεομαχίαν τοῖς σφαιγείας τῆς ὑμετέρας γλυκείας ἁδάς, γενοχωρημίων τῆς πικρῶν καρδιῶν. νῦν δὲ γρηγυτῆς ὁσδεῖς, οὐδ' ὅτι τοῖς ὑμοῖς δακρυόμυρος. ὁσδεῖς χρώματι σκυθροπῶν τὴν ἑορτῆς ὁ φαιδρὸν ἐνυβείζων. ἀλλὰ πρέπουσθαι ἀληθῶς δεσπότη δὲ κηρύοντες τὴν σωέλθουσιν, καὶ τῷ νικητῆ τῆς θανάτου καὶ διώκτη τὴν σκυθροπότητος, φαιδρῶ καὶ καρδίᾳ, καὶ γλώσῃ παροστρέχοντες. συγχάροντες μὲν, ἀρῆ ρίψαμι τὴν ἐκ πάφου δυσωδίαν τῷ φίλῳ Λαζάρῳ, καὶ τὴν κοινῶν τῆς γῆρας ἀφθαρσία μυεῖζοντι. συγχάροντες δὲ τῷ δὲ ἀπαλάγγα ἐλέως καματοῖς οἰκείοις τὴν λυπῶν δὲ ἀφανίσθην, ἐ τῷ κόσμῳ φυτουργήσθην τὴν χροῖα καὶ πύωντες ἐκπλήξει καὶ θάματι τὰ οἰκονόμια. ἡδὲ δὲ ἀκροσμο ὁ ὑμέτερον ἄσμα ποιηόμενοι, ὧν τότε ὁσδὲν ἡ πονηρὰ σωίει σωμαγωγῆ. ἀλλ' ὁρῶντες ἀδὴν ἑσμάξαντα, ἐ τῆς καλούμετων ρημάτων ἐπὶ λαουομύων ἀναπέμψατα τὸ νεκρὸν, ἐφίλονεῖσθαι τῆς τούτου δρασύτερι. καὶ ὁ μὲν αἰεπῆδα μετὰ τῆς ἐν παφίων ἀπαργῶν τῆς μνήματος. οἱ δὲ τῷ λυτρωτῆ ἐν τῇ ἀλύτῳ ὄντως τὴν πονηρίας γνάμη ἐπλεκον τὰ δεσμά, καὶ ῥήματα γάλα σαζόντων χηλέων τῆς ἐν κακία σαπαρὸς διεπερίοντο καρδίας. δδύρε μὲν τῆς ὠραότητος ὠραῖζου τῆς ἐκκλησίας, τὴν καὶ ποθούσης, καὶ φερρομύνης ἀμφοῦ νύμφης. ἐὼ ὦ πατὴρ τῷ ἀγαπητῷ ἡρμόσατο γιῶν, ἀφᾶξδύξας τῆς παρὰ νυμφίου τὴν ἀχρηνοσθην, καὶ ἀχρηνοσθην σωμαγωγῆ. αἰθ' ὧν εἰς τὴν ποσᾶν τὴν ἐνυβρίσασα μνησείαν, τὴν νυμφόσθην δὲ ζουδένωσε, μισήσασα τὸν ἡγαπητότα. φαυλίσασα τὴν τεπημύκῳτα. τὴν δὲ ὅν πᾶσαν διδύκει καλῶς,

πᾶσιν ἐνδοκίσις ἀμειψαμένη. Ἐξ' ἧς τὸ A
 νῦν ὑμῖν ἀπωσμένη, καὶ ἔρημος, καὶ ἀ-
 ἔορτος, καὶ πλουτῆσα τὰς συμφορὰς αὐ-
 τῆ ἢ μακαριότητος· καὶ αἰδοῦσα πλὴν
 ἀρημοσειῶν αὐτῆ ἢ τότε καλλιανῆς ἐπαρ-
 θούσης αὐτῆ· καὶ πίνουσα πλὴν τρυγίαν,
 ὧν κακῶς ἐγεώργησεν. ἢ δὲ νέα νύμφη
 καὶ ἔντιμος, ὅτι τῆ ἑσφίτῳ χρίσασα
 μνηστῆρα, καὶ πᾶν καλῶ μνηστῆρα πᾶν-
 ἀγνω ἔρωτι περιουμένη, ἀπολαύει μὲν
 τῆς ἐκείνου περιπνότητος· ἀπολαύει δὲ B
 καὶ τῆς τῆς πρῶτης ἡμέρας περιπνῶν·
 ἐν ἧ, εἰ καὶ κἄτω τῆς παλαμῆς ἐ-
 κείνης τιμῆς τὰ σύμβολα σώζουσα μὲν
 βαίαν αὐτῶν προσάγει τὸ ἔπαυον, ἀλλ'
 αἰὼ θεωρεῖς αὐτὸν ὀφθαλμοῖς ὄρασα μετ'
 ἀγγέλων δεξιολογί, ὡς τῆ αἰὼ κυριεύ-
 οντα, καὶ τῆ κἄτω· ἔδωκε γὰρ αὐτῶ ἀπὸ τῆ
 μέγρι πατρὸς ἐ θανάτου ἑσφάκῃς πατῆρ,
 τὴ πᾶντων ἔξοσιδῳ, ὅσα ἐν οὐρανῶ, καὶ ὅσα ἐν
 γῆ· ἔδωκε τὴ ἔξοσιαν, ἑσφὸν ποῖς πόδας κα-
 τακῆς, καὶ ἀκύντας ποῖς ἐρροῖς, ὅσοι πλὴν
 ἐκείνου πρῆτῆντο βασιλείῳ. ἐδόξασε γὰρ
 τὴ μνογῆ τῆ δόξῃ, ἢ εἶχε παρὶν τὴ κόσμον
 γνέσασα, καὶ παρὶν ἑσφὸν χρόνου ὀφθῆναι τὴ
 ποιητικῶ τῆ χρόνων· χαίρων ὅτι πᾶν με-
 γάλῳ ἔργῳ αὐτῶ, τῆ ἀνδρῶτων ἐλθῆ-
 ρία, καὶ προσενέξει· ὅτι καταπαλάσας τὸν
 ἀήτητον εἶ) νομίσματα, καὶ καταλήψαν ὡς
 νεοσιδῶ τὰ ὄρατα, τὴ τυραννίου χρόνῳ ἔξαρ-
 πάσας, προσήγαγε πᾶν Θεῶ καὶ πατεῖ, Ἐξ'
 τὴ ἐκείνῳ ἀρεποῦσης οἰκονομίας· ἔπρεπε γὰρ
 Θεοῦ δι' ἀφᾶτον ἀγαθότητα λύειν τὸν ἀν-
 δρῶτων βυδοκῆσματος ὧν ἔνοχος ἦν, καὶ
 εἰς κληρονομίαν πᾶν ἀναμειψαμένου, ὑὸν
 εἶ) τὸν τῆτο πᾶν ματευόμενον. οὔτε γὰρ
 πατεῖ ὅ τὴ πᾶς ἡμᾶς ὀμιλίας ἡρ-
 μοζεν ἔργον, ἵνα μὴ τῆ πατῆρ εἶναι
 μετασῆσιν πᾶσιν, καὶ πᾶς πλὴν τῆ
 ὑὸς πᾶσιν, καὶ χρονικῶ ἀπίαν, καὶ ἀ-
 πίας ἐπέκεινα καταδέξῃται. ἀλλὰ γὰρ οὐ-
 δὲ πᾶν μα. οὔτε γὰρ ἐκείνῳ πᾶς
 πλὴν ὑὸς προσήγαγε Ἐξ' τῆ πόκου προσ-
 ῆσεν ἦν μεταπᾶσιν· καὶ ὅ αὐτῶ νῦν
 μὲν πᾶν μα, νῦν δὲ ὑὸν εἶ)· ἐ φύρσιν
 ἐν τῆ σωστικῆ πάσης βυδοκῆς τειά-
 δι γερνείαι. ἦν δῖον εἶκῆς ὑὸν διακῆ-

bat, ac agebat felix, contrariis planè mo-
 dis remunerans. Quapropter nunc à vobis
 repulsa, desertaque, ac festiua om-
 nis lætitiæ exors, felicitatis loco, cala-
 mitatum diues agit; deformitate vesti-
 ta, eius vice venustatis, cuius antea
 floribus coruscabat; fæcesque eius vin-
 demia bibens, quam sibi collegerat. At
 verò noua ac charissima sponsa, ob ex-
 cellentissimam desponsationem gaudiis
 omnibus plena, sponsoque suo formo-
 sissimo, castissimo amore agglutinata,
 fruitur quidem ipsius deliciis; sed &
 præsentis diei voluptatem percipit; quã
 licet hîc, seruatã illã veteris honoris
 formã & ratione, cum ramis Palma-
 rum laudationem instituat; atramenti
 oculis in superna defixis, eundem vnã
 cum Angelis glorificat; tanquam illum
 qui & in cœlo, & in terrã regnat. Nam
 loco obedientiæ vsque ad passionem ac
 mortem, dedit ei Pater potestatem in
 omnia, tum quæ in cœlo, tum quæ sunt
 in terrã. Dedit potestatem, eius subii-
 ciens pedibus etiam inuitos hostes,
 quotquot regnum eius respuerant. Cla-
 rificauit namque Vnigenitum, eã glo-
 riã, quam habuit priusquam mundus
 fieret; ac antequam temporum condi-
 tor, temporì subiectus appareret: gau-
 dens nimirum, ob magnum illud ab ip-
 so designatum opus; ob homines scili-
 cet libertati assertos, ac conciliatos;
 quòd, in quã, debellato eo, qui inuictus
 videbatur, quique fines terræ, niduli
 instar comprehensurum se iactabat, è
 tyranni eos eripuerit manibus, Deoque
 ac Patri obtulerit, ac ei conciliauerat;
 eã dispensatione, quam vt gereret ipse,
 congruum fuit. Decebat enim, vt cum
 inefabili Deus bonitate, ab iis homi-
 nem absolueret statuisset, quorum tene-
 batur reus, ac in hæreditatem ascisce-
 re; id alius præter Filium, non perage-
 ret. Minimè namque congruum erat,
 vt Pater inter nos versaretur, ac fieret
 homo, ne Patris ipse rationem amitte-
 ret; ac in filij ordinem, temporalisque
 ortus principium redigeretur, qui om-
 ni principio ac causã superior est. Sed
 neque Spiritum sanctum res decebat.
 Nam neque cum par erat in filij pro-
 prietatem, ac appellationem vi genera-
 tionis transire; vtque idem modò Spiri-
 tus esset, modò Filius; sicque in sancta
 Trinitate, quæ omnem complectitur
 ordinem, confusio ac commixtio orire-
 tur. Conueniens igitur erat, vt Filius

Ioan. 17. v 20.

Vt congruum
 reparari ho-
 minem per Fi-
 lium; non per
 Patrem, aut
 Spir. sanctum.

beneficientiæ huius mysterium perage-
ret; quem nihil necesse esset eam inno-
uare appellationem, quam naturâ obtri-
net, autve à suâ proprietate excedere.
Quâ enim ratione ex Patre nullâ pas-
sione natus Filius erat, sic & sine passio-
ne ex matre vtero susceptus, partuque
editus, Filius erat futurus; nosterque
effectus frater, qui ad hæreditatem vo-
camur, paternorum nos bonorum co-
hæredes assumpturus, quod inter fra-
tres solet fieri, ac fratres decet. At ne-
que decebat; vt Mens, aut Spiritus,
nostri corporis mole circumscriberetur:
sed planè erat congruum, vt Verbum,
velut per tomum ac libri corpus, per
nostræ carnis molem, iis consuesceret,
qui ad hæreditatem introducendi es-
sent. Venit itaque non derelicto loco,
ex quo profectus erat. Neque enim
eum, qui omnia implet, vlla distantia
segregat: neque Verbum ab intellectu
generante recessit. Igitur neque Pater-
no gremio vllum dampnum attulit; ne-
que ipsum, detrimenti aliquid subiit
quâ se exinaniuit, eius quam habuit glo-
riæ, propter humanæ naturæ ingloriam
assumptam conditionem. Quinimmò,
si ita fas dicere, accessionem aliquam ei
quod est plenum factam esse, accessio-
ne factâ gloriæ ex humani generis dis-
pensatâ salute; quod res aliter congruè
habere non posset, in nostrâ mole, tan-
quam in tomo, perspicuum se, ac ocu-
lis subiectum reddens, tum *magni consi-*
ly Angelus, tum executor effectus est;
opusque illud, quod omnem admira-
tionem superat, implet; vt nimirum ho-
minem deitate donet, ac in Paterno so-
lio collocet.

Sed ô Verbum, ob illam ex Patre æ-
ternam natiuitatem; ac homo ob tem-
poralem ortum ex matre! O sapientia,
splendorque, & vita; cuius viribus
mors fuit absorpta! O per quem Pater
manifestatus est; ac Spiritûs flumina in-
ter homines decurrerunt! O sancta Tri-
nitas, vnitate diuisa, ac diuisione vnita,
in tribus personis vnus Deus consub-
stantialis. Hocce tibi nostræ orationis
elaboratum est munus; cum ipse qui-
dem, vt in tuum opus honorem cede-
ret, percuperem; verùm sim prohibitus,
quò minùs eâ, quâ par erat diligentia
ac studio absoluerem: atque id curis,
quibus, te ita volente, distinemur. Nam
& nunc quoque quasi nos ex occupa-
tionibus suffurati; pro facultate nobis à

A κέναι ὁ ἴδιος θεογενεσίας μυστήριον, ὅς ἐστιν
εἶχεν ἀνάγκην κρηνοτομήσθαι τὴν πατρ-
σηρσίαν, ἧς ἐκκληρονομίαι, ὅσδε τῶ ἰδίῳ
μεταστώσῃ. ἐμελλε δὲ, ὡς ἀπαρῶς
ἐκ πατρὸς γνησίως ἰὺ υἱὸς, οὕτως ἀπα-
ρῶς ἐκ μητρὸς κρηνοτομήσθαι ὑπάρξαι υἱὸς
καὶ ἀδελφὸς ἡμῶν, τῶν ἐπι κληρονο-
μουμένων, γεννῶν, τὰ ἀδελφοῖς ἐπι-
παρόντων τῶν πατέρων συγκαληρονομίαι πα-
ραλαβεῖν. οὐ μὲν οὐδὲ εἶχε λόγον, ἢ
νοῦν, ἢ ὁ πνεῦμα τῆ ἡμετέρας πατριστα-
φύσῃ παχύτητι. ἀλλ' ἰὺ οἰκείον τὸ λόγον,
ὡς ἀπαρῶς τῶν τῶν θεογενεσίας παχύτητος,
ποῖς εἰς τὸ κληρονομοῦσθαι εἰσαγαγόμενοις πατριστα-
μῆσαι. ἦκεν οὖν μὴ διεσπῆκῃ, ὅθεν ἄρρη-
το. ὅσδε γὰρ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ οὐκ εἶχε τὸ πᾶν
πληροῦν. ὅσδε τῶ γεννησίως νοῦ ἀπο-
τέτμηται ὁ λόγος. ὁκοῦν οὐδὲ ἐζημίω-
σε τοῖς γνησίως κληρονομοῦσθαι, οὐδὲ αὐτὸς ὑπέ-
στη ζημίαν τῆ κενώσθαι, ἧς εἶχε δόξης, ἀλλ'
ὁ τῶ πατρισταφύσῃ ἀδελφόν. ἀλλ' εἰ κλη-
ρονομοῦσθαι, τῶ πλήρῃ πατρισταφύσῃ πᾶν γε-
νῶναι, πατρισταφύσῃ ἐκ τῆς πατρὸς ἡ-
μας οἰκονομίας δόξης λαβῶν. αἰθ' ὡν
οἷς ὅσδε ἰὺ ἄλλως δὲ γεννῶναι, ὡς ἀπαρῶς
ἐν τῶν, τῆ ἐκείνων παχύτητι ὁμο-
γενίαι, ἐξαγγελίας τε ἄμα τῆς με-
γάλης βουλής γεννῶναι καὶ ποιητῆς, καὶ
ὁ πάσης ἐκπλήξεως ἐπέκεινα ἔργον
πληροῦν, τὸν ἀνθρώπων θεοποιῶν, καὶ
καθηζῶν ἐν θεῶν τῶν πατρισταφύσῃ.

D Ἀλλ' ὁ Λόγος, ἀλλ' ἢ ἀρχοντον ἐκ πατρὸς
γνησίως καὶ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἢ ἐν κληρονομοῦσθαι ἐκ μη-
τρὸς ἀποτέτμηται. ὡ σοφία ἐ ἀπαρῶς ἀποτέτμηται ἐ ζωῆ,
ὅφ' ἧς καταπέτμηται θάνατος. ὡ δὲ οὐ πατὴρ ἐ-
φανερῶσθαι, ἐ πνεῦματος ποταμοῖ ἐ ἀνθρώποις
ἐρρύνησθαι. ὡ τειῶς ἀγία ἐνώσθαι διαγε-
μῆναι, καὶ διαρῆσθαι σωματωμῆναι, ἐ τει-
σὶ πατρισταφύσῃ εἰς Θεὸς ὁμοούσιος. εἶ-
ργασθαι σοὶ τῶν ἡμετέρων λόγων τῶν ἀνά-
E θεμα, πατρισταφύσῃ μὲν εἰς οὐκ ἐπι-
μὲν ὁ ἔργον διενεργεῖν, οὐ συγκαληρονομοῦσθαι
δὲ εἰς ὅσον καθῆκεν ἀκριβῆ τῶν ἐργα-
σίαν ποιεῖν ὑπὸ τῆς πατρισταφύσῃ, ἢ κρίμα-
σι ποῖς σοῖς ἐνδεδέμῃ. ἦδη γὰρ καὶ νῦν
ὡς ἀπαρῶς ἑαυτοῖς ἠρπακῆτες τῆς τῶν πατριστα-
φύσῃ ἀρχολίας, καὶ τῶν ὑπὸ σοῦ χρη-

3

Isai. 9. v. 6.

γητέσσα μυστηκὴν χρόκην τῆ γνώσεως. Ὡ ἐνὶ πτω-
 μῶν ἐν τειάδι Θεῶν ἐν ἡμερῶν τειάδι εἰς δό-
 ξαν, καὶ ἵπαινον ὁ δῶρον ὁξήρασά μὲν ὅτι σοι παρ-
 πει πῆμῃ ἐ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας ἀμήν.

A te concessâ, in gloriam & honorem
 vnius Dei, qui in Trinitate adoratur;
 hanc orationem tribus diebus compo-
 suimus: quia te decet honor & gloria in
 sæcula: Amen.

ΤΟΤ ΑΤΤΟΤ,

Εἰς τὴν ἀποκαθίστασιν τῆς πνιμῶν καὶ ἀρίων
 ἡλῶν, τῆς ἐμπαρέντων ἐν τῷ θεοποικῶ σώ-
 ματι τῆς κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐ εἰς τὴν
 θεόσωμον ἀπὸ ταφῶν. τῆς ἀγίας ἐ μεγάλη
 ὡξασιδύη.

Λ Ο Γ Ο Σ Ζ .

Φρικτῶ μυστηρίου πάση τῇ κτίσει·
 ὅση ἐφ' ἑσθ' ἡμῶν, καὶ ὅση ἐγκόμοιο.
 Ὡ μυστηρία πᾶν, εἰ πὶ τῷ δῶρον
 ἐξ αἰῶνος ἐφ' ἑσθ' ἡμῶν, ἀποκρύ-
 φωντος τὰς τῶν δῶρον. ἐκπληξίς, μὲν γὰρ Θεὸν
 ἐν μήτρᾳ γυναικὸς χωρηθῆναι, καὶ ἀνθρώποις
 σωμασφραθῆναι, καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα εἰς
 ἡμῶν σωτηρίᾳ ἀκρονομήθη. ἀλλὰ ὁ βυδουκῆ-
 σα θανάτω ὀμιλῆσαι ὅσον εἰς συγκατάβασι
 ταπεινόν, ποσοῦτον εἰς ἐκπληξίς ὑψηλόν. τί ἀ-
 ταπεινῶν τὰς οὕτως ἡμᾶς ἀγαπήσασθαι; Ἐκ
 ἡρκει τῆς αὐτῆς ἀγαθότητι πλασουργῆσαι μὴ
 ἔντας παλάμη οἰκεία. ὅσδε ὑβείσθ' ἡμῶν, καὶ
 μὲν τῆς ἀντιπάλου γυροδύοις μυσταίας ὅπι-
 σοραῖς μετέλκειν παρὸς ἑαυτὸν, μηδὲ ἐκ τῆ
 ποσάτης ἀπολαύσθ' ἡμῶν χριστοῦ, οὕτως
 κακῶς ἀφ' ἑσθ' ἡμῶν πῶρον ἀέντα. ἀλλὰ καὶ
 μέγρι πᾶν καπέναι δι' ἡμᾶς βυδουκῆ. καὶ
 οὐ οὐχ ἐνὶ θανάτω, ἀλλὰ μυσταίας ἐδὲ δ-
 θῆναι, ἐν οὕτοι θανάτω λυτρωθῶσιν, ὁ δεσπότης
 θανάτω συμπλέκεται. συμπλέκεται, ἀλλ' οὐ
 κρατεῖται. εἰ γὰρ ἐ παρὸς συμπλοκῶν τὰς
 θανάτω διώκοντι ὁ γῆμος καθίκοις ἑαυτὸν, ἀλλ'
 ἐν ἑσθ' δεσμοῖς ἀλύτοις αὐτὸν τῆ ἐπὶ ὁ
 παρὸς ὀρμῆς καὶ διώξεως, μηδὲν τῆς
 θείας δυναμείας ἐκ πούτου καμύσης. τῆ-
 πο ἀρὰ καὶ θεοφοροῦ μῆρα χεῖλη πάσαι
 παρὸς ἡμῶν. Ἐπὶ τῆς ἀμῶν τῆς λαοῦ μου
 ἡμῶν εἰς θάνατον. Ἐπὶ τῆς πλάσματος, ὁ
 πλάσης. Ἐπὶ ἀδίκων, ὁ δίκιμος. Ἐπὶ τῆς δουλῶν
 ὁ δεσπότης. Ἐπὶ τῆς καπακρίτων, ὁ βασιλεύς. Ἐ ἐ
 τῆς τὸ μόνον, ἀλλ' Ἐπὶ ὧν τῆ σωτηρίαν παρὸς ἡμῶν
 ἰδύει, ὑπὸ πούτων τῶν ματιῶν. ἵνα γὰρ ἀνθρώπος

E I V S D E M,

In extractionem venerabilium ac sacro-
 sanctorum clavorum, qui infixi fuerant
 in corpore Domini nostri Iesu Christi
 & in diuini corporis sepulturam. Dicta
 est sanctâ ac magnâ die Parasceues.

B

ORATIO VI.

Tremendum mysterium
 vniuersæ creaturæ, tum
 cœlesti, tum mundanæ!
 O mysterium, mitifica
 omnia, quæ à mundo con-
 dito euenerunt, suâ admirabilitate lon-
 gè exsuperans! Planè dignum stupore,
 materno Deum capi vtero, & cum ho-
 minibus conuersari, ac si qua alia, hu-
 manæ salutis causâ gesta fuerunt, ac dis-
 pensata: voluisse autem mortem oppe-
 tere, id quantum ad inclinationem hu-
 milius, tantum ad stuporem sublimius.
 Quid ei retribuemus qui nos aded dile-
 xit? Non satis fuit bonitatis eius, vt nos,
 cum non essemus, propriâ manu con-
 deret; iniuriososque, ac eos, qui in ad-
 uersarij partes concessissemus, mille
 modis ad se traduceret; atque vt tantæ
 bonitatis in nos collatæ præmio, sic ma-
 lè in iram prouocatus haberet: quin &
 vsque ad cruciatûs, ac mortem digna-
 tur descendere: vtque ij, quos par erat,
 non vno mortis genere, sed innumera-
 bilibus pro reatu punire; à morte libe-
 rentur, Dominus congregitur cum mor-
 te: Congreditur, at non vincitur, vel
 tenetur. Licet enim in arenam cum
 morte, quæ genus humanum perseque-
 batur, descendat; id tamen eo consilio
 facit, vt insolubilibus constrictam vin-
 culis, ab vteriori eam impressione, ac
 persecutione; nihil inde læsâ diuinâ
 virtute; cohibeat. Hoc quoque olim
 Deo afflata Prophetarum ora prolocu-
 ta sunt. Propter peccata populi mei, ad
 mortem ductus sum: Creator, pro crea-
 turâ: iustus, pro iniustis: pro seruis, Do-
 minus: Rex, pro reis. Neque hoc so-
 lum; sed quibus salutem procurat, ab
 his vulneratur. Vt enim homo immor-

E

ralis fiat, Deus mortem gustat; nec homines à tanto absterrentur facinore. Venit ad captiuos Redemptor, ingrati- que, soluentem ipsum ligant. Venit me- dicus ad ægros; iique, gratiarum adio- nis loco, eidem infligunt vulnera. Ve- nit Saluator ad eos, qui per lignum pe- riissent; atque ab iis in ligno extenditur. Ac neque hactenus, iisque cruciamen- tis, ac morte, iram definitam volunt; quin etiam mortuo irascuntur: tametsi mors, in ipsos quoque hostes leniores efficiat. At isti, ne benefactore qui- dem interfecto animos leniunt, ac iras.

Moyfes Chri- sti figura.

Iam olim populi Israëlitici ductor Moyfes, nostrum, quin & suum illius Dominum adumbrans, quibus per vir- gam populo afflicto mare peruium fe- cit; ac persequentes, in eo submersit; in ea, quæ nunc peraguntur spiritalis intelligentiæ oculo intentus; aliisque plurimis, ab eo impetu, quo Deo resi- stebant, abducere conabatur; tunc ma- ximè cum ait fore, vt viderent vitam suam pendentem in ligno, expressâ tan- quam in imagine rei veritate in æneo serpente. Cæterum hoc Iudæorum cœ- citati conueniens erat, vt non modò imaginem non agnoscerent; sed ne ad ipsam rem, cum perageretur, animum aduerterent. Quamuis enim creatâ vni- uersa Domini passione cohorrerint, tantumque non ediderint vocem, ac sacrilegorum parricidarum audaciam coarguerint: nam fundamenta terræ contremuerunt; petrx scissæ sunt; cœ- li lumina lucem in caliginem verterunt: attamen ne sic quidem Iudæi furore, & vesaniâ ebrij, sepultique, sui sceleris immanitatem persenserunt; sed furo- rem furori accumulant. Postquam enim Ioseph in immortalitatis loco illo diui- num corpus condiderat; quid vanissimi hominum deblaterant? *Recordati sumus, quoniam seductor ille dixit adhuc viuens; Post tres dies resurgam.* O cordis stolidi- tatem ac stuporem, qualem in rebus inanimis non reperias! Cælum & terra iniuriam Domino irrogatam senserunt, horrueruntque; ac Hebræorum popu- lus eò magis desperatâ vesaniâ furit. An non, ô Iudæe, prædixit fore, vt à te flagellaretur; a lapis cæderetur; & in li- gno suspenderetur? Quomodò euen- tum prædictionum in memoriam tunc non reuocasti? sed perpetrasti omnia, nullâ prædictionis habitâ ratione? Cur igitur iam mentio de resurrectione te

Deut. 28. v. 66.

Num. 21. v. 9.

Aduersus Iu- dæos.

Matth. 27. v. 63.

A ἀπαθανάτωσθαι, γὰρ ἐπιθανάτου Θεός. Ἐ τολ- μῶσιν αὐθροποὶ θέν χειρήματα. ὁ λυτρωτὴς πρὸς- θύετο τοῖς αἰχμαλώτοις. Ἐ οἱ ἀχρηστοὶ, δεσμοδο- τῆ λύνοντα. ἐπέστη τοῖς ἀδελφοῖσιν ὁ ἰαθεὶς· καὶ ἀντὶ τῆς χρῆσιν εἰδέναι τὴ θεραπείας, τραυματίῳ δὲ- κνούουσιν. ἦλθε τοῖς ἀπολωλόσι δὲ ξύλου σωτήρ. Ἐ αὐτὸν ἐπὶ ξύλου τερνύουσι. Ἐ οὐδὲ μέγρι τούτου πλὴν ἀδικον ὀργλῶ καταλύουσι. ἀλλ' ἐπορρίζονται Ἐ θανάτου· καὶ τοῖς Ἐ πρὸς ἐχθροῖς βιμύουσαν φέρει θανάτου. νῦν δὲ τὸ βύεργέτω θανατώσονται, οὐ

B πρῶτον οὖν οἱ θεματοῦχοι τοῖς θυμοῖς. Πάλα μὲν οὖν ὁ θεματοῦχος Ἰσραὴλ Μοῦ- σῆς· ὁ τὸ ἡμέτερον· μαλλον δὲ, κακείνου δεσπο- τῶ εἰκονίζων, οἷς ῥά βδω πλὴν θαλάσσης λαφῶ παλαιπωροῦν μὲν ἐδείκνυ βαπτῶ, καὶ τοῖς διω- κοντες ἐκρυπτεν ἐν αὐτῇ εἰς τὰ νῦν τελέμματα βλέμματι θεωρίας ἀποσκοπῶν· ἀλλοῖς τε πολλοῖς, τὸ ἐπὶ θεομαχίαν ὀρμῆς ἀνατέλλειν ἀδελφῶς ἐπειράτο· οἷχ ἦττον δὲ κἀντεθεν λέγαν, ὡς ἴδιδεν ἐπὶ ξύλου κρεμασθῶν

C αὐτῶ πλὴν ζωῶ, οἷ εἰκονὶ γραφῶν ἐν ὄφει χαλκῶ τῶ πρῶτου πλὴν ἀληθείας. ἀλλ' ἰὼ ἀρὰ τῶ Ἰουδαϊκοῦ καλύμματος, μὴ μόνον πλὴν εἰκόνα· ἀλλὰ μὴδ' αὐτῶ ὄφει τῶ πρῶτου πλὴν ἐέργειαν. πᾶ- σα γὰρ κλίσις τῶ δεσποτικῶ θαμβουμένη πᾶθ, καὶ μόνον οὐχὶ φωνῶ ἀφιεῖσα, καὶ τῶ μακρόνων ἐπιτελούσα πλὴν πόλμα· γῆς θεμέλια πρέποντα· πέτρα ρηγνύμενα· φω-

D σῆρες εἰς ζῶφον πλὴν λαμψῶν ἀμείβοντες· οὐδ' οὕτως εἰς σιωπῶσιν εἴλικε τῆ μέθῃ τὸ μαχίας κεκαρωμένοις ἀδελφῶ· ἀλλὰ μανίαν ἀλλῶ ἐπὶ μανία μανίοντα. ἐπεὶ γὰρ ἰσὸς Ἰωσήφ τῶ χεῖρ τὸ ἀφθαρείας τὸ θεῖον ἐπέ- στη σῶμα, τὸ φασὶ τὰ χεῖρ τὰ μέταμα. ἐμ- νήθη μὲν ἐπὶ οὗτος ὁ πλάτος, [εἶπεν] ἐπὶ ζῶν· μὲν πρὸς ἡμέρας ἐγείρωμα. ὡ πῶ- ρωσις καρδίας τῶ ἀλύχον ἀγαθηπότερας· οὐρανὸς καὶ γῆ σιωπῶσιν πλὴν δεσποτικῶ ὕβριν, καὶ ἐφείξαν· καὶ λαὸς Ἑβραίων ἐπὶ πλείον τῆ ἀπονοία βακχῶεται. οὐκ εἶ- πεν Ἰουδαῖε ὡσιν γνέσασθαι, ὅτι μασηώσης, καὶ ῥαπτεῖς, καὶ ἐπὶ ξύλου κρεμασῶς; πῶς πλὴν ἐκλασιν τῶ πρῶτου κρεμῶν ἐκεῖ οὐκ ἐνεθυμήσης· ἀλλ' ἐδρασας ἀπορῶτα μὴδὲν πλὴν πρῶτον ἰσολογισάμενος. τί οὖν αὐτῶτα σε ὁ τῆς ἀϊσάπτεως θορυβεῖ λῶ-

E

ρος. ὅτι ἐξου φρονίδια τῶν ἐκβαίντων μέγρι
 τῆ σαυροῦ· μηδὲ τῆ το σοι πρῶτα πρῶ-
 χέτω. ἀλλ' ἐν οἷς μὲν ἐφλέγου διψῶν τῆ δεσπο-
 τικῶ ἀίματος, ὅτι δὲ ἄφρονισμὸν ἐβάλου,
 ὧν παρεῖπε μὲν ἐκείνος, ἐπλήρης δὲ σὺ. ὅτι δὲ
 γὰρ συνεχώρει τῆ μαυφονίας ἢ λύσσα λογί-
 ζεσθαι τῆ λογισμῶν. ἐπεὶ δὲ ἄσπερ ὁ δῖφος
 τῆ διαποτικῶ φόνου μικρὸν ἔσθληκεν, εἰς
 μνήμων, ὧν τε παρεῖπε, καὶ ὧν ἔδρασας
 ἐλθῶν, οἷς παρεκώπυσσεν ὁρῶν τὴν ἀλή-
 θειαν, ὅσον οὐπω δέδιδκας ὄλλω αὐτῆς τὴν
 φανέρωσιν· καὶ ποῖς παρὶ τῆ ἀναστάσεως λό-
 γοις ποῖς λογισμοῖς ἢ κατασεῖεις. ἐμνήσθη μὲν
 ὅτι ἐκείνος ὁ πλαῖος εἶπεν ἐπὶ ζῶν. τί λέ-
 γεις. πῶς δὲ ὧν ἐμνήσθης, ὅτι παρεῖπεν
 ἀναστήσεσθαι, πλαῖον καλῶν, ὅτι αἰαμι-
 μνήσκη, ἀσπρ ἐτέλεσας εἰς αὐτὸν, ὅτι καὶ
 ταῦτα εἶπεν, καὶ ὁ μαυρὸν ἢ ἐμφρότιτη
 εἶμα. ἀλλὰ πλαῖος. καὶ τί ποσὺτον φρον-
 τίσεις αὐτῆ. ὁ σπουδαζόμενον ἰύσας. ἐ-
 λυσας τὰ θανάτω τὴν ἀφορμὴν τῆ πλα-
 νης. ὅτι ἀκούει χυλῶν ἐκείνου λαός,
 ὅτι ὡς ἄκορον εἰς ἀπάτω ἔσπ κα-
 τῶρην ἐπήης. οὐχ ὁρῶσι τὰ πρῶτα δὲ τῶν
 τερασίων.

Πότεν ἐξεῖ τὴν ἀφορμὴν ἢ πλαῖν. ναὶ μή-
 ποτε ἐλθόντες οἱ μαθηταὶ κλέψασιν αὐτὸν, καὶ
 εἶπωσι τὰ λαῶ, ὅτι ἠρῆθη ἐκ τῆ νεκρῶν. οἱ μα-
 θηταὶ κλέψασιν· οἱ μηδὲ ὁ βραχύτατον ἀκο-
 λουθήσαστες ἐλκομένη; ἐκείνοι ποσάτω
 σπουδῶν παρὶ τῆ νεκρῶν γήσοισιν, οἱ ζῶντος
 μνησὶ αὐτῶν ἠμῶν τὴν ὀρμὴν ἔσπομείναντες,
 μνησὶ ὡς πῶρῶθεν ἰδεῖν ποῖα θανάτω ὁ διδά-
 σιαλος πρῶτα δίδεται; οὗτοι τὰ φω κρυβέντος κα-
 παφρονοσιν ἠμῶν, καὶ χωρήσοισιν ὅτι σῶμα-
 τος νεκροῦ κλοπήν; ὅτι ἀγαπητὸν, ἔσπ δὲ
 λίας ἠγρομῶσι, εἰ μὴδὲν νεωτερίζοισιν, αὐ-
 ποῖς παρὶ εἶσαι λαθεῖν· ἀλλ' εἰς ἔρθυναν ἔπι-
 μφείαν φονάσας αἰδεσφοῖς αἰακινήσοισιν;
 εἶτα, ἵνα καὶ τί ποιήσωσι κλέψαστες. οὐχ ἵνα
 ὅπου δὴ μεταθέντες ἔχωσι πρῶτα μύθον τῆ φίλ-
 ἔσου, καὶ τμῶσι ὁ σῶμα· ἀλλ' ἵνα φημισῶσιν
 τὴν ἀνάστασιν; πρῶτα οἷς οὐπω τετέατο
 ἠλιος, νεκρὸν οἰκεία κέρτει ἀναβιοῦντα· ὡ-
 σπερτι τῶν κατ' ἐκείτω γνομῶν κατα-
 σκευάζοντες. καὶ μὲν τὸν ναυτίον ἀπὸ εἰ-
 κῆς ἀλκοῖς ποιεῖν, ὅσα γε λογισμῶς αἰδεσφοῖ-

A perturbat? Cū euentūs vsque ad cru-
 cem flocci penderis; ne istud quoque
 negotium tibi facere debuerit. Verūm
 fitis, quā Dominicum sanguinem ar-
 dentissimè sitiebas, non sinebat, vt
 mente reuolueres id, quod ipse prædi-
 xerat; tu verò opere complesti. Neque
 enim rabies, quā ad innocentis perpe-
 trandam cædem ferebaris, sanam vl-
 lam cogitationem admittebat. At post-
 quam sitis illa Dominici sanguinis non-
 nihil remisit, animum subeunt, tam que
B ipse prædixit, quàm quæ tu perpetrasti;
 ac veritatem quasi prospectantem vi-
 dens, magnopere totam eius manifesta-
 tionem metuis, verbisque de resurre-
 ctione, animo commoueris. *Recordati
 sumus, quia seductor ille, dixit adhuc vi-
 uens.* Quid ais? Quomodò seductorem
 vocans, quod prædictam ab eo resurre-
 ctionem recorderis, non simul in men-
 tem reuocas ea, quæ in ipsum admifisti;
 cū & is, illa prædixerit, ac sceleratum
 os tuum obstruxerit? At seductor est.
C Cur verò tanta tibi de illo cura est? Cō-
 fecisti quod studio moliebaris. Occasio-
 nem seductionis morte præcidisti. Non
 audit populus eius labiorum verba,
 quem vt facilem decipi maledicto sub-
 iiciebas. Non cernunt admiranda illa
 prodigia.

Vndenam verò occasionem acceptu-
 ra est deceptio? *Ne fortè discipuli veniāt,
 & furentur eum, ac dicant populo, surrexit
 à mortuis.* Discipuli furentur; qui ne mi-
 nimūm, cū ille traheretur, secuti sunt?
 Tantum illi pro mortuo curæ susceptu-
 ri sunt, quieo viuente, ne impressionem
 quidem vestram ferre valuerunt: vel ed-
 duntaxat, vt à longè spectarent, quali-
 nece Magister traderetur? Ine, illo iam
 sepulto, vestrum impetum flocci faciēt,
 furtumque cadaueris tentabunt? Non
 beneficij loco deputent, ita animi timi-
 ditate reputantes, vt vel nihil nouan-
 tes, latere possint; sed ad necem inferē-
 dam, atque ad ipsos ad supplicium per-
 uestigandos, cupidissimos homines ma-
 gis prouocent? Deinde, quo fine corpus
 furarentur? Non vt alicubi id reponer-
 ent, eòq; tanquam amoris solatio fruc-
 rentur; sed vt resurrexisse passim prædi-
 carent? rem inauditam, ac qualem sol
 nunquam vidit: nempe mortuum pro-
 priā rediuium virtute: quasi videlicet
 rem tritam, ac quæ quotidie accidat, ag-
 gressuri essent. Atqui contrarium pror-
 fus illos facere par erat; quantum hu-

Ioan. 7. v. 49

ἀφθαρσίαν· καθ' ἡν ὁ κραταῖος, ὡς ὅτε ἵππου
 τῆς ὑπὸ ἡμῶν ὑπνώσας πνευματικῶν, τὴν ὑ-
 πὸ ἡφάμον ἐχθρὸν πνευματικῶν εἰργάσατο, καὶ
 τοὺς ἀγχιμαλώτους ἀπέλυσε τῆς πολυχρο-
 νίου φρουρῆς. τίς ὁ πλοῦτος τῆς παρ' ἐμὲ
 συμπαιδείας. τίς ὁ ἀπειρον τὴν συγκαταβά-
 σεως. ἐργασάμην ἐγὼ βρώσεως γλυκειῆς,
 ἢ με κατέστησεν ὑποδίκον τῶν θανά-
 τῶν· καὶ γάρ ἐστι θανάτου Θεός, ἢ
 ἀρπάσῃ θανάτου. ἢ κύνος, ἀγαθότητος ὑ-
 ψι, παρὲς τοῦ αἰήθη δόξαν, καὶ οὐκ
 ἔφερξα τὴν πηλὴν, καταβάσει Θεός παρὲς
 ἐμὴν ἐρασίαν, ἵνα μὴ μόνον ἐγείρη πεσόντα·
 ἀλλ' ἵνα τὸ ἐμῆς ἀναχρόνιος φρουρῆς, κα-
 ταπλουτήσῃ ὁ ἀφθαρτον. καὶ τὴν μὲν νε-
 κρὰν κατέστησεν ἢ ζωὴ ὑποδίκου, ἵνα παρὲς
 ζωῆς ὁ ἐμὸν θνητὸν μεταταγῇ· καὶ νεκρο-
 γόνοις ὀνόμας ἐλίσσεται, ἢ ἐγὼ σωτηρίας
 ἱμάτιον παρ' ἐμὸν· καὶ χερσὶ πηλίνων ἐν-
 ταφιάζεται, ἢ ἐγὼ ἐπ' ὤμων καθίστω Χερου-
 βικῶν. χερσὶν Ἰωσήφ τῆς σαρκοῦ. ὅτε γὰρ ἀ-
 πόπτων καταλιπόντων γνωστῶν, τὸ δὲ ἀπαλ-
 χια ἐλέους ὀπιγνόντα ἡμᾶς, λαμβάνει παρὲς
 τὴν ταφίαν. ποῦ μοι νῦν ἢ Γέφυρα πρὸς ἡσῶν.
 ποῦ δὲ ὁ παρ' ἡμῶν τῆς Θωμᾶ· ποῦ δὲ
 τῆς ἄλλων μαθητῶν ὁ φίλῶν. νῦν ἐλέγετε
 ἀγαθὸν καὶ ἡμεῖς, ἢ ἰσοδύναμον μετ' αὐτῶν.
 καὶ νῦν οὐκ ἀκλουθεῖ τίς ἀπίοντι τῶν δι-
 δασκάλῳ παρὲς τὴν σφαλίαν. καὶ γὰρ ἡμᾶς
 μὴ τέως, εἰ καὶ μακροθεν ἔσηκε, καὶ θρηνεῖ·
 οἱ δὲ μαθηταί, ὅσοι ζωακῶν λαμβάνουσι
 πόλμαν. τί οὕτω πᾶσαν ἐκείνῳ τὴν σαρκοῦ
 ὑμῶν τὴν φλόγα ἔσβεσε ὁ δολῶν· ὅσοι ἐγείρει τὴν
 ψυχὴν, ὡν τε εἶπεν, ὡν τε ἐτέλεσεν ὁ διδά-
 σκαλος; ἀλλ' οὕτω διέθηκεν ὁ φόβος, ὡς μη-
 δενός ἔχον λόγον ὑμᾶς; μὴ τῆς ποιῶ-
 τῆς ἀγάπης· μὴ τῆς ὑπὸ φουῶν πνευμα-
 τῶν, ἀ' ὅτι αὐτῶν ἐπλουτήσατε· μὴ τὴν
 δαμονίων ὑποπαγῆς, ἀ' ὑποπόδας ὑμῶν
 ἔθηκεν; ἀλλ' οὕτω ῥίψατε ἀπὸ τῶν μόνων
 εἰς τὴν σαρκοῦ τῆς; ὅσοι τὴν μὴ εἶσι λό-
 γος ὑμῶν· ἢ εἰκὸς ὅτι μονογενεῖ πατρὶ οὕτω
 κρεμαρδῶ ἀπαρμυητῶ ἀλλὰ διασπαρῆσαι
 τὰ ἀπαλχια· ἢ καὶ ἄλλος τίς τῶν οὐκ εἰδῶ-
 των σιωπήσῃ τὴν ψυχὴν, ὅτι ἀγαπητῶς αὐ-
 τῆ οὐκ ἔχον λόγον ἰακεία τὴν ὀδύνῳ ἐπειράθη
 ἀφ' ὧν ἡμῶν. ἡλίχως γὰρ ποτε ἢ ἀμωμος

tum appulsa est: quâ potens ille, quasi
 somno ex vulneribus pro nobis susce-
 ptis soporatus, superbum hostem vulne-
 ribus confauciavit, captivosque ex diu-
 turno carcere liberavit. Quæ istæ diu-
 tiæ, diuinæ in me commiserationis?
 Quænam immensa hæc in meum usum,
 modumq; inclinatio? Gustaueram ego
 dulcem escam, quâ reus mortis factus
 sum: gustatque Deus mortem, vt à mor-
 te eruat. Pulvis, exuperantiâ bonitatis
 ad diuinam gloriâ subductus est; nec
 ego honorem amplexus sum, ac lubens
 habui: descenditque Deus ad infimam
 meam vilitatem, vt non solùm prolap-
 sum erigat; verùm etiam vt meam susti-
 nens corruptionem, incorruptionis mi-
 hi diuitias præbeat: patiturque Vita vt
 cum mortuis deponatur, vt ad vitam,
 mortalitatem meam transferat: fune-
 ribus linteis inuoluitur, vt ego indu-
 mento salutis vestiatur; luteisque mani-
 bus sepulchro conditur, vt ego Cheru-
 binorum humeris infideam. Manibus,
 inquam, honestissimi Ioseph. Hic enim,
 cum noti omnes reliquissent, eum sepe-
 liendum suscipit, qui per misericordiæ
 viscera notos nos habuisset. Vbi nunc
 mihi Petri libertas? Vbi Thomæ alacritas?
 Vbi aliorum discipulorum amor? Modò
 dicebatis: *Eamus & nos, & moriamur cum illo*: nec quisquam modò
 reperitur, qui Magistrum euntem ad
 mortem comitetur. Ac mulieres qui-
 dem hæcenus, quanquam à longè, stât,
 ac lamentantur: discipuli verò, ne pa-
 trem quidem melieribus ostentant au-
 daciam. Cur adeò timor vestram illam
 amoris flammam penitus extinxit? nec
 Magister, iis, quæ dixit, patrauitque,
 vestros animos quicquam erigit? sed ita
 vos consternauit pauor, vt nullius rei ra-
 tionem habeatis; non tanti illius amoris;
 non diuinorum, ac naturæ vim totam
 exsuperantium miraculorum, quorum
 patrandorum potestate ab ipso donati
 estis; non subiectionis dæmonum, quos
 pedibus vestris subiecit: sed omnibus
 in hunc modum abiectis, ac posthabitis,
 tetricâ mœstitiâ absorpti estis? Nec Ma-
 tris vos cura tangit; quam credibile est,
 ob vnigenitum Filium ita in ligno sus-
 pensum, inconsolabili dolore, intimis
 visceribus excruciatum in quam vel igno-
 tus quispiam misericordiâ motus esset;
 plenòque humanitatis affectu, orationis
 medicinâ dolorem lenire tentasset.
 Quantis enim intacta Virgo tunc cru-

In discipulos; Ioan. 11. v. 16.

Mariæ in cruce cruciata.

ciatibus conficiebatur? Quantis cogitationum procellis agitabatur; cum iam diuinum illum partum animo versaret; iam alia omni admiratione referta opera perpenderet: ac modò quidem Dauidis thronum, quem Gabriel, quasi archam spondidisset, consideraret; modò crucem, ac in eâ pendentem Filium vestibus nudatum, idque medium latronum adspiceret? Quocirca neque nouissima effatur verba; nec talia, qualia super filio moriēti mater consuevit; sed stetit præ stupore velut solo affixa, lacrymis vbertim manantibus. Doloris vehementia, velut consilij inopiâ absorptam omninò vocem ademerat. Ergone, tanto in luctu versantem matrem virginem penitus deseretis? Posthacne verò ad eam accedere in animum inducetis? Quibus autem oculis adspecturi estis, qui sic solum, cum ad mortem duceretur, Filium reliqueritis; ipsum, inquam, qui vt amore in humanum genus, nihil Paternum sinum deserens, in terram descendit; ita & vos, Materno amori præposuit? dicens; *Hi sunt Mater mea, & fratres mei. Vt quid adeò consilium mutastis? An non, cum vobiscum degeret, hæc ipsa vobis prædicebat? oportere videlicet Filium hominis tradi impiis, & eleuari in ligno, atque in terra corde versari? Quid ergo? An hîc finem habuit prædictio? Nonne etiam aliud exultationis cumulo adiunctum fuit? An non dixit; Et tertiâ die resurget? Quomodò formidinem ex eius passione conceptam spe resurrectionis non profligatis? Esto, non secuti sitis, cum ad mortem raperetur; cur iam quoque mulieribus ad sepulchrum euntibus palmam conceditis? Nam ipsæ primo diluculo accurrunt: vos autem non modò nihil simile tentatis, sed & acceptum de resurrectione nuntium, pro deliramentis reputatis. Ac Iudæi quidem de vobis dicunt, furaturos vos mortuum, & quasi resurrexisset, diuulgaturos: vos autem factam iam resurrectionem audientes, non creditis, tristisque vultu desidetis. Audi Iudæe, quomodo discipuli mortuum furati, resurrexisset in vulgus sparserunt, qui etiam factâ resurrectione, increduli sedebant.*

Atenim Ioseph Dominum sepelit: Solem, sepulchro condit. O sepulchrū quod cælum referat! Nam qui in cælo, tanquam in throno sedet; is in te, tanquam in thalamo requieuit. O sepul-

A ἐμερείζετε πάθειν. οἷοις ἐκυμαίνετο λογισμοῖς, νῦν μὲν τὸ ὑποφωτῆ πόνον ἐν θυμουρδῆν. νῦν δὲ τῶν ἄλλων ἔργων τὰ πρῶτα δόξα. καὶ νῦν μὲν τὸ θρόνον Δαυὶδ, ὃν Γαβριὴλ ἐξήραβωνίζεσται. νῦν δὲ βλέπουσα τὸ σταυρὸν, καὶ γυμνὸν τὸ ὑὸν κρεμάμενον. καὶ ἴτε μὲν ληστῶν. ἀφ' ὧν τοῦ εὐαγγελίου τελευτῆα παροφθέρηται ῥήματα οὐδὲ οἷα μήτηρ ἐπὶ παιδί θανατουρδῆν βοᾷ. ἀλλ' ἔσηκεν ὑπὸ ἐκπλήξεως οἷον παρῆισα τῆ γῆ, μόνον πλωουρδῆν τοῖς δάκρυσι. B Ὁ σφοδρὸν τῶ πάθους ἔλλω ὑπὸ ἀμηχανίας καταποθῆσθαι αὐτῷ ἀφείλετο τὴν φωνὴν. ἀρ' οὖν ἐν τούτῳ οὐδὲν τὴν πρῆτον μητέρα ἐφήτε πρῶτεως. ἢ παροφθέρη αὐτῆ μὲν ταῦτα βουλήσεσθε. Ἐ πῶς δὲ ὀρώητε λιπόντες οὕτω μόνον παρὸς θάνατον ἐκόμενον τὸν ὑὸν. ὅς ὡσπερ πόθῳ τῶ παρὸς ἀδελφούς τῶν πατέρων, ἐκ ἐκαστῆς κατέβη κέλιων. οὕτω καὶ μητρικῆς εὐργῆς ὑμᾶς παροφθέρη, λέγων. οὐτοὶ εἶσιν ἡ μήτηρ μου, καὶ οἱ ἀδελφοί μου. C τὴ ποσὺτον ἠλιώσθε. οὐχὶ στυγρῶν ταῦτα ὠμίλει. ὡς δεῖ πρῶτα δόξαι ἀπόμοις, καὶ ἐπὶ ζύλου ὑψωθῆναι, ἔ ἐν καρδίᾳ θῆεσθαι τὸ γῆς. ἢ οὖν. μέχρι τούτων ἔσηκεν ἡ παροφθέρησις. ἢ ἐχθὲ ἔτερον ἀγαλλιάσεως παροφθέρησις; ἐκ εἶπεν, καὶ τειχόμενος ἀσπῆσται; πῶς τὴν ἐκ τῶ πάθους δειλίαν, τῆ ἐλπίδι τὸ ἀσπῆσται οὐ καταλύετε. ἔσω σφραγμαζομένην ἐκ ἡκουθῆσται. D τὴ καὶ παρὸς τάφον νικᾶσι πάλιν ἀποδοσῆν γυναικῆς. εἶπα καὶ αὐταὶ μὲν ὀφθέρησιν. ὑμῖν δὲ οὐ μόνον οὐ ἀπαροφθέρησιν τὴ ποσὺτον, ἀλλὰ καὶ ἀκρῶντες χάρᾶς θῆαπέλια, λῆρον ποιῆσθε τὰ διαγγέλια. καὶ Ἰουδαῖοι μὲν λέγουσι παρὸς ὑμῶν, ὡς κλέψαυτες τὸ νεκρὸν φημίετε τὴν ἀνάσασιν. ὑμεῖς δὲ τελεεθῆσθαι ἤδη ἀκούοντες, ἀπαροφθέρησιν κατέβησθε σκυθῆσται. ἀκούεις Ἰουδαῖε, ὅπως οἱ μαθηταὶ κλέψαυτες τὸν νεκρὸν διεφῆμισθαι τὴν ἀνάσασιν, οἱ γὰρ καὶ θυμουρδῆς ἀπαροφθέρησιν ἐκἀδῆτω. E

Ἀλλὰ γὰρ ἐνταφιάζει τὸν δεσπότιον ὁ Ἰωσήφ. κρύπτει τὰ φῶ τὸν ἡλιον. ὃ τὰ φῶς μμουρδῆς οὐρανόν. ὃ γὰρ ἐν αἰπῶ ὡς ἐν θρόνῳ καθῆμενος, ἐν σοὶ ὡς ἐν πασάδι, ἀνεπαύσασται. ὃ τὰ-

Matth. 12. v.
50.

Matth. 17. v.
32.

φος, δι' οὗ τὴν φθορὰν ἀποκαθαίρονται τάφοι· A
 καὶ πολλὰ νεαρῶτερον ἢ μήτρας οἱ ἐν αὐτοῖς
 ἀφελύκντες παύονται. ὡς τάφος, δι' οὗ
 τοῖς δερματίνοις χιτῶνας ἀπεδυσάμην, καὶ τὴν
 ζῆχάμην ἐσολισάμην ἐκπέπειαν. ὡς τάφος
 τὸν τῆς ζωῆς πλουτῆν ἡσαυρὸν, εἰ καὶ Ἰω-
 σήφ, ὡς ἀπνυον ἐν σοὶ κατακρύπτει αὐτόν.
 ἀλλ' ἐμὸν φόβος καὶ πόθος τῆ ἐνούση τιμῆ
 παύεται ὅ σῶμα ὅ δεσποτικόν· καὶ Ἰουδαῖοι
 σφραγίζουσιν· ἐκράτῃσι δὲ σφραγίδες, ὃν θα-
 νάτου πύλαι κρατῆσαι οὐ δύνανται. γυνάμα δὲ
 μέγα μύρων ὡς ἐπὶ νεκρῶ τὰ τῆς ζωῆς
 παμία πορβύεται· γυνῶνες σεμναί· ἐπαμ-
 νετή ἢ παραιρεσις· καλή ἢ ασουδή· κα-
 λὸν ἐπὶ τὸν τάφον ἀπεύδετε· ἀλλὰ τί με-
 γὰ μύρων; παρὰ πλῆθὸς τοῖς μαθηταῖς τῶν
 τῆς ἀνάστασις ἐπιλέκηθε λόγων; τοῖς
 μὲν εἰκὸς ἐγγίνασθαι λήθην, παρὰ δὲ
 κία τῆς τῶν μαθητῶν ἐπιπέσεως ἀνγυ-
 γέντων τῶν λογισμῶν· ὑμῖν δὲ, πόθεν ἢ C
 λήθη. οὐ γὰρ δὴ καὶ ὑμᾶς Ἰουδαῖοι κα-
 κῶς ποιεῖν μελετῶσι. τί οὖν ἐπιλαθόμεθα,
 ὡς ἐπὶ νεκρῶ τὰ τοῖς νεκροῖς ἀναβιοῦντι
 μύρα κομίζετε. ἀλλ' εἰ καὶ μὴ παρὰ
 δοκία τῆ παρῆν κακῶς, ἀλλ' εἰκὸς ἢ λυ-
 πη εἰς ὅ λαθεῖν ὑμᾶς τὴν ἀνάστασιν ἔβου-
 λήσασιν. ἀλλ' τῆσσι καὶ τὰ δάκρυα πλύει
 τὰς πρῆξας. ἀλλὰ μὴ κλαίετε. οὐδέχεται
 δακρύων σαγήνας τῆς χάριτος ἢ πηγῆ· οὐ-
 δὲ καλὸν ἐπιχεῖν ἐντάφια μύρα, τὰ τὴν D
 ἀφθαρσίαν βιάδιζοντι χεῖρα. ὁρᾶτε τοῖς
 λαθιμονοῦσιν ἐρυφόμενοι. οὗτοι τοῖς φυ-
 λάσσοντας φραπῶσας ἐπέκρωσεν, καὶ τὴν
 ἀνάστασιν τῆς ζήτησιν μινύουσιν. αὐτῶν
 κεραιῶν ἀκρούετε· οὐκ ἔστιν ὡδὲ·
 ἠγρήθη ἀπὸ νεκρῶν, καὶ σῆτω τὰ δά-
 κρυα. δάκρυά μοι πονηρὰ Ἰουδαίων σωμα-
 γωγῆ. δάκρυά μοι λαὸς κενὰ φρυαζά-
 μμος. κατὰ μαθε τὰς σφραγίδας, ἀς ἔβου-
 λησας· ἐπερώτα τὴν κουσάδιαν, ἡ φυ-
 λάσσειν διέταξας. ποῦ ἔστιν ὁ ἡσαυρὸς, ὃν
 ἡσφαλίσω. ἐρβύησον, ἡ ἐπλάσσω κλοπῆν.
 ἔχεις παρὰ σοὶ τοῖς εἰς κλοπῆν ἀφ-
 βαλλομένοις· οἱ γὰρ Ἰουδαῖοι ἡσῶν ὁρεῖς
 αὐτοῦργήσαστες κλοπῆν τὴν ἀνάστα-
 σιν ἀφημεῖν· ὡς ἐτέρων ἀπαγ-
 γελόντων αὐτῶν ἐπὶ ἐσκηθῶσιν, οὐκ

chrum, quo sepulchra omnia à fordibus
 suis expurgantur! per quod, qui in eis
 computruerant, vegetius, ac magis vi-
 gente naturâ, quàm ex materno utero,
 prodeunt! O sepulchrum, quo pelliceas
 tunicas exui, veteremque decorem in-
 dui! O sepulchrum, vitæ thesaurum
 opulentissimum in te complectens, licet
 Ioseph tanquam vitalis spiritus exper-
 tem, in te ipsum abscondat! Cæterum
 ille quidem timore pariter & amore, eâ,
 quâ licuit veneratione Dominicum cor-
 pus tumulo componit; Iudæique obsi-
 gnant: haud tamen signacula retinent,
 quem mortis portæ tenere non valent.
 Porro mulieres velut circa mortuum
 officiosæ, cum vnguentis, ad vitæ Do-
 minum ac dispensatorem eunt: mulie-
 res, grauitate morum conspicuæ: lau-
 dabilis voluntas; præclarum studium,
 ac diligentia. Benè habet, quòd ad se-
 pulchrum properatis: Quid verò cum
 vnguentis? Num vt discipuli, sermonū
 resurrectionis oblitæ estis? Illis quidem
 nihil mirum vt obrepat obliuio, eorum
 perturbatis animis expectatione parricidarū
 Iudæorum, quos suspicentur im-
 petum facturos: at vnde vobis obliuio?
 nec enim Iudæi vobis quoque malum
 inferre meditantur. Cur igitur oblitæ
 muneris, velut ad vngendum mortuū,
 ei vnguenta affertis, qui mortuis vitam
 suppeditat? Verum si minùs expectatio
 futuri mali; mœror certè, vt videtur,
 memoriam vobis resurrectionis abstu-
 lit. Quocirca lacrymæ etiam vultum ri-
 gant. Enimverò, nolite flere. Lacryma-
 rum guttas, fons gratiæ renuit: nec par
 est, vt vnguenta funebria affundatis lo-
 co, qui immortalitatis suauolentiam
 habet. Videte candidâ veste fulgidos
 satellites. Isti, milites custodes prope-
 modum exanimarunt, ac eius, quem
 queritis, resurrectionem annuntiant.
 Ipsos clamantes audite: *Non est hic: sur-* Matth. 28. v. 5.
rexit à mortis: proinde sistant, ac cohi-
beantur lacrymæ. Adesto improba Iu-
dæorum synagoga, Adesto populus, in
castum fremens. Recognosce signacula,
quæ apposuisti. Interroga custodiam,
quam custodiendi causâ designasti. Vbi
est thesaurus, quem obsignasti? Indaga
furtum, quod confinxisti. Tecum habi-
tant, quos furti insimulas: qui nimirum
prompti adeò ad furtum committen-
dum, ac resurrectionem diuulgandam
fuerunt; vt cum etiam alij nuntiarent,
ipsi nihilominus mœrore conficerentur,

nō admiffis prę multā formidine sermo-
nibus omni exultatione refertis. Mili-
tes dormiuisse caufaris, sperans, vel hac
ratione resurrectionem calumniā asper-
sum iri? at reuerā dormis ipse pernicio-
sum somnum, qui salutis radios nolis
intueri.

Matth. 23. v. 15.

Verūm Iudæos fuis ipsos tenebris of-
fendere sinamus. Sic enim diuulgatum
est apud eos vsque ad hodiernum diem.
Honoremus verò nos quoque diuinam
sepulturam. Honorabimus autem, non
si linteis mortuum inuoluamus, aut sep-
ulchro condamus: Hoc enim semel
fieri oportebat vt infernus spoliaretur,
ac factum est; sed si nos ipsos virtutibus
exornemus. Nos enim Dominus noster
per corpus, quod sepultum est, & re-
surrexit, suum efficiens corpus, propriis
membris adscriptis; ac sibi in templum

1. Cor. 3. v. 17.

extruxit. Perornemus itaque templum
Dei, quod sumus nos. Quicumque ieiunij
tempore stolam sibi ex variā virtutū
texturā concinnarunt, eamque vigilan-
ti studio puram labis custodierunt; ij
verè, eius gratiā amictūs, beati; nedum
propter gloriam, quæ in cœlo speratur;
verūm etiam quòd hīc, velut lumē ful-
geant in mundo. Quicumque verò inta-
ctam ac incontaminatam à mundi huius
inquinamentis non conseruauimus; vel
saltem hodie nosmet expurgemus. In
promptu est cupientibus emundatio. In
nostrā lauacrum situm est potestate; nec
opus aliunde petere. Operi nudum, idcir-
cò quia tui causā nudus apparuerit ille,
qui amictus est lumine sicut vestimento.

Isai. 58. v. 7.

Psal. 103. v. 2.

2

Ioan. 6. v. 33.

Da cibum esurienti, qui fame periclitatur, paneque illo qui de cœlo descendit, nutritur. Dissolue inimicitias aduersus proximum, Dominum cogitans, cuius nos immorigeri serui sumus, ac refractarij, medium parietem inimicitiarum, suis ipsum perrupisse vulneribus. Enimvero quicumque laceris peccati pannis affueti, stolam virtutis neglectui habuerunt: [Vtinam verò nemo talis existat! tuā Domine gratiā, qui pro nobis peccatoribus immolatus es:] ne ij quidem animum despondeant, qui tempus opportunum rei faciendæ aduentasse videant. Licebit enim, si velint, vel vnā hac hodiernā die, stolam resurrectione non indignam conficere. Tantummodo exurgamus: tantummodo virtutis cogitationem suscipiamus: tantummodo præclaro huic operi manum admo- ueamus. Adiutor erit ille ipse, qui pro

A ἐπαύοντες ὑπὸ πολλῆς ἐθλίως τῆς ῥημάτων
καὶ ἀγαθιάσεως. ποῖς γραπτόταις ἕπνον ᾤει-
βαλεῖς, ἐντεθῆν ἐλπίζων συκοφαντεῖν τὴν
ἀνάστασιν; καθεύδεις αὐτὸς τὰ ὄντι τὸ ὀλέ-
θριον ἕπνον, μὴ βουλόμενος τὰς τὸ σωτηρίας
ἀκτῖνας ἰδεῖν.

Αλλὰ γὰρ Ἰουδαίους ἐάμεν τὰς ἑαυτῶν σὺ-
κωλοσκοπεῖν. διεφθιμίωθη γὰρ οὕτω πρὸς
αὐτοῖς μέγρι τὸ σήμερον. πημῆσωμεν δὲ καὶ
ἡμεῖς τὴν θείαν ταφὴν. πημῆσωμεν δὲ, ὅτι

B ὀνόμας αὐτὸν ᾤεισελλόντες, ὅσδε τὰ φῶς κα-
ταπέφεντες. ἀπᾶξ γὰρ τῆτο ὑπὸ τῆ σκυ-
λοδουλεύα τὸν ἀδὴν ἐδέχθη ἡμέσται, καὶ γέρονεν.
ἀλλ' ἡμαῖς αὐτοῖς ᾤεισελλόντες ᾤεισελλόντες. ὁ
μα γὰρ ἡμαῖς ὁ δεσπότης ἐξέ τῆ ταφέντος ἑα-
σάντος ἐποίησε σώματος. εἰς μέλη κατέταξεν
ἑαυτῶ. ναὸν κατεσκοβύασεν ἑαυτῶ. κοσμησώ-
μεν ποιηροῦ τὸ ναὸν τῆ Θεοῦ, οἱ πίνες ἐσμεν
ἡμεῖς. ὅσοι τὰ χαρῶ τὸ νηστείας τὸ πημῆσω

C κροχῆς τῆς ᾤεισελλόντες σολῶ ἐποίησμεν ἑαυτοῖς,
καὶ ταῦτῶ ἐξηγησέτι λογιμῶ κατὰ κη-
λίδος ἐτήρησμεν, μακείριοι τὸ ᾤεισελλόντες. οὐ
μόνον ἐξέ τὴν ἐκείθεν δέξαν, ἀλλὰ καὶ δι' ὧν
ἐντεθῆν ὡς φῶς ἐν κόσμῳ φαίνουσι. ὅσοι δι'
ἀμύλωτον αὐτῶ ὅτι ἐχρησμεν ἀμύλωτῶ
τῆς βιωτικῶν ἀπῶλων, ἀλλ' ἡμεῖς τε καὶ σῆ-
μερον ἐκπλωμάμεθα. ἐπιμοσ βουλομένοισι ἡ
κατὰροισ. πρὸς ἡμῖν τὰ ρείθρα. οὐ δεήση
πρὸς ἄλλου ταῦτα ζητεῖν. ᾤεισελλόντες τὸ γυμνόν,
οἷς ἀμύ τὸ ὄφθη γυμνός, ὁ φῶς ὡς ἰμάτιον
ᾤεισελλόντες. ὁδὸς πεινῶντι ἔσφω, ὁ λί-
μῶ κινδυνώων, καὶ τὰς ἐξ οὐρανοῦ κατὰ βα-
πῆ ἀρτῶ τραπεῖς. λύσον τὴν κατὰ τῆ πλη-
στόν ἐχρησμεν, ἐχρησμεν, ὅτι ὁ δεσπότης ἡμῶν
τῆς ἀτάκτων δούλων, ὁ μεσότηρον τὸ ἐχρησ-
οικείοις δέχουσε τραπεῖς. ὅσοι δι' ὡσπερ ἐπι-
σέντες τὰ ράκει τὸ ἀμύ τῆς ἡλόγησμεν τῆς
ᾤεισελλόντες τῆς σολῆς. ἀλλὰ μηδεῖς εἶη ποιού-
τες, ὡ ὑπὸ ὑμῶν τῆς ἀμύ τῶν σφα-
μαστέις. μηδ' οὕτοι ἀπογνωσέτωσμεν,

D τὸν κερὸν ὄραντες τῆς ἐργασίας πρὸς ἡκόντα.
ἔσι γὰρ βουλητέισι καὶ ἀμύ μίας τῆς νυκ-
ῆς ἡμέρας, μὴ ἀνάξια τῆς ἀναστάσεως ᾤει-
ποιεῖσται σολῶ. μόνον ἀμύ τῶν μόνον
ἐπὶ λογιμὸν ᾤεισελλόντες ἀναβάμεν. μόνον
τῆς καλῆς ἐργασίας ἀμύ μετὰ, αὐ-
τῶ ἡμῖν σιωπετικῶν ὁ πατῶν ὑπὸ ἡ-

E

μῦθ'· καὶ σωτομον, καὶ ἀπαλαίπτωρον ἀπὸ ἑρπιδῶν
 ὁ μακρίον παρὰ βόλαμον. πύργως δ' ἀπάρτες,
 εἰ καὶ μὴ ὁμῖα πᾶσιν ὑποεῖα, σολιασῶμεν,
 ἵνα ἄξιον τῆς Κυρίου ἡμεῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δεικνύ-
 μενοι σῶμα, τῆς αὐτῆς δόξης μετέχωμεν· νῦν
 καὶ αἰεὶ, Ἐ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων· Ἀμήν!

A nobis passus est; exiguaque operâ, ac
 nullo labore, beatum nobis indumen-
 tum conficiet. Prorsus autem omnes,
 licet eadem copia non omnibus suppet-
 rat, stolam assumamus; vt dignum Do-
 mini nostri Iesu Christi corpus effecti,
 gloriæ ipsius participes reddamur; nunc
 & semper, & in sæcula sæculorū: Amen.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ,

EIVSDEM,

Ex Regio Co-
 dice, collato
 cum editis
 Gretz.

Εἰς τὸ μέγα καὶ σωτήριον κατὰ τὴν θανάτου ζό-
 πημον.

In magnum ac salutare aduersus mortem
 excitatum tropheum.

ΛΟΓΟΣ Η'.

ORATIO VII.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ τῆς ἐμοῦ Ἰησοῦ
 καὶ Θεοῦ, Ἐξ νεκρωνθέντος Ἀδάμ
 αἰαβίωσης· ἐν Φαιδρότητι ζωῆς,
 τῆς ζωῆς τῶν πηρὴν μὲν ἐορ-
 πασῶμεν. Χριστὸς ἀνέστη τὸν ἄδην ἀίχμα-
 λώπιας, καὶ τοῖς ἀίχμαλώτοις ἐλυθέρωσεν
 κηρύξας· διδάσκαλον τὸν ἐλυθέρωτῶν. εἰς
 ἡμῶν τῶν θανάτου θάνατος κατεπόθη, καὶ
 φθορὰ φυγαδύεται, καὶ πολιτεύεται ἀφ-
 θαρσία· ἀλαλάξατε τῶν Θεῶν πᾶσα ἡ
 γῆ· αἰαβοᾶτε τῶν δυναστῶν αὐτῆ· κε-
 θήρηται ὁ αἰτίδικος· ὁ ὑπερήφανος τετα-
 πείνωται· ὁ δεσμῶν κατέχων, δεσμῶν πε-
 ριβέβληται· ὁ δὲ ἦρος ἀφαιρῶν, ἀπώλε-
 το. Χριστὸς ἔξ ἄδου ἔσπαμοφόρος, τίς οὐ παρ-
 ουσπύρτῃ τῆς ποιούτου ἔσπαμου, ποσὶ, καὶ φω-
 ναῖς ἀξίως τῶν νικητῶν. ἀδέτω αἰῶθεν ὁ οὐ-
 ρανὸς, καὶ γῆ κατέστη τὰ νικητήρια ἄσματα. νῦν
 ἀγγελοὶ δόξολογίτωσαν· νῦν ἀνθρώποι χορδύε-
 τωσαν, εἰρήνης ἀδύς ἀναφαρέτου δεδωρη-
 μένης. ἔκτεινε γὰρ τῶν ἔσθραν ἐν τῇ σαρ-
 κὶ σωμαποκτείνας αὐτῇ τὸν τῶν πατέρων,
 ἢ ὁ σήμερον ὡς ἐν πασάδος παρελθῶν
 τῆς τάφου, δεσμῶν αἰώνων καὶ πυλῶν τῆς
 θανάτου κρείπτων ἡμόμενος. νῦν ἡμῖν πασῶν
 ἐορτῶν, ὅση ἐν ὄρατοῖς καὶ ὅση ἐν νοητοῖς,
 ἐορτὴ θειοτέρα καὶ ὑψηλότερα. καὶ εἰ τίς
 γὰρ ἄλλη ὅστιν ὑπερουράνιος ἀγαλλίασις,
 ἢ ἂν πᾶσι αἰ παρὰ Θεὸν ἐορτάζου-
 σα διδάμεις ὑφραίνονται, κακείνῳ ὑπο-
 ληστέον τῶν παρελθόντων· οὐ μόνον ἂν
 τὸν αἰασάντα, ἀλλὰ καὶ δι' οὓς ἑαυτῶν
 σπευξήγειρεν. εἰ γὰρ ὅτι ἐνός ἔξεργῶσι χα-

B

RESVRRECTIO mei Iesu ac
 Dei, mortuique Adæ ad
 vitam reuocatio. In vitæ
 hilaritate, festam Vitæ ce-
 lebremus diem. Resurre-
 xit Christus, inferis in captiuitatem re-
 ductis, ac libertate annunciata captiuis;
 laudibus extollamus liberatorem. Mors
 in victoriâ à morte absorpta est; fugatur-
 que corruptio & interitus, ac incorru-
 ptio regnat; *Iubilate Deo omnis terra:* al-
 to vocis præconio eius efferte potètiā:
 prostratus est aduersarius: superbus, de-
 pressus; qui victos prius tenebat, nunc
 vinculis constrictus tenetur: qui genus
 humanum abolebat ac extinguebat, is
 iam occidit. Adest Christus ex inferis
 victor; quis non obuiam ei, quâ pe-
 dum agilitate, ac vocum alacritate,
 tantum decet victorem, occurrerit: Ca-
 nat cælum desuper victoriæ cantica, ter-
 raque subter. Nunc Angeli gloriam re-
 sonent: nunc homines choros ducant,
 ob pacem, eamque sempiternam, con-
 cessam. Interfecit enim inimicitias in
 carne, interfecto simul cum iisdem ea-
 rundem parente ac artifice; is nimirum,
 qui hodie ex sepulchro, tanquam ex
 thalamo processit, æternis illis vinculis,
 ac portis mortis potentior effectus. Om-
 nium nobis solemnitarum, si quas ocu-
 lis conspicui homines, ac si quas inad-
 spectabiles Mentēs celebrant, hodierna
 festiuitas diuinior sublimiorque illuxit.
 Nam si quæ alia supercœlestis exultatio
 est, quam iugi celebritate assistètes Deo
 Virtutes gaudio peragant, eam quoque,
 nostræ huic lætitiæ putandum est cede-
 re; non modò propter eum qui resurre-
 xit; sed & propter eos, quos secum sus-
 citauit. Siquidem enim vnus ipsa susci-

1. Cor. 15. v.
 54.

Psal. 65. v. 1:

Eph. 2. v. 16.

Ed. malè
 ἐπίμερα.

E

tatione eis gaudium est, quid hodiernâ die acciderit, cùm mundus vniuersus resurgit? hodie egressum ex grauiſſimâ Ægypti seruitute festis gaudiis colimus; quo, à moleſto illo luti opere liberati, crudelem Pharaonem reliquimus, Deique populus esse pariter, ac vocari meruimus, viamque illam, quæ ad hæreditatis promissæ terram bonam ducit, iniuimus, admirandum illum legislatorem, ac qui virgâ crucis prodigia præſtet, secuti ducem. Celebrabât quidem olim etiam Israëlita egressionis solemnem diem, valde tamen ea solemnitas in angustum coacta erat: Festum, inquam, solemne agebant; at quid refert dicere, vt nihil eius participes essent, qui in cælis dies festos agunt, ac epulantur; cùm ne ad illos quidem qui in terris, ac proximo interuallo diffiti degebant, celebritatis huius lætitia manaret: Potiori itaque iure non pertingebat ad superiores. Cùm enim ea quæ agebantur corporali ratione constarent, nihil erat vt Spiritûs, ac secreti à materiâ ad eam celebritatem conuenerent.

Habebant antiquis temporibus etiam Græci sua festa, sed quodnam illis festorum omnium pulcherrimum? Illud videlicet quod omnis turpitudinis argumentum erat; & hoc ipso, quod splendidum magnificumque videbatur, nihil aliud nisi summam animi insipientiam & stoliditatem testabatur. Quâ enim turpitudine, & quâ, quantumuis insigni stultitiâ, minor cenſeri debet illa, vt Diuûm Rex, vt loquuntur ipsi, in taurum mutetur; vt amores suos dorſo ferat, Deusque taurus humidum fecerit: blando mugitu Europam demulceat, inque dorſum, velut vehiculum conscendere inducat? aut vt perduto amore flagrans in auem sese transmutet, vt ita assumpto, ac raptò Ganimedepocillatore vtatur: aut vt infano mulierum æstu percitus, sese modò in auri speciem induat; atque is, qui catenâ de cælo demissâ, deos omnes sese attracturum minabatur, in Danaës detrahatur gremium: modò cygni formam subeat, vt nimirum modulatâ voce, quod par est credere, Ledam decipiat? Cæterum an non dies ille festius valde ac clarus, quo patris Saturni celebratur memoria, à filio grauiſſima perpeſſi, exſectique; nec non suprema inde rursus proles, turpiter tum nata, tum notos afficiens? Similibus addamus similia; vi-

α εχά τούτοις γίνεται, τί γρηήμερον ὑπολαμβαίνειν αὐτοῖς γίνεσθαι, κόσμου πύργος ἄξε- γηρομήνου. σήμερον ἡμῖν ἢ τῆς χαλεπῆς Αἰγυπτίου ἐξόδου ἑορτάζεται, καὶ ἢ ὑπὸ τῆς ἐπι- δούου τῆς πηλοῦ δουλείας ἠλυθέρωσθαι, καὶ τὸν βαρῦν ἐλίπομεν Φαραῶν, καὶ Θεοῦ χάρις εἶναι τε καὶ καλεῖσθαι ἠξιώσθαι, καὶ τῆς Φερσούσης ὁδοῦ πρὸς τὴν ἀγαθὴν τῆς κληροδοσίας ἐπέβημεν γῆν, ὑψηρομήνω τῶν θαυμασῶν νομοθέτη καλοδηγούμενοι, τῆ τῆσανερδὲ ράβδῳ τερατουργουῦντι. ἐώρταζε πάλα Ἰσραὴλ ἐξόδον ἑορτῶν, ἀλλ' εἰς γενὸν κομιδῆν τὰ τῆς ἑορτῆς συσκευαίετο. ἐορτάζεν ἑορτῶν, ἧς τί δεῖ λέγειν ὡς οὐδὲν μετῶ τοῖς ἄλλοις ἑορτάζουσιν. ὅπου γε ὡσθὲ πρὸς τοὺς μικρῶν διακισμῶν ἀντι- τῶν, καὶ κατὰ διέβαιμεν ἢ Φαιδρότης. εἰ- κήτως γέ τοι πολλῶν πρὸς τοὺς αἰῶνα ὅσα ἐφθάνε. σωματικὰ γὰρ ὑπὸ τὰ τελευ- μένα, καὶ τοῖς αὐτοῖς ἐπιτροπῆ ὅσα ἐγί- νετο.

Ην ποτὲ καὶ Ἕλλησιν ἑορτάζειν. ἀλλὰ τί ὁ κάλλιστον τῶν πρὸ αὐτοῖς ἑορτῶν; ἐπίδηξις ἀ- γροπότητος, καὶ τῶν δοκίμων Φαιδρῶν, τῆ τῆ γνώμης αἰοήτου δημοσίαις. τίνος γὰρ ἀ- γροῦ, ἢ ποίας αἰοίας ὑπερβολῆς ἐλατ- τον ἔχει, ὁ τῶν θεῶν, ὡς αὐτοὶ φασιν, ὑπάτος, ταῦτος γνώμων, καὶ τὰ παιδι- κά φέρων ὑπὲρ νότου, καὶ τέμνων πρῶτα ὑγρὰ ὁ θεῶτατος. μυκήματα ἀπαλῶ δε- λεάζων πρὸ Κόρυμ, καὶ πείσαν ἀναβαί- νειν ὡς ἐν ὄχηματι. ἢ μειρακίου δύ- σερως ἔρος ὀριδεικνύων, ἢ οὕτως ἀνα- ληφθεῖς ὁ Γανυμήδης ὁ νέκταρ οἰνο- χοῖσι αὐτὰ. ἢ γυναικῶν ἀσελγῆς ἔ- ρως, νῦν μὲν εἰς χροσὸν αὐτὸν μετὰ- μείλων, καὶ τὸν πύργον ἀπέλκειν θεοῖς ἀπειλοῦντα σειρᾶ, πρὸς κέλπον ἢ τῆ Δα- νᾶ κατὰ γων. ἀρτί δὲ κύκνον δεικνύς, Ed. τῆς Δα- νᾶς. ἢ ὡς εἰκε ταῖς ἀδαῖς ἢ Λήδα κατὰ κηλοῖτο. ὁ κείνο δὲ πῶς οὐ λίαν Φαιδρὰ ἑορτῆν, Κρόνου πατῆρ ὑπὸ τῆς παιδός ἀτυχῶν, καὶ ὁ εἶναι πατῆρ ἐπὶ ἀποκει- ρόμενος. καὶ τελευτᾶ πάλιν ἐμείθεν γενῆ, ἀγροῦ καὶ Φυεῖσα, καὶ τοῖς γνο- εῖμοις ἀφῆτεῖσα. πρῶτον δὲ μοῖσις ὁ- μοῖα. ἢ ἐν ὅσῳ τῆς παμπερμίας, ὡς

Iudæorū Pa- cha angustum ac terrenum.

Gentilium fa- cta turpia.

Ed. τῆς Δα- νᾶς.

Ed. ἡρώ-
μύου.

ἢ ἐκείνων σεμνότης βούλεται, καὶ ἡ ἡρώ-
 μύου Πάνα, καὶ ὀνομαζέμεντα. καὶ τὴν
 ὀπλοφόρον πρῶτον τῆς κεφαλῆς σποτικτο-
 μύου, ἧς τὴν μητέρα καταπιὼν ὁ θερμὸς
 ἔρασις, αὐτὸς τῆς ὠδῆσι χηρότατον ἰση-
 ρετῆ ἔσπον. ἔνοπλον, ἢ ὡς ἐφίω, τῆς
 κεφαλῆς σποκίον γινώ. ἵνα δὴ καὶ σύμ-
 βολον ἢ παῖς φέροι, μινύμα τῶ τεκνύτος,
 οἷς ἐκείνος τὰ φώπῃ πολέμιος ὠφθη, κα-
 θαράν αὐτὸν τῆς ἔργης, καὶ κατακλείων παρ-
 τάρω. ἀξία γὰρ οἱ θεῶν φιώτες ἀντέδοσαν ἡμ-
 νητέρα.

Τί δὲ τὸν Ποσειδῶνος, νῦν μὲν ὅτι Φρυγί-
 μειρακίω ὄσπον, ὃν ὡς ἀπλησίως καὶ αὐ-
 τὸς τὰ δελφῶ. Ἔἰς ἀποπον ἀρπάξει ἀφ-
 κνήδω. οὕτω γὰρ τοῖς ἐλλύων ἡσώ-
 τας δοκεῖ, πειρωμένοις ἐπιμορθῶ ἀρη-
 μονετέροις ἀρημονα. οἷς ἀπορον ὃ γα-
 ερίμαρρον μακαρῶν ἵνα εἰπεῖν, καὶ
 ἀφ' τῆτο βούλεσθαι τὸν Αἰγλαυτεיאίνω
 ἀρπάξει τὸν Πέλοπα. καὶ φάλλοντες αἰ-
 δρακας, ὃ τῆς πρῶοιμίας, φλογὶ περ-
 πίτοισι. τί δὲ τὴν ἄλλω καὶ τίς αἰ ἔριθ-
 μῆσαι μνήαν, ἡ ὅτι γλυαῖοις ἐκμέμη-
 νεν, ἄλλοτε πρὸς ἄλλο εἶδος μεταποιού-
 μνος. λέγα καὶ τὸν Δάφνης ἔρασιλὺ
 τὸν Πύθιον, ὃς καὶ τοῖ ἐτέροις μινύων
 τὰ ἀδελφῶ, ὃν ἀπέχρησεν ἑαυτῶ. ἀλλ'
 ἠγνόησεν ὡς ἀφάθλιξεται τῆτον ἢ ἐρω-
 μῆκ, καὶ αἰνύηται κλαήσῃ ὅτι φυτῶ,
 ὃδὲν πλέον ἢ ὅσον ἰστέκαυμα τῆς ὀ-
 δωῆς ἔχον. ἡ καίτοι τὸν Ἀρκ ἀσεργαί-
 νοντα μινύει, καὶ δεσμοῖς περβάλλει. τί
 τῶς πῶντων ὁμοδ θεῶν ἐφ' ἔτερα εἶ-
 δη μεταποιήσῃς, ἵνα τὴν κόριω διερω-
 νωρῆ τῆ Δήμητει μὴ εἶν τῆς πλά-
 νης ἀπόπαισις, ὃν ἐχούση πρ' ὅπου
 μάθοι πῶντων ὁμοδ τῶ οἰκείας ἀφαι-
 ψάτων εἰδέας, καὶ πρὸς ἔτερας οὐ
 γνωεῖμοις μετατεμῶν. ὃν οἶδα τί
 φῶ, τὴν κροπῶ τῆς γάμων συγ-
 κρυπτόντων τῶ Πλούτωνι, ἢ ἀγνωσι-
 των, καὶ ἀφ' τῆτο πρὸς τὴν ζή-
 τῆσι ἀγωνιόντων, καὶ μετμορφουμῶν.
 ἀλλ' οὔτοι μὲν ὡσπερ ὀπισφαλαῖς ἐ-
 ξῶρον, οἷς ἡδέοι θεοῖς, οὕτω καὶ
 περ τῆς τελευμῶν, φάυλως ἰσπερῶ-

Gretz. ἡ
 ποῦ, vel πό-
 του, vel εἰς
 εὐπνον.

A delict Panem illum, qui; vt grauiissimi
 Græcorum sapientes volunt, ex vniuer-
 forum seminum commixtione natus,
 eâque de causâ Pan appellatus est: ar-
 migeram item illam Virginem, quæ ex
 Iouis vertice extitit: cuius matrem cum
 vehemens, ardensque ille amator deuo-
 rasset, ipse inusitato more, ac modo par-
 tûs dolores sustinuit; vt nimirum arma-
 tum fœtum, vt dicebam, ex capite ef-
 funderet: nempe, vt & filia symbolum
 parenti consentaneum gereret; quòd
 ille genitore suo hostiliter vsus, eum
 & Imperio deiecit, ac tartaro inclu-
 sisset. Digna profectò diis geniti parenti-
 bus suis ob vitam & lucis acceptam vsu-
 ram, persoluerunt præmia.

ποι, Οἰκείας.

Quid nunc referam, quo Neptunus
 cestro percussus insanierit in Phrygium
 adolescentem, quem & ipse, fratris sui
 exemplo: ad turpe nefandumque mi-
 nisterium rapit? Sic enim Græcorum
 disciplinarum sectatoribus videtur, qui
 inhonestâ, magis inhonestis emendare
 studeant: quibus religio est, vt Diuûm
 quempiam, gulæ ac ventri deditum fa-
 teatur; inq; eum vsum, Pelopem agnos-
 cant à Neptuno raptum; vt quod pro-
 uerbio ferunt, dum carbones fugiunt,
 incidant in flammam. Cæterùm quis
 fando explicet, quonam pacto ille idem
 in mulierculas item exardescens, in
 aliam aliamque speciem transformatus
 sit? His adiunge Apollinem, qui Daph-
 nem efflictim deperit; qui aliis occulta
 pandens, sibi ipse nequit opem ferre:
 quippe nesciuit fore, vt ab eo amasia fu-
 geret; ipse verò vanis ac incassum fufis
 ploratibus, iuxta arborem eiularet, nul-
 lo alio ad solatium relicto, quàm vt do-
 lorem magis accenderet: tametsi is Mar-
 tem adulterantem prodit, ipsumque
 vinculis circumquaque adstringit. Quid
 verò percensere attinet, omnium pari-
 ter deorum in alienas formas transmu-
 tationes, ne Ceres Proserpinam quar-
 tans, finem laboris reperiret; nemine
 scilicet existente à quo interrogaret;
 cum omnes simul dij, positâ figurâ pro-
 priâ, peregrinas, ignotasque formas si-
 bi adsciuisent. Quid dicam, non satis
 dispicio: num quia furtiuas illas Pluto-
 nis nuptias communi consilio celare sta-
 tuissent; aut quia ignorarent; eamque
 ob causam difficiliori inquisitione, for-
 mas alias assumpsisent. At isti quidem,
 vt temerè excogitarunt, quos arbitrati
 sunt deos; ita etiam sine ratione iisdem

2

dies festos consecrarunt; non animaduertentes, quos eis festos constituisset dies, in eorum dedecus ac opprobrium cedere; nec aliud ipsos, quam suam ipsorum stoliditatem solemniter colere.

Nobis porro, vt Deum cognouisse, vel potius à Deo cognitos esse, præclarum, ac honestum est; ita & festa celebrare. Quapropter tota rerum vniuersitas vnà nobiscum hodie celebrat, ac festū agit; simulque omnia bona quasi in vnum fontem confluūt, libertas; incorruptio; eius gloria, qui per misericordiæ viscera nos cognouit; lætitia eorum, qui ob regiam drachmam inuentam, gaudent: tristitia ac mœror eorum, qui penitus prostrati sunt, inferni scilicet, ac mortis; nec non inuisorum dæmonum: quos cum Græci turpiter agnouissent, longè adhuc turpius coluerunt, ac Deo debitis honoribus profecuti sunt. Verùm ad nostra, quæ verè diuina sunt, regrediamur; orationemque velut ad sacram speculam reuocemus: & gloriam, quâ à principio claruit is, qui nobis huius festi auctor est, religioso oculo contemplerur; sicque ad œconomiam vltimis temporibus exhibitam, procedamus.

Deus, cuius nobis hodie festiuitas agitur, ab æterno extitit, ac fuit cum Patre; nec rapinam arbitratus est, vt Scriptura loquitur, esse se æqualem Deo: sed ab ipso quidem esse suum accepit, particeps vt eiusdem naturæ, & æternitatis; ita & gloriæ, & omnium, quæ Pater habet. Filio enim ab initio competebat & gloriæ, & imperij seu potestatis æqualitas, quia perfectus ex perfecto prognatus est; quodque eâ ratione magis constet eius gloria, ex quo omnis paternitas descendit, vt Filium genuerit, qui neque gloriâ, neque honore minor quicquam Patre existat. Homines quidem cum perfectionis expertes sint, imperfecti, imperfectos; egenesque, egenos progenerant: at qui perfectus; vel vt rectius loquar, omni perfectione maior est, is omnibus modis consummatum gignit; vt generatio illa diuinæ maiestati sit consentanea, non à naturâ illius aliena. Quia verò hæres existens omniū Patris bonorum, atque donorum, bonus ex bono erat: decebatq; vt diuitiæ bonitatis non solum in eo apparerent, quodd puluerem ad Dei imaginem condidisset; ac neque vt ipse honorem ha-

Α βαρον, και οὐκ εἶχον σωτηριαν, ὅτι πρὸς ἀγαθῶν αὐτοῖς καταστροφῶσιν ἀπληρηγῆρες, και πλὴν ἑαυτῶν ἑορτάζουσιν ἀνοιδου.

Ἡμῖν δὲ ὡσπερ εἰς κελὸν θ̄, γινώσκων θεόν. μάλλον δὲ, ἢ ὡς αὐτὸς ἠνωθεύσασθαι ἡμᾶς, οὕτω και ὁ ἑορτάζειν. Διὰ τῆς τοῦ σήμερον ἡμῖν πᾶσα μὲν ὁμοῦ σιωροτάζει ἡ κλίσις. πᾶντα δὲ ὁμοῦ σωεργετα τὰ καλὰ. ἐλευθερία. ἀφθαρσία. δόξα, τῶ δὲ ἔλεον ἐπεγνωκίτος ἡμᾶς. βίφροσων, τῶ ὅτι τῆ βύρεση τῆς βασιλικῆς ἀγαλλιωμῶων δραχμῆς. σωθεσπότις, τῶ εἰς τέλος καταβεβλημῶων, ἀδου και θανάτου, και τῶ συγγραφῶν ἀφαιμονίωων. οὐ ἔλλωες ἀγρῶς ὅπτηνόντες, ἀγρῶν ἐπιμησῶν τε, και ἐσεβάσθησῶν. ἀλλὰ γὰρ ἀπίωμῶν ὅτι τὰ θεῶα ὄντως και ἡμέτερα, οἶον ἐφ' ἱεράς σκαπιάς ἀγαγρόντες τὸν λόγον, και ὁμματι βύσεβῆ πλὴν ἐν δὲχῆ δόξῶν τῶ τῶν ἡμῖν ἀπίου τῆς ἑορτῆς θεωροῶντες, οὕτω τε πρὸς πλὴν ἐπισχάτων ἀφβαίνοντες οἰκονομῶων.

Ed. ἐγνώσασθαι

Θεός οὗ σήμερον ἡμῖν ἡ πληρηγῆρες, ἡ μὲν δὲ αἰδίου σωων τῶ τεκόντι, οὐχ ἀρπαγμῶν ἡμῶων κατὰ ὁ λόγον, ὁ, εἶ) ἴσα θεῶ. ἀλλ' ἔχων μὲν δὲ αὐτὸς ὁ εἶ) κληρονομῶν δὲ ὡσπερ τῆς συμφύας και τῆ αἰδιότητος, οὕτω και δόξης, και πᾶντων ὅσα τῶ γυνήτορος. ἔσπερε γὰρ δόξης και κυριότητος ἀπ' ἀρχῆς ὁμοπῆμῶα τῶ ἡῶ, ὅτι τέλειος ἐκ τελείου. και ὅτι οὕτω μάλλον σώζοιτ' αὐ ἡ δόξα, τῶ δὲ οὗ πᾶσα παπειά, ἐν τῶ μηδὲν ἡσπερ βεβηκέναι δόξης και πῆμῆς τὸν ἡόν. ἀφθεσποῖ μὲν γὰρ ἐπεὶ κατ' ὅσῶν τέλειοι, ἐνδέοντες πῆκτοσιν ἐνδεῖς. ὁ δὲ, τέλειος ὢν, μάλλον δὲ ἡσπερ τελῆς, ἀσπερσδεῆ γῆνα. ἡ οἰκεία μεγαλοσπερείας θεοῦ ἡ γῆνσις ἡ, και μῆ τῆς ἐκείνου φύσεως ἀσπερπῆς. ἐπεὶ δὲ κληρονόμος ὢν ἀπᾶντων ὅσα τῶ γυνήτορος, ἀγαθὸς ἡ δὲ ἀγαθῶ. ἔδῶ δὲ τὸν πλοδοτον ὁφθῶων τῆς ἀγαθότητος, μῆ μόνον ἐν τῶ δημιουργῶσιν τὸν χωῶν εἶχῶνα. θεοῦ. μῆ δὲ ἀφ' ὢν ἡσπερ πλοδοτος ὁ πῆσος.

Ed. εἰκόνα. γ. ἡσπερ πλοδοτος ὁ πῆσος.

Pulchra Theologia. Phil. 2. v. 6.

Eph. 3. v. 15.

μηδεις ἐξημαρτίζεν · ἀλλ' ἐπεὶ ῥοπαῖς οἰ-
 κείας θανάτω δεδούλωτο, καὶ ἀπορον ἢ
 λύτρωσις ἴδιον, εἶναι καὶ τὸ δῶρον τῆς
 ἐκείθεν ἀγαθότητος. ἐβούλετο δ' ἀρὰ ὑπερ-
 βαλέσθαι αὐτὸς ἑαυτὸν φιλανθρωπίας ὑπερ-
 βολῆ · ἀλλ' ἵκετο ἄδοκον, πόνων οἰκείων
 οὐ χρεῖς δουλαί τὴν ἐλευθερίαν. ἴδιον δὲ
 τὸ βουλευθέντι ἔτοιμον · πρῶτα γὰρ εἶ-
 κοι Θεῷ · ἀλλ' ἐν ταῖς κρινωνήσοι μὲν
 πῶς καὶ δικαιοσύνης τῆς σωματικῆς, οὕτω
 δὲ πῶς τῆς κακώσεως λαβόντα ἀγα-
 λῶσαι τὴν κακίαν. ἐπεὶ δὲ τὸ πρῶ-
 τόν αὐτος ἴδεν ὡς, ἢ πλάσσειν ταῖς
 ἐμῶν τὸν πλάσσειν φρεσίν, τελειῶσαι δὲ
 πῶς μυστήριον, ἀποκρίψων μυστήριον · καὶ
 λαμβάνει ἀρχὴν κατ' ἐμὲ, ὃ ὦν ἐν ἀρ-
 χῇ λόγος · καὶ ὃ τῆς μεγάλης βουλῆς
 τῆς πατρὸς ἀφελος, ἐν ἡμετέρῳ εἶδει ὅτι
 φοιτᾷ · τὸ, τε ἕως τῆς ἀγάπης ἴδιον ἡγά-
 πησεν ἡμᾶς ὁ πατὴρ δι' ἑαυτὸν γινώσκων,
 καὶ τῆ σαρκὶ διδοῦς οἰκείῳ δικαίωματι τῆς
 ταῖς θανάτω δουλείας ἐλευθερίας ἀπο-
 λεύσασθαι. οἷς γὰρ κατὰ τὸ μηδὲν ἡμῶν
 τικτός ἐπήρθη τὴν τυραννίδα ὀπιβαλεῖν,
 τοῦτοις καὶ ὃ κατὰ τὸ ἀμῶν τικτός ἴδιον αὐ-
 τῶν ἐλάλησεν ἄλογον · καὶ δι' ἐνὸς ἀμῶν
 τήματος κατὰ τὸ λόγον τὴν τυραννίδα
 πηξάμενος, δι' ἐνὸς καταλύεται δικαίωμα-
 τος. οἰηθεὶς γὰρ ταῖς τῆς ἡμῶν τικτός Αδάμ
 ὁμοίωματι, τὸν ἀμῶν τικτός κα-
 τακτόν Αδάμ, ἔλαθε ταῖς κατακτόν
 τῆς πολυτρονίου τυραννίδος προσομιλή-
 σαι.

Τοῦτο τῆς ἡμῶν τικτός κεφα-
 λαίον · Θεός, οὐ ψήφοις χειροτονηθεὶς ἀν-
 θεσπίας, ἀλλ' ἰδίως θεῶν δοξαζόμενος
 κρέται, δι' ἔλεον τὸν πῶς ἀνθεσπίας ἡμῶν
 ἀνθεσπίας, καὶ σαρκὶ ταῖς ζοφερῶ δι-
 δοῦς προσομιλῶν θανάτω, ἵν' ἡμεῖς ταῖς φω-
 τὶ τῆς ἀθανασίας ἐλαμφθῶμεν. ὅτι γὰρ
 ἴδιον πῶς ἐκείνου ἡμῶν, ἐν κακίαις πα-
 ειδεῖν, ὃν ὅτι ὄντα, κατ' εἰκόνα δημιουργ-
 γει · οὐδ' ἀθεσπίας καμῶν τῆς ἔξου-
 ταῖς ἀθεσπίας · ὅτι τὸν τῆς πῶς ἀθε-
 σπίας πολὺ ἀφῆται κατακτόν ἐν φρε-
 ρῶ · ἀλλ' ἐπεὶ πῶς εἶδεν ὅτι ἀπορησῶν βοηθείας,
 ἐκτείνει τὴν χεῖρα, ἢς ἐργῶν ἀνθεσπίας, εἰς βοή-

bens, opulentissimus esset: adiecit & hoc
 bonitatis suæ munus & argumentum,
 ut postquam homo propria inclinatione
 & ruinâ in seruitutem mortis incide-
 rat, neque ratio vlla quâ se inde expedi-
 ret, suppetebat, eum à vinculis his ex-
 solueret. Quapropter nimîâ quadam
 benevolentia abundantia, ipse se exsu-
 perare voluit. Idcirco statuit perditum in
 libertatem asserere, non sine molestiis:
 (quod volenti facile erat; nam omnia
 cedunt Deo:) sed ita, ut conuersationis
 cum reis societatem iniret; sicque ipse
 incommoda ac miseras expertus, mise-
 riam omnem dissolueret. Ceterum cum
 id aliter præstari non posset, quàm ut is,
 qui me finxerat, meum ipse figmentum
 indueret; peragitur quod totum myste-
 rium, occultum, ac arcanum mysterium
 est; ac mei simile primùm incipit esse,
 quod à principio erat Verbum: magni-
 que consilij Patris Angelus, in humanâ
 specie venit; amoris magnitudinem,
 quo nos Pater dilexisset, per seipsum
 ostendit; ac suâ carni iustificatione, ut
 à mortis dominatione iusti speciem ha-
 bente, exsoluatur, tribuit. Quibus enim
 aduersus eum, qui nihil piaculi in se re-
 ceperat, suæ vim tyrannidis explicare
 præsumpsit, iis etiam, quo aduersus pec-
 catum iure fulta erat, amisit: ac cum
 per vnum peccatum, teste Scripturâ,
 imperium suum firmasset, idem per v-
 nam iustificationem, ac meritum pes-
 fundatum est. Cum enim mors, ad eius
 modum Adami, qui peccatum admise-
 rat, eum se Adamum qui peccatum nes-
 ciuisset, retenturam speraret, non ani-
 maduertit, rem sibi cum eo esse, qui
 diuturnam illam tyrannidem dissipat-
 urus esset.

Hoc præsentis nostri festi caput &
 summa. Deus, non suffragiis hominum
 creatus, sed diuino ipse peculiariter glo-
 riosus imperio, atque virtute, misericor-
 diâ erga homines cōmotus, humanam
 naturam assumpsit; ac carnem suam in
 atram mortem tradidit, ut nos immor-
 talitatis luce collustraremur. Neque
 enim fieri poterat, ut ab ipso creatum
 hominem in calamitatibus versantem
 despiceret; quem, inquam, ex nihilo ad
 imaginem condidisset; vtue morbo ex
 ligni esu contracto, perpetuò excrucia-
 ri fineret; aut paradisi ciuem iugi custo-
 diâ macerari permetteret: at cum auxi-
 lio destitutum aspiceret, manum suam,
 cuius homo opus esset, adiutricem ex-

Isai 9.v.6.

Rom. 5.v.12.

tendit : fit personarum acceptor, qui iustissimus est: decretumque illud aduersus eum, qui mandatum violasset, legitime conscriptum, insitâ commiseratione, velut munere quodam captus, obliterat, atque expungit; propriâque morte, mortis in nos impressionem cohibet. O immensam bonitatem! O viscera! O amoris vim, quo sic Deus hominem deperit! Ex terræ effingis puluere; tuâ inspiratione animam tribuis; domû destinans omnis generis plenâ delicias: aut ego tam immensam bonitatem nõ perpēdi: magnitudini muneris tanti gratum me non exhibui; nec dignitatem, quâ pollebam, æstimauit. Ligni esu, diuinam prodidi denunciationem, quæ mihi vitam omnis interitûs expertem pollicebatur. Quod denique meorum scelerum grauissimum est, dexteram nesciui, quâ conditus essem: creatis, honorem quo Creator prosequendus erat, detuli. Quid verò horum gratiâ mercedis rependitur? Luteam hanc meam deformitatem conditor ipse meus induis; neq; renuis, quò minus te ad extremam vsque ignominiam demittas, gustesque amarum mortis poculum, vt ego de torrente voluptatis, quo immortalitas affluit, bibens, mortis amaritudinem deponam. Quis nam iste nouus adèd ac præter opinionem, beneficentiæ ac humanitatis modus? Cecidit è cœlo Lucifer, qui manè oriebatur, estque effectus caligo: excidi & ego à diuinâ vitâ, omneq; contumeliarum genus suffers, vt priori in me illustriorem diuinam formam instaures. Quâ de causâ flammeûensem posuisti, vt lignum vitæ custodiat, vt ne eo vescens in æternum viuâ? Nonne vt mei gratiâ in te mortem trahens, sic vitam mihi sempiternam dones? Quid verè in terram reuerti facis ob affectatam deitatem? An non vt ad me accedens, deitate dones? Verùm ab innatâ tuâ misericordiâ victus es; nec es passus, vt à morte, manûs tuæ opificium absumeretur; neque amoris tuo aduersus me consentaneum esse duxisti, si me omni auxilio destitueres: sed statuisti teipsum pro me pretium redemptionis, & salutis comparandæ tradere; descendisque ad has meas infimas sedes, vt qui per insidias huc delapsus sum, non solum ab imo reuocer; sed & ad cœlos, vbi prius non degebam, transferat. Hoc modo insidias, quibus deceptus essem, mihi in lucrum conuertis; meamque in-

A ἴδαν· καὶ γίνεται προσωπολήπτης ὁ δίκαιος· καὶ ὁσὶ ἐγράφη ἔνομον ψήφισμα κατὰ τῆ μὴ τετηρηκόςτος τῶ ἐπιπολιῶ, τοῖς οἰκείοις δωροδοκηθεῖς οἰκτιρμοῖς ἀπαλείφει· καὶ οἰκείῳ θανάτῳ, τῶ κατ' ἡμῶν τῆ θανάτου ἴσησιν ἐφοδόν. ὡ ἀπέρου ἀγαθότητος· ὡ παλάγγων· ὡ φίλῳ, οἷς οὕτω Θεὸς ἀιδεσθῆτου ἐρεῖ. Ἐκ χροῖς ἀφ' ἀπλάθεις· ψυχῶν τῶ σῶ" δι' Ed. διδοῦ, ἐμ. δως ἐμφυσήματι· οἶκον πορτοδαπῆς τέρψιως ἀφοεῖζεις μετόν. Ἐκ ἐμέτησα τῶ ἀγαθότητα· οὐ ἐγὼ μὲν δι' ἡμεῖς ποσούτου δώρου μεγέθη· Ἐκ ἐπερῆα τῶ πηλῶ· παρῶδωκα βρώσεως θεῖον" δ' ἐλέγελμα, ὅ Ed. παρῶν. μοι ἀνώλεθρον ὑποχρεῖτο ζωῶν. Ὁ βαρῦτατον τῶ ἐμῶν ἐγκλημάτων, ἡγήθησα τῶ δημεργὸν δόξαι· ἔδωκα τοῖς ποιήσασιν τῆ ποιήσαστος τῶ ἡμῶν. καὶ τί γ' ἴδ' ἀπὸ τούτων. τῶ πληνῶ ὁ πλάθεις ἀμορφία λαμβάνεις,

C καὶ μέγρι τ' ἐγάτης ἀιμίας Ἐκ ἐπαρμῶν συγκυτελθεῖν· καὶ γὰρ τῆ πικροῦ πόματος τῆ θανάτου, ἴν' ἐγὼ τ' γλυκύτητος τῆ χειμάρρου τ' ἀθανασίας πῶν, τῶ πικρίαν τ' φθορῆς ἀποθῶμα. τίς ἔ παρῶδωξος τ' φιλαθροσπίας ἔσπος. Ἐξέπεσεν οὐρανοῦ ὁ ἑωσφόρος ὁ παρῶ ἀιατέλων, καὶ ζόφος ἐγένετο· Ἐξέπεσεν ἐγὼ θεῖας ζωῆς, καὶ πᾶσιν ὑβρεως ὑπομῶνεις εἰδέαν, ἵνα τῆ παρῶτερου ποιή-

D σης θεοειδέτερον; τί τῶ φλογίνῳ ἔσου ρομφαῖαν τ' ζωῆς Ὁ ξύλον φυλάσσειν, ὅπως μὴ φαγὼν δὲ αὐτὸ ζῆσω εἰς τὸν αἰῶνα· ἢ, ἴν' ὅπτι σαυτὰ ἐλκύσας τὸν θάνατον δι' ἐμέ, οὕτω ζωῶν αἰῶνιον δωρήσῃ; τί δὲ με εἰς γλῶν ἀποσρέφεις δι' ἐπιθυμίαν θεώσεως· ἢ, ἵνα παρῶς ἐμέ παρῶ ἀγμῶντος, οὕτω θεοποιήσῃς. ἀλλὰ γὰρ ἐνικήθεις τοῖς σοῖς οἰκτιρμοῖς, καὶ Ἐκ ἐφερες ὅσιν θανάτῳ κατμεμῶντος τῆς σῆς παρῶμης Ὁ φιλοτέχνημα, ὅσδ' ἐγὼ σὺ εἶναι παρῶ ἐμέ φίλῳ κείσιν ποιῆ, καταλιπεῖν ἀβοήθητον· ἀλλ' ὀδύκησας ἀπὸλύξον δωῶν σαυτὸν τῆς ἐμῆς σωτηρίας· καὶ κατέχη παρῶς τῶ ἐμῶν ἐγαπῶν, ἴν' ὁ δι' ἐπιβουλήσ παρῶς τῶ τῶ καταπύσων, μὴ μόνον τῆς ἐγαλιᾶς ἀνακρημῶν, ἀλλὰ παρῶς οὐρανον, οὐ μὴ παρῶν ἀκωῶν, ἐγκατοικησῶν. οὕτω τῶ ἐπιβουλιῶ ἐμοῖ παρῶς κέρδης μετὰποιεῖς, καὶ τῶ ἐμῶν μαλακίαν ἀγα-

Isai. 14. v. 12.

Isai. 53. v. 4.

Ed. 42. v.

ἀναφέρεις, καὶ ἄς ἐμας ἀναδέχησθαι, ἵνα ἐγὼ πρὸς ἀνώδυνον βίον μετασβώσωμαι.

Προδίδωσι μαθητῆς, καὶ οὐκ ὀργίζῃ τυπώσοι μιαιφόνου χεῖρες, καὶ οὐκ ἀμύνη· κρίνει Πιλάτος, καὶ σιγᾷ ὡς κατὰ κριτος· ἐμπίθουσι, ἔτι οὐκ ἀποσπέρφεις ὁ πρὸς ὄσπον· ἔλκυσιν ἐπὶ σφαγίῳ ὡς ἀμνόν, καὶ οὐκ ἀνοίγεις ὁ σῶμα· καθήλωσι τὰς ξύλας, καὶ ὑπερβύχη· νῦν τὴ βασιλέα χλευάζουσιν· εἰ βασιλεὺς Ἰσραὴλ ὄντι, καταβάτω ἀπὸ τῆς σταυροῦ· νῦν δὲ, "οὐαὶ φωνοῦσι σῶμασι μαρτύρις· σὺ δὲ, πρῶτα βυθῶ καλύπτεις φιλοσοφίας· ὡσπερ ἐπὶ τῆτο δημιουργῶν ἐκπηλῶν ἔσπον, ἵνα ἐκείνο μὴ μὴδὲν ὑβρεως παρελίποι· σὺ δὲ, μὴδένα ἔσπον ὑβρεως οἷς οὐκ ἔτι παῖσι ὁ ὑβρείτης. οὐ γὰρ εἰς τὴν πρῶνιαν, ἀλλ' εἰς τὴν σωτηρίῳ τῆν ἀχρεῖτων ἀποσκοπεῖς. ἀλλὰ ταῦτα μὴ ἡ θεοκτόνος παραμύθηται σωμαγωγῆ· ὁ δὲ τῆ Θεοῦ τὰς ὄντι λαός, πάρα ὁ θεῖον ἐορτάζει, καὶ σωτήριον τῆ σφαγῆ, καὶ τὰς πρῶτα χρεῖσματα· ἀπαθῆς μὴ τῆ ὄλοθρῶντος σωτηροῦ μῦθος, ῥυόμῦθος δὲ τῆν κακωῦτων, καὶ πρὸς ἄς ἐπαγγελίας μετακίχρῶμῦθος. πάλαι μὴ οὖν ὁ Ἑβραῖων ἄγιος Μωυσῆς ἐλευθερῶν τὴ Αἴγυπτιῶν κακώσεως, οἷς σκιαγραφία τὰ πρῶντα εἰκονίξει· καὶ μαρτύριον μὴ Αἴγυπτιῶν "ἐπ' ἄλλαις πληγαῖς βαρυτέρα τῶς πληγῆ τῆν πρῶτον τῶν θανάτων· δίδωσι δὲ τοῖς "κακωῦτοις ἐλευθερίαν· καὶ μικρὸν ὑπερὸν τέρμει πορείαν, ἢ τὰφος τοῖς διώκοσι γῆς. ταῦτ' ἡ παλαιότης εἰς μνημόσυνον τῆς ὑβρεως πρῶν, ἐκελευέτο· ἐπεὶ ἡ ἀλῆς εἶχεν ἡ σκιά, καὶ αὐτῶν ἔδει πρῶτα τὴν ἀλήθειαν· καὶ ἄγιος οὐχ ἔν, ἀλλ' ὁμοῦ πρῶτα ἐορτάζειν τὴν ἐλευθερίαν ἀνδρῶν, τελείηται ὁ μέγα τῆτο τῆ κόσμου πάρα· οὐ πρῶτα ἐνι αὐσίων πολλῶν θυομῦθων, ἀλλὰ τῆ ἐνός ἀμνόν, ὅς τὰ βάρη πρῶτων ἐπὶ τῆν ὄμων ἐβάστασε· καὶ χρεῖτε τὰς πρῶτα ἀματι, οὐ καταλυομῦθων οἶκον φιλία, ἀλλὰ σοφίας ἀθανάτου ἔργον ἀκατάλυτον, ἡ ἀφ' πίστεως οἰκοδομῆ, οὐ πρῶτα εἰς οὐκ ἐνι τὰς ὄλοθρῶντι· ἵνα ἐφ' ἑαυτῶν οἰκοδομηθῆσιν ὡς θεμελίῳ, καὶ τὴν κατὰ πρῶτα

Ed. 42. v.

Gretz. ἐπαλλοῖς, vel ἄλλαις ἐπ' ἄλλαις.
Ed. καλοῦμῦθους· non bene.

A firmitatem portas, ac dolores meos recipis, ut ego ad vitam omni dolore carentem commigrem.

Prodit discipulus, nec irascens: percutiunt sacrilege manus; nec ulciscens: iudicat Pilatus, & taces, tanquam reus: conspuunt, nec faciem auertis: trahunt ad victimam, tanquam agnum; neq; os aperis: clavis ligno affigunt; proq; illis preces fundis. Modò Regem subfanant: *Si rex Israël est, descendat de cruce:* modò execrando ore illud *vah* intonat.

Marth. 27. v. 42. & 49.

B At tu omnia profundo immensi amoris tui tegis; quasi hominem eo consilio è luto effinxeris, ut nihil ille in te iniuriarum & contumeliarum omitteret; tu verò nullam beneficentiæ rationem, quâ contumeliosum demerereris, præterires. Neque enim in vesaniam, sed in salutem ingrattissimorum feruorum oculos coniciis. Cæterùm hæc Dei interfectrix synagoga molitur: at qui verè Dei populus est, is celebrat Pascha diuinum & salutiferum; tum immolatione, tum venerandâ vnctione, securus plagarum quas Exterminator illaturus esset; atq; à cunctis, quibus vexabatur, ærumnis liberatus, ac ad cœlestes promissiones translatus. Nam olim quidem Moyse, Hebræorum gentem ex durâ illâ Ægyptiorum seruitute liberans, velut vmbra quâdam, ac obscurioribus lineis rerum præsentem statum designauit: ac ille quidem; post plagas alias, grauiori hæctenus plagâ, ac superiores omnes vincente, primogenitorum morte Ægyptum afficit; atque iis, qui malè vexabantur, libertatem impertit: breuiq; interuallo iter fecat, quod persequentibus in sepulchrum cedit. Hæc antiquitas beneficij monumento recolere, ac prosequi honore iubebatur. At postquâ fatis iam vmbra durauerat, tempusque aduenerat, ut ipsa veritas coleretur; neque iam vna natio, sed totum genus humanum libertatis recuperatæ beneficiû celebraret; peragitur magnum hoc mûdi Pascha; non cæsis, immolatisque pluribus, anniuersario ritu, agnis; sed vnico illo, ac singulari Agno occiso, qui omnium onera suis humeris tulit: vngiturque pretioso sanguine non ædium caducarum superliminare; sed immortalis sapientiæ, indissolubile opus; videlicet ea, quæ per fidem est, structura, ad quam exterminatori propinquare non licet: quam supra se, tanquam supra fundamentum, + ratione fixationis in imo

Pascha Christianorum.

3

D interuallo iter fecat, quod persequentibus in sepulchrum cedit. Hæc antiquitas beneficij monumento recolere, ac prosequi honore iubebatur. At postquâ fatis iam vmbra durauerat, tempusque aduenerat, ut ipsa veritas coleretur; neque iam vna natio, sed totum genus humanum libertatis recuperatæ beneficiû celebraret; peragitur magnum hoc mûdi Pascha; non cæsis, immolatisque pluribus, anniuersario ritu, agnis; sed vnico illo, ac singulari Agno occiso, qui omnium onera suis humeris tulit: vngiturque pretioso sanguine non ædium caducarum superliminare; sed immortalis sapientiæ, indissolubile opus; videlicet ea, quæ per fidem est, structura, ad quam exterminatori propinquare non licet: quam supra se, tanquam supra fundamentum, + ratione fixationis in imo

Cccc

4

superædificatam, velut angularis lapis cōtinet, ac sustentat, propter supernam illā eius virtutē, quā cōtinet omnia, atq; conferuat: quam pretioso suo sanguine sanctificat, velut victima pro nobis oblata; ac vt Redēptor, saluā facit nouamini- tians viam; non quidem diuiso, ac quasi discisso maris profundo: neq; enim profundi illius semitā suos redēptor ducit: sed quo ad superas oras tenditur, ac quo persecutoribus transire nullā ratione conceditur, Ipse, non alius, in promissā terram nos introducit, vbi nullus Chananeus, nec eorum quispiam ex illis, qui exosi sunt: sed soli illi, qui hæreditatis largitorem agnoscunt, ac quos ille habitandi causā introducit, vt à Patre hæreditatem accipiant, loco vulnerū, ac sanguinis quę ipse obtulit. Patri enim sāguinem offert, vti etiam cōmendat animā. Nam licet ea pro nobis redēptionis pretiū offerre dicatur: (Verē etenim pretium sunt redēptionis, quod nōstri causā mortem subiens, nos is redemerit) attamen Filius Patri suo oblationem facit.

Agedum verò, sicuti ascensum supernum, ac hæreditatem mystico oculo cōtemplati sumus; sic & ea, quæ in his inferioribus locis peraguntur, intueamur. Duplex enim est, eorum quæ peraguntur spiritalis intelligentia. Etenim Christus tribuit superna: inde namq; ad nos venit, ac vt nos eò transferret. Peragrat autem & hæc infima; vt tamen nihil humile aut sordidū ex illis contrahat; vt & inde salutare Dei elucescat. Cū illud audis, *Deus meus, Deus meus, vt quid me dereliquisti?* noli malè in dubietatē abripi. Clamat, *Deus meus, vt quid me dereliquisti;* at rumpitur velū Paternę domūs, quod ostendat Pater, quantam Vnigenito patiente iram conceperit, vtque futurum sit, vt quia eius corporis templum soluere præsumpissent, ex suā ille domo eos abrumpat, atque exterminet: quin & à diuinā suā prouidentia per inspectionem protegente, velut abruptos, procul abiiciat. Latus lanceā perforatur: sed vide immortalitatis fontes; sanguinem, & aquam; inde manantes. Lintheis funebribus inuoluitur, ac terrā conditur, versaturque cum mortuis; sed sponte cedit periculum facienti inferno, vt suā ipse ad breue tempus detentione, eos, qui perpetuò ibi detinebantur, educeret. Enimuerò nesciens infernus, dum additamentum sperat, etiam eos amisit, quos prius possederat. Nes-

A ξιν, σωέχθ, ως λίθος ἀκρογωνιαίος, δὲ πλὴν αἰῶθεν τὰ πάντα σωέχουσαν αὐτῆ διώματι. ἡ δὲ ἀγάξει μὲν τὰς πρῶτα αἵματι ὡς ἡσάρ ἡμῶν σφάγιον. σῶζει δὲ ὡς λυτρωτῆς, ξένου ἀγωνόδου. οὐκ ἔβυθου τεμνομένου. ὅσδε γὰρ ἐκείνον ἀγάτ βυθὸν ὁ λυτρωτῆς. ἀλλὰ τῆ ἀνω, ἡ πρῶτα τοῖς δικάταις ἀμήχανον. αὐτος εἰς πλὴν ἐπηγελημένην εἰσάγων κληρονομίαν, οὐχ ἔπερος. ἔνθα οὐ Χαναανῶς, ὅσδε πῆς ἄλλος τῶν μεμνημένων οἰκεῖ. μένοι δὲ οἱ τὸν κληροδοτῆν ὀπιγνώσκοντες, καὶ οἱ ἐκείνος ἐγκατοικίξει ἡ λαβεῖν κληρον ὡσαύτ τῆ πατρῆς, ἀπὴ τῶν τραυμάτων. ἔ τῆ αἵματος, ὁ παρῶν ὠνεγεν. παρῶν γὰρ τὰς πατρῆς αἵμα, ὡς καὶ πλὴν ψυχῶν παρῶν ἡσάρ. εἰ γὰρ ἔ ἡσάρ ἡμῶν ἀπὴ λυθῶν ἡσάρτα δοῦναι λέγεται. ἀπὴ λυθῶν γὰρ ἀληθῶς, ὅπ τ ἡσάρ ἡμῶν ἡσάρτων θάνατον λυθῶνται. ἀλλ' ἡ γε παρῶν εἰς τὰ οἰκείῳ πατρῆ ὡσαύτ τῆ πατρῆς.

C Αλλὰ φέρε δὴ, ὡσαύτ πλὴν ἀνω ἀφῶ- βασι, ἔ πλὴν κληρονομίαν μουσικῶ ἀφῶνοίας κατεῖδον ὀφθαλμῶν, οὐτῶ θεωρήσασθαι καὶ τὰ κῆτω τελευτήματα. διττῆ γὰρ ἡ τῶν τελευτήτων θεωρία. δίδωσι μὲν γὰρ τὰ αἰῶ. ἐκείθεν γὰρ καὶ παρῶν αὐτὰ μεταγῶν ἡμῶς, πρῶτῳ βασιλεῖ δὲ ἔ ἀφῶ τῶν κατωτάτω, μηδὲν ταπεινὸν ἐκείθεν παρῶν κῆτος, ἵνα κακίθεν ὀφθῆ ὁ σωτήριον τῆ Θεοῦ. ὅτῳ ἀκρῶς βοῶντα. Θεέ μου. Θεέ μου, ἵνατί με ἐγκατέλιπες. μὴ σαρπαδῆς. βοῶ, Θεέ μου, ἵνατί με ἐγκατέλιπες, ἀλλὰ ῥήγνυται ὁ καταπέτασμα οἴκου τῆ πατρῆος. δὲ κηνώτος τῆ πατρῆς, ὅπως ὅπ τὰς μονοθῆν ὀργίζεται πάροτι. καὶ ὡς ἀπὴ ὦν ἐπῆρθησαν λῖσειν αὐτῶ τῆ σώματος τῆ ναόν, ἀφῶ ῥήξει μὲν αὐτῶ οἴκου τῆ εἰσῶ. ἀφῶ ῥήξει δὲ, καὶ τῆ παρῶν φερεῶς ἐποπτικῆς καὶ θείας παρῶν κητεῖται πλὴν ἀνω. ἀλλ' ὅσα τῆ ἀθανασίας τοῖς κρουνοῖς, ὁ αἵμα ἔ ὁ ὕδωρ ἐκείθεν ἐκβλύζονται. ἐνταφίους ἐλίσσεται, ἔ γῆ κρῶσεται, ἔ μὲν νεκρῶν ἀλίσσεται. ἀλλ' ἐκῶν ὡσαύτ κρῶσεται πειρωμένη τὰς ἀδῆ, ἵν' ἐν τῆ οἰκείῳ παρῶν βεβαχῆ καποχῆ, τοῖς ἀωνίους ὀργαζοῖ καποχῆς. ἀλλὰ γὰρ ἔλαθεν ἀδῆς παρῶν κηλῆς ἐλπίσας, ἔ οἱ παρῶν κητεῖ καζημωτῆς. ἔλαθε καποχῆσθαι

Christus, no- uam nobis in cœlum iniat viam.

In Christo mixta diuina & humana.

Matth. 27. v. 46.

Ed. οἰκῶ

Ed. λαβῶν

Ed. φ.

Ed. ἀνω

Ed. οὐάται.

Ed. ἀσάπα..

Ed. διανοιγ.

Ed. σφί.

οἴηταις πρὶ ἑαυτῶν τὴν ζωὴν, τοὺς νεκροὺς
 τῆν ἐγκάτων σκοπενώσας. ἐπεφανή γὰρ
 τοῖς ἐν " σκτεινοῖς καὶ σιᾷ θανάτου κα-
 θηρόοις ἢ ἀδυτος ἀνατολή, καὶ πρὸς
 ὃ φῶς ἔξεδραμον τῆς ζωῆς. οὐκ ἔφερ-
 ξον οἱ πυλωροὶ τὸν εἰς ἐκδικησιν τῆν κα-
 κουριῶν πῶρα γυρόμενον. εἶδον πρῶτα κει
 δὲξια, τὰ " ἀνάτα σκυλοῦδνα τα-
 μειᾶ, καὶ ἔφειξαν αἰθοῦσῶν τὴν ἀφθαρ-
 σίαν, καὶ τὴν φθορὰν μῦρανοῦδνω, καὶ
 τῶν τε σωμαπερῶν ἀθροῦ. εἶδον μνημεῖα
 " αἰοιζόμενα, καὶ νεκροὺς τῆν ἀφύκτων
 πυλῶν ἀκμάω ποδὶ ἐξιώντας, καὶ τὴν ἐ-
 λυθειαν χρῶδοντας, καὶ πρὸς ἑαυτοὺς
 σωεφύροντο. εἶδεν ἀδης ὃ πικρὸν κέν-
 ἔον, ὃ τὰ γῆρι καθήλωσεν ἢ πῶρα βασις
 ἐξαργυρόμενον, καὶ πρὸς ὃ οἰκείον αἰα-
 κομιζομένω τὴν φύσιν, ἢ ὅτινε μερῶν
 αὐτῶ ἀναρῶσθεῖσῶν νόσου, καὶ ὡς οὐκέτι
 σωμαλάρι ῥέοντα τὴ τῶν τε καρπὸν ἐν-
 νοσῆν, ὀδύνης τὴν ἀπληστον ἐνεφῶρει γαστέρα.
 τῶνος ξενίξει τὴ τῶν τε οὐρανῶν.
 ἀλλὰ τὴν τῶν τε τῶν τε τῶν τε τῶν τε τῶν τε
 ῥαυρῶν πολλῶν τὴ ζωῆς οἱ ἐκεῖ
 κατασαπέντες ἐνδύονται. ἀλλ' ἵνα καὶ γυ-
 αῖκες ἐκ τῶν τε τῶν τε τῶν τε τῶν τε τῶν τε
 ὦν ἔργον ἢ λύπη, καὶ ἢ " πρὸς τῶν τε κα-
 πίκης. ἡ γὰρ δὴ καὶ τῶν τε τῶν τε τῶν τε
 πὸς ἔργου τὴ σωτηρίας ἀκόλουθον. ἐκείθεν
 ἀκούσῶν. μὴ κλαίετε. οὐ ἀφ' τὴν τε τῶν τε
 φασιν, τὰ δάκρυα ἀνεπηγάξε. καὶ ζωῆς
 ἐκείθεν λαμβάνειν μιλύματα, οὐ νέκρωσις
 ἐπεχειάζεν.

Ἀλλ' ὡ μακάριαι γυναῖκες, ἔ τὴ τοὺς ὅτι
 τὴ τῶν τε ὀρθρίσεως, ἔ τῶν τε καλοῦ ἐκείνου ἔ
 φθῆματος ἔ τῶν τε τῶν τε τῶν τε τῶν τε
 χροῖον τὴ ἀφθαρσίας ὡραῖω ποδὶ κατελά-
 βετε. πρὸς τῶν τε τῶν τε τῶν τε τῶν τε
 τε. ἀδῶ σκυλοῦδνα, ἔ νεκρωθέντα τὴ τῶν τε
 νατον, ἔ φθορὰν καταδυεῖσῶν. οὐκέτι ἐν
 αἴλια ἀφ' ὃ τῶν τε τῶν τε τῶν τε τῶν τε
 αὐτῶ γὰρ διαγελίξεται ἢ αἰάσας. οὐκέ-
 τι ἀφ' τὴν τε πρὸς τῶν τε τῶν τε τῶν τε
 αὐτῶ γὰρ φασίω καὶ πρὸς τῶν τε τῶν τε
 πρὸς τῶν τε τῶν τε τῶν τε τῶν τε
 καὶ τῶν τε τῶν τε τῶν τε τῶν τε τῶν τε
 τῶν τε τῶν τε τῶν τε τῶν τε τῶν τε
 τῶν τε τῶν τε τῶν τε τῶν τε τῶν τε

A ciens, dum Vitam apud se detinere pu-
 rat, mortuos visceribus quibus coërce-
 bat, effudit. Apparuit enim iis, qui in te-
 nebris, ac umbrâ mortis sedebant, O-
 riens, qui occasum nescit; iique, ad vitæ
 lumen accurrerunt. Ianitores, impetum
 eius, ac præsentia, qui ad afflictos vlcif-
 cēdos venerat, minimè sustinuerūt. Im-
 mortalia illa receptacula, omnipotenti
 dexterâ spoliari videntes; cohorrerunt
 efflorentem incorruptionem, ac corru-
 ptionem tabescentem, pariterque ipsi
 abundè contabuerunt. Viderunt aperi-
 ri monumenta, mortuosque vegeto pe-
 de, ac alacri, ineluctabili è custodiâ pro-
 gredientes, partæque libertatis gaudio
 choreas ducentes, ac apud se confunde-
 bantur. Vidit infernus amarum illud,
 ac lethale spiculum, quo genus huma-
 num ob trāsgressionem transfixum fue-
 rat, iam extractum; naturamque in pri-
 stinum restitutam statum, recreatamq;
 ex eo, quo conflictabatur, morbo; fore-
 que intelligens, vt ne amplius diffluen-
 tem eius fructum collecturus esset, inex-
 plebilem ventrem suum ingenti crucia-
 tu compleuit. Sepulchrum eum hospiti-
 o excipit, qui cœlis sublimior est; at
 mortui qui isthic computruerant, depo-
 sitâ sepulchrorum putredine, nouam
 vitæ stolam induunt. Quin & mulieres,
 plenum letitiâ nuntium è sepulchro ac-
 cipiunt; quorum antea munus, mœror,
 ac commoratio in sepulchro. Nam &
 hoc communi salutis nostræ negotiatio-
 ni consentaneum erat, vt inde audirent
 illud: *Nolite flere*; vbi s propter latam
 sententiam, lacrymæ copiâ difflebant:
 & vt eo loco vitæ indicia fortirentur,
 quem mors prius obsederat.

Sed ô beatæ mulieres, tum ob aduen-
 tum primo diluculo ad monumentum,
 tum ob pulcherrimum illud & alloquiū,
 & spectaculum: quæ nimirum primæ,
 immortalitatis illum locum specioso
 pede presseritis; primæque, magnum
 illud trophæum audieritis, nempe spo-
 liatum infernum; mortem peremptam;
 corruptionem profundo mersam. Non
 amplius propter lapsum vocandus in
 crimen sexus fœmineus; per quem re-
 futrectio faustè annuncietur. Non am-
 pliùs propter primam generis parētem,
 mulieres pudore obteguntur; quippè
 quæ læta, tum facie, tum linguâ, pri-
 mæ gaudij nuncia perferunt. O felices
 aures, quæ ante alias, rei tantæ auditum
 acceperunt! O felices oculos, qui vitam

In mulieres vnguentiferas.

5

iam iam ex sepulchro, velut ab Oriente, A solem rutilare viderunt! O felices manūs, quæ pedes, quibus mors fuit conculcata contigerunt. Verum ite, nec solæ rei tantæ voluptatem percipite. Abite, tristitiâq; confecto præclaro illi choro, inchoandæ exultationis signum date. Non sunt fortè verbis vestris habituri fidem, veterem reueriti deceptionem; at propriis oculis èredent. Fortè indignas vos censebunt, quibus narrantibus assensum præbeât; at reuerentur, non eo duntaxat titulo, quod vobis illi, in Magistri cultu ac honore inferiores extiterint; verum etiam quod fausto adeo nuntio primas teneatis. Ite, vtq; ad Pastorem recurrant, quo percussio dispersæ sunt oues; 6 cùm ille iam requirendis incumbat; commonete. Dispersit eas percutientium atrox facinus; congregauerit eius potentia, qui, quâ ratione fuit percussus, hostes disperdidit. Absconderunt se, vt Regem vulneratum vidissent, breuique tempore ob molestias inde enatas somno captum; nunc procedant: surrexit enim, vulneribusq; confectis aduersariis, præclaro triûpho victor præit. Adesto Virgo parens, eumque exime gladium, qui videntis è cruce pendentem Filium, cor transfodit: nunc, quæ & quantæ euenerint, intuere, gloriæque & exultationis particeps efficere. Claustra, ac portæ ineluctabiles con fractæ sunt: in vincula coniectus est ille, qui vinculis liberatorem alligare tentauit: Compediti, educti sunt è domo carceris. Impassibilis ex sepulchro prodiit, qui virginitatis pudorem illæsum, & intactum, cùm nasceretur, custodiuit; vt quemadmodum auspicans, ita & consummans, nostræ salutis causâ susceptum inefabile opus, naturæ transfiliat leges: quanquam illic quoq; formationis tempus seruet, ne inani tantum specie carnem assumere videatur; hîcque triduanæ sepulturæ hospitium, moramque; diuini vtique consilio dispensatam; admittat. Puto enim, cùm humanæ vitæ triplex sit status, ex eo tempore quo ex patriâ ciecti sumus; ac alij quidem lege priores; alij sub lege; alij post legem, ac eam quæ est in gratiâ, vitam consecuti sint: ipsum, qui salutis vniuersorum causâ mortem obire elegisset, triduanam mundo initiasse resurrectionem: quod, cuique generis portio ni, pari numero dierum, quibus in inferno morte resolutus mansisset, libera-

αὐτὴ τῆ παύου ὡσπερ ἀνατολῆς ἀγρὰ φασμα
 ἐθαύμαστο. ὡ χερῶν, ποδῶν ἀφαιρητῶν καταπα
 τισθέντων φθορᾶν. ἀλλ' ἀπιτε, ἐ μὴ μόνον τρυ
 φᾶτε. ἀπιτε, καὶ τὰ καλῶ σκυδεσπάζοντι
 χορῶ, τ' ἀγαλλιᾶσεως ὁ ἐκδόσιμον εἶπατε. ἀ
 πισησοσιν ἴσως τοῖς ῥήμασι, τὴν παλαμὰ ὑπο
 πηθόντες ἀπάτω. ἀλλ' ὀφθαλμοῖς οἰκείοις
 πισθῶσιν. οὐκ ἀξιοπίστον ὁ ὑμέτερον νομῆ
 σι κήρυγμα. ἀλλ' αἰδεαθήσονται, οὐχ ὅτι μόν
 ον εἰς τὴν τῆ διδασκαλίου ἡμίλῳ ὑμῶν ἀπε
 λίποντο, ἀλλὰ ἐ ὡς παρῶτα φερούσας τὰ
 ἀξιώματι τῆ κηρύγματος. ἀπέλθετε. ἐ οὐ
 παταχθέντος ποιμνῆος ἐσχερπίσθη τὰ παρῶτα
 τα, νῦν εἰς ἀναζήτησιν αὐτῶν διδρασαντος μη
 νύσατε παρῶτα φερούσας. ἐσχερπίσει τῶν παταχῶ
 των ἡ μαρφορία, στωαγάρι ἡ ἐκείνοσ διωα
 γεία, τῆ ἐν ᾧ πεπατάχθη, τοῖς ἐχθροῖς ἀπο
 λείσθητος. ἐκρύβησθη, ὡς εἶδον τραυματιθέν
 τα τ' βασιλέα, ἐ παρῶ βραχὺ τῶν ἐκείθεν
 πόνων ὑπνώσθητα. παρῶτα φερούσας ἀνέση γὰρ, καὶ
 τραυματίας τοῖς ὑπεναντίοις δείξας, ὑπαμο
 φόρος παρῶτα φερούσας. δδὲ ἔμοι περὶ γένε μῆτερ, ὄξε
 λούσα τ' ῥομφαίῳ, ἡ τ' κερδίῳ διέτεμνε κρε
 μάμνον τ' ὑὸν ὀρώσης. νῦν οἶα ἐ παρῶτα φερούσας
 κηρύγμα, καὶ τ' ἀποφροσύνης ἐ τ' δόξης ἀπολάσκει.
 (τὰ κλειδρα ἐ πύλας αἰ ἀφικ) στωετέλεισθησθη.
 ὁ πειρατής τ' ῥύσῳ τοῖς ἐαυτῶ στωατάθειν
 δεσμοῖς, ἐδέθη. ὄξε οἴκου φυλακῆς οἱ πεπεδη
 μῆοι ἐξήρησθησθη. παρῶτα φερούσας ἐκ ταφῆς ἀπα
 ρῆς, ὁ πῶν μῆτερ ἀπαρῆ ἐν τῶν ἐλθεῖν φυλακῆ
 ς. ὡσπερ ἐρχόμενος, οὕτω καὶ τελειῶν,
 ὁ ὑπὸ ἡμῶν πρῶτα φερούσας ἔργον, τοῖς τῆς
 φύσεως νόμοις ὑπὸ πηδῶν. εἶ καὶ τηρεῖ κα
 κεί τ' χρονον τ' ἀφαιρέσεως, ἵνα μὴ φαν
 τάσῳ δόξη τὴν παρῶτα φερούσας. κἀνταῦθα τὴν
 ἐν τῶν παρῶτα φερούσας κατὰδέχεται ξενίαν,
 θειοτέρῳ μυστηρίῳ διοικηνομουμῶν. δδ
 κεί γὰρ μοι, τειπλῆς οὐσης τάξεως τῆς
 Ε αἰθερπίνης ζωῆς, ἀφ' οὗ τῆς πατείδος
 ἡγάθησθησθη. καὶ τῶν μὴν παρῶ νόμου. τῶν
 δὲ ὑπὸ νόμον. τῶν δὲ μετ' ἐκείνον,
 καὶ τὴν ἐν χερσὶ ζωῶ ἀπολαχόντων, τ'
 ὑπὸ τ' πρῶτων σωτηρίας θανεῖν ἐλόμε
 νον, τειπλῆσθησθη ἐγκανίσσῳ τῶν κόσμου τὴν
 ἀνάστασιν, ἐκείνη μῆρα τῆ γῆοις τὴν
 ἐλθουσίαν ἔπισφραγίζοντα, τῆς φθο
 ρῆς ὁμολογῶ μέρει τῆς παρῶ τὸν ἀδῶν

Ratio tridua
 nae mortis Do
 minicæ.

αὐτῆς καταβάσεως. Εἰ δὲ τῷ φίλῳ, καὶ πλὴν
 οἷ τῶ ἡμοῖς ἀνασχοιχέωσιν εἰς ἀπίθμ ἄγαν
 τῆ δεσποτικῆς ἀναστάσεως, καὶ δὲ τῷ τῶ-
 πλῶ ἐνεργουμένων ὑπὸ τῆ τελεσιουργοῦ τῆ
 ὄλων τριάδος, τρισὶ καταλελυτοῦ τὸν γά-
 νατον ὑπὸ τῆ δεσποτοῦ τῆ ὄλων ἡμέρας,
 ὅσδὲ τὰ πρῶ ἡμῶ εἰς τὴ συμφωνεῖν ἀπικέ-
 σεται. πῶς οὖν ὁ φίλος ἐγείρεται τεταρτῆος,
 εἴτῃ τῆ χροσμικῆς ἀνασχοιχέωσεως καὶ πα-
 λιγενεσίας τύπος ὑὸ Ἰησοῦ τῆ κατ' αὐτὸν
 ἀναβιώσει; Ἀγαπῶν, ὅτι πάλιν αἰσῶν
 αὐτὸν ὁ δημιουργήσας καὶ φιλήσας, εἰς
 πλὴ ὀπίκρησιν ἐπέμγαγε τάξιν, ὑὸ σοιχειώ-
 δεσιν ἰσπίθμοις ζῆχῆς αὐτὸς διετάξατο.
 πωρῆλτε τῆ ἀφέντων χροῖων ὁ πωρὸ ἡλίου
 φῶς δὲ ἀνατεῖλαν τειήμδων, καὶ λύσιν αἰώ-
 νιον καὶ δῶρον κατηφείας πῆρεχετο. τοῖς μὲν
 γὰρ ἔδωκεν αἰδῶν πῶσιν καὶ κατήφειαν, ταῖς
 ἀποστατικῶς διωόμεσι, καὶ τοῖς ὅσοι πωρὸς
 αἰσῶς ἀπνθόντες, τὸν ἐλθόντα σώσαι δεσπό-
 τῶ ὀπιγῶναμ ὅσα ἡβουλήθησεν. τοῖς δὲ
 ὅσοι τῆ βῆργέτω σωῆσιν, ἑαυτῶ σωῆ-
 γῆρε τε καὶ κατελάμωρωε. τὸν Ἀδάμ ἀνε-
 σώσατο τῆ Εὐα πλὴ λῖπῶ ἡμειψεν εἰς χα-
 ράν. πᾶσιν τῆ κλῖσιν ἐκαμποίησεν. ὅσδὲν
 ὀπί τῆ αὐτῆ μῶρειν ἀφείθη, πλὴν αἰ τῆ Ἰου-
 δαῶν ἐπλιτεῖει μαρίαν σφραγίδων. δὲ τῆ-
 το πᾶσα ἡ κλῖσις ὁ σωτήριον ἑορτάζουσα.
 ποδ σου ἄδη ὁ κένθη, ἀλαεῶ. ποδ δὲ ὁ νῖκος
 σα θάνατε. κατήρηται. καταλέλυται. μετ'
 ἡχου ἀπώλετο, τῆ γαῖκῆ δὲ ἰσῶς τῆ Ἰερκί παθόντος
 καὶ παφέντος ἡ ἀναστάντος, Χριστοῦ τῆ Θεοῦ
 ἡμῶ. ὅ ἡ ἐδῶσα εἰς τοῖς αἰῶνας. Ἀμὲν.

tatem fanciret. Sin autem cui placeat,
 ut eam generis velut ex elementis, ac
 primam reformationem in Dominicæ
 causam resurrectionis referat; atque
 ideo velit, trium dierum spatio ab uni-
 versorū Domino labefactatâ mortem,
 quod eam, vniuersorum consummatrix
 Trinitas peragit; ne ea quidem, quæ à
 nobis dicta sunt, aduersari comperiet.
 Quorsum ergo amicus, quatruiduanus
 ad vitam reuocatur; siquidem Iesus suâ
 resurrectione, mundi totius reformatio-
 nis, ac regenerationis figura fuit? Ni-
 mirum declarat, cum eum rursus Crea-
 tor, ac amicus ex mortuis suscitât, ad
 mortalem vitam reducere, quam ipse
 totidem constituit elementaribus prin-
 cipiis. Processit è locis obscuris; quod
 ante solem lumen exortum est; sempi-
 ternamque eum solutionem, tum mœ-
 roris vinculum contulit. Nam aliis qui-
 dem, sempiternam ruinam ac tristitiam
 intulit; nempe desertricibus Virtuti-
 bus, ac si qui iis accedentes, Saluatorem
 agnoscere noluerunt: illos verò qui be-
 neficium receperunt, vnâ secum resus-
 citauit, ac magnificè gloriâ exornauit:
 Adamum saluum fecit: Eux luctum in
 gaudium commutauit: creaturas om-
 nes instaurauit: nihil in veteri ac obso-
 leto statu reliquit, exceptis iis, quæ Iu-
 dxorum furorem, & vesaniam perpetuâ
 ignominia notant. Quapropter omnis
 creatura collatam celebrans salutem:
Vbi inferne stimulus tuus? exclamat: *Vbi
 mors victoria tua?* Abolita est; dissipata
 est; cum sonitu periit, diuinâ eius virtu-
 te, qui carne pro nobis passus est, sepul-
 tusque, ac à mortuis suscitatus, Chri-
 stus Deus noster, cui gloria in sæcula:
 Amen.

leg. δεσμών.

16. πάρα.

ΤΟΥ ΑΤΤΟΥ,

Τῆ πέμπτη τῆ ἑκτῆς ἐβδομάδος, λόγος εἰς τὴν
 ἀγίαν ἀνάληψιν. ὅτε φέρων πλὴ τῆ πλάσμα-
 τος κατὰλλαγὴν ὁ υἱὸς πῶ πατρί, μετὰ τῆ δὲ
 ἡμῶ πωρολήμματος τοῖς πατρικοῖς ἐνεθερονί-
 στη κόλποις.

ΛΟΓΟΣ Θ'.

Τῆ μὲν ἀναστάσει ὁ θνητὸν
 κατεπόθη. καὶ τῆς ἀφθαρ-
 τίας ὡδῶν ἀεὶ γνήθμδων.
 καὶ ὁ κατ' εἰκόνα ἀπολα-
 εῶντες, τοῖς δερματίνους χιτῶνας ἀπε-
 Tomus I.

EIVSDEM,

Oratio feriâ quintâ sextæ hebdomadæ in
 sanctam Assumptionem: quando Filius
 reconciliato Patri homine, cum carne ex
 nobis assumptâ, in Paterno sinu collo-
 catus est.

ORATIO VIII.

ΔΟΜΙΝΙ resurrectione,
 absorptū est quod mortale
 erat, ac immortalitatis
 partu renati sumus; diuini-
 nâque, ad quam fueramus
 conditi; imagine receptâ, pellic-
 Cccc iij

ceas tunicas exuimus : at nunc abunde diuinis, diuiniora largitur meus Iesus. Magnum quidem, ac diuinam decens misericordiam, lapsos erexisse, corruptosque reformasse, ac priorem reddidisse formam, cum nihil ipse à nobis accepisset : neque enim quicquam contuleramus : sed donauit adeo immensa, non modo gratis ; verum etiam, cum multos ipse labores, daturus exhanlisset. Par enim erat, vt qui misericordiâ motus condidisset, non modò propriis manibus nos crearet ; sed & figmentum malè affectum, suis ipse certaminibus liberaret. Quisnam enim tantam curam agat, quantam figmenti agit conditor? Lapsum autem, non modò erigere : sed & in eodem secum throno collocare, quorum quis viscerum, ac sollicitudinis dicat ? Id hodie vnigenitus Dei Filius implens, terrestrem quidem, pro humanâ ratione, conuersationem relinquit; ascendit verò ad Patrem, qui misisset; eique primitias, ac quo reconcilietur, quam ex nobis carnem induerat, offert. Hodie namq; puluis noster, supra Cherubinarum suscipitur humeros, intraq; intima receptus adyta, regali folio collocatur. Hodie supernæ Virtutes, formam vidètes materiæ concretam, quasi dorso spiritalium, ac expertium corpore inuectam, Domini auctoritate in cœlestes ascendentem axes, ancipites animi, quidnam hoc esset, hæsitauerunt. Hodie Saluator, postquam discipulis in monte Oliuarum, verba suprema humano more fecisset, diuinâ potestate ab eis in cœlum euolauit. Enimuerò, assumens Saluator Discipulos, vnà cum eis ascendit in montem Oliuarum : quod nimirum mons ille sacer, locus esse consueuisset, vbi Iesus opera quæque abstrusiora designaret. At videtur mihi, hoc præterea suo facto voluisse, sublimioris cuiusdam viuendi rationis disciplinam, mortaliū animis inscribere. Nulla enim est Christi Saluatoris actio, in quâ non spiritalior intelligentia, ac sensus lateat. Quid igitur doctrinæ hîc nobis præscribitur ? Videlicet eos, qui regna cœlestia scandere desiderant, debere caduca hæc & humilia transcendere ; & in altum virtutis sine intermissione eniti, & subuolare; sin minus; at certè eos qui à terrestri isto emigraturi sunt tabernaculo; siquidem curæ nobis sit, cum hinc emigrandum erit, benè nobis esse.

Vultis, vt & numerum dierum expen-

A δυσαμύθα · νωὶ δὲ ἐπὶ θείοις, ἠότερα Ἰησοῦς ὁ ἐμὸς χειρίζεται. μέγα μὲν οὖν, ἐκ θεῶν ἀληθῆς οἰκτιρῶν ἀναστῆσαι τοὺς πεσόντας, ἐξ ἀφάρτων ἀναπλάσαι, καὶ πάλιν ἀποφθίνουσαν μορφῶν, ὅσων πρὸ ἡμῶν λαβόντα. ὅσων γὰρ εἰσωλέγκμηδὲ πῖ ἀλλ' ἔδωκε τὰ οὐτῶ μεγάλα οὐ μόνον ἀπορίαι, ἀλλὰ καὶ πόνοις αὐτοῖς, ἵνα ἴδω, ἡσπομείνας. ἔωρετε γὰρ τῶν δι' οἰκτον ἡσποσίσημι ἡμᾶς, οὐ μόνον δημιουργῶν ἡμῶν παλάμης οἰκείας, ἀλλὰ καὶ παθόντι κακῶς τῶν δημιουργήματι, οἰκείοις ἀμύθαι ἀγῶσι. τίτι γὰρ αἰ ποσάτη πρῆξι κηδεμονία, ὅση ἡσπο τῆ ἰδίου πλάσματος τῶν δημιουργῶν; ὅ δ' οὐ μόνον ἐχειροί πεσόντα, ἀλλὰ καὶ σωθῆσθον ἑαυτῶ ποιῆσαι, ποιῶν ἀσπλάγχων, ἢ ποίας κηδεμονίας; ὅ δὲ σήμερον ὁ μόνουηθῆς υἱὸς ἐκπληρῶν, λείπει μὲν πάλιν ἡμῶν κατὰ ὡς ἀσθετος σωθῆσθροφίῳ · πρὸς δὲ τὸν ἀποστῆσαντα ἀναβαίνει πατέρα, ἀπὸ ἡμῶν αὐτῶ καὶ ἀσπλακῆσιον, ἡ δὲ ἡμῶν ἔξεφορῆσε ἀφρα, φέρων. σήμερον γὰρ ὁ ἡμέτερος χροῖς ἐπ' ὡμων ἀσπλαμῶσεται Χερουσίμ, ἐκ τῶν ἐνδοπῆτων ἀσπλαμῶσμάτων ἡμῶν, ἐκ βασιλικῶν ἐνδρωῆσεται ἀσπῶ. σήμερον αἰ αἰῶν δυνάμεις ὁρῶσαι μορφῶν ἐνυλον ἐπὶ νῶτων ἐποχουμῶν αὐλων, καὶ ἀσποτικῶς πρὸς τοὺς ἡσποκοσμίους ἀποδοσῶν ἀλίδας, εἰς ἀπορον ἀσπῆσαντο. σήμερον ὁ σωτῆρ τοῖς μεθῆταις ἐν ὄρει τῶν Ἐλαμῶν τὰ ὕσατα ὡς ἀσθετος ὁμιλῶν, Ed. ἀσπῆ.

C ἀνέπτη ἀπ' αὐτῶν, ὡς Θεός, εἰς οὐρανόν. ἀλλὰ γὰρ ἀσπλαμῶσεται τοὺς μεθῆταις ὁ σωτῆρ, καὶ ἀσπῆσιν εἰς ὅσων τῶν Ἐλαμῶν. τῆσπο μὲν, ὅτι ἐκείνο ὅ ἱερὸν ὅσων τῶν μυστικῶτερων ἔργων Ἰησοῦ χειρὶν εἰθῆσο γίνεσθαι · ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, ὑψηλῆς πολιτείας καὶ ἀσπῶ τούτου δόγματα τῆσ τῶν ἀσθετων ἐλῆσφων ἡσπλαμῆς. ὅσων ἡμῶν γὰρ σωθῆσιος ἀσπῆσις, ἐν ἢ οὐχὲ θεωρεῖα μυστικῶτερα ἐγκρυπται. τί οὖν ἐντεδθεν παιδῶν. χροῖαι τοῖς ὄσοι τῶν οὐρανόων ἀλίδων ἐπῆσθαι ἐρωτα ἔχοσι, τῶν ἀσπῆσιων καὶ χαμῆσῆλων ἡσπλαμῶν ἡμῶν, ἐκ ὑψη βεθῆσθαι τῆσ ἀρετῆς · μάλιστα μὲν ἀσπῶ πῆρτοῖς, εἰ δὲ μῆγε · ἀλλ' οὖν γε τοῖς ἀπὸ τῶν γεῶδοις εἰκηθηεῖου ἀποδημῆσαι ποιουμῶν, εἰσπῶ μέλλοι ἡμῶν ἀποδημῶσιν καλῶς ἐχειν.

E Βούλεσθε καὶ ἀσπῆ τῶν ἡμῶν ἀσπῆ-

Cur Christus montem oliuarum petit ascensus in cœlum.

Cur ascēdat quadage- simo.

μεθ' ἡρωήσουμαι; οἶμα γὰρ οὐκ ἄρχει ποῖς
 θεωρηκτέροις δόξαι τὰ θεωρημύρια. ἐγὼ γὰρ
 οὐκ ἀπλῶς οὕτω μὲν πλὴν ἔρπον συμφοραῖνα
 αὐτῶν φημί τὸν ζῆθμόν τὸν δεασότιν,
 ὡσθὲν χρεῖς λόγου πινός μυστικώτερον, αὐτίκα
 μὲν πλὴν συμπλήρωσιν τῆν ἡμερᾶν εἰς οὐρα-
 νοῖς αἰασιλιῶν τὸν Λόγον. ἀλλὰ τί φημί.
 ἔραμδρ τ' νόμον, τύπον τῆν μελλόντων ἐπέ-
 χοντα, καὶ πλὴν ἐκείθην κατὰσασιν, τοῖς μὴ πδρ-
 τελῶς τ' νοῦν αἰαπήροις, τῆν καθ' ἑαυτὸν ἕπο-
 φαίνοντα κατὰσασί. ἐπεὶ οὖν εἰς τοῖς ἐκ
 φθορῆς ἀποτικτομύροις δὲ τῶ ζῆθμόν τού-
 του, ὡσπερ πινός ἱεροδ' εἰσαγωγέως, πλὴν πρὸς
 τὸ ἀγιον ἐρχειζέτο εἰσοδόν, δὲ τῶ το καὶ νῦν
 πρῶτότοκός ἐκ νεκρῶν Χειρὸς γεννῶς, καὶ
 πλὴν ἀφθαρσίδην ἐγκανίσας τὰ πλάσμενι,
 πρὸς τὸ ἑσφουράνιον αὐτῆ εἰσελάσων αἰα-
 λαμβάνεται. τὰ μὲν οὖν τ' θεωρίας ἰσῶς οὐκ αὐ
 τῆ φιλοθεώρω δὲ νοῖα δυσέντευκα εἰσάμδρα πο-
 σοῦτων ἐχέτω. ἡμεῖς δὲ, πρὸς ἐκείνο τὸ ἱερόν
 ἔρος ἀπώμδρ, οὐ ἀπλῶν τὰς χεῖρας τὸν τ' δι-
 λογίας κλῆρον δὲ γενέμει τοῖς μαθηταῖς ὁ σωτήρ.
 σιναριθμητῶν τὰς γὰρ χερῶν, καὶ τὰ ἐν
 τὰς ἔρει συμμυσαγωγητῶν τειρομύρια. ἕπο-
 βάρδην χεῖρας σκείνας, αἱ δὲ ἀπλῶν τειρομύρια πλὴν
 διλογίας τοῖς φίλοις, καὶ δι' αὐτῆν πδρτὴ τὰ
 κόσμω κληροδοτοῦσαν. ἀπλοὶ γὰρ χεῖρας ὁ Ἰη-
 σοῦς ὁ ἐμὸς, οὐκ ἐπὶ δὲ ἀπειρομύρια. οὐδ' ἵνα
 τῶ το κατὰρα κλητήν, τ' κατὰρας ἐκλύων
 ἐμέ. ἀλλ' ἵνα πλὴν διλογίας δὲ τῆν μα-
 θητῆν ἢ οἰκουμῆν πλουτήσῃ. ἵνα πλὴν ἀπδρ-
 παχοδ γῆς δὲ ἀπλωτῆσδρ χεῖρας τῶ δὲ βολου,
 αἰενέργητον δείξῃ. ἀπλοὶ χεῖρας, τελουταῖας
 πρῶταίνεσθς τὰς καρδίαις αὐτῆν ἔπισφαλί-
 ζων, καὶ πρῶτακροτῆν διλογία πρὸς τὸ μέγα
 τῶ διαβελίου ἔρπον. ὡς εἰ τις πατήρ ἔπει
 πασι φλέγειτο μὲν πλὴν ψυχῶν τὰ φίλτρω.
 ὁμοσ ἐφ' ἔτερον πρῶταγματα ἀμείνω μετα-
 χαρᾶν, καταλίποι τούτοις, ἀ τῶς διακείτο.
 ἀλλ' ὡσθὲν οἷ αὐτῆν ἀκρῶσασ τῆν ἱερῶν λογίων.
 τί οὖν ἐκείνα φησί.

Ἐγῆμετο ἐν τὰς διλογίαν αὐτὸν αὐτίς, διέ-
 ση ἀπ' αὐτῆν, καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν.
 ὡ θεάματος ἡδίστου μὲν δὲ πλὴν τῶ πρῶτα-
 κλήτου ἐπαγγελίας. φέροντος δὲ τί καὶ συ-
 γνόν, ὡς ἐγὼ οἶμα ποῖς μαθηταῖς, ἀφ' ἡ
 πλὴν οὐκέτι μετ' αὐτῆν ἐσομύριον ἔρκει γλυ-

A damus? Puto enim non ingratiam spiri-
 talem eorum considerationem iis fore, à resurrectione die.
 qui penitiùs talia introspicere consueve-
 runt. Neque enim ita temerè, ac nullâ
 ratione habitâ, eum numerum arbitror
 Dominum compleuisse; nec nisi arcano
 ac secretiori consilio, statim transacto il-
 lo dierum numero, cœlos petiisse. Quid
 ergo dicimus? Nimirum, videmus le-
 gem futurorum habere imaginem, ac
 quæ statu suo, statum illi succedaneum
 iis repræsentet, atque demonstret, qui
 mentem planè excecata non habent.
 B Cum ergo lex, illis, qui ex corruptione
 nati fuerant, per hunc numerum tan-
 quam per sacrum quendam introducto-
 rem ac ædituum, aditum ad sancta con-
 cederet, ac patefaceret: hinc etiam hoc
 numero dierum absoluto, Christus pri-
 mogenitus ex mortuis factus, ac figmen-
 to immortalitatem inicians, in supercœ-
 leste suum templum ingressurus, assu-
 mitur. Verùm ita spiritualis eiusmodi in-
 telligentia habeat; quam fortassis con-
 templationi deditior animus, haud gra-
 uatè assequi queat. Nos autem, ad sa-
 cratissimum illum montem abeamus,
 ubi Saluator manus extendens, benedi-
 ctionem discipulis imperit. Sacro pa-
 riter choro aggregemur, ac ea, quæ in
 monte peraguntur, secretiùs condiscā-
 mus. Sub illas nos manus ingeramus,
 quæ expansæ, discipulis, ac per eos vni-
 uerso mundo, benedictionem velut for-
 te distribuunt. Extendit enim meus Ie-
 sus, manus, non iam transfixas; neque
 ut meledictum ipse vocetur, qui me à
 maledicto exsoluat; sed ut per discipu-
 los vniuersus locupletetur orbis; utque
 diaboli manus toto terrarum orbe ex-
 porrecta, irrita reddatur, ac inefficax.
 C Explicat manus, ut suprema monita in
 cordibus eorum consignet, ac benedi-
 ctione ad eximium Euangelij prædican-
 di ministerium incitet; more patris, fi-
 lios suos tenerrimè ac ardentissimè amā-
 tis; qui potioribus aliis euocantibus vix
 inuitus recedens, iis illa committat, quæ
 ipse hæctenus administrare soleret. Ve-
 rum nihil fatius, quàm ut diuina ipsa
 oracula audiamus. Quid igitur illa?

*Et factum est, dum benediceret illis, re-
 cessit ab eis, & ferebatur in cælum.* O spe-
 etaculum, iucundissimum quidem pro-
 pter promissum Paracletum; ut tamen
 puto etiam tristitiæ aliquid discipulis
 afferret; eò quòd in posterum non essent
 amplius fruituri, dulci illâ Magistri præ-

Luc. 24. v. 51.
 Tristitiâ ac
 gaudio mix-
 tus Apostolis
 Christi exitum.
 phus.

fentiâ secundum carnem, atque conuictu. Nam etsi ab omni humano affectu quàm longissimè recesserant; haud tamen iurè affirmarim, nihil eos affectos esse, neque intimis visceribus acri dolore fuisse percussos, cum eum, in quo omnes spes suas fitas habebant, ac cui se totos addixerant, ab ipsis iâ segregari viderent. Si enim ante passionem suam, cum Dominus dixisset, aduentare tempus ut ipsos defereret, & ad eum, à quo missus fuerat, reuerteretur, præ languore mentis in grauem mœroré incidere; quam ipsum eorum intuerentur, ac loquentem audirent: quid illis euenisse censendum est, postquam se solos relictos conspicati sunt? Nam animo quidem secum voluebant, ac cogitabant ex diuino illo ascensu, pollentem Magistrū dominio in omnes creaturas: haud attamen memoriâ excidebat dulcedo illa, quam eis quasi instillabat, illius in carne præsentia, ac consuetudo. Ascendit ergo Saluator super nubes; eumque illi oculis comitati, beato illo spectaculo quasi suspensi tenebantur, neque inde palpebras auertere ferebant. Audierunt verò qui de cœlis in has voces clamarent: *Quid sic statis aspicientes?* quique fore nunciarent, ut eundem Iesum iterum visuri essent, quâ eum ratione assumi videbant. Quid hoc rei? Egregium quiddam, & ad consolandos discipulos per quàm accommodatum. Tantum enim non dicebat illa vox: Viri Galilæi, Magister non omninò à vobis separatur, neque est quoddam vereamini fore, ut à vobis digressus, benevolentiam illam erga vos, quam præfens præ se ferebat, intercidat: sed si mandata eius accuratè obseruaueritis, videbitis rursus eum, ut iam videtis; neque seiunctio vllâ ratione à vobis alienum reddet. Ne igitur cogitationes vestræ vos conturbent. Reuocate in memoriam ea, quæ præfens vobis dixit: fore nimirum ut cum eo sederatis super thronū iudicaturi Israël. Quod si hæc obliuioni tradidistis, at iam ex his, quæ auditis, memoriam reuocate. *Hic Iesus, qui assumptus est à vobis in cælum, sic veniet, quemadmodum vidistis eum euntem in cælum.* Hæc quidem isti inclamabant.

Alij verò, ut portæ attollerentur monebant; nunciantes superioribus Virtutibus, Regis gloriæ aduentum. At illæ, nouo nuncio obstupefactæ, rogabant; *Quis est iste Rex gloriæ?* Nimirum, qui

A κείνῳ τῷ διδασκάλῳ προοίαι ἔ ἀναστροφῶν. Εἰ γὰρ καὶ πῦτων ἀποστάντων ἀποστάτω διεσκήσεσθαι, ἀλλὰ τῷ γε οὐκ ἀφ' αὐτοῦ αὐτοῖς μὴ παθεῖν, ὅ μὴ δριμύτην ὀδυνην ἀφ' αὐτοῦ ἐγκάταν ἐλάσει αὐτοῖς, οἷς ἐώρων τ' ἐφ' ὃν ἀέθεσθαι ὄλοισ ἐάοις, τῷτον ἀπ' αὐτοῦ διίσταμενον. Εἰ γὰρ ἐπειρῶ τῷ πάθους ὁ σωτὴρ ἔλεγον, ὡς εἶη καὶ ἐκείνοις μὴ λιπεῖν· ἀπελθεῖν δὲ πρὸς ἀποδείξαντα, τ' πατέρα· τούτων ἀκούοντες ὑπὲρ ἀθυρίας κεκάρωντο· καίτοι ἐπὶ ὄψεσιν αὐτοῦ ὀμιλουῦντα ὀραίντες· τίνες αἱ ἐγγεγνησθαι τότε μόνους αὐτοῖς ὀραίντες καταλιπομένοις. ἐνενοῶν μὴ γὰρ, ὡς εἶκός, τῷ γείῳ τῆς αἰδοῦ τῷ κυριότητι πάσης κλίσεως τῷ διδασκάλῳ· οὐκ ἀπέβαλον δὲ τῆς μνήμης, ὅ ἐπέταξεν ἡδὺ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ἡ ἐκείνου μετὰ σαρκὸς παρουσία. αἰεὶσιν ποιηθῶν ὅτι τῷ νεφελῶν ὁ σωτὴρ, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὡς περὶ σὺ ἐκείνῳ ἀφίεντες, τῷ μακαρίου ἐκείνου θεάματος ἔδεκρέμαντο, οὐ βουλόμενοι ἐκείθεν κατέλκειν τῶς κόρας· ἤκουον δὲ ἀύωθεν βοώντων· τί οὕτως ἐσκήκατε βλέποντες· καὶ ὡς ἴδοιεν πάλιν ἤξοντα, κατὰ ὄρασιν ἀναλαμβάνομενον Ἰησοῦν. τί τῷτο· μέγα καὶ τῷτο εἰς ὀφθαλμῶν τοῖς μαθηταῖς. μονουχὶ γὰρ ἡ φωνὴ ἐλάλει· ἀνδρες Γαλιλαῖοι, οὐκ εἰς ἀπαξ ὑμῶν ὁ διδασκαλὸς χερίζεται· οὐδ' ὅσον ὑμῶν ὑμῶν ἀποστασάμενος, δεῖος ἐμποιοῦσθαι, τῷ πρὸς αὐτὸν ὑμῶν δευκρήνην οἰκειότητα· ἀλλ' εἰ γε ἀκριβεῖς τῷ ἐντολῶν καταστήητε φύλακες, ὄψεσθε πάλιν αὐτὸν ὡς ὄρεσθε μηδὲν τι τῆς νῦν ἀφασίας ἀλλοῖον ἀφαιρέσεις αὐτόν. μὴ τις οὖν ὑμῶν κενόφρονος λογισμὸς. μνημονύετε ὧν εἶπεν ἐπὶ σῶν ὑμῶν, ὡς σὺ ἐκείνῳ ὅτι θεῶν κατήμενοι κρινεῖτε τὸν Ἰσραήλ. εἰ δ' ἐπελάθεσθε, ἀλλὰ νῦν οἷς ἀκρύβετε, ἐκείνων ἀναζωπυρεῖτε τῷ μνήμῳ. οὐδ' ὁ Ἰησοῦς ἀλαληθεῖς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν, οὕτως ἐλθῶσεται, ὃν ἔσπον ἐτάσασθε αὐτὸν πορθοῦμενον εἰς τὸν οὐρανόν. ταῦτα οἱ μὴ ἐπεφώνου.

Οἱ δὲ τῷ πῦτων ἐκέκραζον ἐπὶ σῶν, τῶς αἰωτέρας διδάμεσι, τῆς δόξης ἠκεῖν τὸν βασιλέα μινύοντες. αἱ δὲ, τῷ ξένῳ τῷ πρὸς θεῶν ἐκπληθόμενον, τίς ὁ τῆς δόξης ἐπισημῶντο βασιλῆς· αἶτε μὴ τῷ

Ioan 16. v. 6.

Act. 1. v. 10.

Angeli consolantur.

Matth. 19. v. 28.

Act. 1. v. 10.

Act. 1. v. 7.

κατάβασιν σιωπῆσαι, ἐκαστοὶ πρὸς τὴν ἀνάβασιν. ὁμοίως δ' ἐπάγεισι πύλας, ἢ τῶν βασιλεῖν προσυπνῶσι, καὶ δορυφοροῦσι τὴν ὑμῶν προσάροντι ὑποταγῶν τῶν πατέρων, καὶ ἐν δόξῃ τῆς μεγαλοσύνης πρῆξήκασι κατηρῶν. αὐτὴ τ' ἐπεὶ ἡμᾶς οἰκονομίας συμπλήρωσις. τῆτο ἡ ἀρὰ τῆ ἁρκωθέντος ὁ πολὺς, ἢ οὕτως εἶπω, ἀγῶν, τὸν φθνηθέντα, καὶ πρὸς τὰς γλώσσας κήρας καταπεσόντα, μὴ μόνον πρὸς τὴν ἀκήρατον ἐπιμαγαρεῖν πολιτείαν, ἀλλὰ καὶ βασιλεία δεῖξαι, καὶ οὐρανοῖς ἐνθεοῖσαι, ὧν ὁ φθνηθείς κατέπεσεν. ἀλλὰ ὁ Λόγος Θεοῦ, ὁ πρὸς τοσοῦτον δόξης τὸν ἡμέτερον χροῖν ἀνυψώσας. ὁ πᾶντα πληρῶν ὡς Θεός. ὁ τοῖς ἀέχοισιν εἰς σὲ συμπρῆναι δι' αἰῶνος ἐπαγγελία μόνος, αὐτὸς, ὃν ἑτάξας λαόν σου ἐξακυβερνᾶν, συμπρῶν ὑμῖν τῇ σῇ ἐξακυβερνήτης δεξιᾷ, ἀγῶν ἐν τείλοισι τ' δικαιοσύνης, καὶ πᾶντα κίνδυνον, ὅσος μάλις ψυχῆς φέρει τὴν κέκωσιν ἐπαμύμων. δὲ τοῖς πολεμωῦσας ἡμᾶς ἐξέσῃ ὄνομα, ὅσον ὄπτηγόντας κέρτος, ἀμα ὑμνεῖν σε, ἐπὶ ἐξέ τὴν ἀπῶντων σωτηρίαν, τὴν ἀφᾶτον ἐπέλεσας οἰκονομίαν. καὶ σοι παρέπει πᾶσιν γλώσσιν φέρειν τ' αἰνεσῖν. ὅτι σου ἔστιν ἡ βασιλεία, καὶ ἡ δυνάμις, ἢ ἡ δόξα, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

A descensum non intellexerant; subdubitant de ascensu. Nihilominus tamen portas pandunt, ac Regi obuiam procedunt; stipantque, & comitantur eum, qui nostro nomine obedientiam Patri offerebat: atque in gloriâ maiestatis sedenti astitere. Hoc dispensationis circa nos peractæ complementum. Hoc eius qui incarnatus fuerat, studium, ac labor indefessus; ut nimirum, hominem per inuidiam deiectum, atque ad terrenam sortem delapsum, nedum ad immortalē statum reduceret, sed & Regem creatum, cœlesti folio, ex quo inuidus ille exciderat, dignaretur. At ὁ Dei Verbum, qui ad tantam gloriam nostrum pulverem euexisti; qui diuinâ omnia maiestate replet; qui iis, qui te sustinent, semper te affuturum promisisti; populum quem me regere voluisti; ipse præfens nobis, tuâ dexterâ gubernans, ducens in viam salutis; omniaque aduersa, maximè verò ea, quæ animabus detrimentum afferunt, propulsans. Da, ut qui nobis, tui occasione nominis aduersantur, tuâ potentiâ agnitâ, vnâ nobiscum te concinant, quòd omnium salutis causâ, inefabilem illam feceris dispensationem; decetque ut te omnis lingua celebret: quia tuum est regnum, & potentia, & gloria, in sæcula sæculorum; Amen.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ,

Λόγος εἰς τὴν πεντηκοστήν, ὅτε ἐν εἶδει γλωσσῶν πνεύμων, ἢ τῆς θεοῦ πνεύματος χεῖρας ἐπὶ τοὺς ἱεροὺς μαθητὰς κατεφόισεν.

ΛΟΓΟΣ Ι΄.

ΕΓΕΙΡΕΝ καὶ νῦν θεία ἐπέση πνοήν, κατὰ τὴν θεῖαν χρησίμην, τὰ εἰς τιμὴν τῆς πανηγύρις σιωπῆσαι. οὐχ ὅτι μὴ ἀποχρώντως ἡμῖν ἔχει τὰ πρὸς τὴν σιωπῆσαι, ἀλλὰ τῆτο πρὸς τὸ ἐγχείρημα ἀποκνοῦσας. τῶντι γὰρ ὁσδεῖς πρὸς θεῖαν ἀντάρκης τιμῶν. ἀλλ' ἔφοσον ὄπτηρον ἐν τῶν ἐλέσθαι τιμῶν, τὰ οἰκεία τῇ ἐορτῇ σιωπῆσαι φέροντες. τίς δὲ ἄλλη σιωπῆσαι φορὰ λόγου οἰκειότερα; οὐ μόνον ὅτι πᾶντων ἐπιμύωσας λόγος. ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν πατέρων χειρῶν ἀκριβῶς ἢ τῆς λόγου ἀρμόσας πρὸς σενεξίς. οἷς γὰρ τῶν γλωσσῶν ὁ δῶρον σήμε-

D

EIVSDEM,

In Pentecostem, cum Spiritus sancti gratia, ignearum linguarum specie, in sacratissimos Discipulos venit.

ORATIO IX.

QUANDO nunc etiam diuina celebritas adest, quantum Deus ipse dederit, ad eiusdem honorem conferemus: nec propterea cunctabimur, quòd eius celebrandis præconiis non simus satis: Quis enim eius pro dignitate laudes depredicauerit? sed quòd facultas nostra suppeditabit, libenter ad festi huius solemnitatem decorandam promemus. Quòd verò munus, oratione congruentius præstari possit? non eâ solùm ratione, quòd nihil sermone ac oratione sit honorabilius; sed quia præfenti quoque tempori nihil magis competit, quàm orationis munus. Nam quibus hodiernâ die donum,

linguarum missum fuit; his hodie perquam aptè ac cōsentaneè orationis munus dedicandum est. Hæc propositi, ac instituti nostri ratio est. Precemur verò, vt artifex illa virtus nobis auxiliatrix adfit, quæ hodie rudia piscatorum ora aperuit, atque aduersus eos, qui dicendi vi inexpugnabiles videbantur, armavit; simulque & illis; & eâ, quâ loquebantur sapientiâ, superiores effecit. Eius namque etiam modò muneris sit, vt indoctam linguam excitet, ac sermonis copiam haud prorsus argumento impari concedat. Veni igitur veræ cognitionis doctrix Sapientia, Spiritus veritatis, ac te celebrare volentibus, de te ipse loquere, os nostrum adimplendo. Domini enim potestate ades, tuumque vbi velis diuinum afflatum præstas, atque impendis: quanquam à Verbo, quod benignitate nobis simile factum, ad Patrem, cui affidet, reuersum est, mittaris. Neque enim vt seruus; sed vt diuino honore æqualis, vtque cognatus Spiritus, ipso in cælum profecto, ad illos aduenis, quos vnà cum ipso condidisti. Veni igitur, orationis nobis apparatus largiens pariter, atque exornans: adesto omni modo, qui condecoras omnia. Te enim gubernatore, orationi ad navigationem vela pandemus.

Non pridem Vnigenitus, Patris, quos non deseruisset, sinûs repetierat; ingens illud opus, nostrâ illi allaturus, ac oblaturus redemptionem, atque locum illic nobis paraturus. Oportebat autem illo à nobis ablato, alium illi & gloriâ, & honore parem, vbi fuisset beneficium collatum, in vicem constitui, ne incauti, ac obliuione, reconciliationis munus in inimicitias solueremus. Facile enim est genus mortaliû, vt in eiusmodi dolum, fraudemque inducatur. Simulverò cum Filius ab æterno genitus hominibus innotuisset, oportebat etiam cœternum Spiritum noscere, vt ita diuinum totum principatum colentes, rectè Deo in personarum Trinitate honorem haberemus: atq; vt ille, Vnigeniti gloriam proferret, eius in orbem vniuersum maiestatem declarans, viuificæque eius doctrinæ præclara femina adaugēs. Quæadmodum enim Filius humanæ naturæ consuescens, Patrem clarificauit, ita par erat, vt & Spiritus substãtiali ad nos aduentu Filium clarificaret. Nemo idcirco angustus, rixosusque adeat; nec quis Paraclæti dominium in seruitutem

Ratio aduentus Spiritus sancti.

Aρον κατεπέμφθη, σήμερον ἀκριβῶς διλόγως ἢ τῷ λόγῳ προσενηχθήσεται δωρεά. ὅτι μὴ οὖν ὁ τὸ προσαιρέσεως λόγος ἠτήσῃ δ' ἡμῖν τιὼ τεχίπιν σπυεργάζεσθαι διῶαμιν, ἢ σήμερον τὰ ἀμαθῆ τῶν ἀλιέων θρηνοῖξασα τόματα, καὶ κτ' τῶν ἀμαθῆτων ἐν τῷ λέγειν ὀπλίσασα, ὁμοῦ τ' ἐκείνων, καὶ τ' ἡσέλαστω σοφίας, ἡσθηκῆντας ἐδέξε. Ἐαύτης γὰρ καὶ νῦν ἔργον, ἀμαθῆ γλώσσῃ **B**σπυρ πῶσθαι καὶ δουῶαι εἰπεῖν, μὴ πολλῶ φαυλότερον τ' ἡσθηκῆσως. ἐλθε δὲ οὖν, ἢ τ' ἀληθοῦς γνώσεως διδάσκαλος σοφία, ὅ πνεῦμα τ' ἀληθείας, ἐ σὲ θειάζειν προσελοιδίους, φθέρξαι πῶς σεαυτῶ, ἐν ᾧ πληρῶσαι ὅ τόμα ἡμῶν. ἄξιοσία γὰρ πῶσθαι δέσποτικῆ, ἐ τ' σῶν, ὅποι βούλει, δίδως ἐπίπνοια. εἰ καὶ πῶσθαι τ' κατ' ἡμᾶς δέξαι φιλανθρωπίαν γεννότης Λόγου, πῶσθαι τ' σῶν ἐδρον αἰασιάντος πατέρα, κατεπέμψη. οὐ γὰρ, ὡς δούλον. ἀλλ' ὡς οὐόπιμον. ἀλλ' ὡς συγενές πνεῦμα, αὐτῶ δὲ ἡμῶν αἰασιάντος, σὺ πῶσθαι, πῶσθαι οὖν, σῶν ἐκείνῳ ἐδημιουργήσας. ἦκε δὲ οὖν ἡμῖν τιὼ ἐργασίαν τῷ λόγῳ, καὶ χρησῶν, καὶ ἀφαισῶν. καὶ πῶσθαι γε πῶσθαι ὁ πῶσθαι ἀφαισῶν. καὶ γῶν ἡσθηκῆσθαι σὺ κυβερνήτη τὸν πλοῦν ἐπιπρεπέον τῶν λόγων.

Ἄρτι μὴ ὁ μονογενῆς, πῶσθαι οὖν οὐκ ἔλιπε τῷ πατρὶ, αἰήει κόλποις; ὅ μέγα ἔργον τιὼ ἡμετέραν αὐτῶ προσοχρήσιων καταλλαγῶν, ἐ τόπον ἡμῖν ἐποίμασων ἐκεί. ἐδέξαι δὲ ἀρὰ ἐκείνου δὲ ἡμῶν αἰασιάντος, ἀλλοιῶσων ἐκείνῳ ἐδέξαις, καὶ τιμῆς ἔχοντα, εἰς τιὼ τ' βυεργείας αἰνικατασῆναι χῶσων, ὡς μὴ λάσθαι, πάλιν τ' κατελλαγῶν εἰς ἔσθαι ἀφαισῶν. βύχθαι γὰρ πῶσθαι ὅ γῶσθαι πῶσθαι τιὼ ποιαῶν ὑπαγωγῶν. ἀμα δὲ καὶ γνωσιάντος ἀφαισῶν τῷ ἀχρῶνως γῶσθαι υἱός, ἐδέξαι τ' σῶσθαι ἀφαισῶν γνωσιάντος πνεῦμα, ἢ οὕτω καλαῶσθαι τῶ Θεός ἐν τῷ πῶσθαι πῶσθαι τῶν ὅλης ἡμῖν θεαρχίας τιμῶσθαι. καὶ ἴνα δέξαι τ' μονογενῆ, φανερῶν ἀρὰ πῶσθαι τιὼ γῶν τιὼ ἐκείνου μεγαλειότητα, καὶ τὰ καλαῶσθαι τῆς ζωοποιῶ διδασκαλίας αὐτῶ πληθύνων πῶσθαι. ὡσπερ γὰρ ὁ υἱός θεοῦ ὁμιλήσας, ἐδέξαι τ' πατέρα, οὕτως ἔσθαι, ἐ ὅ πνεῦμα τ' υἱόν δέξαισθαι, οὕσθαι ἡμῖν πῶσθαι γεννότης. μηδεὶς ἀφαισῶ τῶτο μικρολόγως πῶσθαι, μηδεὶς τιὼ τῷ πῶσθαι δέσποτικῶν, εἰς δού.

λείδην καταβιβάζεται. ἐδόξασε τὸ Θεόν, ὃ πα-
 τὲρα ὁ ἡμνηθεὶς παρὰ ἑαυτοῦ Θεός· δοξάζει
 τὸ μονοῦν, ὁ σωμαδίως ἐκείνῳ παρὶ τὸν Θεὸς
 ἐκ πατρὸς. οὐ δούλον, οὐδὲ κτίσμα, οὐδὲ τῆς
 θεϊκῆς δόξης ἀλλότριον ὁ θεοποιουῦ πλὴν κτί-
 σιν· μὴ πάξει ἀπύκτους, μηδὲ βαθμοὺς ἔπι-
 νοήσης· μηδὲ τούτω μὲν πλὴν ἐλάττω, τούτω
 δὲ πλὴν ὑπερκειμένου ἀπονεύμης χάραν. οὐδὲν
 παρὰ τὴν ἀκέραιον φύσιν αἰτῆν κηρίων ἔπι-
 νοια λογισμῶν. μὴ ἀφ' ὧν ἐπιμήθημεν, ἐκεί-
 νην κτ' τῆς ἀνώτατης φύσεως, πάσης καὶ πημῆς,
 καὶ δόξης, πλὴν ἕβεν ἔπινοῦμεν. ἀπερὶ αὐ-
 τὴν ὁ ἦος παρὰ τὴν πλάσματος σωμα-
 τείαν, οὐχ ὡς ἡ ὑπερβηκῶς τῆς πατρὸς· ἀλλ'
 ὅτι ἔπαρεπεν, ὡς κηροῦ μοῦ συγκηροῦ μοῦ βε-
 λομήν ποιῆσειν ἡμᾶς ἢ οἰκονομία. ἀποτέλλεται
 δὲ καὶ ὁ πνεῦμα, οὐχ ὡς ἐλάττω ἔχον ἦος·
 ἀλλ' ὡς ὁ θεὸς καὶ αὐτὸς, καὶ πλὴν ἡμῶν
 σωματίζομεν τούτω ἡσθεσία. μὴ τομαίς,
 μηδὲ ἀφίρειν ὑπερβάλλης, ὃ δὲ οὐ σὺ θείας
 κωνωνίαν φύσεως λαμβάνεις. μία πατρὸς, καὶ
 υἱοῦ, καὶ πνεύματος ἢ πημῆ, ὅτι μία φύσις, καὶ
 βασιλεία. Θεὸς ἀπερὸς δὲ ὁ πατήρ, ἴσον αὐ-
 τῷ ἡμῶν Θεόν, τὸ υἱόν· καὶ ἴσον παρὰ τὸν ὁ πνε-
 μάτω· οὐ τεμνομένης τὸ θεότητος
 τῆς ἀφίρειν τῆς παρὰ τὸν, ἀλλ' ἐνούμενης
 ἀσυγχύτως ἐν τῇ ἀπερὶ τῆς τριῶν.
 οὐδὲν ὑπερον, οὐδ' ἐξ ἐκ ὄντων γενεῶν, καὶ
 ἀφ' ἐκ τῶν νεώτερον· ἀλλὰ σωματίζομεν, καὶ ὁμο-
 πατῆρ, καὶ ὁμοῦμα· τούτω μόνον ἀφίρειντα,
 τῷ αἰτίῳ, καὶ τῇ ἡμῶν, καὶ τῇ παρὰ τὸν·
 πατρὸς μὲν υἱοῦ, καὶ πνεύματος πλὴν αἰ-
 τῆν αἰτηρήτου υἱοῦ δὲ ἀπατῶς ἡμῶν,
 καὶ ἐκπορβοῦμεν τῆς πνεύματος. ἀλλὰ τού-
 των μὲν ἀπόρη τῆς λόγων ἐν τῷ πα-
 ρόντι.

Lex. ἡσθε-
βηκῶς.

Ἐρχεται δὲ φερόμενος τῶ Λόγου πλὴν ἐ-
 παγγελίαν, ἡ ὅσα δὴ πῶς τοῖς οἰκείοις
 ἡμεῖς ἀνακατέλιπεν· ἡμέρα μὲν τῆς
 ἀνελεύσεως δεκάτη· τῆς δὲ ἀναστάσεως
 συμπληρωμένη πεντηκοστῆ. τί τῶν ἄρ-
 ὶων ἔχει, καὶ τὰ παρόντα τῆς Ἰησοῦ
 κρυφιστίως ἐπάξιον μυστήριον, ἢ ἀπλάως οὐ-
 τῶν ἀναδέχεται χεῖρ; οὐ μὲν οὖν· οὐ-
 δὲν εἶχῃ, οὐδ' ἀπερὶ τὸν ὁ Λόγος ἐπλή-
 ρου. καὶ γὰρ εἰ βούλεσθε συγχωρη-
 τεον τῷ λόγῳ, εἰς ὃ βάθος τῆς τελοῦ-

A demittat, deducatq; Clarificavit Deum
 & patrem, qui ante Luciferum natus est
 Deus: Clarificat Unigenitū, qui vna cum
 illo ab æterno, ex Patre processit Deus.
 Non seruum; non creaturam; non à Dei
 naturâ alienū eum reputes, qui creaturâ
 deitate donet: ne malè compositos ordi-
 nes, aut gradūs excogites: necue huic
 quidem minorem; illi verò superiorē lo-
 cū tribuas. Nihil ad immortalē, incor-
 ruptamq; naturam spectant, cerearum,
 ac caducarum rationū inuēta. Ne vnde
 honore aucti sumus, inde contra natu-
 ram superiorem omnī naturâ, honoreq;
 ac gloriâ, contumeliam excogitemus.
 Missus quidem est Filius, ad figmenti
 ac hominis, salutem præstandam; non
 quasi Patre minor: sed quia eum, tan-
 quam hæredem, dispensatio deceret,
 quâ nos cohæredes effecturum se sta-
 tuisset Sed & Spiritus sanctus mittitur,
 non quasi minus quoddam Filio habeat;
 sed velut etiam ipse Paraclētus; nostrâ
 que pariter adoptionis auctor existens.
 Ne sectionem diuisionemque illud sus-
 piceris esse, per quod tu diuinæ naturæ
 consortium accipis. Vnus Patris, Filii-
 que, ac sancti Spiritūs est honor: quo-
 niam vna natura, atque regnum vnum.
 Nullius indigens Deus Pater, æqualem
 sibi gignit Deum Filium; ac æqualem
 producit optimum Spiritum; non se-
 ctâ per personarum discretionem diui-
 nitate, sed citra confusionem, in enu-
 meratione Trinitatis vnitâ. Nihil in
 eâ posterius, autue creatum ex nihilo;
 ac idcirco recentius: sed coæternæ
 personæ, eiusdemque ordinis, ac glo-
 riæ: hoc solū discretæ, causæ, ac
 principij ratione; generatione, & pro-
 cessione: Ita vt Pater, Filij, ac Spiritūs
 sancti sit principium: Filius verò gene-
 retur; ac Spiritus sanctus procedat. Ve-
 rùm de his in præsentī hætenus oratio.

Venit verò sacer Spiritus, implente
 Verbo suam promissionem, quam velut
 arrhabonem suis reliquerat: idque præ-
 stitit, die quidem ab ascensione eius de-
 cimo; à resurrectione autem, die quin-
 quagesimo. Hoc verò quânam ex cau-
 sâ? Anne hæc ipsa, occultâ Iesu dispen-
 satione dignum quid mysterij habent,
 aut sic temerè, nullòque consilio gesta
 oportet accipere? Absit: Nihil temerè,
 ac frustra; nihil Verbum implebat, quod
 non spiritalis aliquid intelligentiæ ha-
 beret. Itaque, si lubet, habenas orationi
 laxabimus. vt in mysteriorum altitudi-

Quinquagesi-
mæ, ac factæ
Pentecostes ex
numero my-
steria.

nem intuens, inde, quoad fieri potest, extrahere quidpiam conetur, haud fortè illud, spiritalium sensorum contemplatione eruditus oculis, spernendum ad spectaculum. Reperio itaque honori habitam Quinquagesimam; nedum eo titulo, quodd velut sacra, sacrâ ex radice originem habeat; ex illâ nimirum die, quæ in seipsam recurrens, ac aliquantò repetita; hanc generat; quâ nempe rerû opifex, ab omni requieuit opere; quæcunque tandem libuerit opera, siue aduentûs, ac incarnationis; siue creationis: verùm etiam, quodd diei remissionis, ac vesperam non habentis, figuram gereret. Idcirco etiam apud eos, quorum res ex scripte legis prescripto administrabantur, velut in vmbra, obscurâque delineatione apparens, ab vniuersis liberos præstabat, vbi annorum circulus ad eum numerum reuolutus esset. Quibus, opinor, significabatur, fore, vt post septenariam hanc vitæ nostre periodum, temporaneam illam, ac seruituti obnoxiam, ille adueniat dies, quo in integrum restituendi sumus, pristinamque, ac antiquam libertatem recepturi. Quoniam igitur etiamnum diuinus Spiritus, eò venit, vt nouam nobis vitæ rationem constituat; nosq; ad illam diem, ab huius sæculi noctis tenebris excitet; idcirco hoc ipso die aduenit. Quodd autem decimâ ab eius in cœlum Ascensione fiat, ea ratio sit, quodd sicut septima, sic & tertia repetita, ac reuoluta, sacram hanc nobis conficiat diem. Erat verò hoc rationi consentaneum, non solum propter diuinam Trinitatem; sed quia etiam Verbum, magnum illud excitati, ac resuscitati mundi opus, tridui spatio absoluisset. Verùm hæc fortassis nõ abs re dicta apud eos fuerint, qui eiusmodi sensus delectantur: sed nobis regrediendum eò, vnde sumus egressi. Venit ergo Filij promissionem impleturus Paracletus; bonus, inquam, ille Spiritus; in sacros Discipulos, vtque per illos creaturam sanctificaret, à malis malè habitam, damnisq; affectam spiritibus. Haud ultra ille sigillatim, ac ex parte sanctificat; nec vni tantum nationi sua dona copiosè effundit; sed simul vniuersum mundum sanctimoniâ plenum efficit. Nec porrò amplius ingratus, improbusque Iudæus, diuinarum solus diuitiarum delicias percipit; cum nimirum, quem ille hæredem malè morte affecit, in suam omnes introducat hæreditatè:

A ἡδύων ἐξ ἑκὼν ἡμερῶν, ἐκείθεν, εἰ πως διώγω, πειρασάσθαι ἀεὶ κλύσαι, ἴσως οὐ φαῦλον θεοῦ ὀφθαλμοῖς θέαμα. διείπω δὲ οὖν πτωχὸν τὸ πέντηκωσθῆναι. οὐ μόνον ὅτι ὡσπερ ἱερεῖ ὅξ ἱερεῖς ἔχῃ ρίζης τὴν ἡμέραν, ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐν τῷ, πρὸς αὐτὴν ἀνακυκλοῦσθαι, αὐτῶν ἡμερῶν, ἧς ἀπὸ πρῶτων ἀεπαύσατο ὁ δημιουργός, ὁποτέρων βούλει, ἢ τῆς ἐπηδημίας, ἢ τῆς δημιουργίας ἔργων. ἀλλ' ὅτι καὶ τύπον ἐπλήρου τῆς ἀφείμῃ, καὶ ἀεσπέρου ἡμέρας. ἀλλὰ τὸ καὶ πρὸ οἷς ὁ παλαιὸν ἐπολιτεύετο γράμμα, ὡσπερ ἐν σκιά φαινομένη ἐδίδου πρῶτων ἐλθῆσαι, ὅτι τὸ πρῶτον τῆς ἐκείνης κύκλου καθιστάμενον. δηλωῶντων οἷμα τῆς τελευτῆς, ὡς μὲν τὴν ἐβδόμη ἡμέρῃ αὐτῶν ἀεὶ ὁδὸν, τῆς ὀπίστηρου, καὶ δουλικῆς ἡμέρῃ ζαΐης, ὅτι τῆς ἐκείνης ἡμέρας, καὶ ἡ τὴν εἰς ὁ δὲ πρῶτον ἀπὸ καταστάσιν λαβεῖν δεήσει, καὶ τὴν ἀνάσθαι, καὶ πρὸς ἐλθῆσαι. ἐπεὶ οὖν καὶ νῦν ἡ τῆς πνεύματος ἐπιδημία, νέαν ἡμῖν ἡλθε βίου κατὰστάσιν ἀφείμῃ, καὶ πρὸς ἐκείνῃ τὴν ἡμέραν, ἀπὸ τῆς σήμερον ἐν τῷ παρόντι βίῃ νυκτὸς διεγείρουσα, ἀλλὰ τὸ ἐν αὐτῇ πρῶτον γίνεται τῇ ἡμέρῃ. ὁ δὲ γὰρ μὲν τὴν ἀνάσθαι ἐπὶ δεκάτῃ, ὅτι ὡσπερ ἡ ἐβδόμη, οὕτω καὶ ἡ τρίτη ἐφ' ἑαυτῇ ἀνακυκλοῦσθαι, αὐτῶν ἡμῶν τὴν ἱεραὴν ἡμέραν ἀεὶ ἀελλεν. ἡ δὲ ἀρὰ καὶ

B τὸ πρῶτον, οὐ μόνον ἀλλὰ τὴν ἡμερῶν τριτημῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ ὁ μέγας ἔργον τῆς τῆς κόσμου ἐξουσίας, τριτῆς ὁ λόγος διεπραγματεύσατο. ἀλλὰ τὸ μὲν κείσθαι οὐ πρῶτον ἴσως τοῖς φιλιακροάμασιν ἀκουσμα. ἐπὶ μαχρητέον δὲ ὅταν ἐξεληλύθαι μὲν ἔρχεται δὴ πληρῶν τὴν ἐπαγγελίαν τῆς ἡμέρας, ὁ πρῶτος. ὁ πνεῦμα ὁ ἀγαθὸν, ὅτι τοῖς ἱεροῖς μαθηταῖς, καὶ δι' ἐκείνων ἀγάσθαι τὴν κλίσιν, τὴν ἡμῶν πονηρῶν διελευμασθῆναι πνευμάτων. οὐκ ἐπὶ καὶ ἕνα, καὶ κατὰ μέρος ἀγάσει. οὐδ' ἐν ἡμέρῃ τῆς βίβρασις ἐπιδαψιλεύεται. ἀλλ' ὁμοῦ πρῶτα πληροῖ κόσμον ἀγασθῆναι. οὐδ' ἐπὶ μόνος ὁ ἀγαθῶν Ἰουδαῖος ἔσθαι πλοῦτος κατὰ τὴν φωνήν, πρῶτος εἰς τὴν αὐτὴν κλήρον εἰσαγαθῆναι, ἔκκαως ἡμῶν ἐκείνων παθόντος κληρονομοῦ.

Quinquagenarius ex septenario septies repetito, additâ unitate.

Annus Iubileus.

Matth. 21 v. 39.

Leg. ἀετῶν.

καὶ.

ὁδὲ μόνος εἶδειν τὴν γλαυκὴν δόξαν, πάσης
 καρδανούσης ἄρκος ὁ σωτήριον τῆ Θεοῦ.
 ὁδὲ κείσεται πρὸ αὐτῶ τῆ παροφθησίας ὁ
 χάρισμα, ὅτι πᾶσαν ἄρκα χειρῶν τῆ πύ-
 ματος, ἔ παροφθησιόντων ἡν, καὶ θυγατέρων
 ὠδνηθέντων ἀρχαίοις ὠδοῖς.

Νῦν ἐξεχύθη πλοσίως τῆ πνύματος
 ἡ χάρις, ὅπως πᾶσαι βλέπων ἐν πνύ-
 ματι παροφθησι. Ἄρα τῆτο ἔκ χειλέων
 ἀδιδάκτων σοφίας παροφθησι νάματα, καὶ
 φυλαί, καὶ γλώσσα, τὰ μεγαλεῖα τῆ Θεοῦ
 ἀκρίοι διηζύμματα. νῦν τῆ δὲ ἕψους οἱ κα-
 λοὶ ἐργάται διωάμει ῥωσθέντες, τῆ δεσπο-
 λικῶ γεωργίου, ὁ τῆ πονηρίας ἀποκαταργισ-
 ζισαίον, ἔ τῆ οὐρανίῳ ἄλω τῆ καρπὸν εἰς
 πλῆθος αὐξήσοι. νῦν γλώσσα πύρος ἀφ-
 μερίζοντα, τῆ πάλαι μερισμοῦ τῆ ἐνόητα
 παροφθησι. Ἄρα τῆτο ἔμοι γε, καὶ
 ποιῶτα εἶδη τῆ γλώσσας ὁφθαλμῶν δοκεῖ.
 εἰ καὶ κατ' ἄλλας ἀήτας ἀκάλυτον τῆ βιβλο-
 μῶν θεωρεῖν. καὶ σκόπει μοι τῆ δόγματος ὁ
 μυστήριον. πάλαι μὲν διῆταν ἔξ ἀλλήλων
 Θεὸς τῆν ἀϊθερότων τῆ ἡμεῖς, ἡ ποιεῖ;
 δοῦτε, φησὶ, καταβαίντες συγχέωμεν αὐ-
 τῆν τῆ γλώσσας. τῆ παροφθησι, τῆ κα-
 ταβαίντος, μερίζον εἰς πλῆθος τοῖς οὐ
 καλῶς ἡνώμενοις. νῦν δὲ τῆν πύρεϊων γλωσ-
 σῶν τῆ ἀφνομῆ, εἰς ἓν σωάγει τῆ ἀφ-
 μερισμόν. ἐπιτήρει δὲ μοι ὁ πῦρ ἡνώ-
 μέων, εἰς ὅποσα ἄν καὶ μερίζεται. ἀλλ'
 ἡμῖν μὲν ὠδε καὶ τῆτο τετήρηται. ἡκούε-
 το δὲ γλώσσα φησὶ ἡμῶν ἐν πολυγλώσ-
 σοις ἐθεοῖν ἐκάστω οἰκεία ἀνδρῶν, μὴ
 εἰ ὅπου τῆ ἐνεργητικῆς ἡμῶν, ὡς ἡν τῆ
 Ἰησοῦ ἡμεῖς, γνωσθημένων. καὶ ὁ παροφθησι
 παροφθησι. ὁδὲ γὰρ ἡν τῆν σωήτων, οὐδὲ
 εἶχεν αἰκείως παροφθησι τῆν γλωσσῶν φύ-
 σιν. Ἄρα τῆτο τοῖς πᾶσι ἀπόποις ἐδοκεῖ ἀπο-
 πον, εἰς τερατείαν ὁ θαῦμα ἀφβαλλόντων,
 καὶ μέλλω ἐγκλωσῶν τῆν ἀφραπέυτα με-
 θυόντων. ἔρχατος ἔστ' ἡν τῆ μαρτυρῶν
 σκοπὸς, μὴ μόνον ἀπιστεῖν ἐργῶ τοῖς θεοῖς,
 ἀλλὰ καὶ πεισῶσαι ἀπὸ τῆς οἰκείας φασλο-
 τητος, φασίω ἡσπῆται τῆν ἀμωμήτων κα-
 τασκεδάσειν. ἐποίησε τῆ ἡσπῆται ἀϊθερότων ἐν
 ἀήτῳ πνύματι, ὁ λόγος ἄρκα φασῶν, εἰς
 Βεελζεβούλ ἀήπτον τῆ δυνάμιν. ἐνεργεῖ νῦν

A haud item solus nouerit Dei gloriam,
 cum omnis caro, Dei salutare doceatur. *Iſai. 51. v. 10.*
 Nec demum, prophetiae apud eum do-
 num depositum erit, cum Spiritus ef-
 fundatur in omnem carnem, prophe-
 tentque filij, atque filiae intemerato
 editi partu.

Nunc effusa est affluenter sancti Spi-
 ritus gratia; quod quidam Prophetarum *Iſai. 51. v. 10.*
 olim in spiritu videns, vaticinatus est.
 Propter hoc e labris rudibus, & in do-
 ctis, sapientiae profluunt fluentia; tribus-
 que, & linguae enarrari audiunt Dei ma-
 gnalia. Nunc probi colom virtute ex al-
 to roborati, atque firmati, ex agro Do-
 minico nequitiae zizania auferunt, cœ-
 lestisque areæ fructum ad vbertatem vs-
 que adaugebunt. Nunc linguae ignis dis-
 pertitæ: diuisionis olim factæ vnitatem
 efficiunt. Nam & mihi idcirco videtur
 formâ hac linguas apparuisse; quanquã
 liberum est, vt quis eius rei alias ratio-
 nes velit assignare. Ac verò huius specta
 doctrinae mysterium. Olim quidem di-
 uides, ac ab inuicem separans humanam

C stirpem, quid agit? *Venite, inquit, des-*
cendamus, & confundamus linguas eorum. *Gen. 11. v. 7.*
 descendens voce, in multitudinem di-
 uides eos, qui non ritè adunati fuissent.
 Nunc verò, ignearum linguarum diui-
 sione, diuisionem, in vnum colligit. Ob-
 serua verò, vnitum ignem, in quot, ac
 quantas partes dispertitur. Et hoc qui-
 dem hunc in modum à nobis obseruatū
 est. Audiebatur autem inter Gentes va-
 riarum linguarum, cuique propria lo-
 quens eorum lingua, quos nesciuiſſent
 quidem vbinam gentium habitarent,
 priusquam illi Iesu sociati essent. Er-
 ratq; res omni admiratione plena: qui-
 pe erat planè inusitata, atque à loquen-
 tium naturâ, ac moribus longè aliena.
 Quocirca ab absurdissimis mortalium
 in absurdis numerabatur, ac tantum
 miraculum, tanquam incantamentum,
 ac præſtigiæ ludibrium traduceba-
 tur; temulentiaque adſcribebatur ab
 his, qui immedicabili temulentia labo-
 rabant. Vetus hic eorum, qui cum Deo
 pugnant, mos est; vt non solum diuinis
 operibus nullam fidem adhibeant, verū
 etiam conentur, vt de propria improbi-
 tate, improba aliquid suspitionis, in-
 culpatis, ac in quibus nihil criminis,
 aspergant. Patrabat Verbum indutum
 carnem in Spiritu sancto humanâ maio-
 ra virtute miracula; inque Beelzebud
 dæmoniorum principem hanc rantam

E

Match. 12. v. 41.

virtutem referebant: agit nunc secundum conuenientem sibi potestatem Spiritus sanctus; remque, multi opus esse nugantur: in hunc modum arbitrantes se miraculo illaturos calumniam: verum vincit sapientia, petulantiam; quodque Spiritu, os loquebatur, eorum ora, quæ ad loquendum liuor compellebat. Ille enim qui non pridem virgam piscatoriam, ac retia piscator reliquerat, os simplex, ac rude aperiens, malignitatis nugas sobriâ, ac sapiente oratione dissoluit. Vnde verò mustum, nouas linguas effingit, ac creat, tu qui insanix litas? Nosce Petrum illum timidum, publicâ concione orantem, ac calumniam in plenum stupore conuertere miraculû, atque loquentis in eo Spiritûs gloriam. Non est musti, ac temulenti hęc loquendi libertas; sed virtutis, quæ recens descendit de cœlo, quâ eius tum mēs, tum lingua excitata sunt. Cogita vt factus sit tam animatus, ac audens, qui ne ancillæ quidem verba ferre potuisset? Sed enim quibuscunque auditus, mensque pigra erant, ac torpida, ab inuidiâ tales redditi, Spiritûs sancti verba non intellexerunt: quibus autem sensus non erat impeditus, hi, & intellexerunt & lingue piscatorum, ac Spiritûs, præda extiterunt. O quàm beatè, feliciterque sagenâ intercepti! O è sagenâ exitiosâ extracti! O dum capiuntur, ad vitam reducti! O ad mortem capti venatu, dum id cauent, ne venatu capiantur! Verum Spiritus sanctus linguæ igneæ specie, cuiq; discipulorû insedit; cum prius quidem, olimque eis adesset; nunc verò suæ præsentix, maius, ac peculiarius specimen ederet: dissolueretque, siquid in eis terrenæ labis, ac concretionis adhereret; atque ad diuinam ipsos cognationem assumeret. Etenim rationi consentaneum, ac par erat, vt qui missi essent ad mundum instaurandum, summi rerum opificis deitatis, participes fierēt. Haud ergo vltro quæsituri sunt, vt cognoscât Patrem; vt neque viam quâ Magister ab eis digressus est. Iam enim & Patrem cognouerunt, & ei indiuiduè semper coniunctum Filium: iam item nouerunt viam confecisse è terrâ ad ipsum, quo nunc loco agit. Nam Spiritus, qui *profunda Dei scrutatur*, suo ille aduëtu suggerit omnia, tum quæ Magister præsens docuit; tum quæ ad Spiritûs præsens magisterium reseruata voluit, cum necdum illi, eorum capaces essent.

Ioan. 14. v. 9.
ε 4.

I. Cor. 2. v. 10.

A καὶ τὴν αὐτὴν ἀρετὴν ποιοῦσαν ἐφοισίαν ὁ θαῦμα, καὶ γὰρ οὐκ εἶδεν ἔργον ληροῦσιν· οὕτω ὁ θαῦμα ἀφασύρειν νομίζοντες· ἀλλὰ καὶ νῦν τὴν προνοίαν ἢ σοφίαν, καὶ ἑσώματα λαλοῦντα φθόνα, ἑσώματα λαλοῦντων πνύματι. ὁ γὰρ τὸ κέλευρον ἀρτί λιπών, καὶ τὰ δίκτυα ἀλιείων, ἀπλοῦν, καὶ ἀπεχθον ἀνοίξας ἑσώματα, τὸ λῆρον τὸ πῶρουργίας σὺφρονη λόγῳ διέλυσεν. ἀλλὰ πότεν γλαῦκος τῶν κενῶν γλώσσας διμουργεῖ, ὁ τῆ μακρία θύων. καταμαυθάνε μοι τὸ δῆλον διμουργεῶντα Πέτρον· καὶ μεταίτερος εἰς φειδὸν θαῦμα τὴν συκφαντίαν, καὶ δόξαν τῆ ἐν αὐτῷ λαλοῦντος πνύματος. ὅσα ἐστὶ γλαῦκος ἢ πῶρησία, ἀλλὰ τὸ ἀρτί καταελθούσης διωάμεως αἰώθεν, ἢ καὶ νοῦν, καὶ γλαῦσθρ αὐτῷ ἀφάνεσθε. πότεν οὕτω γέρονε πολυμῶς ἐσθρμῶν, ὁ μὴ τὸ παιδισκῆς ἑσώματιν τῶν ῥήματα. ἀλλὰ γὰρ ὅσοις ἐσθρμῶσα, καὶ ἀκοή, καὶ ἀφάνοια, οὕτω τῶ φθόνου ἐξείργασθρῶν αἰείων, τῶν τῶ πνύματος οὐ σωήσθρ ῥημάτων· οἷς δὲ ἀνεμπόδιστος ἀσθρμῶν ἐστὶν, οὗτοι καὶ σωήσθρ, καὶ τῶν ἀλιείων τῶν χειλέων, ἐ τῶ πνύματος ἡσθρ θῆσθρμα. ὡ μακαρίως σαγλυθρῶντες. ὡ τὸ σαγλυθρῶν ὀλεθρῶν ἀπολειφθρῶντες. ὡ πρὸς ζωὴν ἀπαρθρῶντες ἐν τῷ ἀλῶναι. ὡ πρὸς θάνατον ζωγρῶντες, ἐν τῷ τὴν θῆσθρ ἀφασύρειν. ἀλλὰ ἐκείνητο πνεῦμα γλώσση ὁ πνύμα ἐφ' ἑνα

D ἔκαστον τῶν μαθητῶν· σωθρῶν μὲ καὶ πρὸς αὐτοῖς· νῦν δὲ μάλλον τὸ προνοίαν ποιούμενον, ἐ πνύ, εἰ τι τῶν κέτω, καὶ χοίτην πρὸς αὐτοῖς, καταλύον, ἐ πρὸς τῶν αἰείων ἀσθρμῶν λαμβανόμενον συγρῶναι. τοῖς γὰρ τοῖς κενῶν ποιήσθρ τὸ κέσθρ ἀπεσαγλυθρῶν, εἰκὸς ἐστὶν, τὸ διμουργεῶν μεταλαβῶν θεότητος. ὅσα ἐν ἑνὶ ζητήσοισι μαθεῖν τὸ πατέρα, ὅσα δὲ ἐστὶν ἀντῶν

E ὁ διδάσκαλος ὁδὸν ἐπορεύσασθρ. οἶδασι γὰρ ἐ τὸ πατέρα, ἐ τὸ αἰεὶ μὲ ἀχωρίτως ἐκείνῳ σωθρῶντα ἦν· ἀρτί δὲ, τὸ ἐκ τῶν κέτω πρὸς αὐτὸν διωυκῶτα ὁδὸν, ὅση ἀσθρμῶν. ὁ γὰρ, τὰ βῶθη τῶ Θεοῦ πνύμα ἐρῶναι· ἐκείνο πρῶτα ὅτι δὴ μῶσθρ ἑσώματα μνησθρῶν, ὅσα τε πρῶν ὁ διδάσκαλος ἐμυσταγῶσθρ, καὶ ὅσα μὴ χωρῶσθρ αἰείων, εἰς τὴν νῦν ἐταμῶθη διδασκαλίαν.

Ἀλλ' οἱ μὲν ἱερώτατοι μαθητὰν ποιούτης ἀπέλαυσον ἐν ταῖς ἱερῶν χάριτος, ἐν τῇ ἱερᾷ ἔ πεντηκοστῆς ἡμέρᾳ· πρῶτως δὲ καὶ νῦν, εἰ καὶ μὴ ποιούτης, ἀλλὰ γε ἀξίας τῆς πνεύματος, ὅσοι πρῶτον ἐγνωσάσι. τιμῶν δ' αὖ οἱ Θεὸν εἰδότες ὁμοτίμω δόξῃ, καὶ κρείοττην, πατρὶ συμπαροσκιουμένων καὶ ὑψ, πρῶτων κρινωνόν, πλὴν οἷς τὰ πρῶτα Διαφέλλεται· πρῶτα ἔχον, ὅσα θεῖαν φύσιν εἰκός, δημιουργῶν, ἀκλίτων, σωζέχον τὴν κτίσιν, ἀγάζον, πρῶτα πληρωῖ ἀπειλήτως· καὶ μὴ μόνον πατρὶ τὴν φύσιν οὐ χυνομοσιῶτες, ἀλλ' ἡμεῖς εἰς αἰτίαν αὐτῶ διπλῶν αἰαφέροντες. ἐκάτερον γὰρ ἀπειτὴ γνώμης ὀρθῆς. Ὁ μὲν γὰρ ἔστιν εἰς κτίσμα τὴν δημιουργικῶν καταρῶντων οὐσίαν· Ὁ δὲ, πολυαρχίαν ἐν τῇ μοναρχικῇ τριάδι πρῶταρῶντων. ἡμετέρον οὖν θεῖως Ὁ πνεῦμα. Θεὸς γὰρ, οὐχ οἷος ἢ πατρὶν Διαπλάσασα πλάττει νομίζειν ἡπάτησε, μικρῶ, καὶ μεγάλῳ μέρει Ὁ θεῖον διαμερῶσα· ἀλλ' οἷς, ἢ, δι' ἡς ἡμετέρον Θεῶν γνώσις ἐδίδαξε, τὴν ἀγνωσίαν ἔ πλατῆς ἀποκατάρασα. μὴ πάλιν ἔπι τὰ κτίσματα καταβαίνοντα, παρὸς τὴν εἶνα Θεὸν ἀνεληλυθότες. κτίσμασιν ἔστιν λατρεύειν, Ὁ κτίσμα νομίζειν Ὁ πνεῦμα. μηδὲ τὴν ἀφατον τῆς θεοποιῶς πνεύματος διεργασίαν ἐλατῶσις λυμηνάμενος ἑαυτῶ. οὐ γὰρ ἔστιν ἔπως φύσεως κτίσης τὴν ἀπλάσιν ἀπελάσας, οὐδ' ἐνωσιν τὴν πατρὸς Θεὸν, ἀλλ' ἢ ἐκείνω, πρὸ οὐ, καὶ οὐκ ὦν δημιουργῆ· καὶ διαφθαρεῖς, θεῖα κρεῖται χυνοποιῆ. ἀλλ' οἷς μὲν δὲ εἰδῶσι ἢ σὴ πρῶτα κλητε σῶζεται τίμη, καὶ τὴν πρῶτα σοῦ τιμῆς ἑπαρῶζει αἰτιλαβεῖν· ὅσοι δὲ ἐνατίως ἑπολαμβαίνοντες, ἐν ταῖς πειρασθαῖς δόξης ἀποσερεῖν, ἐαυτοῖς ἀφαρῶσι τὴν ζωὴν. ἀλλὰ σὺ γε καὶ τούτοις μακρόθυμε δόξης τῆς λάθης ἀνενεγκεῖν· ἵνα πρῶτες ὀρθῆ πίστεως συμφωνία, οἷς ἐφ' ᾧ οὐρανοῖς σιωπάσει ὁ Λόγος, σὺ τε αἰασιταῖος ἐκείνου, ἐπεδήμησας, εἰρημῶν ἡμετέροι, καὶ πρῶτες τῶν ὅσων θεῖων μετὰληψάμεθα δωρεῶν, τῇ μιᾷ βασιλείᾳ καὶ κρείοττη τῆς ἐνὸς ἐν πατρὶ, καὶ ὑψ, καὶ

A At sacratissimi quidem discipuli, eiusmodi gratiam in sacra aede, ac cœnaculo consecuti sunt, sacro Pentecostes die: omninò verò etiam nunc, & si non tantà, veruntamen digno Spiritus sancti munere donantur, quotquot Spiritum sanctum honorant. Honorare autem censentur illi, qui Deum esse confitentur, æqualis cum Patre, & Filio gloriæ, potentiæ, cultus, ac adorationis; quicquid amborum est, commune habentẽ, exceptis iis, per quæ personæ distinguntur: omnia, inquam, habentem, quæ par est Deum habere; vt sit Creator, sit increatus; contineat, ac conseruet creata; incomprehensã ratione omnia replẽtem: qui non tantùm circa naturam eius nihil innouant; sed neque originem eius ad duas causas, seu principia referunt. Vtrumque enim abit à rectã sententiã. Alterum est eorum, qui creatricem naturam in creatorum deiiciunt sortem: alterum eorum, qui multa principia in vnus principij, ac principatús Trinitatem inducunt. Diuino igitur honore prosequẽdus est Spiritus sanctus: Quirpè eum Deus sit; non quidem quales priscus error deos finxit, ac fingendo in errorem induxit, maioti ac minori parte deitatem diuidens: sed qualem scientia, quã Deo vniti sumus, fidesque docuit, omni erroris ignorantia perpurgatã, atque sublatã. Ne rursus ad creata descendamus, qui iam ad Deum vnitate constantem ascendimus. Qui enim Spiritum sanctum creaturam esse existimat; ille creaturis diuinos honores impendit. Ne inefabile deifici Spiritus beneficium, munusque extenuet, non sine tuo detrimento: neque enim fieri potest, vt à creatã naturã renouationem accipias, aut eã præstante, Deo coniungaris: vel nisi is præstet, qui te, cum non esses, condidit; ac cum esses corruptus, potentiã diuinã instaurauit. Cæterum, qui tuum, Paraclete, honorem integrũ conseruant; his etiam à te honos obtinet: qui verò aliter affecti, te debito honore priuare contendunt; hi seipfos vitã priuant. Sed tu, ô patiens ac longanimis; hos quoque à blasphemia ac errore liberari concede, vt omnes rectã fidei concordia, quos, vt Verbum in cœlis connectat, ipse quoq; cum ille ascendisset, aduenisti, vnione simus conferti, omnesque diuinorum tuorum munerum participes efficiamur, vni regno ac dominatione, vnus in Patre, & Filio, &

Spiritu sancto, Dei, supremum vnum cultum, ac adorationem exhibentes, nunc, & in sæcula: Amen.

Α πνύματα, Θεῷ· μίαν δὲ τὴν λατρείαν, καὶ τὴν προσκύνησιν φέροντες, νῦν, εἰς τοὺς αἰῶνας· Ἀμήν.

EIVSDEM,

Homilia in sacrosancta Deipara, semperque Virginis Mariae Obdormitionem: quando è terrenis caducisque, in illustrissimas, & immortales calorū sedes translata est. Augusti mensis 15.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ,

Ὁμιλία εἰς τὴν κοίμησιν τῆς παναγίας Θεοτόκου, καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας· ὅτε ὑπὸ τῆς ἐπιγίαν, καὶ ἐπιμήρων, ἐν ταῖς φαινοτάταις, καὶ ἀκηράτοις λίξεσι τῆς ὑπεραν μετέση· Μλωὸς Αὐτίσου ἰε.

ORATIO X.

B

ΛΟΓΟΣ Κ'.

S Matiae Dor-
mitio, Domi-
nica solemnitas.

DEi matris festum diem honoramus. At quæ, qualisque lingua, illius, quæ celebratur, honorè, pro ipsius dignitatè ac meritis exequabit? Et verò iam quoque Dominica dies, ac solemnitas agitur. Quæ etenim omnium Domina est, in præsentibus argumentum suppeditat. Quænam oratio suâ magnitudine, ac granditate, illius par erit magnitudini, ac granditati? Etenim si in aliis ob virtutem illustribus, probatisque personis, quorum dignitas & præstantia tantò est minor, quantò seruus Domino est inferior; quid ei necessum est convenire, qui ad omnium virtutum culmen accedit? Cæterùm licet dignitatis tantæ dicendo adæquandæ, nulla spes suppetat; nihilominus eius nos honori decantando impendamus, cuius beneficio hunc festum diem obimus, liberati à non festâ, nihilque iucunditatis habente, tristitiâ. Præbebit verò, suggeretque orationem, qualem quantamque voluerit, Verbum, cui placuit, ac visum est ut eius filius esset. At, quæ est festi huius celebritas? Quid conuentu hoc publicè celebramus?

Quæ pridem naturæ terminos, meliori quam pro naturæ ratione, conceptu excessisset; nunc, quemadmodum naturæ eiusdem lex exigit, à materiali, ac mortali in corpore vitâ, ad immaterialem, ac statu immortalis proficiscitur. Illius ad perpetuum gaudium transitum celebramus, quæ sola gratiâ plena existit. Carne itaque, quo ad fieri potest, excedentes, ac spiritu immutati, cum gloriâ excessum prædicemus, digneque iis quæ peraguntur, compositos animos ostendamus. Vniuersi fines terræ in gaudio iubilent, ut exultatio, iubilationis sit propria. Cælum, gaudij sit particeps,

MΗΤΡΟΣ Θεοῦ ἑορτῶν πινυμῶν. ποία γλαῦσα τὴν πινυμῶν δεισιώσῃ πρὸς τὴν ἀξίαν, σὺν ἐνδέουσα τῆς βίφημουρῆς; δεσποικὴ καὶ νῦν ἐκτελείται πρὸς ἡμῶν. τίς λόγος τῆς μεγάλῃς ταύτης σιωπῆς. εἰ γὰρ καὶ ἐπὶ ἄλλων, δι' ἀρετῶν βδοκίμων, ὧν ἡ ἀξία, ποσὸν ἔχει τὸ ἔλαττον, ὅσον εἰς τὸν δεσπότην ἡλαττώσῃ δούλον, ὅμως ἡ τῆς λόγου βίφημία κατόπιν ἔρχεται, πὶ χρητῆς τῶν πατρῶν, τῆς τῆς ἀρετῆς ἀκρότητι πρὸς τὸν δεσπότην; πλὴν εἰ καὶ μὴ ἐλπίς, ὅσον ἀξίον, ἡσυχῆσαι, ἀλλ' ἡμεῖς γε πρὸς ἑαυτοὺς εἰς πινυμῶν, τῆς, δι' ἡμῶν ἑορτάζειν ἡξιώμεθα, λελυτρωμένοι τῆς ἀνείρτου κατηφείας καὶ σκυθρωπότητος· πρὸς εἰ δὲ τὸν λόγον, ὁποῖον, καὶ ἡλίχον αὐτῶν βούληται, ὁ χρηματίσαι ταύτης ὑπὸς βδοκίμους λόγους. ἀλλὰ πὶ τὸ τελευτῶν; πὶ δὲ πρὸς ἡμῶν.

Ε Η πρὸς τὴν ἐκδημῶσα τῆς ὄρων τῆς φύσεως ἐν τῇ κρείττονι, ἢ κατὰ βούλημα κύειν τῆς φύσεως, νῦν κατὰ τὸν οὐκ ἐκείνης βούληται νόμος, τῆς ἐνύλου ζωῆς, ἐκδημῶ πρὸς τὴν αὐτῶν. τῆς μόνης κεραιτωρῆς, πρὸς τὴν ἀληκτον χρατῶν, τὴν μεταβασιν ἑορτάζοντι. ἐκδημοί ποίνω, ὡς οἶν τε, τῆς ἄρκος, καὶ τῆς πινυμῶν, ἀλλοιωθέντες, δεξάσονται τὴν ἐκδημῶν, καὶ πρὸς τὸν ποῖν τῶν τελευτῶν τὴν κατὰ τὴν ἐνδέξωμεθα. πᾶντα τὰ πρῶτα τῆς γῆς ἐν χερσὶν ἀλαλαξάτω, ἵν' οἰκείος ὁ ἀλαλαγμός τῆς ἀγαλλιάσεως ἢ ὑπερῶν κοινωνεῖται.

reuerenter adiens, lætæ modulantiæ ei meditata carmina pangit. Aliâ demum ex parte cum Discipulorum cœtu infiniti Martyrum exercitûs, reuerentiâ, ac timore iubilant. O quàm beata quæ illic peraguntur! O quantus, qualisque honos, perpetuæ Virgini Matri in cœlis defertur: vbi nimirum, Filium videns in diuûm medio, quos ille deitate donauit, gloriâ magnificatum, suamque amplitudinem, ac maiestatem intelligens, quod tanti Filij extiterit mater; beatam se ab immaculatissimo gratulans partu; impensiori gaudio fruitur: prolemque infinitâ maiestate claram, quam prius carne pauperem effectam suspiciens magnificabat; in suæ deitatis opulentia spectatissimam magnificat, ac deprædicat. Atque hæc quidem superior ille mundus agitat.

Age & nos mundus inferior, à quibus, quamuis discesserit, haud tamen beneficentiam abstulit; quin ab alto, sui patrocinijs alis fouet; quod nostri muneris est, præstemus, ac Virginis translationem honore prosequamur: cœlorumque sublimia transcendentem, pro virili nostrâ, quantoque ornatu possumus, deducamus: atque à graui, ac detrahente materia, quantum attollit spiritus, translati, cum Spiritibus cœlitibus in altum subuehamur. Quibus autem acclamationibus triumphum prosequemur? quæ ueritate honorem debitum offeremus? An ex altissima cœlorum regione coryphæos aduocabimus, ac maximè illius, quæ in laudis argumentum proponitur, auum Regem? atque vbi ab eis audierimus, quibus ipsi modis elogia concinent, aptentque, illorum nos more laudum præconia reddemus? Arbitror equidem ipsos, quibus prius celebrabant, iisdem encomiorum generibus, etiam nunc uti: nam neque nostratia erant, quæ tunc personabāt; tametsi inter nostrates psallerentur: sed ij, cœlitibus instincti ac impulsu canebant. Fas itaque est, ac rationi consentaneum, ut iisdem hodiernâ luce, pristinis illis laudum concentibus, ceu cœlestibus, Dei Matris in cœlos aduentum honorent: quos & nobis vsurpari oportet. Licet enim, nec vllum est periculum ut eiusmodi vsurpemus laudes. Verum oratio paululum sit liberior; nec solum faustam illam acclamationem, ac si nullum aliud præconiorum exemplum sequi ausit, vsurpet; verum etiam ipsam adiens, quæ præconio

A τὰ τερπνὰ ὑψηλῆ μελετήματα. ἐτέρωθεν μέγα τῆ δάσου τῆ μαθητῶν, τὰ μυρία τῶν μάρτυρων στρατεύματα ἀδιδί ἀλαλαξέει, καὶ φόβῳ. ὡ τῆ ἐκεῖ τελευτησάντων. ὡ τῆς ἐν οὐρανοῖς τῆ ἀειπρότερον μητρὶς κροτουμένης τιμῆς. ἔνθα, τὸ ἕδρον ὁράσα ἐν μέσῳ θεῶν οὐκ ἔβρασε, δεδοξασμένη, καὶ τὸ μεγαλείον ἑαυτῆς ὅσον καταμυθάνουσα, οἷς τοσούτου ἕδρον ἐχρημάτισε μήτηρ, τῆ πύργου χραυτῶν ὠδῶν ἑαυτῶν μακαρίζουσα,

B χάρει· καὶ τὸ ἀπειρον ἐν μεγαλοσύνη τῶν, ὃν πρῶτον ἀρχικῶς πτωχολύματα θαυμάζουσα ἐμεγάλυνεν, ἐν τῶν πλοῦτων τῆς οἰκείας θεότητος διαφανέποντα μεγαλιώδη. Ταῦτα μὲν ὁ αἰὼν κόσμος ἐχρῆσθη ματαυόμενα.

Φέρε δὲ ἡμεῖς ὁ κατώ κόσμος, ὃν ἀπὸ τῶν οὐρανῶν οὐ σωματῆρ τὸ βίβρασιον, ἀφ' ὑψοῦ δὲ παρῆλθε τὸ πρῶτον τῆ πύργου, τὰ ἡμῶν ἐπιβάλλοντα σιωπηλῶν, καὶ τῶν μετὰ τῶν

C σιν τὸ πρῶτον τιμῶν. καὶ πρῶτον τῶν ὑψηλῶν κόσμου χροῦσης αὐτῆς προσηγοριῶν, ὡς οἷον ἐστὶν ὑψηλῶν. καὶ τὸ βαρυούσης, καὶ κατὰ τῆς ὑψοῦς, ἐφ' ὅσον αἰρεῖ τὸ πνεῦμα, μετὰ τῆς ἀρετῆς, καὶ τοῖς αὐτοῖς σιωπηλῶν. ἵσιν οὖν πομπικῆς βίβρασιος χροῦσης; καὶ πῶς ἐξ ὑψοῦ προσηγοριῶν ἢ τιμῆ; ἢ κατὰ τῶν ἐκ τῶν ὑψοῦ χροῦσης, καὶ μέγιστα τὸ τὸ πῶν

D δὴ βασιλέα προπάτορα· καὶ πρῶτον αὐτῶν πύργου, οἷς οὗτοι κατατίθονται τῶν ἱερολογίων, καὶ τῶν ἐκείνων ἀποδῶν τὸ ἔπαυον; οἷμα δὲ αὐτοῖς, οἷς προῦθεν αὐτοῖς, τοῖς καὶ ἐπὶ τῶν πρῶτον ὑψηλῶν προσηγοριῶν τὸ βίβρασιον. ἐπεὶ μηδὲν ἐκ τῶν ἡμετέρων τῶν τότε ἡκούμενα, καὶ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἐκρούετο. ἀλλ' οὐρανῶν ὑψηλῶν οἱ ἀδόντες. εἰς οὖν καὶ σήμερον αὐτοῖς ἐκείναις ταῖς προσηγοριῶν φωναῖς, ἀπὸ δὲ οὐρανόθεν τῶν θεομήτορα πῶν προσηγοριῶν ἐν οὐρανοῖς, ἀπὸ καὶ ἡμῶν προσηγοριῶν. ἔστι γὰρ, καὶ οὐρανοῖς ἐκείναις εἰς τῶν αὐτῶν χροῦσης ταῦτα προσηγοριῶν. ἀλλὰ μικρὸν ὁ λόγος προσηγοριῶν, καὶ μὴ μόνον τῶν, τῶν βίβρασιον, κατὰ τῶν οὐρανῶν ἀλλοθάρρειν, ἐπὶ τῶν πληροῦτων, ἀλλὰ ἐκ αὐτῆ

E

πρωτων τη βυφημουδνη προσμιλειτω.

Τί σοι ὁ τὰ μεγαλεῖα ποιήσας, μέγας υἱός, ἡσθβυλομηδνη σήμερον ποιεῖ; τί γὰρ; ἢ ὁ ἐρώμερον; ἢ τὴν κίβωτόν σε τὸ ἀνάσματος. Ἐν βύφρηπῃ νυμφάνα. Ἐν θεότατον θενον, εἰς ὃ θεῖον ἑαυτῆ ἀνάκτορον μεταπήγσι. τὴν εἰς ἧς λαβὼν τὴν σαρκίνην σολῶ μετ' αἰθερῶν ἐπολιτεύσατο, ἐν ὑψίστοις φέρει σιωδρατεῖβειν τῶν σαρκίνων ἀγαλαβάνων. καὶ σοι πρῆσι λειτουργεῶντες, πᾶσα ἡ ἐκείνῃ λειτουργοῦσα τάξις ἀγγέλων δῆμοι. προσφικτῶν χορεῖα. οἱ ὠραῖοι τῆ σου ὠραίου παιδὸς μαθηταί. τὰ τῶν καλλιῶν μῦθῶν συζηματὰ. ἀπασα πρῆνός ψυχῆ, καὶ πρὸς τὴν νυμφικὴν ἀπόλεκτος πασαδα, σοῦ, τῆ τῆ πρῆνίας ἀγάλλματος προσίσσιν ἐν βύφρηπῃ. ὅτι γὰρ ἐχρῆν ἀναχρῶσθαι διητῆς γεωργίας ἀκροῦσθαι σε, τῆ βλάστη πρὸς τὰ θεῖα συγκομιθῶναι παμεία, λειτουργεῖς νόμῳ διητῶν, καὶ ὁμιλεῖς, ὃ τῆ ἡλίου φαινευτέρου, τῆ σκυθερῶν προσιόντι θανάτῳ. πλὴν τῆς ἀρῆτου φαιδρότητος ἡ πρῆροσία, ὅθεν συγχωρεῖ τῆ σκυθερῶν τῆ ἐνοχλεῖν. χρῶν μὲν ἐκείνων, αἷς πῶτα σινέχεται, τὴν πῶμα μωμον δεχομῶν ψυχῶν. τῆ δὲ καθερῶ, καὶ ἀσπίλου σώματος ἐν καθαρῶτάτοις μεθισαμῶν χερσίοις. ὅτι ἐβάστασας Θεὸν σάρκα ἡμφιεσθῶν, βαστάξῃ Θεὸν παλάμης ἀπαμφιασαμῶν τὴν ἀρκῆ. προσενώσθαι δορυφορεῖαν μητρικῶν πρὸς κόσμον εἰσιόντι τῶν ἀπάται σου ἡψ. ἀπιδρυφορῆ κόσμου ἐξιοῦσα, πάσης τῆς περὶ αὐτὸν χροεσσίας προσπορδομῶν, καὶ τῆ λιτῶν πμῶσος, ὡσφρ καὶ πρῶθεν ἐθιμῶν λιτῶν μωμον ἀρῆ τῆ τῆς Ἀννης χερῶν εἰς β. ὡν προσκῶσθαι. ἀλλὰ τότε μὲν ἄλλο ὅ γινόμενον, καὶ ἄλλως ἐλιτῶν μωμον πρῶσθαι ἐν σώματι, μὲν σώματος πμῶσθαι πρῆνοι, καὶ τῶν χερῶν συμβαίνοντα προσπομῶσθαι. νῦν δὲ ἐκδημῶσθαι, ἐκδημῶ τῆς ἀρκῆ πμῶσθαι, αἱ πρῆνῶν ψυχῆ, ἐπιμωτέραν ποιοῦσι τὴν προσπομῶν.

Ἀλλὰ τί φῆς, ὃ τῆς ἱερωτάτης προσπομῶσθαι κορυφαῖε, ὅς καὶ τότε, οἶα δὲ συγγῆς, εἰ καὶ ὁδοῦ τῆς ἐν βίῳ πῶρῶν διέπειβες, ὅμως εἰς πμῶν σινέτερες τῆς θορῶσθαι, καὶ ἀύλως σινέπρηγῶσθαι τοῖς ἐνύλοις. καὶ νῦν μέγιστα οἰκείως τῆς ἐχρῶ.

A celebratur, cum illâ cominûs agat.

Quid verò is, qui magna tibi magnus Luc. i. v. 49. Filius fecit, ô ter benedicta, tibi hodie facit? Quidnam rerum evenit? Quid istud quod cernimus? Sanè arcam te sanctificationis; honestissimum thalamum; diuinissimum thronum in diuinum suum transfert templum: eam, ex quâ carne sumptâ inter homines versatus est, ad sublimia cœli transfert, ex hoc mortali statu eductam: tibi que omnis ordo illi ministrantiû satellitio adest:

B Angelorum turmæ; Prophetarum chori; speciosum Discipulorum agmen speciosi Filij tui; insignium victorum Martyrum exercitûs; omnes animæ virgines, Sponsique thalamo destinata cohors, tibi, quæ virginitatis imago, viuû que simulacrum existas, in exultatione obsequio præit. Quoniam enim te mortalitatis messe succisam, consequenter vnâ cum germine in diuina horrea ferri oportebat, mortalium legi obsequeris, ac cum tristi ac atrâ morte, tu sole illu-

C strior, congregederis: quanquam inefabilis claritatis præsentia, nihil mortis illâ feueritudinem, molestam esse sinit: cum illæ quidem manûs, quibus omnia continentur, intemeratissimam susciperent animam; mundum autem, ac immaculatum corpus, in purissima loca transferretur. Quòd Deum carne indutum gestasses; Dei ipsa manibus gestaris, vbi exuisses carnem. Maternum obsequium tuo, sine Patre, Filio detuleras, cum ille mundum ingrederetur: nunc mundum ipsa egrediens, eius vicissim obsequio foueris, omni cœlitum choro, ac tripudio præeunte, moreque supplicantium honorem habente: quemadmodum & priùs, haud ita pridem ex Annæ vtero in lucem suscepta, virgineo agmine, supplicantium ritu, in vnum coacto honorabaris. Verùm tûc, aliud quiddam erat, quod fiebat: aliâ que ratione, corpore præsentem, virgines corporibus amictæ stipabant, ac deducebant; aptè

D E nimirum & cõsentaneè corpori. Nunc verò, cum excesseris corpore, virginum animæ corporeis vinculis exsoluta, longè honorificentius deducunt. Verùm quid ais, ô sacratissime dedu-

ctionis huius coryphæe, qui & tunc velut cognatus, quanquam longè morabar à sæculi viâ, in filiæ tamen honorem pariter occurristi, ac Spirituum more, cum iis, qui materiâ constant, diem festum latus agitabas: nunc autem ma-

Virginû supplicatio Mariâ in templû deductâ, & emigrante ab humanis.

In Dauidem.

δι' οὗ τ' ῥυτῆρας ἀμύρτιας, ἐν τῇ χιλίων παρο-
 ψαύσῃ ἐκκαταρσίμῃ. χαῖρε ἡ τ' κενός, καὶ
 ὑπερφυσίως γεωρηθέντα ἀρτόν φέρονσα πεί-
 ρα· οὐ παφέντες οἱ τῇ γεωργίᾳ τῆς ἀχρῆτης
 λιμῷ ἀπολλύμενοι, τῷ κινδύνῳ διασεσώσμεθα.
 χαῖρε πύλη, ἡ μόνη τῶ βασιλεῖ, εἰς τ' εἰσο-
 δὸν τ' κατ' ἡμᾶς ἀφωρισμένη ζωοπλασίας, τῷ
 κλείδωσιν τ' σεπίης πύρηνίας ἀκινήτων με-
 μνηκῆτων. χαῖρε παρθέτιον, ἃς οὐ ἐν ταπεινῷ χη-
 ματι παρεληλυθῆς ὁ βασιλεὺς, καὶ τ' ἀηρημένη
 ὁ κατ' ἡμῶν κρείττος θάνατον ἀελαῶν, ὁ τ' ἐκεί-
 νου τυραννίδος ἐδωκεθῆν, καὶ ἐπίπονον, εἰς ἀνά-
 παυσιν ἡμείψαν· ἡ δὲ αὐτῇ σημερον παροστο-
 λούσα, πρὸς τ' ἀγαθὸν κερκορηγημένην ἀγαθῶ-
 νεις ἀθανασίῃ.

Πολλὰ θυγατέρες ἐποίησεν δυνάμιν παροστο-
 κείω δὲ τῷ τοῦ ἐγκωμίοις ὁ μέγας· ἐπεὶ ἄφ-
 οἰδαμῆ ἐτέρωθι συμβόλῃ τῶν ῥημάτων ὁ ἀλη-
 θής· πολλὰ ἐκλήθησαν πλοῦτον· κρατεῖ δ' ἀ-
 πύτων, ἡ πρὸς ἀπύτων ὑπερδεδουασμένη. ἔ-
 κω ἐν τῷ κλέμει αὐτῆς ἡυδομένη ἀρέσκη.
 ἀγαθὸν τοῦ κατασῆς εἰς ἀρέσκη αὐτῆς ὁ Θεός, ἐκ
 πασῶν ἡμεῶν μητέρα ἐκλέγεται· ἡ τ' ἐκείνης
 αἱμάτων μορφοποιήμενος, εἰς ὁ δὲ ἀγαθὸν τ' ἀγαθ-
 ῶν ἡμῶν τ' πλάσματος ἀνακινίτῃς μορφῶν. ὁ δὲ ὄν-
 τι, μόνη ἐν γεωαξίῃν διλογημένη, ἡ μόνη τῇ παρο-
 μήτοι, ἡ τοῖς ἐξ αὐτῆς βοηθήσασα· τῇ μὲν, οἷς
 διπλῶν οὐδὲν τ' κατ' ἡμῶν, ἑαυτῆς, ἡ τοῖς τέκνοις
 λυμνημένη, διελύσατο· τοῖς δὲ δι' ὧν τοῖς τε
 κατ' ἡμῶν ὄντας ὁ κακῶν, ἀπελυθώσατο· ἡ τοῖς
 μὲν ταῦτα ὄντα εἰσασε κατ' ἀγαθῶν τῇ συμφορᾷ·
 ὄντα ἐπὶ κερκορηκίας ἐπὶ τ' παρθέτιον τ' παρθέτιον
 ὁ πλάσμα κατ' ἀμεμομένης ἀγάθης· ἀλλ' εἰς
 ἀγαθῶν γραφέντος τ' κακῶν ῥόματος, ὅτις ἀ-
 σπης τ' διλογημένης· ἡ δὲ ἐπὶ κερκορηκίας ἀγαθῶν
 πῶν ἐν τοῖς ἀφύκτοις τ' θανάτου λίνους· ἀλλὰ
 κερκορηκίας αὐτῆς ἀγαθῶν πρὸς τ' ζωῶν τῷ
 τοῦ δὲ ἐπὶ τῇ διλογημένη ἀγαθῶν πρὸς τ' ἀγαθῶν
 μνηκῆτων ἀγαθῶν πρὸς ἑαυτὸν ἀγαθῶν ὄντων
 ὁ βασιλεὺς, ἡ ὑὸς, τ' ἰδίας δόξης τῇ μετοχῇ, πρὸς
 πᾶσιν κλίσιν ἐνδοξοτέραν ἀγαθῶν· ἀγαθῶν ἡ
 τῷ τ' ἐξ αὐτῆς μετοχῇ, ἡ πρὸς ἀπλησίως ἡμῶν
 ἐμορφώθη, ὁ τῷ πᾶσι ἀναλλοίωτος χαρακ-
 τῆρ· ἀγαθῶν καὶ αἱμάτων ἡμῶν πρὸς ἀπλησίως
 μετεσχηκῶν· καὶ μητρικῆς ἀγαθῶν, τῇ
 πρὸς αὐτὸν πύρηνία, καὶ τῇ ἐκλήθη ἀγαθῶν
 πύτων· δι' ὧν, ὡς μὴ ῥαγεῖσα κέρκορον, μὲν δ' ἀφ-

A quo à peccati sordibus, labiorum con-
 tactu emundamur. Aue mensa, quæ pa-
 nem illum nouo, ac naturæ inaudito
 modo confectum gestas; quo sustentati,
 fame enecabamur, ex tanto discrimine
 euasimus. Aue porta, quæ soli Regi in-
 gressuro ad nobis similem induendum
 naturam destinata es, claustris veneran-
 dæ tuæ virginitatis immotis. Aue pala-
 tium, ex quo humili habitu progressus
 Rex, erectam contra nos mortis poten-
 tiam sustulit: durissimamque ipsius ac
 molestissimam tyrannidem, in requiem
 commutauit: ad quam tu quoque ho-
 diernâ die recepta, ad immortalitatem
 per te mundo concessam, prouerhis.

Ezech. 44 v. 1.

Pro. 30. v. 29.

Multa filia fecerunt uirtutem (adda-
 tur & hoc reliquis encomiis: quando-
 quidem nusquam alibi eius ueritas con-
 stat) *multa acquisierunt diuitias*: at ma-
 ior omnibus est, quæ apud omnes cele-
 bratur. Haudquaquam fallax eius pul-
 chritudinis gratia: quamobrem Deus,
 eius specie ac pulchritudine captus, ex
 omnibus vnâ hanc sibi matrem dele-
 git; exque eius sanguinibus humanam
 assumens formam, figmenti formam,
 quæ difluerat, in pristinum statum in-
 staurat. Verè sola in mulieribus benedi-
 cta, quæ sola primæ paræti, eiusq; poste-
 ris opem tulit: illi quidem, quâ dupli-
 cem calamitatem, cuius illa sibi, ac fi-
 liis auctrix fuerat, exoluit: hos uerò, quâ
 à malis, quibus obnoxij tenebantur, re-
 demit; nec est passa ut posterî, in eadem
 mala denuò incurrerent, ut nimirum
 maledictio, secûdum eum cursum, quo
 humanum depascebatur genus, haud
 vltra procedat; sed retrò actus sit, ac
 conuersus mali impetus; eius præsentia,
 quæ benedicta existit: ut nec ampliùs
 homines ineuitabilibus mortis cassibus
 teneantur; sed utantur eâ taquam tran-
 situ ad uitam. Hoc planè, quod in Bene-
 dictæ hîsce solemnibus, festiuè recolimus:
 E quam Rex, Filiusque, mortis interuen-
 tu ad se traducens, quâ propriæ gloriæ
 facit participem, maiori supra creatâ
 omnia, gloriâ auget: eâ ratione vicem
 rependens eius ex ipsâ participationis,
 quâ Patris immutabilis Character, simi-
 lem nobis formam accepit: more no-
 stro, effectus particeps carnis & sangui-
 nis; proque maternâ ipsi impensâ cu-
 râ, agendi libertate apud ipsum do-
 natam, sibi proximam locans: quo mu-
 nere, tanquam minimè à mundo ab-

NOTÆ.

E plurimis ac disertissimis Orationibus à Leone verè Sapiente, æternæ memoriæ monumento relictis, quarum è Romanis Codicibus syllabum edidit Baronius, has tantùm libuit fasciculo nostro addere, partim nouas, partim quibus licuit restitutas, quæ peculiariùs ἐορτασικαί, tum in Dominicas, tum in S. Mariæ festiuitates dictæ essent, nostrisque in eisdem Ecclesiastico ritu oraturis vsui forent.

Ad Orationem in S. Maria Natiuitatem.

Nunc primùm edo è Codice Eminentiissimi Cardinalis Mazarini: ex quo etiam sequens exscripta fuit: dignæ ambæ Leonisi illâ in Mariam pietate.

1. Videbat enim. Tangit communem Græcorum opinionem, inductarum nuptiarum occasione peccati; vt alioqui humanum genus non foret propagandum crasso illo, ac velut brutali modo, quo modò propagatur.

Ad Orationem in eiusdem Presentationem in templo.

1. **S**upplicatione deducitis? λιτανύετε. In sequentibus accipit eam vocem pro deprecatione, quæ ipsi Mariæ fieret, aptans proposito illud Psal. 44. *Vultum tuum deprecabuntur omnes diuites plebis.* Hic autem nihil aliud innuit, quàm virginum illam, deducentium Virginem accensis facibus sacram pompâ; quâ vnâ honestarunt Mariæ parentes, filia oblationem: sic enim Iacobiliber, cui Græci omnes laudatores Mariæ in istis nituntur: καὶ εἶπεν Ἰωακείμ· καλέσατε τὰς θυγατέρας τῆς Ἑβραίων τὰς ἀμύητους, καὶ λαβέτωσαν ἀνὰ λαμπάδα, καὶ ἔσωσαν κατόμηναι, ἵνα μὴ στραφῆ ἡ παῖς εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ ἀχμαλωποδῆ ἡ καρδία αὐτῆς ἐν ναεὶ Κυεῖς. καὶ ἐποίησαν ἔπος, ἕως αὐτῆς ἀνέβη ἐν τῷ ναεὶ Κυεῖς. Dixit autem Ioachim: *Conuocate filias Hebræorum, quæ sint incontaminatæ, sumantque singulas accensas faces, ac maneant accense, vt ne puella retrò conuertatur, eiusque animus à Domini templo captiuus abducatur: sicque fecerunt, donec ascendisset in templum Domini.* Sic ergo velut commune anathema oblata est, non vt parentum singulariter munus; quod auctor vrget, ac colligit.

2. In postcessum dependunt. προσατάβαλλεσι.

Tomus I.

Aλλοσι. Publicani, ac cōmunium veſtig alium redemptores, duo tempora habebant constituta, quibus soluerent: vnum statim factis redempturis, quod προσατάβαλλε dicebatur; alterum, cum pensionis, mercedumque reliqua pars iam in debitum pendebatur, quod dicebatur προσατάβαλλε. Velit ergo Leo sic amicos diuites, pauperibus amicis refundere, vt quæ illi insumpſissent, iis tractandis. Verùm meliùs quadrat τὸ, προσατάβαλλε. Non enim nos in Deū priores aliquid contulimus, sed ipse contulit, quæ ipsi nos postea offeramus: nec amicus diues factas amici pauperis expensas expectare debeat, sed occupare: eoque inclino vt sit προσατάβαλλεσι.

Ad Orationem in Domini Presentationem in templo.

Habemus ex Regiâ gazâ luculentissimam, partim festiuam, partim polemicam, ac quâ Filij, ac Verbi diuinitatem in humilitate, quâ se legi subiecit, præcipuè vindicet. Opus certè elegans, ac pium, dignumque vt tandem aliquando iuris publici fiat.

Ad Orationem in S. Maria Annunciationem.

Ediderat Gretzerus septimam: malui ego editarum ab ipso primam nouùm edere, quem ordinem rerum ipsa series videtur exigere, exceptâ temporum ratione: significat enim Leo recens adeptum Imperium, ista orasse. Paucula sunt in quibus non placuit Gretzeri versio, quanquam fuit vir doctus; quæ tu Lector collatâ vtriusque versione meliùs censueris.

Ad Orationem in festum Palmarum.

Luculentissimo Encomio pius Imperator, æterni Regis triumphum profequitur, ludens exordio, in Dauidis antiqui laudatoris, Regisque, cum ipso pariter Rege, ac nouo laudatore, in vniuersorum dilaudando Rege, conuenientiâ, quem maximè regia laudatio deceat.

1. Quod olim Regi atque Propheta. προειρημένον πρὸς βασιλεῖ καὶ προφήτην. nempe Dauidi Psal. 8 Nihil clarius. Interpres leuiùs in Christum refert, cui Regi ac Propheta prædictum sit perficiendam laudem. Sed

Eccc

id longè à plano sensu, ac auctoris mente. Argumentum hoc ad Christi adstruendam diuinitatem, vrgent pariter tractatores reliqui.

2. *Nostram deformitatem.* τὸ ἡμέτερον ἀσχημον. Planè animæ, non corporis informitatem, vt malè reddit Interpretes: mirorque viro docto sic excidisse: ac quanquam in Christo, corpus, ac caro haud rarè pro totâ humanâ naturâ accipiuntur, haud tamen in homine, quod est animæ facilè intelligatur nomine corporis; nec quam in animâ deformitatem peccatum facit, corporis informitas appellari possit.

3. *Vt Mens, aut Spiritus.* τοῦ ἡ πνεύμα. Pater scilicet qui Mens intelligitur, vel deitatis fons, ex quo Verbum, & Amor; Filius scilicet, ac Spiritus sanctus. Ex Mentis ergo & Spiritus ratione, rectè colligit non fuisse conueniens vel Patrem incarnari, vel Spiritum sanctum: benè autem Verbum, cuius sit in tomo, seu libro sensibile fieri, ac circumscribi. Gretz. nullâ Mentis, aut tomi mentione, nihil subtilem auctoris sensum exprimit; apud quem etiam perperam δὲ τὸ μὲν scriptum est, pro, δὲ τὸ μὲν vti paulò post repetit auctor: ὡς περ ἐν τόμῳ, τῆ ἐκείνων παρῆντι ὀρθαίς: vbi etiam Gretzero displicet tomi nomen, seu, libri; quod Rex Theologus ex Prophetâ Euangelistâ accepit: λάβε σεαυτὸς τόμον νέου μεγάλε. Sume tibi tomum noui magni, Isai. 8. eoque charum toties repetit.

Ad Orationem in Extractionem clauorum, ac Dominici corporis sepulturam.

PRimam hanc è nouem è Bauaricâ Bibliothecâ ediderat Gretzerus: quo argumento extant luculentissime Græcorum orationes. Ad magni potius Sabbati diem spectare videtur, quàm Parasceues: vt non omnino probem quod titulo præfertur. τῆ ἀγία καὶ μεγάλη ἑβδομάδῃ. cum auctor præcipuè celebret diem septimam, eiusque requiem, nouâ operum cessatione, ac operum recreationis, consecratam: vti primò consecrata fuerat cessatione operum creationis. Fortè dicta sit die ipsâ Parasceues; sed vergente ad vesperam, quando iam velut inchoante Sabbato, Dominicæ sepulture memoria recoli incipiebat.

1. *Scopulis, ac petris expedita.* τῶν ἀπὸ τῶν ἀμαρτίας ὑπεξήρθσα. Clara, aptaque metaphorâ: non quam exprimit Gretzerus, dum pro petris, quibus sub aquis latentibus solet naufragium effici, peccati maculas reddit.

A 2. *Qui fame periclitatur* Pulchra ratio inducens ad eleemosynam; vt cui sacre mensæ communitio tribuitur, huic nec communis negetur; quantum saltem necessarius vsus postulat. Malè Gretz. ad ipsum refert, à quo sit præstanda eleemosyna, non cui sit præstanda: quasi verò, prouocare debeamus vt eleemosynam tribuat pereuntem fame; non diuites, ac quibus expedita sit eius facultas, vt in egenos eiusmodi eleemosynam conferant.

B *Ad Orationem in Dominicam Resurrectionem.*

Videatur hæc Leonis Orationum fere palmaria, sic doctè, pressèque, tum nostra edisserit, tum traducit externa. Multis emendatior prodit ope Regij Cod. ex quo edendam putavi collatam cum editis.

1. *Quo patris Saturni.* Nota fabula ex fœti Cœli à Saturno filio, ex cuius genitalibus in mare proiectis nata sit Venus, turpis reuerâ fœtus, quique turpiter suos, ac notos, scortum turpe afficiat. Gretzerus nihil rem exprimit, refertque in Saturnum malè affectum, quod auctor in eundem habet malè afficientem, patrem. Nec benè vocem ἀγαπίου, tanquam suspectam nititur emendare, cum adscribit marg. ἀγαπίου, vel ἀγαπύου: quæ planè voces nihil quadrant. Nihil moror fabulas quas auctor perstringit: tantum mentem clarè repræsentare conor: petet qui volet à Mythologis, apud quod ista peruia sunt.

2. *Ad turpe, nefandumque ministerium.* εἰς ἀτοπον ἀπάξει δακρυίαν. Sic palam auctor; cuius non emendatio est, sed deprauatio, quod Gretzerus margini adscribit, redditque, εἰς τὴ ποτὴ, vel ποτὴ, vel εἰς δὲ πόντον. pincernæ ministerio destinavit. Eos namque Gentiles perstringit, qui in Neptuno, ac Diuis aliis, gulam, putarent minus decere; lubentesque; admitterent in eis luxuriam: cuius liquet notatum Neptunum; non autem gulæ: nec fortè decrant qui Ganymedem sic à Ioue raptum contenderent, vt ei in deliciis esset, quod leniori vocabulo pocillatoris ac pincernæ mollirent. Non liquet mihi ex quibus Mythologis habeat Leo sic raptum à Neptuno Pelopem, vt nō ambio doctior videri in Gentilium fabulis; qui nudâ ac Christianâ veritate magis delecter.

3. *Post plagas alias.* ἐπὶ ἄλλαις πληγαῖς. Clara sententia: Liqueat enim primogenitorum cædem, vltimam fuisse, ac grauissimam Ægyptiorum plagam; exceptâ duntaxat Pharaonis submersione, vbi iam Israëlita di-

missi fuissent: Non ergo aptè Interpres auctorem intricat, cum corrigat ἐπὶ ἀλλήλοις, ἢ ἀλλας ἐπὶ ἀλλαις. quod suum minus coherens, pro auctoris coherentibus reddit. Το καλεμβόις, quod habent edita, ac Gretz. reddit, nihil aptum est; benè autem quod ex Regio restituumus, κακαμβόις. quâ voce passim tractatores, ipseque proxime Leo, mala captiuitatis Hebræorum in Ægypto expriment.

4. *Ratione fixationis in imo.* ὅτι ἢ κέτω πῆξις. Distinguit subtiliter quod nostri Theologi; ratione fundamenti, & virtutem fundandi: habet primum Christus ratione humanitatis, quæ est illa κέτω πῆξις. velut *ima*, ac in terris fixio, fictioque: alterum habet supernâ, ac deitatis virtute: quod vltimum integrè ommissum ab interprete, nullo sensu altum auctoris sensum habere facit. Sequentia quoque valde erudita; vt Christi vulnera, ac sanguis sint oblata Patri, non diabolo, tametsi Christus ab eius redemit potestate; partim textu minùs integro, partim minùs plenè reddito, obscura ac perplexa erant: ac in iis, illud, ὃ καὶ τὴ ψυχὴν ὡραπίθεται. cui etiam commendat animam: quam optimam auctor probationem assumit: ieiunè Interpres: cui & animam adiungit. Vult ille, vti Christus soli Patri commendauit animam, sic ei soli obulisse suos cruciatûs.

5. *Propter latam sententiam.* ὅτι ἢ δαπόρασι. Palam auctor alludit ad locum horti, quo priùs lata fuit mortis sententia, auctrice femina præuaricationis, in cuius pœnam illa lata est: cuius ideo munus sit, mœror, ac habitatio in sepulchro; parientis in mœrore; ἐν λυπαίς. in tristitiis: quam & auctor retinet vocem: nec nisi mortales, ac sepulchri habitatores, mortalis ipsa, ac sepulchri incola. Perperam ergo Interpres, aptam vocem, non aptâ commutans, δαπόρασι, ἀπὸ δαπόρασι. quod secundum constanter habent Codices, sua non bona, ac acumine vacua, bonis, ac subtilibus auctoris substituit.

6. *Cum ille iam requirendis incumbat.* κατὰ σαυτόν εἰς ἀναζήτησιν. Perspicua, ac auctoris probata phrasis, hîcque sensu nixa: malè proinde Interpres mutat in ἀναζήσις. In sequentibus, ac ad finem multa desiderantur, eaque illustra, quæ noua re præsentio ex Cod. Regio.

Ad Orationem in diem Pentecostes.

DOctè, & vt Theologum deceat, Spiritûs Deitatem vindicat, ac fidem Trinitatis explicat, vno duntaxat excepto,

A in quo fortè Græcorum schismaticorum errori adhærere videri possit; vt nimirum omninò excludat à Filio causæ rationem, quam vocant: siue vt vllâ ratione producat eum Patre Spiritum sanctum. Quamuis enim non ita clarè loquatur, sic tamen sentire velut quodammodò indicat: cum Patrem ait, ἡμεῖς, καὶ πνεύματος ἁγίου ἀληθινὸν καὶ ὁμοούσιον καὶ ὁμογενὲς τῷ Πατρί, ἃ ἡμεῖς καὶ ἡμεῖς καὶ ἡμεῖς. peculiare habere, esse causam Filij, ac Spiritûs sancti: vbi præmississet distingui personas vno hoc, τῆς αἰτίας, ἢ τῆς ἡμεῖς, ἢ τῆς ὁμοούσιου, ac principij ratione, generatione, ac processione. Cum item, Latinos proculdubio notans, ita ad finem ait, μὴ εἰς αἰτίαν αὐτὸ ἀπὸ αὐτοῦ ἀναφύεσθαι: neque in duas ipsum causas referentes: quod ait, πολλαρχίαν ἐν τῇ μοναρχίᾳ. Ἐἰ δὲ παρὰ τὸν ἑαυτοῦ. eorum qui multa principia, in vnius principij Trinitatem inducunt. Quamuis enim ipsa hæc Latinorum, ac Ecclesiæ sententia habeat, vniusque & ipsi principij Trinitatè credamus, Patre ac Filio, vno ac eodè Spiritûs sancti principio, quâ ratione mens & verbum, vna sunt amoris causa: nec alia, quàm mens ipsa, quæ & Verbi & amoris causa existit: sed verbi, sola: amoris, cum verbo, ac per verbum: quem Tarasius, aliique Græci Orthodoxi, modû loquendi subinde probarunt: Leo tamen velut insinuat ita sentire, non posse Spiritum sanctum referri in Filium, quin duplex eius causâ ponatur: quæ Græcorum semper offensio fuit; tametsi olim S. Maximus probè explicauerat, vt vnam Latini Spiritûs causam, siue principium Patrem agnoscerent, nec eius duas ponerent causas, licet etiam ex Filio dicerent, vt liquet ex Epistola ad Marinum altero tomo editâ, ac à Metochite explicatâ. Illa Patris notio, τὸ αἶνον. èst etiam Gregorij Nazianzeni Orat. 24. vbi ait Filium habere omnia, quæ habet Pater, πᾶν ὃ αἰτίας. exceptâ cause, ac principij ratione: si tamen vera lectio est, quam præfatus Metochites falsam arguit, ex eo quod probatiores Cod. habeât πᾶν ὃ ἀληθινότητας. exceptâ innascibilitate: quam etiam vnam aliis locis Gregorius excipit; nusquam verò αἰτίαν, præterquam suspecto illo loco. Vt aliter Leonem explicemus, ac sanam velimus habuisse mentem, pietas erit, præsertim quæstione eiusmodi, Græcos inter, ac Latinos eius tempore valde celebri, quando etiam Galli in Græcos peculiariùs noscuntur inclamasse, vt liquet ex Conc. Rhem. sub Eberond. Multo adiuumento esset, vt ita piè exponeremus, Epistola quæ extat tom. 3. Biblioth. PP. ad Omarum Sarracenorum Regem de fidei Christianæ veritate, cuius Baronius an. 911. ea verba re-

fert: *Ego sum Dominus Deus tuus, Creator tuus, lumen de lumine, Verbum de Patre, ex quibus Spiritus S. procedit: ut illa omnino constaret; ac constaret nihil sibi Interpretem in eâ indulisse, siue Latinum, siue etiã Chaldaicum, ex quo tandem Latina prodit. Vix enim primum putem Chaldaicè scriptam, siquidem verè Leonis Epistola est. Facile verò Græca & ὄν permutentur; quod in Oratione S. Eulogij in Ramos Palmarum factum deprehendi, ac deuoratum à Cyrilli nouo Interprete notauit. Haud certè facile putem Leonem dogmaticâ illâ Epistolâ, aliam edidisse fidem, quàm haberet vsus suæ Ecclesiæ, ac quàm exprimat istâ oratione, cuius tota verba, etiam Orthodoxus sanè proferat. Quare non probo omninò Gretzeri censuram, ad relata verba, quibus Leo reprobatur ut Spiritus referatur in duo principia, cum ita margini adscribit: *Error schismaticorum Græcorum de processione Spiritus sancti ex solo Patre. Nihil sanè eiusmodi erroris habent illa verba, sed indicare videntur, quâ notant Latinos, ut eò ponant duo principia Spiritus sancti, quòd Filium ab eius productione non excludant: utque reuerâ Leo in aliquos è Latinis ita rudiùs exponentes processionem ex Patre ac Filio, locutus sit, ut est probabile non defuisse plures qui sic intelligerent, ac duas causas siue principia Spiritus, Patrè ac Filium dicerent; non modò non protulit errorem, sed & id ipsum quod postea vniuersali Concilio vtraque Ecclesia sanxit: nihilque vetat, ut ne vir Theologus, ac insigniter eruditus, ita subtiliter intellexerit; sicque affectarit loqui, ut & nihil errorem habes proferret, nihilque suos, ac Græcos contentioni studentes, ex sermone offenderet: alioqui enim additum ipsum Romanæ Sedi, à quâ etiam reluctante Patriarchâ Constantinopolitano nuptiarum Græcorum iure prohibitarum remissionem impetrauerit, ipso etiam Patriarchâ Latinorum, ac Occidentalium sententiâ, eâ occasione exauctorato, liquet. Quâ dere Baron. & alij.**

1. *Cerearum, ac caducarum. κηρίων λογισμῶν.* Videtur alludere ad ceras images, quæ sunt quid admodum fragile: simulque etiam ad vocem κηρ respicere, à quâ est κηρίον: cui opponit τὸ κηρίον. Vel potius alludit ad ceras, quibus inscripta facile obliterabantur: quod planè incorruptibilibus minimè congruat.

A 2. *Diuisionis olim factæ.* Videtur eam ignis proprietatem respicere, quâ eiusdem res rationis in vnum conflat, ac inuicem vnit; uti è contra disgregat, ac separat, quæ sunt diuersæ rationis. Venit ergo ignis specie Spiritus sanctus, ut in symbolis diuisus, ac singulis seorsim insidens, vnum omnes, ac vnus linguæ efficeret.

Ad Orationem in Dormitationem S. Mariæ.

B **L**audat Leo celebri hoc encomio; quod fere nobis de Mariæ transitu compertum est: ut nimirum Filij exemplo verè viuus exempta sit, ac naturæ sancta debito, translato postmodum eius tabernaculo, ac sacro corpusculo, quicquid tandem eo factum sit: siue, inquam, rediuuium, animæ iterum copulatum est; siue seorsim ab ipsâ, loco cõgruo depositum; ipsum pariter cum hominum reliquis corporibus excitandum: singulari prærogatiuâ eius Filio, qui sit vitæ auctor, ac nullo debito cum morte congressus sit, ut breui tantùm tridui spatio ipsam gustauerit. Eadem fere Andreas Cretensis, ex quo Leo hanc doctrinam acceperit.

C 1. *Quid istud quod cernimus? τί τὸ ὁραμυρον;* Aliâ Gretzerus distinctione, nullo congruo sensu locum hunc reddit: ac velut auctor de translatione corporis Mariæ loquatur, non de animæ eiusdem, ἀπαμφοσσωδὸν ἢ σάρκα: ut paulò post ipse loquitur: *qua carne exuta esset: sicque exuta, ac morte demetente, in diuina horrea ferretur, vbi iam esset Filius, ac proles: sic enim intelligo verba illa, συγκομιθῶναι τῇ βλάσει πρὸς τὰ θεία τέμεια.* non ut Gretzerus reddit; *cum corpore ad caelestia &c.* Ac planè mirum ut abhorretia ab auctoris sensu, ac verbis ille reddat; sic refert auctores adire sine præsumptione. Hactenus, quas mihi propositum est Leonis orationes edere. Erant in promptu; In Ioannis Decollationem: In Omnes Sanctos: In Crucis Exaltationem Gretzero Interprete: Item Encomium in S. Nicolaum, editum à R. P. Possinio S. I. ex Bibliothecâ Illustrissimi Archiepiscopi Tholosani: præter Encomium in S. Ioannem Chrysostrum ex editione Sauillij, & Encomium in S. Demetrium ex Bibliothecâ Eminentissimi Cardinalis Mazarini: verùm præstat iusto satis volumine modum hîc, ac in Mariâ, Mariano fere manipulo, ac fasciculo adhibere.

ΠΑΝΤΑΛΕΟΝΤΟΣ ΔΙΑΚΟΝΟΥ
 ἡ τῆς Θεῆς μεγάλης ἐκκλησίας· εἰς τὴν ὑ-
 περένδοξον μετὰμόρφωσιν τῆς Κυρίου & Θεῆς
 & σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

A PANTALEONIS SANGTAE DEI
 magna Ecclesia Diaconi, in gloriosissi-
 mam Domini ac Dei & Salvatoris nostri
 Iesu Christi Transfigurationem.

Λ Ο Γ Ο Σ Α'.

O R A T I O I.

Ο ἰ μὲν ὅτι εἰδότες ἀθλεῖν, τοῖς
 τῆς θεωμύων ἐφῆδονται χρότοις·
 καὶ τῆς τῆς βραβεῖων ἐλπίσιν
 ἀκρονοῦνται πρὸς τὴν αὐτοῖς
 ἀρετῆς νίκην· οἱ δὲ γε τῆς θεῶν χειρῶν
 ἐπιτυχίῃ γλιτῶνται, καὶ τῆς τοῖς ἀγίοις
 διτρεπισμῶν ἐλπίδος διψῶντες ἢ μέτεξιν, τοῖς
 ὑπὸ τῆς εἰς Χριστὸν δισεβείας ἀγωνίας, παρορ-
 ται μὴ ἀσυνήτως· ἢ διδόντων ἢ καταρτοδοσί ζωῶν,
 οὐ τῆς ἀμείνων παρορτῶντες ὄκνον, οὔτε μὴ τῆς
 ἀνδρῶν ἀγαπῶντες δόλια· καταρτοδοσί ζωῶν
 δὲ μάλλον πρὸς πειρασμοῦ, & τῆς τῆς διωκτικῆς
 ἐφόδοις ὀλίγου πρὸς τελείας ἀξιοῦντες λόγου, &
 πλοῦτον ἠγνοῦντες ὅτι παθεῖν ὑπὸ αὐτῶν. **Α**φ-
 ἠμῶν γὰρ ἡ μακαρίου γραφοντος Παύλου·
 οὐδὲν ὅτι ἀξία τὰ παθήματα ἕνεκα χριστοῦ πρὸς τῆς
 μέλλουσας δοξῆς ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς·
 ἀλλὰ τοῦ ἰσοῦ * δι' οὗ, οἰκονομία πατρὸς κε-
 χειρισμῶν & νῦν τῆς κρείων ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ
 εἰσόνησιν & οἰκοδομῶν τῆς ἀγίων ἀποστόλων. ἔφη
 μὴ γὰρ πρὸς αὐτοῖς· εἴ τις θέλῃ ὀπίσω με ἀκολου-
 θεῖν, ἀπῆρησάτω ἑαυτὸν, & ἀράτω τῆς σταυρὸν
 αὐτοῦ καθ' ἡμέραν, καὶ ἀκολουθήτω μοι· ὅς γὰρ θέ-
 λει τῆς ψυχῆς αὐτοῦ σωθῆναι, ἀπολέσθαι αὐτῷ· ὅς
 δ' ἂν ἀπολέσθαι τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, θιρή-
 σθαι αὐτῷ, καὶ σωθῆναι μὴ ὅτι πρὸς ἄγγελμα· & ἀρε-
 τῶν ἀγίοις· καὶ τῆς αἰωπῆτος παρορξενον δοξῆς, & τῆς
 εἰς ἡμῶν θυμῶν ἐμπροσθηκόν. ὅ γὰρ ὅτι παθεῖν
 ἐλέσθαι ἀφ' ἑαυτοῦ, οὐδὲν ἀμείνων· μάλλον δὲ τῆς
 ἀγωνίας δοξῆς ἀρετῆς ἢ μέτεξιν. πλὴν οὐπω
 τῆς ὅτι ὑποῖς διδάσκων ἐγκρίτως τοῖς μετῆξιν,
 εἰς τὴν τῆς παρὰ πρὸς ἀνδραγαθίας ἀρετῆς
 ἀδελφείας· καὶ τι τοιοῦτον καθ' ἑαυτοῖς ἀνενοη-
 χῶς εἰπεῖν. πῶς ἀρνήσεται τις ἑαυτὸν ἢ πῶς
 ἀπολέσθαι τῆς αὐτοῦ ψυχῆς, θιρήσθαι πάλιν αὐτῷ;
 τί δὲ τοῖς τῆς τοιοῦτοι ὅτι ἰσοσταθῶν ἔσται χρι-
 σμῶν; ἵνα τοῖνυν τῆς τοιοῦτων αὐτοῖς ἀποσπῆ
 καὶ λογισμῶν καὶ ῥημάτων· καὶ οὕτως μεταχα-
 κῶσι πρὸς ἀνδραγαθίαν, τῆς ἀποσπῆ αὐτοῖς
 ἀκρίτως ὀπίσθιν ἀντεκῶν, λέγω ὑμῖν φησὶν·

Quidem, qui probè ad
 certamen comparati exi-
 stunt, spectatorum dele-
 ctantur plausibus, speque
 præmiorum ad congruam
 ipsis victoriam, animis ac-
 uuntur: Sed & ij, qui Dei
 dona consequi cupiunt,
 quique spei Sanctis quæ sit
 participatio nem sitiunt: au-
 idè, pietatis ergo in Chri-
 stum, certamina amplectantur,
 emerenturque probatam vitam;
 non ignaviam absque mercede
 præferunt; nec eum efce-
 minatam diligunt timiditatem:
 quin, virili pectore, tenta-
 tionem omnem, ac persecutionum
 incurfus, parvi planè pen-
 dunt; diuitiasque reputant,
 ut pro eâ quid patientur.
 Meminerunt enim B. Pauli in
 hæc verba scribentis:
 Non sunt condigna passiones
 huius temporis, ad futuram
 gloriam qua reuelabitur in
 nobis. Vide igitur, quibus &
 modò, prouidè admodum,
 vsus sit ad sanctorum
 Apostolorum commodum atque
 ædificationem, Dominus Iesus
 Christus. Dixerat siquidem ad
 eos: Si quis vult post me
 venire, abneget semetipsum,
 & tollat crucem suam quotidie,
 & sequatur me. Qui enim
 voluerit animam suam
 saluam facere, perdet eam:
 Qui autem perdidit animam
 suam propter me, saluam
 faciet illam. Salubris ea
 quidem admonitio, ac Sanctis
 congrua; quæque supernam
 conciliet gloriam, ac requiem
 iucundam præstet. Non enim
 vacat mercede, ut quis pro
 Christo parti eligat: adeoque
 æternæ gloriæ participes effi-
 cit. Cæterùm cum necdum
 discipuli virtutem ex alto
 accepissent, par fortè erat
 ut etiam aliquid humanæ
 imbecillitatis incurrerent,
 atque eiusmodi quidpiam
 ipsi apud se cogitantes,
 dicerent. Quo se modo
 quis abnegauerit? Aut quomodo
 animam suam perdendo,
 iterum eam inuenturus est?
 Quid verò hocce passis,
 æqualis ad præmium erit
 muneris? Vt ergo tales eorum
 & cogitationes & verba
 compescat, velutque æneos
 ad virile robur transferat,
 dandæ ipsis gloriæ cupiditatem,
 animis eorum ingenerans:

Spei vis: existimando ad certamina.

F om. 8. v. 13.

Luc 9 v 23;

Passio Christi causâ gloriæ conciliat.

Luc. 24 v. 49.

Luc. 9. v. 27.

Dico vobis, inquit, sunt aliqui hic stantes, A qui non gustabunt mortem donec videant regnum Dei. Ergone, inquit, vsque adeo producenda illis est vitæ mensura, vt & ad ea deueniant tempora, quando in consummatione sæculorum, de cælo descendens, paratum Sanctis regnum repositurus est? Planè & hoc illi peruiû erat: Nam potest omnia; nec aliquid est, quod potentissimo nutu conficere nequeat. Verùm, regnum Dei, ipsam dicit gloriæ visionē, in quâ & ipse per id tēpus adspectandus erat, cum iis illuxes-

Luc. 1. v. 37.

erat: Nam potest omnia; nec aliquid est, quod potentissimo nutu conficere nequeat. Verùm, regnum Dei, ipsam dicit gloriæ visionē, in quâ & ipse per id tēpus adspectandus erat, cum iis illuxes-

Matth. 16. v. 27.

Est enim venturus in gloria Dei & Patris; non iam amplius in vilitate nobis propriâ. Quo igitur modo spectatores facit miraculi eos, ad quos promissio facta erat? Ascendit in montem, tres ex illis præcipuos secum habens; ac tum in eximium quendam ac supra hominem, splendorem trans-

Luc. 9. v. 28.

formatur; vt etiam vestimenta eius luminis appulsiu lucere viderentur: Sicq; Moyses & Elias adstantes cum Iesu, inuicem conferebant; dicentes exitum eius, quem, inquit, completurus erat in Ierusalem: Hoc est, dispensationis in carne sacramentum, salubremque, in pretiosâ Cruce passionem. Sanè enim, præmonstrauit Christi sacramentum, tum lex per Mosen data, tum sanctorum Prophetarum sermo: illa quidem, velut fere in tabellâ in figuris vmbriisque depingens: hic autem, multis modis fore prænunciantes, vt quandoque in humanâ visibilis specie appareret, nec pro omnium salute & vitâ, in ligno crucis mori detrectaret. Illa ergo Mosis Eliæque præsentia, mutuaque fabulatio, dispensatio quædam erat: id apertius significans; nimirum muniri Dominum Iesum Christum, lege ac Prophetis; velut quibus olim legis Dominus & Prophetarum, designatus esset, per ea quæ vtraque inuicem consona in eum prædixissent. Nec enim à legis scitis, Prophetarum dissident oracula. Hocque significatum arbitror, quod sacratissimus Moses, Eliasque Prophetarum præclarissimus, inuicem colloquerentur. Potest etiam aliud quidpiam intelligi. Quoniam enim turbæ dicebant: hi quidem Eliam esse; illi Ieremiam; alij vnum ex Prophetis: idcirco Apostolici ordinis capita, summosque principes ducit, vt inde nouerint quid inter seruos, Dominumque intersit. Ad hæc quoque aliam rationem nobis afferre licet. Quia

Moyfis & Elias cum Iesu colloquia,

Matth. 16. v. 14.

Ascendit in montem, tres ex illis præcipuos secum habens; ac tum in eximium quendam ac supra hominem, splendorem transformatur; vt etiam vestimenta eius luminis appulsiu lucere viderentur: Sicq; Moyses & Elias adstantes cum Iesu, inuicem conferebant; dicentes exitum eius, quem, inquit, completurus erat in Ierusalem: Hoc est, dispensationis in carne sacramentum, salubremque, in pretiosâ Cruce passionem. Sanè enim, præmonstrauit Christi sacramentum, tum lex per Mosen data, tum sanctorum Prophetarum sermo: illa quidem, velut fere in tabellâ in figuris vmbriisque depingens: hic autem, multis modis fore prænunciantes, vt quandoque in humanâ visibilis specie appareret, nec pro omnium salute & vitâ, in ligno crucis mori detrectaret. Illa ergo Mosis Eliæque præsentia, mutuaque fabulatio, dispensatio quædam erat: id apertius significans; nimirum muniri Dominum Iesum Christum, lege ac Prophetis; velut quibus olim legis Dominus & Prophetarum, designatus esset, per ea quæ vtraque inuicem consona in eum prædixissent. Nec enim à legis scitis, Prophetarum dissident oracula. Hocque significatum arbitror, quod sacratissimus Moses, Eliasque Prophetarum præclarissimus, inuicem colloquerentur. Potest etiam aliud quidpiam intelligi. Quoniam enim turbæ dicebant: hi quidem Eliam esse; illi Ieremiam; alij vnum ex Prophetis: idcirco Apostolici ordinis capita, summosque principes ducit, vt inde nouerint quid inter seruos, Dominumque intersit. Ad hæc quoque aliam rationem nobis afferre licet. Quia

Εἰσὶ πινὲς τῶν ὠδε ἐσηκότων, οἱ πινες οἱ μὴ γὰρ σονται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. ἀρὰ γὰρ εἰς τοσοῦτον αὐτοῖς ἐκταθήσεται φησὶ τὸ τῆ ζωῆς μέτρον, ὡς ἔστι εἰς οὐκείνους φθάσαι τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ἐστὶ σωτελεία τῶν αἰώνων ὅς οὐρανὸς κατελθὼν, ἀποκαταστήσῃ τοῖς ἀγίοις, τὴν τοῖμα σφύριον αὐτοῖς βασιλείαν; ἀλλ' ἡ μὲν ἔστι τὸ ἐφικτὸν αὐτῶν· πάντα γὰρ διώματα, ἔστι δὲ ἀμήχανον ἢ αἰώυτον τοῖς αὐτῶν πνευματικαῖς κτύμασι. βασιλείαν δὲ Θεοῦ φησὶν, αὐτῶν τῆ χάριτος τῆ δόξης, ἐν ἣ καὶ αὐτοῖς ἐφθήσεται κατ' οὐκείνο κληροῦ, καθ' ὃν αὐτῶν ἐπιλάμψῃ τοῖς ἐπι τῆ γῆς· ἡξεῖ γὰρ ἐν δόξῃ τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς καὶ ἁγίου ἐν γὰρ μακρὸν σμικροσπεπεία τῆ κατ' ἡμᾶς. πῶς οὖν ἀρὰ θεωρεῖ ἐποίει τῶν ταύματα τοῖς λαβόντας τὸ ὑπόδειξιν; ἀφῆσιν εἰς τὸ ὄρος Ἰβὺς ἀπ' αὐτῶν τοῖς ἐπιλέκτους ἔχων· εἶτα μεταπλατήσῃ πρὸς δεξιὰς ἵνα καὶ θεωρητῆλα μακρότητα ὡς ἔστι τῆ ἰματισμὸν αὐτῶν, τῆ τῶ φώδης

C θεωροῦν τὴν ἀγαθὰ μὴ ἀδικεῖν· εἶτα Μωυσῆς ἔστι Ἡλίας ὡς ἐρεσηκότες τῶν Ἰησοῦν, θεωροῦν τὸν ἀλλήλοισ τὸ ἔξοδον αὐτῶν, ἡ ἔμελλε πληροῦν, φησὶν, ἐν Ἰερουσαλήμ· τουτέστι, τῆ μὲν ἁγίας οἰκονομίας τῆ μυστήριον, ἔστι σωτήριον πάθος τῶν ταῦ πρὸς σαυρῶν. ἔστι γὰρ ὅστιν ἀληθές, ὅτι ὁ ἀγαθὸς Μωσέως νόμος, καὶ ὁ τῶν αἰώνων θεωρητῆν λόγος, τῶ Χριστοῦ μυστήριον θεωρεῖ δὲ ἔξεν· ὁ μὲν ἐν τύποις ἔστι σκιά· μονοουχὶ καθὰ τῶν ἐν πίνακι καταγράφων αὐτῶν· οἱ δὲ, πολυῶς τῶν θεωρητῶν κότες, ὡς καὶ ἐφθήσεται κατ' ἡμᾶς, ἐν εἶδει τῶν καθ' ἡμᾶς, καὶ ὅτι τῶ ἀπῶτων ἕνεκα σωτηρίας καὶ ζωῆς, ἐπιλάμψεται τῶ παθεῖν τὸν ἐπὶ ἐύλου θάνατον. Ἐκοῦν ἢ Μωσέως καὶ Ἡλίας ὡς ἔξασασι, καὶ τῶ θεωροῦν ἀλλήλοισ αὐτοῖς, οἰκονομία ἡς ἡμῶν, ὅτι μάλα καταδικνύουσα δορυφοροῦν ἡμῶν ἕπὸ νόμου καὶ θεωρητῶν, τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὡς καὶ νόμου ἔστι θεωρητῶν δεσποτῶν θεωροῦν ἀλλήλοισ τῶν αὐτῶν· δι' ὧν ἀλλήλοισ σωφδὰ προεκήρυξαν· ἐγὼ ἀσύνετα τοῖς ἀγαθῶν νόμος τῶ θεωρητῶν καὶ τῶ ὅστιν οἰμα τῶ, ἀλλήλοισ θεωροῦν Μωσέα τῶ ἱερώτατον, καὶ τῶ θεωρητῶν πῶμαρῖσον. Ἡλίας ὅτι ἔστι ἡμῶν· ἐστὶ ἢ καὶ ἄλλο πῶ νοῶσαι· ὅτι οἱ ὄχλοι ἔλεγον· οἱ μὲν, Ἡλίου· οἱ δὲ, Ἰερεμίου· οἱ δὲ ἕνα τῶν θεωρητῶν, τοῖς κρυφαῖοις ἀγαθῶν, ἵνα κ' ἀντιδῶν τῶ μέσον ἴδωσι τῶ δούλων καὶ τῶ δεσποτου. μὲν ταῦ τῶν δὲ καὶ ἔτερον ἕνοιαν ἐστὶν εἶπειν· ὅτι

γδ σωεργως ενεκα' λου αιτα' τ' πα'ραβαινει τ' νόμον, κ' βλασφημην αυτον ειη) ενόμιζον, ως σφετεριζόμενοι δόξαν ου' προσήκουσαν αυτα', τιω' τ' πα'τρ'ος, κ' η' ελεγον. ε'στ' ουκ' εστιν ου' Θεου, ο'τι τ' σαββατον ου' τηρει. ε' παλιν. πα'ρι κ' αλοδ' εργου ου' λητα' ζου' σε. αλλα' πα'ρι βλασφημίας, κ' ο'τι ανθρωπος αν' ποιεις εαυτον Θεον. ινα δη'ρη' ο'τι βασιλει'ας αμφοτερα' τα' ε'γκληματα, κ' ε'κα'τερον του'των ε'στιν ανθ'ρωπος. ε' ου'τε νόμου πα'ραβασίς ε'στι τ' νόμος, ε'τε δόξης σφετερισμός τ' οι' προσήκουσας. τ' λέγειν εαυτον ισον τ' πα'τρι. τοις εν'εκα'τερω' λαμψαν'τας του'των εις μέσον α'γα'. ε' γδ' Μωυ'σ'ος τ' νόμον ε'δωκε. ε' η'δ'ω'σαντο λογι'σασθαι οι' Ιουδα'ιοι, ο'τι ουκ' αν' πα'ρειδε' τ' πα'ραβαινοντα αυτον. κ' τα' τελει'κότι πολέμιον ε'θερα'πλευσεν αυ'; ε' Ηλίας δε' υ'ψ'ος τ' δόξης τ' Θεου ε'ξήλωσε. κ' ουκ' αν' ει' ανήθεος υ'ω', ε' Θεον εαυτον ε'λεγειν ισον τ' πα'τρι, μη' αν' ο'παρ' ε'λεγε, μη' δε' προσήκοντως τ'το ποιαν'. πα'ρήση κ' αυτος ε' πω'ήκουσεν. ε'στι δε' κ' ε'τερον αι'τιαν ει'πειν μ'ε' τ' η' ειρη'με'ριον. ποιαν' δη' ταυ'τω; ινα μ'ε'θω'σιν ο'τι ε' θανάτου κ' ζω'ης ε'ξο'σίου ε'ξ'η'. κ' τ' η' αν'ω κ' τ' η' κα'τω κρα'τει. ε'στ' τ'το κ' τ' ζων'τα κ' τ' τετελευτη'ε'τα εις μέσον α'γα'. κ' γδ' Φαρι'σαιοι, ουκ' ε'σθ'ησαν. αλλ' ε'λάλουν τ' ε'ξοδον υ'ω' ε'μελλε' πληρω'ω' εν' Ιερουσαλη'μ. του'τε'στι τ' πα'θος, ε' τ' σα'ρον, κ' τ' αι'σασιν. αλλ' οι' μ' μα'κ'ριοι μα'θηται' βρα'χυ' πως ε'πονυ'σά'ζουσιν, ως τ' προσευ'χη' χο'λα'ζουτος τ' Χρισ'του. ε'πληρο'το γδ' ο'ικονομικ'ως πα' δ'υ'θε'ρα'π'να. ε'ιτα ε'σ'ρηγηρη'σθη'τες, θε'ω'ρι' ζ'νονται τ' ου'τω' σε'π'ης ε' πα'ρα δόξαν μεταβολ'ης. ο'ιη'ταις δε' ι'σως ο' θε'ω'σιος Πέ'τρος ο'τι πα'ρα' που κ' εν'εσηκει ο' κ'αι'ρος τ' βασιλει'ας τ' Θεου, ε'πο'δ'ε'χε' μ'ε' τα' εν' τ' ο'ρα' ε'σ'ρη'β'ας σ'κηνας δε' της' δειν' η'με'ρας Φησιν, ουκ' ε'ιδ'ως ο' λέγει. ε' γδ' υ'ω' κ'αι'ρος τ' σω'τελει'ας τ' αι'ωνος. ε'τε μ'νω' ε' π'ρόντος χρό'νου, ε' λαβ'ον τοις αι'χ'ας τ' ε'πη'η'λε'μ'νης αι'θείς ε'λάδος τ' μέ'γε'ιν. ο' γδ' Παυ'λος φησιν ε'ς με'τα'ρη'μα'τι'ζ' τ' σ'ω'μα τ' ταπεινώσεως η'μ'η'ν, εις τ' η'με'ρας αυ'το' σύμμορφον τ' σ'ω'ματι τ' δόξης αυ'του. Χρισ'τος δη'λον ο'τι. ε'σης ο'υ' εν' ε'ρχ'αίς ε'π' τ' ο'ικονομίας, ε' ε'πω' πε'ρα'σμη'νης, πως υ'ω' ει'κ'ος καταλ'η'ξ'αι Χρισ'τον, τ' εις τ' κόσμον α'γά'πης ε'νεκα' ε'πο'φοι'τή'σθη'τα, ε' πα'την ε'θέλην υ'ψ' αυ'του. σέσωκε γδ' τ' ο'π' ε'ρα'νόν, κ' αυ'τον υ'πομείνας τ' κ'τ' ε'ρα'κα' θάνατον, ε' ε'στ' τ' εν' νεκ'ρ'ων αι'σασέως κ' ε'ρα'ρη'σας αυ'τον; ε'κ' η'δ'ε' το'ι'σ'α'ρο'υ' ο'

A enim continuè criminabantur vt legis transgressorem, ac blasphemum ipsum censebant, tanquam Patris sibi arrogaret indebitam gloriam, dicebantque: *Non est hic à Deo, qui sabbatum non custodit. Et iterū: De bono opere non lapidamus te, sed de blasphemiâ: quia tu homo cum sis, facis teipsum Deum*: vt ostenderet vtrūque crimen inuidiæ esse, ac se neutri horum esse obnoxium; nec verò legis præuaricationem esse, quod gerebatur; autue arrogationem indebitæ gloriæ, quod seipsum Patri æqualem diceret, eos in mediū producit qui claruissent in vtroque. Etenim Moses dedit legem: eratque vt Iudei cogitarent fore, vt is haudquaquam in præuaricatorem remissior esset: nedum vt eius hosti, qui legem posuisset, obsequio adesset. Elias verò zelatus est pro Dei gloriâ, neque & ipse adstitisset, obaudissetque, vt ille Deo aduersatus esset; seque ipsum Deum Patri æqualem, quod non erat, diceret: idque indebitè faceret. Possimus etiam causam aliam dictis addere. Quam porro? Nempe vt discerent, mortis pariter ac vitæ potestatem habere, inque superna ac inferna dominio pollere: idcirco tum eum qui viuus excessisset. Nec verò visi filebant, sed loquebantur excessum, quem completurus erat in Ierusalem: Hoc est, Passionem & Crucem & Resurrectionem. At beati quidem discipuli velut Christo precibus vacante, paululum dormitarunt. Prouidè enim implebantur humana. Exinde excitati, sic venerabilem, miramque, ac nouam mutationem adspectant. Fortè autem ratus diuinus Petrus, adesse tempus regni Dei, lubens eligit moras in monte, aitque, *Vt fiant tria tabernacula; nesciens quid diceret.* Non enim erat tempus consummationis sæculi: Ac neque præsentis temporis est, vt Sancti bona eis in seposita hæctenus recipiât. Ait enim Paulus: *Qui transformabit corpus humilitatis nostræ, vt conforme reddat corpori suo glorioso*: nempe Christus. Cum ergo dispensatio hæctenus inciperet, nec rebus adhuc exhibitis ad terminum deducta esset; haud par erat, vt Christus, qui ex dilectione in mundum, venisset pro ipso mori, abnueret, atque à proposito desisteret. Humanam enim naturam, salutem fecit, tum pro eâ patiens carne; tum per resurrectionem ex mortuis, mortem abolens. Nesciebat itaque Petrus, quid di-

Ioan. 9. v. 16.

Ioan. 10. v. 33.

3. Reg. 19 v. 10.

Luc. 9. v. 30.

Ibid. v. 32.

Phil. 3. v. 21.

ceret. Exceptâ verò mirabili ac inefabili apparitione Christi gloriæ; aliud quoque vtile, necessariumque ad fidem in ipsum firmandam, nedum discipulis, sed & nobis ipsis; exhibitum est. De cælo enim ex nube demissa est vox Dei &

Matth. 17. v. 5. Patris dicentis: *Hic est Filius meus dilectus in quo mihi complacui: Ipsum audite.* Et dum, inquit, fieret vox, inuentus est solus Iesus. Quid ad hæc ait Iudæus durâ ceruice: refractarius ille, inobediensque, & corde insuasibili? En præ-

Luc. 9. v. 36. sente Mose, præcipit Pater sanctis Apostolis, vt eum audiant: ac siquidem voluisset, vt Mosis præcepta sequerentur, dixisset vtique, vt Mosis obtemperarent: vt seruarent legem. Iam verò haudquam id Deus & Pater dicit, sed astantibus Mose, Eliâque eius Prophetâ, vt illum potius audiant, præcipit. Vt ne autem veritas apud nonnullos calumniam patiatur, dicantque, iussisse Patrē vt Mosen potius, non omnium nostrūm Saluatorem Christum, audirent: idē signanter Euangelistâ dicendum fuit; dum vox fieret, inuentum esse Iesum so-

Rom. 10. v. 4.

Ioan. 5. v. 46.

Reg. 15. v. 22

lum. Cū igitur Deus & Pater, velut ex nubibus, desuper Apostolis sanctis præciperet, dicens: *Ipsū audite*: aberrat Moses: Elias non erat: Iesus autem erat solus: ergo præcepit vt ipsum audirent. Etenim ipse finis & legis & Prophetarum. Propterea etiam populis Iudeorū locutus est, dicens: *Si crederetis Moysi, mihi vtique crederetis: De me enim ille scripsit.* Quia verò obstinatē Mosis præceptum aspernari sunt, dictumque per sanctos Prophetas sermonem, nihil ad extremum vsque fecerunt, meritō abdicati sunt, atque à bonis, quorum Patres repromissionem acceperant, depulsi: sicut enim scriptum est: *Obauditio super sacrificium bonum: & odedientia super adipem agnorum.* Et sic quidem Iudaica habent. Nobis verò, qui eius agnouimus apparitionem, erunt planē omnia bona: & per ipsum Christum, & ab ipso: per quem, & cum quo, Deo & Patri, cum Spiritu sancto, gloria & imperium, in sæcula sæculorum: Amen.

A Γερός ὁ αὐτὸς ἔφη. πλὴν τῶν τῆς πατρὸς δόξης καὶ ἀπορρήτου γέα τῆς δόξης τῆς Χειροῦ, πέπρακα καὶ πικρὸν ἔτερον, χρήσιμον τε ἔσται ἀναγκάσι, εἰς βεβαίωσιν τῆς ἐπ' αὐτῷ πίστεως. καὶ οὐχὶ μόνοις τοῖς μαθηταῖς. ἀλλὰ καὶ καὶ ἡμῖν αὐτοῖς. ἐκ νεφέλης γὰρ ἀνώθεν ἐκ τῆς Θεοῦ καὶ πατρὸς, κατεδόθη φωνὴ λέγοντος ὡς ἔστι ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ ἐβδόκησα. αὐτὸς ἀκούετε. καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις φησὶ τῆς φωνῆς, διέρεθη Ἰησοῦς μόνος. τί πρὸς ταῦτα φησὶν ὁ σκληροῦς ἀχρηστός Ἰουδαῖος. ὁ δυσάγωγος, καὶ ἀπειθής, καὶ ἀουτέτητος ἔχων τὴν καρδίαν; ἰδοὺ πρόντος Μωσέως ὁ πατήρ ἐντέλλεται τῶν ἀγίοις ἀποστόλοις ἀκούειν αὐτῶν. ἀλλ' εἰ ἄρα ἰὼ θελητὸν αὐτῶν ταῖς Μωσέως ἀχρηστῶν αὐτοῖς ἐντολαῖς, ἔφη αὐτῷ ὅτι πείθεσθε ὡς Μωσεὶ. τηρεῖτε τὸ νόμον. νυνὶ δὲ ἔδε τῷ τῷ φησὶ ὁ Θεὸς ἔσται πατήρ. ἀλλ' ἐστὼς Μωσέως καὶ τῆς προφητείας αὐτῆς Ἡλίας, αὐτὸς μᾶλλον αὐτοῖς ἀκούειν ὅτι πατήρ ἵνα μηδὲ συκοφαντῆται τῶν πινων ἢ ἀλήθεια. λέγοντων ὅτι Μωσέως μᾶλλον αὐτοῖς ἀκούειν προσητάχεν ὁ πατήρ, καὶ οὐ τῆς πατρὸς ἡμῶν σωτῆρος Χειροῦ. ἀναγκάσι οὖν ὁ διαφελίσις ἐπεσημήνατο λέγων. ὅτι ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς φωνῆς, διέρεθη Ἰησοῦς μόνος. ὡς ἐκ νεφελῶν ἀνώθεν ἐντέλλεται λέγων. ἀκούετε αὐτῶν, Μωσῆς μὲν ἀπῆν. Ἡλίας δὲ οὐκ ἔστι μόνος δὲ ἰὼ ὁ Χειρός. αὐτὸς ποιηροῦ ἀκούειν προσητάχεν. ἔσται γὰρ ἔστιν αὐτὸς τέλος νόμου καὶ προφητείας. εἰς τῶν καὶ τοῖς τῶν Ἰουδαίων δήμοις προσηφώνησε λέγων. εἰ πιστεύετε Μωσεῖ, ὅτι πιστεύσατε αὐτῷ καὶ ἐμοί. καὶ γὰρ ἐμὸς ἐκείνος ἔγραψεν. ἔστι δὲ καὶ τῆς εἰς τὸν πόρνον Μωσέως ἀπμαζόντες ἐντολῶν, ἔσται τῆς ἀγίων προσηφώνησιν ἀνετίθεντες λόγον μέγαν. πόρνος μεμνημένοι, δικαίως ἀπηλλοτριώθησαν. καὶ τῶν τῶν πατρῶσι ἀντὶ τῆς ἐπιφελιμῶν ἐξέωθησαν, ἀγαθῶν. ἵσα καὶ γὰρ ἵσα θυσίαν ἀγαθῆν. καὶ ἡ ἐπακρόσις ἵσα τῆς ἀρῶν ἀρῶν γέγραπται. ἔσται μὲν τῶν Ἰουδαίων ἐν τοῖς. ἡμῖν δὲ τοῖς ἐπιγνωκόσι ἔσται ὅτι φαίειαν αὐτῶν, πόρνα πόρτως ἵσα ἀρῶν τα ἀγαθῶν. δι' αὐτῶν τῶν καὶ τῶν Χειροῦ. δι' οὗ, καὶ μετ' οὗ, τῶν Θεῶν καὶ πατρὸς δόξα καὶ κράτος σὺν ἀγίῳ πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Εἰς τὴν ὑπερδόξον μετὰ μύρωσιν τῆς κυρίας καὶ Θεοῦ
καὶ σωτηρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Λ Ο Γ Ο Σ Β'.

ΑΥΓΟΣ μὲν ἐωθινὸς φωτὸς
παρακλύει μύρον, ἀπελαίνει τῶν βλε-
φαρῶν τὸ ὕπνον, καὶ τὸ ἀείρον θρον
τῆς ἡμέρας τὸ λυκαυγὲς ἐφελκ-
μυρον, ἀγαλλύει τὰς τῶν ὀνειρώτων σκιάς· μὴ τυρεῖ δὲ
τῆ τῆ νοῦς προοίσα πᾶς ὄρνις ὅστις ὄσιν ἀδικῆς,
πρὸς τὴν ἀφίσσεως ἐφιζῶν τῶν τοῖς κερμένοις. τῆ γὰρ τῶν
οἰκείων αἰακινήσῃ πτερῶν, πτωκεκτιναξά μύρον τὸ
σιγῶν τῆ ἀπὸ τῆ ὕπνου χρονοτήτι, ἐν τῶν ὄρθρων
τὸ ἀκτῖνα πρὸς βλέπει. Ἐποῖς ἐπὶ κελεύδοντας, ἀφ' ἧ
τὸ οἰκείας ἐγείρει φωνῆς. τὸν αὐτὸν ἔσπον τῆ βυα-
γελικὸς φωτὸς τὸ τὸ οἰκουμηνικῆς ἐκκλησίας πε-
ειλά μύρον οἰκν· ὑποχρεῖται μὲν ὡσπερ νύξ, ἢ
τὸ ῥαθυμίας ἀχλὺς· πᾶσα δὲ σπουδὴ ματαμοτή-
της, κατὰ τῶν ὀνειρώτων παγεῖσα ἀγαλλύεται σκηνῆ·
ἐκ δὲ τῶν ὑψηλοτάτων ἔβημα τὸς κερμένων κε-
ραδεῖ τωσθμ ἀφ' ἡρόπιδουσι τὸ διδασκάλων ὄδα, τῆ
ἔξ ἐπουραίνης μὴ τυρεῖσθαι προοίσα φωτὸς. ἀλλὰ
τοῖς μὲν ὄρνισιν ἀσημος ἢ φωνῆ, διεγείρουσα τοῖς
νω θροῦς πρὸς ἐγρηγῆρσιν· ἐν δὲ τοῖς διδασκάλους
ὄπισθισμος ἢ τῆ Παύλου φωνῆ· ἢ νύξ, βοῶσα,
πρὸς ἐκείνην· ἢ δὲ ἡμέρα ἤπικε. ποία πρὸς ἐκεί-
νυξ, ὡς τὸ ἐκκλησίας διδασκαλε, ποία δὲ ἤπικεν
ἡμέρα. ἀρὰ νυκτὸς ζοφωδετέροις κετερόμυροι
διεπείρας πῶν, ὡς ἐκ νυκτὸς ἡμεῖν φωτὴ
πρὸς πρὸς ζομῶν; ἀλλ' εἰ ἀρὰ ἢ τῶν κερῶν
ἐναλλαγῆ, τὴν τῶν κερῶν ἐναλλαγῶ ἀπειργά-
σατο, ὁ μὲν πρὸς πρὸς χροῦς τῆ πρὸς χροῦς
βελπίων γερῶνται, ὁ δὲ τῆς αἰθροπίνης
πρὸς γερῶνται ἐπαμνος φύσεως· ἀφ' ἐτέρου μὴ
μεταβληθείσης εἰς ἕτερον. ἀπαγέφουσιν οὐ χροῦ
μεταπῶσιν· ἀλλὰ γῶσεως ἐλλαμῶν ἀφ' ἡρόβω
ἐγῶ· Ἐ ὡς ἐπὶ πολὺ κελεύδοντας τοῖς ῥαθυμοῖς
ἐφουπνίζω. αὐτοὶ γὰρ καὶ νύξ ἡμῶν· καὶ νῦν τὸ Χρι-
στὸν ἐνδυσάμενοι, τῆ πρὸς πρὸς τῆ ἡμέρας ἀρ-
μύζομυ. ἡμῶν γὰρ ποτε σῶτος· νῦν δὲ φῶς ἐν
κυρία, βύλομητὸς εἰς Χριστὸν, δι' ὃν αἰθροπὸς πρὸς
πρὸς γερῶνται φῶς. βύλομητὸς εἰς Χριστὸν, δι' ὃν αἰ-
θροπίνη φύσις ἐδδῶνισεν ἐνδύμα Θεῶ, καὶ Θεοῦ
φύσις αἰθροπότητος οὐσία ἀειέθηκε πρὸς ὄσπον.
βύλομητὸς εἰς Χριστὸν, δι' ὃν σθένεται κλάσις, αἰ-
δυμῶν τῆ ἔδικαστο πρὸς τοῖς καταδίκους συστῆ-

A In gloriosissimam Domini & Dei & Salua-
toris nostri Iesu Christi, Transfigurationē.

ORATIO II.

MATUTINI luminis primus
splendor, somnum palpe-
bris abigit: productum-
que diei matutinum cre-
pusculum, somniorum dif-
soluit umbras: Auroræ verò aduentum,
canora omnis auis ab stipitibus ramisq;
ante volatum pendula, testatum facit.
Vnà enim cum inductâ somno mollit-
ie, pennarum quassatione decusso silē-
tio, matutinum radium excipit; voceq;
obstrepente, adhuc dormientibus som-
num adimit. Sic planè, Ecclesiæ uniuers-
falis domo, euangelici luminis illustra-
tâ fulgoribus; abscedat quidem ceu
nox quædam, ignauix caligo: ac verò
haud fecus ac tabernaculum fixum in
somnia, inane omne, stultumque stu-
dium dispellatur: diuinitusque inspira-
tæ magistrorum cantilenæ de altissimis
resonent suggestûs ramis, ac cœlestis lu-
minis testentur aduentum. At auibus
quidem missa vox, quâquam non distin-
cta, pigros ad vigiliam excitat: in ma-
gistris autem, certa est ac distincta Pau-
li vox illa clamans: *Nox processit; dies au-* Rom. 3, v. 12
tem appropinquauit. Quæ nox illa præ-
cessit, ô tu Ecclesiæ Magister: quæ ue-
appropinquauit dies? Ergone caliginos-
fioris temporis detenti commodis, velut
ex nocte, diurno lumini propinquamus?
Enimverò, siquidem mutatio temporû,
malorû effecit mutationem, quod qui-
dem appropinquauit tempus, præterito
melius euasit, humanæ verò naturæ ni-
hil laudis accessit, cùm ipsa nihil ex aliâ
in aliam demutata sit. Apage, inquit.
Scientiæ ego illustrationem, non tem-
poris lapsus, edissero: ac velut diutur-
no sepultos somno, pigros exfuscito. Nâ
& ipsi fuimus nox: nunc autem postquâ
induimus Christum, diei nobis congruit
appellatio. Erasmus enim aliquando tene- Eph. 5, v. 9
bres; nunc autem lux in Domino. Benedi-
ctus es Christe, per quem homo lucis
nuncupationem cōsecutus est. Benedi-
ctus es Christe, per quæ humana natura,
mutuû Deo indumentû præbuit; Deiq;
natura, humanæ substatiæ personam ac
subsistētiam tribuit. Benedictus es Chri-
ste, per quem extinguitur pœna, iudicis
ad reos verita cognitionis necessitudi-

